

Quốc Tướng Gia Thần Toán

Contents

Quốc Tướng Gia Thần Toán	3
1. Chương 1: Gặp Phải Sát Tinh	3
2. Chương 2: Chạy Trời Không Khởi Nắng!	9
3. Chương 3: Mệnh Chưa Đến Nỗi Tuyệt Lộ	13
4. Chương 4: Gây Chuyện Thị Phi	18
5. Chương 5: Dụ Ong Xa Bướm	23
6. Chương 6: Tồn Hao Nguyên Khí	28
7. Chương 7: Ý Trời Đã Định	33
8. Chương 8: Thiên Hạ Vô Song	39
9. Chương 9: Thiên Hạ Rộng Lớn	49
10. Chương 10: Ăn Không Nói Có	54
11. Chương 11: Bắt Cẩn Thì Hồng Việc	58
12. Chương 12: Vô Tình Gieo Liễu*	62
13. Chương 13: Khao Khát Nhân Tài	67
14. Chương 14: Cầu Nhân Đắc Nhân	71
15. Chương 15: Cầu Còn Không Được	75
16. Chương 16: Thay Trời Hành Đạo	80
17. Chương 17: Thay Người Ra Mặt	84
18. Chương 18: Thay Người Lo Nghĩ	89
19. Chương 19: Tiền Lộ Khó Lường	94
20. Chương 20: Tiền Lang Hậu Hổ	98
21. Chương 21: Tiền Đồ Sáng Lạng	103
22. Chương 22: Phá Người Không Chán	108
23. Chương 23: Vừa Khen Vừa Chê	114
24. Chương 24: Hủy Thi Diệt Tích	118
25. Chương 25: Xuất Thủ Tàn Bạo	122
26. Chương 26: Cao Nhân Ẩn Dật	127
27. Chương 27: Lai Lịch Phi Phàm	132
28. Chương 28: Danh Sư Cao Đồ	136
29. Chương 29: Danh Bất Hư Truyền	141
30. Chương 30: Danh Chấn Thiên Hạ	145
31. Chương 31: Đại Nạn Không Chết	150
32. Chương 32: Đại Cát Đại Lợi	155
33. Chương 33: Giơ Cao Đánh Khẽ	159
34. Chương 34: Không Ngừng Một Khắc	163
35. Chương 35: Hiếu Lãm Tai Hại	168
36. Chương 36: Chỉ Mạnh Treo Chuông	173
37. Chương 37: Thế Bất Khả Kháng	177
38. Chương 38: Thế Như Chẻ Tre	182
39. Chương 39: Bất Phân Thắng Bại	186
40. Chương 40: Trong Lòng Đã Rõ	191

41. Chương 41: Tâm Ngoan Ý Độc	196
42. Chương 42: Lòng Có Đồng Thuận	201
43. Chương 43: Khó Mà Lựa Chọn	207
44. Chương 44: Chân Giả Khó Lường	212
45. Chương 45: Nỗi Lòng Khó Tổ	217
46. Chương 46: Cường Nhân Gây Khó	222
47. Chương 47: Cường Thủ Hào Đoạt	227
48. Chương 48: Miễn Cường Vui Cười	231
49. Chương 49: Gió Nhẹ Lay Động	235
50. Chương 50: Biến Hóa Vi Diệu	241
51. Chương 51: Sóng Triều Trỗi Dậy	245
52. Chương 52: Tình Khó Cường Cầu	249
53. Chương 53: Tình Hữu Độc Chung	254
54. Chương 54: Dứt Tình Đoạn Ái	259
55. Chương 55: Giết Một Rắn Trăm	264
56. Chương 56: Sát Hại Lập Uy	268
57. Chương 57: Phản Kích Bất Ngờ	272
58. Chương 58: Vì Yêu Sinh Hận	276
59. Chương 59: Nhân Duyên Hội Ngộ	280
60. Chương 60: Nhân Quả Báo Ứng	284
61. Chương 61: Thần Cơ Diệu Toán	288
62. Chương 62: Thần Tiên Khó Cứu	292
63. Chương 63: Thủy Dâng Thổ Chặn	296
64. Chương 64: Nước Chảy Thành Sông	300
65. Chương 65: Phong Vân Biến Chuyển	304
66. Chương 66: Gió Bụi Mịt Mùng	308
67. Chương 67: Gió Áo Ất Thổi	312
68. Chương 68: Hàn Dạ Tịch Liêu	316
69. Chương 69: Tịch Liêu Ai Tổ	321
70. Chương 70: Nhân Tâm Khó Đo	325
71. Chương 71: Người Tính Trời Tính	329
72. Chương 72: Tính Toán Chặt Chẽ	332
73. Chương 73: Một Thân Đồ Kỵ	336
74. Chương 74: Cảm Nhận Trong Cuộc	340
75. Chương 75: Mất Say Mơ Màng	345
76. Chương 76: Sống Trong Cơn Say	349
77. Chương 77: Bức Người Quá Đáng	354
78. Chương 78: Lời Thề Sơn Sắt	358
79. Chương 79: Bàng Hoàng Vô Cùng	363
80. Chương 80: Như Đã Từng Quen	368
81. Chương 81: Tự Chuốc Ưu Phiền	371
82. Chương 82: Ngày Công Phá Thành	377
83. Chương 83: Đại Nghiệp Đế Vương	381
84. Chương 84: Thà Rằng Tan Biến	385
85. Chương 85: Trận Chiến Cuối Cùng	391
86. Chương 86: Không Biết Quý Trọng	395
87. Chương 87: Cách Nhau Một Bước	399
88. Chương 88: Mưu Mô Quý Kế	404
89. Chương 89: Tình Mãi Lìa Xa	408
90. Chương 90: Bất Cộng Đái Thiên	414
91. Chương 91: Trống Trãi Tịch Liêu	419
92. Chương 92: Lay Lắt Hơi Tàn	422
93. Chương 93: Thiên Ý Khó Nghịch	428
94. Chương 94: Chẳng Kịp Quay Lại	433

Quốc Tướng Gia Thần Toán

Giới thiệu

Ta đối với với người có ân giúp đỡ, Cho nên người phải làm cho ta 3 điều: Điều 1: Từ nay về sau một khi gặp người họ Ân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quoc-tuong-gia-than-toan>

1. Chương 1: Gặp Phải Sát Tinh

Viên Liệt chậm chậm tỉnh lại, cảm thấy cổ họng đau đớn và khô rát.

Hắn dần dần một trăm tử sĩ Nam Cảnh chống lại một vạn nhân mã Bắc Tề ...Sau đó, chỉ nhớ quang cảnh cuối cùng mà hắn nhận thức được tràn ngập máu, có ngờ đâu hắn -Viên Liệt, mười lăm tuổi, lần đầu tiên ra chiến trường, kết cục lại tử trận.

Bất quá, ngay sau đó, Viên Liệt phát hiện ra mình vẫn còn sống, hơn nữa còn đang bị di chuyển.

Bị bắt sống?! Ý nghĩ này chợt lóe lên, Viên Liệt thấy lòng hãi hùng, thà chết chứ không được để bị bắt! Nếu quân địch biết hắn là con của Đại tướng thống lãnh binh Nam Cảnh quốc... thì càng hồng phúc.

Viên Liệt tận lực lắc đầu hòng thanh tỉnh, lúc này, hắn đang nằm ngửa mặt lên trời trên một cỗ xe đẩy, hai bên ngoại trừ cây cối thấp bé bị bỏ lại phía sau, không thấy có quân địch, xem ra cũng chẳng phải bị bắt. Hắn muốn ngồi dậy, chợt phát hiện cơ thể đã thụ thương nghiêm trọng không nhúc nhích được, cả người đều đau.

Cuối cùng, Viên Liệt đành phải ngửa mặt lên, thấy phía trước cách mình không xa có một bạch y thiếu niên đang ngồi đánh xe.

“Ách...” Viên Liệt muốn nói chuyện, nhưng lại không thể cất giọng nổi, chỉ khàn khàn ho khan.

Tuy nhiên vẫn làm kinh động thiếu niên kia, khiến hắn quay đầu lại.

Viên Liệt khẽ nhú mày, thiếu niên này dùng một khối lụa bạch sắc, vấn lấy đầu mình chỉ chừa ra mỗi đôi mắt trong trẻo...thoạt nhìn thật cổ quái.

Thiếu niên có thân hình thon gầy, vận trường sam bạch sắc, bên hông đeo đai lưng bạch ngọc được làm tinh xảo, xem qua thân thể hắn là thư sinh, tầm mười bốn mười lăm tuổi a.

Thiếu niên dừng xe, thu người tới xem Viên Liệt, một tay tinh tế vuốt cái cằm lụa trắng quấn quanh của hắn.

Đôi mắt thiếu niên thật đẹp, mâu tử (con ngươi) trong sáng, đuôi mắt cong lên, hàng mi dài đậm, khẽ chớp hai cái, cặp mắt cứ như sóng nước đượm vẻ tinh anh .Viên Liệt chăm chú nhìn. Hắn thuở nhỏ sinh ra tại phủ Nguyên Soái, mỹ nhân bất kể nam hay nữ đều đã thấy qua vô số. Nhưng loại ánh mắt này thì đến tận bây giờ mới gặp, hắn nghĩ đây chính là đôi mắt đẹp nhất.

Thiếu niên theo dõi hắn thật lâu, đột nhiên lấy từ trong người ra một cái trống bỏi. Miệng lẩm bẩm, tay lại lộp bộp lộp bộp lắc lắc cái trống nhỏ...Sau khi niệm mấy chuỗi dài trong miệng xong thì dừng lại, nhìn chăm chăm vào mặt trống.

Viên Liệt chú ý tới cái mặt trống, bên trên không phải là tranh hoa điển thông thường, cũng không phải mặt người, mà là một hình Bát Quái vẽ bùa chú chi chít.

Thiếu niên sau khi nhìn một hồi lâu, có chút chán nản, thất vọng đem trống bỏi thu vào, tay chỉ Viên Liệt phán: “Đều tại ngươi cả !”

Viên Liệt lập tức sững sờ, thanh âm của thiếu niên nghe êm tai, thanh thanh trong trẻo, chắc hẳn là nam hài, ngón tay đang vươn ra chỉ vào chóp mũi mình cũng mảnh mai, không hề có vết chai sần, cho thấy hài tử này có gia cảnh rất hảo, không phải làm lụng vất vả mưu sinh, cũng không hề luyện võ.

Viên Liệt quan sát tay của hắn một hồi lâu mới kịp phản ứng, hắn vừa bảo gì? Vì sao lại trách khất mình?

Viên Liệt muốn nói một hai câu, nhưng hé miệng lại không nói lên lời, mất nửa ngày mới bật ra được một câu: “Khát...”

Thiếu niên lấy trên lưng ngựa xuống một cái túi nước, nhẹ nhàng cẩn thận mớm nước cho Viên Liệt.

Mấy ngụm nước ngọt thanh vừa vào đến bụng, Viên Liệt lập tức lên tinh thần, hỏi thiếu niên kia: “Đây là đâu vậy?”

“Trần Thanh Vân a”_Thiếu niên trả lời.

Viên Liệt nghĩ một chút, Trần Thanh Vân nằm tại vùng phụ cận của chiến trường nơi bọn họ đại chiến với Bắc Tề. Lại hỏi, “Chiến sự?”

“Nam Cảnh thắng.” Thiếu niên ngồi trên bản xa, khua chân nói: “Người là do ta lôi từ trong đồng thi thể ra.”

Viên Liệt có chút cảm kích: “Đa tạ.”

“Người đừng cảm ơn ta”. Thiếu niên chăm chú nói: “Ta có chuyện cần nói với người.”

Viên Liệt giương mắt, khó hiểu nhìn hắn.

Viên Liệt từ trước tới nay vốn ít lời, mặc dù là thiếu niên, nhưng thoát nhìn rất già dặn, mặt mày tuấn lãng, dù sao hắn cũng mang xuất thân phi phàm, tài năng nổi bật, tuổi còn trẻ đã có chút khí khái anh hùng.

Thiếu niên nheo mắt lại chăm chăm quan sát Viên Liệt trong chốc lát, hỏi : “Người tên gì?”

“Viên Liệt.”

“Người họ Viên a?” Thiếu niên thoáng giật mình, nhưng cũng không hỏi thêm nhiều, nói: “Ta có ân cứu mạng người, cho nên người phải đáp ứng với ta ba điều kiện!”

Viên Liệt cảm thấy thiếu niên này khá thẳng thắn, liền gật đầu : “Ân, người nói đi.”

“Thứ nhất!”. Thiếu niên chăm chú nói, “Từ nay về sau một khi gặp người họ Ân , người phải xoay người bỏ chạy!”

“...”Viên Liệt nhìn chăm chăm vào thiếu niên kia, hơi há hốc mồm, sau nửa ngày mới hỏi, “Vì sao?”

“Người đáp ứng là được!” Thiếu niên không muốn giải thích nhiều.

Viên Liệt ngẫm nghĩ, người họ Ân cũng không nhiều, hơn nữa thiếu niên này cứ lăm lăm mãi, hay là có bệnh gì đó a, cân nhắc xong thì khẽ gật đầu.

Thấy Viên Liệt gật đầu đáp ứng rồi, hắn lại nói, “ Chuyện thứ hai! Từ nay về sau không đụng tới thầy tướng số!”

Viên Liệt lại gật đầu, càng thêm tin tưởng, thiếu niên này xem ra quả thật là có bệnh.

“Thứ ba!” Thiếu niên nghĩ nghĩ, hạ giọng nói, “Người nhớ kỹ a, không được thích nam nhân!”

“Ách...” Viên Liệt thật lâu mới hiểu được, thoáng đỏ mặt. Hắn cũng không còn nhỏ, tự nhiên biết chuyện này, dân tình ở Nam Cảnh nhìn chung, không chỉ nữ nhân xinh đẹp được hoan nghênh, nam nhân cũng vậy...Vương tôn quý tộc đối với nam nhân xinh đẹp còn hứng thú hơn nữ nhân nhiều, cha hắn cũng thế, hắn đã từng thấy cha hắn đùa giỡn với tiểu quan nhi xinh đẹp ở trong phòng .

Thiếu niên thấy Viên Liệt gật đầu đáp ứng hết rồi, dùng ánh mắt có phần nguy hiểm tổng kết lại, “Nói phải giữ lời a, theo đúng từng chữ a!”

Nói xong, hắn lấy giấy từ trong ngực ra viết lên ba điều kiện, đưa đến trước mặt Viên Liệt, sau đó cầm tay Viên Liệt, lấy dấu vân tay.

Viên Liệt bắt đầu dĩ quan sát hành động của thiếu niên kia, hỏi, “Tiểu huynh đệ, người tên gì?”

“Ngu nha, nếu ta có thể nói cho người thì còn che mặt làm cái gì?” Thiếu niên hỏi lại.

“Người là người Bắc Tề?” Viên Liệt có chút cảnh giác.

Thiếu niên thở dài, không màng để ý đến hắn, ấn dấu tay lên giấy, rồi nhét vào trong ngực áo Viên Liệt.

“Cho ta?” Viên Liệt lại càng không lý giải được!

“Ân!” Thiếu niên kéo cổ con lừa, điều khiển đầu xe, nói với hắn, “Giấy này người đem theo bên người, đến thời khắc thì nhớ rõ ba điểm này a!”

Nói xong, hắn vỗ mông lừa, “Hiện tại Nam Cảnh nhân mã đang tìm người khắp nơi, cứ như vậy trở về nhất định sẽ gặp được, ta đi đây, người bảo trọng!” Nói xong, hắn xoay người định rời đi.

Viên Liệt vội vàng vươn tay nắm lấy tay áo của thiếu niên để gương dậy... nhưng vì thương thế của hắn quá nặng, xe lừa lại đang chạy, nhất thời Viên Liệt lăn từ trên xe xuống, theo bản năng liền nắm chặt ống tay áo thiếu niên kia.

Viên Liệt luyện võ từ nhỏ, thân thể cường kiện, đến mười lăm tuổi đã rất cao lớn.

Thiếu niên chẳng qua là văn nhược thư sinh, mười bốn tuổi, thân thể so với tiểu hài đồng lớn hơn được một chút là cùng, bị Viên Liệt túm phát này, hắn ngửa mặt lên trời té xuống.

“Ai nha.” Thiếu niên ngã nhào ra đất, xoa cái lưng đau, lẩm nhẩm tự nói, “Quả nhiên đúng vậy a, người chính là mệnh sát tinh, mệnh này lại còn không có kết cục tốt, thật chết người mà!”

Viên Liệt thấy thiếu niên nói thầm trong khối lụa vậy quanh miệng, bộ dạng có vẻ rất thú vị, hắn nghĩ bụng, tốt xấu gì cũng phải xem bộ dáng của ân nhân cứu mạng ra sao a! Liền thừa dịp thiếu niên không đề phòng, nhanh tay giật đi dải lụa trên mặt hắn.

Băng lụa bị Viên Liệt kéo lỏng, rớt xuống...

Thiếu niên quả thật là mười bốn mười lăm tuổi, trắng trẻo, hắn phản ứng cũng mau, gặp dải lụa rơi xuống, liền vội vàng ngăn lại, nhưng vẫn để lộ ra một phần gương mặt.

Viên Liệt chăm chú nhìn, thiếu niên này dung mạo tuấn mỹ dị thường, thanh khiết, đuôi mắt hơi xếch lên, có một nốt ruồi son nhân nhật nhỏ bằng hạt mè, Viên Liệt tiến lại gần nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp đẽ cùng với nốt ruồi son nơi khóe mắt kia, bất chợt hóa ngu ngơ.

Thiếu niên đứng dậy toan trốn đi, Viên Liệt bắt được tay không chịu buông, thiếu niên một tay bị nắm chặt, một tay che mặt, nổi giận nói, “Làm gì thế?”

“Người tên gì?” Viên Liệt vừa mắt nhiều máu, cơ thể còn suy nhược, khí lực chỉ đủ để giữ thiếu niên kia lại thôi.

Lúc bấy giờ, bỗng nghe đằng xa truyền đến thanh âm của quan binh, “Đại thiếu gia!”

Viên Liệt ngạc nhiên... Là người của mình đi tìm.

Thiếu niên hấp tấp, vung cánh tay, “Người buông ra!”

Viên Liệt không thả.

Thiếu niên thấy có người tới, sốt ruột... Nhắc chân, đạp!

...

Chuyện về sau, Viên Liệt đều không nhớ rõ, chỉ nhớ được mỗi một cái đế giày đen sì trước mắt.

Mãi đến khi Viên Liệt tỉnh dậy, hắn đã nằm trong quân trường của phụ thân, tìm quanh quất cũng không thấy bóng dáng thiếu niên kia.

“Ca ca, không sao chứ?” Nhị đệ Viên Lạc một bên trông coi hấn, một mặt hướng ra ngoài hô, “Mau đi báo cho cha ta biết, đại ca tỉnh rồi!”

Không lâu sau, Đại tướng quân Viên Mạch chạy đến. Lần này Viên Liệt mang theo một trăm người phá vòng vây, giết địch cả vạn, giúp đại quân của ngài thuận lợi vào thành, đại thắng tiêu diệt triệt để tàn quân Bắc Tề, phải cho là lập được đại công, Viên Mạch vốn đã yêu thương đứa con trai này nhất, giờ lại càng coi như chí bảo, thấy hấn không việc gì, cũng yên lòng.

Viên Liệt sờ lên ngực, nhưng không tìm ra tờ giấy kia, liền hỏi Viên Lạc ở bên cạnh, “Các người tìm được ta tại đâu?”

“Loạn trong đông xác chết a.” Viên Lạc trả lời.

“Không thấy một bạch y thiếu niên sao?” Viên Liệt hỏi.

Viên Lạc khẽ nhú mày, lắc đầu, “Cái gì bạch y thiếu niên?”

“Ách..” Viên Liệt nghĩ nghĩ, “ Một thân mặc y phục trắng, mười bốn mười lăm tuổi, trông rất tuấn tú...”

“Liệt Nhi!” Viên Mạch hoảng hốt, “ Trên chiến trường làm sao có người nhỏ tuổi như vậy? Không phải là người đã gặp trúng cái gì không ‘bình thường’ chứ?”

“Không ‘bình thường’?”

“Kêu người đến a!” Viên Mạch lập tức sai người tìm đạo sĩ pháp sư tới, trừ tà cho Viên Liệt.

Viên Liệt nghe cả đám hòa thượng đạo sĩ niệm kinh bên tai, người lại mệt mỏi hỗn độn, thiếp đi, tuy nhiên hề nhắm mắt một cái, trước mặt liền hiện ra khuôn mặt của thiếu niên kia.

Cho đến hiện tại Viên Liệt vốn không hề nghĩ tới chuyện yêu mến nam nhân nữ nhân gì đó. Nhưng hấn đã chừng ấy tuổi đầu, nên cũng mơ hồ có chút ý niệm về phương diện này, vừa rồi lại còn được thiếu niên kia khơi dậy, hấn thầm nghĩ, nếu thật sự có một thiếu niên đẹp như thế, dù là nam nhân hấn cũng thích.

Về sau Viên Lạc thấy hấn trà phạn bất tư (không thiết ăn uống), bèn hỏi hấn ngọn nguồn, được Viên Liệt kể chi tiết xong, Viên Lạc lập tức hoảng sợ cấp báo cho cha hấn, “Không xong rồi, đại ca của mình đã bị ‘bạch y yêu tinh’ dụ dỗ mê hoặc!”

Vì thế, Viên Mạch lại phái thêm vài bầy hòa thượng đạo sĩ đến hảo một phen ‘lăn qua lăn lại’.

Những năm sau đó, Viên Liệt vẫn thường ngẫu nhiên nhớ đến đôi mắt của thiếu niên kia. Nên mãi cho đến khi hai mươi tuổi, nam nhân hay nữ nhân hấn đều chưa từng chạm qua, không biết vì sao, chỉ cần nghĩ tới phương diện ấy, trước mặt hấn lại hiện ra hình bóng thiếu niên ấy.

Cũng vì nguyên nhân này, Viên Liệt tin chắc thiếu niên kia nhất định là yêu quái! Khiến hấn mê muội, hại hấn chung thân!

Năm năm sau.

Cảnh đế năm thứ mười bảy, đầu thu, đô thành của Nam Cảnh quốc, Nhạc Đô nghênh đón đợt thi Hương ba năm một lần, các thư sinh khổ học, khổ đọc mười năm từ khắp nơi hội tụ về, muốn tên đề bản vàng, công thành danh toại.

Các đại tửu lâu, tiệm cơm tại Nhạc Đô đều chật ních thư sinh đến ứng thí, mọi người kết bạn bằng văn, từ những kẻ thực sự có học thức đến những kẻ ít học nhưng sĩ diện, tất cả cùng tề tựu.

“Tiểu nhị, còn gian phòng nào không?”

Tại cửa ra vào tửu lâu Tiêu Vân Lâu lớn nhất Nhạc Đô, một thư sinh nam tử tầm hai mươi tuổi hỏi tửu lâu tiểu nhị.

Nam tử này vận bạch y, bên ngoài khoác sa y màu xanh, rất nhã nhặn thanh tú, lưng đeo bọc quần áo nhỏ, thoạt nhìn hấn là thí sinh đi thi.

Tiểu nhị thấy nam tử trang phục bắt phàm, cũng biết là người có tiền, thừa dịp nói, “Vị thiếu gia đây, bình thường vào thời điểm này các gian phòng của bọn ta đều đầy cả, chỉ còn lại mấy gian thiên tự phòng.”(phòng tầng áp mái)

“Cả thấy cần bao nhiêu bạc?” Thiếu niên hỏi, “Chúng ta có hai người, muốn ở một tháng.”

Tiểu nhị cười cười, duỗi ra một ngón tay, phán. “Một tháng mà nói, tầm một trăm lượng.”

“Chưởng quỹ (ông chủ tiệm), người kinh doanh hay là đả kiếp (ăn cướp) hả ?”

Lúc này, phía sau lưng thanh sam nam tử, có một nam tử trẻ tuổi khác đi lên, dáng người cao ráo mảnh khảnh, vận một thân bạch y, bên hông đeo ngọc đá, trông bề ngoài thì thấy ngay đây là một vị công tử văn nhã.

Tiểu nhị nhìn nhìn hắn, có hơi khó chịu, nam tử này lấy tay nải che trước mặt, hầu như không thể nhận dạng, bất quá xét theo diện mạo mà hắn còn để lộ ra bên ngoài, quả thật hảo, phải chăng hắn sợ bản thân trông đẹp quá nên dễ rước phải họa? Cũng khó trách, thời buổi thế đạo đổi thay, Cảnh đế ham mê nam sắc, Nam Cảnh lại trọng võ khinh văn, các võ tướng phần lớn đều không kiêng kỵ nam nữ, nam nhân đẹp so với nữ nhân còn được ưu ái hơn.

“Hiện tại phòng đó là nơi an tĩnh nhất để ở!” Tiểu nhị cười nói, “Hai vị công tử trông cũng không phải người thiếu tiền, một gian thiên tự phòng, vừa vận hai người ở. Năm nay người đi thi đông lắm, coi như các người đến sớm rồi, lấy tình hình hôm nay mà dự đoán a, không cần tới ba ngày sau, cả Nhạc Đô đều không còn một gian phòng nào sót lại.”

Thanh sam nam tử quay đầu lại, nhìn bạch y nam tử đang dùng tay nải tự che chắn cẩn trọng, liền hỏi, “Tịch Ly, người ở hay không a?”

Bạch y nam tử để lộ ra một góc mặt nhìn hắn, “Ồ! Từ hướng Tây nhìn về hướng Đông, đường lớn thông suốt, lầu này phong thủy hảo”

Tiểu nhị nghe được mặt mày hớn hở.

Thanh sam nam tử không nói thêm gì nữa, lấy bạc ra giao cho tiểu nhị.

Tiểu nhị hoan hoan hỉ hỉ dẫn hai người vào tửu lâu, đề nghị bọn họ kí tên lại trên sổ sách.

Thanh sam nam tử cầm bút, viết danh tự của mình; Hạ Vũ.

Tiểu nhị hàng năm gặp qua không ít sĩ tử, xem chữ thư sinh này liền nhún mày, chữ tốt a! Chuẩn có tiền đồ.

Lúc này, phía sau bạch y nhân cũng đi tới, cầm lấy bút, qua loa viết ba chữ rồi hất bút, đi như thể chạy bỏ mệnh lên lầu.

Tiểu nhị cầm danh sách nhìn nhìn, khẽ lắc đầu.

Lúc này, chưởng quỹ đi lại, hỏi hắn, “ Nhìn cái gì đấy?”

“Chưởng quỹ, ta đã thấy nhiều thư sinh đi thi như vậy, nhưng còn chưa gặp qua người viết chữ khó coi đến mức này.” Tiểu nhị cười, đưa danh sách kia cho chưởng quỹ xem.

Chữ ký của bạch y nhân vừa rồi, ba chữ dính liền vào một chỗ, bút họa mất trật tự căn bản nhìn không ra là ghi cái gì.

Tiểu nhị còn muốn cười, nhưng chưởng quỹ đã lập tức đoạt lấy danh sách kia xem qua, rồi khen, “Chữ tốt a! Chữ tốt!”

“Chưởng quỹ! Tốt chỗ nào?” Tiểu nhị có chút buồn bực, “Nhìn chung chẳng thể nào thấy rõ!”

“Người thì biết cái gì!” Chưởng quỹ liếc trừng tiểu nhị, “Lối viết này không phải người bình thường nào cũng có thể viết ra đâu, lấy kéo lại đây!”

“Để làm chi?” Tiểu nhị khó hiểu.

“Cắt xuống lưu giữ, sau này nói không chừng sẽ có giá trị lớn.”

Tiểu nhị đỡ khóc đỡ cười lấy cây kéo đến, ngắm nghía trường quỳ tĩ mĩ đem chữ viết tên kia cắt xong, liền hỏi, “Người nọ đến tột cùng tên gì?”

Chưởng quỹ mỉm cười, nói, “Ân Tịch Ly”.

Cách Tiêu Vân Lâu không xa, là một tòa phủ nha nguy nga_Viên phủ.

Nam Cảnh hoàng thất họ Trần, đang tại vị là Trần Tĩnh đế, còn gọi Cảnh đế.

Viên phủ chính là dinh thự của Đại tướng quân Viên Mạch, Nam Cảnh tổng cộng có tứ đại gia tộc, theo thứ tự là Đại tướng quân Viên Mạch_Viên thị, Tề vương Tề Thông Hải _Tề thị, Hải vương Tiêu Miển_Tiêu thị, còn có Thái úy Hạ Xà_Hạ thị, đều là võ tướng.

“Ca ca, có muốn đi ra ngoài một chút hay không?” Thứ tử của Viên Mạch, Viên Lạc, cầm một quyển tập, hỏi Viên Liệt.

Viên Liệt vừa đúng hai mươi tuổi, thoát nhìn rất anh tuấn, tính cách trầm tĩnh ít nói, giống như tên của mình, hẳn luôn mang vẻ lạnh lùng.

Viên Liệt từ lúc mười lăm tuổi đã theo cha xuất chinh lập công, trải qua hết thủy trầm trận lớn nhỏ, lập nên kỳ công, hiện tại hẳn đã giữ chức Thượng tướng quân, dưới trướng hơn mười vạn tinh binh, binh hùng tướng mạnh, là nhân vật trẻ tuổi nổi tiếng nhất Nam Cảnh, rất được Trần Tĩnh đế coi trọng.

“Không đi.” Viên Liệt lắc đầu, “Ta không thích mấy chuyện vũ văn lộn mặc.” (vui đùa, bờn cợt)

“Hôm nay thư sinh nhiều a”.Viên Lạc muốn cười mà lại nhịn, nói “Người không ra ngoài xem? Biết đâu còn có thể gặp được Tiểu Bạch hồ ly năm đó cứu người?”

Viên Liệt nhìn hẳn, vẻ mặt yếu xìu, đã nhiều năm như vậy, Viên Lạc còn đem chuyện này ra chế nhạo hẳn.

“Đi thôi”. Viên Lạc túm hẳn, nói, “Đi Tiêu Vân Lâu ăn một bữa ngon, mấy ngày nữa thư sinh tới quá nhiều, đến lúc đó xuất môn sẽ thật sự rất phiền toái.”

Viên Liệt ngẫm nghĩ, có lẽ đã lâu chưa xuất môn dạo quanh, liền theo Viên lạc đi dùng bữa.

“Tịch Ly, người không đi ăn cơm sao?” Hạ Vũ chào hỏi qua loa rồi chỉnh trang y phục một chút, hỏi Ân Tịch Ly đang tựa bên cửa sổ lộp bộp lộp bộp lắc trống bỏi.

“Không đi.” Ân Tịch Ly kiên quyết lắc đầu.

“Chẳng phải người bảo là đói bụng sao?” Hạ Vũ hỏi.

“Không được!” Ân Tịch Ly nói, “Hôm nay tuyệt đối không thể ra khỏi cửa! Người ăn xong rồi mang lên cho ta chút ít a.”

“Vì sao?” Hạ Vũ khó hiểu, nhìn Ân Tịch Ly hiện tại không dùng tay nải che mặt, lắc đầu, tên này, có điểm đẹp hơn thường! Cũng may là hắn cơ linh thông minh, lại có khả năng đoán mệnh đoạt cát tránh hung, nên mới có thể bình an mà lớn lên như vậy.

Ân Tịch Ly thở dài, chỉ vào Bát Quái bên trên trống bỏi, nói, “Hôm nay ta gặp đại hung, không nên xuất môn, xuất môn chắc chắn gặp sát tinh! Hơn nữa, khắc tinh của ta vốn sinh sống tại Nhạc Đô.”

“Người sợ thế sao còn đến Nhạc Đô làm cái gì?” Hạ Vũ thở dài hỏi hẳn.

“Người thì lạ gì đám lão phu tử ở thư viện kia?” Ân Tịch Ly vẻ mặt đau khổ nói, “Bọn họ bảo, nếu ta không chịu khảo thí, bọn họ liền chạy đến thư viện treo cổ tự sát.”

“Vậy bây giờ người tính đối phó ra sao?”

“Trước tiên phải tránh đi đã.” Ân Tịch Ly thần nhiên nói, “Đến thời điểm thì cố tình thi rớt, chẳng phải là xong sao. Ai~, nhớ đừng quên đem cho ta một bình hảo tửu a!”

2. Chương 2: Chạy Trời Không Khỏi Nắng!

Hạ Vũ rời khỏi thiên tự phòng, xuống đại sảnh tửu lâu ăn cơm.

Cả tửu lâu đã đầy người tọa, Hạ Vũ loay hoay tìm chỗ, bụng đang nghĩ hay là cứ sai tiểu nhị đưa đồ ăn lên phòng để cùng ăn với Ân Tịch Ly thì chợt thấy tại một bàn gần cửa sổ có thực khách đang đứng lên, thanh toán bạc rồi đi.

Hạ Vũ chớp ngay thời cơ, lập tức bước qua đó ngồi xuống.

Tiểu nhị đến thu thập bát đĩa, một mặt hỏi hẩn, “Vị công tử này muốn ăn cái gì?”

Hạ Vũ vốn sinh ra là thiếu gia, có rất nhiều bạc, lại vừa vất vả vượt đường xa đến Nhạc Đô nên hiện tại đương nhiên là muốn ăn ngon một chút, liền gọi tám món ăn một món canh, còn kêu thêm một bình hảo tửu, đơn độc chiếm lấy một bàn, thống khoái ăn uống.

Hạ Vũ vừa ăn vừa nghe được từ những bàn gần đó có mấy thư sinh đang ngâm thi tác đối, mặt thì tỏ vẻ siêu phàm, tiếc rằng chỉ toàn phát ngôn ra những lời lẽ cầu thị bất thông (câu cụt câu què). Hạ Vũ cười thầm trong bụng... May là Ân Tịch Ly không cùng xuống đây, bằng không nhất định hẩn sẽ kiếm chuyện trên chộc đám thư sinh kia.

Lúc bấy giờ, có hai người vừa lên khỏi cầu thang, bộ dạng bất đồng so với những thư sinh đến từ nơi khác trong tửu lâu. Hai vị này trông có vẻ như Nhạc Đô bản địa phú gia công tử, người thì vận một thân hắc y, còn người kia mặc toàn màu chàm, cả hai đều thất cẩm y ngọc đá, nhìn vào chất liệu vải là biết ngay bọn họ phi thường phú quý.

Tiểu nhị vừa cúi đầu khom lưng vừa dẫn đường, “Viên thiếu gia hôm nay thật rảnh rồi a.”

Hạ Vũ từ xa nghe được... Họ Viên? Liền ngẩng đầu xem thử, chẳng phải chính là vị sát tinh gì đó của Ân Tịch Ly a? Trước giờ hẩn xem bói cực kì chuẩn xác, may mà tránh đi xuống ăn cơm, bằng không thì chạm mặt nhau rồi.

Hai kẻ vừa vào tửu lâu ăn, đích thực chính là hai huynh đệ Viên Liệt cùng Viên Lạc.

Lên đến lầu, Viên Liệt liền nhíu mày, nhìn Viên Lạc phán, “Nhiều người quá, hết chỗ ngồi rồi.”

Viên Lạc quan sát tứ phía, phát hiện cả tửu lâu chỉ có mỗi bàn của Hạ Vũ còn chỗ trống, đó là bàn tròn lớn, mới một người ngồi, thêm hai người vào nữa thì vừa đủ. Ở Tiêu Vân Lâu cả rượu lẫn thức ăn đều đứng đầu Nhạc Đô, nhất là loại rượu lâu năm Viên Lạc yêu thích. Hẩn kéo Viên Liệt đi một mạch hướng đến bàn Hạ Vũ.

Viên Liệt thấy phải ngồi chung bàn với người khác thì thoáng do dự, nhưng từ trước đến nay hẩn luôn yêu thương đệ đệ Viên Lạc, biết rõ tiểu đệ thích uống rượu của Tiêu Vân Lâu, đành chiều theo ý của hẩn.

Viên Lạc đến bên bàn, hỏi Hạ Vũ, “Huynh đài, chỗ này ngồi được không?”

Hạ Vũ gật gật đầu, ra dấu “thỉnh”, xong lại tiếp tục dùng cơm.

Viên Lạc ngồi xuống, ngoắc Viên Liệt, “Đại ca! Lại đây ngồi!”

Viên Liệt bất đắc dĩ, đành phải ngồi cạnh hẩn, tiểu nhị vội chạy tới chờ hai người gọi món ăn.

Hạ Vũ cũng biết qua một ít chuyện về tứ đại gia tộc ở Nhạc Đô, xem ra chắc hai người này chính là Viên thị huynh đệ, người áo đen hẩn là Viên Liệt đại danh vang dội a... Kể mà Ân Tịch Ly luôn miệng nhắc đến. Hạ Vũ nhìn thoáng qua, Viên Liệt này thật sự uy vũ anh tuấn, làm cho người ta gặp được khó quên. Lại xét đến Viên Lạc bên cạnh hẩn, trông có vẻ rất bình thường, nếu lẫn vào trong đám đông phỏng chừng chẳng ai nhận ra.

Hạ Vũ cùng Ân Tịch Ly là thanh mai trúc mã, vừa là hàng xóm từ nhỏ, lại học cùng trường, giữa hai nhà cũng có giao hảo, đều xuất thân từ trấn Thanh Vân.

Ân gia là đệ nhất phú gia trấn Thanh Vân, Ân lão gia rất biết buôn bán, bản thân ông cũng có học vấn, đã mở Ân Viên đào tạo dạy dỗ ra nhiều đại tài tử. Ân Tịch Ly là con trai độc nhất trong nhà, lão gia tử hơn bốn mươi tuổi mới sinh được một đứa con trai, ba thế hệ mấy đời con một, được xem như gia bảo.

Ân Tịch Ly thông minh bẩm sinh, là đệ nhất tài tử trấn Thanh Vân, bỏ qua vẻ đẹp bên ngoài, hắn còn có thể xem tướng số. Các thầy tướng số thực tình cũng không biết được hắn tự mình nghiên cứu hay là do trời sinh. Mà hắn xem tướng số cực chuẩn, việc tại trấn Thanh Vân có người họ Ân tài cao vang xa đã khiến nhiều người ở các châu huyện phụ cận nghe được đến tìm hắn xem bói.

Nhà Hạ Vũ đòi đòi làm nghề y, cha hắn cũng xem như người trong giang hồ, được ca tụng là Dược vương, Hạ Vũ không những là thần y, còn có một thân hảo võ nghệ.

Hai người từ bé đã chơi chung, đều chuyên gây họa, cùng nhau gặp rắc rối, bị phạt cũng phạt chung, bởi vậy không bao giờ giấu nhau việc gì. Ân Tịch Ly đang gặp phải sự tình gì Hạ Vũ căn bản đều biết, tên kia thường lải nhải, nói Viên Liệt này là đại khắc tinh đối với mệnh của hắn, một khi gặp liền hồng bét, bởi vậy hắn tránh như tránh ôn thần.

Lần này tới Nhạc Đô, Ân Tịch Ly nguyên bản không muốn mà chỉ vì bị cha hắn cùng những phu tử kia thúc ép. Cha hắn thì đòi hắn thành thân để kế thừa việc hương khói, phu tử thì muốn hắn vào kinh đi thi đoạt công danh, tóm lại không ai chịu để cho hắn bình yên đọc sách. Vừa vặn lúc Hạ Vũ cần đến kinh thành bàn chuyện nên Ân Tịch Ly cũng theo chân, Hạ Vũ vui vẻ đem hắn đi cùng, hắn có năng lực tướng số, chuyện của mình còn cần đến hắn hỗ trợ.

Viên Liệt ngồi chờ món ăn, không có việc gì làm, vô thức ngẩng đầu nhìn thư sinh đối diện.

Xét thấy thanh sam thư sinh ở trước mặt có đôi mắt trong trẻo tinh anh, gân cốt rắn chắc, xem ra là người biết công phu. Viên Liệt hơi hoài nghi, thư sinh phần lớn suy nhược, giờ lại xuất hiện một người biết võ, hơn nữa công phu chắc chắn không tồi, chẳng biết lai lịch như thế nào.

Viên Lạc ở cạnh bên châm trà, thấy Viên Liệt chăm chú nhìn thanh niên đang ăn cơm trước mặt đến ngây ngốc, cảm thấy thất lễ, liền nhẹ nhàng đập hắn một cước.

Viên Liệt giật mình, định thần rồi thu hồi ánh mắt, bất chợt chú ý đến túi tiền màu trắng ở trong tay thư sinh kia. Túi tiền này được thợ gia công tinh xảo, toàn bộ màu trắng, chỉ may ở bên trên cũng màu trắng, thêu một chữ, dưới ánh mặt trời chiếu xuống lúc ẩn lúc hiện, tựa hồ là chữ Ân...

Viên Liệt thấy chữ Ân, lòng liền nhộn lên.

Hắn hiện vẫn nhớ rõ năm đó thiếu niên kia bắt hắn lập chứng từ cam kết gặp người họ Ân phải bỏ chạy...

Viên Lạc bưng chén trà, thấy Viên Liệt lúc đầu là nhìn chăm chăm vào thư sinh kia, sau đó lại nhìn chăm chăm vào túi tiền của thư sinh, trong lòng buồn bực, lại liếc thấy chữ Ân trên mặt túi tiền, hắn kinh ngạc, giương mắt nhìn kỹ thư sinh kia. Xét thấy thư sinh này bạch diện, lông mày thanh mảnh, thật sự rất tuấn tú, lẽ nào chính là thư sinh mà Viên Liệt đã nhắc đến?

Nghĩ đến đây Viên Lạc liền đập đập Viên Liệt, đưa mắt liếc Hạ Vũ, rồi nhướn nhướn mày hàm ý ____ Là hắn a?

Viên Liệt lắc đầu ____ Không phải a. Tuy đã nhiều năm trôi qua, nhưng hình dạng của thiếu niên kia hắn vẫn nhớ rõ ràng, thư sinh này quả thực rất dễ nhìn, có điều so với thiếu niên kia thì khác nhau khá xa. Đặc biệt ở khóe mắt thiếu niên kia có một nốt ruồi, hắn nhớ thật tinh tường.

Túi tiền trong tay Hạ Vũ là của Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly nhiều bạc nên tiêu xài có phần phóng túng, thấy sách nào thích là mua ngay, thông thường chưa đến vài ngày thì một đồng cũng không còn sót lại, thay vào đó là sách đầy xe. Hắn cũng tự biết được mà đơn giản đem toàn bộ gia sản đưa Hạ Vũ, để Hạ Vũ quản, phòng ngừa bản thân tiêu loạn.

Hạ Vũ mới rồi cũng phát hiện ra thần sắc của Viên Liệt, cảm thấy thú vị, nghĩ bụng thử hắn một lần xem hắn còn nhớ Ân Tịch Ly không. Nghĩ xong, Hạ Vũ gọi tiểu nhị, “Tiểu nhị, đem thêm bốn món ăn một món canh, một bình hảo tửu, đưa đến vị khách nhân họ Ân ở cùng chỗ với ta.”

“Đưa đến thiên tự phòng sao?” Tiểu nhị tới hỏi Hạ Vũ muốn gọi món gì.

Hạ Vũ chọn món ăn, không quên nói thêm một câu, “Thư sinh khéo mắt có một nốt ruồi ấy.”

“Được rồi!” Tiểu nhị cười nói, “Ta nhớ được, thư sinh dùng cái tay nải che mặt a?”

“Đúng, đúng!” Hạ Vũ gật đầu, mặt khác nhìn trộm Viên Liệt đối diện.

Quả nhiên liền gặp Viên Liệt nhũ mày.

Hạ Vũ cười thầm, vẫn còn nhớ rõ sao?! Hắn ngồi lại thêm chốc lát, ăn chút điểm tâm nữa rồi mỹ mãn rời đi.

Chờ Hạ Vũ đi khỏi, Viên Lạc túm lấy Viên Liệt, hỏi, “Ai, ca ca, thư sinh họ Ân mà hần nói, có phải là người người muốn tìm không? Chẳng phải người kẻ khéo mắt có nốt ruồi sao?”

Viên Liệt có chút mơ hồ, lắc đầu, “Chắc không trùng hợp như vậy đâu ha?”. “Đi xem a!” Viên Lạc đứng lên định đi theo Hạ Vũ, bị Viên Liệt giữ chặt bảo, “Thôi, quên đi!”

“Không được, vạn nhất đúng thì sao!?” Viên Lạc nhắc chân muốn đuổi theo.

Viên Liệt thở dài, trong lòng có chút lo lắng, nghĩ đi nghĩ lại càng lo lắng, ngộ nhỡ người nọ quả thật là người sống, không phải yêu quái cũng không phải hồ ly dụ người, hần cũng chẳng biết đến lúc đó mình nên làm sao, tạ ơn cứu mạng? Hay là đánh hần cho người giận? Vì hần mà mình “Hồn khiên mộng nhiều”(hồn bị dắt đi, mộng bị quấy phá) cộng thêm “thủ thân như ngọc” nhiều năm như vậy...

Nghĩ tới đây Viên Liệt đứng dậy, quyết định không đi, không nên chuốc lấy phiền phức.

Ân Tịch Ly vốn đang ở trên giường ngủ, ngáy o o, hần trở mình qua lại vài cái, mơ mơ màng màng... Trong giấc mơ, nhìn thấy trước mắt có một cây hoa đào cổ thụ, gió thổi qua, hoa đào lả tả rơi đầy dưới gốc cây.

“Cộc Cộc Cộc.” Ba tiếng... có người gõ cửa.

Ân Tịch Ly bừng tỉnh, nhắc người dậy.

Ngồi ở trên giường, Ân Tịch Ly nghiêng đầu cân nhắc, cảm thấy bất an, mộng thấy đào hoa!

Bấm tay tính toán xong, Ân Tịch Ly giật mình_____nguy rồi, sát tinh rơi xuống a!

Lúc này, người ngoài cửa lại gõ, “Ân thiếu gia?”

Ân Tịch Ly sững sờ hỏi, “Ai a?”

“Vị bằng hữu kia của ngài kêu ta đưa rượu và thức ăn đến.” Tiểu nhị trả lời.

Ân Tịch Ly nheo mắt lại. Hần chơi với Hạ Vũ từ nhỏ quen tính, biết rõ tên này sợ thiên hạ bắt loạn, cơ hồ cảm thấy có chút bất thường.

“Hần ngồi ăn cơm một mình hả?” Ân Tịch Ly hỏi tiểu nhị kia, “Có ai ngồi cùng không?”

“À, có a.” Tiểu nhị cười, “Là hai vị Viên thiếu gia.”

“A..” Ân Tịch Ly hít vào một hơi lạnh khí, lòng biết không xong rồi, lập tức vén chăn xuống giường mặc áo khoác vào.

“Ân thiếu gia?” Tiểu nhị bưng bốn món ăn một món canh và vò rượu, tay đã cảm thấy mỏi nhừ, liền hỏi, “Ngài đang làm gì đó..”

“A, người chờ một chút, ta đang thay y phục.” Ân Tịch Ly nói, đồng thời đảo một vòng quanh phòng, phát hiện không có chỗ trốn, cuối cùng trông thấy cửa sổ.

Hắn tiến đến cửa sổ, đẩy cánh cửa ra, nhận thấy nơi này là lầu hai...Cũng không cao lắm, ở lầu một còn có mái hiên vươn ra rất xa, tại đó mượn lực rồi nhảy xuống dưới, không biết có bị thương không a?

Ân Tịch Ly nghĩ, người cũng đã leo ra cửa sổ. Hần khác với Hạ Vũ, từ nhỏ là con một ba đời, được Ân lão gia yêu thương hơn hết thấy mọi thứ, làm sao cam lòng để hần luyện võ. Hơn nữa tự thân Ân Tịch Ly cũng không thích người có võ, theo lời hần bảo, trên đời này, nếu mọi người đều không biết võ, cũng không thích tàn nhẫn tranh đấu, chiếm tiện nghi người khác, khi dễ kẻ yếu thì nghiêm nhiên sẽ không có chiến sự!

Cho nên hắn kiên quyết không luyện võ, bắt quá theo như lời Hạ Vũ, đơn giản là hắn ngại khổ thôi!

Ân Tịch Ly trèo ra từ cửa sổ nhảy đến mái hiên bên ngoài, vốn đã tính toán rất tốt, định lưu lại trên mái hiên một chút, ai dè giẫm một cước mới biết được, cái nóc nhà này lợp ngói lưu ly trơn trượt. Liền mất thăng bằng...vấn nhân mà, ngoại trừ cầm bút thì chưa từng cầm qua thứ gì nặng đông nặng tây. Ân Tịch Ly trượt chân, cánh tay lại yếu sức, không bám nổi cái cửa sổ khiến hắn trực tiếp rơi thẳng xuống đất.

Lúc này, Hạ Vũ vừa vặn đi tới cửa, gặp tiểu nhị tay bưng bốn món ăn một món canh, liền hỏi, “Làm gì vậy sao không vào đi?”

“Ân thiếu gia nói đang thay quần áo...” Tiểu nhị còn chưa dứt lời, chợt nghe bên trong lạch cạch một tiếng, sau đó là ...Ai nha...

Hạ Vũ vội vàng đẩy cửa đi vào, liền thấy cửa sổ mở toang, trong phòng không có người, kinh hãi hướng đến cửa sổ.

Viên Liệt rời khỏi cửa sổ lâu, trong lòng không yên...Có thể là thiếu niên kia hay không? Không biết hiện tại lớn lên tương mạo ra sao nữa, muốn gặp, lại sợ gặp. Hắn đang hoang mang lo nghĩ, chợt nghe “Ai nha” một tiếng.

Viên Liệt võ nghệ cao cường, tiếng ngư mao châm (kim châm mảnh như lông trâu) bay tới hắn cũng nghe ra được, còn có thể chuẩn xác tránh né, chỉ là, một tiếng ‘ai nha’ này...làm cho hắn ngáy ngẩn cả người.

Thanh âm này có vẻ quen thuộc như đã từng biết qua! Khiến Viên Liệt nhớ tới, lúc trước thiếu niên kia cũng có thanh âm tương tự.

Bỗng một người từ trên rơi xuống, không chút sai lệch, nhắm thẳng vào chỗ của hắn.

Viên Liệt kinh hoàng, ngưỡng lên nhìn xong thì vốn định lùi ra, đón lấy người nọ, nhưng mới chớp mắt đã nhìn thấy người rơi xuống trước mặt, hai tay vươn ra bám vào ngay bả vai mình...Hai mắt nhìn nhau, khiến Viên Liệt ngáy ngẩn cả người, làm sao còn nhớ đến việc tránh né a, trực tiếp bị tông ngã nhào ra đất.

Ân Tịch Ly đương nhiên cũng trông thấy Viên Liệt, lúc rơi xuống, phát hiện ở phía dưới có người, vốn đang cảm thấy vận khí của mình rất tốt, người nọ thoát nhìn thân thể cường tráng như là biết võ công, có thể lấy làm đệm thịt dùng tạm một lát, đến lúc ngẩng đầu xem xét, hắn hoảng hốt, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Viên Liệt bị đè bẹp ở trên mặt đất, rất lâu sau mới kịp phản ứng, giương mắt nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly muốn che mặt cũng không còn kịp rồi, mắt thấy Viên Liệt chăm chăm nhìn mình, miệng hé ra tựa hồ muốn nói gì đó, Ân Tịch Ly bị dồn tới đường cùng, liền ra tay một quyền nhắm ngay đỉnh sống mũi của Viên Liệt mà đánh.

Ân Tịch Ly không có công phu, bởi vậy Hạ Vũ dạy hắn một chiêu này, thừa dịp đối phương không đề phòng, đánh vào đầu sống mũi, đoán chắc người bị đánh sẽ choáng váng, hơn nữa còn bị hoa mắt, người có thể nhân cơ hội đó chạy trốn.

Viên Liệt trông thấy Ân Tịch Ly thì ngáy đại, không kịp phòng bị, chuyển này khó tránh lãnh phải một đòn, đáng thương cho hắn dù gì cũng được ca tụng là bất bại danh tướng, hôm nay bị ma xui quỷ ám thế nào mà lại để Ân Tịch Ly văn nhược thư sinh một quyền vừa vặn đánh trúng, đau đến xây xẩm.

Ân Tịch Ly đứng lên, xoay người bỏ chạy, Viên Liệt cảm giác Ân Tịch Ly đã giẫm lên bụng của hắn đứng lên... cũng may là thư sinh này không nặng lắm.

Trên lầu, Hạ Vũ đứng trước cửa sổ chứng kiến rất rõ màn vừa rồi, mắt thấy Ân Tịch Ly lao vào ngõ nhỏ đào tẩu, Viên Liệt thì ở tại chỗ ôm đầu.

Hạ Vũ hít sâu một hơi, chậm rãi đóng cửa sổ lại, quay đầu, ngồi xồm xuống...Cười ha ha.

Viên Lạc theo đuôi Hạ Vũ mà đến, dè dặt đứng trước cửa, gặp cửa không khóa, bụng mừng thầm, tính lặng lẽ vào trong liếc mắt nhìn, vừa đi được tới cửa khẩu, chợt nghe bên trong tiếng cười kinh thiên động địa truyền tới.

...

Ân Tịch Ly hoảng hốt chạy bừa, trong bụng mắng Hạ Vũ gây họa khiến hắn gặp phiền toái lớn như thế... Hôm nay bỏ qua kiếp sát tinh không tính đi. Viên Liệt với hắn mạng khắc vô phương hóa giải, một khi dây dưa với nhau, đời này của mình sẽ hỏng bét!

Quanh đi quẩn lại trong ngõ nhỏ, mãi đến khi Ân Tịch Ly thở không ra hơi, mệt mỏi dựa vào tường nghỉ, sau đó nhìn quanh, thấy không có người đuổi theo, hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Hơn nửa ngày thở gấp hơi thở mới điều hòa trở lại, Ân Tịch Ly trông ra bốn phía, phát hiện một vấn đề còn nghiêm trọng hơn... Đây là chỗ nào?

Vòng vo trong ngõ hẻm một hồi, thật vất vả mới nhìn thấy đường cái náo nhiệt ở trước mặt. Ân Tịch Ly bước lên áp người vào đầu ngõ nhìn ra ngoài, muốn xem Viên Liệt có còn ở cửa tửu lâu không. Xem xong, Ân Tịch Ly chợt phát hiện, con đường này kỳ thực không nằm trước cửa Tiêu Vân Lâu, biết ngay là mình đi lạc rồi.

Hắn vốn định tính tiếp đường đi nước bước như thế nào để tránh gặp trùng Viên Liệt, nên đưa tay lục tìm trên người... Phát hiện trống bỏi giấu trong ngực đã mất.

Cái trống đó hắn đã mất thật nhiều tâm huyết mới đem Bát Quái họa lên được, bị mất sẽ dẫn tới nhiều phiền toái, chắc là lúc bỏ chạy đã đánh mất? Ân Tịch Ly tính trở vào trong ngõ tìm... Quay người lại, thoáng thấy tại hẻm bên cạnh có một tòa phủ nha nguy nga.

Một tòa nhà hảo xa hoa a!

Ân Tịch Ly cũng sinh ra trong đại gia tộc, nên cảm được khí phái của tòa nhà trước mặt, nhin không được bèn ngẩn ngía một chút. Để sau này còn cân nhắc khi cha hắn xây thêm lầu mới a, Ân Tịch Ly vô thức rời khỏi ngõ nhỏ quan sát kỹ tòa nhà, tính ghi nhớ kiểu dáng, trở về vẽ lại ra bản vẽ.

Hắn ngẩng mặt tiến đến cửa lớn của tòa nhà bước tới bước lui, sau khi nhớ kỹ hình dạng nóc nhà mới chú ý đến mặt dưới mái hiên có một tấm biển, trên mặt đề hai chữ cái to cứng cáp mạnh mẽ ____ Viên phủ.

...

Ân Tịch Ly vừa nhận ra hai chữ cái to này thì đầu đã thấy muốn hơi choáng váng. Đồng thời lại nghe sau lưng có một thanh âm băng lãnh vang lên, hỏi hắn, “Trông bắt mắt không?”

3. Chương 3: Mệnh Chưa Đến Nỗi Tuyệt Lộ

Ân Tịch Ly nghe được thanh âm, nơm nớp lo sợ quay đầu lại liếc một cái, thật lâu mới nhẹ nhàng thở ra, “Sao người lại đi hù dọa ta...”

Đứng sau lưng Ân Tịch Ly kỳ thực không phải khắc tinh hắn e ngại, mà là Hạ Vũ đã cố ý giảm thấp thanh âm xuống.

“Hừ.” Hạ Vũ một tay nắm lấy Ân Tịch Ly kéo vào trong ngõ nhỏ, nói, “Người thật giỏi a, tự đưa đầu vào lưới, nhắm cửa lớn nhà người ta mà đến?”

Ân Tịch Ly liếc mắt trừng Hạ Vũ, “Là ai hại ta? Không có nghĩa khí!”

“Khục, khục.” Hạ Vũ ho khan một tiếng, “Ai biết được chuyện lại thành ra như thế chứ, hơn nữa, người nhảy qua cửa sổ làm cái gì vậy?”

Ân Tịch Ly vừa định nói đôi câu, chợt trông thấy có hai người đi ngang đầu ngõ, lập tức kéo Hạ Vũ đứng áp sát vào tường, người đi qua, chính là Viên Liệt với vẻ mặt tức giận cùng Viên Lạc theo sau.

“Ca ca, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Viên Lạc hỏi Viên Liệt đang im lặng đi ở phía trước.

“Không có việc gì.” Viên Liệt tái mặt, cái này gọi là ngậm bồ hòn, không thể nói ra hắn đường đường Đại tướng quân Viên Liệt thiếu chút nữa bị một thư sinh trời gà không chặt đánh ngất xỉu... Yêu nghiệt kia! Đờng để cho hắn gặp lại! Bằng không không tha cho hắn!

“Hô...” Ân Tịch Ly vỗ ngực, rớt cuộc mệnh cũng không đến nỗi tuyệt lộ.

Hạ Vũ đưa hành lý của Ân Tịch Ly cho hắn, “Khách *** không về được nữa rồi, phải chuyển sang chỗ khác a.”

“Đi đâu a.” Ân Tịch Ly nhỏ giọng nói thầm, “Hay là chúng ta trở lại trấn Thanh Vân, tình hình này quá nguy hiểm.”

“Như vậy sao được?” Hạ Vũ nhíu mày, “Chuyện của ta vẫn chưa xong.”

Ân Tịch Ly uể oải, kéo Hạ Vũ, “Vậy người đi mua mặt nạ về cho ta.”

“Mang mặt nạ làm gì?” Hạ Vũ lại nhíu mày, “Để Viên Liệt gặp lại người thì có sao? Người tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng của hắn mà?”

“Không nên không nên.” Ân Tịch Ly duỗi một đầu ngón tay ra vẽ, “Tuyệt đối không được!”

Hạ Vũ thở dài, lời Ân Tịch Ly đang bị kinh hãi đi mua mặt nạ.

“Lộp bộp lộp bộp...”

Tại Viên phủ, Viên Liệt tựa vào lan can đình nghỉ chân kế nội viện, say sưa lắc cái trống bỏi trên tay.

Chính là thư sinh vừa rồi trong lúc ngăn cản hắn để lại, có lẽ khi nhảy từ trên lầu xuống đã đánh rơi .

“Tướng quân.”

Lúc này, một thiếu niên mười một mười hai tuổi ôm sổ sách chạy đến, “Đây là sổ sách của Tiêu Vân Lâu, khách trọ đều ghi lại danh tự.”

“Ân.” Viên Liệt nhẹ gật đầu, “Có khách nhân họ Ân không?”

“Không có a.” Thiếu niên đem sổ sách đưa cho hắn, “Khách nhân ở thiên tự phòng chỉ có một tên được viết lại, là Hạ Vũ.”

“Hạ Vũ?” Viên Liệt mở sổ sách ra. Nhắc đến cũng trùng hợp, Ân Tịch Ly và Hạ Vũ vốn đều viết danh tự, chỉ là danh tự của Ân Tịch Ly bị chủ quầy cắt xuống lưu trữ. Giấy ghi lại dính vào trang dưới, về sau khách nhân khác viết lên trên, bởi vậy duy chỉ có danh tự của Ân Tịch Ly bị thiếu mất.

“Hô...” Viên Liệt đem danh sách trả lại cho thiếu niên kia, nói, “Tử Minh, gọi người vào trong thành tìm hết tất cả các đại tửu lâu, xem có thư sinh nào họ Ân, ở cùng chỗ với một người tên Hạ Vũ không.”

“Tuân lệnh”. Thiếu niên vội rời khỏi.

Viên Liệt vẫn tựa trong đình ngắm người như cũ, tay cầm trống bỏi kia lật đi lật lại quan sát, thấy ở cuối chuỗi cầm khắc một chữ Ân theo kiểu chữ triện. (một kiểu chữ Hán)

“Đại ca.”

Viên Liệt đang miên man suy nghĩ, Viên Lạc chạy tới, nói, “Có thừa tướng đến.”

“A.” Viên Liệt vội vàng cắt trống vào, đứng dậy cùng Viên Lạc đi nghênh đón. Đến phòng trước, liền gặp Viên Mạch đang uống trà cùng một nam tử hơn bốn mươi tuổi, mặc một thân áo vải lam sắc. Nam tử kia vừa gầy vừa nhả nhận, y phục lẫn khí chất đều hết sức mộc mạc, thoạt nhìn trông như một tiên sinh dạy học thông thường.

Viên Liệt cùng Viên Lạc đến, cung kính hành lễ với hắn, miệng nói, “Quý tướng.”

Đừng tưởng nam tử này tướng mạo bình thường tính cách ôn nhuận, kỳ thật thân phận không hề đơn giản, chính là Nam Cảnh quốc đương triều nhất phẩm, tả thừa tướng Quý Tư, Quý Hiền Bình, đại tài tử nổi danh đương thời. Hai người Viên Liệt cùng Viên Lạc đều là học sinh của hắn, vì thuở nhỏ Viên Liệt đã theo cha hành quân chinh chiến, cơ bản không được học văn. Viên Liệt phỏng chừng tiền đồ như gấm, cha hắn sợ sau này thiếu học vấn sẽ có hại, nên đặc biệt để hắn bái Quý Tư làm thầy. Viên Lạc khách quan mà so với đại ca của mình, có vẻ bình thường hơn nhiều, học võ bình thường, học văn cũng bình thường, nhu

thuận vâng lời, vì vậy Viên Mạch cũng không kỳ vọng quá lớn vào hần, thăm nghĩ để hần được sống vui vẻ, sau này thì có thể trợ giúp đại ca hần phần nào.

“Liệt nhi, Lạc nhi, thừa tướng có chuyện tìm các người.” Viên Mạch cho hai người đến ngồi cạnh mình.

“Quý tướng, có việc gì?” Viên Liệt hỏi Quý Tư, “Là chuyện phiên quân ở Đông Nam hải?”

“A...Không phải.” Quý Tư lắc đầu, cười nói, “Chuyện phiên quân, hôm qua hoàng thượng hạ chỉ truyền Tiêu Vương gia vào kinh, chừng mấy ngày nữa mới có thể luận bàn, lần này ta tới để hẹn hai người đi ra ngoài.”

“Ra ngoài?” Viên Liệt cùng Viên Lạc đều có chút khó hiểu, “Đi đến đâu?”

“Gần đây Nhạc Đô tụ tập không ít thanh niên tài tuấn, chúng ta ra ngoài xem một chút.” Quý Tư cười ha hả nói, “Nói không chừng còn có thể được kỳ ngộ gì đó.”

Viên Mạch nghe thấy, liền hỏi, “Huynh đệ hai người vừa đi đâu vậy? Liệt nhi? Có chuyện gì ư?”

“Không có.” Viên Liệt nhanh nhẩu lắc đầu, chuyện mất mặt như vậy, tuyệt đối không thể để cha hần biết được.

“Đi thôi.” Quý Tư đặt chén trà xuống, nói, “Tìm xem có nhân nào mới, có thể thu vào.”

Viên Liệt cùng Viên Lạc bắt đầu đi, đành phải theo Quý Tư xuất môn, đi chiêu mộ nhân tài.

Hạ Vũ và Ân Tịch Ly ra đến phố xá sầm uất, tìm một tiểu quán mua mặt nạ, Ân Tịch Ly ngó trên nhìn dưới, tìm được mặt nạ Phật Di Lặc trông khá đáng yêu, đội lên rồi chìa ra hiệu cho lão bản, chính là cái này.

Hạ Vũ giao bạc, Ân Tịch Ly lại tiếp tục tìm kiếm, vừa bảo “Lấy thêm cái nữa” vừa cầm một cái khác đưa cho hần.

“Ta không muốn đeo.” Hạ Vũ vội lắc đầu.

“Không được.” Ân Tịch Ly phát ra âm thanh rầu rĩ sau mặt nạ, “Người cũng bị nhìn thấy, người ở cùng chỗ với ta, người khác nhìn thấy người liền đoán ra ta ngay.”

....

Hạ Vũ trầm mặc một hồi, rồi vô cùng thần nhiên phán, “Hai ta tách ra đi.”

Ân Tịch Ly cũng tương tự hần, ấn định, “Người tự đi làm việc của người, ta không xem tướng số cho người nữa.”

....

Hạ Vũ không nói gì, thanh toán bạc, đem mặt nạ đeo vào.

Ân Tịch Ly cảm thấy mỹ mãn gật đầu, đưa tay vỗ vào vai hần___hảo huynh đệ!

Thế là, trên chợ Nhạc Đô náo nhiệt, xuất hiện hai quái nhân đeo mặt nạ Phật Di Lặc.

“Chúng ta đi mua sách a?” Ân Tịch Ly sau khi đeo mặt nạ, liền cảm thấy mình đã an toàn, rủ rê Hạ Vũ, chỉ vào thư quán phía trước nói, “Nghe nói Nhạc Đô có chợ thư lớn nhất, chẳng biết là ở đâu a.”

“Người chỉ biết có thư, đêm nay nghỉ ở chỗ nào a?” Hạ Vũ nhíu mày, “Hiện tại tứ lấu toàn Nhạc Đô đều không ở được.”

Ân Tịch Ly nghe xong không lên tiếng, thật lâu sau mới nói, “Người ghét bỏ ta nha...Vậy sao mười tám năm trước người không nói ? Hại ta cả thanh xuân đều giao cho người.”

Hạ Vũ tức muốn thổ huyết, nghĩ tới nghĩ lui, bằng không đi thuê dân trạch a, hoặc là đi lên núi ở lại trong miếu. Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Ân Tịch Ly “ Ai nha” một tiếng.

“Làm sao vậy ?” Hạ Vũ quay đầu lại nhìn hần, Ân Tịch Ly xốc mặt nạ lên một chút, liếc hần, “Ta còn chưa có ăn cơm.”

Lúc này, giờ cơm đã qua, trong tửu lâu ngược lại khách nhân không nhiều lắm, Ân Tịch Ly chọn lấy một gian mì bình thường nhất đi vào, hướng chưởng quỹ gọi hai chén mì thịt bò, thêm nhiều nhiều thịt.

Hạ Vũ cầm mặt nạ, đuổi theo đến thờ dốc một tràn, nói, “Ta ăn rồi, người gọi một chén thôi.”

“Không được.” Ân Tịch Ly mỉm cười nhìn hắn, “Chỉ lo ăn một mình, không chiếu cố huynh đệ thì hảo chỗ nào.”

Hạ Vũ từ nhỏ đã quen với tính tình cổ quái của Ân Tịch Ly, đành phải cầm đũa ngồi cạnh hắn cùng ăn.

“Chùng nào thì người giúp ta tìm người đây?” Hạ Vũ ăn được hai đũa, hỏi Ân Tịch Ly.

“Người người muốn tìm vẫn còn chưa đến Nhạc Đô.” Ân Tịch Ly vừa ăn vừa nói, “Tối hôm qua ta coi tinh tượng (từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh) cần phải đợi đến ba ngày nữa... Nhưng mà a, tốt nhất là người đừng tìm hắn.”

“Vì sao?” Hạ Vũ nhíu mày, “Ta tìm hắn có việc.”

Ân Tịch Ly khẽ thở dài, “Mạng của hắn cùng người quả tính ra cũng là bết tắc, phiền toái vô cùng.”

“Ngày trước người bảo Tiểu Hoàng cầu nhà Vân thẩm sát vách cùng A Hắc nhà Cửu thúc cuối hẻm cũng là một quả mệnh bết tắc.” Hạ Vũ nói, “Hiện tại cầu nhà người ta đã sinh được một ổ mười tám con chó con.”

“Cho nên mới nói người không hiểu.” Ân Tịch Ly lắc lắc đầu, “Đó là vì Vân thẩm cùng Cửu thúc về sau kết lại, nên hỉ khí trội hơn quả mệnh tử khí, mệnh quả liền hồi sinh.”

Hạ Vũ trầm mặc thật lâu, nói, “Nếu vậy thì hãy để mẹ ta đi thông đồng với cha hắn.”

“Khục khục...” Ân Tịch Ly sắc nước súp ra mặt, Hạ Vũ cười xấu xa, dùng chiếc đũa gõ gõ chén của hắn, nói, “Mệnh của người lúc này chẳng phải đang bết tắc sao, hay là cũng để cho nương người vất vả một chuyến đi.”

Ân Tịch Ly bị thêm ngụm nước súp có hồ tiêu làm sắc, khuôn mặt trắng đến đỏ bừng, khẩn thiết mà lại chẳng nói nên lời, nổi nóng, lấy tay nải trên bàn đập Hạ Vũ.

Hạ Vũ công phu tốt, dễ dàng tránh đi, tay nải vẫn tiếp tục giáng xuống, đập phải một người sau lưng Hạ Vũ.

Người nọ bị đập trúng cánh tay, nhíu mày, xoay lại nhìn thoáng qua Ân Tịch Ly đang cười đùa cùng Hạ Vũ.

Ân Tịch Ly còn đang vỗ vỗ ngực, Hạ Vũ vội vàng nhắt tay nải lên, chấp tay đối người trước mặt, “Thật có lỗi với huynh đài, bằng hữu của ta nhất thời lỡ tay.”

Hạ Vũ dứt lời, nếu đối lại là người bình thường, phần lớn sẽ cười trừ, hoặc nói không sao, thế nhưng người trước mặt lại nhếch mép, phát ra một từ không rõ ý nghĩa, rồi lại “Hừ” một tiếng khiến người ta cực kỳ khó chịu, sau đó xoay người sang một bàn khá nhiều người, cũng gọi một chén mì thịt bò.

Hạ Vũ hơi khó hiểu, đưa tay nải lại cho Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly tiếp tục ăn, nhìn lên hướng đối diện, liền thấy thật nhiều thư sinh đang tụ tập tại một bàn gần đó, châu đầu ghé tai nhau không biết là nói cái gì.

Hạ Vũ công phu cao thính lực tốt, vì vậy nghe được một ít, bọn họ nói cái gì đó đại loại như thư sinh xứ khác, thư sinh bản địa.

Hạ Vũ phiền lòng, nhưng chỉ dùng đũa gõ gõ chén Ân Tịch Ly, nhắc, “Ăn mau.”

Ân Tịch Ly lụm súp hút thật nhiều sợi mì, gây ra chút thanh âm.

Lúc này, thư sinh vừa mới bị hắn dùng tay nải nện vào đột nhiên lạnh lùng nói, “Dân tình ở đây cũng phân thành nhiều loại, trong đó còn có cả loại tạp nham, không thể dung hòa được.”

Một thư sinh bên cạnh cười hỏi, “Tạp cái gì a?”

“Nhạc Đô là địa phương cao quý địa linh nhân kiệt, ta là người Nam Cảnh sống tại Nhạc Đô, thế nên mới nói dân Nam Cảnh thuần khiết đều sinh trưởng ở đây.” Thư sinh tỏ vẻ đắc ý, nói, “Người xem, người tài từ Nhạc Đô ra nhiều hay ít? Không nói chi xa xôi, điển hình là thừa tướng Quý Tư.”

Chúng thư sinh hiển nhiên đều lấy vị thừa tướng này làm tấm gương, vừa nghe đến tên liền nghiêm nghị cung kính.

Thư sinh kia cười khẩy một tiếng, “Chỉ có điều a, mỗi lần đến đợt thi Hương, lại có lượng lớn thư sinh xứ khác tràn vào, một câu Quan Thoại nói cũng không chuẩn mà còn muốn được làm quan ?! Thật là không biết tự lượng sức mình, chính vì những người này lưu lại Nhạc Đô làm cho dân ở đây càng ngày càng bị biến chất .”

“Đúng rồi a.” Vài thư sinh khác xôn xao hòa theo.

Hạ Vũ nghe thấy, quay đầu lại nhìn Ân Tịch Ly, tiếng nói chuyện của người nọ không nhỏ, Ân Tịch Ly hẳn là nghe được.

Mấy năm nay, người đến Nhạc Đô tham gia thi Hương ngày càng nhiều, hơn nữa nghe nói trong mấy cuộc thi, tam giáp cũng bị văn nhân xứ khác đoạt đi, bởi vậy thư sinh bản địa hầu hết đều có chút không cam tâm. Hạ Vũ kỳ thực hơn phân nửa đã tính là quân nhân, đối với loại văn nhân thích phân biệt địa phương chỉ biết múa mép khua môi bàn lộng thị phi này, hẳn thấy rất phản cảm.

Ngược lại Ân Tịch Ly không lên tiếng, vẫn si sụp ăn mì như cũ, hẳn còn đang bận khoản chuyện chốc nữa đi mua thư.

Lời của thư sinh kia, vốn là nói cho Hạ Vũ và Ân Tịch Ly nghe, thấy hai người không phản bác, hẳn có chút không cam lòng lại tưởng rằng cả hai có lẽ rất dễ bị người khác bắt nạt.

“Thư sinh xứ khác còn có tật xấu cực lớn.” Thư sinh kia tiếp tục nói, “Chính là thiếu giáo dưỡng! Đến ăn uống cũng mọi rợ không giấu vào đâu được, một điểm chú trọng lễ nghi đều không có.”

“Đúng đúng.” Bọn thư sinh tán thành.

Hạ Vũ lại liếc Ân Tịch Ly, dựa vào tính cách của Ân Tịch Ly, phỏng chừng hẳn phải nói đôi câu a?

Ân Tịch Ly lại coi như hoàn toàn không nghe thấy, ra sức ăn mì... Ăn, ăn, hẳn gấp một miếng thịt bò trong chén lên, ném xuống mặt đất dưới chân.

Tiểu tửu quán loại này rất nhiều cầu hoang, thấy có thịt, chúng liền xúm tới, một con chó ăn, mặt khác cũng ngẩng lên nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly lại lấy thêm trong chén mấy khối nhỏ ném cho chúng nó, mấy con chó ăn thịt bò, đều vẫy đuôi với Ân Tịch Ly.

Hạ Vũ vốn cũng không đói, liền lựa hết thịt bò trong chén mì ra, thấy cho chó ăn.

Ân Tịch Ly đột nhiên hỏi hẳn, “Ai, không biết có phải là chó bản địa không?”

Hạ Vũ ngạc nhiên hỏi, “Cái này còn có thể phân ra sao?”

“Sao lại không thể a?” Ân Tịch Ly nhướn lông mày, hỏi chưởng quỹ, “Chưởng quỹ, thịt bò trong tiệm người lấy từ đâu? Hương vị có chút không giống với thịt bò bình thường a.”

“Hắc hắc.” Chưởng quỹ cười nói, “Vị thiếu gia này, thịt bò ta đây dùng, đều là thịt bò tốt nhất từ phương Bắc đưa tới, các nhà bình thường ở Nhạc Đô chưa chắc có để ăn đâu.”

“A.” Ân Tịch Ly gật gật đầu, dùng chiếc đũa chìa chìa mấy con chó đang ăn, “Vậy không phải là chó bản địa!”

“A?” Hạ Vũ khó hiểu.

“Người nghĩ a, chó bản địa tôn quý, loại chó có thể ăn thứ gì đó bên ngoài đưa đến, không phải tạp chủng lẽ lại là chó thuần chủng?” Ân Tịch Ly buông đũa xuống bàn, cười nói, “Chó ngoan bản địa mà ăn lương

thực từ vùng khác tới, thì khác gì muốn bị toàn thể chó bản địa xem thường? Còn chỗ nào xứng để làm một con chó bản địa thuần chủng sao?”

Hạ Vũ nghe xong, thích thú, lắc đầu cười.

Đám thư sinh kia lập tức biến sắc, chính bọn họ cũng đang ăn mì thịt bò trong tiệm.

Ân Tịch Ly đã ăn xong, Hạ Vũ thanh toán bạc, hai người liền đứng dậy rời đi, Ân Tịch Ly sung sướng nói, “Chúng ta đi chợ thư a?”

Hạ Vũ đeo hành lý lên lưng nhìn hắn, “Người mua thì tự mình cầm, không được kêu xe chở, cũng không được đẩy cho ta!”

“Ừ.” Ân Tịch Ly gật đầu, thuận theo một cách hiềm thấy.

Chờ hai người đi khỏi, mấy thư sinh khác liếc nhau một cái, cảm thấy nuốt không trôi khẩu khí vừa rồi, cũng theo bọn Ân Tịch Ly xuất môn.

...

Viên Liệt cùng Viên Lạc theo Quý Tư đi tới phố xá sầm uất.

Viên Lạc hỏi, “Quý tướng, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Quý Tư nghĩ nghĩ, “Đi chợ thư a, chỗ đó thời điểm này hàng năm nhiều thư sinh đến nhất, còn có đấu văn, rất thú vị.”

“Tốt!” Viên Lạc từ trước đến nay thích tham gia náo nhiệt, cao hứng đáp ứng.

Viên Liệt chán chường bước theo sau, nhưng trong lòng lại đang nghĩ về chuyện Ân Tịch Ly___ thư sinh kia xem ra không phải người Nhạc Đô, lẽ nào cũng đi thi? Chẳng biết dung mạo hắn đẹp xấu ra sao...

4. Chương 4: Gây Chuyện Thị Phi

Ân Tịch Ly tiếp tục đeo mặt nạ đi dạo chợ, Hạ Vũ nhàn chán theo sau.

“Ai, Tịch Ly.” Hạ Vũ kéo hắn, hỏi, “Người không tính gì sao?”

“Tính cái gì ?” Ân Tịch Ly quay đầu nhìn hắn.

“Tính xem có gặp phải sát tinh nữa không ?” Hạ Vũ nhắc nhở hắn, “Chợ sách đông người a.”

“Không sợ.” Ân Tịch Ly cười cười khoát tay, nói, “Chỗ chúng ta đi chính là chợ sách, người nọ là võ nhân, sẽ không tới đâu.”

“Làm sao người biết hắn là võ nhân?” Hạ Vũ hỏi, “Ta thấy hắn rất nhã nhặn.”

Ân Tịch Ly cười cười, lắc đầu, “ Thời buổi này, chỉ dựa vào tướng mạo đều không đáng tin cậy, người tướng mạo堂堂 hoàng nhưng lòng dạ xấu xa, kẻ lời tha lời thôi lại hào phóng. Tầm nhìn thiên cận mà lại ra sức tu kiêu bố lộ (sữa sang, chăm chút), giết người phóng hỏa vô số. Trung thần lương tướng thì không thấy đâu, gian thần tiểu nhân nhiều vô số. Cái này gọi là loạn thế ra tà ma, Phật tổ cũng không sao quản hết được.”

Hạ Vũ cười, tháo mặt nạ xuống quăng qua bên cạnh, “Ta đây không mang mặt nạ nữa.”

“Ai!” Ân Tịch Ly cản, nhưng đã muộn, Hạ Vũ nhắm một đứa trong đám tiểu hài nhi đang chơi đùa ném qua, vài tiểu hài nhi chạy tới nhanh chóng giành lấy.

“Người đừng ném a.” Ân Tịch Ly nói, “Chưa nghe qua câu ‘cẩn tắc vô ưu’ sao ?”

Hạ Vũ nhún nhún vai, giấu đám tiểu oa nhi liếc, nói, “Ta đã ném rồi, người muốn thì tự mà đi lấy lại.”

Ân Tịch Ly do dự một chút, xoay mặt nhìn mấy đứa nhỏ, liền gặp tiểu oa nhi đang cầm mặt nạ của Hạ Vũ, giương mắt nhìn hắn... nhìn chăm chăm vào mặt nạ hắn đang đeo .

Ân Tịch Ly nhanh chóng rút lui, xoay người lôi Hạ Vũ đi, “Đấu với tiểu oa nhi không được, không có phần thắng!”

Hai người vừa đi vừa nghe ngóng, cuối cùng đã đến thư thị.

Chợ sách này không được như trong tưởng tượng của Ân Tịch Ly cùng Hạ Vũ, ở đây sách không nhiều lắm, ngược lại người đọc sách thì rất nhiều.

“Đi?” Ân Tịch Ly dạo quanh, nhận thấy trong chợ sách có quầy hàng, có đèn lụa màu, có cầu nổi, có đình nghỉ mát, có điều không sạp sách nào số lượng vượt quá trăm bản, sách lại còn giống nhau về nội dung, lịch đại khảo học nổi danh thì không còn lạ gì, mặt khác thêm được chút thi tập của tài tử Nhạc Đô, mà nói đến ở đây là thi tập của Quý Tư.

Ân Tịch Ly lắc đầu, “Tính sai, tính sai.”

Hạ Vũ cười cười, đi bên cạnh, ngắm màu sắc của đèn ***g treo trên giá.

Ngay lúc đó, Quý Tư dẫn theo Viên Liệt cùng Viên Lạc vào chợ sách.

Viên Liệt vừa vào tới, trông thấy đông đảo văn nhân liền cảm thấy nhức đầu, Viên Lạc đối với kinh, sử, tử, tập so ra thích xem tranh thư pháp hơn, chạy ngay đến quán bán tranh.

Quý Tư một mình thông thả tiến lên phía trước, từng bước từng bước quan sát thư quán, không khỏi thất vọng, sách ở chợ như thế nào mỗi năm lại ít hơn? Ngược lại người mỗi năm một tăng nhiều thêm.

Đi đến bên trong, chợt nghe được vài thư sinh đang giải câu đố ***g đèn, cũng có ngâm thơ tác đối đôi chút, phong cách tầm thường, hữu sắc vô hương.

Quý Tư mất hứng lắc đầu, tính chuẩn bị quay về, chợt nghe bên cạnh có thanh âm truyền đến, “Lão bản, sách ở chợ này chỉ được vài cuốn như vậy sao?”

Quý Tư nghe thanh âm cổ quái, vô thức ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc muốn nhảy dựng lên khi gặp phải một thanh niên thon gầy cao ngất, đang lật qua quyển sách trên tay hỏi chủ tiệm bán sách. Thư sinh này trông đáng người một thân bạch y phong lưu tiêu sái, chỉ là...đang đeo mặt nạ, có chút quái đản.

Cách ăn mặc của thư sinh khiến Quý Tư hứng thú, liền đến đứng cạnh hắn, cũng lật xem vài quyển sách phổ biến của thư quán, nhận thấy nội dung không khác lắm so với sách ở các thư quán khác, có mấy mẫu bài thi của các trạng nguyên trước đây hay Nhạc Đô tứ đại tài tử văn tập, còn lại nhiều nhất là văn tập của chính mình.

Thư quán lão bản nhìn Ân Tịch Ly hỏi, “Vị công tử này, muốn tìm sách của ai?”

Người đeo mặt nạ trước mặt, nghiêm nhiên là Ân Tịch Ly, hắn đã dạo hết cả chợ sách, không thấy quyển nào thuộc dạng hắn muốn, nhân tiện hỏi, “Nhạc Đô là đế đô Nam Cảnh, lẽ ra phải có những thứ hay ho không thấy ở địa phương khác a? Ta chỉ muốn tìm mấy cuốn sách đọc tham khảo thông thường.”

Quý Tư mỉm cười, gật gù, xem ra là người thích xem sách.

“Chẳng hạn như?” Lão bản truy hỏi, “Kinh, sử, tử, tập? Thi từ ca phú? Hay là Diễn Nghĩa Liệt truyện?”

Ân Tịch Ly không được vui, cũng lười nói nhiều với lão bản này, tính ném cuốn sách trên tay lại, bỏ đi. Hắn vốn đang cầm một quyển thi tập của Mạc Tiểu Trúc, thi tập quăng trả lại trên quầy, chợt nghe bên cạnh có người lạnh lùng hỏi, “Vị tiên sinh này, ngươi không thích thơ văn của Mạc Tiểu Trúc sao?”

Ân Tịch Ly quay mặt, liền thấy một nam tử cao gầy đứng cạnh mình, nam tử này mặc một thân áo dài màu thủy lam, khoác thêm bạch sắc sa y, tóc cột tùy tiện, đại khái muốn tạo hình ảnh lãng tử một chút, nhưng dưới mắt Ân Tịch Ly, tóc tai hắn vô cùng bù xù.

Người này cầm một chiếc quạt xếp khung ngà, phe phẩy, phía sau hắn có vài thư sinh áo dài hòa theo, tất cả đều có vẻ không cam lòng nhìn chằm chằm Ân Tịch Ly.

Quý Tư ở một bên trông thấy, nhận ra nam tử kia là Mạc Tiểu Trúc một trong tứ đại tài tử của Nhạc Đô, thi tập vừa rồi thư sinh đeo mặt nạ cầm chính là tác phẩm của hắn.

Ân Tịch Ly không quen biết nam tử kia, không nhận ra hắn đang nói chuyện với mình, muốn hướng chỗ khác đi xem tiếp, chưa kịp rời bước, đã bị Mạc Tiểu Trúc đưa tay ngăn lại.

Ân Tịch Ly nhìn hắn, Mạc Tiểu Trúc cười, hỏi lại một lần, “Ta hỏi vị huynh đài này, ngươi không thích thi tập của Mạc Tiểu Trúc à?”

Ân Tịch Ly chớp mắt mấy cái, ở sau mặt nạ quan sát hắn từ trên xuống, “Tiểu trư này là ai?”

...

Lời vừa từ miệng Ân Tịch Ly ra, xung quanh liền xôn xao, nhiều thư sinh cảm thấy thư sinh quái đản hiếm thấy này chính là cố ý khiêu khích, người đọc sách trong thiên hạ ai mà không biết đến Nhạc Đô tứ đại tài tử a, thi từ văn tập của bọn họ được xuất bản không ít.

Lại nói tiếp, cũng không phải Ân Tịch Ly cố ý tranh cãi, hắn thực sự chưa hề nghe nói về Mạc Tiểu Trúc.

Ân Tịch Ly đọc sách rất rộng, thích sách sử nhất, các loại quan sử, dã sử đã xem không biết bao nhiêu, sắp tiếp theo là phong thổ chí, địa lý hiện tượng thiên văn, dân gian truyền kỳ các loại, bằng không thì y được, vu cổ, Kinh Phật cái gì cũng xem... Duy chỉ có một thứ hắn không thích chính là thi ca từ phú các loại, cảm thấy chẳng có nội dung gì, lặp đi lặp lại có vài kiểu.

Song, Ân Tịch Ly cũng khôn khéo, nhận ra người ở trước mặt có chút tức giận, người này nếu không nằm trong tứ đại tài tử Nhạc Đô, chắc cũng là người thân của tứ đại tài tử đi, liền gật gật đầu, lên tiếng, nói, “Ừ”. Rồi bỏ đi tìm sách khác xem.

Sắc mặt Mạc Tiểu Trúc càng thêm khó coi, thư sinh này hoàn toàn không để mắt đến hắn, nhưng vì vị thế của mình nên không tiện phản ứng. Bên cạnh có người bức xúc thay hắn, cư nhiên ngăn Ân Tịch Ly lại, nói, “Thư sinh, ngươi không nhìn được hàng rồi, thơ văn của tài tử thuộc loại hay trong thiên hạ, sao ngươi lại không đọc?”

Ân Tịch Ly nhìn nhìn mọi người, hỏi, “Các người đều là thư sinh bản địa?”

“Đúng vậy.” Vài thư sinh vỗ ngực, tựa hồ coi chính mình là điểm vẻ vang của Nhạc Đô.

Ân Tịch Ly nghe đến liền lên tinh thần, “Chỉ cho ta tại Nhạc Đô này chỗ nào có thể mua được sách hay đi?”

...

Mọi người sững sờ, Quý Tư ở phía sau mỉm cười lắc đầu, thư sinh này, có chút ý tứ.

“Ai, Thư sinh!” Lúc bấy giờ thư quán lão bản cũng đã hơi mất hứng, hỏi Ân Tịch Ly, “Có phải ý ngươi bảo chợ sách này không tốt?”

Ân Tịch Ly nhìn hắn, không nhanh không chậm lắc đầu.

“Sách ở đây không tốt chỗ nào?” Lão bản tức lên, cầm một quyển Quý Tư văn tập, hỏi, “Đây chính là văn tập của Quý Tư đại nhân.”

Ân Tịch Ly hất mặt lên khinh khỉnh, “Thì sao a?”

Tất cả mọi người hít ngược vào một hơi lạnh khí, trong tư tưởng của các thư sinh thông thường, Quý Tư được xem như thánh sống. Nam Cảnh trước đến nay trọng võ khinh văn, võ tướng đều giữ địa vị cao, còn văn nhân lại bị lạnh nhạt, duy chỉ có Quý Tư, bước vào con đường làm quan liền đi lên như điều gặp gió, đảm nhiệm chức vụ Tể Tướng, cả tứ đại gia tộc đối với hắn phải nể mặt đôi ba phần. Văn nhân trong thiên hạ, chăm học khổ đọc chỉ mong có ngày được như Quý Tư, hôm nay, thái độ của Ân Tịch Ly đối với các sáng tác của Quý Tư là có chút khinh thường, đương nhiên khiến mọi người tức giận.

Hạ Vũ từ xa quan sát, thấy Ân Tịch Ly bị người ta vây quanh, đành lắc đầu, tiểu tử này lại gây chuyện thị phi, vừa tính qua đó, bỗng thấy có người đi lên bên cạnh, hình như thấy náo nhiệt nên tò mò muốn xem. Hạ Vũ nhìn thoáng qua, lập tức quay mặt, đưa lưng về phía người nọ, trong lòng tự nhủ...Ai nha, cái này thật sự là nhân duyên vốn không thể triệt tiêu.

Sau lưng hắn là ai? Đương nhiên là Viên Liệt.

Viên Liệt ở xa trông thấy đông đảo mọi người tụ tập, liền đến xem, muốn bảo hộ Quý Tư, đã thấy Quý Tư quay đầu về phía hắt khoát tay, ý bảo hắt___Không sao.

Viên Liệt đứng chờ một bên, hắt cũng nghe được lời Ân Tịch Ly vừa nói, cảm thấy người này hơi ngạo mạn.

“Người nói thử xem, văn tập của thừa tướng có chỗ nào không tốt?” Vài thư sinh mở miệng hỏi Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly không chút do dự, hỏi lại, “Văn tập này, ngoại trừ do Quý Tư viết, còn có chỗ nào hảo?”

...

Mọi người nghen lờ, đều nhất thời không phản ứng được, Quý Tư ở một bên, cũng sờ hời, “Người trẻ tuổi, ý người là sao?”

Quý Tư thân ở địa vị cao, ngày thường không thể đi đi lại lại khắp nơi, bởi vậy Nhạc Đô văn nhân chỉ được nghe tiếng chứ chưa thấy người, hơn nữa dung mạo Quý Tư bình dị không nổi bật, đứng trong đám đông này, trông như thể một phu tử nghèo không hơn không kém.

Ân Tịch Ly nhìn người phu tử này, cảm thấy hắt rất thông thạo, nói không chừng hắt biết nhiều thư thị ở Nhạc Đô, giải thích, “Sách này chủ yếu ghi lại những hiểu biết của Quý Tư, thêm vào một chút luận điệu trị quốc mà hắt nghiệm ra được, người trong thiên hạ, mỗi người một ý, cho dù hắt là Quý Tư, ý nghĩa của hắt đối với ta có quan hệ gì đâu? Tại sao ta phải đi thích những gì người khác nghĩ?”

Ân Tịch Ly dứt lời, tất cả mọi người lại vô thức hít thêm 1 hơi lạnh khí, thư sinh này đang nói năng bậy bạ cái gì đây.

“Ha ha”. Quý Tư thể nhưng lại cười ha hả, “Cách nói này thú vị, nếu ý nghĩ của người khác người không quan tâm đến, vậy cổ nhân thánh hiền nghĩ gì, người cũng không quan tâm luôn sao?”

Ân Tịch Ly nhìn nhìn hắt, ngửa mặt lên trời lo lắng, đang nghĩ có nên phí miệng lưỡi nói chuyện với lão đầu nhi này không, lại nghe Quý Tư cười cười, nói, “Ta biết rõ chỗ bán sách quý hiếm ở Nhạc Đô.”

Ân Tịch Ly nhìn hắt có chút ngỡ vực.

Quý Tư nhìn xuyên qua khe hở mắt nạ thấy đôi mắt hắt có vẻ tinh anh, liền cười nói, “Cổ kim thuyền chí khảo, Đốt sứ luận, Dân tộc nhĩ chí, Thuyết sách, Bảo kính quái đàm, Thủy văn chí ký, Lạc kinh...Những sách này đều bán tại chỗ đó, vô cùng thú vị.”

“Chính là chỗ ta muốn, ở đâu vậy?” Ân Tịch Ly lập tức thanh tỉnh.

“Người nói trước đi, cổ nhân thánh hiền nghĩ gì, người cũng không thèm để ý sao?” Quý Tư hỏi hắt, “Đã thế người còn đọc sách làm gì?”

Ân Tịch Ly nhìn nhìn Quý Tư, giải thích, “Cổ nhân thánh hiền nói thì ta để ý, có điều không phải nguyên nhân vì họ là cổ nhân thánh hiền. Phải nói rằng, cả một thế hệ người theo chân bọn họ nghĩ gì, mới là cái ta để ý. Bởi vì dựa vào ý nghĩ của bọn họ, ta có thể nhìn thấy được bối cảnh ở thời đại ấy, phong tục của con người khi đó, đời sống của bách tính. Mấu chốt là ta hiện đang cùng Quý Tư sinh sống tại Nam Cảnh quốc, hắt bảo trời mưa hảo, ta lại bảo trời nắng hảo, vì sao ta phải nghe theo hắt?”

“Cần quấy.” Mạc Tiểu Trúc bất bình nói, “Thừa tướng gia nhìn xa trông rộng, đạo lý trị quốc của hắt đều đem phúc lợi đến cho dân chúng Nam Cảnh.”

Ân Tịch Ly lạnh lùng cười một tiếng, “Thừa tướng gia nhìn xa trông rộng hay không, đạo lý trị quốc có đúng không...dân Nam Cảnh hạnh phúc hay không, cái này không dành cho người đương thời chúng ta định đoạt, nên để người đời sau bình phẩm. Giống như hôm nay người có thể sống và đứng được ở chỗ này, đều nhờ cha mẹ người vài thập niên trước sinh ra người. Vừa sinh xong, ai biết được người tốt hay không tốt? Còn phải đợi nhiều năm sau xem đức hạnh của người ra sao mới nói được. Nếu đức hạnh của người hơn người, thế nhân tự khắc bảo cha mẹ người hảo. Còn lại nếu đạo đức của người bại hoại thương thiên hại lý (không có tính người), thế nhân tất nhiên sẽ nói cha mẹ người không tốt, đó là đạo lý.”

Mạc Tiểu Trúc há hốc miệng, hồi lâu chưa nói nên được một lời. Ân Tịch Ly miệng mồm lạnh lợi, ăn nói sắc sảo, khiến hắt nhất thời không biết nên cãi lại như thế nào.

Quý Tư lại nhìn Ân Tịch Ly với cặp mắt khác, Nhạc Đô tứ đại tài tử kia đều không đáng nói tới, lập luận của Ân Tịch Ly có cơ sở vững chắc hơn rất nhiều, không dùng thành bại luận anh hùng, chỉ dựa vào cổ kim xét người tài ba. Hắn dùng lịch sử phân tích đức hạnh của người khác, dùng quan điểm của hậu thế đánh giá sự thành bại tốt xấu của một người, có tầm nhìn xa, trí tuệ thông thái!

Viên Liệt đứng một bên, cũng hiểu được thư sinh này nói rất có đạo lý.

Ân Tịch Ly liếc Quý Tư, “A, lão đầu nhi, dẫn đường cho ta đi.”

Quý Tư ngẩn người...lần đầu tiên hắn bị người ta gọi là lão nhân, xem ra phải chăng thư sinh này tuổi còn rất trẻ?

“Hảo”, Quý Tư gật gù đầu, định bụng dắt thư sinh này đến vài cửa hàng sách, nhân tiện cùng hắn hảo hảo luận chuyện.

Hai người vừa tính đi, lại nghe bên tai có người nói, “Thật là một thư sinh nông cuồng, vị thư sinh này hẳn phải tài trí hơn người, học vấn cao thâm, không bằng...chúng ta tỷ thí một chút được không?”

Ân Tịch Ly cùng Quý Tư quay lại, liền nhìn thấy có ba người đi tới, cách ăn mặc đều ra dáng văn sinh công tử, trên tay cầm quạt lông, tiền hô hậu ủng.

Lúc này chợt nghe đến trong đám đông có người hô, “Nhạc Đô tứ đại tài tử đều đến đông đủ a! Được lắm, phải giáo huấn thư sinh nông cuồng từ nơi khác đến này một chút!”

Ân Tịch Ly nhướn mày, thật là đau đầu, cảm khái, ngày nào mà văn nhân không còn đấu đá nữa mà trở nên hòa hảo với nhau thì tốt biết mấy.

“Thấy thế nào?” một thư sinh cầm đầu đi tới, quan sát Ân Tịch Ly từ trên xuống dưới, cười hỏi, “Bốn người chúng ta cùng tỷ thí một phen.”

Ân Tịch Ly nhìn nhìn hắn, nói, “Không rảnh.”

...

Mọi người trầm mặc, Ân Tịch Ly xoay người lôi kéo Quý Tư, nói, “Lão đầu nhi, nhanh nhanh lên, tiệm sách người nói đến có Cổ kim dị chí thảo sao?”

Quý Tư kinh ngạc, sách này ít bán, trong sách ghi lại các chuyện lạ dân gian cổ đại, hắn cũng là từ nhỏ nghe lão phu tử nói mới biết được, không ngờ thư sinh trẻ tuổi kia lại biết đến quyển sách này.

“Khoan đã.” Tứ đại tài tử bị Ân Tịch Ly phớt lờ mặt mũi cảm thấy không cam lòng, “Người không dám tỷ thí sao?”

Ân Tịch Ly thấy phiền, vội thuyết, “Không rảnh a, ta đang vội đi mua sách.”

“A...” Mạc Tiểu Trúc lạnh lùng cười một tiếng, “Chỉ e là, phải để bọn ta tâm phục, bằng không thì đập đầu tạ tội văn tập của thừa tướng gia rồi người mới được đi.”

Ân Tịch Ly vốn không phải người dễ trêu chọc, vì hắn sốt ruột đi mua sách nên mới không thềm so đo, vừa nghe lời nói của tứ đại tài tử, hắn đứng khựng lại, nheo nheo hai mắt.

“Tỷ thí với các người có gì lợi cho ta?” Ân Tịch Ly hỏi bốn người.

Tất cả mọi người ngạc nhiên, chợt nghe tài tử cầm đầu kia cười ha hả, “Ta hiểu rồi, người muốn đánh cược chứ gì? Rất đơn giản, chúng ta lần lượt tỷ thí với người, nếu người thắng, chúng ta đập đầu bái người, nếu người thua thì ngược lại, thấy thế nào?”

Ân Tịch Ly cười cười, “Đập đầu có gì tốt? Cũng không có gì tiện nghi.”

Toàn thể mọi người sững sờ, Mạc Tiểu Trúc hỏi hắn, “Vậy người muốn phải đánh cược như thế nào?”

“Ân..” Ân Tịch Ly sờ lên cằm, nói, “Không bằng như vậy đi, nếu các người thua, phải gọi ta bằng cha, từ nay về sau hãy thấy mặt ta đều phải kêu ta là cha.”

...

“Người...” Tứ đại tài tử liếc nhau một cái, đều giận đến nổi mặt biến sắc, quyết định, “Hảo, nếu người thua cũng phải làm tương tự!”

Ân Tịch Ly cười, “Ân, được thôi, đánh cuộc như thế nào?”

“Đơn giản.” Tài tử cầm đầu kia nói, “Cầm kỳ thư họa, nguyên một đám chúng ta đánh cuộc với người, mỗi người chúng ta thi đấu cá nhân với người, được không?”

Ân Tịch Ly gật gật đầu, “Được a.”

Quý Tư cảm thấy bận tâm, hỏi Ân Tịch Ly, “Thư sinh, người một mình đấu với bọn họ sao?”

Ân Tịch Ly cười tủm tỉm nhìn hắn, “Lão nhân gia muốn về phe ta sao?”

Quý Tư nhanh chóng lắc đầu, nói, “Nhờ ta thua thì sao?”

“Không có việc gì.” Ân Tịch Ly vỗ vỗ vai hắn, “Kêu cha thôi mà.”

Đám đông cười vang, Quý Tư bất đắc dĩ thở dài, thư sinh này sao lại nhất chính nhất kinh (nửa chính trực nửa tầm thường) thế này?

“Chúng ta đến cái đình kia tỷ thí a?” Mạc Tiểu Trúc đưa ngón tay chỉ cái đình ở trước cầu cử khúc.

Ân Tịch Ly vui vẻ gật đầu, đi theo tứ đại tài tử, Quý Tư thấy có vẻ thú vị, nên cũng đi theo xem.

Viên Liệt nhú mày, thư sinh này, như thế nào lại khiến hắn cảm thấy có chút quen thuộc...lòng đầy nghi hoặc cũng đi theo.

Hạ Vũ khẽ thở dài lắc đầu, cùng mọi người vây quanh quan sát, chỉ có Ân Tịch Ly mới dám đơn thương độc mã đùa bốn tứ đại tài tử.

5. Chương 5: Dự Ong Xa Bướm

Ân Tịch Ly theo Nhạc Đô tứ đại tài tử đến tới ngôi đình trên cầu chín khúc, rất nhiều người vây quanh quan sát, Quý Tư cũng theo Ân Tịch Ly vào trong đình, ngồi xuống chuẩn bị xem cuộc chiến.

“Chúng ta tỷ thí cầm trước đi.” Lúc này, một vị trong tứ đại tài tử tiến ra, tay hắn ôm một cây đàn tranh tinh xảo, đặt lên đài.

“Vị công tử này, không biết xưng hô thế nào cho phải?” Tài tử kia cười hỏi Ân Tịch Ly, một mặt nói, “Ta tên Trần Miễn, mặt nạ công tử, người không muốn dùng gương mặt thật đối diện với người khác sao?”

Ân Tịch Ly quan sát Trần Miễn, trông hắn mắt ngọc mày ngài, bộ dạng lại có chút khí chất son phấn, bất giác cảm thấy rung mình. Đời này Ân Tịch Ly sợ nhất nam nhân có khí chất nữ nhân, lớn lên xinh đẹp một chút cũng không sao, mà vấn đề là ‘lan hoa chỉ’ không thể ngóc đầu lên nổi (đại khái là “yếu” a!!!), mỗi lần nghe nam nhân dùng thanh âm mềm mại nói chuyện nhỏ nhẹ, nhất là khi cười, hắn cảm thấy thật khó chịu.

“Đại ca.” Viên Lạc vừa mua xong vài bức tranh, chạy đến bên Viên Liệt, hỏi, “Chuyện gì mà náo nhiệt vậy?”

Viên Liệt chỉ chỉ Quý Tư nói, “Thừa tướng đang xem thư sinh kia đấu văn với tứ đại tài tử.”

“Có người đấu văn với tứ đại tài tử sao?” Viên Lạc giật mình đi vào trong xem, “Bốn người này có triển vọng đứng đầu khoa cử năm nay nhất, những kẻ ở bên ngoài đánh cuộc, đều cược cho ai đó trong số bọn họ sẽ lọt vào ba ngôi đầu bảng.”

“Người nhận ra bốn người này sao?” Viên Liệt hiếu kỳ hỏi.

“Ân, người chuẩn bị đánh đàn là Trần Miễn, được ca tụng đệ nhất mỹ nam tử của Nhạc Đô, hắn là cao thủ chơi đàn. Người hơi béo bên cạnh tên Tề Bách Sơn, còn có biệt danh tiểu Gia Cát, nghe nói hắn đánh cờ chưa bao giờ thua. Người kia là Mạc Tiểu Trúc, viết chữ rất đẹp đồng thời còn giỏi làm thơ. Cuối cùng là người đứng đầu tứ đại tài tử, cũng là người có triển vọng trở thành Trạng Nguyên gia nhất, tên Gia Tử Minh, có tài vẽ tranh.” Viên Lạc cười nói, “Ta có mua vài bức tranh của hắn.”

“Vậy sao.” Viên Liệt gật nhẹ đầu, nói “Thư sinh kia một mình muốn đấu với bốn người, chần chẫn không có lợi thế.”

“Thư sinh này tại sao lại đeo mặt nạ?” Viên Lạc nhón chân nhìn vào trong, “Chẳng lẽ vì dung mạo trông rất khó coi?”

Viên Liệt lắc đầu, hẳn không có hứng thú với đấu văn, chẳng qua toàn là mấy công tử ăn no rảnh rỗi, tiêu khiển bằng cách phô diễn tài năng. Nếu đem ra so sánh, hẳn thích thể loại chinh chiến sa trường hào hùng hơn, hẳn cảm thấy làm văn ngâm thơ không có khí phách nam nhân.

Tứ đại tài tử lần lượt tự giới thiệu tên, sau đó liền hỏi Ân Tịch Ly, “Tôn tính đại danh của các hạ là gì?”

Ân Tịch Ly trả lời, “Ta họ Mẫn, tên Mẫn Thanh Vân.”

Hạ Vũ biết rõ cái tên giả Ân Tịch Ly hay dùng, bởi vì mẫu thân hắn họ Mẫn, hắn lại sinh ra tại trấn Thanh Vân. Hơn nữa không hiểu vì sao Ân Tịch Ly có tật xấu là rất sợ nổi danh, nên hắn thường dùng cái tên giả này.

“A, thì ra là Mẫn công tử.” Trần Miễn gật đầu nhẹ, hỏi, “Công tử muốn tỷ thí đánh đàn như thế nào?”

Ân Tịch Ly lắc đầu, “Ta đánh đàn cũng không rành lắm, ngại tính đi.”

Giọng của hắn thản nhiên, khiến nhiều người chê cười, mọi người tự nhủ thư sinh này sao không biết lượng sức vậy a, tài đánh đàn của Trần Miễn rất mạnh, hắn đánh đàn không thông thạo, lại còn dám đến tỷ thí? Đây không phải là tự rước lấy nhục sao?

Trần Miễn từ nhỏ được trời phú hơn người, tướng mạo lại đẹp, bởi vậy có phần kiêu sa, khê mập máy khoe miệng, nói, “Vậy chúng ta chỉ tỷ thí đơn giản a, ta và người cả hai đều chơi trước một khúc, rồi để cho đối phương đàn lại, đàn không được coi như là thua.”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Ân, cứ vậy đi.”

“Mẫn công tử muốn chơi trước không?” Trần Miễn hỏi Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly đến bên đình ngồi cạnh Quý Tư, khoát tay với Trần Miễn, “Không cần, không cần, người cứ chơi trước.”

Trần Miễn mỉm cười, nghĩ như vậy cũng tốt, để hắn nhanh chóng hạ đo ván tiểu tử này, dám không coi tứ đại tài tử ra gì, trong chốc lát liền cho người không thể không thua một cách tâm phục khẩu phục.

Nghĩ xong, hắn ngồi ngay ngắn, đưa tay nhẹ nhàng gảy một cái lên dây đàn...Đàn phát ra một tiếng sát nhọn giòn vang.

Đám đông vốn đang huyền não liền yên tĩnh trở lại, mọi người lắng lắng nghe...

Khúc nhạc Trần Miễn gảy, là khúc nhạc do chính hắn sáng tác, tên là đêm Nhạc Đô phồn hoa, tả rất đúng cảnh sắc về đêm đẹp đẽ của Nhạc Đô, tiếng đàn du dương trôi chảy thật êm tai. Đã vậy Trần Miễn còn rất chú ý đến kỹ thuật khi đánh đàn, đối thủ yêu cầu phải có công phu cao lắm mới đánh lại hắn, người chơi đàn không thạo, cơ bản không có cách nào bắt chước được.

Một khúc nhạc này đánh thật du dương uyển chuyển, trong khúc tựa hồ có thể nghe ra oanh ca yến hót, tạo nên cảnh đêm phồn hoa sống động.

Mọi người nhắm mắt lại thưởng thức tiếng đàn, tinh tế bình luận, ai cũng đều cảm thấy rất động lòng người.

Khi khúc nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, Viên Lạc vỗ tay khen, “Hảo khúc!” Quay sang hỏi Viên Liệt, “Nghe có hay không, đại ca?”

Viên Liệt nhún vai lấy lệ, ngáp một cái, khúc nhạc này nghe êm tai vậy sao? Chẳng có chút sinh khí, làm hắn cảm thấy hơi buồn ngủ.

Trần Miễn ngưng tiếng đàn, hỏi Ân Tịch Ly, “Mẫn công tử, người đàn lại khúc nhạc của ta trước, hay là chơi khúc của người trước?”

Ân Tịch Ly tiến tới, cầm lấy đàn, nhìn nhìn, nói, “Đàn khúc của người trước rồi đàn khúc của ta sau.”

Trần Miễn nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng lại thấy buồn cười, thật không hiểu biết gì hết, một khúc đêm Nhạc Đô phồn hoa này của hắn khi chơi phải cực kỳ chú ý điều khiển, người ngoài nghề làm sao có thể học nhanh như vậy được; tự rước lấy nhục.

Ân Tịch Ly đặt đàn xuống, tùy ý ngồi vào vị trí, tư thế không giống như muốn đánh đàn, ngược lại trông cứ như ngồi ăn cơm.

Có nhiều người cũng nhin cười không được, cho hắn là kẻ phàm tục.

Xa xa, Hạ Vũ dùng quyển sách cẩn thận che mặt để tránh bị bọn Viên Liệt trông thấy, một mặt lắc đầu cười_____tên này, đang muốn tác quái đây.

Ân Tịch Ly mân mê cầm, tự nhủ, “Đàn này làm không được tốt lắm, cho nên mới bảo người ở Nhạc Đô đều như nhau, đánh đàn quy củ, ta lại thích đánh loạn.”

Mọi người cười, Trần Miễn ở một bên nói, “Mất công tử, không cần đàn cũng được, đừng miễn cưỡng, khúc nhạc của ta mà đánh không cần thận thì rất dễ bị đứt tay.”

“Vậy sao?” Ân Tịch Ly ra vẻ bận tâm, nói, “Ta đây sẽ cố hết sức... Xin đừng chê cười.” Nói xong, xoa tay chuẩn bị đánh.

Mọi người quan sát, liền thấy Ân Tịch Ly đưa tay, nhẹ nhàng nhấn một dây đàn, ngửa mặt nghĩ ngợi, rồi buông ngón tay bắt đầu khê vuốt dây cung đàn...Theo ngón tay Ân Tịch Ly kích kích, tiếng đàn chậm rãi ngân lên.

Mọi người nghe trong chốc lát liền sững sờ.

Nói như thế nào đây... Ân Tịch Ly mô phỏng chính xác, nhưng cảm giác khi nghe, hình như vô cùng bất đồng với Trần Miễn, có một điểm ý vị khác nhau.

Mọi người dần dần an tĩnh lại, Quý Tư khê vuốt chòm râu, thăm gật đầu, nếu như nói Trần Miễn đàn ra phù hoa, thì cùng một khúc nhạc, thư sinh này lại đàn ra đậm mạp (lãnh đạm, mộc mạc) . Tiếng đàn truyền ý, đều là gảy đàn, nhưng thực chất là thái độ của hai người đối với cảnh đêm mỹ lệ ở Nhạc Đô; Trần Miễn thì bị cuốn hút vào đó, nhưng thư sinh kia lại ngoảnh mặt thờ ơ, thản nhiên xem nhẹ.

Một khúc nhạc tả cảnh phồn hoa, không hiểu sao lại khiến Quý Tư thấy được bên trong đấy, thân phận của người ca kỹ, kẻ chèo thuyền vớt vả ở bên cạnh du thuyền, nha đầu bị khi dễ bên bàn cơm, trẻ nhỏ xin ăn run rẩy ven đường, một cảm giác bi thương phần uất chột dâng lên.

Ai cũng biết, trải qua nhiều năm chiến loạn, nay chỉ mới có được khoảnh khắc bình yên ngắn ngủi, đâu đã đến lúc hưởng thụ thứ phù hoa này? Những thư sinh chuẩn bị khảo thí kia cư nhiên phải lấy thiên hạ làm chí hướng, sao lại có thể trầm mê ở thanh sắc khuỷu mã, thật sự là buồn cười đến cực độ.

“Thật khó lường a.” Viên Lạc một mặt nói thăm, một mặt quan sát Viên Liệt, liền thấy vẻ buồn chán ở Viên Liệt đã hoàn toàn biến mất, chỉ chú tâm vào thư sinh kia ra ý tán thưởng, gật đầu. “Thư sinh kia hảo sắc hảo, dùng tiếng đàn, mạnh mẽ quật tãi tử kia một bạt tai.”

Khúc nhạc kết thúc, mọi người ngây ngốc tại chỗ, quên mất cả việc vỗ tay.

Vốn dĩ, Ân Tịch Ly có thể đàn lại được khúc nhạc này cũng đủ để mọi người giật mình rồi. Càng khiến người ta bất ngờ chính là khúc nhạc Ân Tịch Ly đàn ra, so với Trần Miễn có phần sinh động hơn, cả cách cầm thụ cũng khác. Bên nào hay bên nào không hay, để cùng một chỗ so sánh đều biết được. Khách quan nhìn vào Ân Tịch Ly, rõ ràng hắn vượt trội hơn hẳn. Nhìn lại Trần Miễn, liền thấy trên khuôn mặt vốn trắng nõn của hắn, không hề có chút huyết sắc nào, cả người cũng ngây dại.

Ân Tịch Ly không dừng tay, chỉ mở miệng nói, “Trần tài tử, kế tiếp là khúc nhạc của ta...Ta đây không có chủ ý gì, đánh loạn thôi, phiền người lắng nghe.”

Nói xong, ngón tay Ân Tịch Ly đột nhiên gảy một cái, thay đổi cách điều khiển tinh diệu vừa rồi, đồng thời cũng tựa như đang đánh loạn, đại khai đại hợp khảy đàn lên.

Tiếng đàn vừa chuyển trầm xuống, cục diện biến đổi tuyệt đối.

Tất cả mọi người đều chấn động, toàn thân Viên Liệt cũng hăng hái lên. Ân Tịch Ly gảy khúc nhạc này ngẫu hứng mà tiêu sái, hùng hồn mà thê lương, hoàn toàn không có nửa phần cảm giác tha thiết bi lụy, ngược lại khiến người ta liên tưởng tới khối bụi cô liêu nơi đại mạc, tới dòng Trường giang dưới ánh tà dương. Theo từng khúc nhạc càng ngày càng mãnh liệt, Viên Liệt nghe xúc cảm bộc phát, đã lâu rồi không có chiến sự, hẳn dần dần bị thích ứng với sự an bình nhàn hạ. Nhưng hôm nay một tiếng đàn của thư sinh kia lại khơi dậy trong lòng hắn những hào hùng chất ngất, làm hắn thoáng nhớ tới biên cương trận mạc, dũng mãnh xông pha thỏa chí anh tài.

Khúc nhạc của Ân Tịch Ly tựa hồ do ngẫu hứng mà đàn lên, tuy không có trật tự nhưng lại có thể mạnh mẽ gây rung động lòng người, ở đây mặc dù đa phần là văn nhân nhưng suy cho cùng vẫn mang tâm huyết nam tử hán, bị khúc nhạc này khơi dậy trong thâm tâm những khát khao được tự do tung hoành.

Đột nhiên, giữa lúc mọi người đang say mê trong cảm giác khuây khỏa ấy, Ân Tịch Ly lại chuyển âm vực, tay gảy một cái, thanh âm liền trĩu nặng, tiếng đàn dần dần dừng lại, cuối cùng chỉ tồn tại một dư âm thật dài. Tạo cảm giác tựa hồ như sau một hồi kịch chiến, tất cả trở nên tĩnh lặng, trước mắt đều là thi thể vây quanh, trên chiến trường chỉ sót lại mỗi chiến kỳ đứng sừng sững, nhẹ bay trong gió.

Cơn bão cát đã qua đi, hẳn là mai sau, chẳng còn ai nhớ đến ngày đó vùi sâu trong đất có ngàn vạn anh linh...

“Hảo!”

Tiếng đàn của Ân Tịch Ly dừng lại, Viên Liệt là người đầu tiên trầm trồ khen ngợi, mọi người cũng thoát ly tiếng đàn trở về với thực tại, cùng vỗ tay, đối với thư sinh này lại thêm vài phần kính trọng. Đồng thời, trong lòng mọi người cũng sáng tỏ, ván này, Mặc Thanh Vân thắng! Bởi vì Trần Miễn tuyệt đối không thể đàn ra được loại nhạc như thế, về mặt kỹ thuật thì toàn bộ không có vấn đề gì, mấu chốt là Trần Miễn không có được khí phách và ý chí như vậy.

Quý Tư liên tục vỗ tay, “Các hạ, đàn hay, hảo khúc, xin hỏi tên gọi của khúc nhạc là gì?”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ, nói, “Ân...Cứ kêu là Đại Biệt khúc đi a.”

Mọi người sững sờ, cảm thấy thư sinh này sao lại khô khan như vậy a ? Khúc nhạc hay thế lại đặt tên Đại Biệt gì đó.

“Ha,ha,ha.” Lúc này có tiếng Quý Tư cười ha hả, khen, “Tên rất hay, nổi buồn lớn trong đời người chẳng qua chỉ là biệt ly, xa bằng hữu, xa thê tử, gọi là tiểu biệt, từ giã nước nhà, lìa xa trời xanh nước biếc, non sông tươi đẹp trước mắt, chính là đại biệt, công tử thật tài ba, bội phục.”

Được Quý Tư giải thích qua, mọi người đều thấu hiểu sâu sắc, gật đầu, “Tên rất hay.”

Viên Lạc khều Viên Liệt, “Ai, xem ra thừa tướng rất yêu mến thư sinh này a.”

Viên Liệt cười cười nói, “Người xem thừa tướng đi, râu mép bị vuốt đến muốn rụng.”

“Hắc, hắc, không biết lai lịch của thư sinh này thế nào?” Viên Lạc hỏi.

“Ân...” Viên Liệt ngẫm nghĩ, nói, “Không biết, có điều... A, có cảm giác hắn trông hơi quen, ta đã gặp hắn ở chỗ nào rồi?”

Thấy mọi người đều thiên về một bên tán thưởng Ân Tịch Ly, Nhạc Đô tứ đại tài tử ai nấy mặt mũi đều tối sầm.

Mặc Tiểu Trúc khoát tay ngăn lại, nói, “Chỉ là đàn loạn ra một trận thôi, cả khúc Đêm Nhạc Đô phồn hoa trước đó cũng không bắt chước được ý tứ, kém xa so với Trần đệ của ta.”

“Đúng.” Tề Bách Sơn vỗ vai Trần Miễn, “Trần đệ, người đàn Đại Biệt khúc của hắn đi, nhất định phải chơi hay hơn hắn!”

“Ách... Ân.” Trần Miễn miễn cưỡng gật đầu, hơn ai hết trong lòng hắn biết rõ, Đại Biệt khúc là do Ân Tịch Ly đàn theo cảm tính, một điểm quy củ cũng không có, làm thế nào để bắt chước đây?

Kiên trì ngồi xuống bên đàn, Trần Miễn tận lực đàn lại.

Đàn không quá hai tiếng, Viên Liệt liền thở dài, nói với Viên Lạc, “Ta có cảm giác như đang phá một đám nữ nhân tô son điểm phấn đi đánh giặc.”

Viên Lạc cười phụt ra một cái, mặt của Trần Miễn cũng đỏ bừng, vừa định bắt chước Ân Tịch Ly chuyển điệu, lại nghe “Bằng” một tiếng, dây cung đàn đột nhiên bị đứt.

“Ách...” Trần Miễn hoảng hốt thu tay lại, cúi đầu xem xét, liền thấy ngón trỏ cùng ngón giữa bị đứt một đường, máu chảy ra.

“Trần đệ.” Mạc Tiểu Trúc và Tề Bách Sơn chạy đến xem.

Trong lòng Trần Miễn chấn động, vừa rồi trước khi đánh đàn Ân Tịch Ly có nhìn thoáng qua đàn của hắn, thì ra đúng thật như vậy, dây cung của đàn này, chỉ có thể chịu được một lần chơi Đại Biệt khúc.

Ân Tịch Ly vốn đã đoán được dây đàn sẽ đứt, nhưng không ngờ đến việc ngón tay của Trần Miễn bị thương, vội vàng lấy từ trong ngực ra một gói thuốc bột, đưa tới cho hắn, nói, “Đây là kim sang được tốt nhất, một vị bằng hữu là thần y cho ta, người đắp lên rồi băng bó lại đi.”

Trần Miễn ngạc nhiên, nhưng Mạc Tiểu Trúc lại hất tay Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly chau mày...Thuốc bột rơi xuống.

“Ai biết được đây là kim sang được hay độc được a, tay của Trần đệ ta rất quý giá, trước giờ luyện đàn chưa từng bị thương, hôm nay lại bị thương!” Mạc Tiểu Trúc nói, ngón tay chỉ vào Ân Tịch Ly, “Có khi nào bạn này sau khi gảy đàn xong, người đã gỡ trò gì đó?”

Rất nhiều người đứng xung quanh trong lòng cảm thấy hình tượng Mạc Tiểu Trúc có phần giảm sút, rõ ràng vì bị thua nên thẹn quá hóa giận.

Ân Tịch Ly nhìn hắn, vẫn không lên tiếng, cúi đầu nhặt gói thuốc bột lên, mở ra, trong gói giấy toàn là bột phấn màu trắng.

Sau đó, Ân Tịch Ly làm một động tác khiến cho mọi người há hốc mồm.

Hắn ngửa mặt lên, xê dịch mặt nạ một chút, đổ gần nửa gói bột phấn vào miệng.

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn hắn, ngay cả Mạc Tiểu Trúc cũng tròn trợn mắt.

Ân Tịch Ly nuốt bột phấn vào, đeo mặt nạ đằng hoàng lại, duỗi hai ngón tay về phía Trần Miễn, nhẹ nhàng... ngoắt một cái.

Trần Miễn lúc bấy giờ đang ngây người, vô thức tiến lên phía trước một bước, Ân Tịch Ly đổ một ít thuốc bột xuống ngón tay hắn.

Phấn thuốc này là do Hạ Vũ bào chế, cầm máu cấp tốc rất hiệu quả, thuốc bột vừa đắp lên xong, Trần Miễn lập tức cảm thấy ngón tay không còn đau nữa, Ân Tịch Ly đưa phần còn lại cho hắn, nói, “Đem về đắp, dùng hai lần nữa là khỏi, cũng không để lại sẹo.”

Trần Miễn tiếp nhận thuốc bột, mặt lại nhàn nhạt đỏ ửng lên ...Vừa rồi, khi Ân Tịch Ly nuốt thuốc bột xong, Trần Miễn vô tình thấy được phần nửa khuôn mặt của hắn...

Ân Tịch Ly phỉ phỉ tay, chạy tới đoạt chén trà từ tay Quý Tư rồi dịch mặt nạ lên uống hai ngụm, xong lại nói thêm, “Bột thuốc này thật khó nuốt.”

“Ha ha”. Viên Lạc vừa được xem màn hay, quay sang nói với Viên Liệt: “Ca ca, tên thư sinh này quả thực thú vị.”

Viên Liệt nhẹ gật đầu, ánh mắt ám muội, cười một cách đầy ẩn ý: “Quả thực thú vị, rất thú vị.”

Ân Tịch Ly uống nước xong, chỉnh trang lại mặt nạ, nhìn ba vị tài tử còn lại, “Kế tiếp thi đánh cờ phải không?”

“Không sai.” Tề Bách Sơn bước lên, “Đến phiên ta lãnh giáo công tử.”

6. Chương 6: Tổn Hao Nguyên Khí

Ân Tịch Ly quan sát Tề Bách Sơn đang tiến lên, đến giờ mới thấy được một người có phong thái, cao lớn vạm vỡ, giọng nói cũng âm vang như tiếng chuông.

“Tại hạ Tề Bách Sơn, Mẫn công tử muốn tỷ thí như thế nào a?” Tề Bách Sơn lên tiếng hỏi.

Ân Tịch Ly nhìn hắn từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, cảm thấy rất thuận mắt, liền cười, “Như thế nào cũng được.”

“Hảo” Tề Bách Sơn mạnh mẽ vung tay lên, “Vậy dùng bàn cờ yêu thích của ta, chúng ta đánh cờ một phen.”

Ân Tịch Ly gật đầu, liền thấy Tề Bách Sơn nhận lấy một cái rương gỗ người bên cạnh đưa xuống, nhẹ nhàng cẩn thận mở rương, lấy ra một bàn cờ cũ kỹ bằng đá đen, trên mặt có nhiều vết trầy xước với các đường khắc ô màu xám nhạt, rất cổ xưa.

Mọi người thoáng nhìn qua đều thấy hơi khó hiểu, bàn cờ này so với những bàn cờ khác có phần thua kém.

Sau đó, Tề Bách Sơn lại lấy thêm một bàn cờ từ phía dưới rương ra, lần này các đường kẻ trên đó tương đối thưa thớt.

Ân Tịch Ly nhìn một chút, trong lòng đã hiểu rõ, nhưng không lên tiếng.

“Ta thấy các hạ cũng không phải là người có kiến thức nông cạn.” Tề Bách Sơn nói với Ân Tịch Ly, “Cho nên ta đành thi thố hết tuyệt kỹ, tránh để thua khiến người khác chê cười.”

Ân Tịch Ly khẽ gật đầu, cúi người nhìn thật kỹ hai cái bàn cờ.

“Mẫn công tử nhận ra hai bàn cờ ấy chứ?” Tề Bách Sơn cười hỏi, “Có thể nói được xuất xứ không?”

“Ân, đây chẳng phải là hai bàn cờ được Nam triều Lương Vũ Đế yêu thích nhất sao?” Ân Tịch Ly sờ cảm, nói, “Tương truyền Lương Vũ Đế là người say mê cờ, rất thích tìm người đánh cờ. Lúc bấy giờ ván cờ Trung Nguyên phần lớn có mười bảy đường, quy ra được hai trăm tám mươi giao điểm. Còn bàn cờ Tây Vực lưu truyền lại là mười chín đường, gồm ba trăm sáu mươi một điểm. Bàn cờ của vùng Đông Nam lại có mười hai đường, một trăm bốn mươi giao điểm, đây chính là một lớn một nhỏ (bàn cờ nhiều mắt được gọi là bàn cờ lớn, bàn cờ ít mắt gọi là bàn cờ nhỏ). Một ngày nọ, Lương Vũ đế đột phát ra ý tưởng, cùng với một thần tử của hắn chơi song song hai ván cờ. Thực chất là hai người xuống tay đánh một lần hai nước cờ, một tay đánh bàn cờ lớn một tay đánh bàn cờ nhỏ, đồng thời phải đi nhanh, không được suy nghĩ lâu.”

“Ha ha ha.” Tề Bách Sơn cười to, “Có kiến giải, các hạ quả nhiên không phải hạng người tầm thường. Vậy Mẫn công tử đây có dám cùng ta đấu song song hai ván không? Chẳng giấu gì công tử, ta mỗi ngày đều phải đánh cờ, có khi một mình ta thay phiên đấu với mấy người, chưa bao giờ ném qua thất bại.”

“A?” Ân Tịch Ly gật đầu, “Vậy ta cũng nên thận trọng.”

Dứt lời, hai người đều không dài dòng nữa, lấy quân cờ ra.

Tề Bách Sơn bảo Ân Tịch Ly là khách từ phương xa đến, bởi vậy chấp hắn lấy quân trắng đi trước. (PS/ luật cờ vây Trung Quốc xưa chính là trắng trước đen sau, chấp quân đen là qui củ đấu cờ hiện đại)

(Theo ta biết thì luật cờ vây từ trước tới nay là quân đen đi trước. Mặc dù có tìm hiểu nhưng vẫn không tìm thấy tài liệu nào ghi như tác giả. Nếu ai biết cho ta thỉnh giáo. Đa tạ.)

Ân Tịch Ly cũng không khách khí, nhặt lên một quân trắng, đi thật nhanh.

Tất cả mọi người nín thở quan sát hai người đánh cờ.

Không lâu sau, liền thấy hoa mắt.

Hai người này đi cờ cực nhanh, hơn nữa mỗi người lại một tay chơi một bàn cờ, đánh cờ không loạn, thế nhưng khán giả đã hết theo kịp.

Viên Lạc kéo Viên Liệt, “Đại ca, ta thấy có phần choáng váng.”

Viên Liệt cũng dở khóc dở cười, hắn vẫn còn cố nghiên cứu ván cờ, nhưng cách chơi này hắn mới nghe đến lần đầu, vì thế để tránh hỗn loạn, hắn chỉ đơn thuần theo dõi cục diện của một ván cờ trước, hiểu rõ ràng rồi, mới nhìn sang ván cờ còn lại.

Viên Liệt khẽ nhíu mày, khí thế của Tề Bách Sơn tựa như cầu vồng, mỗi một chiêu đều mang theo vài phần sát khí, chăm chăm hướng tới công thành đoạt đất, mà Ân Tịch Ly lại không nhanh không chậm, không thấy có trận pháp gì, trong chớp lát, liên tục bị thất thế.

Tề Bách Sơn trong lòng thất vọng, Mặc Thanh Vân tuy là không vừa, có thể duy trì lâu như thế với lối đánh song song hai ván, nhưng tuyệt đối vẫn không phải cao thủ, đánh cờ với hắn cảm giác giống như hai người đang đấu võ, một người có tài nghệ tuyệt vời, một người chỉ biết vài chiêu phòng thân, không hề thấy thoải mái mà tận lực chơi.

Nhất thời, trong lòng Tề Bách Sơn sinh ra một loại cảm giác tịch liêu khó hiểu_lẽ nào thiên hạ rộng lớn này thật không tìm thấy được một người có thể cùng ta thỏa chí đấu một ván cân tài cân sức sao? Càng lên cao thì càng cô độc... Thật sự rất cô độc.

Ngẫm nghĩ một hồi, Tề Bách Sơn dường như tự thấy có điểm chán ghét bản thân, hắn mơ hồ cảm thấy vô lý. Con người hắn từ trước đến nay luôn phóng khoáng, tự nhiên sao lại bị quan chán đời?

Xa xa, Hạ Vũ tìm chỗ ngồi xuống uống trà, đối với việc đánh cờ này, từ trước đến giờ hắn chưa từng nghĩ Ân Tịch Ly sẽ thất bại.

Ân Tịch Ly lúc nhỏ học cùng trường với Hạ Vũ, từng tưởng vì hắn có học thức rất cao nên được các phu tử tâm đắc, thật ra tính tình hắn trời sinh tương đối bất hảo. Phu tử giảng bài, hắn có thể thích thì trốn đi, muốn tìm hắn cũng dễ dàng, phần lớn thời gian hắn chỉ trốn vào chỗ nào đó yên tĩnh đọc mấy cuốn sách kỳ quái. Nếu phu tử muốn phạt hắn, hắn sẽ nói ra hàng loạt lý do khiến người ta tức giận đến phát điên, rồi phản bác không lại lời ngụy biện của hắn, thế nên các phu tử không có cách gì trị hắn. Có điều con người vốn hay thiên vị, các phu tử cả ngày bị chọc giận đến tròng mắt dựng râu, nhưng vẫn hết sức chiều cố hắn. Đơn giản vì Ân Tịch Ly vốn được lão thiên gia ưu ái! Người khác phải xem qua mười lần mới nhớ được, hắn đảo mắt một vòng là đã có thể nói ra không sai một chữ, người khác toàn tâm toàn ý mới làm nên một chuyện, hắn lại có thể đồng thời làm hai ba việc. Nói đến cầm kỳ thi họa, đâu phải cái gì hắn cũng thành thạo, thực chất chẳng có ai dạy hắn chơi cờ, chỉ là bản thân hắn tự học qua sách. Hơn nữa hắn lại xuất chúng, các trưởng bối sao còn có thể không vui mừng.

Đối với việc đánh cờ, từ trước đến nay Ân Tịch Ly chỉ lấy đó là một thú vui, chưa hề thật sự để tâm vào.

Trước kia Hạ Vũ từng nói với hắn, “Cổ nhân đã nói rất chí lý, bên trong quân cờ có thiên địa vạn vật, quân cờ ẩn chứa đạo lý của cổ thánh tiên hiền từ ngàn xưa, đánh cờ giống như hành quân đánh trận, phần lớn các danh tướng đều giỏi chơi cờ.”

Đáp lại lời của hắn, Ân Tịch Ly chỉ trả lời qua loa một câu “Nhảm nhí, quân cờ không ăn cơm thì chết đói hết sao? Chơi cờ thua trận sẽ bị ngũ mã phanh thây sao?”

Hạ Vũ liền á khẩu.

Người đến tìm Ân Tịch Ly đánh cờ không ít, phần lớn đều là người cùng trường ghen ghét hắn tài cao, chạy tới muốn đánh bại hắn, đàn áp nhuệ khí của hắn một chút, nhưng hầu hết đều đại bại mà quay về.

Hạ Vũ từng hiếu kỳ hỏi Ân Tịch Ly vì sao hắn đánh cờ luôn luôn thắng, Ân Tịch Ly chỉ cười lại, trả lời, “Cờ vây căn nguyên giống như Hà đồ[1], được truyền lại từ mấy ngàn năm trước, có một loại sách gọi là kỳ phổ, trải qua nhiều triều đại được những người yêu cờ đem các ván cờ tinh diệu ghi chép lại. Người trong thiên hạ đến nay vẫn chạy không khỏi một chữ “Sử”, dù người có kẻ tục, cũng đánh không lại trí tuệ của tổ tiên đã được tích lũy cả ngàn năm. Nếu như người nhớ rõ hết kỳ phổ trong thiên hạ, thì đánh cờ có gì khó? Lại nói, tỉ dụ như thức ăn ngon trong thiên hạ người đều được nếm qua, nấu ăn cũng không còn khó; nữ nhân trong thiên hạ đều đã gặp qua, cho dù có ngồi trước mặt thì lòng người vẫn thần nhiên; thiên hạ...”

Cuối cùng, Hạ Vũ quyết định nghiên cứu y thuật trong thiên hạ, quả nhiên thành Thần y.(=.=)

Không lâu sau, mọi người ở xa vốn vẫn yên lặng theo dõi nước cờ bỗng nhiên dao động, bởi Ân Tịch Ly đang ở thế suy tàn thì đột nhiên phản công. Tề Bách Sơn lẽ ra chiến thắng đã trong tầm tay, lại phát hiện

mình đã rơi vào bẫy của Ân Tịch Ly, vội vàng ngoan cố muốn lật ngược tình thế, nhưng đã không còn kịp. Từ phía Ân Tịch Ly bắt đầu đồng loạt phản kích, thẳng áp đảo khiến Tề Bách Sơn thua liên tiếp, thất bại thảm hại.

Hơn nữa như lời hần đã nói, từ lúc bắt đầu đánh cờ đến giờ chưa từng thua, lại luôn là kẻ trên cơ, thất bại kiểu này hần chưa từng gặp qua, cảm giác khi lâm vào tình cảnh bị người khác chèn ép cũng chưa từng trải, trong phút chốc sơ suất, dẫn đến kết cuộc đại bại, hần còn chưa kịp hồi phục tinh thần.

Ân Tịch Ly thoảng cái đã thu nạp phần lớn đất của quân đen, liền thôi không đàn áp nữa, chậm rãi duy trì với Tề Bách Sơn, cuối cùng, Tề Bách Sơn nhận thua.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người lặng im không nói nên lời, ai nấy đều ngây người như phỗng____thư sinh này là thần thánh phương nào?! Sao lại có khả năng thắng được Tề Bách Sơn.

Lại nhìn sang Tề Bách Sơn, chỉ thấy đúng là hần vừa nhận lấy đả kích rất lớn, nhất thời hoang mang mất bình tĩnh. Hần hiện đang để hết đầu óc vào thất bại, liên tục tự hỏi tại sao? Tại sao lại thua? Nhưng hần không nghĩ ra. Thua cũng không sao, nhưng đau nhất chính là thua ở chỗ nào, Tề Bách Sơn cảm thấy huyết khí dâng lên, ngực đầy hoang mang, sắc mặt cũng khó coi.

Những người khác trong tứ đại tài tử chứng kiến bộ dáng của hần chỉ sợ hần thần hồn bất an, Trần Miển tiến lên khuyên hần, “Tam ca, chớ nóng giận.”

“Đúng vậy lão tam a.” Mạc Tiểu Trúc cũng nói, “Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, mới thua một lần đừng quá lo lắng.”

Tề Bách Sơn nghe xong lại càng thấy lo. Đúng! Thua một lần cũng không sao, nhưng hần không biết là thua ở chỗ nào, từ nay về sau gặp phải thư sinh kia, chẳng phải sẽ lại thua? Hần sau này làm thế nào đánh cờ được nữa!

Đang trong lúc tâm trí phiền loạn, chợt nghe Ân Tịch Ly hơi hột nói một câu, “Ai, Đại tướng quân chưa một lần ném qua thất bại, vĩnh viễn không thể trở thành bách thắng Đại Tướng quân.”

Tề Bách Sơn sững sờ, cảm thấy trong lòng mình bạch thông suốt. Đúng vậy, chính vì mình chưa từng thua, nên vừa rơi vào thế bại thì không biết đánh ra sao nữa, một lòng chỉ nghĩ đến thắng bại, không có cách nào không chế cục diện, mình thua chính là ở chỗ này.

Nhất thời, Tề Bách Sơn thấy cảm khái vô cùng. Chỉ qua ván cờ vừa rồi, trong lòng hần đã trải nghiệm nhiều phen thăng trầm, lúc bắt đầu là tịch mịch, nghĩ mình vô địch thiên hạ nên ngạo mạn, khi thất thủ thì đột ngột rối loạn, thua cờ rồi thì mất hết can đảm sa sút tinh thần, thậm chí trong đầu còn nổi lên ý niệm từ nay về sau không đánh cờ nữa, bây giờ thật sự tỉnh ngộ, tâm tình trở nên ôn hòa tự tại, tựa hồ cửa sổ đóng chặt ở bốn vách tường tự nhiên được mở ra, thua một cách tâm phục khẩu phục!

“Ha ha.” Sắc mặt Tề Bách Sơn khôi phục lại bình thường, thoát đứng lên, chấp tay đối Ân Tịch Ly. “Công tử tài cao, tại hạ đã được thụ giáo, lần sau có cơ hội nhất định phải tỷ thí, sẽ không để người tìm được sơ hở!”

“Nhất định, nhất định.” Ân Tịch Ly gật nhẹ đầu, trong lòng tự nhủ, trẻ nhỏ thật dễ dạy.

Thư sinh không có danh tiếng gì như Mẫn Thanh Vân lại có thể dễ dàng thắng hai vị trong tứ đại tài tử. Đám người trong phút chốc được mở rộng tầm mắt, châu đầu ghé tai bàn luận, không biết Mẫn Thanh Vân là thần thánh phương nào, lần này có tham gia khoa cử hay không.

Ân Tịch Ly ngồi xuống lan can bên cạnh nghỉ ngơi, Quý Tư lấy một bình trà rót cho hần, cười hỏi, “Tiên sinh tài cao, không biết là nhân sĩ phương nào?”

“A, người phương Bắc.” Ân Tịch Ly thuận miệng trả lời một tiếng, đang do dự xem có nên kéo mặt nạ lên uống trà không, chợt nghe Mạc Tiểu Trúc nói với hần, “Mẫn công tử, hôm nay không còn sớm, chúng ta để ngày mai tiếp tục được không?”

Ân Tịch Ly nhìn nhìn hần, nghĩ nghĩ, cũng tốt, đi chợ thư mua sách với Quý Tư trước a, buổi trưa hần chỉ ăn một bát mì, giờ bụng đói cồn cào. Chờ chốc nữa mua sách hay xong, trở về kiểm chút đồ ăn ngon, vừa

ăn vừa xem, chẳng phải là mỹ mãn sao? So với việc giao đấu cùng mấy thư sinh này thì thú vị hơn nhiều. Liền trả lời, “Được a, ngày mai tiếp tục.”

“Hảo!” Mạc Tiểu Trúc gật đầu, “Sáng sớm mai chúng ta sẽ ở chỗ này chờ người, không gặp không về!”

“Hảo hảo.” Ân Tịch Ly vội vàng hướng hân khoát tay ý bảo tạm biệt tạm biệt, trong lòng lại nghĩ, ngày mai còn để ý tới người mới lạ đó, dù sao ta cũng không phải là Mẫn Thanh Vân, đến lúc bỏ mặt nạ ra, người đi tìm quỷ mà tiếp tục so tài a.

Tứ đại tài tử, Tề Bách Sơn bị nhục, Trần Miễn bị thương, có thể nói là tổn hao nguyên khí nặng, bốn người cùng nhau ra về, chuẩn bị nghiên cứu suốt đêm một phen, ngày mai phải làm như thế nào để phản công, chuyển bại thành thắng. Đám đông vây quanh thấy không còn so tài nữa, liền cũng tản đi, nghĩ bụng ngày mai lại đến sớm xem.

Ân Tịch Ly nhảy cẫng lên, lôi kéo Quý Tư nói, “Ai, lão nhân, đi mua sách thôi!”

“Đi ăn cơm trước đã a.” Lúc này, Ân Tịch Ly chợt nghe sau lưng có người nói chuyện, nhìn lại, hân cả kinh mà nhảy lên...Viên Liệt!

Quý Tư ngẩng đầu xem xét, kín đáo gật đầu, nhất định là Viên Liệt nhìn thấy thư sinh này tài cao nên muốn kết giao, bởi vậy mới chịu mời đi ăn cơm. Quý Tư cũng rất ưa thích thư sinh này, muốn cùng hân kết thành bằng hữu, liền tán thành, “Đúng vậy Mẫn công tử, chúng ta đi ăn một bữa cơm rồi lại dạo chợ sách a, chợ sách rất lớn, phải đi một hai canh giờ mới hết được.”

May mắn là Ân Tịch Ly có đeo mặt nạ, bởi vì biểu lộ trên mặt hân lúc này có thể nói rất đặc sắc, miệng há thật to, con mắt tròn tròn ___tại sao lại có Viên Liệt ở đây? Hân là người của lão nhân gia này sao?

Nghĩ tới đó, bụng dạ Ân Tịch Ly bồn chồn, hân là Viên Liệt không nhận ra hân?!

“Đúng a, phải cùng nhau đi ăn cơm chứ?” Viên Lạc cũng tham gia, nói, “Công tử là người xứ khác a? Ta biết rõ tiệm ăn có món ngon nhất Nhạc Đô này, chúng ta đi ăn đặc sản của Nhạc Đô đi.”

“Ách...” Ân Tịch Ly tự nhủ, bảo ta đi ăn cơm với các người không phải là đưa dê vào miệng cọp sao, nghĩ thật nhanh, liền nói ngay, “Việc này...có thể từ chối không, hay là lão nhân nói cho ta biết chợ sách ở đâu, ta tự mình đi được rồi.”

Ân Tịch Ly gấp đến độ mồ hôi túa ra, liếc tìm Hạ Vũ ngoài xa, liền thấy hân đang cố nén cười khoát tay với mình, xoay người biến mất.

Ân Tịch Ly vừa vội, vừa tức, thật không có nghĩa khí!

“Đi thôi.” Viên Liệt đưa tay kéo cổ tay Ân Tịch Ly lại, vừa đi vừa hỏi “Công tử thích ăn gì?”

“Ta ngồi không, không uống rượu không ăn thịt, sợ là đi cùng với ta các người sẽ cảm thấy mất hứng.” Ân Tịch Ly định rút tay về rồi chạy thoát thân, lại nghe Viên Liệt cười ha hả, “Trùng hợp vậy, ta cũng ăn chay, không uống rượu không ăn thịt, quả nên đi cùng nhau cho có bạn!”

Viên Lạc nghe được có chút hồ nghi, ca ca của hân bắt đầu ăn chay từ khi nào vậy?

“Ha ha, Viên tướng quân xem ra rất tâm đắc với thiếu niên kia a.” Quý Tư gật đầu cười, cảm thấy hôm nay mình đã tìm được một nhân tài.

“Ai, người đừng kéo ta, ta tự đi được.” Ân Tịch Ly muốn rút tay về, Viên Liệt lại không buông tay, kiên quyết nói, “Không được, buông tay ra nhờ công tử không cần thận ngã sắp xuống, đề lên người khác thì sao?”

Ân Tịch Ly cả kinh, tóc dựng thẳng lên hết, xong rồi xong rồi, hân nhận ra rồi!

“Không đâu...” Ân Tịch Ly nhanh chóng giả ngu, “Nên xưng hô với các hạ như thế nào a?”

Viên Liệt mỉm cười, “Phải để ta hỏi công tử mới đúng chứ!”

“Ha ha.” Ân Tịch Ly gượng cười, trong lòng không ngừng kêu khổ, nghĩ phải tìm ra biện pháp gì mới có thể đào tẩu đây a?

Lúc này, Viên Liệt liền lấy từ trong người ra một cái trống bỏi, xoay lòng vòng lộp bộp lộp bộp.

“A...” Ân Tịch Ly kêu lên một tiếng, đây là vật bất ly thân của hần a, thì ra là ở chỗ Viên Liệt.

“Tiên sinh nhận ra à?” Viên Liệt cười hỏi.

Ân Tịch Ly nhanh nhẩu lắc đầu. “Không nhận ra.”

“Vậy sao.” Viên Liệt nhẹ gật đầu. “Ta vừa mới nhặt được, tiên sinh người nói xem ta có xúi quẩy không, đang êm đẹp đi trên đường thì tự nhiên bị một con hồ ly từ trên trời giáng xuống đập trúng, còn bị giẫm hai cước.”

Ân Tịch Ly cau mũi, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Không phải chỉ giẫm có một cước thôi sao.”

“Ân?” Viên Liệt mỉm cười nhìn hần, “Cộng thêm một cước từ rất nhiều năm trước, không phải là hai cước sao?”

Ân Tịch Ly hít vào một hơi___ người này có vậy mà cũng mang thù a?!

“Cái trống kia, đưa ta xem.” Ân Tịch Ly nói, tay muốn với tới.

Viên Liệt tùy tiện đưa hần, Ân Tịch Ly cầm trong tay quan sát, rồi lại nhìn xuống tay của mình, cười nói, “Nói lỏng chút đi, tay ta tê quá!”

Viên Liệt thả tay ra, Ân Tịch Ly ho khan một tiếng, cầm cái trống kia xoay lòng vòng, tính toán, phía Tây là sinh lộ!

Trong lòng kích động, đột nhiên, Ân Tịch Ly đưa ngón tay chỉ hướng Đông, hô to một tiếng, “Đừng chạy!”

Viên Liệt vừa quay mặt, Ân Tịch Ly liền xoay người đào thoát.

Quý Tư và Viên lạc đi phía sau, từ xa nhìn thấy Ân Tịch Ly đột ngột rống lớn một tiếng gây kinh động khiến mấy người đi đường đều ngoái lại nhìn, rồi chứng kiến hần đang ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Viên Liệt nhú mày, trong lòng tự nhủ, người đừng hòng thoát!

Ân Tịch Ly một mạch xông vào trong ngõ hẻm, vừa quẹo một cái, trước mặt xuất hiện một người...

“Ai nha...”

Ân Tịch Ly va vào cái gì đó rắn chắc, người nọ đưa tay đỡ hần, tay kia một chiêu giật mặt nạ của hần xuống.

Ân Tịch Ly ngẩng đầu, liền thấy người đang đỡ mình chính là Viên Liệt.

Viên Liệt cúi đầu nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào Ân Tịch Ly, nghiêng răng, “Quả nhiên là người!”

“Không phải!” Ân Tịch Ly đưa tay che.

“Trốn tránh cũng vô dụng!” Viên Liệt lời người vừa đào thoát lại, ấn vào tường, “Tìm được người rồi!”

“Người tìm ta làm gì vậy, ta đâu có biết người.” Ân Tịch Ly liềm mạng chống chế, trong lòng bực bội, đường sống phía Tây ở chỗ nào? Rõ ràng là ngõ cụt.

“Người năm đó chính là người a!” Viên Liệt đưa tay nắm lấy cằm Ân Tịch Ly, nâng mặt hần lên nhìn kỹ, quả nhiên là khuôn mặt của thiếu niên năm đó, có điều khi trưởng thành không còn nét trẻ con nữa, càng thêm sắc sảo. Viên Liệt không biết mình bị cái gì, cứ nhìn chăm chăm vào mặt Ân Tịch Ly, cảm thấy ánh mắt không rời đi được, trong lòng nhảy loạn.

Ân Tịch Ly không ngừng kêu khổ, sớm biết như vậy đã không đến Nhạc Đô, đưa tay đẩy người kia ra, nói, “Cùng lắm thì cho người giẫm lại hai cước, chúng ta hòa.”

Lúc này bụng Viên Liệt đầy nghi hoặc, vì sao mắt vừa nhìn thấy thư sinh này liền không dứt ra được, trong lòng càng lo lắng, hô hấp khó khăn, trong đầu lập tức nghĩ, thư sinh này rốt cuộc là người hay yêu quái? Viên Liệt nhún mày, bắt lấy Ân Tịch Ly, hỏi, “Người là người hay là quỷ? Có phải người khiến cho lòng ta bị mê hoặc không?”

“Hả?” Ân Tịch Ly mở to hai mắt nhìn hần.

Đôi mắt Viên Liệt trừng lên, tim va vào ***g ngực như trống đánh, gáy đã xuất mồ hôi. Không tốt! Yêu nghiệt này muốn thi triển yêu thuật, làm sao để đối phó đây? Lúc trong đầu Viên Liệt lóe lên giải pháp thì cũng là lúc đã hạ thủ rồi!

Mà biện pháp của hần chính là một tay nâng mặt Ân Tịch Ly lên, cúi đầu xuống một hơi bắt lấy miệng người nọ.

Cùng lúc đó, chợt nghe ‘Bùm’ một tiếng, sau tiếng nổ, khói trắng tỏa lên bốn phía.

Ân Tịch Ly đang ngơ ngác liền cảm thấy lưng bị tóm lấy, Viên Liệt bởi vì sững sờ mà buông lỏng tay, sau khi phản ứng lại được, chỉ kịp chụp một phát, đoạt lấy trống bỏi của yêu nghiệt.

Ân Tịch Ly nhìn sang, là Hạ Vũ.

Hạ Vũ dắt Ân Tịch Ly, nương theo khói trắng leo tường nhảy sang ngõ nhỏ bên cạnh, nhanh bước đào tẩu.

Vừa rồi khi Hạ Vũ thấy Viên Liệt, hần tuyệt đối không ngờ Viên Liệt đường đường chính nhân quân tử lại đi chiếm tiện nghi Ân Tịch Ly, đúng là bề ngoài khó đoán.

Lúc bấy giờ, khói trắng vây quanh tường bên kia cũng dần dần tán đi, Viên Lạc và Quý Tư đã đuổi theo tới. “Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy? Thư sinh kia đâu?”

Viên Liệt đưa tay gạt gạt khói mù trước mắt, cảm thấy không cam tâm, toàn thân ảo não lúng túng, trong bụng càng thêm đoan chắc, quả nhiên là yêu quái a?! Xem, tung hỏa mù biến mất !

7. Chương 7: Ý Trời Đã Định

“Ân.” Hạ Vũ đưa chén trà cho Ân Tịch Ly.

Lúc này Ân Tịch Ly đang ngồi khoanh chân trên giường, liếc mắt nhìn Hạ Vũ.

“Người trách ta làm cái gì?” Về mặt Hạ Vũ vô tội, “Ta đâu biết Viên Liệt trông như vậy mà lại đem người ra làm “cái gì đó”...Bằng không ta đã sớm cứu người.”

Ân Tịch Ly nghe được mấy chữ “cái gì đó” mí mắt giật giật, càng thêm bất mãn.

“Được rồi.” Hạ Vũ khoát tay, “Chẳng qua bị nam nhân hôn có một cái, hần là nam nhân người cũng là nam nhân, hần hôn người sau này người hôn lại hần. Ta thấy Viên Liệt cũng anh tuấn đỉnh đặc, về sau gặp người khác chỉ cần nói là người đã khinh bạc hần, chắc chắn sẽ khiến hần mất mặt!”

Ân Tịch Ly mặt trắng không còn chút máu, nhận nước bưởi Hạ Vũ đưa tới, uống một ngụm, “Ai thèm nói chuyện đó, người đã sớm nhìn thấy Viên Liệt sao lại không báo cho ta?”

Hạ Vũ càng tỏ ra vô tội hơn, “Làm sao ta nói được? Ta đến nói với người chẳng khác nào khiến cho Viên Liệt sớm phát hiện ra người hơn? Ai bảo người trêu chọc tứ đại tài tử gì đó làm chi? Còn kéo mặt nạ lên vuốt kim sang được, cho người tha hồ mà nháo!”

Ân Tịch Ly nhỏ giọng lầm bầm vài câu, sờ lên trên người, “Nha! Trống bỏi vẫn chưa lấy lại được.”

“Tiếc làm gì.” Hạ Vũ nói, “Người bỏ ra một đêm vẽ hình lên mặt trống không được sao, đừng có lười.”

“Ai...” Ân Tịch Ly thở dài, nằm xuống ngửa mặt lên trời, hỏi Hạ Vũ, “Hiện giờ có an toàn không a?”

“Chủ tiệm thuốc này chính là bạn cũ của cha ta, yên tâm đi, không có ai tới đâu.” Hạ Vũ nói, đồng thời nhìn thấy Ân Tịch Ly nằm trên giường, ôm chăn cuộn mền.

“Làm gì vậy?” Hạ Vũ đến bên giường vỗ vỗ hần, “Đừng có tao thủ lộng tư nũa!” (bối đầu, uốn mình = làm bộ dáng đàn bà)

“Người thôi đi, ta đói.” Ân Tịch Ly nghĩ, về mặt buồn bực, đều tại Viên Liệt báo hại! Cả ngày hôm nay ngoại trừ uống trà ra hoàn toàn chả được ăn gì.

“Ách...để ta đi lấy một chút thức ăn cho người.” Hạ Vũ nói, “Người muốn ăn cái gì?”

Ân Tịch Ly quay đầu nhìn hắn, “Cái gì đó ăn được.”

Hạ Vũ trông thần sắc của Ân Tịch Ly, không hiểu sao cảm thấy như là hắn đang nói “Ta muốn ăn.... chua”

Chợt hiểu ra, Hạ Vũ gật gật đầu, “Được rồi, ta ra ngoài mua về cho người.”

“Người đừng quên mua trống bỏi a!” Ân Tịch Ly nói to, “Còn nữa! Ta muốn uống rượu!”

“Biết rồi.” Hạ Vũ xoay người xuất môn, trước khi đóng cửa không quên dặn dò, “Đừng chạy lung tung khắp nơi a!” nói xong liền đóng cửa rời đi.

Ân Tịch Ly nằm trên giường, đưa tay chạm chạm môi, trong lòng tức giận, Viên Liệt là cái thá gì chứ, ta dù sao cũng đã từng cứu hắn một mạng.

Lại nói, Ân Tịch Ly cũng là kẻ chuyên gây chuyện, nghĩ nghĩ thấy không cam tâm, phải tìm cách báo thù báo thù Viên Liệt, lòng rửa xả một tràng lời lẽ ác ôn.

Mặt khác, vì sao Viên Liệt lại hỏi hắn có phải là yêu quái không? Ân Tịch Ly nằm sấp trên nệm, một tay chống cằm nghĩ ngợi, cảm thấy hơi kỳ quặc.

Đợi chừng nửa canh giờ, Ân Tịch Ly đang ngủ lại tỉnh giấc vì đói, đứng lên nhìn sắc trời bên ngoài, lấy làm lạ, sao Hạ Vũ đi lâu như vậy còn chưa trở về? Hay đã xảy ra chuyện rồi.

Ân Tịch Ly nhú mày, bấm đầu ngón tay tính một cái, nhẹ nhàng thở ra, Hạ vũ không có gặp bất trắc gì, nhưng sao lại trễ như vậy?

Đang thắc mắc, chợt nghe ở ngoài có tiếng ồn ào.

Ân Tịch Ly đến bên cửa, rồi mở cửa đi ra ngoài nhìn thăm dò, hỏi tiểu nhị của tiệm bán thuốc đang vội vã chạy ngang qua, “Tiểu nhị, có chuyện gì vậy?”

“Không biết nữa, có đại quân phong tỏa thành.” Tiểu nhị nói, “Tất cả mọi người đều bị cấm ra vào thành.”

Ân Tịch Ly hơi ngạc nhiên, trong lòng tự nhủ không lẽ Viên Liệt háng hái muốn tóm hắn đến nỗi đem nhân mã phong tỏa cả Nhạc Đô?

Nghĩ lại thấy cũng không đúng! Binh mã của Viên Liệt không thể ở trong thành, quân binh Nhạc Đô là một phần của hoàng thành binh mã, trực tiếp ở dưới trướng hoàng thượng. Hơn nữa đúng như lời tiểu nhị nói, phong tỏa thành chứ không phải lục soát thành, xem ra chẳng phải để bắt người...Nói vậy, Nhạc Đô đột nhiên xảy ra chuyện gì sao? Hơn nữa nhất định là chuyện lớn động trời.

Nghĩ tới đây, Ân Tịch Ly lấy một cái mai rùa cùng hai đồng tiền đồng trong tay nải ra, dựa theo canh giờ, đếm, tính toán một cái...Tính ra được kết quả tương tự như trước lúc hắn đến Nhạc Đô, Nhạc Đô một năm gần đây sẽ không phát sinh sự tình gì, nếu có phong tỏa Hoàng thành thì phải đóng hết cửa thành trên các tuyến đường chính, Hạ Vũ bị kẹt lại bên ngoài, chẳng lẽ là bởi vì hắn rời khỏi thành? Người nói xem, tên này đi mua cơm tối với kiếm bình rượu thôi, cần gì phải ra khỏi thành a?

Ân Tịch Ly đang cân nhắc, chợt nghe “Xoạch” một tiếng...

Hắn cúi đầu xem xét, liền thấy đồng tiền rơi xuống, xoay xoay hai vòng, sau đó ngã ra, up lên một hòn sỏi nằm trên đất.

Ân Tịch Ly hơi ngạc nhiên, nhìn kĩ một chút, thấy hòn sỏi nằm vừa vặn trong lỗ hổng của đồng tiền.

“Ai nha.” Hắn nhảy lên tự nhủ, “Không phải chứ.”

Hắn vốn gieo đồng tiền trước, sau đó mới nghĩ đến Viên Liệt thì đồng tiền đã rơi xuống đất...Đồng tiền này nếu đổi ra thành quẻ, có nghĩa là ‘lập tức gặp rắc rối’...Nói cách khác, hai người bọn họ sắp chạm mặt nhau, hơn nữa lại còn rất nhanh.

Ân Tịch Ly đi lòng vòng, cân nhắc xem có nên trốn vào trong tủ quần áo để tránh đi không.

Lúc này, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, hình như có người xông vào.

Ân Tịch Ly chạy đến cửa phòng, hé hé nhìn qua khe hở quan sát...Liền thấy mấy người ăn mặc theo kiểu quan binh, bọn họ đang hỏi tiểu nhị, “Ở đây có thần y không?”

Ân Tịch Ly kinh ngạc, tự hỏi...chẳng lẽ là tìm Hạ Vũ?

“Không có.” Tiểu nhị nhanh chóng lắc đầu.

Ân Tịch Ly gật gù.

Mấy người lính có vẻ không cam tâm, hỏi, “Kêu tất cả lang trung, đại phu ra đây! Nhanh lên!”

“Bọn tiểu dân không có mấy người này a.” Tiểu nhị nói với vẻ mặt cầu xin, đột nhiên nghĩ đến, “A, đúng rồi, chủ tiệm của tiểu dân có một người bạn, hình như là thần y.”

Ân Tịch Ly vừa nghe lập tức mở to hai mắt, trong lòng tự nhủ, vì có gì mà người lại thành thật như vậy a?!

“Hắn đang ở đâu?” Ánh mắt của quân binh sáng lên, hỏi, “Nói mau.”

“Ách...” Tiểu nhị sợ hãi đến choáng váng, hắn vốn định nói, cứ hỏi Ân Tịch Ly thì sẽ biết, nhưng lại phản ứng bằng cách đưa một ngón tay chỉ về gian phòng của Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly cả kinh, định quay người chạy cho kịp vào chỗ nấp a, vừa lúc cửa bị đẩy ra, mấy tên lính tiến vào, hai người một trái một phải, tóm lấy Ân Tịch Ly mang ra ngoài.

“Ai, các người làm gì vậy?” Ân Tịch Ly hỏi, “Ta không phải là thần y a.”

“Chúng ta chưa có nói người là thần y!” Đám binh sĩ hung hãn trừng mắt nhìn Ân Tịch Ly, “Là do người chưa đánh đã khai!”

Ân Tịch Ly dở khóc dở cười, bị binh lính lôi đi.

Sau khi rời khỏi tiệm thuốc, Ân Tịch Ly bị dẫn tới trước cửa một tòa nhà lớn, hắn ngửa mặt nhìn thì không thấy có chữ Viên, liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa kịp xem kỹ trên biển ghi phủ gì, đã bị đẩy vào.

Bên trong, chỉ thấy có rất nhiều lang trung đại phu đang đứng ở đằng xa, tuổi tác từ già đến trẻ đều có, đang run lấy bầy mà tuyệt vọng rên rĩ.

Những lang trung này xếp thành hàng, từng nhóm đi vào phòng, sau đó cả đám lại bị đuổi ra.

Những kẻ vừa ra tới đều mang vẻ mặt cầu xin ngồi sụp xuống một bên, bọn lính thì cầm đao canh chừng, Ân Tịch Ly mơ hồ nghe phía trước có người quát, “Nếu không một ai có thể trị khỏi, ta sẽ lôi các người ra chém sạch!”

Ân Tịch Ly giật mình, trong lòng tự nhủ, làm gì dữ vậy ta? Hắn thấy bên cạnh có một binh sĩ, liền hỏi, “Ai, vị tướng quân này, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tên lính thấy Ân Tịch Ly phong thái bất phàm, bèn trả lời, “Là đại tiểu thư của chúng ta bệnh nặng, nếu có người trị khỏi, thưởng ngay vạn lượng, nếu trị không hết, hôm nay tất cả lang trung ở Nhạc Đô sẽ bị đem ra trảm quyết toàn bộ!”

Lời nói của binh sĩ vừa dứt, lang trung nào đứng ở đó cũng khóc rống lên.

Ân Tịch Ly mơ hồ cảm thấy có gì đó bất thường, liền hỏi một lang trung phía trước, “Tiểu thư này bị bệnh gì a?”

“Ai, đại tiểu thư này vốn sinh ra yếu ớt, từ lâu đã không có cách trị, nhờ dựa vào rất nhiều bổ dược thần vật mới có thể cầm cự được đến bây giờ, mấu chốt là... Ai, ai bảo người ta là nghĩa nữ của hoàng thượng, Tề gia đại tiểu thư a.”

“Tề gia?” Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ, thì ra đây là một trong tứ đại gia tộc, Tề gia a.

Lúc này, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện, “Viên thiếu gia...”

Ân Tịch Ly cả kinh, xoay mặt liếc một cái, liền nhanh chóng quay đầu đi...Là Viên Liệt cùng Viên Lạc a.

“Tiểu muội thế nào rồi?” Viên Lạc chạy tới trước, hỏi một tên lính, “Như thế nào lại lòi hết đại phu trong toàn thành đến?”

Binh tướng lắc đầu nói, “Hình như tiểu thư yếu lắm.”

“A?” Viên Lạc sốt ruột đến độ đỏ cả khoe mắt, “Viên Liệt đi tới, hỏi, “Tề Diệc đâu?”

“Thiếu gia ở đằng kia.” Binh lính chỉ tay, liền thấy một thanh niên dáng người thon gầy, sắc mặt tái nhợt, thân mặc nhuyễn giáp, đứng tại cửa ra vào lo lắng hỏi những thần y kia, “Được chưa?”

Nguyên một đám thần y đi ra, lắc đầu, vì thế sắc mặt của hắn càng khó coi hơn.

“Lại thổ huyết sao?” Viên Liệt sốt ruột, “Thiên hạ to lớn chẳng lẽ không có người nào hay lang trung nào có thể chữa trị được?”

Ngay lúc này, trong phòng đột nhiên truyền đến thanh âm của một nữ nhân, “Linh Nhi, người đừng bỏ mẫu thân lại mà đi trước a...”

Nhất thời, chợt nghe nha hoàn hạ nhân bên trong đồng loạt khóc lóc.

Ân Tịch Ly nhíu mày, lẽ nào không qua được?

Lúc này, liền có một trung niên nam tử cao lớn vội vàng chạy tới cửa, nói, “Nhanh! Canh nhân sâm! Đem canh nhân sâm ngàn năm đến đây!”

Hạ nhân vội vã đem canh nhân sâm đi vào, Ân Tịch Ly nhíu mày, tuy hắn không phải thần y trị được bách bệnh như Hạ Vũ, nhưng cũng tính là tinh thông y thuật đi, nôn ra máu kiểu này sao lại có thể cho uống canh nhân sâm?

Nghĩ bụng, hắn tiếp tục đảo mắt xem xét, chỉ thấy nhiều lang trung đại phu đưa mắt liếc nhau, thần sắc trên mặt thay đổi, nhưng vẫn cúi đầu không nói câu nào.

Ân Tịch Ly đắm chiêu, trong lòng tính toán____Tề vương Tề Thông Hải tuy là vương tôn quý tộc, lại nghe nói tính tình rất lỗ mãng. Nhưng cho dù với thân phận vương tôn quý tộc của hắn, cũng không thể vì ái nữ chết mà đem giết hết tất cả lang trung đại phu của Nhạc Đô, đây chẳng phải là tự diệt vong sao. Mặt khác, Viên Liệt và Viên Lạc đều ở đây, nếu quả thật Tề vương mất hết lý trí làm điều xằng bậy, hai người kia phỏng chừng sẽ ngăn cản hắn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ân Tịch Ly hiểu rõ, những thần y kia là cố ý thấy chết mà không cứu, nói tóm lại, không quan tâm vị tiểu thư này có chết không, cái họ qua tâm là người cuối cùng xem bệnh cho nàng trước khi nàng chết là ai, kẻ đó chắc chắn sẽ bị giết. Quả nhiên, Ân Tịch Ly ngẩng đầu, nhận ra ngay lang trung đứng ở cửa ra vào chính là người cuối cùng xem bệnh cho tiểu thư, đang gấp đến độ túa cả mồ hôi. Nên ngăn chén canh lại thì hảo, hay không ngăn chén canh lại mới hảo? Nếu cản lại, người đó không uống mà chết thì ai chịu trách nhiệm? Không ngăn cản, để uống vào thì chết chắc, đến lúc đó, việc giết người kia cho hả giận là khó tránh khỏi.

Ân Tịch Ly khẽ thở dài, đột nhiên cất cao giọng, nói, “Không được cho uống canh!”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn hắn...kể cả Viên Liệt và Viên Lạc.

Ân Tịch Ly cố tránh đi ánh mắt của Viên Liệt, dù sao cũng không cần biết biểu tình hiện tại của hắn trông như thế nào.

Mà lúc này, Tề vương Tề Thông Hải cũng mãnh liệt nhìn Ân Tịch ly.

Ân Tịch Ly bị ánh mắt của hắn gây chấn động, thầm giật mình, mặc dù Tề Thông Hải là nhất đại dũng tướng, nhưng dù sao đi nữa vẫn là một người cha, lúc này đang cực kỳ bi thương, nghe thấy có người lên tiếng, tưởng như bất được hy vọng sống sót cuối cùng.

“Tiên sinh có thể chữa trị cho nữ nhi của ta sao?” Tề Thông Hải nhìn chằm chằm Ân Tịch Ly hỏi.

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ, tiến tới, tránh không nhìn Viên Liệt, chỉ đưa tay ra trước mặt hắn nói, “Trống!”

Viên Liệt ngăn người, đưa tay lên ngực, đem trống bỏi trả lại cho Ân Tịch Ly.

“Ngày sinh tháng đẻ?” Ân Tịch Ly hỏi Tề Diệc đang ở một bên trợn mắt há mồm.

“Ách...” Tề Diệc trả lời Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly lắc trống bỏi, hơi nhướn lông mày lên, đi vào bên trong, nói với Tề Thông Hải, “Yên tâm, không chết được đâu!”

Tất cả mọi người cả kinh, thư sinh này điên rồi phải không? Tề gia đại tiểu thư trong kia chỉ còn lại chút hơi tàn!

Ân Tịch Ly đi tới cửa, nói với Tề Thông Hải đang kích động đã có phần phẫn chấn hơn nhưng vẫn còn chút hoài nghi, “Người gọi người phóng pháo hoa, sau đó kêu mọi người đứng trước cửa hô ‘Hạ Vũ, bà mẹ nó, đến cứu mạng nhanh lên!’ ”

“...” Tề Thông Hải ngẩn người, nhưng một câu cũng không hỏi thêm, lập tức phân công phó tướng, “Nghe theo!”

Mọi người nhanh chóng trở nên bận rộn, ở trong sân, giữa đường lớn, phóng khói lửa từng bùng, sau đó vài trăm người chạy tới cửa ra vào hô, “Hạ Vũ ! Bà mẹ nó, đến cứu mạng nhanh a!”

Tiếng hô rung trời này, cả Nhạc Đô cơ hồ cũng nghe được.

Ân Tịch ly bước vào phòng, liền thấy Tề phu nhân đang dựa vào bên giường khóc.

Ân Tịch Ly chứng kiến trên mặt đất có một vũng máu, lắc đầu, xem ra chứng bệnh thổ huyết của cô nương này đã rất nghiêm trọng. Hẩn trấn an phu nhân, nói, “Phu nhân, chứng này là bệnh trầm tích, kỳ nhất là để trong lòng chất chứa oán hận thương tâm, người cứ ở bên con gái mình khóc lóc, không phải là giữ nàng lại, mà còn thúc cho nàng đi nhanh hơn đây.”

Tề phu nhân sững sờ, cảm thấy lời lẽ này nghe thật chói tai, ngược mắt nhìn, liền gặp Ân Tịch Ly ở trước mặt. Tề phu nhân khi đó đang hoang mang lo sợ, chỉ cảm thấy tự nhiên có một thư sinh trẻ tuổi, tướng mạo xuất chúng phong lưu tiêu sái, khéo miệng khi nói còn mang nét cười, lẽ nào chính là người trên trời phái xuống, đến cứu nữ nhi bảo bối của nàng sao?

Ân Tịch Ly cười cười, nói, “Phu nhân cứ đi ra ngoài, kêu người mở hết cửa sổ ra, vén rèm lên, để cho con gái của người nhìn thấy khói lửa ngoài kia.”

“Việc này...” Tề phu nhân ngạc nhiên, Tề Thông Hải thì đã chạy đi làm theo, Tề Diệc nhanh chóng theo sau, cách chữa như thế đại khái gọi là, phương pháp ‘làm ngựa chết nghĩ mình là ngựa sống’ a.

Bức rèm được vén lên, Ân Tịch Ly cuối đầu nhìn vào, liền thấy trên giường là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, vẻ mặt cô nương này tuy mang thần sắc của người có bệnh, nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người, hiện thời trông rất hao gầy, lại nhợt nhạt yếu đuối, làm cho người ta hết sức thương tiếc.

Ân Tịch Ly lắc đầu, cười nói, “Cô nương có nghe được không?”

Tề Linh lúc này mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có một bóng người màu trắng chuyển động trước mặt, ngược lại thanh âm thì vẫn nghe được rõ ràng, không giống giọng nói thô lỗ của quân nhân, giọng cũng không ám nhạt như văn nhân, ôn hòa lạnh lẽo, vừa phải, hay hay...

Tề Linh chậm rãi mở mắt ra một chút, nàng biết mệnh mình không còn bao lâu, nên nghĩ trước khi chết muốn nhìn xem bộ dáng người này như thế nào.

Đồng thời, nàng nghe được tiếng pháo hoa bên ngoài vọng vào, liền há hốc mồm, muốn nói nhưng không nói nên lời.

Ân Tịch Ly cười cười, bảo, “Người không thể chết a, cha và mẹ người đã tác thành việc hôn nhân hỉ sự cho người, người chưa nhìn qua lang quân tương lai mà đi như vậy, lang quân của người thật đáng thương.”

Cô nương mơ hồ nghe được, liền vững tâm, trong lòng tự nhủ cha mẹ hồ đồ quá, sao lại làm chuyện hại người như vậy, lại nghĩ, bản thân mình không hổ thẹn là đệ nhất mỹ nhân của Nhạc Đô, chẳng lẽ phải chết khi chưa có nam tử nào thương yêu, thật là rất không cam tâm. Nghĩ đến đây, từ đáy lòng nàng liền nảy sinh cảm giác lưu luyến không thôi.

Ân Tịch Ly thấy nàng trong phút chốc dùng sức cắn môi, liền biết lời của mình có tác dụng, tiếp tục nói, “Cố một chút nữa, gắng gượng thêm chút thời gian chừng một nén nhang, ngươi tuyệt đối sẽ không chết!”

Tề Linh nghe được rõ ràng, dùng lực hô hấp, muốn nàng đừng chết không có cách nào khác hơn là phải dựa vào ý chí của nàng. Nhưng như vậy cũng đủ giúp nàng cầm cự được qua thời gian một nén nhang...Tề Linh không hổ là một nha đầu quật cường, tiếp tục cắn răng, cố gắng mở to hai mắt, nghĩ mình không thể chết được. Cuối cùng... dung mạo của Ân Tịch Ly trong mắt nàng ngày càng rõ ràng.

Tề Linh kinh ngạc khi nhìn thấy một tuấn mỹ nam tử đang cười với nàng... Người này hoàn toàn không giống với những kẻ trước đây nàng đã gặp, cảm giác đặc biệt khác thường, tiếc là Tề Linh nhìn không rõ lắm...

Trong lúc Tề Linh đang miên man suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài nhốn nháo, có người quát, “Kẻ nào to gan, dám xông vào làm loạn vương phủ.”

Ân Tịch Ly nhanh nhẩu hô, “Để hắn vào!”

Tề Thông Hải ra lệnh cho phép, quả nhiên, người chạy vào chính là Hạ Vũ.

Hạ Vũ mua thức ăn và rượu một cách thuận lợi, duy chỉ có trống bỏi lại không mua được. Nghe nói ai đó đã hạ lệnh, mua hết toàn bộ trống bỏi ở Nhạc Đô. Hạ Vũ lúc ấy cảm thấy bội phục Viên Liệt, biện pháp này mà cũng nghĩ ra được...

Hắn vốn định ra khỏi thành mua, không ngờ vừa rời khỏi cửa thành, ngay lập tức thấy thành bị phong tỏa, thật vất vả mới quay lại được tiệm thuốc, liền nghe chủ tiệm nói Ân Tịch Ly đã bị bắt đi, hắn vừa tìm đến cửa Tề Phủ, thiếu chút nữa bị trận thế này dọa cho sợ tới mức quay đầu bỏ chạy.

Đến bên giường, Hạ Vũ mới biết nguyên nhân vì sao Ân Tịch Ly phải vội vã tìm hắn, nguyên lai là cứu mạng người.

Hắn thở dài, ngồi xuống bắt mạch cho Tề linh, một lát sau, Hạ Vũ khẽ nhíu mày, mắng, “Con mẹ nó, ai lại cho nàng ăn nhiều thuốc bổ như vậy? Cứu người hay là giết người a, lang trung của Nhạc Đô đều chết sạch rồi sao?!”

Mọi người đối mặt nhìn nhau, đều không thể nói nên lời, Tề Linh mỗi ngày dùng nhân sâm ngàn năm, không thì cũng là lộc nhung đông trùng hạ thảo các loại, chỉ cốt để kéo dài tính mạng cho nàng.

Tề Thông Hải đứng ở cửa ra vào cũng hết sức tức giận, thật lòng muốn đem đám lang trung này giết hết! Bây giờ chỉ hy vọng ông trời nhìn xuống, phù hộ cho thần y kia cứu sống được nữ nhi của hắn.

Hạ Vũ lấy kim châm ra, nói, “Đi hết ra ngoài, đóng cửa, chỉ lưu lại đây hai nha hoàn lanh lợi!”

Ân Tịch Ly nhanh chóng xua mọi người ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại cho Hạ Vũ, đến cửa ra vào, gặp ngay Viên Liệt, Viên Lạc cùng Tề Diệc đang mở to hai mắt nhìn hắn...

Ân Tịch Ly làm bộ không để ý tới bọn họ, xoay người ra ngoài tản bộ.

Viên Liệt trong phút chốc có hơi ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn hắn.

Ân Tịch Ly đi từ từ tiến tới cửa phủ, rồi đột nhiên tăng tốc bỏ chạy...Vừa vọt ra bên ngoài, chưa kịp chạy lên đường lớn đã bị Viên Liệt phi tới, một chiêu nắm chặt bả vai hắn.

“Ai nha.” Ân Tịch Ly giãy giụa.

Viên Liệt nói, “Ngươi chạy làm gì?”

Ân Tịch Ly nhanh chóng che miệng lại nhìn, Viên Liệt sững người, nhớ lúc ở trong hẻm hình như mình hôn hắn... nhất thời mặt hơi ửng hồng. Viên Lạc nhanh chóng chạy đến, tách Viên Liệt và Ân Tịch Ly ra, nói, “Đại ca, người đừng thô lỗ như vậy.”

Ân Tịch Ly trốn sau lưng Viên Lạc, tích cực gật đầu.

Tề Diệc đi tới, hỏi, “Tôn tính đại danh của tiên sinh là gì?”

“Ách...Mẫn Thanh Vân...”

“A!” Viên Lạc vừa mừng vừa run, túm lấy tay Ân Tịch Ly, “Đại tài tử gặp được lúc ban chiều, chính là người a!”

Khóe miệng Ân Tịch Ly trĩ xuống... Tiêu rồi, quên mất Viên Lạc cũng mới vừa ở đó xem, tình hình này, khó tránh khỏi ngày mai phải đấu thi họa với hai tài tử còn lại.

Tiếp theo, mọi người đều kiên nhẫn chờ đợi, Ân Tịch Ly sau bốn lần đào thoát không thành, bị Viên Liệt giải vào trong vương phủ canh chừng.

Chỉ hai canh giờ sau, Hạ Vũ đẩy cửa đi ra, kê đơn thuốc cho Tề vương, nói, “Bốc thuốc cho nàng, tuyệt đối cấm dùng thuốc bổ, điều dưỡng nửa năm, đảm bảo sống lâu trăm tuổi!”

Hạ Vũ dứt lời, mọi người liền thấy vương gia đột ngột khuyu xuống.

“Cha!” Tề Diệc nhanh nhẹn đỡ lấy, nhận ra Tề Thông Hải không nhin được đã để nước mắt rơi đầy, “Thật sao?” Một mặt kéo kéo Tề Diệc nói, “Diệc nhi, muội muội của người được cứu rồi...”

Lúc này, chợt nghe trong phòng truyền đến thanh âm hoan hỉ của bọn nha hoàn, “Lão gia, phu nhân, tiểu thư đã tỉnh!”

Trong phút chốc, toàn bộ phủ nha từ trên xuống dưới đều vui mừng, duy chỉ có Ân Tịch Ly vội vã bắt lấy Hạ Vũ, lẫn vào trong đám người.

“Người làm gì vậy? Sao cứ lén lén lút lút như kẻ trộm?” Hạ Vũ hỏi Ân Tịch Ly.

“Chuồn thôi a!” Ân Tịch Ly vừa nói vừa chạy, ra được tới cửa, chợt nghe Tề Thông Hải hô lớn một tiếng phía sau, “Ban đại lễ ba ngày ba đêm cho ta, người đâu, lấy hảo tửu cất giữ năm mươi năm của ta ra, ta muốn cùng hai vị thần y cạn ba trăm chén rượu mừng!”

Giọng nói của Tề Thông Hải vừa dứt, Ân Tịch Ly liền đứng khựng lại, ngẩng mặt lên tự vấn.

“Ai, người không đi nữa a?” Hạ Vũ kéo Ân Tịch Ly.

“Khái khái...” Ân Tịch Ly phân vân hồi lâu, liền xoay người chạy trở về, “Lão gia tử, là rượu gì a?”

Hạ Vũ bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, thiếu chút nữa lại quên mất, Ân Tịch Ly là người mê rượu, uống ngàn chén không say, cần rượu không cần mạng!

8. Chương 8: Thiên Hạ Vô Song

Tuy Ân Tịch Ly là thư sinh, nhưng lại có thiên phú dị bẩm, thật sự uống ngàn chén không say, cũng không biết với cái dáng người thon gầy của hắn, rượu uống vào thì đi đâu mất hết, tóm lại hắn từ nhỏ đến lớn, uống rượu chưa từng say, hơn nữa bất luận là uống bao nhiêu, mặt vẫn không biến sắc, tim không loạn nhịp.

Rượu Tề Thông Hải đem ra chính là Nữ nhi hồng năm mươi năm.

Tề Thông Hải mười mấy năm trước sinh được một nha đầu bảo bối, cố ý đi mua ba bình Nữ nhi hồng đã được vui bốn mươi năm, chuẩn bị đợi ngày con gái xuất giá sẽ lấy ra uống với nghĩa tế, vì trước đây sức khỏe của nữ nhi này không tốt lắm, nên hắn vô cùng lo lắng. Giờ đây Ân Tịch Ly và Hạ Vũ chẳng khác gì ân nhân cứu mạng của khuê nữ nhà hắn, nữ nhi của hắn qua khỏi kiếp nạn mà sống sót được, hắn liền lấy ra một vò, cùng đối ẩm với bọn Ân Tịch Ly.

Hạ Vũ uống chưa tới mấy chén liền chịu không nổi, nhanh chóng thoái thác ngừng uống, đến khách phòng của Tề phủ nghỉ ngơi.

Ân Tịch Ly cùng Tề Thông Hải vừa uống vừa trò chuyện.

Tề Thông Hải vốn xem Ân Tịch Ly là thư sinh, không lường được khả năng của hắn, càng uống càng lấy làm lạ...

Tư thế uống rượu của Ân Tịch Ly không có lấy một điểm nhả nhận, mà hào khí ngất trời.

Tề Thông Hải là quân nhân hào sảng, từ nhỏ thích uống rượu nhất, tửu lượng cũng tốt vô cùng, hai người uống một trận bất phân thắng bại như thế, thành ra đều có chút hận ý vì đã gặp nhau quá muộn.

Bên ngoài Viên Liệt vốn định chờ Ân Tịch Ly ra để nói chuyện với hắn, đâu ngờ người trong sân lại liên tục nâng ly cạn chén.

Cuối cùng, Viên Liệt nhứt chí, quay người đi tìm gian khách phòng nằm ngủ, dự tính ngày mai dậy sẽ thật sớm, ngăn không cho Ân Tịch Ly đi, hảo hảo hỏi rõ ràng một chút, đến tột cùng thì lai lịch của hắn ra sao.

Viên Lạc lại hưng phấn khác thường, bám lấy Viên Liệt, “Ca, Mẫn Thanh Vân đúng lợi hại a!”

“Ân.” Viên Liệt gật đầu nhẹ rồi không nói thêm gì.

“Có điều, thân y đi cùng với hắn không phải là người chúng ta đã gặp tại tửu lâu ngày đó sao?” Viên Lạc nói, “Lẽ nào, hắn chính là tiểu Hồ ly người nói?”

Viên Liệt giật mình, nhìn nhìn Viên Lạc, thấy mặt mũi hắn đầy hiếu kỳ, liền ho khan một tiếng, “Không phải...Không biết.”

“A...” Viên Lạc tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, nói, “Ta còn tưởng rằng chính là hắn, khỏe mắt hắn cũng có nốt ruồi. Nhưng, nếu hắn là tiểu hồ ly năm đó, cũng khó trách ca người đối với hắn nhớ mãi không quên, người này thật sự không chỉ đẹp một cách bình thường a.”

“Ngủ đi, đừng có quấy a.” Viên Liệt đẩy hắn qua một bên giường, “May mà Linh nhi sống lại, không thì người mất hôn thê rồi.”

Viên Lạc cười hắc hắc, nói, “Đó là chuyện khi còn bé hai nhà hứa hôn lung tung, ca người sao lại cho là thật a, nha đầu Linh nhi kia, phỏng chừng chỉ có Hoàng đế tương lai mới có thể xứng đôi với nàng.”

“Khó nói lắm.” Viên Liệt chau mày đáp, “Làm hoàng hậu thì khác gì nhảy vào bể lửa, người cũng đừng đoán mò, biết đâu Vương gia thà mang theo nha đầu liều chết chứ không để nàng phải vào cung.” Nói xong Viên Liệt không quên dặn dò, “Người cũng đừng ra ngoài nói lung tung, ai chẳng biết thái tử đối với Linh nhi không có thiện tâm, trước đây thân thể Linh nhi yếu ớt chỉ sợ không sinh dưỡng được, bây giờ nàng đã khỏe lại, khó tránh khỏi bị hắn quấy phá.”

“Ta đây cũng thấy được a!” Viên Lạc nhanh nhẩu khoát tay, “Ca, ta đâu có ngốc.”

Viên Liệt nhẹ gật đầu, chợt nghe Viên Lạc thấp giọng, cười nói, “Ca, người biết không, ta nghe tiểu thái giám trong nội cung nói Thái tử hắn ‘bất hảo’, mỗi lần ấy ấy đều chỉ có thể sử dụng tay, nên các thái tử phi toàn đi vụng trộm cả.”

“Thôi.” Viên Liệt nhú mày, mặt trắng không còn chút máu, “Ít nghe bọn thái giám nói hươu nói vượn đi.”

“Coi vậy chứ cũng khó nói a, hắn chẳng hề ra dáng nam tử gì cả.” Viên Lạc co hai chân lại, một tay chống cằm, “Ca, người nên làm Hoàng đế!”

“Thôi ngay.” Mặt Viên Liệt liền thất sắc, đưa mắt nhìn Viên Lạc, “Còn nói bấy nữa, ta đánh người.”

“Hừ!” Viên Lạc ôm chần mền, trở mình, “Mấy tên Hoàng tử so ra đều thua kém người! Một lũ vô dụng!”

Viên Liệt không còn biện pháp, đành phải thôi nhiều lời với Viên Lạc, cầu cho hắn mau mau ngủ.

Đêm đó, Ân Tịch Ly uống đến tối tăm trời đất, vốn đang tính chuồn đi, Tề Thông Hải lại sống chết không cho, muốn hắn lưu lại phủ nửa năm, mỗi ngày cùng nhau nâng chén.

Ân Tịch Ly vừa nghe được uống rượu mỗi ngày liền hết muốn đi, mặt khác, Tề Thông Hải cũng là một chỗ dựa lớn, bằng không để Viên Liệt xử hắn thì sao. Vì vậy, hắn liền nguyện ý ở lại Tề phủ. Đương nhiên, Tề Thông Hải cũng muốn giữ Hạ Vũ lại, tùy tình huống mà xem bệnh cho Tề Linh.

...

Qua một đêm vô sự, sáng sớm hôm sau, Ân Tịch Ly rời giường.

Vừa đuổi cái lưng mỏi xong, lại thấy Viên Liệt đang ngồi trong sân chăm chăm quan sát hắn. Cái lưng mỏi của Ân Tịch Ly chưa kịp thẳng lại đang hoàng, thiếu chút nữa vẹo luôn.

Hắn nhìn quanh nhìn quất, phát hiện không có người thứ ba ở đây, liền nghĩ ngay đến việc chạy trở về phòng, lại nghe Viên Liệt nói, “Chậm đã, có chuyện muốn hỏi người.”

Ân Tịch Ly tự nhủ, ngữ điệu kiểu này, quá nửa là đang làm bộ làm tịch.

Viên Liệt thấy thần sắc trên mặt Ân Tịch Ly có chút ranh mãnh, liền tăng thêm đề phòng, nói, “Lại đây a, ta đâu có ăn thịt người.”

Ân Tịch Ly trốn vào phía sau cây cột, nói, “Dù sao đi nữa... tú tài đừng quân nhân...”

“Chắc...” Viên Liệt có chút thiếu kiên nhẫn, người này giảo hoạt tinh quái, “Tới đây, ta không đánh người đâu.”

“Không đánh thật chứ?” Ân Tịch Ly hỏi.

“Người thân là thư sinh, làm sao ta ra tay với người được?” Viên Liệt nhú mày.

“Người thề đi.”

Viên Liệt bắt đắc dĩ, người này thật khó chịu.

“Ta Viên Liệt, không đánh người, Mẫn Thanh Vân! Bằng không sẽ bị sét đánh.” Viên Liệt nghiêm túc nói, “Vậy tới đây được chưa?”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ, nhướn mày lên, liền từ đằng sau cây cột đi ra, chậm rãi bước tới.

Viên Liệt nhú mày quan sát hắn, thấy hắn nhấc tay bước chân, dáng vẻ bất cần khó diễn tả thành lời, cảm thấy khó hiểu, thư sinh này thoát trông cà lơ phát phơ, nhưng sao lại khiến người khác thấy hắn rất có phong thái? Hay là vì tướng mạo hảo? Xem xét dung mạo của Ân Tịch Ly thì đúng vậy, công nhận là đẹp, nhưng nam nhân có tướng mạo kiểu này, tuyệt đối không thể khiến hắn hô hấp loạn nhịp a...

Ân Tịch Ly đi đến bên cạnh Viên Liệt, ngồi xuống, nâng chung trà lên tự rót cho mình một chén, giương mắt nhìn Viên Liệt.

Viên Liệt gặp phải ánh mắt hắn, không hiểu sao lại nhớ tới chuyện hôm qua, cảm thấy hơi xấu hổ.

“Ta có chuyện muốn hỏi người.” Viên Liệt nói.

“Nói.” Ân Tịch Ly nhàn nhã uống trà.

“Người là ai?” Viên Liệt hỏi.

Ân Tịch Ly trả lời, “Người trần mắt thịt.”

“Ta hỏi người là người như thế nào!” Viên Liệt nhú mày.

“Người sống!”

“Người từ đâu đến?” Câu hỏi của Viên Liệt đã hàm chứa một chút tức giận.

Thật lâu sau, Ân Tịch Ly mới nói, “Người Nam Cảnh.”

.....

Viên Liệt nhú mày, hung hăng nhìn Ân Tịch Ly, trừng mắt.

Ân Tịch Ly nhanh nhẩu lấy vạt áo che mặt, “Người hảo hung dữ, coi chừng sét đánh.”

“Ta...” Viên Liệt đuối lý, đành phải hòa hoãn sắc mặt lại, hỏi, “Làm thế nào mà cái gì người cũng biết?”

Ân Tịch Ly chớp mắt mấy cái, “Ta biết cái gì?”

“Chính là mỗi lần người đem cái trống bỏi kia ra lắc đều có thể cho ra giải pháp.”

Ân Tịch Ly hơi sững sờ, trong lòng tự nhủ Viên Liệt này cũng thông minh a, chỉ thấy mấy lần, đã phát hiện ra trống bỏi của hắn có vấn đề.

Viên Liệt nhận ra Ân Tịch Ly tựa hồ đang do dự, biết ngay hình như là mình nói đúng điểm mấu chốt, liền hỏi, “Còn nữa, người lúc còn bé kia, có phải là người không?”

“Khi còn bé?” Ân Tịch Ly trừng mắt nhìn, nói, “Ta không nhớ rõ, ta mắc bệnh hay quên nghiêm trọng, những chuyện xảy ra trước năm mười tám tuổi ta đều quên hết.”

Viên Liệt cau mày, “Người hiện tại bao nhiêu tuổi?”

Ân Tịch Ly ước chừng ấn định, “Mười chín.”

...

Viên Liệt thở dài, có chút vô lực, “Vậy người nhớ rõ cái gì thì nói cái đó a.”

Ân Tịch Ly trầm mặc một hồi, nghiêm túc nói, “Rượu tối hôm qua uống rất ngon.”

...

Viên Liệt nghe xong thiếu chút nữa muốn lật tung cái bàn đá, người này, cố ý quanh co với hắn!

Ân Tịch Ly thấy mặt hắn sầm xuống, bưng chén trà thanh thời bắt chéo chân, “Không được đánh người, đánh người sẽ bị sét đánh~”

Viên Liệt đứng lên, khí nghẹn tại cổ họng một hồi lâu, cuối cùng lại thở dài ra một hơi ngồi trở xuống, trừng Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng nghĩ___thiên định cái gì a, nguyên lai là ngọc tử, có nên khi dễ lão nhân gia đầu óc đơn giản này không đây?

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Ân Tịch Ly đặt chén trà nhỏ xuống, nói, “Viên Liệt.”

Viên Liệt hơi ngạc nhiên, giương mắt nhìn Ân Tịch Ly, thanh âm này, nghe cổ cổ quái quái, cảm thấy vừa bực vừa chướng, liền hỏi, “Có gì không?”

Ân Tịch Ly cười cười, nâng tay chống cằm, nói một cách hơi ai oán, “Ta đói.”

Viên Liệt thấy chân mày dựng lên, người này...Chuyện gì đang xảy ra? Chính mình cũng không biết bản thân có vấn đề gì, chỉ nhìn hắn thôi là đã mất bình tĩnh.

Ân Tịch Ly ác ý cười rộ lên, “Viên tướng quân.”

“Ân?” Viên Liệt nhú mày.

“Người nói khi còn bé chúng ta đã gặp nhau, là chuyện từ lúc nào vậy?”

“Lúc...rất nhỏ.” Viên Liệt nói, “Tầm ba, bốn năm về trước đi.”

“A.” Ân Tịch Ly nhẹ gật đầu, nói, “Nguyên lai, người bị ta ám ảnh đến ba bốn năm a... Đương nhiên, người kia cũng không nhất thiết phải là ta.”

Viên Liệt chau mày, vội phân bua, “Chỉ là có chút ấn tượng thôi, không phải ta cố ý nhớ đến.”

Ân Tịch Ly cười cười, “Không phải cố ý mà đã bị ám ảnh nhiều năm như vậy, Viên tướng quân nếu thật sự có ý nhớ đến, chẳng phải muốn bị ta ám ảnh cả đời sao?”

...

Viên Liệt đột nhiên cảm thấy có gì đó bất thường, Ân Tịch Ly sao lại biểu hiện như đang đùa giỡn với hắn thế này?

“Ha ha.” Ngón tay thon dài của Ân Tịch Ly nhẹ nhàng gõ lên nắp chén trà, “Chẳng lẽ đó là mối tình đầu của Viên tướng quân? Nên đối với ta mới nhớ mãi không quên?”

Viên Liệt có cảm giác mặt hơi nóng lên, nhưng từ trước tới nay hắn vốn ít lời, Ân Tịch Ly nhanh mồm nhanh miệng, hắn làm sao đấu lại được. Đang trong thế khó xử không biết đáp trả như thế nào, đột nhiên thấy Ân Tịch Ly xích lại gần, hất cằm cười xấu xa một tiếng, “Ân...Người nghĩ gì thì cứ nói ra với ta đi, cũng vất vả cho người đã chờ ta nhiều năm như vậy.”

“Người...” Viên Liệt tự nhủ không biết có phải thư sinh này ăn gan hùm mật gấu rồi không? Cả cái Nam Quốc này có ai dám đối với Viên Liệt như thế?! Hắn đứng phắt dậy, vừa mới chuẩn bị hất tung bàn, liền thấy Ân Tịch Ly dùng cái chén chắn trước mặt, nhắc nhở, “Người đã bảo sẽ không đánh người! Đường đường Nam Cảnh đại tướng quân mà nói không giữ lời, cẩn thận sét đánh!”

Viên Liệt thật muốn tóm lấy Ân Tịch Ly hung hăng vặn hai cái, hắn đang rất tức giận, dù tính tình có tốt ra sao đi nữa, cũng không thể chịu nổi khi bị giỡn mặt như thế .

Ân Tịch Ly cảm thấy rất cao hứng, Viên Liệt quả nhiên là người đơn giản, tạm thời như thế đủ rồi, giữ lại để từ nay còn chậm rãi mà chơi đùa a, chọc cho phát điên hay phát tử nhanh quá, về sau lấy gì mà chơi.

Đặt chén trà xuống bàn xong, Ân Tịch Ly đứng lên, nghiêm nghị nhìn Viên Liệt, “Viên Liệt.”

Viên Liệt bị hành động của hắn làm kinh ngạc đến giật mình, thấy hắn đang cọt nhả đột nhiên chuyển sang đứng đắn, Viên Liệt cũng nhìn lại hắn, liền thấy Ân Tịch Ly cười, nói, “Ta đói!”

....

Ân Tịch Ly ăn điểm tâm với cháo gà hầm một đêm, trứng luộc hồng trà, còn ăn một khay bánh bao gạch cua hấp, cảm thấy rất no bụng.

Hạ Vũ buổi sáng đã tự mình dậy thật sớm sắc thuốc để Tề phu nhân đem đến phòng Tề Linh.

Lúc đi ra, Tề phu nhân vui vẻ nói với Tề Thông Hải, “Khuê nữ đã ngồi dậy được, uống hết nửa chén nước gạo, ăn một chút rau, lại còn chịu uống thuốc.”

Tề Thông Hải cũng vui mừng, nhưng hơi đau lòng, nói, “Sao không cho uống tổ yến, cháo hoa, thân thể vốn đang yếu mà.”

“Không được uống.” Hạ Vũ nói, “Trong vòng ba ngày, chỉ nên ăn rau cháo đậu hủ, ba ngày sau đó, có thể ăn thêm một ít thịt, nên ăn rau quả, cấm ăn bất kì cái gì bổ dưỡng. Những thứ nhân sâm lộc nhung các loại cô nương nhà không thể ăn được, trừ phi đến lúc thành thân sống tới bốn mươi năm mươi tuổi, có thể ăn ngon một chút. Lúc bấy giờ mới được dùng lượng nhỏ tổ yến, đông trùng hạ thảo, nhưng phải chờ đến khi tráng vị thật tốt, bằng không thuốc bổ kia chẳng khác gì thuốc độc.”

Tất cả mọi người đều toát mồ hôi thay Hạ Vũ, ai lại dám nói chuyện kiểu đó với Tề Thông Hải a.

Nhưng Tề Thông Hải liền cung kính gật đầu, “Đúng đúng, tiên sinh nói phải đạo! Thỉnh tiên sinh cho Linh nhi vài công thức chế biến các món ăn phù hợp, chúng ta nhất định sẽ nghe theo.”

Hạ Vũ gật nhẹ đầu, ra công thức món ăn cho Tề Linh.

Ân Tịch Ly ăn xong, liền nghĩ đến lát nữa nên đến chỗ nào thăm thú, hay là tìm lão nhân ngày hôm qua cùng mua sách đi. Chờ hắn đọc sách đến lúc qua hết đợt thi Hương, liền nhanh chóng trở về trấn Thanh Vân, Nhạc Đô này rốt cuộc chỉ là nơi thị phi, sớm muộn gì cũng đại loạn, phải chạy thoát thân trước a.

Đang nghĩ ngợi, liền thấy Viên Lạc đi tới, nói, “Mẫu công tử, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi a?”

Ân Tịch Ly ngạc nhiên nhìn hắn, “Đi đâu a?”

“Người quên a?” Viên Lạc cười, “Hôm nay người có hẹn thi tài với tứ đại tài tử, còn hai mục thư họa vẫn chưa xong! Đi nhanh lên, thừa tướng phỏng chừng đã đến rồi.”

“Thừa tướng?” Ân Tịch Ly có chút khó hiểu.

“Cái vị ngày hôm qua muốn dẫn người đi chợ thư chính là thừa tướng Quý Tư.” Viên Liệt nói, “Người còn một mục gọi hắn là lão nhân mà.”

Ân Tịch Ly tròn xoe hai mắt, chính mình còn ở trước mặt người ta nói không để mắt tới Quý Tư... Lão nhân này lòng dạ rộng rãi a!

“Đầu văn à?” Tề Diệc hào hứng tới, “Ta đi nữa.”

“Cùng đi a.” Viên Lạc mời mọi người đến cùng nhau đi, Ân Tịch Ly bắt đắc dĩ, bị lôi ra khỏi cửa, lại phải đến gặp mấy tên tài tử xúi quẩy nữa.

Hạ Vũ ngẫm nghĩ, cũng đứng lên, Tề phu nhân tới bên cạnh hắn, hỏi, “Thần y a, ta có thể nói chuyện với Linh nhi một lát được không?”

“Đương nhiên.” Hạ Vũ gật đầu, “Nếu nàng có tình thần hãy nói chuyện giúp nàng vui, không có tình thần thì để nàng nghỉ ngơi, nhưng nhớ đừng ở trước mặt nàng khóc, hay nói chuyện gì thương tâm.”

“Hào hảo!” Tề phu nhận vội vàng đáp ứng.

Hạ Vũ nhìn Tề phu nhân cùng Tề Thông Hải hoan hoan hỉ hỉ trở về phòng với nữ nhi, trong lòng cảm khái, Tề Thông Hải là vương gia cao quý, lại quan tâm đến con gái như vậy, cũng coi như hiếm thấy.

Hạ Vũ vừa ra ngoài vừa nghĩ, lúc đi đến cửa không để ý bậc thang ngay cửa Tề gia thiếu một viên gạch, Hạ Vũ lão đảo giẫm vào khoảng không. May mà công phu hắn không tồi, nhảy thêm một bước ra phía trước, nên không bị ngã.

Ân Tịch Ly nghe có động tĩnh quay đầu lại, liếc nhìn bậc thang kia, có chút bồn thần ngăn người sau đó đột nhiên chỉ tay, “A! Gian chiếm cừu quỷ, hôm nay a!”

“Cái gì?” Viên Liệt chờ xem Ân Tịch Ly giải thích, Hạ Vũ thì nhú mày, ngẩng đầu hỏi hắn, “Có nghĩa là gì?”

“Hắc hắc.” Ân Tịch Ly đi tới, thấp giọng nói vào bên tai Hạ Vũ, “Hôm nay nha, người có duyên ở tại hướng Đông Nam.”

“Thật sao?” Hạ Vũ kinh hỉ.

Ân Tịch Ly mỉm cười, gật đầu, lại bấm tay tính một cái, “Ai nha không ổn, hôm nay là tiểu hung, tiểu hung đụng cừu quỷ (quỷ xấu) nha, người thì hả hê còn ta thì bất lợi.”

Hạ Vũ nhìn hắn, “Vậy phải làm sao bây giờ? Người đừng bắt ta thay đổi a, nếu người gặp xui xẻo thì có ta che chở cho là ổn rồi.”

“Đó là.” Ân Tịch Ly buồn bã nói, “Sao có thể vì sự bình an của mình mà bỏ mặc nhân duyên của huynh đệ...” Nghĩ tới đây, nói, “Kỳ thật, vận thế cũng có thể thay đổi, gặp tiểu tai tiểu họa phía trước, cùng lắm thì ta bỏ chạy thôi.”

“A?” Hạ Vũ ngỡ ngàng nhìn hắn.

“Uy, hai người nói cái gì đó?” Cách đó không xa, Viên Liệt nhú mày, thư sinh này lại lải nhải cái gì nữa đây?

Ân Tịch Ly quay đầu nhìn nhìn mọi người, cười, vẫy tay với hai huynh đệ Viên Liệt và Viên Lạc, “Giúp ta một việc.”

Một lát sau... trên đường chính của Nhạc Đô, xuất hiện cảnh tượng như thế này: Viên Liệt cùng Viên Lạc cúi đầu bước nhanh về phía trước, hai người mỗi người một tay nắm sau lưng của Ân Tịch Ly kéo đi. Ân Tịch Ly thẳng thừng ung dung, trong bụng tính toán toán, chỉ cần đợi thu lợi tránh hại thêm một đoạn nữa là có thể quay mặt lại đằng trước mà đi.

Tề Diệc lộ ra vẻ mặt đăm chiêu theo ở phía sau, hỏi Hạ Vũ, “Vị này... Mẫn tiên sinh sao lại cổ quái như vậy?”

“Ha ha.” Hạ Vũ đã không còn tâm tư để cùng hắn ứng đối, chỉ là vừa đi vừa quan sát tứ phía, người nọ ở đâu? Hắn tìm người nọ hơn mười năm rồi, rốt cuộc là ở nơi nào?

Chương 9: Thiên hạ rộng lớn

Khi Ân Tịch Ly tới được chợ thư hôm qua tỷ thí, nhận ra người xem so với lần trước đã đông hơn gần gấp ba lần, phần lớn đều vì nghe đồn rồi hiếu kỳ mà đến.

Hơn nữa, chính giữa bãi đất trống còn được dựng thêm một khán đài.

Ân Tịch Ly trừng mắt nhìn, phán, “Xem ra hôm nay có người dựng đài diễn hí khúc, chúng ta hẹn khi khác a, đi mua sách thôi...”

Chưa kịp đi, đã bị Viên Lạc túm về, “Mẫn huynh, người nhìn khán đài kia.”

Ân Tịch Ly quay lại, làm bộ dáng như đang ngẩng đầu thưởng nguyệt ...Liền trông thấy tứ đại tài tử đã ở sẵn trên đài chờ hắn.

Ân Tịch Ly đành thở dài...Nếu bảo quân nhân là hổ, còn văn nhân là thỏ, vậy thà xem hai con mãnh hổ quần thảo nhau cho có khí thế, chứ mấy con thỏ đi gặm nhắm lẫn nhau thì hay ho ở chỗ nào, mọi người lại hết lần này đến lần khác thích xem, không biết nghĩ sao cho cam.

“Tướng quân.” Lúc này Quý Tư đã đến, chào hỏi Viên Liệt, trông thấy Tề Diệc liền hơi bất ngờ, “Tiểu vương gia cũng ở đây à?”

“Quý tướng.” Tề Diệc nhanh chóng hành lễ với Quý Tư.

Quý Tư gật đầu, liếc thấy Ân Tịch Ly, sững sờ một hồi lâu mới hỏi, “Người là...”

“Hắc hắc.” Ân Tịch Ly cười cười, hành lễ với Quý Tư, “Quý tướng, chốc nữa nhớ phải dẫn ta đi mua sách a.”

Quý Tư kinh hãi, vội vàng nhìn cao thấp dò xét hắn, đây chính là thư sinh hôm qua sao? Từ đầu đã gặp Ân Tịch Ly đeo mặt nạ rồi, còn tướng hắn là dung mạo xấu xí nên xấu hổ không dám gặp ai, không ngờ hắn lại anh tuấn tiêu sái như thế.

Ngẫm lại, Quý Tư cảm thấy hổ thẹn, sao bản thân ta có thể tầm thường như vậy?! Tướng mạo là do trời sinh, thư sinh này tài văn chương bức xa người khác, quả thực nhân tài hiếm thấy, vậy mà mình lại đi để ý tướng mạo của hắn. Nghĩ bụng liền âm thầm hạ quyết tâm, người này thiên phú dị bẩm đích thực nhân trung long phượng (quý nhân), nhất định phải giữ trong triều làm quan!

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thần sắc trên mặt Quý Tư đã biến đổi đến ba lần, Ân Tịch Ly cảm thấy thú vị, thật không ngờ, đường đường Nam Cảnh thừa tướng gia, cũng là người đơn thuần a.

Trên đài, tứ đại tài tử đã sớm đợi đến mất bình tĩnh, nhưng Ân Tịch Ly sống chết cũng không muốn thượng đài.

“Người đã chấp nhận tỷ thí, còn không đi nhanh, phải chăng muốn chịu thua!” Viên Lạc nói.

“Ta không đi đâu!” Ân Tịch Ly rút lại phía sau, “Thật mất thể diện, ở nơi đông người phô trương như thế khác nào làm xiếc cho người ta xem, có gì hay ho?”

Viên Liệt ngẫm nghĩ, sai tùy tùng đi mua một cái mặt nạ, giao cho Ân Tịch Ly, “Đeo vào đi, thế này sẽ không sợ bị mất mặt.”

Ân Tịch Ly nhận lấy mặt nạ ngắm soi, nhăn mũi, “Không đẹp bằng cái lần trước.”

Viên Liệt trừng mắt, Ân Tịch Ly mỉm cười với hắn.

Viên Liệt liền thấy tim đập loạn xạ, tên này vừa sử dụng yêu pháp!

Ân Tịch Ly quá chú tâm trên choker Viên Liệt, hoàn toàn không phát hiện ra Viên Lạc cùng Tề Diệc ở một bên, đang ngẩn ngơ nhìn hắn.

Đeo xong mặt nạ, lá gan của Ân Tịch Ly lớn thêm một bậc, quyết định đi làm càn, liền vòng quanh bậc thang, từ từ bước lên đài.

Hắn xuất hiện, người đến xem ở dưới đài liền nhanh chóng trở nên sôi nổi, ngày thường tứ đại tài tử được coi là xưng hùng xưng bá tại Nhạc Đô, bởi vậy cũng đặc biệt không ít người, hôm nay rất nhiều người cùng nhau một lòng đến xem bọn chúng bị xấu mặt.

Khi Ân Tịch Ly tiến tới gần sát bốn người kia, La Tử Minh nói, “Tiểu Trúc tỷ thí thư pháp với Mẫn huynh, ta với người tỷ thí hội họa, chúng ta cùng nhau luân chiến.”

Tề Diệc nghe xong quy tắc thì hơi bất mãn, cau mày nói, “Luân chiến là có ý gì? Bốn người đấu một sao?”

Viên Lạc gật đầu, “Đúng a, kỳ thật bọn chúng luân phiên thi thố, đã rất bất lợi rồi.”

“Ai, đừng nóng vội.” Quý Tư ngược lại tương đối điềm tĩnh, nhẹ nhàng khoát tay, “Năm đó Chư Các Khổng Minh khải chiến giữa một rừng nho gia, cũng là đại thắng quay về mà không bị thương hại đến một sợi tóc, nếu đã có thực tài, đối thủ đông mấy cũng không đáng lưu tâm.”

Viên Liệt không yên lòng, quay sang hỏi Hạ Vũ đang dáo dác nhìn quanh tứ phía, “Hắn nắm chắc bao nhiêu phần thắng?”

Hạ Vũ hoàn toàn không để ý trên đài, quay đầu lại hỏi: “Cái gì?”

“Thần y, người đang tìm ai ở đây a?” Viên Lạc nói, “Ca ca của ta hỏi, Mẫn huynh một người đấu nhiều người, có đúng là bất lợi không?”

Hạ Vũ nghe xong thần nhiên cười, “Luận về múa mép khua môi, đừng bảo bốn, bốn mươi còn không nói lại hắn.”

“Vì sao?” Quý Tư trong lòng kích động, hắn là có tài hùng biện?

Lại nghe Hạ Vũ thuận miệng buông một câu, “Còn ai qua mặt được hắn, một bụng đầy ác ý!”

...

Ân Tịch Ly hỏi Mạc Tiểu Trúc, “Tỷ thí thư pháp như thế nào?”

“Chép lại văn tự.” Lời Mạc Tiểu Trúc vừa nói ra liền gây chấn động, dưới đài phần lớn mọi người đều khó hiểu... Chép lại văn tự? Đây là việc cực kỳ cơ bản mà người mới bắt đầu tập viết chữ phải làm, sao lại đem ra thi a?

Ân Tịch Ly thấy hắn tràn đầy tự tin nóng lòng muốn tỉ thí, biết ngay mấy người kia tối qua khẳng định là đã cân nhắc cả đêm, bên trong việc chép lại văn tự này, chắc chắn có điểm bất thường.

“Viết như thế nào?” Ân Tịch Ly hỏi.

“Ở đây có hai quyển thư pháp ‘Bách gia thi từ’, là tiểu sử của trên một trăm vị thư pháp gia nổi danh thiên hạ, chúng ta mỗi người xem một lần, sau đó viết ra, chính xác đến từng từ, giống nhau từng câu thơ, thấy có được không?”

Ân Tịch Ly nghe xong ngược lại hơi ngạc nhiên, vẻ mặt bội phục ẩn sau mặt nạ nhìn Mạc Tiểu Trúc, thầm nghĩ, tối hôm qua hắn suy nghĩ ít nhất bốn canh giờ mới cho ra được kế pháp này a.

Mạc Tiểu Trúc thấy Ân Tịch Ly tựa hồ như ngắc ngứ cả người, trong lòng đắc ý, không uống công tối qua hắn suy nghĩ mất đến bốn canh giờ, thức trắng một đêm mới đưa ra được chủ ý này.

.....

“Điều này làm sao có thể thực hiện được?” Viên Lạc cau mày, “Không những phải nhớ rõ từng chữ, mà còn phải viết ra, hắn là rất khó a.”

“Hơn nữa.” Tề Diệc nhíu mày, “Bản văn tự mẫu là do Mạc Tiểu Trúc đưa ra, ai biết được hắn có lén lút luyện qua chưa?”

Chúng thư sinh đang vây quanh xem cũng hiểu việc này là bất khả thi, hơn nữa trận tỷ thí tựa hồ khá vô lý, có khả năng mặt nạ thư sinh sẽ khước từ.

Hạ Vũ dưới đài thấy rõ ràng, đành lắc đầu, trong lòng tự nhủ, khước từ? Chỉ sợ Ân Tịch Ly hiện đang cười thầm. Mạc Tiểu Trúc kia đúng là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, đấu với ai khác thì còn có thể có đường sống, đòi so trí nhớ với Ân Tịch Ly, chẳng phải ăn no rồi việc sao?!

Quả nhiên, khuôn mặt Ân Tịch Ly dưới mặt nạ chính là đang cười thích thú, nhẹ gật đầu, vui vẻ đáp ứng, “Tốt lắm.”

...

Ân Tịch Ly gật đầu đồng ý, lập tức dưới đài xôn xao một trận, tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thư sinh này đầu óc thiên cận, vẫn chưa hiểu ý Mạc Tiểu Trúc a?

Mạc Tiểu Trúc cũng cho rằng ít nhất Ân Tịch Ly sẽ phản bác hoặc là chất vấn đôi câu, lý lẽ để ứng phó đều đã chuẩn bị sẵn, không ngờ thư sinh này một mực đáp ứng, khiến hấn ngược lại đâm ra sợ hãi trong lòng.

Ân Tịch Ly đưa tay, “Lấy bản văn tự mẫu ra.”

Mạc Tiểu Trúc định thần lại, trong lòng tự nhủ, lần này nhất định sẽ không thua, bộ ‘bản mẫu tự bách gia’ đó hấn đã luyện viết từ nhỏ đến lớn, nên đã sớm thuộc nằm lòng, thư sinh này đừng nói là người, cho dù hấn là thần đi nữa, cũng không có khả năng làm tốt hơn mình! Liền đem bản mẫu tự giao cho Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly đi sang một bên tìm cái ghế dựa ngồi xuống, lật từng trang từng trang xem qua.

Mạc Tiểu Trúc chứng kiến động tác của hấn, càng thêm khó hiểu.

Bộ dáng của Ân Tịch Ly không hề giống như đang ở thế hạ phong, mà giống như đang nhân nhĩ lật sách, thường thức bản mẫu tự, có điều động tác lật sách của hấn so với người bình thường nhanh hơn rất nhiều.

“Tam đệ.” La Tử Minh vỗ nhẹ vào vai Mạc Tiểu Trúc, nói, “Hấn chẳng qua là đang phô trương thanh thế thôi, đừng phân tâm.”

“Ân.” Mạc Tiểu Trúc gật đầu, cúi xuống, cũng mở bản mẫu tự ra, chăm chú nhìn.

Qua thời gian khoảng một nén nhang, Ân Tịch Ly xem xong bản mẫu tự rồi, ngáp một cái, Mạc Tiểu Trúc nhìn hấn, “Mẫn huynh, xem xong chưa?”

“Ân.” Ân Tịch Ly nhẹ gật đầu, “Vừa xong.”

“Nhớ kỹ hết sao?” Mạc Tiểu Trúc hỏi một câu.

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ, “Cũng tương đối, mặc cho số phận đi.”

Mạc Tiểu Trúc gật đầu nói, “Như vậy bắt đầu được chưa?”

“Ai, chờ một chút.” Ân Tịch Ly đột nhiên lại khoác tay.

“Sao vậy?” Mạc Tiểu Trúc tự nhủ, quả nhiên a? Vừa lâm trận đã muốn bỏ chạy.

“A, ta cảm thấy thế này, bản mẫu tự đó nếu người cũng viết ra tương tự, ta cũng viết ra tương tự, đây không phải là hết cách so sao?”

Mạc Tiểu Trúc dừng một chút, gật đầu, hỏi, “Mẫn huynh có cao kiến gì không?”

“Không bằng lại thêm một bản nữa.” Ân Tịch Ly cười cười, nói, “Lần thứ nhất chúng ta ghi thuận, lần thứ hai ghi ngược, ghi xong cầm kính soi, nếu trong gương giống hệt trong sách thì thắng, cảm thấy sao? Có thú vị hơn trước không?”

Ân Tịch Ly vừa dứt lời, dưới đài vốn đang nhốn nháo đột nhiên yên lặng, sau đó, tiếng bàn luận còn phát ra còn xôn xao hơn.

Mạc Tiểu Trúc có hơi hoảng sợ, đây quả thực là mới nghe lần đầu, đem chữ ghi ngược lại? Nhưng nếu viết ngược chữ thì bài thơ cũng sẽ bị ngược...Điều này sao có thể.

Đang lúc bối rối, chợt nghe La Tử Minh vỗ hấn nhẹ nhẹ, thấp giọng nói, “Tam đệ, đừng sợ, hấn chính là phô trương thanh thế, người mà nhượng bộ thì hấn liền thắng. Ta không tin trên đời có người làm được như vậy, nếu hấn thật sự có năng lực đó, chúng ta bại dưới tay hấn, cũng là tâm phục khẩu phục!”

Mạc Tiểu Trúc nghe xong nhú mày, trầm ngâm một hồi lâu xong, thấy Ân Tịch Ly nhất định là đang dọa người, liền gật đầu một cái, “Hảo! Ta đấu với người!”

Ân Tịch Ly mỉm cười, sờ sờ cằm cái mặt nạ, ha ha...

“Hạ Vũ.” Viên Lạc hỏi Hạ Vũ, “Thật sự có chuyện như thế sao?”

Hạ Vũ bật cười, “Cái này mà đáng gì? Không phải chỉ là viết chính tả sao?”

“Là viết chữ ngược a?”

“Nhìn từ mặt sau trang sách, có phải là sẽ thấy chữ ngược lại không? Hẳn nhìn xong, chẳng phải là đã có thể nhớ kỹ rồi?” Hạ Vũ thản nhiên nói, “Chỉ cần hẳn đọc qua cái gì một lần, đều có thể nhớ kỹ nguyên vẹn, mặc kệ thứ đó hợp lý hay không.”

“Có người sở hữu tài năng như thế sao?” Quý Tư lấy làm kinh ngạc.

Hạ Vũ cười nhạt, “Nếu hẳn không có tài cán gì mà tính tình kiêu ngạo lại thích đi gây sự như thế, làm sao còn sống được đến giờ? Đã sớm bị người ta đập chết rồi.”

Viên Liệt đồng tình gật đầu phụ họa, “Nói có lý a!”

.....

Lúc này chợt nghe tiếng người hô, “Bắt đầu!” Tất cả mọi người đều hướng lên khán đài, liền thấy Ân Tịch Ly và Mạc Tiểu Trúc đã mỗi người ở một bên, chiếm lấy một cái bàn, bắt đầu viết chữ.

Giấy Tuyên Thành kéo ra rất dài, hai người cùng múa bút như rồng bay, Mạc Tiểu Trúc dùng hai tay cầm hai bút, ghi chính tự, nhưng Ân Tịch Ly cũng dùng hai tay cầm bút, một tay ghi thuận, một tay ghi nghịch, động tác thoạt nhìn có phần thiếu tự nhiên.

Viên Liệt chợt cảm thấy biểu tình trên mặt Ân Tịch Ly lúc này nhất định là đang cười, hơn nữa còn cười rất xấu xa đáng ghét.

Để được khách quan... mọi người xếp thành hàng đi quanh trước mặt hai người quan sát, tránh trường hợp có người viết sẵn, lấy ra giả mạo.

Khởi điểm, ai cũng đứng xem Mạc Tiểu Trúc, nhưng về sau cơ hồ tất cả chuyển sang vây quanh phía Ân Tịch Ly, âm thanh bàn tán xì xào truyền đi, Mạc Tiểu Trúc đã thấy trên trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Trần Miễn hơi tò mò, tiến tới sau lưng Ân Tịch Ly nhìn thoáng một cái, sắc mặt lập tức tái đi, thất thần quay về, La Tử Minh nhìn hẳn, Trần Miễn khẽ nhíu mày lắc đầu, cảm thấy vượt quá sức tưởng tượng.

Cứ như vậy qua chừng nửa canh giờ, thấy Ân Tịch Ly đã đem bút gác vào ống đựng, nói, “Viết xong.”

Lúc này, Mạc Tiểu Trúc cũng đã viết xong chữ thuận chiều, nhưng chữ ngược thì hẳn thật sự không viết nổi.

Vài vị phu tử gơ chữ hai người ghi lên, hướng trước mắt mọi người rồi đặt xuống, luận thắng bại.

“Tốt!” Viên Lạc vỗ tay nói, “Mẫn huynh, đệ nhất thiên hạ tài tử.”

Mọi người cũng đều tấm tắc khen ngợi, Ân Tịch Ly vò đầu, sợ nhất là bốn chữ ‘đệ nhất thiên hạ’ này, ngốc tử mới đi làm đệ nhất thiên hạ.

Mạc Tiểu Trúc lúc này mặt đầy mồ hôi, nhưng trong lòng chỉ có một câu_____thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, núi cao còn có núi cao hơn! Hẳn Mạc Tiểu Trúc dĩ nhiên là ếch ngồi đáy giếng, mắt thể diện như thế sau này làm gì còn chỗ đứng? Hẳn làm đại tài tử cái gì nữa, chẳng thà chết quách đi cho xong.

Đang trong lúc uất ức, chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng lộp bộp lộp bộp của trống bỏi, quay sang, chỉ thấy Ân Tịch Ly đang lắc trống.

Mạc Tiểu Trúc nhíu mày, khó hiểu nhìn hẳn, Ân Tịch Ly đi quanh hai vòng, ngửa mặt lên trời ngẫm nghĩ, nói, “Ai, nhìn không ra nha.”

Mạc Tiểu Trúc hỏi hẳn, “Nhìn cái gì?”

Ân Tịch Ly cười hỏi hẳn, “Có phải người đang có ý niệm ghét bỏ bản thân không a?”

Mạc Tiểu Trúc sững sờ, đỏ bừng cả khuôn mặt, một bên tam đại tài tử nghe được đều cả kinh.

“Tiểu Trúc, thắng bại là chuyện thường tình, người đừng để trong lòng a!” Mọi người vội vàng khuyên nhủ hẳn.

Mạc Tiểu Trúc lại càng xấu hổ, mới thua liền cảm thấy không muốn sống nữa, cái này so với thua càng mất mặt hơn.

Lại nghe Ân Tịch Ly nói bóng gió, “Tiểu tử, mệnh của người không tệ đâu!”

“Là ý gì?” Mạc Tiểu Trúc không rõ Ân Tịch Ly đang châm biếm hần, hay đang nghiêm túc nói chuyện, có mặt nạ che, nhìn không được vẻ mặt của hần.

Ân Tịch Ly dùng trống bỏi chỉ chỉ hần, nói, “Ba mươi năm sau gặp chân thời, tiểu tử, hãy trân trọng vận số tốt của người, đừng lãng phí!”

Quả nhiên...Để bù lại, Mạc Tiểu Trúc biết sĩ tự nhiên dừng, khổ luyện thư pháp. Ba mươi năm sau, triều đại thay đổi, hậu hoàng đế Ngao Thịnh phong hần là Thịnh Thanh đệ nhất thư, tại đại hôn của Ngao Thịnh và Tương Thanh, hần đã viết bốn chữ “Thịnh thế Thanh phong”, được vinh dự treo bên ngoài tấm cung Ngao Thịnh. Mãi cho đến ngày Mạc Tiểu Trúc thọ trăm tuổi, lời văn thơ đối ngẫu sau cùng vẫn là ____Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, biết sĩ thì sẽ dừng.

Nhưng đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Ván thứ ba, Ân Tịch Ly thắng đẹp, tứ đại tài tử thua hết ba người, kẻ sáng suốt nhìn là biết ngay, tỷ thí lần này kỳ chắc chắn Ân Tịch Ly thắng. Lúc bấy giờ trời đã trưa, mặt trời đã lên cao, Ân Tịch Ly dùng tay áo phẩy phẩy gió, thương lượng với La Tử Minh, “Chúng ta ăn cơm xong rồi thì tiếp có được không? Đói muốn chết.”

La Tử Minh xét thấy hần gầy gò, đúng là rất dễ đói a, liền gật đầu.

Ân Tịch Ly chạy xuống đài, cùng đi ăn với nhóm của Quý Tư và Viên Liệt, phải trách Ân Tịch Ly trước khi đi không chịu xoay trống bỏi tính xem lành dữ thế nào, bữa cơm này, đích thực ăn trúng toàn đại sự được dọn lên.

9. Chương 9: Thiên Hạ Rộng Lớn

Khi Ân Tịch Ly tới được thư thị hôm qua tỷ thí, nhận ra người xem so với lần trước đã đông hơn gần gấp ba lần, phần lớn đều vì nghe đồn rồi hiếu kỳ mà đến.

Hơn nữa, chính giữa bãi đất trống còn được dựng thêm một khán đài.

Ân Tịch Ly trừng mắt nhìn, phán, “Xem ra hôm nay có người dựng đài diễn hí khúc, chúng ta hẹn khi khác a, đi mua sách thôi...”

Chưa kịp đi, đã bị Viên Lạc túm về, “Mẫn huynh, người nhìn khán đài kia.”

Ân Tịch Ly quay lại, làm bộ dáng như đang ngẩng đầu thưởng nguyệt ...Liền trông thấy tứ đại tài tử đã ở sẵn trên đài chờ hần.

Ân Tịch Ly đành thở dài...Nếu bảo quân nhân là hổ, còn văn nhân là thỏ, vậy thà xem hai con mãnh hổ cắn xé nhau cho có khí thế, chứ mấy con thỏ đi gặm nhắm lẫn nhau thì hay ho ở chỗ nào, mọi người lại hết lần này đến lần khác thích xem, không biết nghĩ sao cho cam.

“Tướng quân.” Lúc này Quý Tư đã đến, chào hỏi Viên Liệt, trông thấy Tề Diệc liền hơi bất ngờ, “Tiểu vương gia cũng ở đây a?”

“Quý tương.” Tề Diệc nhanh chóng hành lễ với Quý Tư.

Quý Tư gật đầu, liếc thấy Ân Tịch Ly, sững sốt một hồi lâu mới hỏi, “Người là...”

“Hắc hắc.” Ân Tịch Ly cười cười, hành lễ với Quý Tư, “Quý tương, chốc nữa nhớ phải dẫn ta đi mua sách a.”

Quý Tư kinh hãi, vội vàng nhìn cao thấp dò xét hần, đây chính là thư sinh hôm qua sao? Từ đầu đã gặp Ân Tịch Ly đeo mặt nạ rồi, còn tưởng hần là dung mạo xấu xí nên xấu hổ không dám gặp ai, không ngờ hần lại anh tuấn tiêu sái như thế.

Ngẫm lại, Quý Tư cảm thấy hổ thẹn, sao bản thân ta có thể tầm thường như vậy?! Tướng mạo là do trời sinh, thư sinh này tài văn chương bức xa người khác, quả thực nhân tài hiếm thấy, vậy mà mình lại đi để

ý tướng mạo của hắn. Nghĩ bụng liền âm thầm hạ quyết tâm, người này thiên phú dị bẩm đích thực nhân trung long phượng (quý nhân), nhất định phải giữ trong triều làm quan!

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thần sắc trên mặt Quý Tư đã biến đổi đến ba lần, Ân Tịch Ly cảm thấy thú vị, thật không ngờ, đường đường Nam Cảnh thừa tướng gia, cũng là người đơn giản a.

Trên đài, tứ đại tài tử đã sớm đợi đến mắt bình tĩnh, nhưng Ân Tịch Ly sống chết cũng không muốn thượng đài.

“Người đã chấp nhận tỷ thí, còn không đi nhanh, phải chăng muốn chịu thua!” Viên Lạc nói.

“Ta không đi đâu!” Ân Tịch Ly rút lại phía sau, “Thật mất thể diện, ở nơi đông người phô trương như thế khác nào làm xiếc cho người ta xem, có gì hay ho?”

Viên Liệt ngẫm nghĩ, sai tùy tùng đi mua một cái mặt nạ, giao cho Ân Tịch Ly, “Đeo vào đi, thế này sẽ không sợ bị mất mặt.”

Ân Tịch Ly nhận lấy mặt nạ ngắm soi, nhăn mũi, “Không đẹp bằng cái lần trước.”

Viên Liệt trừng mắt, Ân Tịch Ly mỉm cười với hắn.

Viên Liệt liền thấy tim đập loạn xạ, tên này vừa sử dụng yêu pháp!

Ân Tịch Ly quá chú tâm trên choker Viên Liệt, hoàn toàn không phát hiện ra Viên Lạc cùng Tề Diệc ở một bên, đang ngẩn ngơ nhìn hắn.

Đội xong mặt nạ, lá gan của Ân Tịch Ly lớn thêm một bậc, quyết định đi làm càn, liền vòng quanh bậc thang, từ từ bước lên đài.

Hắn xuất hiện, người đến xem ở dưới đài liền nhanh chóng trở nên sôi nổi, ngày thường tứ đại tài tử được coi là xưng hùng xưng bá tại Nhạc Đô, bởi vậy cũng đặc biệt không ít người, hôm nay rất nhiều người cùng nhau một lòng đến xem bọn chúng bị xấu mặt.

Khi Ân Tịch Ly đã tiến tới gần sát bốn người kia, La Tử Minh nói, “Tiểu Trúc tỷ thí thư pháp với Mẫn huynh, ta với người tỷ thí hội họa, chúng ta cùng nhau luân chiến.”

Tề Diệc nghe xong quy tắc thì hơi bất mãn, cau mày nói, “Luân chiến là có ý gì? Bốn người đấu một sao?”

Viên Lạc gật đầu, “Đúng a, kỳ thật bọn chúng luân phiên thi thố, đã rất bất lợi rồi.”

“Ai, đừng nóng vội.” Quý Tư ngược lại tương đối điềm tĩnh, nhẹ nhàng khoát tay, “Năm đó Chư Các Khổng Minh khải chiến giữa một rừng nho gia, cũng là đại thắng quay về mà không bị thương hại đến một sợi tóc, nếu đã có tài rồi, đối thủ đông mấy cũng không đáng lưu tâm.”

Viên Liệt không yên lòng, quay sang hỏi Hạ Vũ đang dáo dác nhìn quanh tứ phía, “Hắn nắm chắc bao nhiêu phần thắng?”

Hạ Vũ hoàn toàn không để ý trên đài, quay đầu lại hỏi: “Cái gì?”

“Thần y, người đang tìm ai ở đây a?” Viên Lạc nói, “Ca ca của ta hỏi, Mẫn huynh một người đấu nhiều người, có đúng là bất lợi không?”

Hạ Vũ nghe xong thần nhiên cười, “Luận về múa mép khua môi, đừng bảo bốn, bốn mươi còn không nói lại hắn.”

“Vì sao?” Quý Tư trong lòng kích động, hắn là có tài hùng biện?

Lại nghe Hạ Vũ thuận miệng buông một câu, “Còn ai qua mặt được hắn, một bụng đầy ác ý!”

...

Ân Tịch Ly hỏi Mạc Tiểu Trúc, “Tỷ thí thư pháp như thế nào?”

“Viết bằng mẫu tự.” Lời Mạc Tiểu Trúc vừa nói ra liền gây chấn động, dưới đài phần lớn mọi người đều khó hiểu...Viết bản mẫu tự? Đây là việc cực kỳ cơ bản mà người mới bắt đầu tập viết chữ phải làm, sao lại đem ra thi a?

Ân Tịch Ly thấy hần tràn đầy tự tin nóng lòng muốn tỉ thí, biết ngay mấy người kia tối qua khẳng định là đã cân nhắc cả đêm, bên trong việc viết bảng mẫu tự này, chắc chắn có điểm bất thường.

“Viết như thế nào?” Ân Tịch Ly hỏi.

“Ở đây có hai quyển ‘Pháp Bách gia thi từ’, là tiểu sử của trên một trăm vị thư pháp gia nổi danh thiên hạ, chúng ta mỗi người xem một lần, sau đó viết ra, chính xác đến từng từ, giống nhau từng câu thơ, thấy có được không?”

Ân Tịch Ly nghe xong ngược lại hơi ngạc nhiên, vẻ mặt bội phục ẩn sau mặt nạ nhìn Mạc Tiểu Trúc, thầm nghĩ, tối hôm qua hần suy nghĩ ít nhất bốn canh giờ mới cho ra được kế pháp này a.

Mạc Tiểu Trúc thấy Ân Tịch Ly tựa hồ như ngây ngẩn cả người, trong lòng đắc ý, không uống công tối qua hần suy nghĩ mất đến bốn canh giờ, thức trắng một đêm mới đưa ra được chủ ý này.

.....

“Điều này làm sao có thể thực hiện được?” Viên Lạc cau mày, “Không những phải nhớ rõ từng chữ, mà còn phải viết ra, hần là rất khó a.”

“Hơn nữa.” Tề Diệc nhíu mày, “Bảng mẫu tự là do Mạc Tiểu Trúc đưa ra, ai biết được hần có lén lút luyện qua chưa?”

Chúng thư sinh đang vây quanh xem cũng hiểu việc này là bất khả thi, hơn nữa trận tỷ thí tựa hồ khá vô lý, có khả năng mặt nạ thư sinh sẽ khước từ.

Hạ Vũ dưới đài thấy rõ ràng, đành lắc đầu, trong lòng tự nhủ, khước từ? Chỉ sợ Ân Tịch Ly hiện đang cười thầm. Mạc Tiểu Trúc kia đúng là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, đấu với ai khác thì còn có thể có đường sống, đòi so trí nhớ với Ân Tịch Ly, chẳng phải ăn no rồi việc sao?!

Quả nhiên, khuôn mặt Ân Tịch Ly dưới mặt nạ chính là đang cười thích thú, nhẹ gật đầu, vui vẻ đáp ứng, “Tốt lắm.”

...

Ân Tịch Ly gật đầu đồng ý, lập tức dưới đài xôn xao một trận, tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thư sinh này đầu óc thiên cận, vẫn chưa hiểu ý Mạc Tiểu Trúc a?

Mạc Tiểu Trúc cũng cho rằng ít nhất Ân Tịch Ly sẽ phản bác hoặc là chất vấn đôi câu, lý lẽ để ứng phó đều đã chuẩn bị sẵn, không ngờ thư sinh này một mực đáp ứng, khiến hần ngược lại đâm ra sợ hãi trong lòng.

Ân Tịch Ly đưa tay, “Lấy bảng mẫu tự ra.”

Mạc Tiểu Trúc định thần lại, trong lòng tự nhủ, lần này nhất định sẽ không thua, bộ ‘bảng mẫu tự bách gia’ đó hần đã luyện viết từ nhỏ đến lớn, nên đã sớm thuộc nằm lòng, thư sinh này đừng nói là người, cho dù hần là thần đi nữa, cũng không có khả năng làm tốt hơn mình! Liền đem bảng mẫu tự giao cho Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly đi qua một bên tìm cái ghế dựa ngồi xuống, lật từng trang từng trang xem qua.

Mạc Tiểu Trúc chứng kiến động tác của hần, càng thêm khó hiểu.

Bộ dáng của Ân Tịch Ly không hề giống như đang ở thế bị thiệt, mà giống như đang nhàn nhã lật sách, thưởng thức bảng mẫu tự, có điều động tác lật sách của hần so với người bình thường nhanh hơn rất nhiều.

“Tam đệ.” La Tử Minh vỗ nhẹ vào vai Mạc Tiểu Trúc, nói, “Hần chẳng qua là đang phô trương thanh thế thôi, đừng phân tâm.”

“Ân.” Mạc Tiểu Trúc gật đầu, cúi xuống, cũng mở bảng mẫu tự ra, chăm chú nhìn.

Qua thời gian khoảng một nén nhang, Ân Tịch Ly xem xong bảng mẫu tự rồi, ngáp một cái, Mạc Tiểu Trúc nhìn hần, “Mẫn huynh, xem xong chưa?”

“Ân.” Ân Tịch Ly nhẹ gật đầu, “Vừa xong.”

“Nhớ kỹ hết sao?” Mạc Tiểu Trúc hỏi một câu.

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ, “Cũng tương đối, mặc cho số phận đi.”

Mạc Tiểu Trúc gật đầu nói, “Như vậy bắt đầu được chưa?”

“Ai, chờ một chút.” Ân Tịch Ly đột nhiên lại khoác tay.

“Sao vậy?” Mạc Tiểu Trúc tự nhủ, quả nhiên a? Vừa lâm trận đã muốn bỏ chạy.

“A, ta cảm thấy thế này, bằng mẫu tự đó nếu người cũng viết ra tương tự, ta cũng viết ra tương tự, đây không phải là hết cách so sao?”

Mạc Tiểu Trúc dừng một chút, gật đầu, hỏi, “Mẫn huynh có cao kiến gì không?”

“Không bằng lại thêm một bản nữa.” Ân Tịch Ly cười cười, nói, “Lần thứ nhất chúng ta ghi thuận, lần thứ hai ghi ngược, ghi xong cầm kính soi, nếu trong gương giống hệt trong sách thì thắng, cảm thấy sao? Có thú vị hơn trước không?”

Ân Tịch Ly vừa dứt lời, dưới đài vốn đang nhốn nháo đột nhiên yên lặng, sau đó, tiếng bàn luận còn phát ra còn xôn xao hơn.

Mạc Tiểu Trúc có hơi hoảng sợ, đây quả thực là mới nghe lần đầu, đem chữ ghi ngược lại? Nhưng nếu viết ngược chữ thì bài thơ cũng sẽ bị ngược...Điều này sao có thể.

Đang lúc bối rối, chợt nghe La Tử Minh vỗ hân nhè nhẹ, thấp giọng nói, “Tam đệ, đừng sợ, hân chính là phô trương thanh thế, người mà nhượng bộ thì hân liền thắng. Ta không tin trên đời có người làm được như vậy, nếu hân thật sự có năng lực đó, chúng ta bại dưới tay hân, cũng là tâm phục khẩu phục!”

Mạc Tiểu Trúc nghe xong nhú mày, trầm ngâm một hồi lâu xong, thấy Ân Tịch Ly nhất định là đang dọa người, liền gật đầu một cái, “Hảo! Ta đấu với người!”

Ân Tịch Ly mỉm cười, sờ sờ cằm cái mặt nạ, ha ha...

“Hạ Vũ.” Viên Lạc hỏi Hạ Vũ, “Thật sự có chuyện như thế sao?”

Hạ Vũ bật cười, “Cái này mà đáng gì? Không phải chỉ là viết chính tả sao?”

“Là viết chữ ngược a?”

“Nhìn từ mặt sau trang sách, có phải là sẽ thấy chữ ngược lại không? Hân nhìn xong, chẳng phải là đã có thể nhớ kỹ rồi?” Hạ Vũ thần nhiên nói, “Chỉ cần hân đọc qua cái gì một lần, đều có thể nhớ kỹ nguyên vẹn, mặc kệ thứ đó hợp lý hay không.”

“Có người sở hữu tài năng như thế sao?” Quý Tư lấy làm kinh ngạc.

Hạ Vũ cười nhạt, “Nếu hân không có tài cán gì mà tính tình kiêu ngạo lại thích đi gây sự như thế, làm sao còn sống được đến giờ? Đã sớm bị người ta đập chết rồi.”

Viên Liệt đồng tình gật đầu phụ họa, “Nói có lý a!”

.....

Lúc này chợt nghe tiếng người hô, “Bắt đầu!” Tất cả mọi người đều hướng lên khán đài, liền thấy Ân Tịch Ly và Mạc Tiểu Trúc đã mỗi người ở một bên, chiếm lấy một cái bàn, bắt đầu viết chữ.

Giấy Tuyên Thành kéo ra rất dài, hai người cùng múa bút như rồng bay, Mạc Tiểu Trúc dùng hai tay cầm hai bút, ghi chính tự, nhưng Ân Tịch Ly cũng dùng hai tay cầm bút, một tay ghi thuận, một tay ghi nghịch, động tác thoạt nhìn có phần thiếu tự nhiên.

Viên Liệt chợt cảm thấy biểu tình trên mặt Ân Tịch Ly lúc này nhất định là đang cười, hơn nữa còn cười rất xấu xa đáng ghét.

Để được khách quan... mọi người xếp thành hàng đi quanh trước mặt hai người quan sát, tránh trường hợp có người viết sẵn, lấy ra giả mạo.

Khởi điểm, ai cũng đứng xem Mạc Tiểu Trúc, nhưng về sau cơ hồ tất cả chuyển sang vây quanh phía Ân Tịch Ly, âm thanh bàn tán xì xào truyền đi, Mạc Tiểu Trúc đã thấy trên trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Trần Miễn hơi tò mò, tiến tới sau lưng Ân Tịch Ly nhìn thoáng một cái, sắc mặt lập tức tái đi, lưng thưng quay về, La Tử Minh nhìn hắn, Trần Miễn khẽ nhủ mày lắc đầu, cảm thấy vượt quá sức tưởng tượng.

Cứ như vậy qua chừng nửa canh giờ, thấy Ân Tịch Ly đã đem bút gác vào ống đựng, nói, “Viết xong.”

Lúc này, Mạc Tiểu Trúc cũng đã viết xong chữ thuận chiều, nhưng chữ ngược thì hắn thật sự không viết nổi.

Vài vị phu tử giơ chữ hai người ghi lên, hướng trước mắt mọi người rồi đặt xuống, luận thắng bại.

“Tốt!” Viên Lạc vỗ tay nói, “Mẫn huynh, đệ nhất thiên hạ tài tử.”

Mọi người cũng đều tấm tắc khen ngợi, Ân Tịch Ly vò đầu, sợ nhất là bốn chữ ‘đệ nhất thiên hạ’ này, ngóc tử mới đi làm đệ nhất thiên hạ.

Mạc Tiểu Trúc lúc này mặt đầy mồ hôi, nhưng trong lòng chỉ có một câu ____ thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, núi cao còn có núi cao hơn! Hắn Mạc Tiểu Trúc dĩ nhiên là ếch ngồi đáy giếng, mắt thể diện như thế sau này làm gì còn chỗ đứng? Hắn làm đại tài tử cái gì nữa, chẳng thà chết quách đi cho xong.

Đang trong lúc uất ức, chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng lộp bộp lộp bộp của trống bỏi, quay sang, chỉ thấy Ân Tịch Ly đang lắc trống.

Mạc Tiểu Trúc nhíu mày, khó hiểu nhìn hắn, Ân Tịch Ly đi quanh hai vòng, ngửa mặt lên trời ngẫm nghĩ, nói, “U, nhìn không ra nha.”

Mạc Tiểu Trúc hỏi hắn, “nhìn cái gì?”

Ân Tịch Ly cười hỏi hắn, “Có phải ngươi đang có ý niệm ghét bỏ bản thân không a?”

Mạc Tiểu Trúc sững sờ, đỏ bừng cả khuôn mặt, một bên tam đại tài tử nghe được đều cả kinh.

“Tiểu Trúc, thắng bại là chuyện thường tình, ngươi đừng để trong lòng a!” Mọi người vội vàng khuyên nhủ hắn.

Mạc Tiểu Trúc lại càng xấu hổ, mới thua liền cảm thấy không muốn sống nữa, cái này so với thua càng mất mặt hơn.

Lại nghe Ân Tịch Ly nói bóng gió, “Tiểu tử, mệnh của ngươi không tệ đâu!”

“Là ý gì?” Mạc Tiểu Trúc không rõ Ân Tịch Ly đang châm biếm hắn, hay đang nghiêm túc nói chuyện, có mặt nạ che, nhìn không được vẻ mặt của hắn.

Ân Tịch Ly dùng trống bỏi chỉ chỉ hắn, nói, “Ba mươi năm sau gặp chân thời, tiểu tử, hãy trân trọng vận số tốt của ngươi, đừng lãng phí!”

Quả nhiên...Để bù lại, Mạc Tiểu Trúc biết sĩ tự nhiên dừng, khổ luyện thư pháp. Ba mươi năm sau, triều đại thay đổi, hậu hoàng đế Ngao Thịnh phong hắn là Thịnh Thanh đệ nhất thư, tại đại hôn của Ngao Thịnh và Tương Thanh, hắn đã viết bốn chữ “Thịnh thế Thanh phong”, được vinh dự treo bên ngoài tấm cung Ngao Thịnh. Mãi cho đến ngày Mạc Tiểu Trúc thọ trăm tuổi, lời văn thơ đối ngẫu sau cùng vẫn là ____ Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, biết sĩ thì sẽ dừng.

Nhưng đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Ván thứ ba, Ân Tịch Ly thắng đẹp, tứ đại tài tử thua hết ba người, kẻ sáng suốt nhìn là biết ngay, tỷ thí lần này kỳ thật Ân Tịch Ly thắng. Lúc bấy giờ trời đã trưa, mặt trời đã lên cao, Ân Tịch Ly dùng tay áo phẩy phẩy gió, thương lượng với La Tử Minh, “Chúng ta ăn cơm xong rồi thi tiếp có được không? Đói muốn chết.”

La Tử Minh xét thấy hắn gầy gò, đúng là rất dễ dàng đói a, liền gật đầu.

Ân Tịch Ly chạy xuống đài, cùng đi ăn với nhóm của Quý Tư và Viên Liệt, phải trách Ân Tịch Ly trước khi đi không chịu xoay trống bỏi tính xem lành dữ thế nào, bữa cơm này, đích thực ăn trúng toàn đại sự được dọn lên.

10. Chương 10: Ăn Không Nói Có

Ân Tịch Ly kỳ thực rất chú ý tới chuyện ăn uống. Có điều hắn chỉ để tâm đến khẩu vị, không hề quan tâm cảnh trí xung quanh, trái với mấy vị khách thanh nhã khác, lúc nào cũng hảo hảo chọn một món ăn, rồi không xuất ra thì từ thì không thể nuốt trôi được.

“Mẫu huynh muốn ăn gì? Nam ngọt Bắc mặn, Đông chua hay Tây cay.” Viên Lạc hỏi, “Để ta đưa người đến chỗ thích hợp nhất ăn.”

Viên Liệt lắc đầu, Viên Lạc thỉnh thoảng lại quá nhanh mồm nhanh miệng, làm người khác cảm thấy hắn là cái dạng suốt ngày chỉ biết phóng túng. Từ trước đến nay, luôn có không ít quan viên trẻ tuổi trong triều lấy đó để châm chọc khích bác hắn. Chẳng biết Viên Lạc nghe hiểu hay không hiểu, hay thật sự chưa nghe qua, chỉ vô tư cười... Những người hắn thường giao du, nhiều kẻ ở sau lưng bảo hắn ngốc, kỳ thật hắn một chút cũng không ngốc, về mặt này thân làm đại ca đương nhiên hiểu rõ nhất, công phu hắn cũng học đầy mình, chỉ là quá ham chơi, dù sao cũng còn nhỏ mà.

“Ân... Nhạc Đô có cái gì ngon, đến địa phương nào, ăn món địa phương đó a?” Ân Tịch Ly cười, hỏi.

“Vậy đi Nhã An cư a?” Tề Diệc đề nghị, “Là một trong ba tiệm ăn ngon nhất hiện nay ở Nhạc Đô.”

Ân Tịch Ly kỳ thật không quá hoan nghênh danh tự có chứa chữ “Nhã” trong đó, xét theo bói chữ[2], chữ “Nhã” () này rằng chữ quá lớn, còn lộ cả ra ngoài, nói cách khác... Một người mà hàm răng quá lớn lại để lộ hết ra, thì “nhã” ở chỗ nào? Vì vậy, chữ “Nhã” chính là biểu tượng điển hình cho sự trong ngoài bất nhất.

Đang miên man suy nghĩ, mọi người đã đến trước cửa Nhã An cư.

Ân Tịch Ly rút kinh nghiệm những lần trước, liền nghĩ đến việc lắc trống bỏi tính toán, tay vừa chạm vào lớp áo đầu tiên, chợt nghe Viên Liệt hỏi hắn, “Cái trống bỏi của ngươi rốt cuộc là chứa những thứ môn đạo gì?”

Ân Tịch Ly cả kinh, tự nhủ, vụ này nguy hiểm à nha.

Hắn thầm nghĩ, nếu có tài cán gì khác thường, đương nhiên là phải giấu đi, bằng không dễ rước họa vào thân. Thế gian này có ba điều để lộ ra sẽ dẫn đến đại nạn, thứ nhất lộ tiền, thứ nhì lộ tài, thứ ba là lộ dã tâm.

Thầy tướng số thì có năng lực đoán biết trước vận mệnh. Người không sợ người mà chỉ sợ trời, đặc biệt ở trong Hoàng thành long xà lẫn lộn, con người mang dã tâm khó lường. Nếu nói cho bọn hắn biết mình chính là thầy tướng số, đêm nhìn tinh tượng coi ra rằng cả cái Hoàng triều Nam Cảnh này bất quá chỉ còn tồn tại được một hai năm...chẳng phải là tự ôm lấy họa sát thân sao?

“Ai.” Viên Liệt thấy Ân Tịch Ly ngẩn người, liền vỗ vỗ hắn.

“Ân?” Ân Tịch Ly ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau một lúc mới nói, “Đây là bảo bối, người không biết sao?”

“Bảo bối?” Đương lúc nói chuyện, mọi người đã bước vào tửu lâu, tìm được một chỗ ngồi hảo hảo cạnh cửa sổ tại lầu hai, Ân Tịch Ly chợt thấy Hạ Vũ nhìn hắn đầy vẻ bận tâm, như có ý nhắc nhở hắn đừng nói năng lung tung.

Ân Tịch Ly cười híp mắt, trong lòng tự nhủ, Hạ Vũ ngốc tử lại còn đi khi dễ hắn là đứa ngốc.

“Bảo bối gì?” Viên Liệt hiếu kỳ thăm dò, “Chẳng phải chỉ là cái trống bỏi sao?”

Ân Tịch Ly thuyết với thái độ thần bí, “Khái khái... Lúc trước ta đi bái Phật gặp được một vị tiên nhân, hắn cho ta cái trống này, bảo ta trước mỗi lần quyết định chuyện gì đó thì lắc lắc mấy cái, có thể tiêu tai giải nạn!”

“Có chuyện như vậy sao?” Tề Diệc nghe xong cảm thấy thật ly kỳ. Hạ Vũ chỉ cuối đầu uống trà.

Viên Lạc đòi mượn trống bỏi để quan sát, rất lấy làm hứng thú.

Ân Tịch Ly cười cười, quay sang, nhận ra Viên Liệt bán tín bán nghi nhìn hẩn, thái độ không tin tưởng lắm.

Ân Tịch Ly thầm le lưỡi, Viên Liệt cũng tinh ý a, nhưng đúng là một tên “đầu đá”.

Lúc này, tiểu nhị đến hỏi mọi người ăn gì, Viên Lạc thành thạo gọi vài món ăn, còn kêu thêm một bình hảo tửu.

Ân Tịch Ly vừa nghe có rượu, lập tức trong lòng hoan hỉ, cất trống vào, cũng không vòng vo thêm nữa, điều đó khiến cho hẩn về sau phải hối hận hết sức.

“Mẫn công tử lần này đến Nhạc Đô chính là để dự thi sao?” Mặt khác Quý Tư lại để ý tới chuyện tiền đồ của Ân Tịch Ly, cẩn thận thăm dò.

Ân Tịch Ly gật đầu, “Đúng a.” Nhưng trong lòng lại nghĩ, tham dự cuộc thi là Mẫn Thanh Vân, lúc ấy thì Ân Tịch Ly đã cao chạy từ lâu.

“Mẫn công tử tài trí hơn người, chẳng hay học ở thầy phương nào?” Quý Tư hỏi, “Bình thường vẫn đọc chính sử gì?”

Ân Tịch Ly chớp mắt mấy cái, trước tiên cười nói, “A, là từ mấy vị phu tử trong thư viện.” Sau đó lại nghiêm mặt nói, “Ta không thường đọc chính sử.”

....

Mọi người im lặng một hồi, Viên Lạc cười to, “Mẫn huynh thật thú vị!”

Hạ Vũ lại thở dài, tên này không bao giờ chịu nói chuyện tử tế.

Quý Tư hỏi hẩn đọc loại chính sử gì, chẳng qua là muốn nghe hẩn lý giải một chút về triều đại đương thời, dự đoán một chút về vận mệnh quốc gia. Tuy hiện tại Nam Cảnh mưa thuận gió hòa, nhưng kì thực là sóng ngầm mãnh liệt, dựa theo suy đoán của hẩn, không quá ba năm nhất định sẽ có đại họa, nói không chừng đến lúc đó, còn có khả năng thay đổi triều đại. Nghĩ tới đây, Quý Tư vô thức nhìn Viên Liệt.

Ân Tịch Ly trông thấy, trong lòng bội phục, Quý Tư không hổ danh là đương triều nhất phẩm thừa tướng, tài học cao thâm lại nhìn xa trông rộng.

Quý Tư nhận thức được Ân Tịch Ly dường như có ý giấu diếm không muốn để lộ ra quá nhiều, cảm thấy chung quy mình nên hỏi thẳng, liền thay đổi chủ đề, “Mẫn công tử thích đọc sách nhất a? Không biết là loại sách gì vậy?”

“A.” Ân Tịch Ly cười tủm tỉm trả lời, “Chỉ cần thú vị thì ta đều yêu thích cả.”

“Vây phong hoa tuyết nguyệt[3]?” Quý Tư hỏi.

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ, “Ân...thú vị, miễn đừng quá lẩn qua lẩn lại đến, lẩn qua lẩn lại là tốt rồi.”

“A.” Quý Tư gật đầu, “Danh nhân truyện ký?”

Ân Tịch Ly nghĩ nghĩ, “Miễn đừng có vuốt mông ngựa (tâng bốc) là được.”

“Ha ha.” Quý Tư cười cười, “...Lịch sử chuyện xưa?”

“Cái này thú vị.”

“Thể loại nào người thích nhất?” Quý Tư thừa thế xông lên, lại hỏi thêm về cung đình bí văn, thấy Ân Tịch Ly có vẻ cũng thích đọc một chút, liền nhin không được mà hỏi hẩn, “Người thích nhất là cái gì?”

Ân Tịch Ly có chút giảo hoạt chớp mắt mấy cái với Quý Tư, “Thứ thích nhất đương nhiên còn chưa tìm được, tìm được rồi sẽ không đọc những thứ khác nữa.”

.....

Quý Tư ngẩn người, Viên Lạc chỉ chờ có thể để cười, Hạ Vũ bắt đắ dĩ nhìn Ân Tịch ly, nhủ thầm trong bụng, người giỏi thật a, đến đương triều Thừa tướng mà cũng dám buông lời trêu chọc.

Quý Tư hỏi một hồi, mồm mép của Ân Tịch Ly quá sức lạnh lợi a, đúng là hỏi kiểu gì cũng không ra, cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Ân Tịch Ly ở một bên cười thầm, trong lòng tự nhủ, vị thừa tướng gia này cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá thành thật.

Không lâu sau, rượu và thức ăn được đưa lên.

Ân Tịch Ly nếm qua vài đĩa, cảm thấy Viên lạc cùng Tề Diệc nói không sai, món ăn của Nhã An cư này đích thực là mỹ vị. Rượu cũng ngon, là rượu Hạnh Hoa, hẳn thích loại này ở chỗ thoang thoảng hương hoa, nhấp vào thấy thơm mát thuần khiết, dư vị rượu đậm đà.

Vừa ăn, mọi người vừa bàn luận về hai cuộc tỷ thí sắp tới.

“Mẫn huynh.” Viên Lạc hỏi, “Người muốn xem thử tranh của La Tử Minh không? Trong nhà ta có.”

Tề Diệc cười cười nói, “Tranh của La Tử Minh này thật sự không hổ danh, đặc biệt tranh sơn thủy của hắn, rất có khí phách, không giống với tranh hoa diêu của mấy thư sinh bình thường khác.”

“Vây sao.” Ngược lại Ân Tịch Ly có chút bất ngờ, nguyên lai tứ đại tài tử kia tài đức đều vẹn cả đôi đường, kỳ thật bọn họ xứng đáng được xem là nhân tài, chỉ có điều hơi ngạo mạn một chút.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe dưới nhà vọng lên một trận huyên náo, “Tránh ra! Tránh ra! Thư sinh đeo mặt nạ gì đó đang ở đâu?”

Mọi người hơi sững sờ, mặt nạ của Ân Tịch Ly đã được tháo xuống từ lâu khi rời khỏi chợ thư, lúc này đang chuyên tâm ăn uống, làm thế nào lại có cừu gia (kẻ thù) tìm tới cửa chứ? Thật bực mình.

Hạ Vũ mơ hồ cảm thấy có chút ấn tượng, nhớ lại lúc ở trấn Thanh Vân, đang trong bữa ăn, thường xuyên có người đến nhón nháo gây khó dễ tìm “Ân Tịch Ly đâu?”.

“Hầu gia a! Hiện giờ ở đây không có mặt nạ thư sinh nào hết!” Tiểu nhị nhanh nhẩu ngăn đón.

“Ta nghe nói hôm qua trong lúc thư sinh mặt nạ tỷ thí, hắn dám ra ám chiêu làm ngón tay của Miễn nhi bị thương, hôm nay ta muốn chặt tay chân của hắn để báo thù cho Miễn nhi!”

Ân Tịch Ly rụt cổ, không phải vì bị “chặt tay chặt chân” dọa cho sợ, mà là hai tiếng “Miễn nhi”, thực khó đỡ.

“Tiểu Hầu gia, ngài... Ai nha.” Tiểu nhị nơm nớp lo sợ muốn khuyên ngăn đôi câu, lại bị Tiểu Hầu gia dùng một chưởng đẩy ra, đoạn hắn rống lên, “Mẫn Thanh Vân, mau ra đây! Lão tử hôm nay muốn nhìn xem người là cái thá gì mà dám đả thương Miễn nhi!?”

Ân Tịch Ly lại thoáng rùng mình.

Viên Liệt thấy vậy, tưởng hắn sợ hãi, liền nhìn sang Tề Diệc và Quý Tư.

Vị Tiểu Hầu gia này, bọn Viên Liệt đương nhiên là nhận ra, chính là nhi tử của Thái úy Hạ Khâu, Hạ Viêm Nghiêm. Theo đánh giá một cách tường tận mà nói, gia thế của Hạ Viêm Nghiêm thật không đơn giản.

Nếu như nói trong tứ đại gia tộc, Viên thị, Tề thị và Tiêu thị đều dựa vào thực học và lập chiến công để từng bước thăng tiến, thì Hạ gia này chính là dựa vào nữ nhân để có thể một bước lên trời.

Hạ Khâu nguyên bản bất quá chỉ là một thị vệ trong nội cung, thậm chí chẳng phải võ sĩ, chỉ phụ trách việc đi theo che dù cho Nam Cảnh đế, có điều nhờ vậy mà trở nên hiểu biết rất rõ Nam Cảnh đế.

Nam Cảnh đế hảo sắc, khi còn trẻ trong nhà Hạ Khâu có một nàng dâu được nuôi từ nhỏ, tên gọi Xảo Nhi, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần lại nhu thuận lạnh lợi, hắn liền tìm một cơ hội, làm cho Xảo Nhi bước lạc vào cấm cung, bị Nam Cảnh đế trông thấy.

Việc này vốn là tử tội, Hạ Khâu vội vàng cầu xin tha mạng, miệng lại nói Xảo Nhi là nghĩa muội của hắn.

Nam Cảnh đế ngày thường quen ăn sơn hào hải vị, lại chỉ toàn ngắm các phi tần Hoàng phi Yến sấu phục trang kiều diễm, lần đầu trông thấy Xảo Nhi mang nét ngổ ngáo của một tiểu cô nương, cảm thấy rất mới lạ, nên liền tiếp cận quan sát.

Xảo Nhi vì nhìn đầu cũng thấy lạ lẫm, sợ tới mức hoa dung thất sắc, khóe mắt vương lệ.

Nam Cảnh đế thấy nàng lê hoa đái vũ[4], diễm đạm đáng yêu, trong lòng càng luyện ái, liền thu nhận nàng, rồi lâm hạnh[5] ngay đêm đó.

Vốn dĩ, thân thể Xảo Nhi đã sớm trao cho Hạ Khâu, nhưng thật trùng hợp, thời điểm Nam Cảnh đế bức ép nàng quan hệ, vừa vặn đúng ngày đầu hành kinh. Xảo Nhi nghĩ đến Hạ Khâu, nên không dám nói, thái độ miễn cưỡng, càng tăng thêm vài phần hứng thú. Sáng hôm sau, Nam Cảnh đế phát hiện lạc hồng (vết máu) trên giường, liền sinh lòng sủng ái, phong Xảo Nhi làm phi tử. Lại còn cảm thấy nàng tựa như cây lệ chi óng ánh ngọt ngào, bởi vậy phong là Lệ phi.

Xảo Nhi kia là con dâu được nuôi từ bé, thừa nhỏ lớn lên ở Hạ gia, bởi vậy Hạ Khâu cùng mẹ Hạ Khâu chính là thân nhân duy nhất của nàng. Hạ Khâu bụng mang dạ tâm, lừa gạt Xảo Nhi, nói mình thật lòng yêu nàng, nhưng nếu nàng không chịu gả cho Hoàng đế thì Hạ gia chắc chắn sẽ bị tru di cửu tộc tịch thu gia sản, lại còn nín tay Xảo Nhi bảo nguyện ý chết cùng nàng, nhưng hẳn lại không thể bỏ mặc mẫu thân được. Nói cho cùng Xảo Nhi vốn là người đơn thuần, liền rưng rưng nước mắt đồng ý, gả cho Nam Cảnh đế.

Xảo Nhi xuất thân là một nha đầu nhà nông nên tính tình rất siêng năng chịu khó, vào trong cung không kiêu căng ngạo mạn, đối xử rất tốt với nha hoàn và hạ nhân. Nam Cảnh đế lúc đầu cảm thấy nàng mới lạ, sủng ái nàng, lâu dài, phát hiện nàng thật đơn thuần đáng yêu, hoàn toàn khác biệt với những cung nhân suốt ngày đấu đá lẫn nhau, lại càng sủng ái nàng sâu đậm. Xảo Nhi kia cũng không chịu thua kém ai, chỉ trong ba năm, đã sinh được cho Nam Cảnh đế một trai một gái, con của nàng chính là thái tử đương triều Trần Mạnh.

Xảo Nhi một lòng tin rằng Hạ Khâu vẫn luôn đau khổ vì yêu nàng, mà Hạ Khâu cũng khéo đóng kịch, tự tuyên bố không thành thân, quả nhiên trong ba năm đó không tìm đến nữ nhân nào khác. Xảo Nhi hảo cảm động và thương nhớ hẳn, cảm thấy mình với hẳn hữu duyên vô phận, nên thường ở trước mặt hoàng đế nói tốt mấy câu, trong phút chốc, Hạ gia một bước lên trời. Hạ Khâu được vinh dự thăng làm Thái úy, đương triều nhị phẩm, là đại quan. Người này tâm cơ thâm trầm, bốn năm sau, cảm thấy màn kịch của mình không cần thiết phải kéo dài lâu hơn nữa, nên Xảo Nhi từ chỗ là đại quý nhân, liền biến thành mối họa lớn bên cạnh hẳn.

Năm thứ tư Xảo Nhi lên làm phi, mang bầu đệ tam thai, sự sủng ái của Hoàng thượng đối với nàng không hề thuyên giảm. Dưỡng thai được sáu tháng, Xảo Nhi xuất hành, ngồi xe ngựa, đi Sấn Long cung chờ sanh. Hạ Khâu lập tức mua chuộc phu xe, sai hẳn cho ngựa ăn ột. Đi được nửa đường, ngựa liền bắt đầu nổi cơn điên loạn, vẩy vùng khốc liệt cho đến khi lật xe. Xảo Nhi bất hạnh bị văng khỏi mã xa, lập tức sinh non, mẫu tử đều vong mạng.

Nam Cảnh đế thương tâm vô cùng, dùng danh phận Hoàng hậu để hậu táng cho Xảo Nhi, hơn nữa còn phong cho thân nhân duy nhất của Xảo Nhi là Hạ Khâu tước vị Hầu tước. Không lâu sau, Hạ Khâu lên nắm quyền, thao túng quyền lực trong triều. Nam Cảnh đế một mực tưởng niệm Xảo Nhi, bởi vậy đối với Hạ gia cố tình nhắm một mắt làm ngơ, nếu quá đáng lắm thì cũng chỉ khiển trách vài câu, người Hạ gia ngày càng hoành hành không nể nang ai.

Thiên hạ thường hay nói, nhiều Hoàng đế nửa đời trước hoàn toàn bất đồng với lúc tuổi già, có thể lấy Nam Cảnh đế ra làm ví dụ. Nửa đời trước hẳn thông thạo kinh sử, võ công cao cường, cần cù khiêm tốn, đúng nghĩa là một minh quân, mặc dù có hơi háo sắc, nhưng đối với nữ tử bên mình thì hầu hết đều trọng tình trọng nghĩa. Đến giai đoạn hậu kì, đột nhiên trở ngược, biến thành hôn quân bỏ bê triều chính, hoang *** vô độ. Nhất là từ sau khi Lệ phi qua đời, Nam Cảnh đế ngày một thậm tệ hơn, không thích nữ nhân, nổi lên lòng yêu thích nam nhân, các phi tử hậu cung phần lớn bị đầy hết vào lãnh cung, chỉ để lại năm nam phi xinh đẹp. Trong phút chốc, cả Nhạc Đô trở nên thịnh hành nam phong, nhiều quan lại quyền quý đều nuôi hai phòng tiểu thiếp: một phòng nữ thiếp, một phòng nam thiếp.

Hạ Viêm Nghiêm này chính là con trai độc nhất của Hạ Khâu, hẳn cậy thế lực của phụ thân làm nhiều việc ác, là kẻ luôn gây phiền phức cho người khác ở Nhạc Đô.

Cơ duyên kì ngộ, Hạ Viêm Nghiễm một lần thấy Trần Miễn đánh đàn, đã giật nảy mình, nghĩ phải chiếm về làm của riêng. Trần Miễn dù là thư sinh nhưng thân phận tôn quý cũng sinh ra trong nhà có thế lực, đối với hắn Hạ Viêm Nghiễm không thể dùng cách cưỡng chế để chiếm đoạt. Càng không lấy được càng thêm trăm lần bức bối trong lòng, đành phải chuyển sang bám theo nịnh nọt. Sáng sớm nay, nghe kể hôm qua tứ đại tài tử bị người khác hạ nhục, có một mặt nạ thư sinh không chỉ đánh thắng Trần Miễn, mà còn dùng quỷ kế làm bị thương ngón tay của Trần Miễn, Hạ Viêm Nghiễm liền nổi trận lôi đình.

Hắn đi trên đường nghe ngóng, có kẻ lẩm mồm mách với hắn, rằng thư sinh đeo mặt nạ hình như là đến Nhã An cư, vì vậy hắn liền đuổi tới.

Viên Liệt vừa nhìn thấy Hạ Viêm Nghiễm, cũng khó tránh khỏi nhú mày. Trong tứ đại gia tộc, con cháu của tam gia Viên, Tề, Tiêu đều là thanh niên tài俊, giao tình rất tốt, duy chỉ có Hạ Viêm Nghiễm là văn ngu võ dốt, dùng cách gì cũng không xếp vào cùng một hạng được.

Quý Tư thấy Hạ Viêm Nghiễm loanh quanh trong tửu lâu, liền khẽ cười cười, “Tiểu Hầu gia, cũng đến uống rượu à?”

Hạ Viêm Nghiễm quay đầu lại, liếc thấy Quý Tư, lập tức cả kinh.

Quý Tư là đương triều Thừa tướng gia, đến cha hắn cũng phải nể ba phần, hắn không phải người vụng về, nhanh chóng hành lễ với Quý Tư, “Ai, Quý tướng cũng ở chỗ này à.” Chớp mắt một cái, hắn lại trông thấy Viên Liệt và Tề Diệc, thoáng cau mày, thầm nghĩ, sao lại gặp phải bọn này chứ?

Hạ Viêm Nghiễm tuy hung hăng càn quấy, song gặp mấy người này là hấn sợ, đặc biệt là Viên Liệt. Cha hắn từng dặn, trong cả triều văn võ, chỉ có Viên gia là nhất định ... không thể đắc tội. Viên gia nắm giữ trọng binh, cho dù có làm thịt người, Hoàng thượng cũng không đứng ra làm chủ cho người được.

Dáng vẻ ngạo mạn của Hạ Viêm Nghiễm lập tức bị triệt tiêu, hấn định tùy tiện hỏi han vài câu rồi đi cho nhanh, liếc qua, lại thấy người ngồi bên cạnh Viên Liệt, chính là Ân Tịch Ly vẫn đang uống rượu dùng bữa.

11. Chương 11: Bất Cẩn Thì Hồng Việc

Hạ Viêm Nghiễm vừa thấy Ân Tịch Ly, lập tức giật nảy mình, trong lòng kinh ngạc tán thưởng, trên đời này đích thực lại tồn tại nam tử có dung mạo tuyệt trần đến thế ư? Hấn sống trên đời bấy nhiêu năm hóa ra đều là uống phí sao? Người này so với Trần Miễn còn đẹp gấp mấy lần a.

Hạ Viêm Nghiễm đây cũng một tay hảo sắc, thấy Ân Tịch Ly mắt liền tận lực nhìn say sưa.

Ân Tịch Ly ngược lại không để ý, Viên Liệt bên cạnh thấy thế, khẽ nhú mày. Viêm Nghiễm kia xú danh (tiếng xấu) vang xa, cùng một giuộc với ruồi bọ, hễ gặp ai đẹp thì bu vào ngay, hiện tại dĩ nhiên là đang nhìn vị thư sinh kia say đắm.

Ân Tịch Ly bưng chén rượu, trong tay cầm chiếc đũa, đang ngậy ngẩn tập trung vào miếng cá hấp hành và đậu hũ phù dung, tự hỏi nên ăn cá hay ăn đậu hũ trước đây? Nếu ăn cá trước, vị cá sẽ lấn át hương thơm của đậu hũ, còn ăn đậu hũ trước, đậu hũ trơn mềm lại làm giảm đi cảm giác non nhuễn của cá, thật nan giải!

Những người ngồi đó ngoại trừ Hạ Vũ, đương nhiên không ai biết rõ Ân Tịch Ly đang suy tư cái gì, chỉ thấy hấn hơi nhú mày, thần sắc nghiêm nghị, có vẻ hết sức khó xử, liền không khỏi chán ghét Hạ Viêm Nghiễm, phờn hao sắc đáng giận!

Đúng là bất cẩn thì hồng việc, đương lúc Hạ Viêm Nghiễm nhìn Ân Tịch Ly đến nỗi đem Miễn nhi nhà hấn vứt xa tận chín tầng mây, Miễn nhi nhà hấn lại xuất hiện.

Chỉ kịp nghe một hồi bước chân vang trên cầu thang, tứ đại tài tử đã lên tới, cầm đầu là La Tử Minh.

Lên lầu gặp ngay Hạ Viêm Nghiễm, La Tử Minh ngăn người, vô thức quay đầu ngó Trần Miễn, biết hấn ghét tên này, nếu hấn không muốn dùng bữa ở đây nữa, thì đơn giản đổi sang chỗ khác.

Trần Miễn tuy có nhìn nhưng là nhìn Ân Tịch Ly. Hôm qua mới chỉ thấy được quá nửa khuôn mặt, Trần Miễn đã có cảm giác người này rất đẹp, hôm nay không đeo mặt nạ, mặc dù đang giơ đũa chú tâm vào hai

món ăn đến ngay ngốc, vẫn khiến Trần Miễn lấy làm kinh hãi, quả nhiên tuần mỹ phi phạm. Trần Miễn trước giờ luôn lấy làm kiêu hãnh với dung mạo của bản thân, nay gặp được Ân Tịch Ly, liền cảm thấy mình đúng là phạm phu tục tử...Cúi đầu nhìn ngón tay băng vải, hôm qua sau khi đắp thuốc xong đã không còn đau, đến nay vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm tạ với hân.

“Miễn đệ.” Tề Bách Sơn thấy Trần Miễn cứ chăm chú quan sát một tuần mỹ thư sinh, liền hỏi, “Làm sao vậy?”

“Ách...Chúng ta đổi sang chỗ khác a, các người cứ đi trước, ta ở lại nói vài câu đã.” Trần Miễn nói.

“Hảo.” La Tử Minh khẽ gật đầu, nghĩ người ngồi ở bàn kia hẳn là bằng hữu của Trần Miễn, nên hân có chút chuyện riêng tư muốn nói, mọi người liền quay trở xuống dưới lầu đứng đợi.

Trần Miễn xoay người đi tới cạnh Ân Tịch Ly, “Công tử.”

Ân Tịch Ly rút cuộc quyết định ăn cá trước, vừa bỏ một miếng cá vào miệng, chợt thấy Trần Miễn đứng bên cạnh, liền ngẩng mặt lên, mở to hai mắt nhìn hân.

Trần Miễn khẽ cười cười, chấp tay, “Đa tạ công tử đã tặng được.”

Ân Tịch Ly ngăn người giầy lát rồi chợt nhớ ra, nhanh chóng đáp lễ, nói, “Trần huynh khách khí.”

Trần Miễn thấy Ân Tịch Ly xưng huynh gọi đệ với hân, trong lòng vui mừng, “Mẫn huynh, nếu còn ở lại Nhạc Đô, xin mời đến tiểu cầm các (lầu chơi đàn) của ta, ta sẽ chuẩn bị hảo tửu chiêu đãi.”

Ân Tịch Ly vừa nghe đến hảo tửu, lập tức gật đầu, “Hảo a.”

Trần Miễn không ngờ con người Ân Tịch Ly lại cởi mở hiền hòa như thế, nên cũng cười cười với hân, xoay đầu chuẩn bị rời đi.

Ân Tịch Ly tự nhủ, ân, tứ đại tài tử này trừ bỏ hơi kiêu ngạo chút, còn lại đều không có gì trở ngại, về mặt nhân phẩm cũng vậy, Trần Miễn tuy có điểm ẻo lả, nhưng những thứ khác đều tốt, cũng rất có học tài.

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy Hạ Viêm Nghiễm đi tới, “Miễn nhi.”

Trần Miễn gặp hân liền cảm thấy đau đầu, vừa rồi chú tâm vào Ân Tịch Ly, không để ý hân cũng ở đây, đối hân hành lễ qua loa, tính rời đi ngay.

Nhưng Hạ Viêm Nghiễm lại ngăn hân lại, hỏi, “Đây là bằng hữu của ngươi? Chắc hân cũng là một đại tài tử a?”

“Ách...ân.” Trần Miễn gật đầu.

“Vừa vặn a, ta vốn thích được kết giao cùng nhân sĩ có tài, không bằng giới thiệu với ta một chút?” Hạ Viêm Nghiễm cười thỏa mãn.

Trần Miễn khẽ nhú mày, trong lòng thở dài, không biết xấu hổ đến như Hạ Viêm Nghiễm này cũng là hiếm thấy trong thiên hạ.

Viên Liệt quan sát này giờ cũng có chút bội phục nhìn Hạ Viêm Nghiễm, bụng nhủ thầm, giỏi thật a, mới đây còn ăm ỉ đòi báo thù cho Miễn nhi, trở mặt một cái Miễn nhi liền từ tình nhân biến thành bà mối!

Trần Miễn biết rõ tính nết của Hạ Viêm Nghiễm, không muốn nhiều lời với hân, càng không thể để hân tạo dựng quan hệ với Ân Tịch Ly, để tránh hân về sau trêu chọc gây phiền toái cho người ta, liền mỉm cười, nói, “Ta chỉ gặp qua vị công tử này một lần, cũng không biết tên họ, Hầu gia, ta còn có chuyện quan trọng cần làm, cáo từ.” Nói xong, lướt qua mặt Hạ Viêm Nghiễm rời đi.

Hạ Viêm Nghiễm không khỏi thẹn quá hóa giận, thân phận hân dù sao cũng là Hầu gia, hơn nữa cùng làm quan cấp tướng như Viên Liệt, Trần Miễn dám không nể mặt hân, đáng giận hơn còn làm hân xấu hổ trước Ân Tịch Ly...

Người này a, nhắc tới cũng kỳ quái, một khắc trước thôi hân còn xem Trần Miễn như trân bảo, nhưng vừa thấy Ân Tịch Ly, đem hai người ra so sánh, lại cảm thấy Trần Miễn không có gì đặc biệt. Chẳng khác nào chọn một cái bình hoa, thấy một cái tốt, sau lại gặp một cái tốt hơn, cái cũ liền trở thành bất hảo.

Hạ Viêm Nghiễm nhìn Trần Miễn hướng cầu thang đi xuống, trong bụng âm ứ, liền nháy mắt ra hiệu cho gia nô đang đứng ở cầu thang. Nô tài nhà hắn quen kiến phong sử đà[6], là kẻ xu nịnh bạo dõ, chủ tử đưa mắt một cái, lập tức ngầm hiểu.

Trong số đó có một tên dựa gần cầu thang, vừa thấy Trần Miễn đi tới bên cạnh, bất thành linh đưa chân gạt cho hắn vấp ngã.

Trần Miễn vốn không phòng bị, lại là người văn nhược, lão đảo một cái rồi rơi thẳng từ trên lầu xuống dưới.

“Miễn đệ!”

Bọn La Tử Minh, Tề Bách Sơn đang chờ dưới lầu, mắt thấy Trần Miễn rơi xuống, đều kinh hô một tiếng chạy tới đỡ.

Nhưng lần này Trần Miễn ngã không nhẹ.

Trần Miễn là người văn nhược từ bé được nuông chiều, đâu đã trải qua kiểu bạc đãi như thế, một cú ngã này suýt chút nữa lấy đi của hắn nửa cái mạng.

Trên lầu mọi người đều há hốc mồm, toàn bộ nhìn Hạ Viêm Nghiễm, thầm nghĩ...Thật ác độc a.

Hạ Viêm Nghiễm cũng giả đồ, vội đến đứng ở đầu thang, hỏi, “Không sao chứ?”

Hạ Vũ nhìn nhìn Ân Tịch Ly, liền thấy hắn một tay nâng cằm, trên mặt không chút biểu tình, chỉ là ánh mắt quan sát Hạ Viêm Nghiễm đang đứng ở đầu thang, tràn đầy ác cảm.

Hạ Vũ nhíu mày, đứng lên, đi xuống cầu thang xem xét thương thế của Trần Miễn.

“Miễn đệ!” La Tử Minh cả kinh lẫn hoang mang lo sợ, lúc này, trên trán Trần Miễn đầy máu, hắn vốn là kẻ da thịt mềm mịn, hôm nay một thân thụ thương, đau đến thất kinh.

“Đừng di chuyển hắn!” Hạ Vũ đi xuống lầu, ngăn cản ba người đang muốn dìu Trần Miễn đi, nói, “Hắn có khả năng bị thương gân cốt, trước hết không nên cử động.”

Tam đại tài tử cũng không dám dịch chuyển, nhìn Hạ Vũ.

Hạ Vũ đến trước mặt Trần Miễn, trước tiên quan sát thương thế trên đầu hắn, còn bảo hắn thử chuyển động cổ.

Trần Miễn làm theo, Hạ Vũ gật gù, nói, “Không sao cả, thân thể của hắn nhẹ nên ngã không bị thương các chỗ hiểm.” Nói xong lại sờ nắn tay chân Trần Miễn.

Vừa chạm đến mắt cá phía sau chân trái, Trần Miễn nhẹn không được rên một tiếng, Hạ Vũ nói, “Hình như chân trái bị thương rồi.”

“Có nghiêm trọng không?” La Tử Minh hỏi.

“Không gãy, chỉ trật khớp.” Hạ Vũ phân phó mọi người mang Trần Miễn lên một vị trí bằng phẳng, bảo tiểu nhị đem nước ấm đến, bắt đầu băng bó cho hắn.

Trên lầu, Viên Lạc nhỏ giọng nói với Viên Liệt, “Ca ca...”

Viên Liệt đối hắn lắc đầu, “Đừng quản.”

Viên Lạc có chút không phục, “Hắn quá sức khi dễ người, thật đáng đánh.”

Viên Liệt uống một hớp rượu, “Ai bảo bản thân thư sinh kia vô dụng.”

Viên Lạc cũng đành chịu, Viên Liệt xưa nay đã như vậy, nhưng nghĩ nghĩ, cha hắn từng dặn, ở Nhạc Đô này không nên gây thù chuốc oán với quan viên hay thân nhân của quan viên.

“A.”

Viên Liệt vừa mới dứt lời, lại nghe Ân Tịch Ly bên cạnh cười nhạt một tiếng.

Viên Liệt sửng sốt, đảo mắt nhìn hắn, liền thấy Ân Tịch Ly mỉm cười ngó mình, thở dài, nói “Ai...Đại tướng quân, đại anh hùng, chẳng qua chỉ có thể này a?”

Viên Liệt nhú mảy, nhìn chăm chăm Ân Tịch Ly, liền cảm thấy nụ cười của hắn có chút chướng mắt.

“Nếu cho rằng bởi vì thiếu bản lĩnh nên bị người khác khi dễ, vậy về sau Bắc Tề có xâm chiếm Nam Cảnh, cũng đừng phản kháng làm cái gì a? Cứ để dân chúng vô dụng đánh không lại binh mã Bắc Tề chết hết đi, ai bảo bọn họ không có bản lĩnh?” Ân Tịch Ly đảo mắt nhìn Viên Liệt, khóe miệng càng mang thêm tiểu ý, “Có điều bản thân Viên tướng quân hình như đã từng được người khác cứu, lẽ ra lúc ấy nên để cho người chết loạn trong đồng tử thi, ai bảo người vô dụng a.”

“Người...” Viên Liệt trước giờ luôn tự cho mình là kẻ mạnh, chưa từng chịu qua cảm giác bị người khác khinh thị như thế, nhưng lời Ân Tịch Ly nói không phải là không có đạo lý, nhất thời hắn chưa biết phản bác ra sao, lại nghe bên cạnh “phật, phật” hai tiếng. Đưa mắt nhìn sang, gặp Viên Lạc cùng Tề Diệc đều nhìn không được bật cười, ánh mắt nhìn hắn như muốn nói, “Không ngờ người cũng có ngày này?!”

Ân Tịch Ly đặt đĩa xuống, tìm mảnh khăn lau lau mồm, muốn đứng lên.

Quý Tư hỏi, “Mẫn công tử no rồi sao?”

Ân Tịch Ly cười, “Ăn xong có hơi no quá, nên phải vận động vận động.”

“Định đi chợ thư sao?” Quý Tư hỏi tiếp.

“Ừừừ.” Ân Tịch Ly cười hắc hắc, “Trước tiên làm một vài chuyện đã.” Nói xong hắn đi tới đầu thang, bước xuống đứng ngay bên cạnh Hạ Viêm Nghiễm, cuối đầu xem tình hình của Trần Miễn, một tay sờ cằm, xuýt xoa lắc đầu, “Ai nha, thật đáng thương, làm thế nào lại bất cẩn như vậy a.”

“Đúng a!”

Hạ Viêm Nghiễm vội vàng phụ họa.

Kỳ thật Hạ Viêm Nghiễm thấy Trần Miễn bị thương nặng như vậy, có chút không nỡ, cảm giác mình vô cùng hẹp hòi, dù sao cũng là người đẹp, hắn phải thương tiếc một ít mới đúng a.

Nghĩ, lại trông thấy Ân Tịch Ly ở bên cạnh mình.

Thoáng một cái ở trong đầu Hạ Viêm Nghiễm đã nhanh chóng không còn Trần Miễn, say sưa ngắm Ân Tịch Ly, người này càng nhìn gần càng thấy đẹp vô cùng, không khỏi tán thưởng, thiên hạ sao lại có người được sinh ra với dung mạo như thế?

Ân Tịch Ly đảo mắt, nhìn hắn một chút, mỉm cười.

Hạ Viêm Nghiễm lập tức cảm thấy máu huyết dâng trào, nói chuyện thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, cười hỏi, “Công tử đây xưng hô như thế nào?”

“Ta là...” Ân Tịch Ly chưa nói xong, đột nhiên cúi đầu nhìn xuống dưới lầu, nhỏ giọng hỏi, “Ai, Hầu gia, người xem người nọ là ai a?”

Hạ Viêm Nghiễm hiện tại đang mơ màng, cúi đầu nhìn theo hướng Ân Tịch Ly chỉ, hỏi, “Ai a?”

“Người kia a.” Ân Tịch Ly chỉ xuống dưới lầu.

Hạ Viêm Nghiễm cố sức chồm người ra bên ngoài, hỏi, “Ngồi ở bàn nào?”

“Cái bàn cạnh cửa ra vào ấy!” Ân Tịch Ly tiến đến bên tai hắn nói với vẻ hệ trọng, “Ta nghĩ đã thấy qua người này trên hoàng băng[7]!” Hạ Viêm Nghiễm cảm nhận được Ân Tịch Ly đang nói ở bên tai mình, thanh âm thật dễ nghe lại thêm vào khí nóng phả bên tai, toàn thân đều mềm nhũn, kích động vô cùng, nhanh chóng dùng toàn lực rướn người ra nhìn, hỏi, “Chỗ nào? Đã thấy qua trên hoàng băng thì nhất định chính là khâm phạm của triều đình!”

Khi đang nói chuyện hắn đã muốn chồm hơn phân nửa người ra ngoài, hắn vốn béo, chân lại ngắn, nên phải kiêng mũi chân.

Ân Tịch Ly mỉm cười, dùng một tay nhẹ nhàng nhấn vào vai hắn một cái, cười hỏi, “Thị lực của Hầu gia không tốt sao?”

“Đâu có!” Hạ Viêm Nghiễm nhanh nhẩu lắc đầu, “Thị lực ta hảo lắm!” Vừa nói, lại nhón thêm một chân nữa, cơ thể càng hướng ra ngoài thêm một ít. Ân Tịch Ly nói với những gia nô đang đứng bên cạnh, “Các người đến cửa sổ nhìn xem, người nọ định chạy kìa, đừng để hắn thoát!”

“Dạ!” Gia nô nhanh chóng đến bên cửa sổ nhìn chăm chú, Ân Tịch Ly thấy bọn họ vừa quay lưng, lập tức nhẹ nhàng gạt một cước vào mắt cá chân mà Hạ Viêm Nghiễm đang nhón lên làm điểm trụ trên mặt đất, bàn tay vốn đặt trên vai hắn cũng ra sức nhấn một cái, hô lên “Ai nha, hắn bỏ chạy rồi kìa!”

Hạ Viêm Nghiễm chưa kịp phản ứng thì cảm thấy mất thăng bằng, sau đó xoay người ngã ra bên ngoài lan can... Cái đầu to cắm thẳng từ lầu hai rơi xuống dưới, may mắn là lầu hai không cao lắm, có điều hắn thảm hơn so với Trần Miển, thân hình quá béo, lần này còn không có bậc thang để giảm xóc, trực tiếp lao xuống đất.

“Bịch” một tiếng, Hạ Viêm Nghiễm gần như bẹp dí, tạo thành hình chữ Đại () nằm rạp trên mặt đất, răng cửa đều văng hết, miệng mềm đầy máu, chỉ còn lại tiếng rên rỉ hừ hừ.

Dưới lầu tất cả mọi người sững sờ, lúc bấy giờ, Trần Miển đã ngồi dậy được, Hạ Vũ vừa băng bó xong vết trầy xước trên đầu hắn, giờ đang trị thương ở chân. Đột nhiên thấy Hạ Viêm Nghiễm ngã như ‘chó cạp đất’, cú này thảm nha.

Hạ Viêm Nghiễm té xuống, gia nô của hắn nghe có tiếng động, quay đầu lại, liền thấy Ân Tịch Ly nói, “Oa, Hầu gia hảo dũng mãnh phi thường a!”

Vài tên gia nô đưa mắt nhìn nhau, Ân Tịch Ly lại tiếp tục chỉ một ngón tay ra ngoài cửa sổ, nói, “Mau nhảy xuống ngăn khâm phạm kìa lại, hắn trốn kìa!”

Bọn gia nô đang do dự, thì nghe Ân Tịch Ly nói vọng xuống lầu dưới, “Hầu gia! Bọn chúng không chịu nhảy... Sao! Không nhảy thì chặt đứt chân bọn chúng a?!”

Mấy gã nô tài vừa nghe được kinh hãi toát mồ hôi, vội vàng từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống...

Đám gia nô này thân không có chút võ nghệ, chỉ được cái cơ bắp khỏe mạnh, hơn nữa bên ngoài hiệu ăn toàn là đá phiến, cùng nhau nhảy xuống chắc chắn ngã đau.

Trong ngoài lầu toàn thể mọi người đều choáng váng, nhóm của Quý Tư và Viên Liệt há hốc mồm.

Trần Miển trong phút chốc tận mắt chứng kiến Hạ Viêm Nghiễm cùng bọn gia nô nối nhau rơi xuống từ lầu hai, sững sờ một hồi lâu, sau đó ngẩng mặt nhìn lên lầu.

Lúc này Ân Tịch Ly đang ghé vào đầu cầu thang ngắm Hạ Viêm Nghiễm rên rỉ trên mặt đất, cảm thấy rất hả giận, nhận ra Trần Miển đang nhìn mình, liền nháy mắt với hắn một cái, khóe miệng nhếch lên.

Trần Miển lập tức cảm thấy lòng xúc động, cúi đầu không nói nên lời, lỗ tai đỏ bừng.

Tề Bách Sơn và Mạc Tiểu Trúc còn tưởng rằng hắn bị khó chịu, vội vàng đỡ hắn nằm trở xuống.

Trần Miển nằm xuống, sau đó ngửa mặt nhìn lại thì Ân Tịch Ly đã quay đầu đi rồi, chỉ thoáng thấy mỗi cái bóng lưng.

Ân Tịch Ly dựa vào lan can, nheo mắt với Viên Liệt ...thấy mọi người vẫn đang trợn mắt há mồm nhìn hắn.

Viên Lạc giơ ngón tay cái lên khen.

Ân Tịch Ly cười cười, đồng thời nhướn mày khiêu khích Viên Liệt, há hê xem Viên Liệt đang tức khí, bực bội nhìn hắn.

Hạ Vũ trông thấy Trần Miển nằm ngửa mặt lên trời, si ngốc nhìn bộ dạng đang cười khúc khích của Ân Tịch Ly, bất đắc dĩ lắc đầu, tai họa đến rồi, vô duyên vô cớ lại đi gây chuyện với người khác.

12. Chương 12: Vô Tình Gieo Liễu*

(*Lấy từ trong hai câu thơ:

Hữu ý tài hoa, hoa bất phát.
Vô tâm sáp liễu, liễu thành âm.

Hữu ý trồng hoa, hoa không nở.
Vô tình gieo liễu, liễu lên xanh.)

Hạ Viêm Nghiễm vốn tưởng mình sắp được hưởng diễm phúc, thế nhưng lại gặp phải tai họa bất ngờ, hắn ăn một đòn này, thiếu chút nữa là hộc máu.

Thân hình căng mập nằm trên mặt đất vô phương tự ngồi lên được a, hắn đành phải hướng cửa sổ đối diện liên tục ‘ai ai’ gào thét bọn hạ nhân, rống “Vịn lão tử dậy... Ai ui, đau chết ta rồi.”

Trong đầu hắn cũng tự hiểu là mình đã bị mỹ nhân gạt, nhưng mỹ nhân kia thân phận bất minh, ngồi cùng một hội với mỹ nhân còn có những nhân vật thân phận không hề thua kém hắn, quả thật bản thân mù mắt chó rồi, nên mới đi chọn phá bừa bãi.

Hạ Vũ lắc đầu, sau khi băng bó cho Trần Miễn xong, liền kê một đơn dược, để hắn dựa vào đơn này mà tự đi bốc thuốc, trở về điều dưỡng tầm bốn năm ngày là khỏi, trong khoảng thời gian đó nên ăn thêm nhiều xương sụn cùng thực vật, lấy cái này bồi bổ cái kia.

Trần Miễn tiếp nhận đơn thuốc, nói đa tạ, hiện tại, La Tử Minh đã hiểu rõ chi tiết những chuyện vừa xảy ra, hai mặt nhìn nhau... Mẫn Thanh Vân này thật có bản lĩnh a, đối lại là bọn họ, cho dù biết Hạ Viêm Nghiễm kia khi dễ Trần Miễn, cũng chưa chắc dám động thủ với tên này, lấy ai có thể đưa ra được chủ ý mạo hiểm như thế?

Cả ba người đều bội phục thái độ trượng nghĩa của hắn, đồng thời cảm thấy hết mức xấu hổ, liên tục cảm ơn Hạ Vũ, sau đó đỡ lưng Trần Miễn vội vàng ra về.

Hạ Vũ đứng lên, ngó Hạ Viêm Nghiễm nằm dưới đất, rồi tiến lại dìu hắn đứng dậy, quan sát thương thế của hắn, phán, “U, bị thương gân cốt!”

“A?!” Hạ Viêm Nghiễm quỳnh lên, “Lúc ta bước đi thì cảm thấy tê dại, có khả năng bị tàn phế không a?”

Hạ Vũ cười thầm trong bụng, người này, té từ chỗ cao như vậy xuống, có thể không cảm thấy tê dại sao? Rồi tiếp tục nói, “Ta kê đơn thuốc cho Hầu gia, trở về từ từ mà an dưỡng, có điều trong vòng ba tháng không được di chuyển.”

“Hả?” Hạ Viêm Nghiễm cả kinh, còn chưa kịp mở lời, liền thấy Hạ Vũ bày ra thái độ nghiêm túc, vẻ mặt sắt đá, trên gương mặt lạnh như băng âm thầm lộ ra một chút tiểu ý, “Nói tóm lại, tuân thủ thì nửa đời sau có thể được bình an.”

“Không phải chứ?” Mặt Hạ Viêm Nghiễm trông như đưa đám, lập tức quên sạch mỹ nhân thư sinh, diễm phúc hay tai họa bất ngờ gì đó, vội vàng lệnh cho đám hạ nhân khiêng mình lên, đưa về phủ tìm đại phu tốt nhất đến trị liệu ngay.

Hạ Vũ lắc đầu nhìn Hạ Viêm Nghiễm xuất môn, vừa tính quay trở lên lầu, đột nhiên trông thấy trước cửa có một con bạch mã chạy ngang qua.

Trên lưng ngựa là một người, vận toàn thân bạch y, tóc đen nhẹ nhàng bay...

Hạ Vũ cả kinh, vội vã xông ra ngoài, còn đụng ngã lẫn một cái bàn, ra đến giữa đường thì thấy con bạch mã đã chuyển hướng vào chỗ rẽ bên cạnh.

Hạ Vũ đuổi theo sát gót, hướng vào trong ngõ rẽ quan sát... Đường sá ở Nhạc Đô này hắn chưa thông thuộc, ngõ ngách cũng nhiều, Bạch y nhân kia đã biến mất dạng.

Hạ Vũ sốt ruột, tìm kiếm ngược xuôi, cuối cùng vẫn không tìm được.

...

Ân Tịch Ly lúc này đã về lại bàn, ngồi ngay gần cửa sổ, mắt thấy Hạ Vũ phóng ra ngoài đuổi theo, lại tìm kiếm ngược xuôi trong hẻm, thần sắc hoảng loạn. Ân Tịch Ly miễn cưỡng thở dài, lặng lẽ bấm tay tính một cái, rồi đổi hấn vung tay chỉ hướng.

Hạ Vũ định quay trở về, thì thấy Ân Tịch Ly nhìn mình phát tay, rồi hấn chợt nói, “Hương Nam! Tìm ở ven bờ sông!”

Hạ Vũ nghe xong mừng rỡ, liền xoay người chạy đi.

Ân Tịch Ly ngửa mặt nhìn trời, không biết mình làm thế là giúp Hạ Vũ hay là hại hấn nữa, ai~, nhưng mà hấn cũng là một đứa trọng sắc khinh bạn, coi như huề nhau a.

Nói xong, vừa quay đầu lại liền thấy mọi người đang dõi theo hấn, ánh mắt của từng cá nhân không hề đồng nhất, thái độ cũng khác nhau.

Quý Tư hết sức tán thưởng, Mẫn Thanh Vân này, chẳng những học thức cao, còn có cả dũng khí và thái độ trượng nghĩa mà văn nhân không có, là một tài tử đầy khí khái, hơn nữa còn không sợ cường quyền, sau này nếu có thể làm quan chắc chắn sẽ làm nên đại sự, nhân tài như thế nhất định phải lưu lại.

Tề Diệc nhìn Ân Tịch Ly đầy hiếu kỳ, người này thật sự rất cá biệt, không hề giống với phạm nhân, một mặt tán thưởng, mặt khác tự nhiên cảm thấy nảy sinh chút yêu mến, dù sao đây cũng là ân nhân cứu mạng của muội muội nhà mình.

Còn Viên Lạc thì vô cùng hâm mộ, hấn thích cá tính của Mẫn Thanh Vân đến chết đi được, thật thống khoái, hấn muốn đập Hạ Viêm Nghiêm lâu rồi, hôm nay có người thay mình xả tức, quá tuyệt vời!

Cuối cùng thái độ phức tạp nhất thuộc về Viên Liệt.

Viên Liệt lúc này khẽ nhíu mày, nhìn Ân Tịch Ly, không xác định được là hài lòng hay là bất mãn, vừa mừng vừa lo lẫn lộn, tóm lại... tương đối phức tạp.

Ân Tịch Ly cũng mặc kệ tất cả, hấn cảm thấy sướng khoái vì được trút giận và giáo huấn loại người kia, tự nhiên muốn uống mừng, vì thế hấn liên tục uống cạn ba chén rượu đầy.

Dùng bữa xong, có hạ nhân của La Tử Minh phái tới gửi lời nhắn rằng, vì Trần Miễn bị thương, hấn không còn lòng dạ nào để ứng chiến nữa, vả lại trận chiến này vốn dĩ không công bằng, tứ đại tài tử bọn họ không dám mặt dày mày dạn tái chiến, cho nên nhận thua.

Mấy ngày nữa là thi Hương, mọi người hảo hảo chuẩn bị, đợi khi thi Hương kết thúc, thương thế của Trần Miễn cũng khá hơn, bọn họ lại đến so tài.

Không lâu sau, người trên đường bắt đầu kháo nhau rằng tứ đại tài tử thừa nhận đã bại dưới tay Ân Tịch Ly, khoa cử lần này phỏng chừng có nhiều biến đổi, mọi người một lần nữa mở sòng cá cược a!

Trong phút chốc, Mẫn Thanh Vân, một thư sinh vô danh vô tiếng từ xứ khác đến liền trở thành tâm điểm.

Ân Tịch Ly cười nhạt lắc đầu, phải chăng vì thổ nhượng ở Nhạc Đô này không tốt a, dưỡng thế nào lại ra được toàn người thật thà, việc đó tự mình biết là được rồi, cần gì lại đi rêu rao cho dư luận xôn xao a?! Chắc chắn hấn sẽ không dự thi, nói vậy là sẽ có không ít người thua bạc?! Còn nữa a, nếu hấn đi thi sao còn dám dùng tên giả? Đây chính là tội tử a!

Đang cảm khái thì cổ tay của Ân Tịch Ly bị Quý Tư bắt được, “Mẫn công tử, hiện tại ngụ ở nơi nào?”

“A, ở nhà của ta.” Tề Diệc cười nói, “Quý tướng, vị thần y Hạ Vũ vừa rồi là người chữa hết bệnh cho tiểu muội nhà ta.”

“Thật sao?!” Quý Tư kinh ngạc, “Ai u, thần linh phù hộ, cuối cùng Linh nhi cũng qua khỏi.”

“Suyt.” Tề Diệc ra dấu với Quý Tư ý bảo đừng để lộ chuyện ra, Quý Tư ngầm hiểu, gật đầu nói, “Yên tâm!”

Tề Diệc nhanh nhẩu chấp tay tạ ơn.

“Mẫn công tử muốn đến chỗ ta ở không?” Quý Tư đột nhiên hỏi.

Ân Tịch Ly sững sốt, nhìn Quý Tư, “Ách... đến phủ Thừa tướng ử?”

“Đúng vậy.” Quý Tư gật đầu, “Còn không tới năm ngày nữa là đến kỳ hạn ứng thí rồi, Tề vương phủ thì luôn có quân nhân ra vào, ồn ào như vậy làm sao người đọc sách được?”

“Ách...” Âm Tịch Ly rất muốn nói với Quý tư rằng hắn không phải đến đây để dự thi, nhưng nhìn ánh mắt tha thiết chờ đợi của Quý Tư lại không nỡ làm tổn thương hảo ý của người này, hơn nữa... ở lại trong phủ của Quý Tư có thể tránh xa đại khắc tinh Viên Liệt thêm một chút, so với ở lại phủ Tề Diệc vẫn an toàn hơn.

Đang do dự, chợt nghe Quý Tư bồi thêm một câu, “Hơn nữa, hiện nay ta có rất nhiều sách, người có thể tùy ý đọc.”

Nhân tình của Âm Tịch Ly sáng lên.

Hắn đây cũng không muốn bị thiệt thòi, vừa nghe đến sách, lập tức cái gì cũng quên mất, cho nên, tất cả chỉ vì vài quyển sách nho nhỏ mà dẫn đến không ít bị kịch về sau.

Tuy con người của Quý Tư thật thà, nhưng dù sao cũng là đương triều Thừa tướng, đương nhiên không phải phường ngốc tử, đều là văn nhân với nhau, tất biết phải nói như thế nào để dẫn dụ Âm Tịch Ly đầu hàng, quả nhiên... Bắn một phát liền trúng thẳng hồng tâm.

“Ân.” Âm Tịch Ly sờ cằm, dường như đang tập trung suy xét.

Tề Diệc tuy rất muốn Âm Tịch Ly ở lại quý phủ của mình, nhưng nhất định phải ưu tiên cho tiền đồ của hắn trước, vì muốn làm quan đồng triều cùng Âm Tịch Ly, nên đành khuyến khích, “Mẫn công tử, hay là thuận theo ý Quý tướng đi a.”

Âm Tịch Ly ngẫm nghĩ, cuối cùng vì vài cuốn sách chưa thấy bao giờ, đáp ứng.

Quý Tư thật sự vừa lòng, đứng dậy tính tiền, mọi người cùng nhau đi chợ thư.

Hiện tại Âm Tịch Ly có thể thống khoái rồi! Chợ thư Quý Tư giới thiệu quả nhiên không tầm thường, hơn nữa hôm nay Hạ Vũ – người có thể quản lý hắn lại vắng mặt, bởi vậy hắn chọn hết quyển này đến quyển khác, Tề Diệc đơn giản là tìm một chiếc xe ngựa, cho hắn mua chất đầy xe, lại không để hắn trả tiền, đích thân thanh toán, bảo là Tề vương gia đã phân phó, kể từ nay, toàn bộ phí tổn của Âm Tịch Ly cùng Hạ Vũ đều do Tề Phủ chi trả!

Bỏ qua Âm Tịch Ly đang lẩn qua lẩn lại trong một xe đầy thư, lại nói đến Hạ Vũ.

Dựa theo hướng dẫn của Âm Tịch Ly, Hạ Vũ đi về phía Nam, tìm kiếm bờ sông, quả nhiên, tại phía nam thành Nhạc Đô, có một dòng sông uốn lượn quanh thành, hai bên bờ dương liễu cao cao rủ xuống, giữa dòng sông thuyền hoa đầy đặc.

Hạ Vũ làm gì có tâm tư mà thưởng thức cảnh đẹp, vừa đi vừa tìm, muốn gặp người nọ, nhưng vẫn không thấy hình bóng bạch y đâu.

Hạ Vũ có chút chán nản, rõ ràng Âm Tịch Ly nói chỗ này, chẳng biết hắn có tính sai không.

Đang sốt ruột, chợt thấy dưới gốc liễu phía trước, có một bạch y nhân đang đứng, bên cạnh còn có con ngựa trắng.

Hạ Vũ mừng rỡ, vội vàng chạy tới, vừa phóng đến gốc cây liền nhận ra...đó là một bạch y lão giả đang ngắm cảnh bên hồ, gặp Hạ Vũ lỗ mãng xông tới trước mặt, liền ấy làm kinh hãi, hơi khó hiểu nhìn hắn.

Hạ Vũ gượng gạo, chỉ nói được một tiếng, “Ta nhận lầm người...Thật xin lỗi.” Rồi lui đi ngay.

Vừa quay đầu lạng lẽ trở về, vừa tự hỏi bản thân sao lại nhìn lầm? Hạ Vũ thở dài, mới đi được vài bước, chợt bên cạnh có tiếng người hỏi, “Huynh đài, biết đường đến Viên phủ đi như thế nào không?”

Hạ Vũ nghe thanh âm kia trong trẻo, diễm đạm, thoáng động lòng. Ngẩng đầu lên, lập tức thấy trước mặt là một bạch y thanh niên cười trên một con ngựa trắng không biết xuất hiện từ khi nào, đang nhìn hắn.

Hai mắt đối nhau, Hạ Vũ cảm thấy tim như muốn ngừng đập...

Bạch y nhân kia chưa đến hai mươi tuổi, tóc đen dài buông thẳng trước ngực, từ nét mặt đến thân hình đều hoa mỹ phi thường, đuôi mắt hơi xếch, khóe miệng mang tiểu ý, so với Ân Tịch Ly thiếu đi vài phần tuấn mỹ, nhưng lại nhiều hơn vài phần tà mị khó đoán, khuôn mặt khiến người ta đã gặp là không thể quên.

Hạ Vũ ngơ ngác nhìn...

Người nọ nhướn mày lên, chờ hắn trả lời, khá lâu vẫn không thấy hồi âm, song vì đã quen với phản ứng kiểu này nên cũng không để ý. Ngược lại thư sinh này thoát nhìn có vẻ hiền lành ngây ngô, hơn nữa trông rất quen ... Không biết gặp qua ở đâu rồi?

“Ai.” Người nọ khẽ cong khóe miệng, mỉm cười nhắc nhở, “Huynh đài, hỏi người đó?”

“Ách...” Hạ Vũ lấy lại tinh thần, gật đầu, “Hỏi cái gì?”

Người nọ cười ha hả, “Ta hỏi, đường đến Viên phủ đi như thế nào?”

“Viên phủ nào?”

“Chính là quý phủ của Viên đại tướng quân a.” Trên tay người nọ cầm một cây quạt khung ngà, gài gài sau tai, “Ba năm trước ta từng tới đó một lần, có điều hình như đường sá đã thay đổi.”

Hạ Vũ bật cười, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Là do người không nhớ đường a.”

Người nọ nghe được, hơi ngạc nhiên, cúi đầu nhìn kỹ hắn, đột nhiên đưa tay, dùng cây quạt nâng cằm Hạ Vũ lên, Hạ Vũ trước tiên là sững sờ, sau đó gạt cây quạt của hắn ra, tỏ thái độ tức giận.

“A...” Người nọ đột nhiên nở nụ cười, “Ta biết người là ai rồi.” Nói xong, xoay người một cái bước xuống ngựa.

“Người.” Hạ Vũ cũng hơi giật mình, đã nhiều năm như vậy mà người nọ còn nhận ra hắn sao.

Ánh mắt người kia dời khỏi người Hạ Vũ, nhìn ra đằng sau hắn, bắt gặp ở đó cũng có một con ngựa trắng, một bạch y nhân... Hạ Vũ chỉ thấy khóe miệng người nọ nhếch lên, cười như chợt hiểu ra điều gì.

“Khụ khụ.” Hạ Vũ ho khan một tiếng, lỗ tai hơi ửng hồng, nói, “Mấy năm nay người sống tốt không?”

Người nọ vô tư nhún vai một cái, “Cũng suôn sẻ.”

“Y thuật học đến đâu rồi?”

“Ta vốn không có hứng thú với y thuật.” Người kia cười lắc đầu. “Từ bỏ lâu rồi.”

“Như vậy sao được?!” Hạ Vũ sốt ruột, “Người không đi báỉ sư sao?”

“Báỉ người làm thầy?” Người nọ động khóe miệng, “Đó chỉ là lời nói đùa lúc còn bé.”

“Không đúng... sư phụ đã dặn dò, muốn ta thu người làm đồ đệ, người không báỉ sư, ta làm sao ăn nói với người.” Hạ Vũ tiếp, “Bộ châm pháp kia phải được lưu truyền, người là người tốt nhất được chọn.”

“Ai, chuyện này để sau hắn nói.” Người nọ khoát tay ngăn lại, duỗi ngón tay thanh nhã ra móc móc lỗ tai, “Phải rồi, người tên Hạ cái gì a.”

Hạ Vũ nhíu mày, còn dám bảo là nhớ rõ, ngay cả tên mà cũng nói không đủ.

“Đúng rồi, người còn nhớ ta tên gì không?” Người nọ hướng đến bên Hạ Vũ chột chột, dùng cây quạt gõ vào vai hắn.

Hạ Vũ cố ý lắc đầu, “Chỉ nhớ người họ Tiêu.”

“Là Tiêu Lạc.” Người nọ mỉm cười, “Chẳng phải lúc trước người thường nói thích cái tên này sao, có điều sau khi báỉ lão nhân kia để gia nhập Dục Vương môn của các người, lại thêm vào chữ Vũ... Lạc Vũ... Ha ha.”

Hạ Vũ nghe xong ngẩng đầu nhìn hắn, vừa rồi rõ ràng còn nói không nhớ được mình tên Hạ Vũ.

Tiêu Lạc càng cười nhiều hơn, “Àn? Thì ra qua nhiều năm như vậy còn đối với ta nhớ mãi không quên a? Chẳng phải năm đó ta cứu người một mạng sao? Hay là muốn lấy thân báo đáp?”

Mặt Hạ Vũ đỏ ửng, người này, đã bao lâu rồi vẫn xấu xa như thế.

“Đi thôi.” Tiêu Lạc vẫy tay với hắn, “Người biết đường phải không a? Dẫn ta tới Viên phủ, đúng rồi, trước hết mời ta ăn một bữa cơm đã.”

Hạ Vũ miễn cưỡng, đành phải bước theo hắn, một mặt hỏi, “Còn chuyện bá sự học nghệ thì sao?”

“Ai, trước tiên đừng đem chuyện mất hứng này ra bàn, tính sau đi.” Tiêu Lạc mở quạt ra, phẩy nhẹ nhẹ, không để ý tới ánh nhìn kinh ngạc của nam nam nữ nữ đi xung quanh, một tay khoát lên vai Hạ Vũ, “Này, Hạ Vũ, khi còn bé ngươi là thiếu niên cực kỳ đáng yêu, sao bây giờ lớn lên lại bình thường như vậy? Trước kia ta còn tưởng rằng ngươi lớn lên nhất định phải khuynh quốc khuynh thành.”

Hạ Vũ không vui, “Ta là nam, khuynh quốc khuynh thành cái rắm a?”

“Ha ha ha.” Tiêu Lạc gật đầu cười, “Ra vậy, có điều, ta lại yêu thích loại mỹ thiếu niên khuynh quốc khuynh thành, tốt nhất là cứ vĩnh viễn mười sáu tuổi.”

Hạ Vũ cuối đầu, hung hăng trợn mắt, cứ tưởng hắn phải trưởng thành hơn, ai ngờ vẫn kiêu căng tệ hại như khi còn bé.

“Đúng rồi, ngươi muốn ở lại bên cạnh giúp ta không?” Tiêu Lạc thuận miệng hỏi.

“Giúp ngươi cái gì?” Hạ Vũ thắc mắc.

“A...Trận tới có khả năng sẽ đánh hải chiến, được thần y như ngươi theo bên người dĩ nhiên là trăm lợi vô hại.” Tiêu Lạc nói, chỉ tay về phía một tử lâu cao nhất, xa hoa nhất, “Đến chỗ đó ăn một bữa đi! Ngươi mời!”

...

13. Chương 13: Khao Khát Nhân Tài

Sau khi cơm nước xong, Ân Tịch Ly quay về nhà của Tề Diệc trước, nhanh chóng thu dọn hành lý rồi đến cáo biệt Tề vương gia.

Tề vương gia mặt mày rạng rỡ ra nghênh đón, hôm nay, cả buổi chiều vương gia đã cùng Tề phu nhân nói chuyện thật lâu với Tề Linh, Tề Linh còn bảo là đói bụng, ăn được chút ít điểm tâm, biểu lộ thần thái rất vui vẻ tinh nghịch. Đời này Tề vương gia dường như chưa từng nhìn thấy nàng không bị ốm đau bệnh tật hành hạ, thần sắc tươi tắn, vui vẻ như vậy, cảm thấy lão thiên gia cuối cùng cũng chịu mở mắt, hy vọng Linh nhi nhà hắn sau này được hưởng đại phúc phận.

Trước khi quay lại Tề phủ, Ân Tịch Ly không quên việc nhất định phải lộp bộp lộp bộp lắc trống bỏi, biểu tình thoáng ngáy ngốc.

Biết Ân Tịch Ly phải đi, Tề vương gia tuy không muốn, nhưng dù sao đối với thanh niên tiền đồ vẫn quan trọng nhất, để có thể lọt vào mắt xanh của Quý Tư thì đích thực phải là một đại nhân tài, sau này nhất định sẽ có cơ hội làm quan đồng triều.

Ân Tịch Ly hỏi thăm bệnh tình của Tề cô nương, lão Vương gia nói đã ổn, còn không ngừng tán dương Hạ Vũ là thần y. Ân Tịch Ly khuyên Tề Vương gia nên hảo hảo yêu thương Tề linh, vì kiếp này của nàng trắc trở.

Tề Vương gia hướng Ân Tịch Ly nói rằng khuê nữ của hắn ta đã trải qua nửa đời khổ ải, nên về sau dĩ nhiên càng phải trân quý nàng hơn, rồi cảm khái gật đầu... Mà kì thực trong hồi ức cả đời này của Tề Linh, chỉ nhớ duy nhất có một hai năm là được hạnh phúc vẹn toàn, rồi thì nửa đời trước ốm đau, nửa đời sau cơ cực... Cái gọi là hồng nhan bạc mệnh, cũng chỉ thế mà thôi.

Ân Tịch Ly thu thập hành lý xong, đi theo Quý Tư đến phủ Thừa tướng, Viên Liệt và Viên Lạc cũng xin cáo từ, nên mọi người vừa vịn đồng hành.

Viên Lạc tỏ ra rất thân thiện với Ân Tịch Ly, hỏi đông hỏi tây, Ân Tịch Ly thuận miệng đáp đôi câu, cũng đủ để chọc cho hắn cười ha hả, còn Viên Liệt vẫn duy trì chút cảnh giác với Ân Tịch Ly, người này... dường như có rất nhiều bí mật.

Ân Tịch Ly bị Viên Liệt dõi theo sau lưng đến phát bực, lòng tự nhủ, hai huynh đệ Viên gia này, cái gì cũng biểu hiện hết ra ngoài, một tên là mặt cười tiểu lão hồ, tên còn lại nhất định là mặt lạnh tiểu lão hồ.

Sau khi chia tay ở khúc rẽ, Ân Tịch Ly cùng Quý Tư lên xe ngựa, hồi phủ.

Quý Tư hỏi Ân Tịch Ly, “Mẫn công tử một bụng đầy học vấn tài năng như vậy, phải chăng là có chí hướng rộng lớn cao xa?”

Ân Tịch Ly nhìn Quý Tư, quả thật là không muốn làm tổn thương tấm lòng của hiền tướng (ý chỉ Quý Tư), cho nên chỉ cười cười nói, “Quý tướng, ta cũng không có chí hướng to tát gì cả.”

“Vậy còn vinh hoa phú quý?” Quý tư hỏi.

Ân Tịch Ly nhún vai, “Gia cảnh của ta đã quá sung túc, cũng không ham tiền tài.”

“Vậy thì vì sao?” Quý Tư hỏi, “Tận lực học tập khổ luyện mười năm, tất phải có mục đích lớn lao gì chứ?”

“Ta đọc sách mười năm không ngừng nghỉ, nhưng chưa hề gian khổ học tập cũng không hề thấy đó là vất vả.” Ân Tịch Ly nói, “Chẳng qua vì yêu thích đọc sách mà thôi.”

“Chỉ đơn giản vậy sao?” Quý Tư hỏi.

“Ân.” Ân Tịch Ly gật đầu.

Quý Tư khẽ cười cười, nhìn Ân Tịch Ly, hỏi, “Mẫn công tử không để tâm đến việc làm quan sao?”

Ân Tịch Ly nhướn mày, cười, lắc đầu, “Một chút cũng không nghĩ tới.”

“Vì sao?” Quý Tư hỏi. “Là bởi quan trường hiểm ác hay vì thích được tự do tự tại?”

Ân Tịch Ly gãi gãi đầu, nói, “Quý tướng, trên đời này có một số việc vốn đã được định sẵn, con người không thể thay đổi.”

“Điểm đó thì ta tin.” Quý Tư gật đầu, “Nếu gặp phải ba năm đại hạn hoặc ba năm đại loạn, dù có là hiền đức minh quân cũng không thể làm cho quốc thái dân an.”

“Ân.” Ân Tịch Ly mỉm cười, nói chuyện với Quý Tư rất thoải mái, người này không chỉ thông minh, mà còn biết tránh làm cho người khác thấy họ ngu dốt, nên được lòng rất nhiều người.

“Ta cảm thấy, có một cái gì đó khiến cho người sợ phải không?” Quý Tư đột nhiên hỏi.

Ân Tịch Ly sững sốt, quay mặt nhìn Quý Tư. “Là cái gì?”

Quý Tư ngẫm nghĩ, “Ân... Nói thế nào đây, Mẫn công tử không giống kẻ sợ chết, khi thấy người vì Trần Miễn ra mặt giáo huấn Hạ Viêm Nghiễm, ta nghĩ người không quen nhìn bất công trong thiên hạ. Nghe tiếng đàn của người, biết rõ người đang lo lắng cho bách tính lầm than, bên cạnh đó còn có sự kính phục đối với những quân nhân tận lực vì nước, tại sao lại không vì bọn họ làm điều gì đó? Người không giống loại người lãnh đạm, hay là bên trong có nguyên nhân gì?”

Ân Tịch Ly lẳng lặng nghe Quý Tư xong, cũng không trả lời, chỉ cười mà không nói, Quý Tư đích thực là người thông minh, có điều hắn không quen tranh luận, càng không thích lý giải, chỉ cười nhạt, một mực im lặng.

Quý Tư liền thôi truy vấn, tội gì phải ép uống, chẳng qua thư sinh này tài trí cao thâm, nhưng lại không dùng vào việc chính sự, thật đáng tiếc.

Sau đó hai người chuyển sang luận sách, trời nam biển bắc thật là hợp ý, về tới phủ, Ân Tịch Ly đi thẳng đến thư phòng của Quý Tư, thấy đủ mọi thể loại sách xếp đầy cả một vách tường, vốn mặt dày nên nhảy lên an tọa trên giường trúc trong thư phòng của Quý Tư, đọc hết quyển này đến quyển khác.

Quý Tư cũng không đuổi hẩn đi, đích thân đem sách đến để bên cạnh hẩn, bản thân thì đi đến thư án ngồi xuống, xem các công văn từ khắp nơi đưa về.

“Sách...” Quý Tư đọc được một lúc, đột nhiên lắc đầu, thở dài nói, “Cần phải chi ngân lượng để cấp phát nhưng quốc khố lại trống rỗng a.”

Ân Tịch Ly đang xem sách, liếc qua nhìn Quý Tư, thấy hẩn mặt ủ mày chau, liền hỏi, “Hoàng thất của Nam Cảnh vương triều xem ra cũng tương đối tiết kiệm, mấy năm trước hẩn phải còn rất nhiều của cải lưu lại, quốc khố sao lại cạn kiệt hết được?”

“Vô ích.” Quý Tư lắc đầu nói, “Mấy năm liên tục chinh chiến, bạc đều được dùng cả vào đó, những năm gần đây dù mưa thuận gió hòa mùa màng bội thu, cùng lắm chỉ đủ để các địa phương được sung túc thôi.”

“A.” Ân Tịch Ly khẽ gật đầu, nói “Muốn làm đại sự gì à? Vì sao phải chi ngân sách.”

“Thương hà bị ngập lụt, cần phải trị thủy.” Quý Tư thở dài.

“Phần lớn các châu huyện địa phương bình thường đúng là có phần ăn không ngồi rồi.” Ân Tịch Ly thần nhiên nói, “Thương hà chảy qua huyện Hứa khiến huyện Hứa mỗi năm đều gặp đại hồng thủy, kỳ thực có thể cho đào một con kênh dẫn nước, nhất là xung quanh thị trấn còn trồng rất nhiều lúa nước, hơn nữa sông hồ dày đặc, lại dựa vào địa thế, mực nước sông chênh lệch với mực nước biển khá lớn, sông thích hợp để tưới tiêu canh tác, nếu làm ruộng bậc thang kết hợp guồng nước, chẳng phải là đã vẹn cả đôi đường.”

Quý Tư liên tục gật gù, “Lúc trước ta cũng nghĩ như vậy, nhưng khi phân phó về cho quan viên các huyện phụ cận, cũng là nghe tai này bỏ tai kia, không ứng dụng được.”

“A.” Ân Tịch Ly vừa cười vừa lắc đầu, “Quý tướng, ra lệnh cho vài quan viên thì tác dụng gì? Huyện nha, phủ nha nhiều lắm có được mấy trăm nha dịch, còn quân binh Nam Cảnh lại phân tán tứ phía đi chinh chiến, không đủ nhân lực để tu sửa công trình thủy lợi, thế nhưng đại công trình này cần đến quy mô trên vạn người thi công a.”

“Giải quyết thế nào đây?” Quý Tư hỏi, “Tổ chức lao dịch sao?”

“Ai.” Ân Tịch Ly vội khoát tay, “Lao dịch, binh dịch và sưu thuế, ba vấn đề này chính là tối kỵ, nhớ năm đó Thủy Hoàng đế, vì phạm quá nặng ba điều này, mới khiến dân chúng lầm than, không được. Kỳ thật muốn tổ chức một công trình với mấy vạn người cũng không khó, không cần dùng tới quan phủ, tìm phú nông bản địa là được rồi.”

“Phú nông bản địa?” Quý Tư tò mò.

“Ân, tìm mười hộ giàu nhất xuất thân ở các châu thành phụ cận Lạc huyện, những hộ này nắm trong tay hàng ngàn mẫu ruộng phì nhiêu, tất nhiên sẽ có rất nhiều nông dân đến các hộ đó thuê đất canh tác, một khi có lũ lụt dẫn đến thất thu, những phú hộ kia cũng chịu tổn thất không nhỏ. Đưa bản vẽ công trình cho những hộ này, phân phó phú nông bản địa tổ chức dân chúng đào mương máng, dẫn nước tưới tiêu ruộng bậc thang, gây dựng quan hệ với quan phủ, để bọn hẩn đừng đi vơ vét tài sản của các phú nông. Việc trị thủy đem lại thành quả tốt là tạo phúc mấy đời cho con cháu, ai lại không muốn làm, triều đình thì có thể miễn giảm đi sưu thuế cho những phú nông kia trong một thời gian, ban thưởng bằng cách tuyên dương, kết quả tự khắc sẽ có bạc đổ về lấp đầy quốc khố. Còn nếu ngài đem bạc trong quốc khố ra phát xuống, qua tầng tầng lớp lớp tham ô, cuối cùng khi tới được tay phủ nha gặp nạn, nhiều lắm cũng chỉ còn phân nửa, cho dù địa phương đó đem hết ra trị thủy, muốn làm thì không đủ khả năng, đành phó mặc, lại có thêm người vì thiên tai mà chết. Cuối cùng chính bản thân họ sẽ biến thủ bạc, thì công qua loa, thượng cấp vì cũng muốn hưởng lợi, đương nhiên không truy cứu, cho nên bạc cứu trợ đó, phát ra vô ích.”

Quý Tư nghe xong, gật đầu, “Diệu kế.”

Ân Tịch Ly nhìn kỹ hẩn, thấy mặt hẩn mang đầy tiểu ý, biết rõ hẩn đang thử mình, đành lắc đầu, tiếp tục đọc sách.

“Ân...” Quý Tư lại hừ hừ một tiếng, hỏi Ân Tịch Ly, “Tây Nam tiểu quốc lại có chiến loạn.”

Ân Tịch Ly lật trang sách, hỏi, “Là tranh ngôi hoàng vị a, hay là các tiểu tộc nội chiến?”

“Là nội chiến.” Quý Tư trả lời,

“Nội chiến thì không đáng ngại.” Ân Tịch Ly giở trang sách, “Tuy rằng thiệt thòi cho dân chúng ngoại tộc, nhưng đối với người Trung Nguyên mà nói, tuyệt đối có lợi.”

Quý Tư cười hỏi, “Vừa rồi Mẫn công tử đặc biệt đề cập đến tranh ngôi hoàng vị, vì sao vậy?”

“Ách...” Ân Tịch Ly ho khan một cái, “Thông thường thủ lĩnh của các đại tộc phía Nam tuổi tác khá lớn, đôi bên lâu lâu có xung đột cũng không đáng kể, có điều ngàn vạn lần phải đề phòng những nhân tài mới xuất hiện, kẻ mới vào cuộc so ra luôn có dã tâm cao hơn.”

“A.” Quý Tư gật đầu, tiếp tục xem tấu thư.

Ân Tịch Ly thở phào nhẹ nhõm, thực chất là lúc trước hắn xem thiên văn về đêm, nhận thấy có chút bất thường.

Vốn dĩ, Viên Liệt là chòm để vương tinh sáng nhất tại phía Đông Nam, có mười phần khí phách, hiện đã đủ lông đủ cánh. Nhưng hôm trước hắn lại phát hiện ở Tây Nam biên thù, có chòm để tinh mạnh mẽ khác đang đi lên, chưa kể, còn có xu hướng đối kháng với Viên Liệt... Tóm lại, trong thời điểm này Tây Nam chắc chắn sẽ loạn, nhất định sẽ xuất hiện một nhân vật khó lường, chống lại Nam Cảnh vương triều.

“Khái khái.” Quý Tư lại ho khan một tiếng, “Kể đến, Mẫn công tử, về vấn đề buôn bán muối lậu.”

Ân Tịch Ly cũng đành chịu, nhìn Quý Tư, cười, “Quý tướng, ngài đừng thử ta nữa, để cho ta bình tâm đọc sách một lát a, tốt nhất ngài cũng nên nhanh lên một chút rồi còn dùng bữa.”

Quý Tư cười có ý đồ, nói “Được, ta đây muốn hỏi thêm một vấn đề cuối cùng.”

Ân Tịch Ly nhìn hắn, ý bảo hắn cứ hỏi.

Quý Tư đột nhiên cười, vẫn, “Mẫn công tử... có phải là thầy tướng số không?”

“Khắc khắc...” Ân Tịch Ly vốn đang uống trà, liền sắc mặt hơi, ho khan, rồi giương mắt quan sát Quý Tư, đột nhiên thấy hắn chuyển sang cười đầy ẩn ý, thì thầm, “Trước kia ta có cơ duyên kì ngộ, được một vị cao nhân dạy sơ qua, biết hiện tại có mấy chòm sao sáng nhất gọi là đế tinh, lúc này đế tinh mới đang tỏa hào quang vạn trượng, trong khi đế tinh cũ lại âm ảm. Hơn nữa tứ phía tựa hồ như có bảy sói đang rình rập, mây mù phủ lấp, làm cho lúc tỏ lúc mờ không minh bạch được, ai, khó khăn a. Đế tinh vì thế cô tịch không ai giúp đỡ, thật sự đáng thương, rõ ràng phía Bắc có một chòm sao chói từ xa đến, nhưng vẫn một mực không tương trợ.”

Nói xong Quý Tư ngược mắt nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly bắt đầu lộ ra dáng vẻ bối rối, đặt chén trà xuống, dùng ống tay áo lau nước trà dính trên người, cũng không nói tiếng nào, trong đầu đang nghĩ phương pháp ứng đối.

“Trên mặt trống bỏi của người, chính là Càn Khôn bát quái trận, tục xưng là thần toán đồ.” Quý Tư thần nhiên nói, “Vị cao nhân dạy tinh tượng cho ta nói, nếu hữu duyên, có thể gặp được người dùng vật dụng bói toán này, ngàn vạn lần không thể để vượt mắt, người này có tài năng làm biến chuyển thiên hạ.”

Ân Tịch Ly hơi trễ khước miệng xuống, lườm Quý Tư, lòng tự nhủ, xong rồi xong rồi, vốn tưởng rằng đây là người phúc hậu, không ngờ lại là kẻ “đội lột trâu đi ăn thịt hổ” a!

Quý Tư cười thoáng giả hoạt, “Mẫn công tử, ngày đó sau khi ta gặp người, đã phái người đi thăm dò một chút, tại phương Bắc có trấn Thanh Vân, trùng hợp ở chỗ, nghe nói trong trấn Thanh Vân, có một tuần mỵ thư sinh họ Ân, được ca tụng là thần toán.”

Ân Tịch Ly hít ngược vào một hơi lạnh khí, lòng lại nhủ, không hổ là Quốc tướng a, hảo giả hoạt a! Sập bẫy rồi!

Quý Tư càng cười đến lộ ra vẻ cáo già, “...Ân công tử, giấy không thể gói được lửa, ta là người bình thường xuất ngôn cẩn trọng, nhưng một khi nóng giận sẽ dễ dàng nói hươu nói vượn, không bằng như vậy đi, dù người có tham gia khảo thí, chưa chắc sẽ dùng đến thực lực để thi. Có điều nếu người dám không dự thi hoặc vờ vĩnh thì...”

Ân Tịch Ly tròn tròn mắt, “Thì ngài làm gì?”

Quý Tư mỉm cười, “Ta liền bẩm báo hoàng thượng bố cáo thiên hạ, ngươi – Ân Tịch Ly là đại tài tử biết thuật Càn Khôn thần toán, kiểu nào cũng lần qua lần lại khiến ngươi cả đời không cách gì bình an đọc sách được!”

“A...” Ân Tịch Ly lại hút vô một hơi lương khí (khí lạnh) , trở mắt nhìn Quý Tư, “Tướng gia, vì có gì mà ngài làm như vậy?”

Quý Tư hắc hắc cười thống khoái, “Không có lý do, cứ coi như ta ‘Khát nhân tài’ đi.”

.....

Chạng vạng, Viên Liệt cùng Viên Lạc đưa Hạ Vũ tới phủ của Quý Tư tìm Ân Tịch Ly, liền gặp Ân Tịch Ly đang ngồi tại cửa phòng khách phủ Thừa tướng, hai tay chống cằm, vẻ mặt buồn bực lầm bầm lâu bầu, “Ai nha! Gừng càng già càng cay nha! Nay gặp phải người lợi hại như thế! Nghiệp chướng nghiệp chướng!”

14. Chương 14: Cầu Nhân Đắc Nhân

Sau khi Hạ Vũ trở về, rõ ràng là buồn bã thất thần. Ân Tịch Ly thấy hắn chịu tổ thái độ an phận, cũng đoán được, oan gia kia của hắn cơ hồ không dễ gì đối phó, hai người này một khi dây dưa, chính là một mất một còn, vạn kiếp không thể chiêu hồi, nếu may mắn một chút, biết đâu còn có ngày gương vỡ lại lành, bằng không, chắc chắn là thiên nhân vĩnh cách[8]. Loại thống khổ đó, hắn thật sự sợ Hạ Vũ không chịu đựng nổi.

“Ai.” Ân Tịch Ly đến gần Hạ Vũ, hỏi, “Muốn nghe ý kiến của ta không a?”

Hạ Vũ nhìn nhìn hắn, lắc đầu, “Không muốn.”

“Nhưng ta vẫn muốn nói!” Ân Tịch Ly nheo mắt lại. Hạ Vũ bịt tai, thà chết chứ không nghe, đồng thời đứng lên bỏ đi. Ân Tịch Ly liền bám theo, “Ngươi có nghe hay không a!” “Không nghe!” Hạ Vũ che chặt lỗ tai, có chết cũng không nghe. Rượt đuổi được một hồi lâu thì Ân Tịch Ly dừng lại, ngồi ở cửa chính rồi đá vào chậu hoa cạnh đó, mắng, “Tùy ngươi thôi, hảo lời hay khó khuyên được tên quỷ đáng chết nhà ngươi! Tự sinh tự diệt đi!” Hạ Vũ buông hai tay đang bịt lỗ tai ra, ngồi lên bậc thang kế bên, tiếp tục rầu rĩ thất thần.

“Ai, cho ngươi thêm một cơ hội nữa.” Ân Tịch Ly xích lại gần, hỏi, “Có nghe ta nói hay không?”

Hạ Vũ quay qua nhìn hắn, thật lâu, lắc đầu, “Không nghe.”

“Hô...” Ân Tịch Ly thở dài, “Bị ngươi khiến cho tức chết!” Nói xong, hướng đến cửa ra vào mà đi.

“Uy!” Hạ Vũ gọi hắn, “Tối lắm rồi ngươi còn đi đâu vậy a?”

“Đi uống rượu!” Ân Tịch Ly khoát tay, bước ra bên ngoài. Hạ Vũ có chút lo lắng, nghĩ buổi tối chớ nên để xảy ra chuyện, nên cũng theo ra ngoài. “Ngươi muốn đi đâu uống rượu?”

“Kỹ viện.” Ân Tịch Ly mặt dày mày dạn trả lời.

“Ngươi muốn chết hả!” Hạ Vũ mắng, “Ngươi đã từng đi kỹ viện chưa? Trông cái mặt của ngươi, đến nơi đó coi chừng lại bị chị em ăn tươi nuốt sống!”

Ân Tịch Ly bĩu môi, “Ngươi còn chưa chết, làm sao ta chết trước được.”

“Ngươi khoan đã !” Hạ Vũ bám theo hắn, “Muốn uống rượu phải đến tửu lâu, không được đi kỹ viện.”

“Ai cần ngươi lo.” Ân Tịch Ly bất mãn. Hạ Vũ biết rõ hắn đang đùa bỡn với mình, tiếp tục đi theo sau hắn, “Tịch Ly, ngươi nghĩ cách cho ta đi!”

“Tránh xa hắn một chút, về nhà làm ruộng!” Ân Tịch Ly trả lời ngắn gọn dứt khoát.

“Như vậy không được!” Hạ Vũ lắc đầu.

“Hết cách rồi, người chịu chết a!” Ân Tịch Ly nói, đưa tay muốn bóp cổ hắn, Hạ Vũ bị nắm cổ một hồi, đột nhiên hỏi, “Người tìm cách giúp ta tử chậm một chút hoặc tốt nhất là cố gắng làm sao để khỏi chết? Người không giúp ta, ta đây chết chắc rồi!”

Ân Tịch Ly thở dài, xoay người vào tửu lâu, “Người đúng là hết thuốc chữa! Uống say đã rồi tính.”

Màn đêm buông xuống, Ân Tịch Ly cùng Hạ Vũ uống đến hừng đông, gà gáy báo sáng, hai người trèo lên nóc tửu lâu tiếp tục uống vò rượu cuối cùng. Ân Tịch Ly ôm vò rượu, chỉ vào vài ngôi nhà đã lên đèn, nói với Hạ Vũ, “Người xem những gia đình kia, bọn họ dậy sớm thật!”

“Để mưu sinh thôi.” Hạ Vũ nói, “Dưới gầm trời này không phải ai cũng như người và ta sinh ra trong gia đình giàu có, kẻ có tiền khổ vì phong hoa tuyết nguyệt, người sinh ra trong gia đình bình thường thì khổ vì bốn ba cơm áo gạo tiền, nhà nào cũng có nỗi khổ sở riêng.”

“A.” Ân Tịch Ly bĩu môi, “Đừng có lấy cái thứ phong hoa tuyết nguyệt không đáng một xu đó ra để cùng một chỗ với việc bốn ba cơm áo gạo tiền!”

Hạ Vũ nhíu mày, “Sao lại có rượu ở đây a?” Ân Tịch Ly á khẩu. Hạ Vũ suy nghĩ một chút, nói, “Người định chừng nào thì rời Nhạc Đô trở về?” Ân Tịch Ly vẫn không lên tiếng.

“Có phải người đã bị Quý Tư thuyết phục rồi không?” Hạ Vũ hỏi hắn.

Ân Tịch Ly nhìn lên trời nghĩ ngợi, nói, “Lão già kia quá khôn khéo.”

“Vì thiên hạ bá tánh cái gì chứ, đều là gạt người.” Hạ Vũ nói, “Người quản việc bàn dân thiên hạ làm cái gì? Có ai đến quản giùm cái mạng của người không?”

Ân Tịch Ly nằm xuống ngửa mặt lên trời, tay lắc trống bỏi, nói, “Ta có thể cứu hàng nghìn hàng vạn sinh linh.”

“Ngàn vạn người đó không thân cũng chẳng quen.” Hạ Vũ trả lời, “Người không phải đã nói, thiên hạ bách tính vốn đáng quý, nhưng chẳng qua chỉ là lý thuyết, vì nếu không bao gồm cả bản thân mình trong đó, thì chẳng đáng gì sao?”

Ân Tịch Ly nhìn hắn, “Oa... Lời lẽ vô nhân tính như thế người cũng nói ra được a?”

Hạ Vũ một tay chống cằm, nói, “Bằng không người về nhà làm ruộng luôn a?”

Ân Tịch Ly bật cười, liếc mắt nhìn hắn. Hai người nhìn nhau thật lâu, Hạ Vũ cau mày, “Người muốn đáp ứng lời của lão hồ ly kia?”

Ân Tịch Ly nhíu mày, “Nhạc Đô hiện tại tập trung rất nhiều người tài a, nói không chừng so với ta còn có tài cán hơn, chuyện thi cử rất khó lường, ai bảo là ta nhất định có thể đứng đầu bảng?”

“Không ai có thể thắng được người.” Hạ Vũ lại cười khẩy một tiếng, “Chính người đã tính ra, không phải sao?”

Ân Tịch Ly nắn nắn mũi, nhắc chân đạp bay bình rượu bên người, “Mặc kệ!” Nói xong thì cảm thấy buồn ngủ. Chợt nghe Hạ Vũ hít mạnh một hơi lương khí. Ân Tịch Ly khó hiểu, hướng theo tầm mắt của hắn nhìn xuống, liền giật nảy người, Viên Liệt không biết từ khi nào đã đứng ở đó, rượu còn sót lại trong bình vừa rồi giọt trúng toàn thân hắn. Ân Tịch Ly vội vã chạy đến trốn sau lưng Hạ Vũ. Hạ Vũ cũng hỏi Viên Liệt, “Sao người lại ở đây?”

Viên Liệt chỉ chỉ Ân Tịch Ly phía sau hắn, “Ta đến phủ Thừa tướng tìm hắn, Quý tướng nói hắn đã ra ngoài rồi.” Hạ Vũ và Ân Tịch Ly không khỏi đồng loạt nhướn mày lên, chọn thời điểm này để tới tìm người quả là quái lạ.

“Ta có chuyện cần hỏi người.” Viên Liệt nhìn Ân Tịch Ly, trông thấy Hạ Vũ ở bên cạnh, liền thêm vào “Chỉ hỏi riêng người thôi.” Ân Tịch Ly vội vã bám chặt lấy Hạ Vũ, lắc đầu, nhưng Hạ Vũ lại lạnh lùng nhảy xuống khỏi nóc tửu lâu.

“Ừ!” Ân Tịch Ly bám vào mái tửu lâu để giữ cho khỏi té, mắng Hạ Vũ “Thật không có nghĩa khí!” Hạ Vũ vươn vai, ngáp đến hớn hở, quay trở về đi ngủ. Ân Tịch Ly tức tối ngồi xếp bằng trên nóc tửu lâu. Viên Liệt tỉnh nhảy lên.

“Ai...” Ân Tịch Ly giơ tay ngăn lại, “Người không được lên đây!” Viên Liệt nhú mào, “Vậy người muốn xuống sao?” “Không xuống!” Ân Tịch Ly nói, “Muốn gì thì cứ nói, hai ta nên giữ khoảng cách!” Viên Liệt nhìn nhìn hắn, rồi bất chấp mà nhún người nhảy lên, đáp ngay bên cạnh hắn, ngông nghênh ngồi xuống. Ân Tịch Ly nhích người ra, tận lực tránh càng xa Viên Liệt càng tốt.

Viên Liệt bị bộ dáng của hắn chọc phát tức, “Người đừng tránh nữa, ta có ăn thịt người đâu!” Ân Tịch Ly thản nhiên lăm bằm lầu bầu nói một câu, “Khó nói lắm.”

“Hả?” Viên Liệt nhìn hắn.

“Người muốn hỏi cái gì?” Ân Tịch Ly cố gắng bớt nói nhảm.

“Người... tên thật là gì?” Viên Liệt hỏi.

“Mẫn Thanh Vân.” Ân Tịch Ly kiên quyết gạt người.

“Quý tướng bảo không phải.”

“Hảo nha! Lão nhân kia thật không biết giữ mồm giữ miệng...” Ân Tịch Ly phát ngôn xong mới ý thức được bị hớ, đảo mắt. Liền thấy mặt Viên Liệt lộ ra hàm ý ____Quả nhiên là thế.

“Khụ khụ.” Ân Tịch ly tần hắng một tiếng.

“Người tên gì?” Viên Liệt hỏi, “Có phải họ Ân không?” Ân Tịch Ly hơi do dự, gật gật đầu.

“Nguyên tên?” Viên Liệt hỏi tiếp.

“Người đang thẩm tra phạm nhân a?” Ân Tịch Ly giật mình, không đề phòng nên trượt chân...

“Ai nha!” Viên Liệt nhanh chóng đưa tay chụp hắn lại, uy hiếp “Còn không nói thì ta ném người xuống dưới!” Ân Tịch ly tức muốn đập cả bình rượu vào đối phương.

Viên Liệt thấy hắn trợn trừng mắt tựa hồ tức giận, liền nắm lấy cổ tay hắn, nhẹ nhàng kéo hắn trở lại ngồi bên cạnh mình, “Năm đó làm sao người tìm được ta ở trong đồng tử thi?”

“Đi ngang qua.” Ân Tịch Ly vẫn không thành thật như trước.

Viên Liệt cười, “Vì sao bắt ta lập ra ba lời thề?”

Ân Tịch Ly nói dối không chớp mắt, “Ta không có.”

“Sao người cứ phải như vậy a?” Viên Liệt im lặng một chốc, “Toàn bịa đặt, định làm mặt dày sao?”

Ân Tịch Ly gật đầu, có vẻ vô sỉ, “Kẻ không biết xấu hổ mới là vô địch thiên hạ.” Cảm thấy có phần bác cũng vô ích, Viên Liệt đành nghiêng răng kèn kẹt. Ân Tịch Ly cười xấu xa.

Hai người ngồi song song một lúc, Viên Liệt đột nhiên lên tiếng, “Ta cảm thấy người rất có khả năng.” Ân Tịch Ly nhún vai, “Về phương diện nào a.” Viên Liệt chống hai tay lên đầu gối, nhìn xa xăm, thật lâu sau mới hỏi, “Người cảm thấy Nam Cảnh vương triều còn tồn tại được bao nhiêu năm?” Ân Tịch Ly chống hai tay ra sau, không trả lời, thấy Viên Liệt vẫn đang chờ hắn, liền hỏi, “Người muốn nghe nói thật hay là giả dối?”

“Sự thật”, Viên Liệt trả lời, “Ta đâu cần nghe nói dối để làm gì.”

“Vậy người thú thật trước đi.” Ân Tịch Ly nhìn Viên Liệt, để lộ ra nét cười nhàn nhạt, “Bản thân người cảm thấy thế nào?”

Viên Liệt ngẫm nghĩ, “Không vượt quá ba năm a.” Ân Tịch Ly cười, không lên tiếng.

“Ai.” Viên Liệt đưa đầu gối phải đung hắng, “Tới phiên người.” Ân Tịch Ly nghiêng mặt qua, dùng ánh mắt thật đẹp nhìn Viên Liệt đầy ẩn ý, hạ giọng nói, “Hai năm.”

Viên Liệt quan sát biểu tình hẩn thật lâu, khẽ gật đầu, “Ai...”

“Hoàng triều kế tiếp là gia tộc nào?” Viên Liệt lại hỏi. Ân Tịch Ly xích lại gần, cười, “Người thử nói xem? Người hy vọng là gia tộc nào?”

Viên Liệt nhìn sang gương mặt của Ân Tịch Ly ở cạnh bên, ngậm miệng, không muốn nói gì.

Ân Tịch Ly phát hiện ra Viên Liệt có một thói quen, bình thường hẩn luôn ngậm miệng, nếu nét môi bằng phẳng, có khả năng hẩn sẽ nói, nếu khoe miệng trễ xuống, thì đích thị là cự tuyệt... thà chết chứ không mở lời. Khẽ lắc đầu, Ân Tịch Ly đưa tay cầm một dải tóc đen trên vai Viên Liệt lên, thản nhiên nói, “Nếu ta nói cho người biết, Hoàng đế đời sau họ Viên, người tin không?”

Viên Liệt khẽ nhú mày, quay mặt nhìn Ân Tịch Ly, hai mắt giao nhau, ánh mắt Ân Tịch Ly khiến cho tim hẩn bối rối loạn nhịp. Bần thần thật lâu, Viên Liệt nhin không được hỏi, “Rốt cuộc người là ai?” Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ, không đáp, hỏi lại, “Ta hỏi người, nếu người phải lựa chọn giữa quyền lợi của bản thân và cứu giúp bách tính, người chọn bên nào?” Viên Liệt nghe xong hơi bất ngờ, “Chỉ được chọn một?”

“Ân.” Ân Tịch Ly gật đầu.

“Cứu bách tính.” Viên Liệt trả lời.

“Thật sao?” Ân Tịch Ly hỏi hẩn, “Vậy giữa làm Hoàng đế và cứu bách tính?”

“Làm Hoàng đế.”

“Hừ.” Ân Tịch Ly khịt mũi, lại nghe Viên Liệt nói, “Ta làm Hoàng đế chính là để cứu bách tính.”

Ân Tịch Ly neho mắt, nhích lại gần, “Người muốn làm hoàng đế a? Tính tạo phản sao?”

Viên Liệt lạnh lùng đưa mắt nhìn hẩn, “Căn bản các hoàng triều đều không phải do trời sinh, ai mà chẳng tạo phản mới có được, cho phép mình tạo phản thì tại sao lại không cho phép người khác tạo phản?”

“Ha ha.” Ân Tịch Ly vỗ tay, “Thú vị.” Cười xong, lại hỏi, “...Vậy giữa làm Hoàng đế và ái nhân?”

Viên Liệt ngạc nhiên hỏi, “Người có ý gì?”

“Một bên là ngôi vị Hoàng đế, một bên là chân tình, người chọn cái nào?” Ân Tịch Ly hỏi nửa đùa nửa thật.

Viên Liệt ngẫm nghĩ rồi đáp “Chân tình.”

Ân Tịch Ly dĩ nhiên là lấy làm kinh hãi, cười hỏi, “Quả là bất ngờ a, thì ra Viên đại tướng quân cũng yêu giang sơn thích mỹ nhân như ai.”

Viên Liệt nhếch mép, “Chân tình đầu nhất thiết chỉ dành cho mỹ nhân, yêu giang sơn rồi lại thích mỹ nhân, đó là hôn quân, vì chân tình mà từ bỏ giang sơn mới đích thực là nam nhân.”

Ân Tịch Ly hơi tán thưởng nhìn hẩn một cái, song lại tiếp tục hỏi, “Vậy giữa thiên hạ bách tính và chân tình thì sao?” Viên Liệt nhún vai, “Chân tình.” Ân Tịch ly nhú mày, “Sao người lại có thể vô phép tắc như vậy? Bỏ mặc vạn người, chỉ vì một người, không sợ thiên hạ chê cười ư?”

Viên Liệt nhìn Ân Tịch Ly đầy ngạc nhiên, rồi cười nói, “Người là đồ một sách.” Ân Tịch Ly bực bội đấm một cái vào vai Viên Liệt.

“Thiên hạ này có bao nhiêu người người biết không?” Viên Liệt xoa nhẹ vai, nói, “Một mình ta cùng lắm chỉ vì vài người mà sống thôi, dựa vào cái gì bắt ta phải chịu khổ vì thiên hạ bách tính?”

“Rõ ràng người vừa mới bảo giữa lợi ích cá nhân và thiên hạ bách tính thì chọn thiên hạ bách tính.” Ân Tịch Ly nói, chỉ tay vào Viên Liệt, “Cần quấy.” Viên Liệt nắm lấy ngón tay thon dài của hẩn, đáp trả, “Người mới cần quấy, chỉ lo tư lợi làm sao có thể đánh đồng được với chuyện cùng tri kỷ bách niên giai lão?” Ân Tịch Ly quan sát hẩn một hồi lâu, thu tay về, nói thâm trong miệng, “Tốt nhất người nên nhớ kỹ những lời đã nói hôm nay.”

“Cái gì?” Viên Liệt nghe không rõ.

“Không có gì.” Ân Tịch Ly phủi bụi trên tay, “Về thôi, hảo mệnh.”

“Này.” Viên Liệt gọi hắt, Ân Tịch Ly quay đầu lại.

“Rất cuộc thì người có bao nhiêu bản lĩnh.” Viên Liệt hỏi.

Ân Tịch Ly chống hai tay xuống nóc nhà đứng dậy, vỗ mông phủ bụi, từ trên cao nhìn xuống Viên Liệt, đột nhiên đưa tay, chỉ vào mũi hắt, nói, “Viên Liệt, ta có thể giúp người quân lâm thiên hạ[9], trở thành đế vương thiên cổ, người tin không?”

Viên Liệt ngơ ngác nhìn Ân Tịch Ly, mắt nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, gạt gón tay đang chỉ vào đầu hắt đi, nói, “Dọa người.”

Ân Tịch Ly khơi khoe miệng, “Họ thật của ta là Ân.” Viên Liệt giương mắt, nghe Ân Tịch Ly nói, “Tên gọi là Tịch Ly, Tịch trong tịch liêu, Ly trong ly biệt.” Viên Liệt không khỏi nhú mày, “Cha mẹ của người vì sao đặt tên người như vậy? Ai cũng hy vọng nhi tử được vinh hoa phú quý, vì cái gì lại muốn tịch liêu ly biệt?”

“Cha người đặt Viên Lạc hàm ý mỹ ngọc, lại gọi người là Viên Liệt chỉ hàn băng, băng lạnh có thể tan chảy, mỹ ngọc lại trường tồn, sao người không để ý đi?” Ân Tịch Ly cười lạnh lùng, “Tịch Ly thì sao? Ai sống ai chết, mà không phải tịch liêu xa cách?” Viên Liệt chợt chú ý tới bình rượu ngổn ngang tứ phía, tự hỏi hay là thư sinh này quá chén rồi? Sao lại nói năng lung tung như thế? Phải chăng đây mới là bản chất của hắt? Tính cách này, thật khác xa so với bề ngoài hoạt bát kia .

“Ân Tịch Ly...” Viên Liệt vuốt sống mũi, “Kỳ thật cũng không tới nỗi tệ lắm, đọc lên nghe đồng thanh với Ân Cát Lợi (may mắn) .” Ân Tịch Ly trợn mắt cả kinh, đúng lúc bị Viên Liệt bắt gặp, ngập ngừng hỏi, “Lẽ nào người...vốn mang tên Cát Lợi, rồi về sau sửa lại?”

“Không phải.” Ân Tịch Ly gấp đến độ khoát tay điên cuồng, quên mất là đang ở trên nóc từ lâu, trượt chân rơi thẳng xuống đất liền “Ai nha” một tiếng. May là Viên Liệt đã đáp đất trước, đưa tay đỡ lấy hắt. Ân Tịch Ly nhanh nhẩu nhảy xuống, chỉnh chu lại trang phục.

“Thư sinh này bất đồng với các nho gia cổ hủ thông thường.” Viên Liệt nhìn Ân Tịch Ly nghênh ngang đi phía trước, nhìn không được, cười, “Xem ra cũng có vài phần hào khí.”

“Đi nhanh lên, trời sáng rồi mà vẫn chưa ngủ.” Ân Tịch Ly thuận miệng nói, “Ta là thí sinh đi thi, rất bận rộn.” Viên Liệt bật cười, nhanh bước đuổi kịp, hỏi, “Người tham gia ứng thí thật sao?”

“Thì đã sao?” Ân Tịch Ly vô tư nói, “Không chỉ tham gia ứng thí, ta còn nhất định trở thành trạng nguyên.”

“Phóng đại.” Viên Liệt lắc đầu.

“Phóng cái gì đại?” Ân Tịch Ly ngửa mặt lên, ngạo mạn nhìn hắt, “Nếu ta không phải là trạng nguyên, người và Quý Tư cùng đi điều tra a, chắc chắn có kẻ gian lận.” Nói xong, ngáp một cái, đĩnh đĩnh đặt đặt quay về phủ Thừa tướng.

15. Chương 15: Cầu Còn Không Được

Sau khi Ân Tịch Ly về đến phủ Thừa tướng, thời gian để chuẩn bị cho cuộc thi cũng không còn nhiều.

Hắt tìm một núi lớn toàn những loại sách cổ quái kỳ lạ, vừa xem nội dung vừa thì thầm, không rõ lại đang đọc cái gì.

Một ngày kia, Viên Liệt lúi theo Viên Lạc, Tề Diệc và cả Tiêu Lạc mới từ xa đến, cùng nhau đi uống rượu, cố ý ghé qua phủ Thừa tướng, muốn mời thêm Ân Tịch Ly và Hạ Vũ.

Vào phủ, chỉ thấy Hạ Vũ đang cầm một đồng dược liệu, loay hoay phơi nắng.

Ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu xuống thân hình gầy gầy của Hạ Vũ, dược cầm trên tay, vẻ mặt chăm chú phân loại, Tiêu Lạc trông thấy, khẽ thở dài, “Ai, tuần tử vẫn còn đó, nhưng thời gian thì không dừng lại a.”

Viên Liệt nhìn hắt khó hiểu, hỏi, “Gì kia?”

“Ân?” Tiêu Lạc thần nhiên nhún vai, “Chỉ là tưởng nhớ về một mỹ thiếu niên đã từng khiến ta hồn nhiên mong nhiều thôi.”

Mọi người biết tổng hán đặc biệt có chút sở thích trái đạo lý luân thường, đành lắc đầu, làm gì có ai được mãi thanh xuân? Được nguyên vẹn hoài theo năm tháng?

Hạ Vũ thấy mọi người đến, liền hỏi, “Sao tất cả lại tập trung ở đây?”

“Tịch Ly thế nào rồi?” Viên Lạc hỏi.

Để tránh cho Ân Tịch Ly khó xử, đồng thời, cũng đề phòng luôn việc Ân Tịch Ly giữa đường đổi ý đào tẩu, Quý Tư đem họ tên thật của hán nói cho người của cả Viên gia lẫn Tề gia, không quên giúp hán giải thích ngọn ngành, rằng hán một thân một mình đến Nhạc Đô, nên lúc trước thường dùng tên giả, chứ không hề có chủ ý lừa gạt.

Mọi người tự nhiên thông qua, chỉ vướng mắt ở cái tên Tịch Ly, so với Thanh Vân thật sự không thích hợp bằng, phong thái của nhân vật Ân Tịch Ly này đem lại cảm giác lam sơn bích thủy, thanh thiên bạch vân, nhìn hán lúc nào cũng thoải mái phóng khoáng như thế, tìm không ra một điểm nào liên quan đến hai chữ Tịch Ly đầy mất mát thê lương.

Mọi người quen biết đã lâu, vốn cũng tâm đắc lẫn nhau, nên không cần ngoài mặt xưng hô huynh huynh này nọ mà quyết định gọi thẳng tên họ.

“Đang ở phía sau nhà đọc sách.” Hạ Vũ trả lời, đồng thời tiếp tục chú tâm vào phân loại dược liệu, không buồn liếc qua Tiêu Lạc lấy một cái, đây cũng là lời khuyên duy nhất Ân Tịch Ly dành cho hán ____ Vừa gần vừa xa, không xa không gần.

“Bây giờ đến có quấy rầy hán đọc sách không?” Tề Diệc hỏi.

“Cho dù là chuẩn bị để ứng thí, cũng cần nghỉ ngơi một chút a?” Viên Lạc nói, “Sau đó trở về tiếp tục học sẽ tốt hơn.”

“Các người đến gọi hán ra cũng tốt, để cho mấy cuốn sách được xả hơi.” Hạ Vũ thuận miệng trả lời.

Tất cả mọi người khó hiểu, giương mắt nhìn hán, tự hỏi, thế nào gọi là ‘cho mấy cuốn sách được xả hơi’?

Hạ Vũ phui tay, đưa mọi người vào trong, đến cửa thư phòng liền thấy Quý Tư đang dựa vào ghế đong đưa, từ tốn lắng nghe thanh âm trong phòng vọng ra, một mặt phe phẩy quạt, vuốt râu, một mặt tán thưởng, thỉnh thoảng cười ha hả vài tiếng, rồi lại tán thưởng.

Mọi người cảm thấy lạ lẫm, liền tiến lại nhìn, trong thư phòng chỉ có Ân Tịch Ly ngồi trên ghế, mà hán cũng chẳng ngồi được một cách tử tế, lưng ghế dựa thì quay ra phía trước, một tay gác lên thành ghế để chống cằm, tay kia lật sách, vừa lật trang, vừa huyền thuyên nói trong miệng.

Mọi người tập trung nghe thử, nhận ra hán đang đề cập đủ mọi thứ, có khi mỉa mai trào phúng, thỉnh thoảng lại đính chính phản bác, hầu hết đều sử dụng ngôn từ rất kịch liệt.

“Hán...làm gì vậy?” Tiêu Lạc thắc mắc hỏi Hạ Vũ.

Hạ Vũ nhún nhún vai. “Tranh cãi với sách.”

...

Tất cả nghe xong, hai mặt nhìn nhau, người với sách... tranh cãi như thế nào a?

“Hán luận về thuyết lý của người xưa, về sai lầm của người đương thời, sự bất công của kẻ đương quyền, nỗi bất hạnh của người trong thiên hạ, giỏi lắm giỏi lắm!” Quý Tư phẩy cây quạt, liên tục gật gù, nói, “Quả thật không tầm thường, quan điểm lý giải đều vượt xa lão phu bội phần, rất giỏi.”

Mọi người nhìn nhận vẻ mặt say sưa kia của Quý Tư, hiển nhiên là đã bị thu phục bởi Ân Tịch Ly.

“Đi ăn không?” Viên Liệt đưa tay gõ vào khung cửa, hỏi Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly quay đầu trở lại, trông thấy cả nhóm, vung tay ném sách, đứng lên chạy ra ngoài, “Đi.”

Hạ Vũ hơi áy náy, đảo mắt tròng Ân Tịch Ly, “Sao người lại làm bừa với sách của Thừa Tướng như vậy?”

Ân Tịch Ly nhướn mày, cười hỏi Quý Tư, “Quý tướng, sách này người còn xem nữa không?”

“Không xem không xem.” Quý Tư cười ha hả, “Há, không đọc nữa, quả thực hoang đường hết sức, những sách người mới đọc qua, ta phải đem đốt hết, chỉ cần giữ lại mấy cuốn hữu dụng là được.”

Viên Lạc thấy sắc mặt hồng hào của Quý Tư, liền hỏi Viên Liệt, “Lẽ nào lão gia tử say rồi sao?”

Viên Liệt cảnh cáo hẳn, mọi người cáo từ Quý Tư, rời khỏi phủ Thừa Tướng.

Ân Tịch ly cầm trống bỏi trên tay, lộp bộp quay vòng hai cái, thu lại, hỏi, “Đến tửu lâu nào dùng bữa vậy?”

“Đông thành Thiên Hương các a?” Viên Lạc nói, “Ta đặt chỗ tốt rồi, hôm nay có Thiên Hương cô nương tới đánh đàn.”

“Thiên Hương cô nương?” Ân Tịch Ly hiểu kỳ.

“Ân, Thiên Hương cô nương là lão bản nương của Thiên Hương các.” Tề Diệc nói, “Cầm kỹ siêu quần, dung mạo kiều diễm, ngày này mỗi tháng luôn xuất hiện đánh đàn, nên chắc chắn đồ ăn của Thiên Hương các hôm nay sẽ được chuẩn bị hảo.”

“A...” Ân Tịch Ly dường như không mấy hứng thú.

“Thiên Hương các còn có Lê Hoa tửu ngon nhất Nhạc Đô.” Viên Liệt thêm vào một câu.

Ân Tịch Ly lập tức gật đầu, “Đến Thiên Hương các a, chỗ đó tốt nha.”

Mọi người đều có phần bất đắc dĩ, khá khen cho một thư sinh ngày thường phong thái như thiên tiên, nhưng thực chất lại là tửu quỷ. (sâu rượu)

“Thiên Hương các hôm nay còn có rất nhiều tiết mục, đầu tiên là chọn mỹ nhân.” Viên Lạc cười nói.

“Chọn mỹ nhân cái gì a?” Ân Tịch Ly hiểu kỳ.

“Mỗi tháng một lần tuyển chọn, các gia điều quản xướng[10] nổi tiếng trong thành đều trang trí thuyền hoa rực rỡ, đưa các cô nương có tên đứng đầu bảng lên tỗ thí, để cho khách nhân chọn ra ai xinh đẹp nhất, người chiến thắng sẽ được ban thưởng một nửa thu nhập trong ngày hôm đó của Thiên Hương các.” Tề Diệc giảng giải cho Ân Tịch Ly và Hạ Vũ, “Tóm lại hôm nay là ngày rất náo nhiệt của Thiên Hương các.”

Ân Tịch Ly khẽ gật đầu, đương nhiên, ngoài uống rượu ra, những thứ khác đều không có gì thu hút.

“Tịch Ly không có hứng thú với mỹ nữ sao?” Tề Diệc cười hỏi.

Ân Tịch Ly nhún nhún vai hỏi lại, “Thế nào thì được tính là mỹ nữ?”

“Thì là một nữ tử mỹ lệ” Viên Lạc nói, “Như Linh nhi chẳng hạn.”

Ân Tịch Ly cười nhạt một tiếng, “ Từ ‘mỹ lệ’ do Tuân Tử [11] đề ra, mỹ lệ chỉ dùng để nhận định một phần trong đặc tính của nữ tử, nhưng cho đến ngày nay, mỹ lệ lại thành ra toàn bộ yếu tố để phán xét một nữ nhi. Mỹ nữ không chỉ đơn thuần là một nữ tử xinh đẹp, còn có rất nhiều chuẩn mực khác góp phần vào, mỹ nữ chân chính, chưa hẳn cần phải khuynh quốc khuynh thành. Tướng mạo xinh đẹp chẳng qua là cách nhìn nữ tử dưới con mắt của nam nhân, nếu tranh nhau chỉ để làm mỹ nữ trong mắt nam nhân, thì cũng như thừa nhận bản thân mình bị phụ thuộc vào danh vọng lẫn địa vị thôi.”

Mọi người nghe xong lời của Ân Tịch Ly, đều không có cách gì phản bác lại được, cách nói chuyện của người này thật sự cay nghiệt, những lời vừa nói ra, không biết đã đắc tội tới bao nhiêu nữ tử ưa phù phiếm trong thiên hạ... Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, không thể bảo hắn sai được.

Ân Tịch Ly thông thả tiến lên phía trước, Viên Liệt phán, “Ân nói kiểu đó, sớm muộn cũng có ngày người bị đánh.”

“Ta thà nói thật mà bị đánh, còn hơn phát ngôn vô vị để xu nịnh trục lợi.” Ân Tịch Ly vô tư nói.

Tất cả mọi người ở phía sau không rõ vì sao đều có chung một loại cảm xúc, muốn véo hắn một phát, nhìn hắn đau tru tréo một phen.

Đến Thiên Hương các, liền có tiểu nhị ra nghênh đón ngay, đưa mọi người lên lầu hai ngồi vào một chỗ tốt nhất, trước tiên là gọi món ăn.

Tất cả lần lượt yêu cầu món mình yêu thích, Ân Tịch Ly đương nhiên muốn rượu Lê Hoa – thứ được giới thiệu là rất nổi tiếng. Vài chén điểm tâm nhỏ tinh xảo được dọn lên, mọi người dùng điểm tâm, phẩm rượu, ngắm cảnh phố phường ngược xuôi.

“Nhạc Đô quả nhiên giàu có, sung túc.” Hạ Vũ tự nhủ, “Thương nhân quy tụ, người mua kẻ bán tấp nập.”

“Thích Nhạc Đô sao?” Tề Diệc cười hỏi, “Vậy Hạ huynh có muốn lưu lại đây lâu dài không?”

“Đúng thế, y thuật của Hạ huynh siêu phàm, có muốn vào làm ở Thái y viện không?” Viên Lạc hỏi, “Ta thấy đám lão thái y kia còn không sánh nổi với người.”

Thanh âm vừa dứt, chợt nghe Ân Tịch Ly khụt khịt mũi buông một câu, “Nhất quyết không được.”

Mọi người sững sốt, nhìn Ân Tịch Ly, Hạ Vũ cũng quan sát hẩn.

Ân Tịch Ly nói, “Bên trong cửa cung thâm sâu như biển, loại địa phương đó, người vào để làm gì? Về nhà làm ruộng đi.”

Hạ Vũ nhắc chân đạp hẩn một cước.

“Ai nha...” Ân Tịch Ly vừa bực bội xoa xoa chân, vừa bắt mắt trừng Hạ Vũ.

Trái lại tất cả đều ngẩn người, không hiểu vì sao chợt có cảm giác, hình như đạp Ân Tịch Ly là một việc rất sáng khoái.

“Ai bảo người nói chen vô làm gì?” Hạ Vũ trợn mắt nhìn, “Nói nữa ta sẽ vạch trần chân tướng của người.”

Ân Tịch Ly đành im lặng dùng điểm tâm, tất nhiên mọi người đều cảm thấy rất tò mò về thân phận của hẩn.

Trong lúc trò chuyện, rượu và thức ăn được mang lên.

Ân Tịch Ly vừa dùng bữa, vừa nhìn ra ngoài phố ngắm cảnh, khều khều Viên Liệt hỏi, “Ai, từ khi đến đây ta đã thấy hơi kì quái, vì sao có một số nhà đều treo một dải lụa màu hồng và một dải lụa màu đen trên cửa? Loại phong tục này chưa hề thấy qua a?”

“A, đây không phải là phong tục, chỉ để thuận tiện thôi.” Viên Lạc trả lời thay Viên Liệt, “Những nhà đó, đều là các gia đình có nữ tử đang muốn tìm người cầu thân.”

“A.” Ân Tịch Ly cảm thấy rất thú vị, “Còn có chuyện này sao?”

“Đúng vậy.” Viên Lạc gật đầu, “Người xem, treo một nút kết, nghĩa là trong nhà có cô nương, treo hai nút kết, nghĩa là có tiểu tử. Một số bà mối luôn dựa vào những nút kết bằng lụa kia, đến hỏi thăm ghi lại tên họ và ngày sinh tháng đẻ, rồi đi truyền lại cho đối tượng khác, nếu có mối nào cảm thấy phù hợp, sẽ thu xếp để nam nữ đôi bên gặp nhau một lần, coi như kết thân, gặp mặt mà không vừa ý thì không cần trả tiền, nếu việc xem mắt thành, bà mối sẽ được thưởng năm mươi quan tiền.”

“Thú vị thú vị.” Ân Tịch Ly không ngớt ngợi khen, hỏi, “Ai đã nghĩ ra phương pháp này?”

“Quý tướng.” Viên Liệt trả lời.

“Chủ ý hay a.” Ân Tịch Ly tấm tắc tán thưởng, “Quý tướng quả nhiên là cáo già, không thể khinh thường!”

Tất cả đều buồn cười, không biết Quý Tư nghe được Ân Tịch Ly khen hẩn như thế, nên vui hay nên buồn đây.

Đang ăn, chợt Ân Tịch Ly trông thấy có mấy bà mối tựa như lời kể, tay cầm bài tử gõ cửa từng nhà, liền hỏi, “Những bà mối này từ đâu tới?”

“Đều từ các gia đình nhân rồi, là các lão nhân thích tác hợp cho người khác.” Viên Liệt trả lời, “Họ mỗi ngày tụ tập cùng một chỗ, hăng hái theo đuổi công việc này.”

“A?” Ân Tịch Ly khẽ nhú mày, cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục uống rượu, nhưng thỉnh thoảng lại ngắm quan sát mấy bà mối.

Hạ Vũ ngồi cạnh trông thấy, liền hỏi, “Thế nào? Cảm thấy vừa mắt bà mối nào sao?”

“Phụt...” Ân Tịch Ly phun một ngụm rượu ra, vỗ ngực ho sặc sụa, Hạ Vũ cười xấu xa với hắn, mọi người cũng có chút cảm giác hả hê, quả nhiên, để đối phó với Ân Tịch Ly phải cần đến Hạ Vũ xuất trận a.

“Ân.” Ân Tịch Ly nhú mày, nói, “Chỉ là có cảm giác, trông các bà mối này... chẳng hiểu sao lại mang một dáng vẻ phong trần.”

“Dáng vẻ phong trần cái gì a.” Viên Lạc cười nói, “Mấy lão mục tử đã có cháu nội để ẵm, chung quy đều đi đứng như thế.”

“Ách...” Cách lý giải này, Hạ Vũ thấy có vẻ không chính xác lắm, hắn tiến đến bên bệ cửa sổ quan sát, lắc đầu, “Hai bà mối kia chưa từng sinh hài tử.”

“Điểm này cũng có thể nhìn ra sao?” Tiêu Lạc cười hỏi. Từ lúc bắt đầu dùng bữa, tuy Hạ Vũ ngồi kế hắn, nhưng lại đối với hắn cực kỳ lãnh đạm, cũng không hề tỏ ra thân thiện, khiến hắn cảm thấy thú vị.

“Ân, nữ nhân đã sinh qua hài tử xương hông thường lớn hơn một chút, tư thế đi đứng cũng khác biệt, đích thực sẽ mang dáng vẻ phong trần, do thói quen nhiều năm hình thành nên.”

“Vậy sao?” Ân Tịch Ly cười cười, nâng chén lên nhấp rượu.

Lúc này, bên trong Thiên Hương các đột nhiên náo nhiệt hẳn, mọi người vỗ tay tán thưởng, khi Ân Tịch Ly đảo mắt nhìn qua, liền trông thấy ở trung tâm, nơi được quây lại bởi một bức rèm, có một nữ tử tha thướt đi ra, tay ôm đàn, trịnh trọng ngồi xuống, khẽ vuốt dây, không nói câu nào, chỉ đơn thuần gảy đàn lên.

Tiếng đàn uyển chuyển réo rắt, thanh nhã động lòng người, dung nhan nàng kia giấu sau bức rèm, lúc ẩn lúc hiện, trông rất mơ hồ.

Mọi người lắng nghe như si như say, tất cả đều tâm trí thần đăng[12].

Bọn Viên Liệt hầu hết là quân nhân, không quá hứng thú với kiểu này, Viên Lạc tuy yêu thích, nhưng hắn vẫn là người có chừng mực, cái gì cũng thích, có điều lại không có thứ gì yêu thích quá mức.

Cá biệt hơn nữa là Ân Tịch Ly, hắn chỉ thỉnh thoảng cúi đầu quan sát ngôi gia đối diện, tựa hồ rất chú tâm.

Đàn đang chơi giữa chừng, đột nhiên Ân Tịch Ly chau mày, đặt chén rượu xuống đứng lên, hướng dưới lầu rời đi.

Tất cả mọi người kinh ngạc, những ai ngồi trên lầu đều giật mình không thôi, cho tới nay, được nghe Thiên Hương cô nương gảy đàn đích thực là sự kiện rất trọng đại, vậy mà lại có người nửa đường rời tiệc sao?

Ngay cả Thiên Hương cô nương cũng sững sờ đến mức ngón tay run lên, đàn ra sai âm, vội gấp gấp lấy lại tinh thần.

Bọn Viên Liệt lại càng khó hiểu hơn, hướng ra bên ngoài cửa sổ dò xét, chỉ thấy Ân Tịch Ly rời khỏi lầu lầu xong thì đi một mạch đến gia đình họ vừa được bà mối viếng thăm, tới cửa ra vào, đưa tay gõ.

Nhận thấy dường như không có người hồi đáp, hắn liền gõ liên tục.

Viên Liệt nhú nhú mày, đứng lên, nhún người nhảy ra ngoài cửa sổ, tiếp đất ngay bên cạnh Ân Tịch Ly, hỏi hắn, “Chuyện gì vậy?”

Ân Tịch Ly chỉ nói, “Ân... có gì đó không bình thường.”

Viên Liệt quan sát hắn, thấy hắn đã gõ cửa rất lâu nhưng người bên trong hắn là không muốn ra mở, bèn lắc đầu, nhắc chân, một cước đá văng cửa nhà.

Ân Tịch Ly bị hắn làm cho kinh hãi đến nhảy dựng, Viên Liệt chấp tay sau lưng, bước vào sân trong, Ân Tịch Ly cũng nhanh chóng nổi bước theo sau.

Tiến vào bên trong, chợt nghe có tiếng nữ tử khóc.

Mà thanh âm đá tung cửa cũng gây kinh động đến gia chủ, ngay lập tức có một nam tử trẻ tuổi chạy ra, hỏi, “Các người là ai a? Sao dám tự tiện xông vào nhà người khác như thế?”

Viên Liệt nhìn qua Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly nhắm hướng trong phòng nhìn vào, bắt gặp một lão phụ nhân, đang đưa tay che chở cho một thiếu nữ mới vừa vội vàng chạy đến, liền lắc đầu, hỏi nam tử kia, “Phải chăng vì chuyện kết hôn, bị người ta giết tiền cướp sắc?”

Nam tử kia sững sốt, vẻ mặt lộ ra một tia bi thống cùng một chút âm ức, Viên Liệt thuộc loại thông minh, thoáng nhìn qua là trong bụng đã hiểu, “Đích thực có chuyện này sao?”

“Không...không can hệ đến người, đừng phỉ báng danh dự của muội muội ta, chỉ là từ chối xem mắt thôi.” Nói đoạn, người trẻ tuổi vội chạy tới bên tường cầm cái cuốc, đuổi hai người, “Hai người rút ra ngay! Bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Ân Tịch Ly khẽ lắc đầu, lên tiếng, “Quá hồ đồ.” Nói xong, kéo Viên Liệt xuất môn.

“Bỏ mặc như vậy sao?” Viên Liệt nhìn người trẻ tuổi kia nóng giận sập cửa nhà lại, hỏi Ân Tịch Ly.

“Quần thể nào được đây?” Ân Tịch Ly miễn cưỡng, “Ngày nay danh tiết của nữ tử còn trọng yếu hơn so với tánh mạng, nếu để thiên hạ biết muội tử của hần đã thất thân lại mất cả tiền, chưa nói đến việc cả đời không gả đi được, còn bị chê cười thêm, không có cơ hội để ngóc đầu dậy. Chẳng thà giấu kỹ khiến người không biết quỷ không hay, như thế, biết đâu lại có thể đính ước được lần nữa. Nếu gặp đối phương là hài tử đầu óc đơn thuần, chưa chắc đã phát hiện ra tân nương tử không còn nguyên vẹn.”

“Vậy người vừa bảo ‘quá hồ đồ’ gì đó là sao?” Viên Liệt thắc mắc, “Bọn họ cũng vì bế tắc a.”

“Ta ám chỉ là loại quan niệm của nữ nhân thường tình đặt nặng danh tiết hơn tánh mạng thật ngu xuẩn.” Ân Tịch Ly hỏi Viên Liệt, “Đúng rồi, những bà mối kia có địa điểm tụ tập nào đặc biệt không?”

“Có!” Viên Liệt gật đầu, “Hàn Mai quán.”

“A, tên rất hay!” Ân Tịch Ly cười mỉa mai, hỏi, “Ở đâu a?”

“Phía tây, muốn đi sao?” Viên Liệt hỏi.

“Ân.” Ân Tịch Ly chỉ về phía tây, bảo Viên Liệt, “Dẫn đường.”

“Người đến đó làm chi?” Viên Liệt hướng Hàn Mai quán đi, thắc mắc hỏi Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly mấp máy miệng, đáp, “Còn làm cái chi khác nữa? Đi đập đổ quán.”

“Chỗ đó chỉ toàn là nữ nhân.” Viên Liệt nhắc nhở.

Ân Tịch Ly nhướn mi, “Nữ nhân thì đã sao? Đến khẩu chiến với hội bà mối.”

16. Chương 16: Thay Trời Hành Đạo

Ân Tịch Ly nghênh ngang dẫn Viên Liệt đi “đập” quán, dọc đường, băng qua một khu chợ, Ân Tịch Ly lấy bạc, mua một con gà trống và một con gà mái ở ven đường, dùng dây thừng cột chân, xách lên rồi đi tiếp.

Viên Liệt không rõ tên chuyên gây họa này đến tột cùng muốn làm trò gì, đành phải lẻo đẻo theo sau.

Đi thêm được một đoạn, Ân Tịch Ly lại thuê hai cỗ kiệu, tìm bốn phu khiêng, thả gà trống vào cỗ kiệu có màn xanh, gà mái thì cho vào cỗ kiệu có màn che màu đỏ, lại phân phó mấy vị kiệu phu, tuyệt đối không được nói năng, cứ cúi đầu mà khiêng kiệu, hứa hẹn sau khi xong việc sẽ trọng thưởng, còn đưa trước cho bọn họ mỗi người một lượng bạc.

Mấy người kiệu phu kia đương nhiên là hơn hớn đáp ứng, không phàn nàn gì khiêng cỗ kiệu lên theo sát Ân Tịch Ly.

Viên Liệt càng bức bối, tự nhủ, tên thư sinh điên rồ này có bệnh sao? Như thế nào lại đem hai cỗ kiệu hảo hảo cho gà ngồi, trong khi hai người bọn họ đích thực là hai đại nhân sống sờ sờ, lại phải cuốc bộ a?

Ân Tịch Ly thấy Viên Liệt nhìn mình với vẻ mặt hồ nghi, khoe miệng liền khẽ nhếch lên. Tên này quả nhiên có bộ dáng yêu nghiệt trời sinh, khi cười, cái cằm thon thon, mặt mày đắc ý, khiến Viên Liệt tâm phiền ý loạn, sao lại có loại người tai hại như thế trên đời chứ?!

Đến trước cửa Hàn Mai quán, đã thấy đại môn rộng mở.

Ân Tịch Ly khơi khơi miệng mỉm cười, lệnh cho bốn phu khiêng kiệu chờ trước cửa, bản thân cùng Viên Liệt sải bước đi vào.

Bên trong Hàn Mai quán, có mấy bà mỗi ngồi quanh bàn, vừa đếm bạc vừa cắn hạt dưa, thấy có người đến, tưởng rằng có sinh ý (việc làm ăn) tới, nhanh nhẩu giương mắt đảo qua, rồi kinh ngạc nhảy dựng lên.

Chỉ riêng người đi trước, một thân bạch y cân xứng, phong thái nhã nhặn, nhìn đến diện mạo, mấy bà mỗi đột nhiên hít vào một hơi, hảo tuấn nam tử a!

Lại ngó ra phía sau Ân Tịch Ly, càng hít thêm một hơi lạnh khí nữa, đây chẳng phải là đại tướng quân Viên Liệt sao? Viên Liệt được coi như đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy tại Nhạc Đô, tuy biểu tình luôn nghiêm túc bất cầu ngôn tiểu[13], nhưng vẫn là tình nhân trong mộng của đại bộ phận nữ tử Nhạc Đô a.

Bà mỗi nhủ thầm hôm nay có quái sự a...Viên Liệt mà lại đến Hàn Mai quán? Lẽ nào cũng muốn lo việc hôn sự? Nếu xảy ra chuyện này thật, phỏng chừng toàn thể cô nương của Nhạc Đô đều muốn xếp hàng.

Một bà mỗi để bạc và hạt dưa trong tay xuống, đứng lên hành lễ với hai người... “Ui! Khách quý khách quý! Viên đại tướng quân, vị công tử này, đến đây là muốn kết thân a, hay tìm người mai mối?”

Ân Tịch Ly cười cười, ra vẻ rất khách khí với bà mỗi, nói, “Vị mục mục này, xưng hô như thế nào?”

“A, gọi ta Lưu mục được rồi, đằng kia là Từ mục, Trương mục, Ngô mục.” Lưu mục giới thiệu qua một lần cho Ân Tịch Ly, ngày thường Hàn Mai quán tổng cộng có bốn bà mỗi trông coi, bốn người luôn hết sức bận bịu, gặp lúc lễ tết không đủ nhân lực, sẽ mời thêm vài người nữa đến hỗ trợ.

Ân Tịch Ly rất mực hiền hòa theo sát các bà mỗi hỏi han, rồi ngồi xuống thở dài.

Viên Liệt chẳng nói chẳng rằng, vẫn bày ra bộ mặt nghiêm nghị đặc trưng, ngồi cạnh Ân Tịch Ly, chờ xem hấn ứng đối như thế nào.

Mấy bà mỗi vội dâng trà, hỏi, “Vị công tử này, xưng hô như thế nào a?”

“Nga, ta họ Mẫn.” Ân Tịch Ly lôi cái tên giả ra dùng, Viên Liệt đoán được ngay hấn lại muốn gây họa cho người khác nữa đây.

Ân Tịch Ly bưng chén lên nhấp một ngụm trà, sau đó hạ chén trà xuống, thở dài.

Bà mỗi hỏi, “Vì có gì Mẫn công tử đây lại mặt ủ mày chau như vậy?”

“Ai...đừng nhắc nữa.” Ân Tịch Ly lắc đầu, phán, “Khó xử a.”

“Sao lại khó xử?” Mấy bà mỗi hỏi.

“Sách...” Ân Tịch Ly nói, “Không gạt gì các vị, ta thực không có cách nào khác, mới phải nhờ đến mấy vị cao nhân trợ giúp.”

Mấy bà mỗi hai mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra sắc thái vui mừng, cười hỏi, “Chắc không phải là Mẫn công tử muốn kết thân a? Trông điều kiện của Mẫn công tử, đừng nói kết thân, thậm chí chọn rể cũng không thành vấn đề a! Cả Nhạc Đô này, nhìn ngài liền muốn gả cô nương ngay, không được một ngàn nhà, phỏng chừng cũng đến tám trăm a.”

“Ha ha ha.” Ân Tịch Ly cười thân thiện, nói, “Các vị mục mục thật khéo lời, không phải ta kết thân, mà là hai vị bằng hữu của ta.”

“A?” Mấy bà mỗi liếc nhau một cái, cùng hỏi, “Vậy ra Mẫn công tử có bằng hữu muốn kết thân?”

“Đúng, là một đôi huynh muội.” Ân Tịch Ly gật đầu, “Ca ca muốn tìm thê tử để hảo hảo chung sống, muội muội thì muốn tìm nhân gia để có nơi nương tựa.”

“Cảm tình tốt!” Các bà mỗi nhanh nhẹn gật đầu, hỏi, “Hai vị bằng hữu của Mẫn công tử có điều kiện như thế nào?”

“Sách...” Ân Tịch Ly lắc đầu, cười khổ nói, “Huynh muội bọn họ tuy có hoàng kim bạc triệu, nhưng lại hổ thẹn vì dung mạo xấu xí mà không dám gặp người a.”

“Ai u.” Mấy bà mỗi mặt mày rạng rỡ, nói, “Chỉ dựa vào việc có hoàng kim bạc triệu thôi, trư còn dựng vợ gả chồng được, cả đồng người mơ ước mà xếp hàng!”

“A, so với trư vẫn hảo hơn nhiều.” Ân Tịch Ly vội vàng nói.

“Mẫn công tử cứ việc phân phó a.” Mấy bà mỗi nói, “Muốn ra điều kiện gì, hoặc nếu đã vừa ý nha đầu nhà ai, chúng ta sẽ giúp ngài mở lời.”

“Hảo, hảo.” Ân Tịch Ly khẽ gật đầu, nói, “Chuyện là thế này, vị huynh trưởng thì không thích tiểu thư khuê các, lại thích nha đầu hoạt bát, cho nên a...Tốt nhất là tìm giang hồ nữ nhân.”

“Giang hồ nữ nhân?” Mấy bà mỗi ngẩn người, hỏi, “Giang hồ nữ nhân là sao a?”

“Nghĩa là ... tốt nhất nên chọn con cái nhà võ.”

“Nga!” Bà mỗi nhanh nhẩu gật đầu, nói, “Cái này có a, Lưu tổng tiêu đầu của Vạn Thông tiêu cục ở nam phố chẳng phải muốn cho nhi nữ xuất giá sao? Tiểu nữ kia hẳn là xinh đẹp.”

“Ai nha.” Ân Tịch Ly lắc đầu nói, “Vị mục mục này khéo nhìn a, bằng hữu của ta, đúng là đã phải lòng Lưu gia khuê nữ.”

“Vậy tác hợp nha!” Bà mỗi thần tình sáng rỡ, nói, “Lưu lão đầu a, rất tham tiền!”

“Bằng hữu của ta hướng nội lắm, không thích giao tiếp!” Ân Tịch Ly bày ra chút vẻ phiền muộn, thuyết, “Cũng không muốn gặp người!”

“Hướng nội càng tốt a!” Bà mỗi nói, “Lanh lệ quá không đáng tin cậy nha!”

“Hắn nói, ai đứng ra làm chủ mai mối cho hắn, chu toàn hôn sự này, sẽ được ban thưởng năm trăm lượng, đích xác là năm trăm lượng mỗi người a.” Ân Tịch Ly phán.

“A...” Mấy bà mỗi hít vào một hơi, nhủ bụng, việc mai mối này không thể không đứng ra làm chủ, ngày thường các mục chu toàn một đám chỉ được có năm mươi lượng, đám này lại thưởng những năm trăm lượng, quả là đại phú a?

“Không thành vấn đề, hôn sự nhà này cứ phó thác cho bọn ta!” Bà mỗi Lưu cùng bà mỗi Trương đứng lên, tuyên bố làm chủ cho hôn sự này.

Ân Tịch Ly lại bồi thêm một câu, “Còn nữa...Hai vị mục mục, ta còn có một yêu cầu nhỏ.”

“Công tử cứ nói!” Ngô mục vỗ ngực, “Đích thân ta sẽ nhận lãnh!”

“Bằng hữu của ta bảo, hắn thuộc dạng không gặp được ý trung nhân thì không nói chuyện, các vị bàn bạc sao cho ổn thỏa, nhạc phụ đồng ý, giao phó cô nương, hắn mới gặp.” Nói xong, Ân Tịch Ly chỉ tay ra cổ kiệu rèm xanh ngoài cửa, “Bằng hữu của ta hiện ở trong đó, hắn còn dặn, nếu trông thấy người vén rèm lên trước là nhạc phụ, hắn sẽ không thưởng bạc, trái lại còn phá nát Hàn Mai quán của các người!”

“Ai u, bằng hữu của người sao lại nóng nảy như thế a?” Lưu mục nhin không được hỏi.

“Hắn xuất thân cao quý, tính khí như vậy cũng đúng thôi.” Ân Tịch Ly nói, quay sang hỏi Viên Liệt, “Viên tướng quân, người bảo có phải hay không a?”

Viên Liệt không thể phản bác, đành gật đầu.

Trước khi lên đường, Trương mục hỏi, “Thế danh tánh của vị công tử kia là gì?”

“Họ Cơ.” Ân Tịch Ly cười nói, “Tên Công Dậu.”

“A...” các bà mỗi gật đầu ra hiệu đã biết.

Viên Liệt nhin cười, nghĩ thầm chắc Ân Tịch Ly điên rồi, rõ ràng trong kiệu chỉ có mỗi con gà trống! Chưa kể, nếu sinh năm Dậu cầm tinh gà, còn không phải là Gà Trống Dậu sao?

Thế là Lưu mụ cùng Trương mụ bám theo sau cỗ kiệu.

Ân Tịch Ly lại quay sang nói với Từ mụ và Ngô mụ, “Bên trong cỗ kiệu kia, là muối tử của bằng hữu ta, tướng mạo cũng không được tốt lắm, song bằng hữu ta tuyên bố, ai có thể thu xếp tìm cho nàng một hôn sự tốt, tiền thưởng tám trăm lượng.”

Ngô mụ và Từ mụ tròn mắt đã trắng dã, vội vàng gật đầu, “Công tử người nói xem, cô nương thích kiểu người gì?”

“Ha ha, cô nương này a, cũng thích con nhà võ.” Ân Tịch Ly cười.

“Nhà Trần đô thống có một thiếu gia.” Ngô mụ nhanh nhẩu nói, “Nghe nói tiểu tử rất hoạt bát, Trần giáo đầu cũng là kẻ háms lợi, chỉ cần có tiền, vợ đẹp hay xấu đều không để ý.”

Ân Tịch Ly nghe xong, vội chắp tay với hai người, “Hai vị, việc này nếu có thể thương lượng thành công, không chỉ bằng hữu của ta biết ơn người, ngay cả ta còn phải tạ ơn người a!”

“Tên họ của cô nương?” Từ mẩu nói.

“A, Cơ Mộ Dậu.” Ân Tịch Ly cười trả lời, Viên Liệt nén cười, hay! Gà Mái Dậu.

Ngô mụ và Từ mụ toan đứng dậy đi, Ân Tịch Ly gọi bọn họ lại, dặn dò, “Ai, hai vị mụ mụ, quy củ ở đây cũng giống như của bằng hữu ta, trên đường tuyệt đối không được vén rèm, cũng không cho phép ngoại nhân nhìn thấy, nói cách khác... chẳng những không trả tiền, bằng hữu ta sẽ xóa sổ quán người!”

“Yên tâm yên tâm.” Hai bà mỗi nghĩ thâm trong bụng, người có Viên Liệt chống lưng, đập một cước là đủ lấy mạng bọn ta rồi, ai dám bắt tuân a.

Cuối cùng, hai bà mỗi dẫn đường đưa cỗ kiệu đi về hướng đông thành, tìm Trần giáo đầu.

Ân Tịch Ly thấy người đi hết, liền mỉm cười, Viên Liệt hỏi hẩn, “Giờ thì người muốn làm cái gì đây?”

Ân Tịch Ly nhún vai một cái, “Trước tiên là đi xem náo nhiệt.” Nói xong, kéo Viên Liệt chạy đến Vạn Thông tiêu cục.

Lại nói về Lưu mụ, Trương mụ lãnh việc đi Vạn Thông tiêu cục, vào đến cửa liền hành lễ với Lưu tổng tiêu đầu, rồi đem người trong kiệu ra khen một trận, tâng bốc lên tận trời cao, rằng hẩn lắm tiền nhiều bạc, lại là bằng hữu của Viên Liệt tướng quân, Lưu tổng tiêu đầu nghe xong mồm không khép lại được, liền tiếp gật đầu. Cuối cùng hai vị bà mối mới nói ra khuyết điểm duy nhất chính là hơi hướng nội, tướng mạo cũng hơi xấu xí một chút.

Lưu Vạn Thông hăm hở lắc đầu, “Hai vị mụ mụ vất vả rồi, có điều kiện như vậy, dù hẩn lớn lên khó coi như trư đi nữa, ta cũng ưng ý a!”

Lưu mụ và Trương mụ liếc nhau một cái, nhanh nhẹn gật đầu___Hoàn hảo! Vừa rồi không phải Mẫn công tử đã nói sao? So với trư vẫn đỡ hơn nhiều!

Thế là, mấy kiệu phu khiêng cỗ kiệu đi vào.

Lưu mụ còn rất cẩn trọng, đuổi hết kiệu phu ra, không để cho người ngoài cuộc trông thấy, tránh làm phật ý vị công tử kia.

Nhóm người đã đi hết, Lưu Vạn thông mới cho gọi khuê nữ đến cùng gặp mặt.

“Công tử a.” Trương mụ gọi người trong kiệu, “Có thể ra mặt với đối tượng a!”

Thế nhưng, người trong kiệu lại hoàn toàn không có phản ứng.

Trương mụ hơi bất đắc dĩ, nhủ thầm, làm gì mà thẹn thùng vậy? Còn thua cả cô nương khuê các, kiểu này mà không nhờ gia tài bạc triệu thì đời cưới vợ thế nào được?

Kêu ba tiếng rồi mà người trong kiệu vẫn không đáp lại, Lưu tổng tiêu đầu liền cười, “Có chú rể nào lần đầu gặp mặt lại thẹn thùng đến như vậy, ta tới a!” Nói xong, đưa tay, nhẹ nhàng vén rèm lên.

Lưu cô nương nhanh chóng tiến đến nhìn vào bên trong một cái, sau khi nhìn, cả phụ thân lẫn nhi nữ đều ngẩn người.

“Ai u, kỳ thật cũng không xấu...” Lưu bà mỗi nói được giữa lưng chừng, nhận ra trong kiệu chỉ có con gà trống, vô cùng sững sốt...

“A!” Sau một hồi lâu, Lưu cô nương bưng mặt khóc bỏ chạy, Lưu Vạn Thông tức khí mặt đỏ bừng, quát, “Hai người dám giỡn mặt ta...”

“Không phải... ách.” Hai bà mỗi tuyệt đường chối cãi, Lưu tổng tiêu đầu một cước đạp bay ghế, mắng, “Mặc dù ta không phải quan viên, nhưng cao thủ ở Nhạc Đô hay thậm chí cả trên giang hồ, có ai không nể ta vài phần, người mà cũng có gan làm càn như thế, người đâu a! Lấy cón đánh cho ta!”

“Tuân lệnh!” Một đám tiểu nhị cầm gậy gộc xông lên, đuổi đánh Trương mục và Lưu mục, đánh cho mấy ả kêu cha gọi mẹ, chạy hối hả khỏi tiêu cục, Lưu tổng tiêu đầu dẫn người theo sau đe dọa, “Hai người các người lo về yên bề gia thất, sau này cấm tuyệt đối không được làm mai mối, nếu còn gây họa cho kẻ khác, hễ ta thấy ở đâu đánh ngay ở đó!”

Cùng lúc đó, Ngô mục cùng Từ mục cũng bị Trần giáo đầu và gia quyến đuổi đánh, “Bọn già kia a, dám trêu gia gia nhà người như thế, đừng để ta bắt gặp các người làm mai ở Nhạc Đô lần nữa, bằng không cứ gặp là đánh chết!”

Bốn bà mỗi, tay ôm đầu, đầu đầy cục u, quần áo nhếch nhác, khóc sụt sùi quay về Hàn mai quán, nhủ bụng, thế này là thế nào a?

Ân Tịch Ly và Viên Liệt cùng nhau lén theo sau, thích chí cười ha hả, Ân Tịch Ly dậm chân hô, “Hả giận hả giận!”

Viên Liệt nhìn bộ dáng cao hứng bừng bừng của hần, không hiểu sao trong lòng cũng thấy vui sướng, Ân Tịch Ly khi cười lên, quả thật trông rất đẹp.

“Đi!” Ân Tịch Ly nhìn mấy bà mỗi khóc sụt sùi trở về Hàn Mai quán, liền kéo Viên Liệt một cái, hướng Hàn Mai quán mà đi.

Viên Liệt cả kinh, giữ hần lại, nói, “Người hại các ả bị đánh, các ả nhất định rất hận người, người còn muốn đi a?”

Ân Tịch Ly cười, bảo, “Đó là đương nhiên a! Vừa rồi chẳng qua chỉ là chút quà ra mắt, mấy bà mỗi hại đời cô nương nhà người ta, gây tội lỗi chồng chất, làm thế nào bỏ qua cho bọn họ một cách đơn giản như vậy được? Làm việc ác phải nhận quả báo, ta đây là thay trời hành đạo!”

Nói xong, lại thần nhiên hướng Hàn Mai quán tiến tới, Viên Liệt đành chịu, đuổi theo cho kịp. Hần không biết Ân Tịch Ly có quỷ kế gì, nhưng đám bà mỗi kia chắc chắn sẽ còn thâm hiểm, nhiều đó thôi cũng đủ khẳng định người này quá sức tai hại, chủ ý như thế ai mà nghĩ ra được?!

17. Chương 17: Thay Người Ra Mặt

Ân Tịch Ly vẫn dám nghênh ngang quay lại Hàn Mai quán, khiến Viên Liệt rất bội phục. Nên biết rằng, bà mỗi dữ như cọp, thông thường nam nhân sợ nhất là trêu phải loại đàn bà giỏi chống nạnh chửi rửa, ăn vạ khóc lóc om sòm, những người này đánh không được, dùng lý lẽ mắng cũng không xong; càng không thể đầu lại các ả, người ta càng sợ, tránh đi còn không kịp, Ân Tịch Ly lại cả gan trêu chọc hết lần này tới lần khác, quả nhiên không phải là kẻ đơn giản a.

Trong lúc Viên Liệt đang cảm khái, Ân Tịch Ly chợt quay đầu lại, nói, “Viên tướng quân, một lát nữa có việc cần nhờ người trợ giúp a.”

Viên Liệt thắc mắc hỏi, “Trợ giúp như thế nào?”

Ân Tịch Ly đưa ngón tay ngoắc ngoắc hần, Viên Liệt tiến tới, Ân Tịch Ly liền ghé đến gần, một tay đặt nhẹ ở đầu vai hần, miệng kề bên tai, nhẹ nhàng mở miệng, thấp giọng nói.

Chỉ có vài động tác vô cùng đơn giản, không hiểu sao lại khiến Viên Liệt cảm thấy đầu vai nơi Ân Tịch Ly chạm vào trở nên nóng rực bức bối, lỗ tai càng phát nhiệt, thoáng chút tư vị bị khiêu khích.

Hắn vô thức lùi ra sau một bước, Ân Tịch Ly trước hơi ngạc nhiên, sau đó lại cười đầy ẩn ý với Viên Liệt – lúc này đang trừng mắt lên nhìn.

Viên Liệt nghiêng rằng, người này...

Ân Tịch Ly xoay người tiếp tục hướng Hàn mai quán đi, Viên Liệt liền bám theo, vừa rồi Ân Tịch Ly chỉ đơn giản nói với hắn hai từ_____Thị uy.

Điều này phải lý giải ra sao đây? Viên Liệt có chút nghĩ không thông, theo như hắn hiểu, đại khái là cố ra oai, cậy thế áp người a.

Cả hai đã tới trước cửa Hàn Mai quán.

“Khái khái.” Ân Tịch Ly ho nhẹ một tiếng, bước vào trong.

Mấy bà mối bị đánh thê thảm, hiện tại đang uất ức, thấy Ân Tịch Ly thật quá đáng, dám trêu đùa các mục như vậy, có điều vừa quay đầu lại... oan gia lại tìm đến.

“Người...”

Ân Tịch Ly tiến vào, nhìn bộ dạng của bốn người, hơi giật mình “Ai nha.” một tiếng, hỏi, “Bốn vị mục mục, vì sao lại ra nông nổi này a?”

“Ai u!” Bà mối Lưu phản ứng trước nhất, đứng lên nháo, “Người...người còn hỏi được a, không phải đều do người hại chúng ta sao!”

“Đúng a!” Bà mối Trương chỉ thiếu điều xông đến cào cấu diện mạo đẹp đẽ của Ân Tịch Ly, tiếc là Viên Liệt đang đứng đằng sau, mặt tĩnh như nước, vì vậy bọn họ mới không dám ra tay.

“Can hệ gì tới ta?” Ân Tịch Ly hơi giận dữ, rồi bước ra ngoài tìm tìm, hỏi, “Hai vị bằng hữu của ta đâu?”

“Người...” Bà mối Ngô giậm chân mắng, “Bằng hữu của người cái gì? Căn bản chỉ là hai con gà a!”

“Đúng vậy a!” Ân Tịch Ly thần thái bất minh, gật đầu, “Ta quên chưa nói với các người bằng hữu của ta là gà a?”

“Ách...” Mũi của bốn bà mối đồng loạt hít thở không thông, dậm chân phịch phịch nói, “Ai, ta bảo Mẫn công tử a, người đây sao lại quá bất nhân bất nghĩa a, người chưa từng nói bằng hữu của người là gà a! Ta... chúng ta chỉ nhận lời giúp người làm mai a! Hơn nữa, trên đời này lấy đâu ra thứ đạo lý làm mai cho gà, lại còn chọn toàn là võ nhân... Người, người nhìn mà xem chúng ta đã lớn tuổi rồi a, nếu không nhanh chân chạy trốn được, đã sớm bị đánh chết!”

Ân Tịch Ly nghe xong cũng không nổi giận, trái lại cười cười, “Phải khó thực hiện thì mới thưởng các người năm trăm lượng được chứ, nếu đối phương là người, trong nhà lại có bạc triệu, người ta còn phải nhờ đến người khác mai mối cho a?”

“Người...” Bốn lão bà gặp trúng miệng lưỡi sắc bén của Ân Tịch Ly, lại đang lúc thọ thương, nên nói không lại hắn, đương nhiên, cái chính là Ân Tịch Ly có Viên Liệt chống lưng. Viên Liệt vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh băng, vừa rồi nghe Ân Tịch Ly dặn phải thị uy, càng ra vẻ tôn nghiêm khiến không ai dám nhìn thẳng vào, tư thế tựa như đang chực ăn tươi nuốt sống, mấy lão thái bà lấy đâu ra dũng khí để truy cứu a, đành phải nén giận, coi như xui xẻo vậy.

“Nói cách khác, vụ mai mối này các người đảm nhiệm không nổi nữa rồi?” Ân Tịch Ly hơi thất vọng hỏi.

“Mai mối kiểu này thì ai có bản lĩnh lớn như thế mà đảm nhiệm.” Mấy bà mối đồng loạt khoát tay, “Ngài kiêu cao nhân khác đi.”

Ân Tịch Ly gật đầu, rồi tìm trái tìm phải, hỏi, “Di? Hai vị bằng hữu của ta đâu?”

Bốn bà mối hai mặt nhìn nhau, đại khái vẫn còn ở chỗ tiêu cực và giáo đầu a, nói không chừng bị người ta hấp cách thủy nấu canh rồi.

“Ai biết a.” Bà mỗi Trương nói, “Chúng ta bị truy đánh, chỉ lo chạy, hai con gà chắc còn đang ở trong kiệu, có điều hiện tại chắc là đã mất rồi...”

“A...”

Mấy bà mỗi còn chưa dứt lời, chợt thấy Ân Tịch Ly đột nhiên hít vào một hơi lãnh khí, bày ra vẻ mặt kinh hãi, lớn tiếng hỏi, “Cái gì?”

Bốn bà mỗi bị hấn hỏi ngược lại càng thêm hoảng sợ, có chút khó hiểu nhìn hấn, “Làm sao vậy?”

“Các người...” Ân Tịch Ly gấp đến độ loạn choạng, “Các người để hai vị gà huynh bị lấy mất?”

Bốn bà mỗi gật đầu, bà mỗi Ngô nói, “Chẳng qua là hai con gà rất bình thường, công tử chỉ cần mua lại hai con gà là xong...”

“Phi.”

Ân Tịch Ly làm như thể trời sập đến nơi, “Các người...Các người thật nông cạn, chỉ là hai con gà bình thường mà được Viên tướng quân hộ giá đi kết thân sao?!”

Mấy bà mỗi mở to hai mắt, nhủ thầm trong bụng...Không phải chứ?! Viên Liệt là theo gà đi kết thân sao?! Lại còn hộ giá nữa?

“Ta báo cho các người biết, các người rước họa ngập đầu rồi! Hai con gà này không phải là gà tầm thường a!” Ân Tịch Ly lắc đầu thở dài, “Đây là gà Tân Phong.”

Bốn bà mỗi liếc nhau một cái, nghiêng đầu một cái___ gà Tân Phong?

Viên Liệt cau mày nhìn Ân Tịch Ly, nghĩ thầm, người lại đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?

“Bốn vị mù mù, chưa từng nghe qua chuyện “Kê khuyến thức tân phong” à?” Ân Tịch Ly hỏi.

Mấy bà mỗi liếc nhau cái nữa, tự nhủ, “Kê khuyến thức tân phong” là sao?

“Ai.” Ân Tịch Ly thở dài, nói, “Năm đó Hán cao tổ Lưu Bang sau khi lập Trường An làm kinh đô a, liền thỉnh lão phụ đến Trường An định cư, lão phụ vì thương nhớ cố hương mà cả ngày rầu rĩ không vui. Vì vậy Cao tổ phái người dựa theo hình dáng cố hương mô phỏng lại, lập nên huyện Tân Phong, rồi đưa gà chó được nuôi dưỡng tại quê nhà của lão phụ tới đó. Điểm kỳ quái chính là a, khi đám gà chó kia được đưa đến, liền có thể tìm ra nhà mình ngay, lão phụ của Cao tổ vui mừng vô cùng, thích thú an tâm lưu lại Trường An, cho nên mới có điển cố ‘Kê khuyến thức tân phong’ .”

Chúng bà mỗi đều gật đầu, Viên Liệt nghe xong cũng cảm thấy lạ lẫm, trong lòng bất mãn, Ân Tịch Ly lấy đầu ra cái loại điển cố này?

“Hiện giờ Nam Cảnh ta đang trong thời điểm chiêu mộ hiền tài, cần chí sĩ khắp nơi hội về Nhạc Đô làm quan, khó tránh khỏi có người trong lòng tưởng niệm đến quê nhà không thôi.” Ân Tịch Ly vừa nói vừa vỗ tay, “Hai con gà này, chính là gà Tân Phong, đích thân Viên tướng quân phụng hoàng mệnh vượt ngàn dặm xa xôi từ Tân Phong thỉnh về, chính là muốn thể hiện tấm lòng muốn chiêu hiền đãi sĩ của Hoàng thượng. Hai con này tuy chỉ là gà, nhưng địa vị cao quý hơn gà thường, chính là Ngự Kê!”

Bốn vị bà mỗi há hốc miệng, kinh hãi nhìn Ân Tịch Ly.

“Xong rồi xong rồi!” Ân Tịch Ly quay cuồng, nói với hai bà mỗi, “Việc này nếu để Hoàng thượng biết được, người, ta, tất cả đều...” Nói đoạn, tay làm động tác cắt ngang qua cổ, trừng mắt với bốn người, “Đầu rơi xuống đất.”

Tròng mắt của mấy bà mỗi trừng đến độ muốn lọt ra, sững sốt hồi lâu, rồi “Ái da da” một tiếng mà bắt đầu khóc.

Viên Liệt chau mày, Ân Tịch Ly cũng rất sợ nữ nhân khóc, đặc biệt là nữ nhân có tuổi như thế này, nên vội vã ngăn lại, thấp giọng nói, “Suyt...Không được khóc a!”

Bốn người ngẩng mặt lên nhìn hấn, bộ dạng khi khóc đã không được lê hoa đái vũ, mặt còn trang điểm dày đậm, nếp nhăn lẫn với bột nước phấn son, trông chẳng khác gì bông vụn thọ, khiến Ân Tịch Ly giật mình nổi da gà.

Lắc lắc đầu xong, Ân Tịch Ly nói, “Khóc cái gì? Các người sợ người trong thiên hạ không biết được các người khóc sao?”

Mấy bà mỗi vội lấy tay che miệng, nhìn chằm chằm Ân Tịch Ly, đầu gật gật, tỏ ý sẵn sàng nghe hấn an bài.

Ân Tịch Ly thở dài, “Như vậy đi...Ta đây không muốn chết, các người chắc cũng không muốn a?”

“Không hề muốn!” mấy bà mỗi lập tức lắc đầu.

“Thế này.” Ân Tịch Ly ngồi xuống, bắt chéo chân ngẫm nghĩ, nói, “Ta cùng hai vị gà huynh ở chung đã lâu, tướng mạo của chúng ta đều nhớ rõ, các người a... đi mua về càng nhiều gà càng tốt, chúng ta tìm hai con đồng dạng, đến trước mặt Hoàng thượng đổi trắng thay đen!”

Bốn bà mỗi nhìn nhau, hỏi, “Mẫn công tử, đây là tội khi quân a.”

Ân Tịch Ly nhướn mày, nói, “Nga, không khi quân thì cũng bị chém đầu a.”

“Ách... Đừng a.” mấy bà mỗi nhanh nhẩu lắc đầu, “Bọn ta đi tìm ngay!”

“Đi nhanh về nhanh a!” Ân Tịch Ly dặn dò, “Ta sắp phải hồi cung rồi!”

“Vâng vâng!” Bốn bà mỗi vội vàng chạy đi.

Ân Tịch Ly mỉm cười, gọi tiểu nha hoàn đến dâng trà cho mình, uống trà xong, cho nàng lui đi chỗ khác.

Viên Liệt khó hiểu hỏi hấn, “Người định làm gì?”

Ân Tịch Ly cười nói, “Viên tướng quân, hỏi người việc này.”

Viên Liệt nhìn hấn.

“Nếu bảo rằng, người có một thủ hạ đắc lực, dũng mãnh thiện chiến, hấn kinh qua sa trường không chết, lại bị người khác hại chết, người sẽ đối phó với kẻ hại người kia như thế nào?”

Viên Liệt không hề chần chừ đáp, “Thiên đao vạn quả[14].” (lăng trì xử trảm)

Ân Tịch Ly hỏi, “Vì sao a?”

Viên Liệt ngẫm nghĩ, nói, “Giết một người răn trăm người, trấn định lòng dân, khích lệ sĩ khí, an ủi vong linh.”

“Hảo.” Ân Tịch Ly gật đầu tán thưởng, “Phàm là người, có những tổn thất mà sau này bất luận làm thế nào cũng không bù đắp lại được, chỉ có thể xả giận mà thôi, một khi đã chịu thiệt thòi, cơn tức này nhất định phải phát ra triệt để!”

Viên Liệt không thêm được manh mối gì, đành ngồi xuống lẳng lặng chờ xem Ân Tịch Ly chuẩn bị lặn qua lặn lại như thế nào.

Không lâu sau, liền thấy bốn bà mỗi trở về, mỗi người trình ra một giỏ gà, đưa Ân Tịch Ly xem qua.

Ân Tịch Ly nhìn từng con, toàn bộ đều lắc đầu, “Không giống không giống, cái đuôi phải dài hơn một ít, đáng điệu cần uy vũ thêm chút nữa.”

“A...” mấy bà mỗi không còn cách nào khác, lại phải ra chợ mua tiếp, các mục tìm đến tận đầu mỗi bán gà mua toàn bộ gà ở chợ đem về, đưa từng con cho Ân Tịch Ly xem.

Ân Tịch Ly xem xong, vẫn một mực lắc đầu, “Không giống không giống.”

“Thật sự...gà trong chợ đều mua hết toàn bộ rồi a.” mấy bà mỗi khóc không ra nước mắt.

“Vậy đi từng nhà mua thì sao?” Ân Tịch Ly vừa nói, vừa chấp tay với Viên Liệt, “Tướng quân bớt giận a, các bà ấy đã lớn tuổi, hình phạt cắt lưỡi khoét mắt quả thực nặng quá...”

Mấy bà mỗi nghe được cả kinh, cuống cuống vừa lấy tay che miệng vừa túm lấy vạt áo, vừa nói, “Chúng ta đi tìm ngay, đi ngay đây a!”

Viên Liệt quay sang Ân Tịch Ly, liền thấy hắn cười ha hả phía sau, dặn dò, “Phải nhanh lên a! Chậm sẽ muộn mất, nếu không kịp thì tìm vài người đến hỗ trợ!”

Viên Liệt lắc đầu im lặng, Ân Tịch Ly rút cuộc là ra mặt thay các cô nương, hay bản thân chỉ thuần túy muốn đùa giỡn?!

Mà trong lúc này, thê thảm nhất dĩ nhiên là mấy bà mỗi, các ả đi gõ cửa từng nhà, bảo muốn mua gà, nhất thời, cả Nhạc Đô được chứng kiến bốn bà mỗi mặt vã mồ hôi đi mua gà, về sau các ả không tự kham nổi, phải tìm đến vài người hỗ trợ.

Dân chúng Nhạc Đô rất bức bối, tự hỏi mấy bà mỗi này bị cái gì vậy?

Ân Tịch Ly trông thấy một đám thanh niên đến dắt gà cho các bà mỗi, mỉm cười, nháy mắt với Viên Liệt.

Viên Liệt ngẫm hiểu.

Chờ đến khi các bà mỗi lại bị Ân Tịch Ly xua ra ngoài mua gà xong, Viên Liệt bám theo sau... bí mật lôi mấy nam tử kia về Hàn Mai quán.

Những người nọ bị Viên Liệt dọa cho kinh hãi, đều run rẩy thừa nhận, đích thật đã cấu kết với đám bà mỗi, lừa gạt tiền các cô nương gia, bạc chiếm được chia đều với các bà mỗi, cô nương cùng gia quyến sợ chuyện đồn ra ngoài gây tổn hại danh tiết, cho nên cũng không dám báo quan, đành phải uất ức mà nuốt giận.

Ân Tịch Ly gật đầu, hỏi Viên Liệt, “Tướng quân, gian nhục phụ nhân[15], là tội gì a?”

Viên Liệt ánh mắt lạnh lùng, “Tử!”

Đám nam tử đã sợ đến mức mặt vàng như đất, quỳ xuống cầu xin tha tội, thề không tái phạm nữa.

“Nhận lỗi thì giải quyết được cái gì?” Viên Liệt sắc mặt lạnh băng, phán, “Tử tội chính là tử tội!”

Trái lại Ân Tịch Ly chỉ mỉm cười, nói với bọn họ, “Cũng chưa đến mức phải chết...Trừ phi...”

“Công tử cứ nói a.” Đám người thấy còn có đường sống, vội vã cầu xin tha thứ, “Chỉ cần không giết chúng ta, xử thế nào cũng được a!”

“Hảo!” Ân Tịch Ly gật đầu, mỉm cười.

Một lát sau, có ba nam tử trẻ tuổi, trên tay ôm hai con gà, phía trước là một đàn gà bát nháo, bước ra khỏi Hàn mai quán, miệng lớn tiếng rao, “Bán gà a! Hàn Mai quán bán gà! Hàn Mai quán bán gà a!”

Sự việc ầm ĩ đến mức mọi người ở Nhạc Đô đều hoảng sợ, người đến xem tụ tập đông đảo, đám nữ tử trên đường trông thấy ba đại lão gia *** ôm gà diễu phố, liền không ngừng mắng to “Hạ lưu”, cầm rau quả thoải mái ném tới tấp.

Lúc bấy giờ, bốn bà mỗi vừa đi từng nhà mua gà xong, toan trở về, hai bên vừa vịn chạm mặt nhau.

Bốn bà mỗi thấy ba người kia làm chuyện mất mặt trên phố, lập tức mắng, “Ba người các ngươi làm cái trò gì vậy a?”

Ba người nọ gặp đám bà mỗi, càng thêm ồn ào to tiếng, “Ái nhân, mau, đem gà lại đây!”

Chỉ một câu này, liền khiến mấy bà mỗi thẹn muốn chết, giậm chân mắng bọn chúng nói xằng nói bậy.

Nhưng người xem hoàn toàn không nghĩ thế, vì chỉ thấy ba người kia ném gà, rồi tiến đến ôm hôn thắm thiết đám bà mỗi.

Dân chúng Nhạc Đô tuy cởi mở với vấn đề nam nữ, nhưng hành vi đó cũng đủ để người ta khinh bỉ cười nhạo, dân tình không ném đá thì cũng cầm chổi hay đòn gánh xua đi, ra sức mắng bọn người không biết xấu hổ.

Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt đứng ngoài cuộc xem náo nhiệt.

Viên Liệt thấy đường phố Nhạc Đô hỗn loạn, vỗ trán hỏi Ân Tịch Ly, “Giờ làm sao để giải quyết việc này đây?”

Ân Tịch Ly thản nhiên duỗi ngón tay chỉ nhóm quan sai nha môn đang vội vàng chạy đến, cười cười vỗ vào vai Viên Liệt, nói, “Người đến chào hỏi Tri phủ đại nhân được không?”

Viên Liệt đảo mắt sang trừng mắt, “Người cao hứng đùa giỡn rồi muốn đẩy hậu quả qua cho ta giải quyết?”

Ân Tịch ly cười, đưa tay chỉ một chỗ cách đó không xa.

Viên Liệt nhìn theo hướng chỉ tay của hắn, liền thấy ngay gia đình ở đối diện tửu lâu ban nãy, tại cửa chính, cô nương kia đang cùng mẹ nàng đứng xem, biểu hiện trên mặt hai người không chỉ thống khoái, dường như miệng còn thì thào, “Đáng lắm!”

Huynh đệ cô nương kia thì cầm cục đá tham gia vào đoàn người vây quanh, hung hăng ném đám nam tử và bà mối đám lừa tiền gạt sắc muối tử của mình.

Viên Liệt khẽ thở dài nhìn Ân Tịch Ly, “Người thân là thư sinh mà có thể hung ác như vậy được a.”

“Cái này gọi là ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng.” Ân Tịch Ly lẩm bẩm, “Báo thù phải báo cho thống khoái, chứ để dở dở ương ương thì báo thù làm cái gì? Ôm hận chết cho rồi!” Nói xong, bản thân lại khoan thai trở về tửu lâu uống rượu.

Viên Liệt bất đắc dĩ, tìm một gia tướng Viên gia ở cửa hậu của tửu lâu, phân phó hắn đến nha môn tìm Tri phủ đại nhân kể rõ sự việc. Tri phủ vừa nghe người của Viên Liệt phái đến căn dặn, liền bắt giữ ngay bảy người kia. Nghe nói bảy người này về sau đều bị nghiêm trị theo luật, tịch thu tiền của, chia đều cho những gia đình thụ hại, coi như bồi thường.

Vì được Viên Liệt thu xếp, nên việc này tiến hành thập phần bí ẩn, không ảnh hưởng gì đến mấy cô nương bị hại.

Ân Tịch Ly trở về tửu lâu uống thêm vài chén rồi về ngay, đóng cửa tiếp tục tranh luận với sách, chớp mắt đã hết hai ngày... Cuộc khảo thí, cuối cùng cũng đến.

18. Chương 18: Thay Người Lo Nghĩ

Sáng sớm ngày thi, cả Nhạc Đô đặc biệt náo nhiệt, văn nhân đến khảo thí muốn hình vạn trạng, cao thấp mập ốm loại nào cũng có, đủ cả từ kẻ đầu xanh đến người tóc đã hoa râm.

Hôm đó, mới tỉnh mơ Hạ Vũ đã đến đập cửa phòng Ân Tịch Ly, “Tịch Ly, hôm nay người đi thi, tốt xấu gì cũng cố mà hành xử cho giống thí sinh a?”

Gõ cửa hồi lâu, cuối cùng Hạ Vũ phát hỏa, một cước đá văng cửa phòng xông vào, chỉ thấy Ân Tịch Ly vừa tỉnh giấc, đang mơ màng ngồi ngáp ở đầu giường, ở đầu giường là hai quyển sách cùng một vò rượu rỗng, Hạ Vũ lắc đầu, “Dậy nhanh lên, còn một canh giờ nữa là đến giờ thi rồi! Không đi ngay thì sẽ muộn!”

“Ân?” Ân Tịch Ly chậm rãi nhìn sắc trời, một hồi lâu sau mới tỉnh táo, chỉ vào Hạ Vũ nói, “Nghịch chướng, nghịch chướng, vốn ta không có cảm giác muốn thức dậy, nếu bị lỡ thi thì cũng là ý trời đã định, thế mà người cứ ngoan cố gọi, can thiệp vào việc của người khác... Ai nha.”

Hạ Vũ bị Ân Tịch Ly chọc cho uất ức, tiến đến túm hắn lôi ra ngoài, “Hay là ta trối người thầy xuống giếng, cho người tỉnh rượu.”

“Buông.” Ân Tịch Ly giãy ra, chỉnh lý lại trang phục, “Có ném thì hãy ném ta vào vò rượu.”

“Còn chưa tỉnh sao?”

Lúc này, Viên Liệt và Viên Lạc đích thân chuẩn bị xe ngựa để đưa Ân Tịch Ly đi thi, cũng đã vào đến sân, trông thấy bộ dạng mới vừa tỉnh ngủ của Ân Tịch Ly, đều phát cáu lên. Nhất là Viên Liệt, nếu không phải biết hắn có thực học, đã sớm dè ra đánh cho một trận thâm thối thì mới tiêu tan được mối hận trong lòng a.

Sau khi bị thúc ép thay đổi xiêm y, Ân Tịch Ly lấy bản số báo danh Quý Tư đưa cho hắn, rồi lại chờ đến khi bị Viên Liệt tổng lên xe ngựa, thẳng tiến đến trường thi.

“Ân huynh, đừng căng thẳng, người chắc chắn có khả năng được đề tên bảng vàng.” Viên Lạc thấy Ân Tịch Ly phân tâm, tưởng rằng hắn đang hồi hộp, hảo hảo nói lời trấn an.

“Ha ha.” Ân Tịch Ly cười cười, “Đa tạ những lời quý giá của người.”

Hạ Vũ hiển nhiên hiểu rõ Ân Tịch Ly, nên dặn dò, “Người nên nhận thức rằng đây là lúc khảo thí nghiêm túc, đừng để thi có một khoa cử mà cũng gây chuyện thị phi, tác quái ở trường thi coi chừng bị chém đầu”

Ân Tịch Ly sờ sờ cái cổ, bực bội nhìn hắn, miệng lẩm bẩm, “Từ trước tới nay ta luôn an phận thủ thường.”

Tất cả mọi người nhìn hắn với vẻ mặt hoài nghi, đột nhiên Ân Tịch Ly vỗ tay một cái, “A!”

“Quên cái gì à?” Viên Lạc cả kinh, “Bảng báo danh?”

Ân Tịch Ly xoa xoa bụng, “Ta còn chưa có ăn sáng.”

Cả đám á khẩu nhìn hắn, Viên Lạc nhảy xuống xe mua cho hắn bánh bao cùng một bình đậu tương.

Ân Tịch Ly ăn uống no nê xong, dựa vào đầu xe ngủ thêm một chút, chờ đến khi trường thi mở cửa, các thí sinh khác đồng loạt tiến vào.

Ân Tịch Ly nhảy xuống khỏi xe ngựa, trông thấy hai vị giám thị đứng ngay cửa, một vị vẻ mặt lo lắng chính là Quý Tư, vị còn lại tuổi gần lục tuần râu tóc bạc phơ.

Quý Tư thấy Ân Tịch Ly cuối cùng đã đến, lòng thở phào nhẹ nhõm, niệm thầm một tiếng, “A di đà phật.”

“Quý tướng, vị công tử kia là người ngài nói phải không?” Lão đầu nhìn Ân Tịch Ly một chút, hỏi Quý Tư, “Dung mạo đích thực xuất chúng, nhưng sao lại có vẻ tùy tiện bất cần thế kia?”

Quý Tư mỉm cười, giải thích, “Mặc tướng, người này đúng là kỳ tài hiếm có trên thế gian, tuy nhiên bản tính hơi cổ quái một chút.”

Viên Liệt đến nơi liền đi qua hành lễ với hai vị, nguyên lai hai vị lão giả không ai khác hơn, chính là Hữu Thừa tướng Mặc Tây Nhung và Quý Tư Tả Thừa tướng. Có điều tuổi tác của Mặc Tây Nhung đã cao, chỉ chủ trì thay Quý Tư vài thứ lễ nghi và lễ khánh (lễ mừng), chứ không tham gia vào quốc sự, tuy cùng đảm nhiệm cương vị như Quý Tư, nhưng cơ bản không có thực quyền gì, chỉ là hư danh. Tuy vậy, Mặc Tây Nhung lại là cự thần qua nhiều triều đại, thái độ làm người khiêm tốn, có lễ nghĩa, lại còn quan tâm truyền đạt tri thức cho hạ cấp, nên được mọi người hết mực kính trọng, Quý Tư đối với hắn cũng có chút kiêng nể.

Mặc Tây Nhung vốn đã nghe Quý Tư khen Ân Tịch Ly là kỳ tài độc nhất vô nhị như thế nào, hôm nay diện kiến, trước hết liền bị dung mạo của Ân Tịch Ly khiến cho kinh ngạc.

Mặc Tây Nhung có chút am hiểu về xem tướng, xét dung mạo của Ân Tịch Ly đây mà phán một cách khó nghe, thì so với việc nói hắn trợ giúp bảo vệ xã tắc, chẳng thà bảo hắn hại nước hại dân còn chí lý hơn; nhất thời sinh chút nghi hoặc, tự nhủ không biết Quý Tư có bị gì không? Để một tuyệt thế mỹ nhân thế này làm quan trong triều, gặp thánh thượng lại hảo nam sắc, chẳng khác nào nuôi mầm hậu họa, nghĩ xong vô thức nhìn sang Quý Tư.

Quý Tư cười không nói, chỉ giới thiệu với Ân Tịch Ly, “Ân công tử, đây là Mặc tướng gia, mau hành lễ rồi nhanh chóng vào thi đi!”

Ân Tịch Ly gật đầu, chấp tay hành lễ với Mặc Tây Nhung, tính đi vào, Mặc Tây Nhung ngăn hắn lại, “Từ từ.” Nói đoạn, đưa tay chỉ nơi cộm lên trên ngực áo Ân Tịch Ly, vẫn, “Ân công tử, không biết đang giấu thứ gì trong người? Vào trường thi, không được phép đem theo đồ vật này nọ.”

“Nga.” Ân Tịch Ly đưa tay vào trong người, lấy ra món đồ quen thuộc, đích thị là cái trống bỏi của hắn.

Hắn lắc lộp bộp bộp bộp, nhìn Mặc Tây Nhung, nói, “Chỉ là một cái trống.”

“Cứ tạm thời gửi lại bên ngoài, không thể đem vào.” Mặc Tây Nhung quan sát nét mặt Quý Tư, dùng hảo ngôn khuyên bảo.

“Nga.” Ân Tịch Ly cười, cười đến nỗi khiến Mặc Tây Nhung cảm thấy rùng mình, lòng nhủ, yêu nghiệt lại xuất hiện, nam tử thế này làm sao cho vào cung làm quan được, dù hấn đích thực là kinh thể tuyệt tài, cũng không thể nhân nhượng!

Trước khi Ân Tịch Ly cầm trống đưa cho Hạ Vũ, còn lộp bộp lộp bộp lắc thêm hai cái, đột nhiên nói với Quý Tư, “Được rồi Quý tướng, hôm nay có đại hung, thỉnh ngài làm theo nha, buổi trưa tầm canh ba lập tức cho người xông vào, không thì sẽ có tai nạn chết người a.”

“Hả?” Quý Tư sửng sốt, Ân Tịch Ly giao trống cho Hạ Vũ, rồi quay mặt lại nói với Mặc Tây Nhung đang ngờ vực, “Mặc tướng, ấn đường của ngài tối đen, cả nhân trung cũng xám xịt, hôm nay sẽ gặp hai đại nạn, nhất phạm thổ – nhị phạm thủy, phạm thổ chính là ngài, phạm thủy chính là con cháu nhà ngài... trong ngày có người nào quan trọng sẽ đến không?”

“Ách...” Mặc Tây Nhung sửng sốt một hồi lâu, nói, “Tôn nữ nhi (cháu gái) của ta sẽ tới Nhạc Đô, phỏng chừng còn nửa canh giờ thì đến.”

“Mau cho người đợi sẵn ở cửa thành, cẩn thận đừng để rơi xuống sông.” Nói xong, Ân Tịch Ly liền sải bước đi, Quý Tư vội vượt lên trước vài bước, ngăn hấn lại, “Ân công tử, người vừa bảo thổ tai (tai họa từ đất) ý là sẽ xảy ra việc gì?”

Ân Tịch Ly chỉ lên trời, nói, “Ai, thổ theo thiên mà đến, nhớ kỹ nhớ kỹ.” Nói xong, chợt nghe bên trong có người khua chiêng, Ân Tịch Ly nhanh nhẩu chạy vào, thuận đà lớn tiếng gọi quan giám thị, “Còn một người nữa! Còn một người nữa!”

Kiểu này còn giống đi thi ở chỗ nào, đang vội vàng lên thuyền thì đứng hơn.

Chờ Ân Tịch Ly đi mất, mọi người liền hai mắt nhìn nhau, bản thân ai cũng vô phương lý giải.

Mặc Tây Nhung trầm mặc một lát, hỏi Quý Tư, “Hấn vừa nói là...”

Quý Tư trả lời, “Việc đó, Mặc tướng, ngài nên cho người đi xem sao?”

“Nga...” Mặc Tây Nhung tuy rằng trong lòng vẫn bán tín bán nghi, nhưng đây là tôn nữ nhi lão yêu thương nhất, đành phải vội vàng phân phó người đến cửa thành đón, đặc biệt để ý bờ sông.

Sau hai hồi chuông, cuộc thi bắt đầu, giám thị phân phát bài thi.

Quý Tư cùng Mặc Tây Nhung cũng vào bên trong trường thi, đại môn loảng xoảng tiếng khóa cửa.

Viên Liệt và Viên Lạc đứng đợi cạnh mã xa bên ngoài, được một lát, Viên Lạc hỏi, “Ca... Chốc nữa có định xông vào hay không a?”

Viên Liệt cũng khá phân vân, Ân Tịch Ly đã dặn đúng thời gian canh ba trưa nay chạy vào, không thì sẽ có tai nạn chết người.

Hai người vô thức quay đầu nhìn Hạ Vũ, Hạ Vũ trái lại rất bình thản, trở lên xe ngồi, nói, “Nếu hấn đã cam đoan như vậy thì tốt nhất nên vào, cơ bản là thật, còn nếu hấn muốn đùa cợt, tiến vào khó tránh khỏi sẽ bị khiển trách.”

Viên Liệt và Viên Lạc đều không nói nên lời, tên Ân Tịch Ly này, đúng là chân chân giả giả lúc đùa lúc thật, khó mà nói được hấn đang nghiêm túc hay giở trò, kết cục ra sao chưa biết, chỉ hy vọng đừng gây hỏng việc.

Lại nói trong trường thi, Ân Tịch Ly tiến vào quan sát đại viện một chút, không khỏi cau mày, hai dãy phòng bài trí song song nhau, được ngăn chia thành từng gian nhỏ. Thí sinh tham gia chiếm mỗi người một gian, bên ngoài từng gian có một ô cửa sổ nhỏ, đủ để đưa đầu ra trao đổi, nhưng không đủ rộng để ra vào, tựa hồ như giam giữ phạm nhân.

“Nhanh nhanh lên.” Quan giám thị phụ trách coi thi giục Ân Tịch Ly, người này vừa rồi nói chuyện với Quý Tư ở ngoài cửa, giám thị thấy được, nghĩ hấn phải rất có địa vị nên Viên Liệt mới đích thân đưa tới, vì vậy cách xử xử cũng tương đối ôn hòa.

Ân Tịch Ly cười cười đi vào gian phòng, chợt nghe cửa đóng một cái.

Không lâu sau, từ cửa sổ nhỏ cỡ cây quạt, một cuốn bài thi được đưa vào.

Ân Tịch Ly nhận lấy, mở phong bì, kéo cuốn giấy ra xem từ đầu đến đuôi, xong xuôi, bĩu môi, lắc đầu, “Chẳng có gì thú vị.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy tại cửa sổ phía trước, quan giám thị cúi đầu nhìn hẩn một cái, nhắc nhở, “Trong lúc thi tuyệt đối không được nói!”

Ân Tịch Ly bất đắc dĩ nhún vai, đưa tay cầm bút bắt đầu làm bài.

Quý Tư cùng Mặc Tây Nhung đi khảo sát trường thi, kiểm tra kĩ mọi thứ, trên cửa từng phòng thi đều có bảng số báo danh, bởi vậy hai người có thể nhìn tổng quát được biểu hiện của các thí sinh trong khi thi.

Quý Tư nhớ lúc đi qua cửa sổ của Ân Tịch Ly, chỉ thấy hẩn đang thoăn thoắt đáp đề cực nhanh, xem ra cũng rất nghiêm túc, liền nhẹ cả lòng, tuy rằng bình thường có chút bất hảo, nhưng vẫn biết phân biệt nặng nhẹ.

Quý Tư vừa rời đi, Ân Tịch Ly vung tay, ngáp một cái, chẳng biết Quý Tư có con gái hay không, nếu có, cam đoan nhất định là một nghiêm phụ[16].

Thời gian dành cho cuộc thi rất dài, bài thi cũng rất nhiều, phải thi từ buổi sáng đến tận giờ Ngọ, giữa chừng không được nghỉ, sau hai canh giờ, sẽ thu toàn bộ bài trả lời của thí sinh, đương nhiên nếu làm xong cũng được phép nộp bài sớm.

Ân Tịch Ly đại khái chỉ cần một canh giờ đã hoàn thành bài thi, lại chưa đến thời gian được về, đành phải ngồi ngây ra chờ.

Lúc Mặc Tây Nhung đi qua, thấy hẩn đã đáp xong hết, cũng hơi bất ngờ, nhanh như vậy sao? Liền cúi xuống xem thử hẩn viết gì trên bài thi, rồi thở hắt một cái. Mặc Tây Nhung đột nhiên đến kiểm tra khiến Ân Tịch Ly nhất thời kinh ngạc, Mặc Tây Nhung cầm bài của hẩn lên xem, nhưng không đọc qua câu trả lời của hẩn mà chỉ nhìn chữ hẩn viết. Sở trường của Mặc Tây Nhung là thư pháp, nên xem một lát, thích thú không rời tay được, lão giả liền lấy một cây quạt màu trắng trong người ra, đưa cho Ân Tịch Ly, làm động tác viết chữ, ý bảo hẩn múa bút lên mặt quạt.

Ân Tịch Ly dở khóc dở cười, vốn cho rằng Quý Tư là người không quá khuôn phép, nào ngờ Mặc Tây Nhung niên kỷ (tuổi) còn nhiều hơn cả Quý Tư, lại càng vô nguyên tắc hơn.

Bất đắc dĩ chẳng thể làm gì khác đành nhận lấy cây quạt, Mặc Tây Nhung thấy vậy cười cười, chỉ chỉ mặt quạt nói, “Tiêu điều du[17].”

Ân Tịch Ly thở dài, mất cả buổi cẩn thận viết ‘Tiêu điều du’ theo kiểu chữ thảo* lên mặt quạt. Thấy Mặc Tây Nhung đứng rảnh rỗi ở đằng xa, Quý Tư có chút phật ý, tiến lại gần xem.

Sau khi viết xong, Ân Tịch Ly lấy mặc ần ra, hà hơi rồi ần một cái.

Mặc Tây Nhung vừa nhận lấy, liền cười toe toét với Quý Tư, dựng ngón tay cái lên___Chữ tốt nha! Nhân tài!

Lúc bấy giờ hẩn rất vui vẻ, triệt để quên ngay cái nhận xét Ân Tịch Ly hại nước hại dân, thừa nhận người nọ là một nhân tài xuất chúng, nhất định phải ở lại trong cung làm quan a.

Ân Tịch Ly viết lên quạt xong, lại nhìn sắc trời một chút, thấy thời điểm cũng sắp đến rồi, chỉ mong chờ có mỗi việc được xem nào nhiệt.

Quả nhiên...

Một tiếng “Rầm rầm” truyền đến.

Cánh cửa gian phòng nào đó bị phá tan.

Tất cả mọi người trong trường thi đều hoảng hốt, hiếu kỳ hướng ra ngoài nhìn.

Quý Tư và Mặc Tây Nhung cũng bị kinh hãi không ít.

Bên trong gian phòng có cánh cửa bị đá văng, một thí sinh mặt mày đỏ bừng, lảo đảo bước ra, miệng quát tháo, “Khảo, khảo, khảo, năm nào cũng khảo thí, trượt thì năm nào cũng trượt, hôm nay ta giết sạch các người, để lại một mình ta, có vậy ta mới đỗ được, nhất định phải đỗ!”

Lời hắn nói tuy vừa lằng nhằng vừa không mạch lạc, nhưng mọi người ở đây nghe là hiểu hết tám chín phần, lập tức xông vào, đích thị có kẻ học thi quá đà mà phát điên.

“Ai!” Mấy quan gác thi giữ trật tự đều phải chạy tới ngăn hắn, không ngờ trong tay thí sinh đột nhiên xuất ra một cây bút lông, cán bút đã được mài sắc nhọn, thư sinh như thể phát cuồng, vung cây bút trên tay, thoáng cái đã đâm vào cánh tay một vị giám thị.

“Á...” Giám thị giật mình đau điếng.

Cả hai quan giám thị canh giữ trật tự trong trường thi đều đeo đao, một khi có người làm loạn là có thể xử lý ngay... Thế nhưng thí sinh phần lớn lại là thư sinh trói gà không chặt, lấy đâu ra người nhiều loạn trường thi đây, bởi vậy công phu của giám thị chỉ ở mức tầm thường.

Thư sinh kia lạnh tay lẹ mắt, bất ngờ... chụp lấy chuôi đao kéo ra, trên tay hắn giờ đây đã cầm một thanh đại đao sáng loáng.

Quý Tư và Mặc Tây Nhung cuống cuống cả lên, một vị giám thị cũng cầm đao lao tới, che chắn phía trước hai vị cự thần, cảnh cáo thư sinh, “Ai, thư sinh, người đừng kích động a, chính là tử tội đó!”

“Tử?” Thư sinh lại càng điên cuồng dữ dội hơn, lẩm bẩm trong miệng, “Vốn đã muốn liều mạng, thà chết đi rồi lại được siêu sinh, sống kiểu này chỉ mang thêm tội!” Nói xong, liền vung đại đao loạn xạ muốn chém người xung quanh.

Mấy vị giám thị bảo vệ cho Quý Tư và Mặc Tây Nhung trốn đông trốn tây, những thí sinh còn lại bị kẹt trong phòng thi, muốn tương trợ cũng không được.

Đột nhiên thư sinh kia một tay giữ đao, nhắc chân lên, tay kia mò mẫm lục trong ống giày... lấy ra một gói thuốc pháo, miệng lải nhải, “Ta đốt chết các người, ta đốt chết các người!”

Lời hắn vừa dứt, các thí sinh đều kinh hãi, bọn họ bị giam trong các gian phòng, cửa đều khóa hết, nhờ mà cháy một cái chỉ có thể ngồi chờ chết a, chứ không cách nào xông ra được, lập tức cố gắng tông cửa mà đào thoát.

Ân Tịch Ly thấy náo loạn, bụng nghĩ, nếu bọn Viên Liệt không vào, chắc chắn là sẽ có tai họa chết người.

Ân Tịch Ly vừa nhắc, bên ngoài liền có một người vượt tường viện nhảy vào, chính là Viên Liệt.

Bọn Viên Liệt đứng sát ngoài kia, nhắm mắt đã đúng canh giờ, đang do dự có nên xông vô không, chợt thấy gia nhân Mặc Tây Nhung phái đi ban nãy cả người ướt sũng chạy về.

“Chuyện gì vậy?” Viên Lạc hỏi hắn.

“Ai nha, thật là nguy hiểm hết nói!” Gia đình lau mồ hôi nói, “Vừa đến nơi thì thấy xe của tiểu thư bị lật, rơi thẳng xuống sông, nếu không nhờ chúng ta tới sớm một chút, hôm nay chắc là có tang sự rồi!”

Viên Liệt và Viên Lạc đưa mắt nhìn nhau, Viên Lạc giật mình, “Làm thế nào Ân công tử có thể dự đoán được?”

Hạ Vũ ở bên cạnh nhú mày, Ân Tịch Ly vốn khôn khéo, hoàn toàn có khả năng bịa chuyện để Mặc Tây Nhung cứu người, thế nhưng hôm nay, dường như hắn không ngại để người khác biết hắn có năng lực bói toán ... tên này, rốt cuộc muốn làm cái gì đây?

Viên Liệt nghe xong, ngẫm nghĩ một chút, rồi phi thân lên đỉnh tường, quả nhiên thấy ở giữa sân, một thí sinh phát điên đang vung đao truy sát Quý Tư và mọi người, liền vội vàng nhảy vào ngăn cản.

Quý Tư trốn ở mép tường viện chờ, thấy người nọ đã bị Viên Liệt khống chế mới thở phào một hơi.

Mặc Tây Nhung chân tay lợm khộm, lại vừa bị người ta làm cho kinh hãi, núp ra sau tường viện, vừa định lên tiếng... Trên đỉnh tường viện đột ngột đổ xuống một mảng đất, nhắm thẳng lão mà rơi...

Quý Tư chau mày, đây chẳng phải là thổ theo thiên mà đến sao? Rồi nhanh chóng, dùng ống tay áo phải phải giúp lão.

Bùn đất phải đi rồi, chỉ thấy Mặc Tây Nhung mắt trợn trừng, ngây ngốc nhìn, Quý Tư hoảng sợ, nghĩ bụng, hay là bị đập trúng thương rồi? Theo lý mà nói, một tảng đất bùn thôi, chắc là không sao đâu?

“Mặc tướng?” Quý Tư lay lay, lại bị Mặc Tây Nhung túm chặt tay, lão đầu kích động thuyết, “Bất ngờ quá Quý tướng a! Lợi hại thật...Thần toán, thần toán a!”

Chú thích:

*Thư pháp Trung Hoa là phép viết chữ của người Trung Hoa được nâng lên thành một nghệ thuật và có ảnh hưởng sâu sắc đến các nước lân cận như Nhật Bản, Hàn Quốc, Việt Nam.

Ví dụ:

([://vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BA%ADp_tin:Chu_Minh.jpg](http://vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BA%ADp_tin:Chu_Minh.jpg))

Các kiểu viết chữ minh : đại triện, tiểu triện, lệ, khải, hành, thảo (thư pháp Triệu Mạnh Phủ ([://vi.wikipedia.org/w/index.php?title=Tri%E1%BB%87u_M%E1%BA%A1nh_Ph%E1%BB%A7&action=edit&redlink=1](http://vi.wikipedia.org/w/index.php?title=Tri%E1%BB%87u_M%E1%BA%A1nh_Ph%E1%BB%A7&action=edit&redlink=1)) o “Triệu Mạnh Phủ (trang chưa được viết)) đời Nguyên)

Chữ triện. Khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc, ông đã sai thừa tướng Lý Tư thống nhất các chữ viết giữa các nước trước đó từ đại triện thành chữ tiểu triện. (đã từng nhắc tới trong

19. Chương 19: Tiền Lộ Khó Lường

Sau một hồi hỗn loạn, nhờ có Viên Liệt kịp thời đến dẹp yên, thư sinh gây rối kia bị người của quan phủ mang đi điều tra, nghe đâu đó là một thư sinh thì mười lần không đỗ, cả nhà nuôi hẩn học thi đến tán gia bại sản, cứ như thế hết năm này qua tháng nọ, hẩn đâm ra chán ghét việc học hành thi cử, không chỉ hoàn toàn tuyệt vọng, mà còn cảm thấy hổ thẹn với thân nhân...vậy nên dần dần hóa điên.

Về sau Ân Tịch Ly lại hảo tâm giúp thí sinh đó, bắt Viên Liệt xuất ra một trăm lượng bạc cho hẩn, để hẩn có thể rời nhà lập nghiệp, người này cam đoan đến năm sau sẽ trở thành đại phú hộ ở Giang Nam.

Cuộc thi bị gián đoạn một chút, bất quá cũng không gây ảnh hưởng nhiều lắm, Quý Tư rất bình tĩnh, điềm đạm, trấn an các thí sinh, “Hãy coi đây là một thử thách, để xem khi các người lâm vào tình thế nguy cấp, có thể giữ được bình tĩnh không,”

Các thí sinh đơn giản chỉ hơi bất ngờ, lại cúi đầu tiếp tục làm bài thi, duy có Ân Tịch Ly ở bên trong gian phòng trộm cười, Quý Tư đưa mắt trừng hẩn, Ân Tịch Ly đành buồn chán nằm nhoài người ra, dùng cán bút, đùa giỡn với một con nhện trên bàn.

Nghịch ngợm một hồi, hẩn nhận ra con nhện đang bò theo một lộ trình kì lạ, lòng vòng như hình người.

Ân Tịch Ly lấy ngòi bút chấm mực, vẽ theo sau con nhện, trên bàn dần hiện rõ lên hình dáng một con người.

Sau khi nối thành một đường, ở trên bàn đã lưu lại một hình vẽ lớn, con nhện kia mới chịu đào tẩu.

Ân Tịch ly tập trung quan sát hình ảnh được vẽ ra một hồi lâu, sờ sờ cằm, cúi đầu im lặng.

Trong lúc ấy, Mặc Tây Nhung nhìn vào cửa phòng hẩn mấy lần, lặng lẽ theo dõi, Ân Tịch Ly quả là thần thông đến lợi hại, thảo nào Quý Tư cứ một mực đề cử.

Chờ vất vả cuối cùng cũng hết giờ, Ân Tịch Ly vừa nộp bài thi vừa ngóng ra ngoài, rồi vọt tới cửa nói với mọi người, “Ta đói chết mất, nếu không có bánh bao với đậu tương của các người, chắc đã chết đói trong phòng thi rồi.”

“Đi dùng bữa thôi.” Viên Lạc nói, “Ta đặt chỗ tại tửu lâu rồi, là một gian thượng hạng, Linh nhi cũng bảo muốn đến chúc mừng người.”

Ân Tịch Ly sững sốt, hỏi, “Tề Linh khỏe rồi sao?”

“Đã khỏe a.” Viên Liệt gật đầu “Mấy ngày trước Hạ Vũ nói nha đầu ăn được lắm, nàng đã bắt đầu ăn mạnh, nên mập lên thêm một chút, lúc trước tiêu tụy đáng thương, hiện tại da thịt tròn trĩnh rồi.”

“Thật hay đùa vậy?” Ân Tịch Ly nhìn hấn.

“Thật đó.” Viên Lạc cười ha hả nói, “Thất vương gia nói, nàng khỏe mạnh rồi thì không gả cho ta nữa, để tìm người có gia thế tốt hơn, người khiến ta vượt mất vị hôn thê, giờ người có chịu trách nhiệm hay không?”

Ân Tịch Ly bĩu môi, đập hấn, “Đừng có trẻ con quá.” Vừa nói vừa bấm bấm đầu ngón tay, cau mày, “Thảo nào, nguyên lai Tề Linh cũng đến a.”

“Làm gì vậy?” Hạ vũ hỏi, nhìn thẳng vào mắt Ân Tịch Ly, như có ý ____Tại sao lại công khai chuyện bản thân là thầy tướng số trước mặt bọn người Quý Tư, người cố tình a?”

Ân Tịch Ly nhún nhún vai, nói, “Đi, chúng ta đi chén một bữa no nê!”

Nói xong, sải bước đi, Viên Lạc chạy theo, vừa đi vừa nói nói cười cười với hấn.

Hạ Vũ ở phía sau nhìn mặt nhìn theo, Viên Liệt đến bên cạnh, hỏi hấn, “Có đi không?”

Hạ Vũ nghiêng mắt nhìn hấn một chút, trầm giọng vấn, “Ngày hôm qua người đã nói gì với hấn?”

Viên Liệt nhìn lại hấn, mỉm cười, “Không có gì, ta chỉ nói những việc người biết ta biết, người thông minh đều có thể đoán ra.”

Hạ Vũ chau mày, “Người uy hiếp hấn sao? Ta vốn tưởng người cũng là một người quang minh lỗi lạc.”

Viên Liệt thoáng ngẩn người, sau đó nhìn Hạ Vũ bằng biểu hiện đắc ý hấn lên, nở nụ cười, hỏi, “Quang minh lỗi lạc? Người cho rằng người có đủ tư cách để nói câu đó sao?”

Hạ Vũ sững người, ánh mắt hơi dao động.

Viên Liệt lập tức hùng hổ, bước lên một bước, sấn vào Hạ Vũ, vấn, “Nếu người thật tâm không muốn hấn lưu lại Nhạc Đô, thì hôm qua vì sao lại bỏ đi?”

Hạ Vũ ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Viên Liệt.

Viên Liệt nhếch khóe miệng, “Hấn lưu lại đây, không phải cũng có lợi cho người sao? Con người ai chẳng có tư tâm, trong lòng luôn biết cân nhắc nặng nhẹ, người tự vấn tâm mình một chút đi.”

Hạ Vũ hơi nhíu mày, “Viên Liệt, ta khuyên người đừng quá phận, sau này chỉ sợ người sẽ hối tiếc.”

Viên Liệt khẽ nhướn mày, không nói gì nữa, xoay người đi.

Hạ Vũ đi sau lưng hấn, phía trước, Ân Tịch Ly đang ung dung tự tại mà bước, Viên Lạc ở bên cạnh hấn nói cười, Viên Liệt chậm rãi nổi gót theo, tấm lưng kia, khiến Hạ Vũ mơ hồ nhận thấy rất nguy hiểm, trong lòng không hiểu sao chợt đâm ra hồi hấn.

“Khái khái.” Có tiếng ho khan từ đằng sau truyền tới.

Hạ Vũ sững sốt, quay đầu lại, liền nhận ra Quý Tư đã ở ngay sau hấn.

“Quý tướng.” Hạ Vũ lập tức thu hồi biểu tình phức tạp trên mặt, hỏi Quý Tư, “Ngài cũng đi ăn sao?”

Quý Tư lắc đầu nói, “Có một số việc không thể thay đổi được.”

Hạ Vũ sững sốt nhìn Quý Tư.

“Mọi việc đều có số mệnh cả.” Quý Tư nói, “Ân Tịch Ly thông minh như thế, người khác không có khả năng bực bách đâu.”

Hạ Vũ im lặng, nhìn Quý Tư.

Quý Tư vượt vượt râu, nói, “Chẳng qua chỉ là thích ứng tùy theo hoàn cảnh thôi.”

Hạ Vũ quan sát Quý Tư một lúc, cười, “Nói thẳng ra là muốn giảng hòa đi.”

“Ha ha ha...” Quý Tư được dịp cười hả hê, Hạ Vũ gọi hắn lại, nói, “Quý tướng, sau này, xin ngài giúp ta chiếu cố hắn.”

Quý tư nhìn Hạ Vũ một chút, gật đầu, phán một câu, “Yên tâm.” Nói xong, thông thả bước đi về phía trước, Mặc Tây Nhung thở phì phò đuổi theo, đồng hành cùng hắn, rồi hỏi, “Ai, lão Quý, không biết lai lịch của Ân công tử như thế nào? Ta vừa đọc bài thi của hắn xong, đến thần thánh còn phải nhường!”

Hạ Vũ thoáng lộ ra vẻ cô độc mà quay đầu lại, chậm rãi theo sau, phía trước mọi người vẫn nói nói cười cười, nhưng hắn cùng Ân Tịch Ly đều ý thức được, con đường trước mặt còn dài, không biết bọn họ có thể cùng nhau đi được bao xa?

Tửu lâu lần này hiển nhiên là không giống với mấy chỗ trước đây, nguy nga lộng lẫy.

“Oa...” Ân Tịch Ly ngưỡng mặt chăm chú quan sát, tán thưởng nói, “Long Phượng các a?”

“Ân, tửu lâu thượng hạng nhất của Nhạc Đô.” Viên Lạc cười, nói, “Thực khách đều là người có địa vị!”

Ân Tịch Ly hơi mím môi lại, nói, “Nơi đây... hay là đổi chỗ khác đi?”

“Sau này nếu người vào triều làm quan, khó tránh khỏi phải giao tiếp cùng những người đó, bây giờ tập thích ứng một chút cũng tốt.” Viên Liệt đi lên, nói, “Công khai là người thân cận với bọn ta, để về sau không ai dám hạ thủ với người.”

Ân Tịch ly đưa mắt sang hắn, đột nhiên hỏi, “Ta nói, người là ai a? Là Viên Liệt thì đã sao?”

Viên Liệt sửng sốt, Hạ Vũ vừa đuổi kịp tới nghe được cũng sửng sốt, chỉ thấy Ân Tịch Ly cười, nhìn Viên Liệt từ trên xuống dưới, vỗ vỗ vai hắn, “Được rồi, biết người là đại vĩ ba lang (sói đuôi to!!), không ai dám nói người đồng dạng với thỏ đâu, đừng ngại trang nữa.” Nói xong, thỉnh một cái, nhường Viên Liệt đi đầu, “Thỉnh, lên tiên phong đi, dọa chết bọn chúng!”

Viên Liệt hít sâu một hơi nhìn hắn, Ân Tịch Ly chớp mắt một cái, vẻ mặt vô tư vô tội.

Viên Liệt thở dài, hắn hoàn toàn không có biện pháp, thật đúng với câu, người ngang tàng sợ kẻ liều mạng, kẻ liều mạng sợ đứa vô liêm sỉ, lắc đầu quay người đi lên lầu.

Ân Tịch Ly cười ha hả lên theo, chấp tay sau lưng, ngoắc ngoắc Hạ Vũ.

Hạ Vũ nhướn mày, dở khóc dở cười, ngoài việc bắt đắc dĩ lắc đầu thì không còn biết làm gì khác, cũng đi lên theo.

Bên trong lầu, quả nhiên cực kì tương xứng với cái tên Long Phượng các...

Mọi người đi tới đâu cũng liên tục có người đến hành lễ cùng Viên Liệt, quan lại cao thấp các cấp đều lúi cả lưng, từ Thượng thư, Trung lang, Đô thống, Phó tướng, người nào cũng kính cẩn lễ phép, Ân Tịch Ly thấy biểu hiện của bọn họ dường như chỉ thiếu điều quỳ xuống đất mà tung hô vạn tuế. Trong lòng bất mãn, nguyên lai địa vị của Viên Liệt đã cao đến mức này a...Nói vậy, Nam Cảnh đế khẳng định phải phát hiện ra rồi.

Lên đến lầu ba, vào một gian thượng hạng riêng xa hoa nhất, liền gặp ngay lúc Tề Diệc đang bước ra nhìn quanh, thấy người đến, vội vàng nói, “Tới rồi, chờ cả nửa ngày.”

Viên Liệt đứng ngay cửa, nhận ra bên trong còn có hai người nữa, một người là Tiêu Lạc, người kia đích thực là một tiểu mỹ nhân... Đoan đoan chính chính ngồi ở vị trí chủ tọa ăn điểm tâm.

Cả đám đều buồn cười, kia chính là Tề Linh ốm đau bệnh tật lúc trước sao, mới không gặp vài hôm đã trắng nõn tròn trịa, bụ bẫm hẳn ra.

Tề Linh đang ăn, thấy mọi người vào tới, mặt đỏ bừng, vội vàng bỏ bánh ngọt xuống, trách móc ca ca nàng, “Sao huynh không báo trước...”

Tề Diệc bật cười nói, “Ân thì ăn, có sao đâu?”

Tề Linh nhanh nhẩu lau lau miệng, nhìn mọi người, mắt liếc thấy Ân Tịch Ly, mặt liền đỏ thêm vài phần.

Hạ Vũ thấy nàng lúng túng, giải vây, “Ta dẫn nàng ra sức ăn, như vậy mới có lợi cho thân thể đang hồi phục.”

Mọi người cùng cười, đến bên bàn ngồi xuống.

Ân Tịch Ly được Tề Diệc nhường cho chỗ cạnh Tề Linh, Tề Linh đứng lên hành lễ với hắn, “Đa tạ Ân công tử đã cứu mạng.”

“Ai, đừng khách khí.” Ân Tịch Ly khoát khoát tay cười, quan sát nàng một chút, “Ân, khí sắc trông tốt hơn rồi.”

Tề Linh cho rằng Ân Tịch Ly bảo nàng mập, vội vàng nói, “Lần này ăn xong, về sau không ăn nữa sẽ hết mập.”

“Phốc...” Viên Lạc phun một ngụm rượu ra, cười theo kiểu giả hoạt, nói, “Tiểu muội, người xấu hổ cái gì vậy, ta còn chưa kịp bảo người béo.”

Tề Linh cảm quả hạnh đào lên ném vào hắn, mọi người cười vang.

Chờ Ân Tịch Ly ngồi xong, tiểu nhị liền tới chờ gọi món.

Mọi người nhường cho Tề Linh chọn, Tề Linh nhìn Ân Tịch Ly ngồi bên cạnh, gọi món ăn rất dè dặt, cả bọn trêu cười nàng, Tề Diệc đơn giản nói với tiểu nhị, “Cái gì ngon nhất cứ đưa lên hết, càng nhiều càng tốt.”

“Hảo ba.” Tiểu nhị vắt khăn lên vai, hỏi, “Có muốn rượu không?”

Ân Tịch Ly cười tủm tỉm.

“Ưm hừm.” Hạ Vũ tăng hắng một tiếng, nói, “Tề tiểu thư không được uống rượu, tốt nhất nên cẩn thận với cả mùi của rượu.”

Mọi người cùng nhìn Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly vội lắc đầu, “Vây tốt nhất là thôi đi, ta cũng không phải tửu quỷ.”

Tiểu nhị xuống lầu chuẩn bị món ăn.

Tề Linh nhìn Ân Tịch Ly, hỏi, “Ân công tử, khẩu thí thế nào?”

Ân Tịch Ly nghĩ Tề Linh hỏi rất thẳng thắn, có lẽ là do nhiều năm phải dưỡng ở khuê phòng, không gặp gỡ ngoại nhân nhiều. Vây cũng tốt, không giả tạo, đơn thuần khả ái, tiện thể trả lời, “Nga, rất tốt.”

“Sẽ đậu Trạng nguyên chứ?” Tề Linh hỏi tiếp.

Tề Diệc định ngăn nàng lại, thì thấy Ân Tịch Ly nháy mắt với nàng, “Nếu đậu có được lễ vật gì không?”

“Huynh muốn thứ gì?” Tề Linh hỏi, “Ca ca nói huynh thích sách, ta cũng có rất nhiều, huynh muốn đọc không?”

“Hảo!” Ân Tịch Ly gật đầu cười ha hả, “Cô nương gia thích đọc sách là hảo sự của sách, đã xinh đẹp còn muốn tu dưỡng thêm sao?”

Tề Linh mặt đỏ tới tai, Viên Liệt nhìn hai người một chút, lắc đầu, tên Ân Tịch Ly này... làm thế nào mà mồm miệng khéo đến vậy?

Không lâu sau, tiểu nhị đưa món ăn lên.

Các món ăn được bày ra trùng trùng điệp điệp trước mắt Tề Linh, mặt của Tề Linh càng ngày càng hồng, “Đâu phải chỉ mình ta ăn đâu.”

Mọi người cùng bắt đầu dùng bữa.

Hạ Vũ thiếu đĩa rau, chợt thấy Tiêu Lạc ngồi bên gấp một đĩa cho hắn, cười hỏi, “Người làm sao vậy?”

Hạ Vũ có chút khó hiểu, xoay mặt nhìn hắn.

Tiêu Lạc cười, “Hai ngày trước người không để ý đến ta là có ý muốn đấu với ta, hôm nay hình như không vui thật à? Ai đã chọc giận người?”

Hạ Vũ ngạc nhiên, nhú mày không đáp, cầm đầu cầm cổ ăn, cắn phải một miếng ớt ngâm, cay cực kì.

“Khụ khụ...” Hạ Vũ vỗ ngực ho khan, Tiêu Lạc cười ha hả.

Hạ Vũ hung hăng trợn trừng mắt.

Tiêu Lạc đưa tay lau khóe miệng còn dính nước canh cho hắn, Hạ Vũ cả kinh, gạt ra, cúi đầu tiếp tục ăn, tìm đập kích liệt.

Ân Tịch Ly trông thấy, thương cảm, vừa ăn vừa lắc đầu.

“Thức ăn bị gì sao?” Viên Liệt hỏi hắn.

“Ăn, mùi vị rất ổn.” Ân Tịch Ly gạt đầu, cắn hết một miếng thịt.

Tề Linh quen thuộc với Ân Tịch Ly rồi, bắt đầu ăn thoải mái. Tuy nàng không có đĩa rau, thế nhưng Tề Diệc dường như đặc biệt chiều cổ nàng, liên tục đưa rau qua cho nàng, trước đây món ăn ngon đến mấy nàng ăn vào đều nôn ra, về sau lại chỉ được ăn rau xanh với đậu hũ, may mà trước bữa Hạ Vũ bảo được phép ăn chút món ăn có thịt, hơn nữa còn có thêm cơm tẻ và điểm tâm. Nhắc đến cũng kỳ quái, ngày trước Tề Linh ăn bao nhiêu vẫn không có tác dụng, giờ ăn một chút cũng mập lên được.

Mọi người vừa ăn vừa cười nói, chợt nghe bên ngoài có ai đó hô một tiếng, “U...Thái tử gia.”

Tất cả đều giật mình, Tề Linh rõ ràng thoáng chút sợ hãi, có phần khấn trương nhìn qua Tề Diệc, “Ca!”

Tề Diệc lắc đầu nói, “Đừng sợ, có bọn ta ở đây, hắn làm gì được muội?”

“Đúng vậy”, Viên Lạc cũng nói, “Không cần sợ, đừng để ý đến hắn!”

Tề Linh gạt đầu, Ân Tịch Ly đưa tay lấy lại trống bỏi từ Hạ Vũ, lắc lộp bộp bộp hai cái, cười ha hả hỏi Tề Linh, “Ai, hôm nay có cơ hội tham gia náo nhiệt, muốn xem hay không?”

Tề Linh gạt đầu, nàng đã lớn như vậy mới được xem náo nhiệt lần đầu.

Ân Tịch Ly cười xấu xa nói, “Thế thì sẽ biến hóa một cái cho muội xem, rất thú vị.”

Tề Linh gạt đầu cười, nhìn Ân Tịch Ly với ánh mắt đầy thán phục.

Viên Liệt ngồi một bên khế nhú mày, song, thái độ Ân Tịch Ly rất tự nhiên, đối đãi với tiểu muội như thế, hắn đây là cố tình? Hay bản tính vốn như vậy?

20. Chương 20: Tiền Lang Hậu Hổ

Tuy Trần Mạnh kia là trưởng tử, nhưng lại không được sủng ái, chẳng biết là do bẩm sinh kém cỏi, hay vì nguyên nhân nào khác, mà thân thể đã gầy yếu, đầu óc lại còn không được thông minh, một điểm chủ kiến cũng không có, chỉ tín nhiệm đám sủng thần thích vuốt mông ngựa (xu nịnh). Dù chưa đăng cơ đã thể hiện ra bản chất hôn quân.

Trần Mạnh không khôn ngoan, tướng mạo bất hảo, háo sắc, nhưng bất đồng với lão tử ham mê nam sắc của hắn, hắn chỉ thích mỹ nữ. Nhất là mấy năm trước sau khi gặp được Tề Linh, thì nhớ mãi không quên, có điều ngày đó thân thể nàng yếu ớt, hiện tại hắn nghe người ta bảo Tề Linh đã khỏi bệnh, tâm tư lại xao động. Mấy hôm nay, hắn luôn phái người canh chừng bên ngoài Tề vương phủ, vừa nhận tham báo nói Tề Linh cùng Tề Diệc xuất môn, Trần Mạnh kinh hỷ, trong quá khứ với bệnh tình của Tề Linh ra nắng còn không được, hiện giờ lại xuất môn, rõ ràng đã khỏe rồi!

Hắn ở trong cung đứng ngồi không yên, liền đem theo người xuất cung tìm đến, mong gặp được Tề Linh bấy lâu nay ngày nhớ đêm mong.

Vừa đến Long Phượng các, tham báo trở về thưa với hắn, không chỉ riêng Tề Linh, Tề Diệc và hai huynh đệ Viên gia cũng ở đó.

Trần Mạnh nghe nhắc tới Viên Liệt liền rụt cổ kinh hãi. Trên đời này hắn sợ nhất là Viên Liệt.

Có lần, Nam Cảnh đế đi săn, lệnh cho con nối dõi của các vương tôn quý tộc hết thảy đều phải vào cuộc.

Vì thế, Nam Cảnh để cố tình điều vận rất nhiều chim thú quý hiếm về, trong số đó có một con mãnh hổ.

Mãnh hổ nọ thân hình cực đại, nghe đâu chính là mãnh hổ ăn thịt người, hung hãn vô cùng, mới gầm gừ một tiếng đã khiến Trần Mạnh thất kinh liên tục tháo lui, nhiều tôn tử của các vương công quý tộc thậm chí còn chẳng dám nhìn thẳng vào bãi săn, duy chỉ có Viên Liệt và Tề Diệc là mang vẻ mặt hưng phấn nhập cuộc.

Cuối cùng, Trần Mạnh cũng bất chấp hiểm nguy đi vào rừng, mặc dù đã rất cẩn trọng, vẫn rơi vào tầm tấn công của mãnh hổ. Tuy có thị vệ bảo hộ, nhưng Trần Mạnh sợ đến mức hai chân run rẩy. Ngay trong lúc nguy cấp, Viên Liệt bất ngờ phi ngựa đến, hất cưỡi ngựa vung đao vào trận sát hổ, chiến tướng theo sau cũng dùng mãnh dị thường, vây lấy hấn cùng mãnh hổ ở chính giữa, giơ thương reo hò cổ vũ.

Mãnh hổ kia bị Viên Liệt chém máu tươi đầm đìa, mà điểm ám ảnh nhất trong ký ức của Trần Mạnh chính là lúc bấy giờ Viên Liệt vẫn nhếch miệng cười, gương mặt tuấn lãng lạnh lùng vậy đây máu hổ. Cuối cùng, con hổ bị Viên Liệt giết chết, rồi đích thân hấn lột da hổ, bảo rằng nó đã kinh động đến Thái tử gia, phải lấy da hổ làm áo khoác cho người.

Tam quân tướng sĩ và đám thị vệ vây quanh không ngớt bội phục Viên Liệt, cùng tung hô, “Viên tướng quân thần dũng vô song.”

Trần Mạnh trốn ở phía sau quan sát, đầu óc trống rỗng, đến lúc hấn hiểu được mọi chuyện thì chỉ còn kịp nhận ra quần đã ướt rồi.

Chuyện Trần Mạnh bị hổ dọa đến tiểu ra quần nhanh chóng lan truyền, khiến hấn trở thành trò cười cho bọn thị vệ trong cung, cũng bắt đầu từ ngày đó, có nhiều kẻ đồn đại là hấn bất lực, ngay cả khi nhập phòng với nữ nhân vẫn không cương lên được.

Chưa hết, lúc bấy giờ, liên tục trong vòng nửa năm Trần Mạnh chẳng dám ngủ một mình ban đêm, vì cứ nằm mơ một cái là lại thấy Viên Liệt mang bộ mặt nhuốm máu, lột da hấn, khiến hấn kinh hãi mà khóc mớ.

Sau đó, Trần Mạnh dần dần phát hiện ra thế lực của Viên Liệt ngày càng lớn, đồng thời cũng nhận thức được Nam Cảnh để phi thường kiêng dè con người này.

Gần đây thân thể Nam Cảnh để suy nhược, đoán chừng có lẽ đã đến lúc gần đất xa trời, các thái y cũng thường nói, chỉ sợ là cầm cự không quá một năm rưỡi nữa, một khi người băng hà thì hấn sẽ phải đăng cơ. Nhưng Trần Mạnh lại lo rằng, đến lúc đó hấn là quân vương, Viên Liệt là thần tử, vào triều nhờ Viên Liệt to tiếng quát hấn một cái, chẳng phải hấn sẽ bị hù chết sao? Chi bằng đem ngôi vị hoàng đế tặng Viên Liệt cho rồi. Nếu Tề Linh chịu xuất giá gả cho hấn nữa thì càng hay, mỗi ngày sẽ được cùng nàng ngâm thi tác đối, uống rượu mua vui, làm Vương gia nhân nhâ, thật là tốt biết mấy.

Tâm tư này hấn nào dám nói cho ai biết, vì nếu Nam Cảnh để nghe được, chắc chắn sẽ vô cùng tức giận, mới hôm qua phụ hoàng còn răn dạy hấn, khuyên hấn năng luyện võ, bớt gần nữ sắc, coi Viên Liệt như đại địch. Viên Liệt kia đã tâm bình bực, hiện tại trấn áp được hấn là nhờ các bậc tiền bối vẫn còn sống, một khi các tiền bối quy tiên, cam đoan người này sẽ tạo phản!

Lẽ đương nhiên, tiền sơn có sói thì hậu sơn còn có hổ! Trần Mạnh không khỏi ngán ngẫm, hấn vẫn còn một Nhị đệ khôn khéo giỏi giang. Chủ ý của Nam Cảnh để và Hạ quốc cứu hấn là muốn mượn tay Nhị đệ để đối đầu với Viên Liệt, dẫn đến lưỡng bại câu thương, sau đó Trần Mạnh có thể thừa dịp “trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”, chỉ là làm thế nào để châm ngòi cho hai bên xung đột thì hấn vẫn chưa biết.

Nhưng việc Trần Mạnh theo đuổi Tề Linh lại được Nam Cảnh để ủng hộ, Tề Vương gia nắm binh mã trong tay, Tề Diệc cũng là nhân tài, nếu có thể thu về dưới trướng, thì quả là ‘làm chơi ăn thật’.

Trần Mạnh một mặt miên man suy nghĩ, một mặt đi tới đầu thang, biết Tề Linh đang ở trong gian phòng phía trước, hấn vừa mừng vừa sợ, muốn tiến mà không dám, trong lúc đứng do dự ở cửa, Lễ bộ thị lang đi qua gặp hấn, liền chấp tay, “Thái tử gia.”

Lễ bộ thị lang này vốn cũng có chút thành ý, nguyên lai hấn biết Viên Liệt tọa bên trong nhĩ gian (phòng thượng hạng), bởi vậy cố tình cao giọng hành lễ với Trần Mạnh, để người trong kia có sự chuẩn bị trước.

Trần Mạnh gượng gạo cười cười với hắn, đảo mắt nhìn đại môn của nhà gian vẫn không thấy động tĩnh gì, chẳng biết bọn Viên Liệt có nghe được hay không?

Quả nhiên, không lâu sau, cửa lớn của nhà gian chợt mở ra...Tề Diệc xuất hiện, chấp tay với Trần Mạnh, “Tham kiến Thái tử.”

“Tề tướng quân không cần đa lễ.” Trần Mạnh vội vàng trả lễ, tuy hắn là thái tử, thế nhưng kỳ thực vị công tử nào của tứ đại gia tộc cũng có địa vị cao hơn hắn cả.

Tề Diệc hành lễ với Trần Mạnh xong, liền xoay người định trở về, không có ý tiếp chuyện với hắn, Trần Mạnh hỏi, “...Tề tướng quân, ta nghe nói Linh nhi đã khỏe rồi đúng không?”

Tề Diệc nhú mày, quả nhiên vì Tề Linh mà tới, đành trả lời, “Bệnh của Linh nhi thật sự đã bình phục.”

“Nga...vậy thì tốt rồi.” Trần Mạnh gật đầu, hỏi, “Đã lâu ngày ta không gặp Linh nhi, nên đang muốn tìm cơ hội đến quý phủ thăm nàng.”

Tề Diệc nhìn Trần Mạnh dò xét, dáng người Trần Mạnh thấp bé gầy còm, chưa kể mặt thì hóp như mặt chuột, tính tình nhu nhược nhất gan, tuy biết rằng không nên xem thường người khác, thế nhưng thực là tâm thường hết sức. Một nam nhân kiêu đó, làm sao xứng với muội muội tài mạo song toàn như thiên tiên của hắn. Bất quá suy cho cùng đối phương vẫn là thái tử, hiện tại hai bên cũng không có hiềm khích gì, nên Tề Diệc khó mà thẳng thừng đuổi tên kia đi, đành miễn cưỡng nói, “Nếu Thái tử muốn gặp, Linh nhi đang ở bên trong.”

“Nga?” Trần Mạnh thấy cuối cùng cũng được thỏa ý, vội vàng nói, “Thật đúng lúc a, để ta gặp mặt nàng.”

Tề Diệc âm thầm thở dài, Trần Mạnh kia phách cả đồng người quanh quẩn trước cửa vương phủ, còn tưởng rằng ta không biết sao? Liền gật đầu, “Thái tử, thỉnh.”

Sau đó Tề Diệc mở rộng cửa, mời Trần Mạnh đi vào.

Vẫn biết là nên lễ độ, Viên Liệt theo mọi người đứng dậy, hành lễ với Trần Mạnh.

Trần Mạnh ngoài miệng nói không cần đa lễ, hai mắt thì lách thẳng qua mọi người, hướng về Tề Linh đang ngồi ở trong cùng.

Tề Linh cúi đầu hành lễ với hắn, hiện tại trông nàng khác xa so với vẻ đau yếu tiều tụy ngày trước, thần sắc tươi tắn hẳn ra, lại càng quyến rũ hơn. Trần Mạnh cảm thấy hồn xiêu phách lạc, hai tròng mắt muốn rớt ra ngoài, hắn không ý thức được người khác nhìn vào là biết ngay, hắn đã tương tự Tề Linh đến khắc cốt ghi tâm.

Tề Linh không khỏi có phần ngán ngẩm hắn, nhìn Trần Mạnh đương thanh niên trai tráng mà dáng dấp hèn mọn, lại xoay qua Ân Tịch Ly đang hiếu kỳ quan sát Trần Mạnh... khuôn mặt của Ân Tịch Ly rất ưa nhìn, từ mắt đến mũi, cằm đến cổ... đích thực là thanh tú phi phàm, chân mày khéo mắt đều toát ra vẻ phong lưu khoáng đạt, hai người này quả là khác nhau một trời một vực a!

Tề Linh dùng Ân Tịch Ly để rửa mắt, khiến Trần Mạnh chú ý.

Trần Mạnh nhận ra Tề Linh đang chăm chú ngắm người bên cạnh, lập tức đưa mắt nhìn Ân Tịch Ly rồi thất kinh, người này hảo tướng mạo a...Lần đầu tiên hắn thấy có kẻ tuấn lãng hơn cả Viên Liệt... Dĩ nhiên, khí chất của người này và Viên Liệt hoàn toàn bất đồng, Viên Liệt uy vũ, anh khí hơn một chút, còn người nọ lại nhã nhặn, thư sinh.

Bên cạnh đó, hắn cũng để tâm đến vài kẻ lạ mặt ngồi trong bàn, Hạ Vũ và Tiêu Lạc.

Trước đây Trần Mạnh có gặp Tiêu Lạc một lần, nhưng vì không phải là mỹ nữ, cho nên Trần Mạnh đã sớm quên.

Thấy Trần Mạnh đứng kế bên bàn một cách lúng túng, Viên Liệt mỉm cười, “Thái tử, hiếm khi được xuất cung, cung thỉnh ngài xuống uống một chén đi!”

Trần Mạnh dĩ nhiên cầu còn không được, vội vàng ngồi xuống, Viên Lạc rót cho hắn chén rượu.

Tề Linh hơi mất hứng, vì sao Viên Liệt lại mời tên chết tiệt này cùng dùng bữa, chỉ nhìn mặt hắn thôi là đã ăn không vô. Tề Linh nhớ rõ lúc còn bé, vừa gặp là đã bị thái tử đây cuốn quýt đeo bám, khiến nàng sợ đến nỗi òa khóc chạy đi tìm Tề Diệc, hắn mới đành thất tha thất thểu bỏ cuộc.

Ân Tịch Ly đưa mắt sang Viên Liệt, Viên Liệt cũng nhìn lại hắn một cái, hàm ý như muốn nói___đây là thái tử đương triều.

Ân Tịch Ly hơi bất mãn quan sát Trần Mạnh, trong lòng thở dài, đúng là mức độ phạm phu tục tử còn cao hơn cả phạm phu tục tử một cấp, kỳ thực cũng thương cảm mà tiếc thay cho hắn sinh ra làm bậc đế vương. Quan sát tướng mạo của người này, Ân Tịch Ly không khỏi lắc đầu___Đây tuyệt đối không phải tướng đế vương, mà là tướng đoản mệnh điển hình.

“Mấy vị này là...” Trần Mạnh hỏi Tề Diệc, hắn ngồi một mình ngoài cùng, vị trí này lại đối diện với Viên Liệt, khiến Trần Mạnh sợ hãi thậm chí còn không dám ngẩng đầu mà ăn. Tề Linh thì ngồi phía trong được Tề Diệc che chắn, bên cạnh lại là Ân Tịch Ly, cứ cúi xuống mà dùng bữa, Trần Mạnh muốn ngắm nàng cũng khó.

Trong lúc Tề Linh dùng bữa, cảm thấy món nào ngon, liền chỉ chỉ cho Ân Tịch Ly, như có ý bảo hắn, thứ này ăn ngon. Ân Tịch Ly đa phần đều dùng thử một đĩa trước... rồi mới gắp cho nàng một đĩa.

Viên Liệt vốn hoài nghi không biết Ân Tịch Ly có ý tứ gì với Tề Linh không? Bình thường hắn giống như một con nhím, vì sao đối với Tề Linh lại ôn nhu như vậy? Thế nhưng về sau thì dần dần nhận ra, Ân Tịch Ly có vẻ rất tự nhiên, như thể chỉ đang đối đãi với một tiểu hài nhi thôi.

Hạ Vũ bật cười, thời còn ở trấn Thanh Vân, Ân Tịch Ly coi vậy mà lại là bằng hữu của toàn thể các cô nương trong trấn, hầu hết cô nương ở đó đều là hồng nhan tri kỷ với hắn, tuy nhiên, chẳng phải hắn muốn trêu hoa ghẹo nguyệt gì, trước giờ hắn luôn đối đãi đặc biệt hảo với nữ hài tử. Câu cửa miệng của Ân Tịch Ly là, thông thường nếu nữ nhân gặp bất hạnh, hơn phân nửa căn nguyên đều có liên quan đến nam nhân, vì thế thân làm nam nhân, ắt phải quan tâm đến các nàng nhiều hơn.

Trần Mạnh nhìn cảnh Tề Linh thân tình với Ân Tịch Ly như thế, lòng dạ bồn chồn, người kia là ai a? Phải chăng chính là người trong mộng của Tề Linh?

“Vị này là con của Tiêu Vương gia, Tiêu Lạc.” Tề Diệc giới thiệu cho Trần Mạnh, “Không biết Thái tử còn nhớ không?”

Trần Mạnh ngập ngừng, một hồi sau mới minh bạch, “Nga...Ta nhớ ra rồi, nguyên lai là Tiêu tướng quân.”

Tiêu Lạc bật cười, “Thái tử thật biết đùa, làm thế nào mà ai cũng gọi là tướng quân được a?”

Kỳ thực Tiêu Lạc không hề biết, Trần Mạnh đích thực đại diện cho phế vật, căn bản hắn không rành hết chức quan của các đại thần, cả tên cũng không nhớ nổi. Cho nên, nếu gặp văn nhân hắn sẽ gọi đại nhân, thấy quân nhân liền kêu tướng quân, tuyệt nhiên không đổi. Sự việc này về sau bị Ân Tịch Ly biết được, cười ha hả giấu cột hắn, phán ngay rằng Thái tử thật tài ba.

“Vị này chính là môn sinh tâm đắc của Quý tướng.” Viên Liệt giới thiệu, “Ân Tịch Ly.”

“Nga...” Trần Mạnh hết sức bất ngờ, “Nguyên lai là cao đồ của Quý tướng.” Vừa nói xong, hắn quay qua nhìn Hạ Vũ.

“Vị này là thân y đã chữa trị cho Linh nhi, Hạ Vũ.” Tề Diệc giới thiệu.

“Nga?” Trần Mạnh lập tức giật mình, không ngờ căn bệnh hiểm ác khiến đám ngự y trong cung đều thúc thủ vô sách (bó tay, vô phương), lại được chữa trị bởi một người trẻ tuổi như thế.

“Linh nhi đích thực là cát nhân thiên tướng!” Trần Mạnh gật đầu cười, nhưng trong lòng hắn lại bức bối, ngay cả lúc giới thiệu những nhân vật thứ yếu kia, Tề Linh cũng không nhìn tới mặt hắn, đến một câu cũng chẳng thèm nói với hắn. Hắn thấy không cam tâm. Nhân cơ hội nói, “Đúng rồi, còn mấy ngày nữa thì tân khoa Trạng nguyên cũng chọn xong, ta sẽ đại diện phụ vương đãi yến ở hoàng cung, đến lúc đó Linh nhi cùng đến tham dự đi?”

Tề Linh không lên tiếng, nhìn Ân Tịch Ly một chút, hạ giọng nói thầm một câu, “Nếu Ân đại ca đồ cao, ta nhất định sẽ đến.”

Ân Tịch Ly ngoáy ngoáy cái lỗ tai, không biết có nghe rõ không, khóe miệng nhếch lên cười.

Viên Liệt nhìn Trần Mạnh, hỏi, “Long thể an khang không?”

Vốn dĩ, Nam Cảnh để đã dặn trước với Trần Mạnh, để hắn đừng nói bệnh tình của mình ra bên ngoài, thế nhưng hắn vừa thấy Tề Linh thì cái gì cũng quên sạch, liền thành thật mà đáp, “Nga, bệnh trạng của phụ vương ngày càng trầm trọng, thái y cũng không tìm ra được phương pháp chữa trị hiệu quả...”

Trần Mạnh còn chưa dứt lời, chợt nhận ra bị lão thái giám đi theo sau lưng thúc mạnh một cái ngay sườn.

“Ách...” Trần Mạnh giật mình, ý thức được, bụng nghĩ, Nguy rồi! Nếu phụ hoàng biết được mình kể bệnh tình của người ra với Viên Liệt, tất sẽ uất ức mà nổi trận lôi đình!

“Hừm hừm.” Trần Mạnh vội vã tẩn hán vài tiếng để đổi đề tài, cười nói, “Có điều, gần đây thực chất đã chuyển biến tốt hơn rồi.”

Viên Liệt gật đầu qua loa, trong lòng vốn đã hiểu rõ.

“Linh nhi, hai ngày trước có lệ chi thượng hạng được tiến cung, một hồi nữa ta phái người đưa đến cho nàng được không?” Trần Mạnh tìm cơ hội xum xoe nịnh bợ.

Tề Linh lắc đầu, “Tiểu nữ vẫn chưa thể ăn đồ tươi sống được.”

“Nga...” Trần Mạnh xoa cằm, có chút xấu hổ, lúc này, chợt nghe lão Công Công đằng sau nói, “Thái tử gia, cũng nên trở về đi, sắp đến giờ học rồi.”

Trần Mạnh có chút mất hứng, nhưng chẳng thể làm gì khác hơn đành đứng lên, cáo từ rồi rời đi, Tề Diệc đứng dậy đưa tiễn.

Ra tới cửa, Trần Mạnh quay lại nói với Tề Linh, “Linh nhi, ta đi đây, lúc rảnh rồi sẽ đến thăm nàng.”

Tề Linh vẫn không đáp lại hắn, chỉ gật đầu.

Trần Mạnh đành ngượng ngùng bước đi, trong lòng ngẫm nghĩ, hình như Linh nhi thích người ở bên cạnh nàng...

Sau đó, mọi người tiếp tục dùng bữa, xong xuôi lại rủ nhau ra hồ dạo chơi.

Màn đêm buông xuống, trên sông thuyền hoa xuôi ngược như thoi đưa.

Viên Lạc cùng Tề Diệc đứng ở đầu thuyền ngắm đèn màu, Tiêu Lạc là kẻ phong nhã, ngồi trong khoang thuyền đánh cờ với Hạ Vũ, còn Viên Liệt lẳng lặng đứng tựa vào đuôi thuyền nhìn mông lung, cũng chẳng biết là đang suy nghĩ gì.

Ân Tịch Ly cầm chén rượu, đứng bên cạnh, Tề Linh vốn cùng chơi đoán đặng mê[18] với bọn Viên Lạc, không biết thế nào, lại chạy ra chỗ Ân Tịch Ly.

“Gió sông có lạnh không?” Ân Tịch Ly hỏi nàng, “Lấy áo khoác cho người nhé?”

“Không lạnh, ta đã mặc nhiều áo rồi.” Tề Linh nhỏ nhẹ nói một câu, “Ân đại ca, huynh có nghĩ là tính tình ta bất hảo không?”

Ân Tịch Ly bừng chén rượu, thoáng ngạc nhiên, xoay mặt nhìn nàng, cười hỏi, “Sao lại hỏi như vậy?”

“Vừa rồi ta đối xử với Trần Mạnh không tốt a.” Tề Linh nói, “Kỳ thực hắn cũng chẳng làm gì xấu, chỉ là ta không thích mà thôi.”

Ân Tịch Ly không để tâm tới, nhún nhún vai, “Người làm vậy là phải, nếu người không thích hắn, nên để cho hắn biết, rõ ràng không thích mà còn ra vẻ thích mới đúng là hại người.”

“Ân.” Tề Linh nhin không được nhớn miệng cười, “Vậy nếu thích, thì cũng phải thể hiện cho người ta biết ư?”

Ân Tịch Ly cười, không đáp, Tề Linh then thùng, xoay người chạy đến chỗ bọn Viên Lạc, tiếp tục ngắm đèn trên sông.

“Người quả thật rất được hoan nghênh.” Viên Liệt không biết từ khi nào đã đến bên cạnh Ân Tịch Ly, “Linh nhi là một hài tử đơn thuần, nếu người không có tình ý gì thì đừng trêu chọc nàng, nàng đã là hôn thê của Viên Lạc.”

Ân Tịch Ly giương mắt nhìn hắn, hỏi, “Ta có làm gì sao?”

Viên Liệt khẽ nhủ mảy, chợt thấy Ân Tịch Ly hơi đắc ý mỉm cười với hắn, ba đầu ngón tay đỡ lấy cái chén, ngón trỏ chỉ vào Viên Liệt cười nói, “Viên Liệt, người ghen a... Thật thú vị a.”

21. Chương 21: Tiền Đồ Sáng Lạng

Ba ngày sau cuộc thi, chính là ngày yết bảng.

Mấy ngày nay, Quý Tư lúc nào cũng bận rộn chấm bài thi, hiếm khi thấy bóng dáng. Ân Tịch Ly quen thói ôm một bình rượu, vui người trong thư phòng, tuy đọc sách nhưng lại cảm thấy không thoải mái.

Hạ Vũ ngoạn một vòng quanh Nhạc Đô, tìm mua rất nhiều dược liệu, rồi trở về tự nhốt mình trong phòng, chẳng rõ lại nghiên cứu những gì.

Cả hai người đều bận rộn, trong khoảng thời gian đó, Viên Lạc có ghé qua một chuyến, đem tặng bọn hắn vài món ngon, hẹn nhau tới ngày yết bảng sẽ lại chúc mừng.

Ân Tịch Ly dựa vào đầu giường ngáp, khoát khoát tay nói, “Ai nha, biết đâu còn không trúng tuyển, chẳng phải ý trời khó đoán, thời thế khó lường sao.”

Thấy vậy, Viên Lạc lại tìm đến hỏi Hạ Vũ, “Tịch Ly đang lo lắng cái gì sao? Hắn như thế nào lại có vẻ không được tự tin lắm a?”

Hạ Vũ nháy nháy mí mắt, bĩu môi, “Bất tự tin cái rắm a, hắn thừa dịp khoe mẽ thôi.”

Tiêu Lạc cũng tới thăm một lần, vốn muốn tìm Hạ Vũ dạo chơi ngoại thành một chuyến, có điều Hạ Vũ lại cự tuyệt, bảo vì công việc của hắn bề bộn, Tiêu Lạc cảm thấy mất hứng, bản thân liền đi tìm ngay một đám mỹ thiếu niên, đưa nhau đi chơi thuyền du hồ.

Hạ Vũ dõi mắt theo, cũng có để tâm đến, nhưng là bản thân tự chuốc lấy.

Trong chớp mắt, ngày thứ ba đã tới.

Hôm nay, mới sáng sớm, Ân Tịch Ly đã bị một trận đập cửa kinh thiên động địa khiến cho giật mình tỉnh giấc.

“Tịch Ly! Tịch Ly!” Ngoài cửa, Viên Lạc đập rầm rầm, Ân Tịch Ly hoảng sợ suýt nữa phóng ra ngoài cửa sổ, mơ mơ màng màng nghĩ, “Thế này là sao? Ăn cướp hay là cháy nhà a?”

Hắn khoác thêm áo rồi ra ngoài, mở cửa nhìn, thấy bao vây trước cửa là Viên Liệt, Viên Lạc, Hạ Vũ, rất nhiều người đang chờ sẵn...

Ân Tịch Ly trừng mắt nhìn, nghĩ rằng chắc mình đang mơ ngủ, định đóng cửa lại... Nhưng không đợi hắn kịp đóng, Viên Lạc lập tức nhào vào rồi nói, “Trúng tuyển rồi! Ân Tịch Ly, Trạng nguyên gia nha!”

Ân Tịch Ly bị Viên Lạc tông một phát ngã bật ngửa ra sau, vừa lúc ấy Viên Lạc hoàn hảo đỡ lấy hắn, không thì đúng là vui quá hóa buồn – đại hỷ sự lại hóa ra tang sự, hay nói cách khác, hắn, Ân Tịch Ly, chỉ sợ sẽ chính thức trở thành thiên cổ độc nhất nhân_____người đầu tiên bởi vì đậu ngôi Trạng nguyên mà sung sướng ngã chết...

Thay đổi xiêm y, rửa mặt đang hoàng xong, Ân Tịch Ly hỏi mọi người, “Bảng nhãn và thám hoa là ai?”

“Thám hoa lang là Trần Miễn, còn nhớ không?” Viên Lạc cười hỏi, “Chính là tiểu bạch thỏ ngày đó bị người làm cho mê đến thất điên bát đảo.”

Ân Tịch Ly hơi nhếch khóe miệng, hỏi, “Bảng nhân thì sao?”

“Nga, nhi tử của Phiên vương Triệu Khải Đồng, Triệu Bản.” Viên Liệt trả lời, “Có chết cũng không ngờ tới.”

Ân Tịch Ly nghe xong lại đâm ra sững sốt, xoay mặt hỏi hần, “Tiểu tình nhân gì đó của Trần Miễn thì sao?”

Tất cả đều thắc mắc, “Tiểu tình nhân nào cơ?”

“Người sở trường hội họa La Tử Minh a.” Ân Tịch Ly nói, “Ta có tính cho hần đôi lần, Bát Tự[19] rất hợp, hơn nữa La Tử Minh cũng có ý tứ với tiểu bạch thổ Trần Miễn, đến kẻ mù còn nhìn ra được.”

Mọi người có chút điều đứng nhìn hần.

“Hình như La Tử Minh thì rớt rồi.” Tề Diệc nói, “Không thấy tên của hần.”

Ân Tịch Ly cau mày, vẫn, “VẬY còn Mạc tiểu trư?”

Tất cả đều lắc đầu, sao lại có người như vậy a, chỉ giỏi chiếm tiện nghi người khác.

“Mạc Tiểu Trúc đậu đệ tứ.” Viên Liệt trả lời, “Có người bảo Tề Bách Sơn vì cảm chắc không vào được Tam giáp, nên không tham gia mà đi uống rượu.”

“Ha ha.” Ân Tịch Ly vỗ tay cười to, “Cái này hợp ý ta.”

“Có vấn đề gì sao?” Viên Liệt tựa hồ có chút hoài nghi nhìn Ân Tịch Ly, rồi hỏi.

“Ân... có gì thất thường phát sinh với La Tử Minh sao? Hay là gặp chuyện bất trắc nên không thể tới dự khảo? Loại bỏ nguyên nhân vì Trần Miễn cũng thi nên hần không trúng tuyển a, nếu dựa theo xếp hạng năng lực trong tứ đại tài tử, La Tử Minh chắc hẳn có thể đoạt được ngôi bảng nhân.” Ân Tịch Ly đi một vòng quanh phòng, hỏi, “Triệu Bản gì đó, rất lợi hại sao?”

“Việc này khó nói lắm.” Viên Liệt lắc đầu, “Nếu là Phiên Vương, chắc là phải ở tận vùng Tây Nam đứng không?”

“Triệu Khải Đồng là Phiên vương của Nam Hải.” Tiêu Lạc nói, “Nhìn bề ngoài, đích thực rất an phận thủ thường, Triệu Bản thì ta đã từng gặp qua.”

“Nga.” Ân Tịch Ly gật đầu, gần như đang độc thoại, “Bề ngoài a...tiểu tử đó trông ra sao?”

Tiêu Lạc cười, “Nếu bảo hần có đủ bản lĩnh để đoạt ngôi bảng nhân, ta gục ngay.”

Ân Tịch Ly nhướn một bên mày, vuốt cằm nói, “Thú vị nhĩ!”

“Người lại tính làm cái chi đây?” Hạ Vũ biết rõ tính tình Ân Tịch Ly, nhận ra biểu hiện của hần chung quy là ‘ta muốn làm cái gì đó’, vội vàng khuyên, “Hiện tại ngươi đã là Trạng nguyên gia, đừng gây chuyện thị phi a!”

Ân Tịch Ly bĩu môi, lẩm bẩm một câu, “Nói cứ như thể ta toàn làm chuyện đàn bà vậy!”

Mọi người đảo mắt nhìn hần___Người chuyên làm chuyện đàn bà mà!

Ân Tịch Ly uất ức, phất tay bỏ ra ngoài.

“Người đi đâu vậy a?” Viên Lạc hỏi, “Chúng ta ăn mừng thôi, Linh nhi cũng muốn mời chúng ta đến Tề Vương phủ dùng bữa, vì buổi tối quan truyền chỉ tới, người còn phải tiến cung dự yến!”

Ân Tịch Ly quay đầu lại nhìn mọi người, “Bài thi của Tam giáp[20] chẳng phải đều được dán công khai khắp thành sao?”

“Đúng vậy.” Viên Lạc gật đầu, “Phía dưới bài thi của người có rất nhiều người vây quanh.”

Ân Tịch Ly gật đầu, rồi đi tiếp ra ngoài.

Mọi người theo sau, Viên Liệt hỏi, “Người muốn đến xem bài thi của những người khác sao?”

Ân Tịch Ly nắn nắn cầm, nói, “Ta đi xem thử Triệu Bản rốt cuộc ghê gớm đến mức nào, thương thế của Tiểu bạch thỏ chắc cũng khỏi rồi, chúng ta tới trêu ghẹo hần chút.”

Cả bọn nhẩn nhó, Trần Miển đã đủ phẩm thương rồi, Ân Tịch Ly lại còn tính ức hiếp người nữa.

Ân Tịch Ly nghênh ngang đến bên ngoài trường thi, liền thấy rất đông người đang vây quanh, trên tường có đăng Hoàng bảng, bảng vinh danh nhân tài, tên đứng đầu Tam giáp nổi bật tại một hàng riêng biệt, người hạng nhất rành rành đích thị ba đại tự – Ân Tịch Ly.

Phía trước tên của Tam giáp, đều có bản sao viết tay bài thi của bọn họ, được dán công khai để văn nhân thiên hạ bình luận, dưới bài thi của Ân Tịch Ly chính là nơi nhiều người đứng nhất.

Ân Tịch Ly chật vật chen vào đám đông, Hạ Vũ bên cạnh vỗ vỗ hần, đưa ngón tay chỉ chỉ... Ân Tịch Ly nhìn theo, bắt gặp Trần Miển và Mạc Tiểu Trúc đứng ở đằng đó, Trần Miển chính thị đang xem bài thi của Triệu Bản, hơi ưu tư, Mạc Tiểu Trúc thì đọc bài thi của Ân Tịch Ly mà không ngớt lời khen ngợi.

Ân Tịch Ly thấy thế, nhoẻn miệng cười.

Viên Liệt kéo hần, nói, “Ai, người đừng gây chuyện.”

Ân Tịch Ly nháy mắt, “Yên tâm, yên tâm!” Nói tóm lại, mọi người cũng rất hiếu kỳ muốn biết Triệu Bản kia rốt cuộc có bản lĩnh gì, nên cùng nhau qua xem.

Ân Tịch Ly đến phía sau Trần Miển, đưa tay vỗ vai phải của hần, sau đó nhảy sang bên trái hần.

Trần Miển quay đầu sang bên phải...Thấy không có ai, quay trở lại bên trái, chợt thấy Ân Tịch Ly đối hần, “Uy!” ngay một tiếng, Trần Miển một phen điếng hồn.

“Mẫn...” Trần Miển vừa nói xong chữ Mẫn, liền lấy tay che miệng lại, kéo tay Ân Tịch Ly, nói, “Mẫn huynh, làm thế nào mà người còn dám tới đây a? Biết bao nhiêu người đang muốn đánh chết người kia!”

Ân Tịch Ly kinh ngạc há hốc mồm, tự nhủ chẳng phải ta là Trạng nguyên sao, vì có gì mà mọi người đều muốn đánh chết ta chứ?!

“Người không biết a!” Trần Miển xích lại gần hạ giọng nói với Ân Tịch Ly, “Rất nhiều người đã cược cho người, Mẫn Thanh Vân, đoạt ngôi Trạng nguyên, thế nhưng người đến Tam giáp còn không vào tới, có nhiều kẻ đã dốc cả toàn bộ gia sản ra, hiện đang nắn gân chờ đánh người đó.”

Khóe miệng Ân Tịch Ly co giật, “Ách...Việc này, còn Ân Tịch Ly kia thì sao...”

“Hần cũng phải bị đánh!” Trần Miển không đợi Ân Tịch Ly nói xong, ngắt lời, “Người nghĩ xem a, Ân Tịch Ly kia chẳng biết từ đâu chui ra, tài cao như thế cư nhiên lại không lên tiếng, chẳng có lấy một người cược cho hần, hiện tại bạc đều bị nhà cái hốt cả.”

Ân Tịch Ly gượng cười, xong, dùng tên gì đi nữa cũng bị đánh.

“Được rồi!” Ân Tịch Ly hỏi, “La Tử Minh không tham dự cuộc thi sao?”

Trần Miển cau mày, nhỏ giọng nói, “Tử Minh có đi thi, thế nhưng ta không tìm thấy tên hần, xét về năng lực thì Tử Minh không thể kém hơn ta được!”

“Cả các thứ hạng khác cũng không đạt sao?” Ân Tịch Ly hiếu kỳ, lẽ nào một trăm hạng đầu đều không có?

“Có khác gì người đâu?”

Lúc này, Mạc Tiểu Trúc tiến lại, bắt mắt nhìn Ân Tịch Ly, nói, “Nếu có ai cần phải lo trước thì đó chính là người?”

Viên Lạc đứng một bên nghe được, cảm thấy Mạc Tiểu Trúc nói năng thật khiếm nhã, muốn cho hần biết Ân Tịch Ly chính là Trạng nguyên, thế nhưng bị Viên Liệt ngăn lại.

Ân Tịch Ly cười mỉm chỉ chào hỏi Mạc Tiểu Trúc, “U, tiểu trư.”

Mạc Tiểu Trúc mím môi, liếc mắt trừng hần, “Người lại gọi bậy nữa rồi.”

Ân Tịch Ly tiếp tục cười tít mắt, cười đến nỗi khiến Mạc Tiểu Trúc nổi cáu, liền quay qua nói với Trần Miễn, “Miễn đệ, chúng ta trở về thăm Tử Minh đi, không biết hắn đang làm cái quái gì nữa.”

“Nga, hảo.” Trần Miễn gật đầu, nhìn Ân Tịch Ly, “Mẫn huynh, hẹn tái kiến sau...”

Ân Tịch Ly lại xua tay, hỏi Trần Miễn, “Ai, sao đi vội vậy, Triệu Bân kia là ai a?”

“Ai biết a?” Mạc Tiểu Trúc lộ ra vẻ mặt bất mãn, “Năm nay chẳng hiểu tại sao vô duyên vô cớ lại xuất hiện thêm mấy người, Trạng nguyên kia thì miễn bàn rồi, đó là kỳ tài, ta khâm phục, thế nhưng Triệu Bân nọ, ta cảm thấy văn chương của hắn không thể sánh bằng Tử Minh. Ai, tiếc là chúng ta thấp cổ bé họng, nói cách khác, thật muốn đọc thử bài thi của Tử Minh xem sao!”

Ân Tịch Ly nghe xong, ngẫm nghĩ một chút, gật đầu, ngoắc Trần Miễn, nói, “Lại đây, đi theo ta.”

Trần Miễn không lý giải được, nhưng vẫn theo Ân Tịch Ly đi.

Mạc Tiểu Trúc bám sát phía sau, sốt ruột, “Ai, Miễn đệ, người...” Tiếc là Trần Miễn gặp trúng Ân Tịch Ly thì ngoan ngoãn, tựa hồ trở thành tiểu bạch thỏ đích thực, đi theo sát gót, lại còn quay đầu quắt mắt nhìn Mạc Tiểu Trúc.

Ân Tịch Ly chợt nhớ ra, kéo Trần Miễn hỏi, “Thân thể đã ổn chưa?”

“Ân, tốt rồi.” Trần Miễn gật đầu, “Nhờ vị thần y kia cả, hơn nữa... chuyện lần trước, cảm tạ người.”

“Đừng khách khí, đừng khách khí.” Ân Tịch Ly đưa tay vỗ vai hắn, “Hảo huynh đệ mà!”

Trần Miễn cực kỳ cao hứng, mặt ửng đỏ.

Mạc Tiểu Trúc thở dài, âm thầm tiếp cận, kéo Trần Miễn về một chút, tránh để bị Ân Tịch Ly câu đi mất.

Hạ Vũ thấy mọi người bận rộn, liền quay qua nói với Tề Diệc ở đằng sau, “Ta không đi đâu, các người cứ đi đi, nhớ để ý đến hắn, đừng để hắn phá sập trời đó.” Nói xong, xoay người rời khỏi.

Tiêu Lạc thấy thế, liền quay bước theo, nói, “Ta cũng không đi, chúng ta đi uống rượu không?”

Hạ Vũ lắc đầu, “Ta còn có việc, để bao giờ xong đã.” Nói đoạn, vội vã chạy mất.

Tiêu Lạc lấy làm lạ, dạo gần đây Hạ Vũ rốt cuộc là đang làm gì?

...

Ân Tịch Ly đưa Trần Miễn theo cùng, vào thẳng bên trong Thái học viện, Quý Tư và Mặc Tây Nhung hiện tại đang ở đó chấm bài thi chung với mấy vị Đại học sĩ.

Bởi vì có Viên Liệt trong nhóm, nên khi mọi người tiến vào Thái học viện cũng không ai dám ngăn cản, Trần Miễn cùng Mạc Tiểu Trúc đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy kỳ quái, vì sao... Mẫn Thanh Vân có thể đường hoàng ra vào Thái học viện như thế?

Vừa tới bên trong Thái học viện, Ân Tịch Ly liền nhìn thấy Quý Tư đang cầm một đồng bài thi cao ngất cùng với Mặc Tây Nhung từ trong thư phòng bước ra.

“Quý tướng.” Ân Tịch Ly tươi cười chạy đến.

Quý Tư còn chưa lên tiếng, Mặc Tây Nhung đã sấn tới, “Ân công tử a, chúc mừng chúc mừng!”

Ân Tịch Ly trông thấy Mặc Tây Nhung cười ha hả, hỏi, “Mặc tướng gia, tiểu thư không sao chứ?”

“Không sao, không sao!” Mặc Tây Nhung vuốt vuốt râu, “Vạn hạnh, vạn hạnh (thật may mắn) a! Đa tạ Trạng nguyên gia cứu mạng!”

Quý Tư cười, nói, “Tịch Ly a, Hoàng thượng đọc bài thi của ngươi rồi liên tục khen ngươi là kinh thế kỳ tài, các người cứ đi uống rượu cho khuây khỏa thời gian, buổi tối ta sẽ cùng ngươi yết kiến Hoàng thượng, lễ nghi thì cứ để Viên tướng quân chỉ bảo ngươi trước.”

Ân Tịch Ly cười, đáp, “Quý tướng, ta có thể đọc bài thi của những người khác hay không a?”

Mặc Tây Nhung ngạc nhiên, hỏi, “Ách...Ngươi muốn đọc bài của ai?”

“Có thí sinh nào tên là La Tử Minh không?” Ân Tịch Ly hỏi, “Ta muốn đọc bài thi của hần một chút.”

Quý Tư và Mặc Tây Nhung đưa mắt nhìn nhau, Mặc Tây Nhung nói, “Người đứng đầu tứ đại tài tử La Tử Minh à? Ta vốn cho rằng lần này nếu hần không đậu trạng nguyên thì cũng chiếm được một ngôi bảng nhãn, thế nhưng... hình như hần gặp chuyện gì đó nên không tới tham gia cuộc thi.”

“Không có khả năng nha!” Trần Miễn cùng Mạc Tiểu Trúc lắc đầu, “Tử Minh đi cùng bọn ta đến tận trường thi, không thể nào thiếu mất hần được!”

Quý Tư lẫn Mặc Tây Nhung đều sững sốt, “Có việc này nữa sao?”

“Ân.” Trần Miễn dứt khoát gật đầu, mặt khác lại đảo mắt sang Ân Tịch Ly, trong lòng băn khoăn, chẳng phải tên hần là Mẫn Thanh Vân sao? Có gì vừa rồi Mặc Tây Nhung lại gọi hần Ân công tử? Lại còn bảo là Trạng nguyên gia?

Mạc Tiểu Trúc cũng ngẫm nhận ra, tự nhủ, lẽ nào hần chính là Ân Tịch Ly?

Viên Lạc đứng kế bên thấy vậy, cười hì hì nói, “Mẫn Thanh Vân chỉ là tên giả, tên thật của hần là Ân Tịch Ly, Trạng nguyên gia!”

Cả Mạc Tiểu Trúc lẫn Trần Miễn đều sững người, nhìn Ân Tịch Ly mà há hốc miệng không tin nổi.

Ân Tịch Ly mỉm cười, khoát tay với Viên Lạc, nhìn Mạc Tiểu Trúc rồi ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi hần, “Tiểu trư, người vừa gọi Tân khoa Trạng nguyên là cái gì vậy? Kỳ tài? Người chịu phục rồi sao?”

Mạc Tiểu Trúc liền đỏ mặt, chắp tay với Ân Tịch Ly, “Ân công tử quả thật tài cao, Tiểu Trúc nào dám phủ nhận, xin cáo từ!” Nói xong tính bỏ đi, nhưng bị Ân Tịch Ly ngăn lại, bảo, “Chờ một chút, còn có vài việc cần hỏi người đã.”

Nói đoạn, Ân Tịch Ly hỏi Quý Tư và Mặc Tây Nhung, “Tướng gia, ta muốn xem bài thi của Bảng nhãn.”

Quý Tư lại càng thắc mắc, “Ngoài cửa chẳng phải cũng có bài thi của Bảng nhãn sao?”

Ân Tịch Ly lắc đầu nói, “Phải là bài thi viết tay mới được, ta muốn xem bút tích của chính thí sinh.”

“Nga...” Quý Tư không hỏi gì thêm, quay lại thư phòng vừa rồi bọn họ ngồi chấm bài, ba bài thi kia đều được bỏ vào tráp, sau khi duyệt xong thì phải niêm phong từng bài cất vào kho.

Ân Tịch Ly nhận được, mở bài thi của Bảng nhãn ra xem, hỏi Trần Miễn và Mạc Tiểu Trúc, “Nhìn kỹ nét chữ đi.”

Trần Miễn cùng Mạc Tiểu Trúc xem xét cẩn thận rồi đồng thanh la lên, “A! Đây là chữ viết của Tử Minh!”

Tất cả mọi người sững sốt.

“Ai nha...Không đúng, không đúng!” Trần Miễn đột nhiên hồi lại, vội vã lắc đầu, “Không phải, bọn ta nhìn lầm rồi!”

Quý Tư và Mặc Tây Nhung nhăn mặt nhíu mày, hoài nghi nhìn hần.

Mạc Tiểu Trúc cũng nhanh nhẩu lắc đầu, nói, “Thật vậy, đúng là không phải...Bọn ta đã nhìn lầm, chỉ hao hao giống mà thôi.”

Viên Lạc chau mày, hỏi, “Hai người rốt cuộc đã nhìn kỹ chưa?”

Cả hai đều gật đầu.

Quý Tư nhận lấy bài thi xem xét một chút, rồi quay trở lại thư phòng, đem một cuộn tranh của La Tử Minh ra, đối chiếu thơ đề bên trên với chữ viết trong bài thi, Mặc Tây Nhung liền nổi giận, “Lẽ nào lại như vậy!”

Quý Tư gọi hai thị vệ đến, phân phó, “Đến La phủ, dẫn La Tử Minh về đây!”

“Xin đừng a!” Trần Miễn cùng Mạc Tiểu Trúc đều quỳnh cả lên.

Ân Tịch Ly hơi bất đắc dĩ, thở dài, nói, “Đi thi giùm là tử tội đúng không?”

Trần Miễn sắp khóc đến nơi, Mạc Tiểu Trúc hung hăng trừng mắt nhìn Ân Tịch Ly, “Nếu Tử Minh xảy ra chuyện gì, chẳng khác nào hại chết luôn ta với Trần Miễn, đương nhiên còn có cả ngươi nữa! Bọn ta sẽ mang ngươi đồng vu quy tận (cùng chết)!”

“Cần quấy!” Quý Tư trầm mặt xuống, lớn tiếng quát Mạc Tiểu Trúc, Mạc Tiểu Trúc cúi đầu im lặng.

Ân Tịch Ly mỉm cười, xua tay với Quý Tư ý bảo hần hãy bớt giận.

Thấy thị vệ đi rồi, Ân Tịch Ly liền tiến đến gần nhẹ giọng hỏi hai người, “Hai người đừng đem ta theo đồng vu quy tận, ta còn có biện pháp a, để bảo toàn cái mạng của Tử Minh nhà các ngươi, rồi cho hần nhận lại vị trí Bảng nhãn, được không?”

“Thật không a?” Trần Miễn nắm chặt cổ tay của Ân Tịch Ly, mắt rưng rưng, “Ân đại ca, ngươi nhất định phải giúp Tử Minh a!”

Ân Tịch Ly cười, nói, “Nhận một tiếng ‘Ân đại ca’ của ngươi rồi thì ta phải giúp chứ...” Nói xong, giương mắt nhìn Mạc Tiểu Trúc nhướn nhướn mày.

Mạc Tiểu Trúc nghiêng răng trừng hần một phát, nhưng cuối cùng, vẫn đành phải thi lễ với Ân Tịch Ly, “Ân đại ca.”

“Hề hề.” Ân Tịch Ly thỏa mãn gật đầu, “Không dám, không dám!”

Chỉ chốc lát sau, Quý Tư và Mạc Tây Nhung đi vào thư phòng, còn gọi theo cả Trần Miễn cùng Mạc Tiểu Trúc.

Viên Liệt kéo Ân Tịch Ly lại, “Ai, ngươi lại muốn làm gì đây?”

Ân Tịch Ly nhìn hần, đưa ra ba đầu ngón tay.

“Là ý gì?” Viên Liệt không lý giải được.

Ân Tịch Ly chỉ vào ngón tay thứ nhất, nói, “Lung lạc nhân tâm, tứ đại tài tử kia đều là nhân tài.”

Viên Liệt gật đầu, Ân Tịch chỉ tiếp vào ngón tay thứ nhì, “Trùng phạt Phiên vương... Phiên vương này cần phải sớm diệt trừ, hiện tại chính là thời cơ.”

Viên Liệt lại gật đầu, hỏi, “Cuối cùng là?”

“Cuối cùng a...” Ân Tịch Ly cười, nhướn mày, “Bởi vì ‘Ân đại ca’ a, ta thích!”

Viên Liệt không còn gì để nói.

22. Chương 22: Phá Người Không Chán

La Tử Minh vốn đang cố thủ trong nhà, không hề xuất môn, bất ngờ lại có mấy thị vệ tới, “Thỉnh” hần đến Thái học viện, La Tử Minh thần tình hoảng hốt, lòng dạ bất an, vừa đến Thái học viện đã thấy bọn Trần Miễn ở đó, trong nháy mắt mặt đỏ bừng, cúi đầu im lặng.

Ân Tịch Ly nhìn thoáng qua thần sắc của hần, đồng thời hỏi Quý Tư, “Tướng gia, tại sao lại cho gọi La Tử Minh đến? Còn Triệu Bản đâu rồi?”

“Hôm nay Triệu Bản rời thành, đi nghênh đón cha hần.” Quý Tư nói, “Người ta bảo Triệu Khải Đồng nghe được nhi tử của hần đậpngôi Bảng nhãn nên thập phần vui mừng, cố tình đến diện kiến Thánh giá, Hoàng thượng còn hứa sẽ ban thưởng cho hần. Dù gì Triệu Khải Đồng cũng là Phiên vương, thân phận nhạy cảm, khó xác định rõ ràng, tốt nhất là không nên gây hiềm khích.”

Ân Tịch ly nghe xong, gật đầu, “Nga...”

La Tử Minh nghe Trần Miễn thuật lại mà biết được chuyện Mẫn Thanh Vân chính là Tân khoa Trạng nguyên Ân Tịch Ly, cũng cúi đầu không dám nhìn hần, tựa hồ xấu hổ vô cùng.

Ân Tịch Ly thần nhiên mỉm cười, hỏi, “La Tử Minh a, ngươi muốn sung quân biên cương, hủy hoại tiền đồ phải không? Hay là muốn tên đề bảng vàng thăng quan tiến chức?”

La Tử Minh sững sốt, hắn không nghĩ bản thân vẫn còn được cơ hội ấy.

“Tử Minh!” Trần Miễn khuyên hắn, “Người cứ nói ra cho Ân đại ca biết, Ân đại ca rất bản lĩnh, hắn nhất định có thể giúp người!”

La Tử Minh dùng nhãn thần phức tạp nhìn Trần Miễn giây lát, rồi lại cúi mặt im lặng.

“Tử Minh, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với người vậy?” Mạc Tiểu Trúc cũng không kiềm chế được, hỏi, “Vì sao phải đi thi giúp Triệu Bàn kia? Người cái gì cũng không thiếu, có tiền có thế, còn đi làm loại chuyện dẫn đến trăm đầu này để mà chi? Người khổ học mười năm cuối cùng để làm cái gì?”

La Tử Minh chỉ cau mày không đáp, thần tình phức tạp, tựa hồ đã tuyệt vọng, lại thoáng chút phần uất.

Quý Tư cũng nhận thức được tình thế, hỏi, “La Tử Minh, rốt cuộc là có ẩn tình gì? Phải chăng có chuyện gì khó nói?”

La Tử Minh ngoan cố không mở miệng, Trần Miễn lo lắng, đưa tay đẩy hắn một cái, khước mắt đỏ hoe nói, “Rốt cuộc là người muốn như thế nào?”

La Tử Minh ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn thương tâm thì cũng rất khổ sở, nhưng bất đắc dĩ không thể mở miệng, chỉ đành thở dài một tiếng, cúi xuống tiếp tục lặng thinh.

Ân Tịch Ly đứng một bên quan sát, Viên Liệt hỏi hắn, “Chuyện gì đang xảy ra?”

Ân Tịch Ly cười, nói, “Nga...Không có gì.”

Tất cả mọi người nhăn mày, nghĩ bụng, vị Tân khoa Trạng nguyên này đúng là lòng dạ khó lường, người ta đang đối mặt với vấn đề sinh tử, làm thế nào lại xem như ‘không có gì’ được.

Ân Tịch Ly sờ sờ cằm, hỏi, “Được rồi, Triệu Khải Đồng kia, bao giờ tới được thành Nhạc Đô?”

“Cũng nhanh thôi.” Quý Tư nhìn sắc trời, Ân Tịch Ly đưa ngón tay ngoắc ngoắc Viên Liệt, Viên Liệt chau mi, nhưng cũng tiến lại gần, nghe được hắn thì thào vào tai vài câu, Viên Liệt nhú mày, “A?”

Ân Tịch Ly nhướn mắt một cái, “Người hắn là có thể làm được đúng không? Tỏ ra chút lòng thành đi!”

Viên Liệt sinh khí, “Việc này sao có thể làm được?”

Ân Tịch Ly nhăn nhó, quay qua nói với Trần Miễn, “Biện pháp thì ta đã có rồi, chỉ cần phiên Viên tướng quân ra tay một phen thôi, có điều người ta lại không muốn hỗ trợ, nên đành thấy chết mà không thể cứu vậy, bằng không người van cầu hắn đi.”

Viên Liệt mở to hai mắt nhìn Ân Tịch Ly.

Trần Miễn bước qua quỳ xuống trước mặt Viên Liệt cầu xin hắn giúp, La Tử Minh thấy thế chịu không được, đến đỡ Trần Miễn đứng lên.

Trần Miễn trừng hắn, “Tốt nhất là người cũng ngoan ngoãn cầu xin Viên tướng quân hỗ trợ đi, người không nghĩ rằng, La gia người còn có mỗi mình người là hậu nhân, nếu người bỏ mạng, người bảo La lão gia tử cùng phu nhân phải làm sao đây?”

Trần Miễn nói ra khiến sắc mặt La Tử Minh lại càng thêm vài phần khó coi, trái lại vẻ mặt Ân Tịch Ly thì thoáng hiện nét cười châm chọc.

Viên Liệt chứng kiến Trần Miễn phải quỳ xuống cầu xin hắn, cũng khó xử, có điểm bất mãn nhìn Ân Tịch Ly, chợt thấy Ân Tịch Ly nói với Viên Lạc, “Ai nha, sao đại ca người lại như vậy a, trước kia ta cứ tưởng là hắn ngoại lãnh nội nhiệt[21], không ngờ nha...”

Viên Lạc cuống cuống lên, hắn vội tới bên Viên Liệt, “Đại ca!”

Viên Liệt đứng đó khóc dở cười, hắn chưa từng thấy ai xảo quyết như Ân Tịch Ly, cân nhắc một chút thấy cũng không sao, đành bảo Trần Miễn đứng lên, “Được rồi, ta sẽ làm hết sức a!”

Nói đoạn, liền gọi tới một vài thị vệ, kê tai, nhỏ giọng phân phó mấy câu.

Đám thị vệ kia cũng có vẻ mù mờ không hiểu, nhìn Viên Liệt một khắc, như muốn hỏi___phải làm thế thật sao?

Viên Liệt vung tay, lệnh cho bọn họ đi ngay!

Bốn người kia không còn cách nào khác, đành lập tức xuất hành.

Tất cả mọi người đều nhìn Viên Liệt lẫn Ân Tịch Ly đầy hiếu kỳ___làm cái gì vậy nhỉ?

Viên Liệt thở dài không chịu nói, bực bội trong lòng, Ân Tịch Ly làm thế là có mục đích gì?

Chờ đuổi hết người đi, Ân Tịch Ly cất tiếng ho khan, nói với Viên Lạc, “Viên Lạc a, người có y phục trình trọng gì gì đó, thích hợp để tiến cung không? Phải uy vũ, tiêu sái chút.”

Viên Lạc gật đầu, “Có thì có đó...nhưng là...”

Ân Tịch Ly cười, “Mượn một bộ mặc tạm được chứ?”

Viên Lạc gật đầu, sai người đi lấy.

Ân Tịch Ly lại nói với Quý Tư và Mặc Tây Nhung, “Nhị vị lão tiên bối a, chẳng phải các ngài còn bận bịu rất nhiều việc sao?”

“Ách...” Cả hai người sực nhớ ra, thế nhưng vẫn lại nhìn La Tử Minh.

Ân Tịch Ly gãi gãi cằm, “Quý tướng, ngài cứ yên tâm, phó thác cả cho ta, cam đoan không đánh mà thắng một cách thuận lợi!”

Quý Tư và Mặc Tây Nhung đưa mắt nhìn nhau, Quý Tư hoàn toàn tin tưởng Ân Tịch Ly, Mặc Tây Nhung cũng đối với hắn phi thường tâm đắc, xét thấy thanh niên này hơn người, nên gật đầu, rồi cùng nhau đi.

Ân Tịch Ly nhìn hai người rời khỏi, mỉm cười, chạy vào trong thư phòng.

Hết lực lại tìm bên trong hộp gấm, lấy bài thi của La Tử Minh ra.

Tất cả đều nhìn hắn vô phương lý giải, chỉ thấy Ân Tịch Ly xuống bút, tại bên dưới chữ Bản trong Triệu Bản, thêm vào một chữ ‘Bối’ () , Triệu Bản () liền biến thành Triệu Uân ().

Mọi người thở hắt ra một cái, La Tử Minh giương mắt nhìn Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly trông thấy thần sắc trên mặt hắn, mỉm cười, “Xem ra ta đoán không sai a.”

La Tử Minh cúi đầu im lặng, Ân Tịch Ly đưa tay vỗ vai hắn, cười bảo, “Nhận ra chỗ khác biệt của người với Triệu Bản rồi sao?”

La Tử Minh nhìn hắn.

“Người nhiều ‘bối’ hơn hắn, có tiền đồ a.” Nói xong, vừa cười vừa cầm bài thi trả về chỗ cũ, đi ra ngoài, “Không còn việc gì nữa, ăn thôi ăn thôi!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Mạc Tiểu Trúc hỏi Trần Miễn, “Dễ dàng như vậy sao?”

Trần Miễn không lý giải nổi, chẳng thể làm gì khác hơn là theo Ân Tịch Ly ra ngoài, hỏi, “Ăn đại ca?”

Ân Tịch Ly cười ha hả nói, “Trần Miễn a, Hoàng đế háo sắc, tiểu bạch thỏ người đi vào, nhờ khiến hắn chú ý thì làm sao bây giờ?”

Trần Miễn tái mặt.

Ân Tịch Ly hắc hắc cười xấu xa, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói đôi ba câu, Trần Miễn tỏ vẻ mặt bội phục nhìn Ân Tịch Ly, “Ăn đại ca, quả là thông minh!”

Ân Tịch Ly nhướn mày, “Đúng vậy!”

Cả đám tiền hô hậu ủng tiến về phía trước, Viên Lạc hỏi Viên Liệt, “Đại ca, tính cách của Ân Tịch ly này rốt cuộc là thế quái nào a?”

Viên Liệt sắc mặt khó coi, nhìn cả buổi cuối cùng phán một câu, “Rồi cũng có ngày yêu nghiệt này bị người ta thu phục, để hấn khỏi kiêu ngạo mà chơi trội, gây chuyện thị phi nữa.”

Viên Lạc trái lại cười, nói, “Ca, mọi lần người đâu có nói nhiều vậy!”

Sắc mặt của Viên Liệt càng tăng thêm vài phần khó coi.

Ăn, uống rượu, thay y phục, toàn bộ đều thu xếp chuẩn bị xong, tất cả mọi người tập trung tới Thái học viện, chờ Thánh chỉ.

Nhưng kỳ quái ở chỗ, những người tiến cung diện kiến Thánh giá là: “Ân Tịch Ly, La Tử Minh, Trần Miễn.”

Đại thái giám tuyên chỉ, “Thỉnh Trọng nguyên gia, Băng nhân và Thám hoa lang vào cung.”

Quý Tư không đồng tình, hỏi Ân Tịch Ly, “Ai, vì sao lại là La Tử Minh tiến cung?”

Ân Tịch Ly nâng mày, “Chính Hoàng thượng phân phó a, cho Băng nhân tiến cung.”

“Thế nhưng...Băng nhân kia chẳng phải là Triệu Bân sao?” Quý Tư và Mặc Tây Nhung có phần không hiểu.

“Ai nói là Triệu Bân?” Ân Tịch Ly nhướn mày một cái, “Sao lại có Triệu Bân?”

“Đây là...” Quý Tư cùng Mặc Tây Nhung nhìn trái nhìn phải, quả thật không tìm được Triệu Bân.

“Thế nhưng...” Quý Tư vẫn còn có điểm khúc mắc.

Ân Tịch Ly hỏi, “Quý Tư, bài thi đó có đúng là của Băng nhân hay không?”

“Đúng vậy!” Quý Tư gật đầu.

“Vậy bài thi chính là do La Tử Minh viết phải không?” Ân Tịch Ly tiếp tục hỏi.

Quý Tư lại gật đầu.

“Như vậy được rồi, hấn đã viết ra bài thi được chọn là Băng nhân, thì hấn là Băng nhân, Thánh chỉ truyền xuống mời Băng nhân tiến cung, hấn không đi còn ai đi đây?”

“Ách...”

Quý Tư cùng Mặc Tây Nhung nghe Ân Tịch Ly phát ngôn ngang ngược, không biết phải nói gì hơn, rốt cuộc chỉ thấy Ân Tịch Ly nháy mắt một cái với hai người, nhờ đó Quý Tư bèn có phần dứt khoát, vung tay, “Nếu đã xác định như thế rồi, tiến cung thôi!”

Vì vậy, mọi người cùng tiến cung.

Lại nói về Triệu Bân hiện tại đang ở đâu? Kể cũng thú vị, Triệu Bân vốn đã đến ngoại thành để nghênh tiếp phụ thân hấn, bất ngờ có một nhóm người xông ra, bắt hấn đi, trói gô hấn lại tống vào tận cùng một cái hang động ở nơi hoang sơn dã tính[22], còn có người đứng gác bên ngoài.

Triệu Khải Đồng đến cửa ngoại thành, không thấy Triệu Bân, mà chỉ gặp mấy người thị vệ bảo rằng Triệu Bân đang ở Thái học viện, cùng với những môn sinh khác nghe Quý Tư thuyết giảng lễ nghi nên không tiện rời đi.

Triệu Khải Đồng chẳng chút ngờ vực, gật đầu, nghĩ cũng tốt, đợi lúc diện kiến Thánh thượng rồi hấn gặp.

...

Khi Ân Tịch Ly vào Hoàng cung, phần trọng yếu vẫn là lễ nghi rườm rà, hiển nhiên khắp nơi đều nguy nga long lẫy nên không cần phải bình luận nhiều.

Lại nói Ân Tịch Ly hiện tại theo Quý Tư vào điện, tận mắt thấy Hoàng đế cao cao tại thượng, ngồi sau Long án thư.

Mọi người tiến lên hành đại lễ, Hoàng thượng nghe xong khoát khoát tay, tăng hắng vài tiếng rồi nói, “Chư vị tài tử mau bình thân.”

Tất cả đứng dậy, Hoàng thượng hài lòng gật đầu, “Cả ba vị đều là thanh niên tài trí hơn người, vị nào là Trang nguyên gia a?”

Ân Tịch Ly tiến lên một bước, hành lễ với Hoàng thượng, “Tiểu sinh Ân Tịch Ly, tham kiến Hoàng thượng.”
“Nga...Ngẩng đầu lên trầm xem.”

Ân Tịch Ly từ tốn ngẩng đầu, đồng thời cũng xem tướng luôn cho Nam Cảnh đế Trần Tĩnh. Vừa liếc mắt qua, Ân Tịch Ly đã ngẫm than thở, tướng hôn quân, mặt đoản mệnh, vô tài vô đức, vô phúc vô phận...Một năm sau ắt gặp sát sinh chi hỏa, có thể còn liên lụy đến thân nhân.

Trần Tĩnh cực kỳ hảo nam sắc, dĩ nhiên thấy được dung mạo tuấn mỹ tiêu sái của Ân Tịch Ly là hấn tán tưng không ngớt, có điều, Trần Tĩnh chỉ thích thiếu niên nhu nhược, Ân Tịch Ly tuy rằng nhã nhặn, nhưng thoát nhìn lại kiệt ngạo bất tuân, rất có khí phách, cho nên Trần Tĩnh chỉ xem người này như nhân tài, hơn nữa khi đọc qua văn chương của người đó liền có ấn tượng sâu sắc, không khỏi gật đầu, “Tịch Ly quả là tài năng trụ cột của Nam Cảnh.” Nói đoạn, cười hỏi, “Có nguyện ý làm quan không?”

Ân Tịch Ly cười, “Tâu, có.”

“Vậy thì muốn làm chức quan gì.” Trần Tĩnh tiếp tục hỏi.

Ân Tịch Ly bình thản trả lời, “Phủ doãn Nhạc Đô.”

“A...”

Ân Tịch Ly vừa phát ngôn xong, tất cả mọi người đều hít ngược vào một hơi lạnh khí, Phủ doãn Nhạc Đô không phải là chức quan nhỏ, Ân Tịch Ly này đúng ngông cuồng a! Bất quá...Tiền Phủ doãn Nhạc Đô vừa hồi hương, tạm thời hiện tại do Quý tướng cùng Mặc Tây Nhung giám hộ, Trần Tĩnh đang tuyển chọn nhân tài, hôm nay nghe Ân Tịch Ly nhắc tới, liền thuận theo, “Tịch Ly quả là rất tự tin.”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Đại trưởng phu đương nhân bất nhượng[23].”

“Hảo!” Trần Tĩnh cảm thấy tâm đắc với người này, liền cười hỏi, “Người vừa thi đậu Trang nguyên, học vấn đầy mình, đó là sự thực, thế nhưng lại không có kinh nghiệm quan trường, làm sao đảm đương chức Phủ doãn Nhạc Đô này? Như vậy đi, nếu người có thể nêu ra lý do khiến trẫm tín phục, trẫm sẽ phong chức Phủ doãn Nhạc Đô cho người!”

Ân Tịch Ly nghe xong gật đầu, nói, “Khởi bẩm Hoàng thượng, chính vì tiểu sinh chưa từng làm quan nên mới thích hợp để đảm nhiệm vị trí Phủ doãn Nhạc Đô.”

“Nga?” Trần Tĩnh mơ hồ hỏi, “Lời đó giải thích như thế nào?”

Ân Tịch Ly thản nhiên, “Tiểu sinh từ phương xa đến, tại Nhạc Đô không có quan hệ, không thân hữu, không dính dáng tới ai, không tính toán thiệt hơn...Chỉ trung thành với Hoàng thất, ở Nhạc Đô này, ai ai tiểu sinh cũng thẳng thắn tra xét được.”

...

Lời vừa nói ra, quần thần tứ phía người người đều cảm thấy bất an, cho rằng Ân Tịch Ly kia là kẻ cuồng ngạo, hơn nữa hấn còn một mực tuyên bố gây đe dọa đến quyền lợi và địa vị của nhiều người ở Nhạc Đô, đương nhiên là phải phản đối.

Thật ra, phản ứng của các quần thần trước khẩu khí của Ân Tịch Ly khiến tâm tư Trần Tĩnh bị lung lạc. Cũng dễ hiểu thôi, hiện tại cả triều văn võ đều có dụng tâm mờ ám, kiến phong sử dầ, cứ theo tình hình này dù cho Viên Liệt đoạt mất ngôi vị của hấn, cũng chẳng ai đoái hoài tới. Mà Ân Tịch Ly xem ra có thể đối phó với bọn người kia. Thế lực của Trần gia hoàng triều tại Nhạc Đô vốn nhỏ bé, hầu hết quyền hành đều bị tứ đại gia tộc nắm giữ, có Ân Tịch Ly nháo thượng nhất nháo[24], mới liên kết vững chắc kia chung quy có thể bị tách ra thành thiên ti vạn lữ, có chuyển cơ thì cũng có sinh cơ[25], đáng để thử một lần.

Trước khi Ân Tịch Ly đến, đã sớm nắm bắt được thời cuộc, trong lòng hấn hiểu rõ, thứ duy nhất có thể làm cho Trần Tĩnh động tâm là gì! Nói một cách dễ hiểu, bây giờ bản thân hấn cho dù có can thiệp thế nào cũng vô dụng, chắc chắn sẽ có loạn xảy ra, sau đó bất luận hậu quả bên ngoài hoàng cung có ra sao, cũng gây được hấp lực đối với Trần Tĩnh vốn đang muốn tiêu diệt vây cánh của tứ đại gia tộc. Tương tự, bên

trong tứ đại gia tộc, có một gia tộc đang ra sức chống đối hai gia tộc vốn hòa hảo với nhau, gia tộc còn lại thì không ngụ tại Nhạc Đô. Gia tộc đối kháng kia hiện đang kết bè kết phái chống lại lưỡng đại gia tộc, bên nào cũng mong muốn làm suy yếu thế lực của đối phương, nên cứ để tự nhiên mà loạn là tốt nhất!

“Hoàng thượng, thần tiến cử Ân Tịch Ly!” Lúc này Quý Tư ra mặt.

“Thần cũng tiến cử, Hoàng thượng, Ân Tịch Ly đích thực tài cao, tuy tuổi còn trẻ, nhưng lại có năng lực hơn người!” Mặc Tây Nhung cũng bước lên.

Trần Tĩnh thấy cả hai vị lão tiền bối Mặc Tây Nhung và Quý Tư cùng nhau đề cử, liền thuận ý gật đầu, “Vây cũng tốt, Ân Tịch Ly, trước tiên người tạm thời nhậm chức Phủ doãn Nhạc Đô, làm thử ba tháng cho ta xem, thế nào a?”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Đa tạ Hoàng thượng”

Sau khi đứng dậy, liền ném cho Viên Liệt một cái nhìn đầy đắc ý, như muốn hỏi___lợi hại không?

Viên Liệt thở dài, tên này, nhất định cả Nhạc Đô sẽ bị hấn quấy một trận long trời lở đất, xem ra về sau mỗi ngày đều phi phàm náo nhiệt, riêng điểm này đã có thể dự kiến được.

“Bây giờ đến...Bảng nhân.” Trần Tĩnh ngắt đầu, quan sát La Tử Minh, xoa cằm nhìn bài thi vừa được đưa tới, “Ta đích thực đã già rồi, người nói xem, hôm qua ta nhìn thấy còn tưởng là Triệu Bản, không ngờ lại là Triệu Uân a.”

“Hoàng thượng.”

Lúc này, bên Hữu đại thần[26] nhận ra La Tử Minh, bước ra khỏi tấu, “Người này không phải Triệu Bản a, mà là La Tử Minh đứng đầu trong tứ đại tài tử!”

Trần Tĩnh sững sốt, “A?”

Nói đoạn, nhìn Quý Tư, hỏi, “Quý Tư, đây là?”

Quý Tư hơi bối rối, có điều vừa rồi trước khi vào cửa Ân Tịch Ly đã dặn hẩn, nếu Hoàng đế hỏi tới, cứ nhìn sang Triệu Khải Đồng là được!

Quý Tư xoay mặt nhìn Triệu Khải Đồng, chỉ thấy Triệu Khải Đồng hiện chăm chú nhìn La Tử Minh với nhãn thần phức tạp.

“La Tử Minh!” Trần Tĩnh tựa hồ hơi tức giận, hỏi, “Đây là thế nào?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng.”

Không đợi La Tử Minh nói, chợt thấy Triệu Khải Đồng bước lên một bước, thưa với Trần Tĩnh, “Đây chính là nhi tử của thần, Triệu Uân.”

Tất cả mọi người kinh ngạc.

Lập tức nghe Triệu Khải Đồng nói với vẻ mặt bình tĩnh, “Thần có hai nhi tử, trưởng tử Triệu Bản, đứa này là Triệu Uân...là thứ tử của thần, phụ thân hẩn La Thiên trước kia là thuộc hạ của thần, vì thần mà ra vào sinh ra tử, thế nên khi hẩn tuổi tác đã lớn mà vẫn không có con nối dòng, thần liền đem nhi tử cho hẩn nhận làm con thừa tự, đặt tên La Tử Minh.”

“Nga!” Trần Tĩnh gật đầu, cười nói, “Thì ra là thế a, khó trách...”

“Chúng thần chẳng còn lạ gì hẩn nữa, La Tử Minh tài cao là điều tất cả mọi người tại Nhạc Đô đều biết, vốn cũng đang bất mãn vì sao hẩn không đỗ Trạng nguyên, không ngờ lại đụng phải đối thủ cạnh tranh khó lường.”

“Thế nhưng trên hoàng bảng đích thị viết tên Triệu Bản a.” Ân Tịch Ly giả vờ không lý giải được, hỏi Quý Tư.

Quý Tư hiện đã sáng tỏ mọi sự, hòa theo, “Lỗi là ở Hoàng bảng ghi không chính xác, vì tên giống nhau như thế, nên thần nghĩ vừa rồi bản sao bài thi được gửi đi bị nhầm lẫn với bài thi của Triệu Uân, dẫn tới tất cả mọi người cứ tưởng là Triệu Bản, đều do thần sơ suất.”

Trần Tĩnh gật đầu, cười nói, “Tướng gia bận rộn, khó tránh khỏi đôi khi sơ xuất, việc này cũng không hề trọng gì.”

Triệu Khải Đồng thuận ý nói, “Nhi tử Triệu Bản của ta là võ tướng, nên sẽ không tới tham gia cuộc thi.”

“Ân.” Trần Tĩnh gật gù, “Tốt lắm tốt lắm, Tử Minh tài cao trẫm đã sớm được nghe tới, thật xứng danh Bảng nhãn.”

La Tử Minh chợt ngăn ngại, Trần Miễn phía sau thúc hấn một cái, ý bảo hấn mau nhanh chóng tạ ơn, La Tử Minh liền định thần lại, hướng Trần Tĩnh tạ lễ, cảm thấy thật khó tin, trong nháy mắt hiểm nguy biến thành phúc lợi, tiền đồ tẫn hủy[27] hóa ra tiền đồ vô lượng.

Ân Tịch Ly đứng điềm nhiên như không có việc gì, tựa hồ tất cả mọi thứ đều chẳng liên quan tới hấn, Viên Liệt nhìn hấn một cái, ý muốn hỏi___Đến tốt cùng chuyện gì đã xảy ra?

Ân Tịch Ly cười xấu xa___Người đoán xem

~Một chiêu này của Ân Tịch Ly, khiến Triệu Khải Đồng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, không biết được thật ra ai đã đánh hấn một đòn, đương nhiên, Triệu Bản văn ngu vô dốt kia, lúc này vẫn còn bị trói trong sơn động cầu người đến cứu mạng.

23. Chương 23: Vừa Khen Vừa Chê

Sau khi Hoàng thượng khích lệ La Tử Minh vài câu, cuối cùng đến phiên Thám hoa lang Trần Miễn.

“Người chính là Trần Miễn?” Biểu tình trên mặt Trần Tĩnh thoáng biến đổi, không khỏi giật mình, ngữ điệu dùng để nói với Trần Miễn cũng nhu hòa đi vài phần, “Ta đã sớm nghe kể trong tứ đại tài tử, Trần Miễn rất giỏi đánh đàn, có thể vì trẫm mà tấu một khúc không?”

Trần Miễn đưa mắt nhìn Ân Tịch Ly, lòng thầm thán phục Ân đại ca quả thật thần thông, lần trước hấn bảo với bản thân, hôm nay nhất định Hoàng đế sẽ lệnh cho chính mình đánh đàn, đúng là đã nói trúng tim đen.

Trần Miễn cung kính thi lễ, cúi đầu, “Tuân mệnh.”

Trần Tĩnh lòng dạ phần khởi, tỏ ra rất thích Trần Miễn, xét thấy dung mạo và tài trí của hấn, thật vô cùng hợp ý. Dĩ nhiên, Trần Tĩnh vui mừng chẳng phải vì tìm được nhân tài tận lực vì giang sơn, mà là tìm được một người hấn muốn thu nhận vào hàng ngũ giai nhân trong hậu cung.

Trần Miễn đi đến bàn chơi đàn ở trước điện rồi ngồi xuống, thái giám đưa đàn tới, đặt lên bàn. Trần Miễn chỉnh trang y quan, cố gắng tỏ ra thật bình thản, vừa rồi khi Ân Tịch Ly căn dặn hấn, đã khuyên hấn cứ theo như ngày trước ở chợ thư mà đàn, tấu “Đại biệt khúc.”

Ân Tịch Ly cho rằng với tính cách của Trần Miễn, khẳng định sau khi trở về sẽ nghiền ngẫm làm thế nào để đàn Đại biệt khúc, học chưa xong nhất quyết không bỏ cuộc. Quả nhiên hấn đoán đúng, Trần Miễn sau khi trở về liền bỏ ra hết mấy ngày tìm tòi, luyện tập toàn bộ nhạc khúc. Đàn mãi cho đến khi bọn Mạc Tiểu Trúc nhận xét nghe không khác gì so với Ân Tịch Ly đàn, Trần Miễn mới dừng tay. Đồng thời hấn cũng thật sự thấu hiểu, Ân Tịch Ly đã mang tâm tình gì trong lòng khi tấu ra khúc nhạc như thế. Muốn truyền tải được toàn vẹn tâm tư đó của Ân Tịch Ly, Trần Miễn phải cảm khái mất vài ngày nữa, vì vậy quan điểm về nhân sinh cũng có ít nhiều đổi mới.

Vừa rồi Ân Tịch Ly bảo Trần Miễn, “Nếu Hoàng thượng lệnh cho người đánh đàn, người không được đàn thứ phong hoa tuyết nguyệt, cần phải đàn loại khúc bi thương tráng lệ như Đại biệt khúc. Đồng thời, nên thuận miệng ngâm nga ca ngợi biên quan chiến sự, đại mạc thê lương, tỏ vẻ người rất quan tâm đến quốc gia đại sự, chủ chiến, thần tốc, khí phách, hùng tâm vạn trượng...Chờ người đàn ca xong, phủng chĩnh Hoàng thượng cũng ngán tới nơi rồi. Người thì cứ tứ phía ngang tàng, một lòng muốn chinh chiến, hấn sẽ thấy hết hứng thú nổi với người. Nếu người còn tiếp tục buông lời khuyên hấn bình định bốn phương thống nhất Trung Nguyên, không biết chừng sau này Hoàng đế mà thấy người, sẽ trốn càng xa càng tốt.”

Ai mà chẳng biết, Trần Tĩnh lúc về già đích thực xứng danh hôn quân, chỉ yêu thích loại nhạc tình cảm nam nữ đòi trụy, rất khiếp sợ chiến tranh loạn lạc, Trần Miễn nghĩ biện pháp của Ân Tịch Ly cực kì thông minh, hoàn toàn đáng để thử một lần.

Quả nhiên, mới đầu Trần Tĩnh còn tràn trề phấn khởi, thế nhưng tới lúc Trần Miễn đàn xong Đại biệt khúc, sắc mặt hắn cũng thay đổi.

Cả đại diện lặng ngắt như tờ, những triều thần khác ngoại trừ Viên Liệt, Quý Tư vốn đã biết nhạc khúc này do Ân Tịch Ly ngẫu hứng đàn ra, còn lại đều nghĩ nhạc khúc này là Trần Miễn sáng tác.

Tại thời điểm Trần Miễn bước vào, các võ tướng cũng không mấy lưu tâm đến hắn, cho rằng hắn quá mức âm nhu, nam sinh nữ tướng. Hơn nữa, quần thần đều biết rõ sở thích của Trần Tĩnh, nhủ thầm, thôi rồi... nhìn bộ dáng nhu nhược của hắn, khẳng định nếu không thành Hàn Tử Cao, thì cũng lại thêm một Đặng Thông[28] hay Đồng Hiền[29], có khiêu hại nước hại dân a.

Thế nhưng, vừa nghe Trần Miễn đánh đàn, các quần thần đều sửng sốt, không ít võ tướng khóe mắt đỏ hoe, Tề Vương gia liên tục gật gù, thì thầm trong miệng, “Hảo khúc a, hảo khúc!”

Quần thần nghe xong nhạc khúc ấy, không khỏi suy tư về tình thế hiện tại. Tuy rằng, Nam Cảnh quốc lúc này thịnh vượng sung túc, binh hùng tướng mạnh, phồn vinh bậc nhất, thế nhưng chỉ là tạm thời. Bầy lang sói vẫn bốn phía rình rập vây quanh, đặc biệt là các nước chư hầu Tây Nam cùng ngoại tộc ở biên cương phía Bắc.

Đương kim Nam Cảnh danh tướng nhiều như mây, khi quốc lực còn cường thịnh, kẻ thù bên ngoài vẫn trong thời kì giáp hạt (non yếu), lại đang lúc khó khăn, vì sao không đi chinh phạt, bình định các địa phương ấy cho rồi?! Lại để bọn chúng có thời gian khôi phục lực lượng, đợi đến khi thực lực của chúng được phục hồi, tất sẽ đánh vào Nam Cảnh, lúc đó có phản kháng cũng không còn kịp nữa. Vậy mà Hoàng đế vẫn cứ khư khư yên chí hưởng lạc, không muốn phát binh, phí hoài cơ hội tốt, giờ ngấm lại, rốt cuộc vì cái gì mà phải hao binh tổn tướng để đánh đuổi ngoại xâm? Bọn họ chính là muốn các thế hệ Nam Cảnh bách tính được bình an muôn đời, chứ đâu phải chỉ hưởng lạc trong có vài thập niên ngắn ngủi mà thôi!

Nhất thời, các quần thần trong đại diện đều thở dài, gạt lệ rồi lại gạt lệ, bầu không khí vui tươi khi nãy thoáng chốc liền chùng xuống.

Trần Tĩnh cảm thấy mất hứng, Trần Miễn tuy có diện mạo khiến người ta ưa thích, nhưng sao lại vô vị như vậy? Kiểu này nếu dưỡng trong hậu cung, mỗi ngày sẽ theo ta nhắc đến cái gì mà thống nhất thiên hạ, chiến công bá nghiệp, đây chẳng phải là bị hắn phiền nhiễu tới chết sao? Hơn nữa, nhìn tính cách hắn cương trực thế, phỏng chừng cũng không chịu nguyện ý quy thuận. Trần Tĩnh trầm lắng đầu, quên đi, thiên hạ rộng lớn, mỹ nhân nhiều biết bao nhiêu, đừng vào chi cho phiền phức.

“Khục khục.” Trần Tĩnh tăng hắng một tiếng, nói, “Thám hoa lang quả nhiên hảo tài hoa, như vậy đi, trẫm phong ngươi làm học sĩ, Quý tướng gia hiện đang sắp xếp sử liệu, chuẩn bị biên soạn một quyển sử sách, ngươi qua hỗ trợ lão tiền bối được không? Cũng ở tại Thái học viện.”

Trần Miễn vốn không muốn làm quan, vừa nghe Trần Tĩnh an bài như thế thì rất mừng rỡ, vội vã cảm tạ hoàng ân, đáp ứng ngay.

Trần Tĩnh nghĩ trong bụng, khỏi tạ ơn ta, người mau đi đi, khúc nhạc nọ cũng dừng đàn nữa, không khéo cả đám võ tướng lại khuyên can âm ỉ đòi xuất binh.

Trần Miễn thối lui sang một bên, mắt nhìn qua Ân Tịch Ly, tràn đầy cảm kích lẫn bội phục.

Về phần Ân Tịch Ly lúc này, trông mắt đang đảo từ bên trái sang phải, rồi lại từ bên phải sang trái, chẳng biết chính xác là nhìn cái chi, hay vẫn đang nghĩ ngợi mông lung. Trần Miễn chợt thấy buồn cười, con người Ân Tịch Ly này tinh thần luôn luôn hoạt bát, bất kể nơi nào lúc nào cũng có thể nghĩ ra được những thứ hay ho, ở cùng một chỗ với hắn, cam đoan là rất thú vị.

Đồng tình với nhận xét đó còn có thêm Viên Liệt, nhưng Viên Liệt hiện tại không hề hoan hỉ, mà là lo lắng. Ân Tịch Ly vừa đảo trông mắt, hắn liền sợ tiểu tử này như con thiêu thân lại đâm đầu vào rắc rối, tính mệnh hệ trọng a!

“Đúng rồi.” Trần Tĩnh đột ngột nói, “Chức quan của Bảng nhãn còn chưa được phong mà, Triệu Uân có chủ kiến gì không?”

Vừa rồi lòng dạ La Tử Minh đều tập trung hết vào Trần Miễn, sợ Trần Tĩnh ưng ý Trần Miễn, bắt hấn tiến cung để độc chiếm, thấy tình hình trước mắt, cũng thở phào nhẹ nhõm được mấy phần, may mà Ân Tịch Ly nghĩ ra được chủ ý kia để dập tắt hứng thú của Trần Tĩnh. Bất ngờ bị Trần Tĩnh hỏi đến, liền nhìn sang Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly bây giờ đang đứng cạnh Viên Liệt, thừa dịp không ai chú ý, giẫm cho Viên Liệt một cước.

Viên Liệt nhăn nhó quay lại, chỉ thấy Ân Tịch Ly nháy mắt với hắn___Thu nhận đi! Mau!

Viên Liệt thoáng do dự một chút, liền phát hiện Ân Tịch Ly đang nheo mắt lại___Người dám không nghe ta làm loạn a!

Viên Liệt kinh hãi, tự nhủ, tổ tông, người đừng có ở kim điện mà nháo, rồi vội vàng tiến lên phía trước một bước, tâu với Trần Tĩnh, “Hoàng thượng, trong đội quân của thần cần có một vị tham mưu, vừa hay thần thấy cách Tử Minh lý luận về mặt dụng binh quân pháp rất thông thạo, không bằng để hắn hỗ trợ trong quân của thần?”

Triệu Khải Đồng nghe xong, tâm hoa nộ phóng[30], vốn hắn đã nghĩ đến việc tạo mối quan hệ với Viên Liệt, không ngờ Viên Liệt lại chủ động nhận La Tử Minh, may là hắn không để nhĩ tử thiếu hiểu biết kia lên điện, nên cũng vội vàng tiến lên, “Hoàng thượng, nếu có thể cho nhĩ tử thần đến phục vụ trong quân của Viên tướng quân, đừng nói lãnh trọng trách như tham mưu, được bưng trà rót nước đã là diễm phúc rồi.”

“Ha ha ha.” Trần Tĩnh cười rộ, “Triệu Vương sao lại khách khí như vậy, nhĩ công tử tài cao, bưng trà rót nước là thế nào a, nếu Viên tướng quân đã mở lời, đương nhiên phải đáp ứng, Triệu Uân a, trầm phong người làm tham mưu, về sau theo Viên tướng quân, hảo hảo mà làm việc.”

La Tử Minh mau chóng tạ ân, hắn thật sự không ngờ bản thân thoáng cái từ phải đi đầy mắt xác biến thành tham mưu, còn có thể theo Viên Liệt xử lý quân vụ, quả là đúng với câu nói của Ân Tịch Ly___Tiền đồ vô lượng!

“Hảo!” Trần Tĩnh cười, “Ngày hôm nay Nam Cảnh ta được thêm ba vị nhân tài như vậy, đích thị là đại hỷ! Ba vị tài tử mỗi người đều được ban vàng bạc vải vóc, sau đó dự yến tiệc. Thân thể trầm bất hảo nên sẽ không đến, nhượng cho Mạnh nhĩ chiêu đãi, các khanh gia, cứ thỏa chí mà uống!”

Quần thần tạ ân, lập tức bãi triều.

Sau khi hạ triều trời cũng đã tối, trong ngự hoa viên tiệc rượu đã sớm được bày ra, Trần Mạnh dạo qua một vòng không thấy Tề Linh đến, rầu rĩ không vui, đành bưng chén đi từng bàn kính rượu, có điều bọn quần thần lại rủ nhau cầm chén chạy qua bàn của Viên Liệt.

Trần Mạnh vô cùng phật ý.

Cơm no rượu đủ xong, mọi người tản đi, Triệu Khải Đồng sau khi rời khỏi Hoàng cung, một mình đến gặp La Tử Minh. Tử Minh cung kính hành lễ với hắn, Triệu Khải Đồng hỏi, “Ca người đâu?”

Tất cả đều lấy làm kinh ngạc hai mắt nhìn nhau___La Tử Minh thực sự là thứ tử a?

La Tử Minh sớm nghe Ân Tịch Ly nói lại, Viên Liệt đã sai người thả Triệu Bản trở về nhà, quay sang đáp, “Chắc về tới nhà rồi.”

Triệu Khải Đồng gật đầu nói, “Trong lòng ngươi có giận ta không?”

La Tử Minh vội lắc đầu.

Triệu Khải Đồng thở dài, “Ta vốn nghĩ đại ca ngươi thích tranh đua, ngươi thì có khả năng như vậy, lần này không được còn có lần sau.”

“Con hiểu.”

“Ân.. Nhưng như vậy cũng tốt.” Triệu Khải Đồng dặn, “Hảo hảo theo Viên tướng quân làm việc, sau này tất có tiền đồ sáng lạng, ta sẽ đưa ca ngươi về, tránh để các người cảm thấy xấu mặt.”

La Tử Minh liền hành lễ với Triệu Khải Đồng, Triệu Khải Đồng cáo từ Viên Liệt, rời đi.

Chờ người đi rồi, tất cả cũng quay về, trước mắt gặp ngay Mạc Tiểu Trúc cùng Tề Bách Sơn đã nhận được tin tức mà đến.

“Tử Minh.” Mọi người vây lấy La Tử Minh hỏi, “Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?”

“Đã khiến cho các người lo lắng.” La Tử Minh tỏ ra hối lỗi, nói, “Vừa rồi cha ta nói chính là sự thật, ta không phải hậu nhân của La gia, mà là được cho làm con thừa tự, ngày đó phụ thân viết thư cho ta, nói rằng muốn nhờ ta đi thi giúp Triệu Bản, bảo bản thân ta thì hãy chờ thêm một năm, sang năm sẽ thi lại.”

“Hoang đường!” Quý Tư đứng bên cạnh nghe được, lắc đầu, “Như vậy chẳng phải là bất công cho người sao? Ngộ nhờ sự tình bại lộ, không tính tới người tiền đồ tận hủy đi, cả hãn cũng bị liên lụy!”

La Tử Minh cười, “Cũng có thể hiểu được, hiện tại cha ta ở Nam Hải gặp bất lợi, nghe đâu ngoại tộc hùng mạnh luôn bao vây rình rập, ông ấy muốn tìm một chỗ dựa vững chắc để bảo toàn phiên quốc (nước chư hầu), dù sao thì ta từ nhỏ đã cho ra ngoài...Không đáng tin cậy bằng Triệu Bản.”

“Àn.” Viên Lạc gật đầu, “Rốt cuộc hôm nay đã đạt được kết quả tốt nhất rồi...” Nói đoạn, xoay mặt qua thắc mắc với Ân Tịch Ly, “Tịch Ly, làm thế nào người đoán được quan hệ của Tử Minh và Triệu Khải Đồng vậy?”

Ân Tịch Ly nhún nhún vai, “Thông minh mà.”

“Thôi đi.” Viên Liệt trừng hăn, “Ai chẳng biết người thông minh, bọn ta muốn hỏi người làm sao biết được?”

Ân Tịch Ly nghiêng mặt nhìn hăn, “‘Nam Hải địa phương chí’ ghi chép rằng, ở khu vực Triệu thị phiên quốc, có Nhượng Tử thôn. Nghe đâu năm đó phiên vương Triệu Khải Đồng trong lúc đại chiến tại Vọng Lĩnh không may thụ thương, lại bị kẻ địch vây khốn, phó tướng La Hâm của hăn đã công hăn treo đeo lợi suôi chạy suốt ba ngày ba đêm, cứu hăn thoát khỏi vòng vây, mặc dù bản thân cũng mang trọng thương, suýt mất mạng. Sau đó La Hâm ở lại dưỡng bệnh trong một thôn nhỏ, tại đó Triệu Khải Đồng cùng hăn đã bắt bái kết giao, tuyên thệ, ‘Ngô thê tức nhữ thê, ngô tử tức nhữ tử’[31]. Vì thế được gọi là Nhượng Tử thôn.”

Mọi người mở to hai mắt nhìn hăn, Quý Tư vuốt râu mép, gật gù, “Tịch Ly, trí nhớ tốt!”

“Nguyên lai là có chuyện như vậy.” Viên Liệt thấy vẻ mặt đắc ý của Ân Tịch Ly, liền cười khẩy một tiếng, “Chẳng qua là gặp may thôi.”

Ân Tịch Ly ngó hăn một chút, cười hăng hắc, giẫm lên bàn chân Viên Liệt mà bước qua, lăm bằm trong miệng, “Cứ cho là người không phục đi, ai bảo người không chịu đọc sách.”

Viên Liệt tức đến méo mặt, Viên Lạc ở đằng sau cười đầy thương cảm, đuổi theo hỏi, “Tịch Ly, có cần người hỗ trợ người dọn vào Nhạc đô phủ không? Ta sẽ tìm cho.”

“Được, được.” Ân Tịch Ly gật đầu, “Đúng rồi, phải báo với Hạ Vũ, nhờ hăn giúp ta khám nghiệm tử thi, tiểu thổ a, lúc nào người rảnh rồi đến làm sư gia cho ta nha.”

Trần Miễn ngăn người nửa ngày, cuối cùng mới hiểu được tiểu thổ chính là kêu mình.

Quý Tư cười cười đuổi theo, hỏi, “Tịch Ly, án tòn đọng trong Nhạc Đô phủ không được một nghìn thì cũng tới tám trăm, người định thẩm tra đến một năm rưỡi sao?”

Ân Tịch Ly cười, “Àn, đương nhiên phải thú vị rồi.”

Sáng hôm sau, Tân khoa Trạng nguyên Ân Tịch Ly lấy tư cách là phủ doãn Nhạc Đô, vào làm chủ nha môn, ngày đầu tiên, hăn đã lệnh xuống, tại cửa nha môn dán công khai một bảng thông cáo, bên trên đề một câu ____ Lai lai lai (Đến đây), các hương thân, có oan thì báo oan, có thù thì báo thù!

Nhất thời, cả Nhạc Đô tựa như biến thành cái nồi nước sôi, sôi sùng sục.

24. Chương 24: Hủy Thi Diệt Tích

Ân Tịch Ly mới nhậm chức được vài ngày, đã có rất nhiều người tìm tới cửa cáo trạng, hần từng bước từng bước giải quyết các vụ án một cách rất công minh, cáo trạng nào cũng đều chu toàn. Chỉ thành thành thật thật làm Tri phủ thanh liêm trong một khoảng thời gian ngắn, thoáng chốc tiếng tăm đã vang xa.

Có điều, kỳ thực Ân Tịch Ly thuộc loại lười biếng, nửa tháng sau, bản án ngày càng ít đi, hần lại ngựa quen đường cũ.

Ngày nọ, Hạ Vũ một thân đầy bụi bặm, vô cùng vất vả thu xếp lại tất cả hồ sơ, xong, phủi bụi đi ra, liền thấy phía trước viện, ngay trên sạp trúc, Ân Tịch Ly đang dựa vào sạp, tay cầm sách uể oải ngáp.

Hạ Vũ mắt trắng dã, bước đến, “Uy.”

Ân Tịch Ly mở mắt nhìn hần, ngáp tiếp.

“Người là Tri phủ hay ta là Tri phủ a?” Hạ Vũ trừng hần, “Vì cái gì mà người thì ngủ còn ta phải thu xếp hồ sơ, cuối cùng bỗng lộc lại do người hưởng?”

Ân Tịch Ly lười biếng trở mình, quay cái mông ra đối mặt Hạ Vũ.

“Người...” Hạ Vũ thấy nói với hần không có tác dụng, tốt nhất là lờ hần đi, rồi vội chạy đến được phòng ở phía sau.

Ân Tịch Ly buồn ngủ, mắt lim dim khép lại đánh một giấc.

Đang ngủ ngon, chợt có cảm giác, ai đó vỗ vỗ vào má của mình.

Ân Tịch Ly xoa xoa mặt, vùi đầu ngủ tiếp.

Người nọ cười khẩy một tiếng, đưa tay, nhẹ nhẹ vỗ vào cái mông của hần.

Ân Tịch Ly cảm thấy động tác này có chút mờ ám, lấy tay che mông lại, quay đầu, đưa mắt nhìn, gặp Viên Liệt đang đứng ngay bên cạnh hần.

Ân Tịch Ly cả kinh lập tức ngồi bật dậy, hỏi, “Người làm cái gì vậy?”

Viên Liệt thấy buồn cười, nói, “Tri phủ đại nhân? Người thật là nhàn hạ.”

Ân Tịch Ly làm ngơ, rồi nhìn hần, “Sao người lại tới đây?”

Viên Liệt nhìn xung quanh một lúc, hỏi, “Trong nha môn chỉ có người thôi sao? Những người khác đâu rồi?”

“Vốn cũng chẳng có bao nhiêu người.” Ân Tịch Ly dụi dụi mắt, đứng lên ra cạnh giếng múc nước rửa mặt.

“Án trạng đều xong xuôi rồi sao? Cũng nhanh đó.” Viên Liệt nhìn Ân Tịch Ly đưa chõ nước lạnh băng băng lên, tấp vào mặt, bọt nước theo cái cổ trắng ngần chậm rãi chảy xuống, thấm vào áo, rồi tan biến.

Ân Tịch Ly quay đầu lại, chỉ thấy Viên Liệt đứng đó cười, liền hỏi, “Người cười cái gì?”

“Đi ra ngoài một chút không?” Viên Liệt nói.

Ân Tịch Ly nheo mắt, nghĩ rằng Viên Liệt sẽ không vô duyên vô cớ tìm mình cùng ra ngoài, lại còn đi một chút nữa? Bèn hỏi, “Đi làm cái gì?”

“Đánh bạc.” Viên Liệt trả lời.

Ân Tịch Ly trề khẻ miệng xuống, nói, “Ăn, uống, cờ bạc, nữ sắc trong số đó ta chỉ thích uống, ngoại trừ uống rượu những cái khác ta không có hứng thú, ta là người đứng đắn!”

Viên Liệt chẳng cần nói nhiều với hần, cứ túm hần lôi ra ngoài.

“Ai.” Ân Tịch Ly vùng vẫy giãy giụa, “Dù gì thì ta cũng là Tri phủ, người muốn làm gì?”

Viên Liệt vẫn không nói tiếng nào, kéo hần ra ngoài, rồi đẩy lên xe ngựa, xa phu quất ngựa một roi... mã xa lập tức xuất hành.

Ân Tịch Ly thấy Viên Liệt bắt đầu cởi y phục, lập tức phòng vệ ngay, “A! Ta thà chết chống cự đến cùng chứ không chịu khuất phục đâu.”

Viên Liệt khoe miệng co giật nhìn hấn, một hồi mới nói, “Thay quần áo đi!” Nói xong, lấy ra từ bao quần áo bên cạnh vài món y phục, ném qua cho Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly nhận lấy rồi quan sát, nhận ra trên quần áo đều có số hiệu, là đồng phục của quân canh giữ vùng phụ cận Hoàng thành, bèn khó hiểu nhìn Viên Liệt, “Thế này là sao?”

Viên Liệt chỉ tay, “Thay mau!”

Ân Tịch Ly trợn mắt, thay quần áo, nói, “Y phục sao lại lớn như vậy a...”

Viên Liệt thấy Ân Tịch Ly buộc thắt lưng chặt quá, nhin không được nuốt nước bọt, nói, “Mặc cẩn thận một chút, đồ của ta lúc nhỏ đó.”

Ân Tịch Ly sững sờ, nhìn bộ đồng phục Viên Liệt đưa cho, hỏi, “Đây là đồng phục tiểu tốt mà? Viên Liệt người chẳng phải là đại tướng quân sao?”

Viên Liệt bật cười, “Người tưởng bọn ta sinh ra đều đã được làm cấp tướng rồi à?”

Ân Tịch Ly chớp mắt vài cái, nói, “Ai nha, Viên lão tướng quân quả thật chính trực a.”

Viên Liệt nghe xong, cười cười nói, “Dĩ nhiên, phụ thân đâu thể nào giống với thứ Hạ gia vô sỉ kia, chỉ biết dựa vào Hoàng ân làm điều xằng bậy. Ta cùng Viên Lạc đều nhập ngũ từ nhỏ.”

Ân Tịch Ly thay đồng phục xong, hỏi, “Người định điều tra cái gì?”

“Ta nghi ngờ trong quân có người cắt xén quân lương.” Viên Liệt nói, “Nghe nói gần đây ở quân trường đặc biệt xuất hiện nhiều sòng bạc.”

Ân Tịch Ly sững người, hỏi, “Đến lính lác còn có bạc để cá cược, chứng tỏ quân lương sung túc a.”

Viên Liệt mặt thất sắc, “Nhìn người là biết tổng chưa từng đi lính!”

Ân Tịch Ly nổi giận, mặt trắng dã, “Đúng vậy, lão tử chưa từng đi lính thì đã sao? Người cần ta nha?!”

Viên Liệt ngó hấn, “Làm gì dữ vậy?”

Ân Tịch Ly trợn mắt nhìn, tự nhủ, người không dữ với ta thì ta đâu có dữ với người?

“Nếu đúng là quân Hoàng thành thì sẽ không bài bạc đâu.” Viên Liệt nói.

“Vậy là ý gì?” Ân Tịch Ly không lý giải được, “Tham gia quân ngũ chẳng có thú tiêu khiển gì, không phải tất cả đều thích bài bạc và kỹ viện sao?”

“Quân Hoàng thành ở Nhạc Đô chia làm hai đạo nhân mã, hai ban thay phiên nhau, cứ lần lượt một ngày một đêm bảo an cho Hoàng thành, ngày kế sẽ được về nhà nghỉ. Bọn họ đều chịu sự quản thúc, hằng tháng đều đến lĩnh quân lương từ quan thủ quỹ như nhau, chỉ đủ để nuôi gia đình sống qua ngày.”

“Thế a?” Ân Tịch Ly thực chất hơi bất ngờ, “Vậy chắc chắn không có chuyện tất cả lính đều đi đánh bạc hết, có thể chỉ là mấy tiểu tốt trẻ tuổi còn độc thân ham vui thôi, giá nào cũng không dẫn tới cắt xén quân lương nổi a.”

“Khởi đầu ta có nghe vài tin đồn, là một bộ phận binh sĩ trong đội quân Hoàng thành khiếu nại rằng quân lương không đủ.” Viên Liệt nói, “Thế nhưng khi ta đi xác minh, vẫn không tìm ra nguyên nhân, quân lương luôn được cấp phát đúng hạn; sau đó mới điều tra ra, có nhiều binh sĩ ngày thường rất tuân thủ quân pháp, nhưng ngày nghỉ lại đến các sòng bạc, bám suốt ở đó, chơi cá cược.”

Ân Tịch Ly nghe xong cũng nhú mày, cân nhắc một chút, nói, “Nga...Có chuyện như vậy a.”

“Người nghĩ sao?” Viên Liệt thấy Ân Tịch Ly có vẻ trầm tư, liền hỏi hấn.

“Ân.” Ân Tịch Ly cười cười, phân tích “Dựa theo lời của người, rất có thể đây là một kiểu trá hình của việc cắt xén quân lương hoặc có phường hủ bại đi gạt tiền thiên hạ, cách thức thì có rất nhiều kiểu a.”

“Cụ thể như thế nào? Nói rõ hơn đi.” Viên Liệt hỏi hần.

“Gần đây ta cũng có lưu tâm một chút, sông bạc ở Nhạc Đô nhiều lắm, gần như là gấp ba so với mấy địa phương khác, điều đó thật bất thường. Mà dựa theo lý giải của người, đám quân nhân kia ngày ngày đều đến cầm cọc ở sông bạc, nội điểm này thôi đã bất hợp lý, bọn họ lấy đâu nhiều tiền để đánh bạc như vậy? Cứ cho là toàn bộ quân lương phát ra, bọn họ có đem chơi hết chẳng thừa lại một đồng nào, cũng không thể mỗi ngày đều đến đó.”

Viên Liệt gật đầu, “Nhưng vẫn thấy rất nhiều người thường xuyên lui tới!”

“Ai cũng biết, mở sông bạc cần rất nhiều vốn, người không có tiền ai tới cá cược với người a?” Ân Tịch Ly cười cười, “Rất có thể các binh lính thua bạc mắc nợ không trả nổi, sẽ được cho mượn tiền, lâu dần, sẽ gặt thêm được rất nhiều người đến nhập sông, chung quy thủ đoạn ngày càng tinh vi; một khi nợ vẫn chưa trả được, hoặc là phải tiếp tục cá cược, hoặc là phải trả bằng quân lương. Khi đến tham gia cá cược, người đem tiền đến đặt cược cho hần, hần ăn phần to người chỉ được phần nhỏ, hoàn toàn không có lợi.”

“Ân.” Viên Liệt gật đầu, “Rất có khả năng tại thời điểm ban đầu, sẽ hoàn được một khoảng kha khá, nhưng đây câu dài bắt cá lớn, dần tới càng về sau đám binh sĩ có muốn ngừng cuộc chơi cũng khó.”

“Những binh lính kia mỗi ngày đến, ngoại trừ để bài bạc, còn có thể làm sai vặt, như thế chủ sông vừa đỡ phải thuê nhân lực, lại tiết kiệm thêm chút ít tiền vốn.” Ân Tịch Ly cười nói, “Chủ ý này thông minh, ta có một vạn lượng để kinh doanh, bỏ ra một lượng để câu người, sau đó a, ta chỉ tốn một vạn lượng, người có thể đem trở về gấp đôi. Kế tiếp ta không cần phải quan tâm nữa, người vì muốn gỡ lại một lượng đã mất mà đến một đồng cũng không còn, cho nên sẽ liều mạng chơi tới cùng. Đến lúc người hoàn được tiền rồi, phần vốn ban đầu của ta coi như chưa hề bị suy xuyễn lại sinh thêm một vạn lượng, còn người rút cuộc tới đa cũng chỉ lời được hai lượng.”

Viên Liệt nghe Ân Tịch Ly thuyết cả một bài, đầu óc liền choáng váng, bảo, “Người chỉ cần nói bọn họ bị gài bẫy gặt tiền thôi không được sao?”

Ân Tịch Ly lại suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng gõ ngón tay lên đầu gối, nói, “Người tính giả trang thành khách đi đánh bạc, vào đó tìm thử xem có người của ta bị mắc câu không, rồi trở về truy ra nguồn gốc sao?”

“Ân.” Viên Liệt gật đầu.

“Nhưng thân phận người đặc biệt, không sợ bị nhận ra à?” Ân Tịch Ly lo lắng.

Viên Liệt thản nhiên nói, “Tiểu binh thì cơ bản sẽ không nhận ra ta, quân ở Hoàng thành cũng không phải do ta cai quản, nên hần là không sao.”

Ân Tịch Ly nghe xong liền nheo mắt lại nhìn Viên Liệt, “Nga...Người là muốn nhân sự việc lần này để đoạt lấy quyền lợi đi?”

“Quân ở Hoàng thành ta chỉ nắm trong tay một phần bộ, phần còn lại nằm hết trong tay mấy quyền thần khác.” Viên Liệt nói, “Binh mã của ta, toàn bộ là chiến binh, nên đều ở ngoại vi. Quân Viên gia ta kỷ luật nghiêm minh, chẳng ai dám làm loại chuyện này, bị phát hiện tất sẽ trảm đầu. Bên trong thành, lũ yêu ma hoành hành kia, cơ bản toàn là thủ hạ của đám bang lão hồ đồ.”

Ân Tịch Ly nghe xong, gật đầu, “Chính xác a, quân binh trong thành cũng ảnh hưởng đến trị an, mấy ngày nay ta thử hỏi nha dịch của nha môn, nhưng chỉ cần đề cập chuyện gì có liên quan đến quân binh, bọn họ đều lập tức cảm diếc, dường như rất sợ đắc tội với chúng.”

Trong lúc trò chuyện, hai người đã đến chỗ các sông bạc tụ tập ở thành Tây của Nhạc Đô.

Ân Tịch Ly và Viên Liệt xuống xe, Ân Tịch Ly ngông nghênh đi trước, Viên Liệt kéo hần lại nhắc nhở, “Sao người không thể nhả nhận được lấy một điểm, người có đúng là văn nhân không a?”

Ân Tịch Ly ngang ngược liếc nhìn hần, “Quân nhân thì sao, đâu phải lúc nào cũng cần tỏ ra uy nghi.”

“Với đạo đức của người mà tham gia quân ngũ sẽ sớm bị người ta đánh chết!” Viên Liệt hung hăng đưa mắt trừng hần, “Hảo hảo đi đứng coi!”

Ân Tịch Ly miễn cưỡng đi theo sau, Viên Liệt chỉ biết lắc đầu.

Ân Tịch Ly ngó hắn, “Ai, Viên Liệt, ta phát hiện ra người nhìn ta chỗ nào cũng thấy không thuận mắt!”

Viên Liệt thành thật gật đầu luôn, “Đúng vậy a!”

“Ta đã trêu tức hay chọc giận gì người hử?” Ân Tịch Ly bắt mồm.

“Quân nhân phải có tác phong của quân nhân chứ?” Viên Liệt nhú mồm.

Ân Tịch Ly nghiêng rằng, “Viên Liệt, người bệnh a! Ta đâu có tham gia quân ngũ đâu!”

Viên Liệt nhướn mắt, “Nhưng người đang mặc quân phục đó thôi!”

Ân Tịch Ly đập hắn một cước, “Con mẹ nó, vậy về sau người đừng có mà giả trang thành thái giám, bằng không chắc là phải cắt luôn tiểu JJ đi a!”

“A..”

Vốn thanh âm của cả hai không lớn, nhưng lúc sau Ân Tịch Ly nổi giận nên có phần to tiếng, cái gì thái giám, cái gì tiểu JJ, thoáng chốc đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Tất cả đều nhìn bọn họ với ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Viên Liệt cảm thấy rất mất mặt, túm lấy Ân Tịch Ly bỏ chạy ngay.

Ân Tịch Ly vẫn còn bức xúc, không thèm để ý đến hắn.

Viên Liệt nói, “Chắc...Bỏ đi, tại thói quen của ta, người cũng biết ta nhập ngũ từ nhỏ, nên khá coi trọng phương diện này.”

Ân Tịch Ly trợn mắt, “Ta cũng đọc sách từ nhỏ vậy, ta cũng rất coi trọng!”

Viên Liệt hít sâu một hơi, nhận thấy bản thân đúng là đã mắc sai lầm, không nên đi múa mép khua môi cùng Ân Tịch Ly. Chẳng thể làm gì khác hơn, đành im lặng, kéo theo Ân Tịch Ly mà đi, ở phía trước cách đó không xa, chính là một phường chuyên bài bạc. Hiện tại là ban ngày, các nhà trọ cơ bản đều đóng cửa, vậy mà sông bạc vẫn náo nhiệt như thường.

Viên Liệt trước đó đã điều tra được vài sông bạc, chỉ Ân Tịch Ly đi vào cái lớn nhất.

Tên gọi của sông bạc là Tài Thắng đồ phường, Ân Tịch Ly tấm tắc lắc đầu, “Sông bạc này chắc chắn là do quân nhân mở ra rồi!”

Viên Liệt khó hiểu hỏi, “Nói vậy là sao?”

Ân Tịch Ly đưa mắt nhìn hắn, “Bởi cái gì mà ‘thắng’ a, ‘lợi’ a các loại, lúc nào cũng được coi trọng hơn so với mọi thứ.” Nói xong, nhú nhú mồm, đi vào bên trong, tuy Viên Liệt chưa hiểu ra, nhưng cũng đành vào theo.

Vừa đến bên trong sông bạc, Viên Liệt thấy Ân Tịch Ly móc ngay ra một đồng bạc, thả tay trên tay, rất ra dáng một tay chơi bởi lêu lổng, liền khê chau mày.

Ân Tịch Ly phát hiện sắc mặt hắn lại thay đổi, nhướn mắt nói, “Được rồi Viên đại gia, người quan sát chung quanh đi!”

Viên Liệt xoay mặt nhìn bốn phía, nhận thấy những quân nhân ở đây đều có cùng một loại hành vi, lười thôi tùy tiện, đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, mấu mề đến độ hai trông mắt đều đổ ngầu.

Viên Liệt nổi cáu, chợt nghe Ân Tịch Ly ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói, “Viên đại gia, tướng sắc là do tâm sinh, những kẻ đến đây không thể mang nhân phẩm chính trực của một quan tướng được, ngài lúc nào cũng sĩ diện thế này, khác chi trên mặt viết sẵn ta là đại quan... coi chừng bị phát hiện a.”

Viên Liệt gượng gạo, chẳng còn cách nào khác ngoại trừ phải kiềm chế một chút, nhưng hắn vốn luôn luôn nghiêm túc như thế, bây giờ bảo hắn bày ra cái bộ dạng kia thì quả là bất khả thi a.

Ân Tịch Ly cười cười, tiếp đó đi đến một bàn đang cá cược.

Mới vừa đi được vài bước thì thấy có mấy người lính mặt ủ mồm chau, đứng vây quanh cái bàn trước mặt, không ngừng lầm bầm than thở, “Xui quá, xui quá! Vận khí kém quá.”

Ân Tịch Ly nghe thấy, liền tiến lại gần bọn họ.

“Một đồng cũng không gỡ lại được.” Một người trong số đó thăm càu nhàu, hai bên trái phải liền có người vỗ hấn một cái, ý bảo hấn giữ mồm giữ miệng.

Người nọ lại lầm bầm tiếp, “Còn không phải nữa, người không nhận ra chúng ta đang lỗ à?”

“Lỗ thì sao a, tiền cũng đã đặt hết rồi, toàn là tiền dưỡng thai phụ đó, còn vài ngày nữa là vợ ta sinh hài tử rồi.” Nói xong, hai người đi khuất.

Ân Tịch Ly thấy thú vị, cũng lại gần xem thế nào, đi được vài bước, bỗng nhiên đụng phải một tên béo.

Ân Tịch Ly nghĩ tên này thít trên người chắc là nhiều lắm, cứ mềm nhũn mềm nhão.

Gã mập kia quay đầu lại nhìn, thoáng sửng sốt...

Ân Tịch Ly nhủ bụng, đây hấn là trư mặc áo người đi đánh bạc a? Cái mặt này tham gia quân ngũ mà còn chưa bị đập chết sao?

Nhận thấy người nọ đang mặc quân phục, lại còn không phải y phục tiểu binh, dường như là một tiểu thống lĩnh, bên hông không đeo đao, đầu đặc, bụng phệ. Viên Liệt thăm thở dài, nghĩ ngợi, quân nhân mỗi ngày đều phải thao luyện, làm sao có thể phì ra thành cái dạng này?

Gã mập kia nhú mày xem xem kẻ nào chán sống dám tông vào hấn, nhưng sau khi nhìn kỹ Ân Tịch Ly, thật là choáng váng, nhìn lên nhìn xuống cả nửa ngày, liền bày ra bộ dáng tươi cười đầy ám muội, nói, “U... Trong đội quân của Hoàng thành chúng ta, còn có tiểu tử xinh xắn như thế à?”

Ân Tịch Ly liếc nhìn hấn, rồi từ từ bước lui về phía Viên Liệt, đến khi chắc chắn bản thân đã vào vị trí tương đối an toàn, đoán chừng chỉ cần một bước là có thể trốn được ra sau lưng Viên Liệt.

Người nọ cũng trông thấy Viên Liệt, Viên Liệt tuy rằng bản tính lãnh đạm nên có phần hơi mờ nhạt, thế nhưng không thể phủ nhận, hấn lớn lên cũng khá anh tuấn. Gã mập kia hắc hắc cười thân thiện, hỏi hai người, “Hai người là tân binh phải không? Sao ta chưa thấy qua bao giờ?”

Viên Liệt và Ân Tịch Ly đưa mắt nhìn nhau, chắc sẽ không bị vạch mặt đâu ha? Ân Tịch Ly đích thị da mặt dày, cười hi hi, còn Viên Liệt tính tình tương đối ngay thẳng, nên không vờ vĩnh.

Tên mập kia coi vậy chứ cũng dễ dãi, đưa tay vỗ vỗ vai Viên Liệt, còn bóp đầu vai hấn một phát, cười nói, “Đừng ngại đừng ngại, lần đầu tiên đến phải không? Đi nhiều một chút là sẽ thành thói quen, đã tới đây rồi thì có cơ hội kiếm được cả đồng bạc!”

Ân Tịch Ly mở to hai mắt nhìn, nén cười, nhận ra mặt Viên Liệt đã sẫm lại, nhưng bởi vì đây là một đầu mối tốt nên phải thật kiềm chế, chỉ còn cách cắn răng chịu đựng, thần tình hết như muốn ăn tươi nuốt sống tên mập kia. Ân Tịch Ly cố nén cười, nhin tới nỗi đau cả bụng, lại được dịp chọc tức Viên Liệt rồi, tên này thú vị chết đi được!

25. Chương 25: Xuất Thủ Tàn Bạo

Chứng kiến Viên Liệt đã cố gắng kiềm chế đến cực hạn, Ân Tịch Ly mới vừa cười vừa giúp hấn giải vây, hỏi tên quân đầu béo ụ kia, “Tướng quân, làm thế nào để kiếm được nhiều bạc?”

“Hắc hắc hắc.” Tên quân đầu quay sang Ân Tịch Ly cười ti tiện, chỉ ngấm Ân Tịch Ly từ trên xuống dưới một trận thôi là ba hồn bốn vía đều nhanh chóng bay sạch, hấn vẫy tay gọi, “Lại đây, để ta chỉ cho người.” Nói đoạn, vác cái bụng phệ đi trước dẫn đường, Ân Tịch Ly và Viên Liệt nhanh nhẹn theo sau. Quẹo một cái, đã đến được hậu viện vắng vẻ, nhìn trái nhìn phải, gặp Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt đi ra, bất chợt hấn đưa tay lên, tính sờ soạng cái cằm của Ân Tịch Ly. Có điều ngón tay to béo còn chưa đụng đến cằm Ân Tịch Ly thì Tịch Ly đã kịp trốn ra sau lưng Viên Liệt, đẩy Viên Liệt tới trước.

Tên quân đầu béo cười cười, giơ tay vỗ một phát vào vai Viên Liệt, “Ai u, thân thể gân cốt hảo tráng kiện a... Ai nha!” Lời còn chưa dứt, Viên Liệt đã khéo léo bắt lấy cổ tay hấn rồi vặn ngược.

“Ai u...”

Quân đầu kia gân cổ rống lên, Viên Liệt tăng cường lực, bóp một ngón tay vào mạch môn của hắn.

“A...”

Quân đầu béo hít ngược vào một hơi lạnh khí, lúc này thậm chí thều thào còn không nổi, chỉ thở hồng hộc, “Nhẹ tay... Ai u, đừng tay đừng tay a...”

Ân Tịch Ly quan sát xung quanh, vẫy tay ngoắc Viên Liệt, lôi tên mập đi ra ngoài bằng cửa sau, quăng vào trong một ngõ nhỏ vắng vẻ.

Viên Liệt nhấn hấn xuống đất, cho ăn một trận quyền đấm cước đá, tiện thể xả bớt giận.

Ân Tịch Ly thì cười hăng hắc rồi ngồi xổm xuống, hỏi tên quân đầu nguyên bản đã béo, sau khi bị đánh so với trư còn phù hơn, “Ai, có đau không?”

“Các người...Các người là ai a?” Quân đầu kia ôm đầu, hỏi hai người với vẻ mặt khổ sở.

Ân Tịch Ly cười cười nói, “Không cần hỏi, thành thành thật thật trả lời ngay, chúng ta hỏi người cái gì, người đáp cái đó!”

Quân đầu vẫn còn muốn nói, liền bị Viên Liệt đá một cước, vội vàng thành khẩn gập đầu, “Ta nói, ta nói!”

Ân Tịch Ly mỉm cười, phán, “Sớm trả lời thì có phải đỡ cực thân hơn không.”

Quân đầu tâm muốn hóa đá, hắn mới phát ngôn có một câu, đã ăn ngay một trận đòn, rốt cuộc thì đây là đạo lý gì a.

“Sòng bạc này do ai mở?” Viên Liệt hỏi hắn.

“Ách...Không thể nói được.” Quân đầu vội vã lắc đầu.

Viên Liệt đưa tay, rút từ trong giày ra một thanh chủ thủ. (dao găm)

Ân Tịch Ly thối lui về phía sau, nhắc nhở tên quân đầu, “Người không nên giỡn mặt với hắn a, tính tình hắn bất hảo lắm.”

Quân đầu sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch hết, nói, “VẬY... ta nói, là do Thái úy Dư Quảng mở.”

Viên Liệt nhíu mày.

Ân Tịch Ly cười hỏi, “Chỉ có mỗi một mình Thái úy thôi sao? Còn tướng lĩnh nào trong quân nữa không? Chắc là phải có không ít người hợp tác mở ra chứ?”

Quân đầu béo nghe xong ngẩn người, nhìn Ân Tịch Ly, “Làm thế nào người biết được?”

Ân Tịch Ly cười, cười đến nỗi khiến thần trí của quân đầu kia quay cuồng, lại tiếp tục hỏi hắn, “Trong quân còn có những ai?”

“Ách...Có Tham quân Hạ Minh Khôn, còn có Tri huyện Khổng Tùng.” Quân đầu trả lời, “Ngoài ra là Giáo úy và một số người khác ta không thể nói được.”

“Người đang giữ chức gì?” Ân Tịch Ly hỏi.

“Ta...là Mạnh Dũng, làm Phó úy.” Quân đầu béo kia trả lời.

“Cái gì?” Ân Tịch Ly ngạc nhiên, “Là quan thất phẩm sao?”

Mạnh Dũng khóc rên thảm thiết, “Nhị vị, ta không biết gì cả, làm ơn...thả ta đi?”

Viên Liệt cười lạnh lùng, “Chẳng phải vừa rồi người bảo là biết cách để phát tài sao? Làm thế nào bây giờ lại nói không biết gì hết?”

Mạnh Dũng khóc không ra nước mắt, “Nhị vị đại gia, các người tha mạng ta a, ta không thể nói a, nói ra là một nhà già trẻ của ta đều mất mạng hết!”

Viên Liệt nhìn nhìn Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly nghĩ nhanh rồi cười phán, “Bớt nói nhảm đi, bằng không ta sẽ thiến người!”

“A?” Tên quân đầu cực kì háo sắc này, vừa nghe tới thiến là hấn lập tức sợ hãi, “Đừng a, ta nói, các người hỏi đi! Biết được gì ta nói hết!”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Người cũng đừng để bọn ta phải hỏi, khai mau, bọn người đã lừa gạt quân lương của các quân binh như thế nào?”

Quân đầu béo chẳng thể làm gì khác hơn là thành thật khai báo.

Nguyên lai, bọn người cấp tướng sẽ phân phát quân lương cho quân binh trước, sau đó dụ họ đến sông chơi đánh bạc.

Các quân binh khởi đầu đều thắng, đám tướng lĩnh bảo với họ rằng người một nhà hợp tác với nhau thì mới có lợi, nhất định phải cùng nhau bàn mưu tính kế để thắng người ngoài, vì vậy càng ngày càng có nhiều quân binh tới, đến lúc tiền đặt cược thu được nhiều lên thì bọn chúng trở mặt chiếm hết, rồi lừa gạt các quân binh, bảo rằng sông bạc bị lỗ vốn, cho dù có lãi vẫn không cách nào bù nổi, trắng trợn lấy tiền đặt cược kia xem như tiền vốn bỏ vào sông bạc, về sau nếu lời được nhiều tiền thì sẽ cùng nhau chia. Vì thế các quân binh khổ sở mà không dám lên tiếng, chẳng còn cách nào khác là đến sông bạc làm việc hoặc ra ngoài lôi kéo khách, chỉ cầu mong có thể lấy lại được tiền.

Viên Liệt nghe xong liền xách quân đầu béo lên, cùng Ân Tịch Ly đi tắt qua đường hẻm trở về nha môn.

Cùng ngày, Viên Liệt lệnh cho thủ hạ chia nhau thành nhiều nhóm truy tìm mấy tên Giáo úy trong quân doanh, giải về tra khảo, quả nhiên, chính xác với những gì quân đầu béo kia khai. Lúc này Ân Tịch Ly thảo ra một bản tấu chương, sáng sớm hôm sau khi lâm triều, đem trình lên Hoàng đế.

Nhất thời, từ vua đến dân đều vô cùng kinh ngạc.

Trần Tĩnh nghe được quân lương của đạo quân ở Hoàng thành bị chiếm dụng để mở sông bạc, các quân binh không lo thao luyện, ngược lại còn tới sông bạc làm sai vặt, liền tức giận đến thiếu chút nữa là thổ huyết.

Ngay lúc ấy hấn hạ lệnh cho Ân Tịch Ly điều tra án này.

Ân Tịch Ly vui vẻ lĩnh mệnh, hạ triều, nhờ Viên Liệt huy động nhân mã, một lưới bắt hết bọn sâu mọt trong quân doanh.

Vì vậy, quân Hoàng thành được hảo hảo mà nghiêm túc chấn chỉnh một phen.

Đem binh quyền của quân đội giao cho Viên Liệt thì nói kiểu gì Trần Tĩnh cũng sẽ không đồng ý, bởi vậy, hấn ủy nhiệm Thái tử Trần Mạnh tiếp quản lực lượng quân ở Hoàng thành này.

Dựa vào bản lĩnh của Trần Mạnh, bảo hấn quản thúc quân binh, căn bản là bất khả thi. Vì vậy, quân Hoàng thành bề ngoài thì vẫn tiếp tục yên ổn, nhưng nội bộ đã bị chia thành nhiều thế lực phân tranh, còn bản thân các binh sĩ lại ngấm bất mãn, nhìn sang nhân mã của Viên Liệt toàn binh hùng tướng mạnh mà lòng không ngớt ngưỡng mộ.

Bất quá bề ngoài an bình thì vẫn là an bình, Ân Tịch Ly cũng lười quản thêm chi cho mệt, mấy ngày nay trong phủ nha cũng có nhiều tấu chương, hiện hấn đang phải giải quyết.

Viên Liệt lại tìm đến.

“Ta bảo, người không có quân vụ sao?” Ân Tịch Ly trợn mắt, “Có gì lúc nào cũng tới tìm ta?”

Viên Liệt nói, “Ta có một số việc muốn hỏi người.”

Ân Tịch Ly buông bút, nghiêng chén trà uống, “Nói đi, chuyện gì?”

Viên Liệt bày ra trên bàn một bản địa đồ, hỏi, “Tề nhân phương Bắc đã diệt xong, nhưng vẫn còn thổ phỉ thảo khấu, Tây Bắc có ngoại tộc hung hãn, Tây Nam cũng có ngoại tộc do Nam quốc cùng Man quốc cầm đầu, phía Nam có Phiên quốc, phía Đông lại gặp hải tặc, theo người, trước tiên nên bình định nơi nào?”

Ân Tịch Ly nghe xong nhú mày, hỏi, “Người muốn chinh chiến?”

“Bằng không phải làm sao?” Viên Liệt hỏi, “Ta cũng không muốn chờ nữa.”

Ân Tịch Ly cười cười, nói, “Người nghĩ người đủ khả năng tác chiến ư?”

Viên Liệt nhăn mặt nhú mày, nói, “Rốt cuộc thì người đang xem thường ta phải không?”

Ân Tịch Ly cười cười, “Ân... Phải nói chính xác là ta lo cái mạng nhỏ cùng năng lực của người gánh không nổi dã tâm của người.”

Viên Liệt sắc mặt trắng bệch.

... “Chỉ đùa chút thôi.” Ân Tịch Ly vỗ vỗ vai hắn, “Đừng cho là thật a... Bất quá người dự định đánh thế nào? Những địch quân kia tuy chưa đủ lòng đủ cánh, thế nhưng nếu cho rằng có thể dễ dàng tiêu diệt cũng không đúng, Viên tướng quân, người thông thuộc địa lí Nam bộ sao? Biết tập quán của hải tặc sao? Có rành tập tục của ngoại tộc phương Bắc không? Người đã từng đánh qua chiến dịch trên hai mươi vạn người chưa? Thông qua tập kích trên đường lộ rồi sao? Cạn kiệt quân lương thì ứng phó thế nào? Không phải ta thất lễ nên mới nói với người, người vẫn còn non kém... A!”

Ân Tịch Ly chưa kịp dứt lời đã bị Viên Liệt tóm một phát, ấn xuống bàn, “Người dám khinh ta?”

Ân Tịch Ly ngẩng đầu, nhìn Viên Liệt, vẫn cười như cũ, “Giống như hiện tại người cũng rất non nớt, người phải biết rằng, ta đích thực là tham mưu cho người, người đắc tội với ta chẳng đem lại lợi ích gì cho người đâu.”

“Người thật sự làm cho người khác giận đến nghiến răng!” Viên Liệt nhú mày nói, “Một ngày nào đó người sẽ bị trừng trị!”

Ân Tịch Ly nhìn thẳng vào mắt hắn, nói, “Chớ có nhiều lời, hiện tại người đang danh bất chính, ngôn bất thuận, bình định bốn phương để làm chi? Những quyền lợi phải thật vất vả mới có được, bây giờ lại muốn gạt sang một bên sao?”

Viên Liệt nhú mày, “Vậy người bảo ta hiện tại nên làm gì?”

“Chiêu binh mãi mã a!” Ân Tịch Ly nhướn mắt, “Còn một việc tối trọng yếu nữa, người phải trau dồi kỹ năng.”

Viên Liệt cười khẩy.

“Ai ai.” Ân Tịch Ly chỉ vào mặt Viên Liệt nói, “Người xem người vừa cười đó, người quả nhiên tự cho rằng bản thân mình có năng lực, bất quá người chỉ là hạc giữa bầy gà thôi, đứng ở trong đàn hạc thì người chẳng có gì khác biệt cả!”

Viên Liệt cau mày, hung hãn nhìn Ân Tịch Ly.

“Không phải sao? Người có đủ tự tin để nói người giỏi hơn Tề Diệc và Tiêu Lạc, tính luôn cả đệ đệ Viên Lạc của người sao?” Ân Tịch Ly chỉ trích bằng thái độ khá hùng hổ, mặc dù Viên Liệt thấy bất mãn, thế nhưng lời lẽ lại nghe thuận tai.

“Còn nữa a.” Ân Tịch ly cười, “Người dám nói là người có bản lĩnh so với những vị như Tề vương gia hay phụ thân người và Tiêu lão Long vương không?”

Viên Liệt hơi nheo mắt lại, “Người đang muốn ám chỉ điều gì?”

Ân Tịch Ly vỗ vỗ ngực hắn, nói, “Người cũng đừng quên, phụ thân người – bọn họ vốn lợi hại, nhưng vẫn phải nghe theo Trần Tĩnh, Trần Tĩnh còn chưa có chết đâu! Người muốn ra tay cũng khó a.”

“Người nói ta không bằng Trần Tĩnh?” Viên Liệt nhú mày.

Ân Tịch Ly nhếch miệng để lộ ra nét cười thật đẹp, nói xa xăm, “Viên đại tướng quân, lẽ nào cả đời này người chỉ muốn nghe tán dương mà không tiếp thu được lời phê bình sao?”

Viên Liệt nghiến răng, cảm thấy nhịp tim rối loạn, khí huyết dâng lên, hắn đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Ân Tịch Ly, thế nhưng người này sao lại đáng ghét đến như vậy, có những chuyện hoàn toàn có thể hảo hảo nói được, đâu cần phải bức bách hắn nổi giận, khiến cho hắn muốn hung hăng...hung hăng...

Viên Liệt nghĩ đến đây, đột nhiên lại đưa tay đè Ân Tịch Ly xuống.

“Người làm gì vậy?” Ân Tịch Ly giơ tay đẩy hắn.

Mắt Viên Liệt lộ ra hung quang, “Không biết!”

“Không biết thì người hung dữ như vậy để làm gì, ai nha!” Ân Tịch Ly đưa tay đẩy Viên Liệt, lại bị tên kia nắm lấy cổ tay, hung hãn kiềm lại.

“Người không buông tay ra a?” Ân Tịch Ly nghiêng rằng, “Còn không mau buông tay thì chính là phi lễ a!”

Viên Liệt sững sốt, thực chất, Ân Tịch Ly bắt quá chỉ đùa với hắn thôi, không ngờ, Viên Liệt nghe thế, lại tưởng như bị mê hoặc, liền cúi đầu xuống hôn.

...

Ân Tịch Ly cố sức kháng cự, mắng chữi hắn, “Viên Liệt! Thôi ngay, lão tử ghét nhất là chó cắn người!”

“Người...” Viên Liệt tức giận, lại càng ra sức đè lại, động tác thô bạo, “Người con mẹ nó không bao giờ có khả năng hảo hảo ăn nói, người cho là khắp thiên hạ không ai có thể trị được người sao?”

Ân Tịch Ly tiếp tục chữi, “Phi, ngoại trừ khí lực ra người còn có cái rắm! Buông tay, bằng không thì người chỉ là phế vật!”

Viên Liệt điên tiết, lại càng không chịu thả, thấy Ân Tịch Ly cũng không hiền lành gì, nhấc tay nâng hắn lên rồi thả trực tiếp xuống trường kỷ bên cạnh, bản thân cũng nhào tới, sau một hồi giằng co, đột nhiên Viên Liệt có cảm giác bất thường.

Ân Tịch Ly cũng ngừng giãy dụa, nằm yên bất động, hắn vốn là kẻ lười vận động, sau khi bình tĩnh lại thì tóc tai đã rối bời, nhẹ nhẹ thở dốc, nhìn gần, để lộ ra khuôn mặt tinh tế sắc sảo, không chút tỳ vết, ngũ quan dung mạo kia... ngay cả những thiên hương quốc sắc trong cung còn không sánh được nửa phần của hắn.

Viên Liệt càng nhìn càng thấy ruột gan như bị thiêu đốt, ngay lúc đó, đột nhiên nghe bên ngoài có người quát, “Ca, người đang làm gì vậy!”

Viên Liệt sững sốt, phát hiện Viên Lạc cùng Trần Miến không biết đã đứng ở cửa từ lúc nào, đang kinh hãi chứng kiến tình hình bên trong.

Chỉ thấy Viên Liệt đang đè Ân Tịch Ly trên trường kỷ, y sam của Ân Tịch Ly thì mất trật tự, tình cảnh này, thật khiến người ta không khỏi cảm thấy ám muội.

“Ân đại ca!” Trần Miến vội vã chạy tới, bất chấp luôn cả thân phận của Viên Liệt, hung hăng đẩy hắn ra, kéo Ân Tịch Ly qua một bên, quay sang chất vấn Viên Liệt, “Người muốn làm gì?!”

Viên Liệt thấy Trần Miến gỡ bộ dáng tỏ con muốn cắn người, cũng có chút kinh ngạc.

“Ca, người điên rồi sao?!” Viên Lạc hấp tấp nhận tội với Ân Tịch Ly, nói, “Tịch Ly, người không sao chứ, ca ca ta thỉnh thoảng tức giận lên là lại không kiềm chế được bản thân.”

Ân Tịch Ly hùng hổ nói, “Ai sợ hắn, đánh nhau thì lão tử cũng không thua hắn, không cần các người khuyên can!”

Viên Lạc và Trần Miến ngạc nhiên, cùng thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai là đang đánh nhau a, cứ tưởng Viên Liệt muốn phi lễ với Ân Tịch Ly chứ...

“Đại ca, người cũng không đúng, Tịch Ly là văn nhân, sao người lại có thể động thủ với hắn a?” Viên Lạc trách.

Viên Liệt liếc mắt nhìn Ân Tịch Ly, bắt gặp đôi mắt phượng thật đẹp của hắn cũng nghiêng nghiêng liếc trả, một trận khí huyết nữa dâng lên, Viên Liệt xoay người bỏ đi một nước.

“Đại ca!” Viên Lạc cáo từ Ân Tịch Ly, bảo hắn đừng để bụng, rồi chạy ra đuổi theo Viên Liệt.

“Thiết gì.” Ân Tịch Ly bĩu môi, chỉnh lý xiêm y.

“Ân đại ca, chuyện là thế nào a? Vì sao hai người lại đánh nhau?” Trần Miến giúp hắn sửa sang y phục.

“Không có chi, đánh nhau vặt vãnh thôi!”

...

26. Chương 26: Cao Nhân Ẩn Dật

Ngày đó, sau khi Ân Tịch Ly và Viên Liệt đấu đá một trận, tất cả mọi người đều cho rằng hai người bọn họ thể nào cũng tuyệt giao rất lâu, hay chí ít sẽ không thèm nhìn mặt nhau một trận, thế nhưng bất ngờ nhất chính là, mới qua ngày thứ hai Viên Liệt đã đến tìm Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly lúc bấy giờ đang ở trong thư phòng, vừa đọc sách vừa gặm bánh bao, thấy Viên Liệt tới, cũng không thèm để ý đến hắn, đủ biết trong lòng vẫn còn bực bội.

Viên Liệt vào tới nơi, nhận ra Ân Tịch Ly phớt lờ mình, kỳ thực cũng không ngoài dự tính. Hắn tới bên cạnh bàn, chậm rãi lấy ra từ trong người một lọ thuốc cao, đặt xuống trước mặt đối phương.

Ân Tịch Ly cúi đầu nhìn một cái, rồi nghiêng mắt ngó Viên Liệt.

Viên Liệt biết hôm qua chiếm tiện nghi Ân Tịch Ly, lại gặp chân tay hắn lèo khoèo như thế dám chắc đã bị làm cho thụ thương rồi, tiện hỏi, “Thế nào? Không bị thương chứ?”

Ân Tịch Ly bĩu môi, cúi đầu phán một câu, “Cầm thú!”

Viên Liệt thở dài, bắt lấy tay hắn rồi kéo ống tay áo lên, quả nhiên trên cánh tay Ân Tịch Ly có lưu lại mấy dấu ngón tay bầm tím.

Viên Liệt khẽ nhú mày, mặt lộ ra vẻ áy náy, mở chai, quét được cao nhẹ nhàng sát lên chỗ thâm, ngoài miệng nói, “Ai bảo người chọc giận ta?”

Ân Tịch Ly hạ giọng nói thầm, “Chỉ tại người hẹp hòi, không biết khoan dung độ lượng với ai hết!”

Viên Liệt lườm hắn một cái, đáp trả, “Ai kêu người khích người quá đáng! Sao người không nghĩ lại xem mình đã phát ngôn như thế nào đi.”

Ân Tịch Ly lặng thinh, ngoảnh mặt tiếp tục đọc sách.

Viên Liệt thoa thuốc cho hắn xong, nghiêm túc nói, “Tối hôm qua, khi ta hảo hảo suy nghĩ về việc lần này thì nhận ra những gì người nói đều có lý cả.”

Ân Tịch Ly nhướn mắt, “Dĩ nhiên rồi.”

“Vậy người nói xem phải làm sao bây giờ?” Viên Liệt tìm ghế trống ngồi xuống, hỏi, “Ai có thể dạy ta được? Ta phải đi đâu để học đây?”

Ân Tịch Ly nhìn hắn, nói, “Trên thế gian này luôn có rất nhiều người tài ba, người đã có dã tâm, lẽ nào không hề để ý tới?”

Viên Liệt lắc đầu, “Trước đây ta chỉ lo thu nạp huynh đệ, chẳng giấu gì người, thật sự ta không thích văn nhân.”

“A.” Ân Tịch Ly cười khẩy một tiếng, “Quân nhân không thích văn nhân, với văn nhân không thích quân nhân đều có cùng một loại căn nguyên, đại thể là bởi vì đối phương biết thứ mà mình không biết, nên đâm ra sợ đối phương khinh thường mình thôi.”

Viên Liệt chau mày, hỏi, “Vậy bây giờ phải tính sao đây? Người là Trạng nguyên, người dạy ta không được ư?”

Ân Tịch Ly cười, hỏi ngược lại, “Ta lấy cái gì để dạy người đây? Trạng nguyên thì đáng giá mấy đồng tiền? Dạy người viết văn sao?”

Viên Liệt cũng không phản bác, “Thật ra người cứ việc nói thẳng với ta, nói xem làm thế nào cho phải?”

Ân Tịch Ly buông sách, lúc này, có một nha dịch đã vào đến cửa thưa, “Đại nhân, những người cần tìm đã đến rồi.”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Cho bọn họ vào cả đi.”

Không lâu sau, Viên Liệt liền thấy một nhóm người tiến vào trong viện, từ lão nông, tiểu oa nhi, thiếu phụ, nông phu, đến người mẹ bỗng con thơ đang đứng chờ... phỏng chừng có hơn chục người, đủ hình đủ dạng.

Bọn nha dịch bảo họ xếp thành hàng ngũ, đợi Ân Tịch Ly cho gọi vào trong.

Người thứ nhất bước lên là một lão bà, vừa đến cửa liền nơm nớp lo sợ hành lễ với Ân Tịch Ly, “Đại nhân.”

Ân Tịch Ly gật đầu cười với bà, “Đại thẩm, đừng sợ, ta có một số việc muốn hỏi ngươi, ngươi cứ thành thật nói cho ta biết.”

“Vâng vâng.” Lão bà vội vàng gật đầu.

Ân Tịch Ly cười hỏi, “Trong phạm vi tám thôn mười dặm, ai là người có bản lĩnh nhất a?”

“Ha hả.” Lão bà vừa nghe xong vui vẻ hỏi, “Đại nhân, ngài hỏi về phương diện nào a?”

Ân Tịch Ly suy nghĩ một chút, nói, “Yêu cầu chính của ta là, người nọ không làm quan, thoát nhìn cũng cà lắt phất phơ, nhưng hẳn đã từng có đại ân giúp các người việc gì đó.”

Lão bà suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Bất kì ai cũng được sao?”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Tốt nhất là lão nhân, đã lớn tuổi.”

Lão bà vừa nghe được liền vỗ trán, nói, “Nga, ở đầu thôn thành Đông Sơn, có một lão đầu nhi tên là Tước Vĩ.”

“Tước Vĩ?” Ân Tịch Ly nghe xong trầm tư một hồi, hỏi, “Hắn có năng lực gì?”

“Thôn của bọn tiểu nhân có một dòng sông, đa số mọi người phải ra ngoài thôn múc nước; tuy đã tìm rất nhiều cao nhân về xem, nhưng tất cả đều bảo không đào được giếng. Tước Vĩ lão đầu kia chỉ cần đi lòng vòng trên mặt đất là có thể chỉ cho bọn tiểu nhân chỗ có nước để đào giếng, còn giúp cả thôn đào vài cái ao để tích nước.”

“Nga.” Ân Tịch Ly gật đầu.

Lão bà nói xong thì đến lượt mấy người nữa lần lượt vào, mỗi người đều cho một ý khác nhau, nào là thầy tướng số mù thành Tây, rồi lang trung bán thuốc trong thành... đủ các loại, nhưng trong đó lại có vài người cùng nhắc đến Tước Vĩ.

Mãi hồi lâu sau, có một lão nông chống gậy bước đến.

Ân Tịch Ly cười cười với hắn, “Lão bá.”

Lão đầu gật gật, “Đại nhân.”

Ân Tịch Ly lại đem cùng một vấn đề ra hỏi hắn, lão đầu suy nghĩ một chút rồi nói, “Luận về người tài ba a, tuy ta đã gặp qua không ít, nhưng bất quá chỉ có một người khiến ta phải tâm phục khẩu phục.”

“Nga?” Ân Tịch Ly tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, hỏi hắn, “Là ai a?”

“Lão đầu béo Tước Vĩ ở thành Đông.” Lão nhân gia cười ha hả đáp.

“Hắn đã làm gì để cho người bội phục hắn như thế?”

“Nga...Trước kia, Ứng thôn ở phía đông Nhạc Đô lúc nào cũng bị lũ lụt hoành hành, ngài có biết việc này không?” Lão đầu hỏi Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly cười cười, gật đầu, “Ứng thôn, thôn cũng như tên, bởi vì bị núi vây quanh tứ phía nên dễ phát sinh lũ lụt.”

“Trước đây, theo thông lệ cứ đến tháng năm, tháng sáu hằng năm nhất định sẽ gặp sơn hồng (Lũ bắt nguồn từ trên núi xuống)... Mỗi khi sơn hồng kia tràn xuống, nước cũng không biết từ đâu mà đổ về rất nhiều, có thể là do tuyết tan trên núi từ mùa đông chẳng? Nói chung, lưu lượng nước rất lớn, dĩ nhiên sẽ dẫn đến lũ lụt, cứ mỗi lần như thế, hoa màu đều bị thất thu đến hơn nửa năm.” Lão đầu nói một hơi xong thì thở dài.

Viên Liệt cũng gật đầu, “Chính xác là có chuyện như vậy, thế nhưng về sau lại ổn thỏa, đã từ mười năm nay, cho dù mưa lớn cũng không phát sinh hồng thủy nữa.”

“Đúng vậy, đó là nhờ có Tước Vĩ biết trị thủy.” Lão đầu lý giải.

“À?” Viên Liệt hoài nghi, hỏi, “Ý người là, chỉ dựa vào năng lực của một người lại có thể trị được nạn hồng thủy ư? Hắn đã làm cách nào? Xây đập lớn sao?”

“Không phải thế!” Lão đầu tỏ vẻ đắc ý mà lắc đầu, nói, “Năm đó bọn ta cũng đâu có tin, thế nhưng qua nhiều năm sau muốn không tin cũng không được, mặc dù đó là một biện pháp rất đơn giản.”

Viên Liệt nghe xong cảm thấy thật lạ lùng, hỏi, “Có việc như vậy sao?”

“Àn.” Lão đầu gật gù, cười hỏi, “Nhị vị đại nhân, các vị đoán thử xem, Tước Vĩ đã làm gì, cam đoan rằng các vị không thể đoán ra được.”

Viên Liệt dở khóc dở cười, tự nhủ, lão nhân này thật có tài thừa nước đục thả câu, rồi xoay mặt nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly nâng chén uống trà, cười hỏi, “Vào mùa đông, Tước Vĩ đã đem một bình nước nóng lên núi, tìm một địa điểm không bị băng tuyết đóng tụ trên bề mặt, lấy bình nước nóng dội vào...Rồi dặn các người, mỗi năm đến mùa đông, đều đến nơi này dội một bình nước nóng, đảm bảo với các người hai ngày tết lại có mưa lớn, nhưng đến kì sẽ không gặp phải sơn hồng nữa, đúng không?”

Nghe Ân Tịch Ly nói xong, lão đầu há hốc mồm, cuối cùng giơ thẳng ngón tay cái lên với Ân Tịch Ly, nói, “Trời, ngài cũng thật thần thông, chuyện đúng là như vậy!”

Viên Liệt nhất thời bất mãn, chờ lão đầu xuất môn rồi đi, lập tức hỏi Ân Tịch Ly, “Đây là loại biện pháp gì vậy?”

Ân Tịch Ly thần nhiên cười cười, trả lời, “Nhân gian quả nhiên có lắm người tài ba a...Biện pháp vừa rồi lão nhân kia nói, gọi là ‘hoạt thủy dưỡng[32]’”

“Cái gì?” Viên Liệt vẫn chưa minh bạch, hỏi, “Dưỡng cái gì?”

“Đây chính là một loại phương thức dân gian cổ được lưu truyền lại.” Ân Tịch Ly giải thích cho Viên Liệt, “Hồng sơn xuất hiện vào những thời điểm rất thất thường, khi đó sẽ có nước ngầm mãnh liệt tuôn ra, không ngừng trút xuống, đúng lúc gặp phải lưu lượng nước của Trường Giang và Hoàng Hà, nước sẽ chảy tụ về. Kỳ thực trên mỗi ngọn núi, đều có một vị trí, được gọi là ‘cửa thông nước’, mỗi khi sơn hồng gây mưa to, vị trí kia sẽ nứt ra một cái khe, nước có thể từ chỗ đó thoát ra. Dấu hiệu duy nhất để nhận biết địa điểm này, chính là vào mùa đông, khi cả ngọn núi đều bị tuyết bao phủ, chỉ có một tảng đá lớn ở đây không bị tuyết đóng. Hàng năm vào mùa đông cứ đến tảng đá này dội một ít nước nóng lên bề mặt, gọi là giữ cho nước chảy thông, thì năm sau lũ lụt sẽ không tái phát nữa.”

“Thần kì như thế sao?” Viên Liệt tựa hồ vẫn không tin.

Ân Tịch Ly nhướn nhướn mắt, cười, “Ta cũng chỉ đọc qua trong sách, thực hư thế nào, xem ra đã được nhân gia kiểm chứng giúp.”

Viên Liệt nghiêm túc nhìn Ân Tịch Ly, “Vừa rồi trong số rất nhiều người như vậy, ít nhất đã có năm vị nhắc đến Tước Vĩ, so với người khác đúng là nhiều hơn.”

“Àn.” Ân Tịch Ly gật đầu, “Từ đó thấy được quả thật là vượt trội hơn người.”

“Thế nhưng...” Viên Liệt nhìn Ân Tịch Ly một lúc, trầm giọng nói, “Những gì hắn biết người cũng biết đó thôi.”

Ân Tịch Ly cười, “Vậy thì sao, những điều người cần học, chính là thứ hắn biết mà ta không biết.”

“Người khẳng định hắn thật sự có năng lực sao?” Viên Liệt hỏi.

“Có hay không, phải thử mới biết được.” Ân Tịch Ly đứng dậy, nói, “Đi thôi, chúng ta đến thành Đông dùng bữa, tiện thể gặp vị Tước Vĩ lão nhân này một cái.”

...

Hai người cãi nhau vừa mới hòa hảo, mà tính Ân Tịch Ly thì không chấp nhận chịu thiệt thòi, hôm qua bị Viên Liệt đàn áp, dĩ nhiên hôm nay có cơ hội, liền mượn lời lẽ đâm chọc hấn đôi ba câu, bản thân Viên Liệt tự biết đuối lý, nên cũng không tính toán với hấn, nhường cho hấn chiếm tiện nghi để trút giận. Cơm nước xong xuôi, hai người cùng nhau hướng đến thành Đông.

Mặt đông Nhạc Đô là núi non, tiểu thôn trang hầu hết đều bị núi vây lại bên trong... Không giống với những vùng khi ho cò gáy hiểm trở và cằn cỗi, nơi đây hầu hết là tiểu sơn thôn màu mỡ phì nhiêu. Những hộ cất trên mặt đất thì chăn nuôi gia súc, còn các hộ săn bắn trên núi và hái thuốc lại có đời sống du mục rất sinh động. Cả vùng tạo thành một mảng xanh biêng biếc, các nông xá với ngói đen tường trắng, trông cũng phi thường tinh tế.

Viên Liệt và Ân Tịch Ly chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ ở sơn thôn, hai người đi song song nhưng chẳng nói năng gì nhiều.

“Người đã hết giận chưa?” Rốt cuộc Viên Liệt nhin không được, hỏi Ân Tịch Ly, “Làm gì mà để bụng lâu như thế?”

“Ân?” Kỳ thực, Ân Tịch Ly chỉ đang chú tâm suy nghĩ, tay cầm trống bỏi xoay tới xoay lui, chứ chẳng phải là giận đối gì Viên Liệt.

“Hôm qua ta có hơi lỗ mãng, không nên khi dễ một thư sinh văn nhược như ngươi.” Viên Liệt vẫn cố tỏ ra thành ý, “Bằng không ta để người đánh lại, người đừng ầm ức nữa, ta nhìn không quen.”

Ân Tịch Ly cười, nói, “Nếu ta giận ngươi thì ta đã không đưa ngươi đi tìm Tước Vĩ gì đó rồi, cứ tìm thẳng một phu tử ở Thái học viện dạy cho ngươi cũng được.”

Viên Liệt nghe xong, mí mắt co giật, trong lòng tự căn dặn, tốt nhất là đừng nên đắc tội với Ân Tịch Ly, xem ra muốn bức xúc với hấn cũng không được.

Ân Tịch Ly nhắc chân đá nhẹ sỏi đá nhỏ ven đường, nói, “Đúng rồi, một hồi nữa nếu gặp được Tước Vĩ, ngươi nhớ đừng nói hay hỏi han gì nhiều.”

Viên Liệt không lý giải được, “Vì sao?”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ một lúc, trả lời, “Tước Vĩ này, hình như ta đã từng nghe nhắc tới, nếu ta đoán chính xác thì đây không phải là một nhân vật đơn giản, ngươi không biết lai lịch và thân thế của hấn hay ho đến thế nào đâu.”

“Hấn có địa vị gì?” Viên Liệt hỏi, “Ngươi biết sao?”

“Chắc chắc.” Ân Tịch Ly vừa cười vừa thu trống về, chỉ vào mũi Viên Liệt nói, “Viên Liệt, ngươi trúng phải vận cứt chó rồi!”

Mí mắt Viên Liệt lại giật giật, nghiêng răng nhìn Ân Tịch Ly dung dăng dung dẻ phát tay áo tiến về phía trước, bày ra bộ dáng vênh vênh váo váo, chỉ đành biết cầm đầu đuổi theo sau.

Hai người đi đến tận cuối thôn, dọc đường nhờ hỏi thăm nên cuối cùng cũng nhìn thấy một ngôi nhà cách đó không xa, nghe đâu đó chính là nhà của Tước Vĩ.

Viên Liệt hỏi, “Vì sao đến tận đây mà ở?”

Ân Tịch Ly quan sát bốn phía, nói, “Cư ngụ ở đây rất hảo a, ngay giữa chốn thanh sơn nghe được tiếng chim hót, lại luôn phẳng phất hương hoa.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến trước ngôi nhà, cũng không gặp phải trở ngại gì, chỉ có mỗi một bức tường rào.

“Ngoài cửa không có lấy một trận Ngũ Hành, phía trước cũng không đặt cơ quan gì a?” Viên Liệt bất mãn.

Ân Tịch Ly đập hấn một cước, “Ngươi ít xem kịch một chút đi nha? Bớt nghe mấy lời thoại bịa đặt kia lại.”

Nói xong, hai người tiến đến cạnh cửa tường rào nhỏ, chỉ thấy trong viện có một gốc cây hòe cổ thụ, trên mặt đất là một con Đại hoàng cầu, thấy có hai người tới chỉ lười biếng lắc lắc đuôi, nằm sấp xuống lim dim ngủ, rõ ràng không hề sợ người lạ.

Dưới tàng cây, có một lão đầu béo đang nằm trên sạp trúc, vừa đọc sách, vừa gặm gà nướng.

Viên Liệt nhất thời nghĩ, chỉ cần đem con gà nướng trên tay lão đổi thành một bình rượu, thì Ân Tịch Ly về già phỏng chừng sẽ có cái phong thái này đây, bất quá hẳn là hẳn phải gầy hơn nhiều.

“Lão nhân gia.” Ân Tịch Ly gõ gõ vào tường rào, cười hỏi, “Ngài là Tước Vĩ phải không?”

Tước Vĩ đẩy sách qua một chút, để lộ nửa khuôn mặt rồi liếc mắt nhìn ra cửa, thấy hai thanh niên đứng đó, liền hỏi, “Tiểu oa nhi tìm lão phu ta có việc gì?”

Ân Tịch Ly mỉm cười, “Bái sư học nghệ a.”

“Ai nha, tiểu oa đừng có nháo.” Lão đầu phun ra vài mẩu xương gà, “Lão nhân ta thì có năng lực gì để dạy các người.”

Ân Tịch Ly mỉm cười, “Muốn học trị quốc chi đạo cùng thiện chiến chi thuật, làm sao để mọi thứ đều thuận lợi mà thống nhất thiên hạ.”

Lão đầu sững sờ, ngẩng đầu nhìn Ân Tịch Ly và Viên Liệt bằng cặp mắt đầy ngờ vực, một hồi sau mới nói, “Ai nha, các người nhận nhầm người rồi.”

Nói xong, cầm sách toan bỏ chạy.

Ân Tịch Ly nói, “Không hề nhận lầm người, chính là lão!”

Lão đầu khoát tay, “Ta ăn quá đà nên bụng thấy khó chịu, hẹn tái ngộ.”

Viên Liệt nói, “Lão nhân gia, bọn ta thật sự thành tâm đến xin được cầu giáo*.”

“Gì?” Lão đầu giả ngây giả dại đứng lên, “Cầu giáo[33]* a? Vậy thì tìm đến mấy hộ nuôi trâu đi.”

Nói xong lại chạy tiếp.

“Tước Vĩ.” Ân Tịch Ly gọi hẳn một tiếng, lão đầu cố tình giả điếc không nghe, Ân Tịch Ly cũng chẳng vội, cười nhạt một tiếng, buông ra một câu, “Cảnh Chi, người cứ nhất định phải trốn tránh sao?”

Lão đầu sững sờ, trợn mắt há mồm, quay đầu lại trừng Ân Tịch Ly, gặp Ân Tịch Ly đang mỉm cười, thủ thế với hẳn. Lão đầu hít một hơi lương khí, giậm chân chỉ vào Ân Tịch Ly mà rống, “Ai nha má ơi! Sát tinh tới rồi, sát tinh tới rồi! Người đứng là oan gia a!”

Ân Tịch Ly đá tung cửa rào xông vào, đi tới ngồi ngay xuống hướng đối diện ở bàn đá, ngoắc ngoắc ngón tay với Tước Vĩ, “Lại đây, lại đây.”

Viên Liệt kinh ngạc, chứng kiến lão đầu ngoan ngoãn đi tới, ngồi xuống một bên.

Ân Tịch Ly mỉm cười nhìn hẳn, “Lão gia tử, ngài có chịu nhận đồ đệ hay không a?”

Lão đầu bĩu môi, nhìn hẳn một lúc, hỏi, “Nhận người a? Năng lực của người lớn như vậy, đâu cần đến lão gia tử ta dạy a.”

Ân Tịch Ly đưa tay chỉ chỉ Viên Liệt, nói, “Chính là dạy cho hẳn!”

Tước Vĩ nhìn qua Viên Liệt một cái, miệng méo xệch, ngập ngừng do dự, Ân Tịch Ly lập tức đưa mắt trừng hẳn, “Có dạy hay không?”

“Dạy, dạy.” Chẳng biết lão đầu đã bị Ân Tịch Ly bắt được nhược điểm gì, mà Ân Tịch Ly nói sao nghe nấy, mặt như đưa đám, nói, “Ta dạy!”

Ân Tịch Ly thỏa mãn gật đầu, vẫy tay kêu Viên Liệt, “Lại đây, bái sư đi! Lão nhân này là người rất có bản lĩnh.”

“Ai...Chờ một chút.” Lão đầu ngăn cản, nói, “Bái sư cũng được, có điều ta thu nhận đồ đệ rất cẩn trọng, phải đáp ứng được vài điều kiện đã.”

Ân Tịch Ly thoáng nheo mắt, “Điều kiện gì?”

Lão đầu cười khà khà đắc ý, “Không phải là ta không chịu nhận a, chẳng qua, nếu ta thu nhận, thì cũng không thể bắt ta thu vào một kẻ quá vô dụng, có đúng không?”

Viên Liệt nhíu mày hỏi, “Điều kiện là gì?”

Lão đầu cười hăng hắc, “Cũng đơn giản thôi...”

27. Chương 27: Lai Lịch Phi Phàm

Ân Tịch Ly thấy Tước Vĩ đã tính sẵn đường lui, trong lòng mình bạch dù sao thì thân phận của hắn cũng không tầm thường, với bản lĩnh như thế, làm sao có thể dễ dàng chịu thua, liền gật đầu, “Được a, người muốn kiểm tra theo cách nào?”

Tước Vĩ cười hăng hắc, nói, “Người gấp cái gì? Ta sát hạch hắn chứ đâu có sát hạch người!”

Viên Liệt hỏi, “Tiền bối muốn kiểm tra về phương diện nào?”

“Tiền bối cái nỗi gì a.” Ân Tịch Ly nói, “Người này mệnh suy, hắn mà là tiền bối của người thì người thảm rồi.”

“Nha nha phi!” Tước Vĩ giậm chân mắng, “Người nói xem, tên tiểu tử nhà người có cần phải đáng ghét như vậy không a?”

Ân Tịch Ly cười, “Vậy người dám bảo mệnh người không suy à?”

Lão đầu do dự giây lát, thật lâu sau đó đành thở dài, “Suy!”

Viên Liệt không lý giải được nên nhìn sang Ân Tịch Ly.

“Như thế này.” Lão đầu ngẫm nghĩ một lúc, phán, “Muốn trở thành đồ đệ của ta, phải đáp ứng ba điều kiện!”

Ân Tịch Ly nhìn hắn, “Cứ nói!”

“Thứ nhất là thông minh hơn ta, hai là phải có tài học hơn ta, ba là vận khí tốt hơn ta!” Lão đầu liệt kê một hơi.

Ân Tịch Ly nuốt nửa sặc nước miếng, nói, “Lão đầu, người có bệnh a, cái gì cũng giỏi hơn người thì cần quái gì đến người? Đổi lại, có thể thu người làm đồ đệ được rồi!”

“Ai, có chỗ nào không hợp lý a?!” Lão đầu nói, “Thông minh, tài học và vận khí ảnh hưởng trực tiếp đến việc một người có thể trở thành nhân tài hay không, nếu phải dạy dỗ loại đồ đệ cả đời không thể vượt qua được ta, thì ta còn dạy làm cái gì nữa?!”

Ân Tịch Ly nheo mắt lại nhìn hắn, lão nhân này vẫn đang cố gắng cự tuyệt a.

“Thế nào?” Lão đầu nhướn nhướn mày với Ân Tịch Ly___Không dám a?

Ân Tịch Ly cười, quay đầu nhìn Viên Liệt.

Viên Liệt gật đầu, hỏi, “Muốn khảo sát ta như thế nào?”

“Rất đơn giản.” Lão đầu cười cười, nói, “Về mặt thông minh a... chơi cờ với ta là được, sau đó đến tài học, ta hỏi người đáp là được, còn vận khí... chúng ta cứ đổ xúc xắc đi!”

“Gi?” Ân Tịch Ly ngạc nhiên, “Còn có cả đổ xúc xắc a?”

“Đúng vậy!” Lão đầu gật cười, “Muốn biết vận khí của một người có tốt hay không, chẳng phải chỉ cần nhìn vào vận số may rủi trong lúc đánh cuộc sao, hô hô.”

Viên Liệt nghĩ ngợi một lát, gật đầu, “Ta chấp nhận!”

Ân Tịch Ly trợn mắt nhìn hắn, thầm nghĩ, đầu óc người quả thật rất đơn giản a.

Lão nhân phỉ phỉ tay áo, cười bảo, “Vậy thì bắt đầu đi!”

“Chờ một chút!” Ân Tịch Ly xua tay, “Điều kiện của người đã nói xong rồi, giờ đến điều kiện của ta.”

Lão đầu đưa mắt ngó nghiêng dò xét Ân Tịch Ly, “Ai, ta nói này tiểu quỷ, chuyện của tên kia thì liên quan gì đến người a? Ta đâu có thu người làm đồ đệ.”

Ân Tịch Ly cười, nói, “Lão đầu, ngoại trừ vận khí, thông minh và tài học ra, vẫn còn một thứ người không có nhưng hắn có.”

Lão đầu hơi sững sốt, nhìn Ân Tịch Ly, “Là cái gì?”

Ân Tịch Ly chậm rãi mở miệng, hạ giọng đáp, “Bằng hữu a.”

Lão đầu hơi chột dạ, lắc đầu, “Người đúng là tên tiểu tử ngỗ nghịch.”

“Một người có được bằng hữu tương trợ hay không, chẳng phải chính là vấn đề rất trọng yếu sao?” Ân Tịch Ly cười cười, “Thế cho nên, lần tỷ thí này Viên Liệt có quyền nhờ đến bằng hữu giúp đỡ!”

“Oa...” Lão đầu nhìn Ân Tịch Ly chằm chằm, “Tiểu tử, người chơi ác quá nha, ta chỉ là một lão nhân gia, vậy mà các người còn định đánh hội đồng a?”

Ân Tịch Ly nhướn mày một cái, “Người quản được sao? Thế gian này làm gì có chuyện công bằng? Có bằng hữu thì cứ nhờ bằng hữu, cùng lắm người cũng gọi bằng hữu của người ra đây! Chúng ta kéo đồng bọn đến phân cao thấp!”

Lão đầu tức giận đến nổi râu mép dựng lên dựng xuống, một hồi lâu sau mới đành chấp thuận, “Được...Coi như người lợi hại!”

Ân Tịch Ly cười, chạy ra cửa, gọi một gã tùy tùng theo bên mình Viên Liệt, phân phó vài câu, tùy tùng kia liền chạy đi. Không lâu sau, cả một đoàn người kéo tới... Nhân số đông đảo khiến Tước Vĩ trợn tròn mắt.

Tổng hội gồm có Viên Lạc, Tề Diệc, Hạ Vũ, Tiêu Lạc và Quý Tư cùng tới, phía sau còn có cả Tề Linh đi theo góp vui.

“Sao nhiều người vậy?” Viên Liệt nhìn qua hỏi Ân Tịch Ly, “Chỉ để đối phó với một mình hắn?”

Ân Tịch Ly nháy mắt, “Ai nha, lão nhân này lợi hại lắm, nhiều người như thế chưa chắc đã đủ để đánh bại hắn đâu.”

Viên Liệt nhíu mày, hỏi, “Hắn rốt cuộc là có lai lịch như thế nào?”

Ân Tịch Ly chớp mắt mấy cái, hạ giọng nói, “Một hồi nữa sẽ nói cho người hay.”

“E..hèm.” Lão đầu tăng hắng một tiếng, hỏi Ân Tịch Ly, “Nhiều người như vậy a?”

Ân Tịch Ly mỉm cười gật đầu, ngoác mọi người lại.

“Đại ca?” Viên Lạc đến cạnh Viên Liệt, có chút khó hiểu, “Chuyện gì vậy? Người và Ân Tịch Ly hòa hảo rồi sao?”

Viên Liệt chưa kịp nói, đã thấy Ân Tịch Ly chạy đến bên cạnh, đưa tay khoát vai hắn cười nói, “Ai nha, huynh đệ với nhau, bắt đả bất tương thức[34]!”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng Viên Liệt kỳ thực lại nghiêng đầu gờm Ân Tịch Ly, chung quy cảm thấy hai từ huynh đệ từ miệng hắn nói ra có vẻ hơi kỳ quái.

Quý Tư tiến lại gần, quan sát Tước Vĩ một chút rồi vuốt râu mép, cau mày hỏi Ân Tịch Ly, “Tịch Ly...Đây là?”

Ân Tịch Ly mỉm cười trả lời, “Đây là sư phụ mà ta tìm cho Viên Liệt, Tước Vĩ lão nhân.”

Quý Tư ngạc nhiên, “Tước Vĩ?” Hắn cố suy xét kỹ càng nhưng vẫn không nhớ ra được nhân tài nào có tên như thế a?

Ân Tịch Ly nhìn thấy thần tình của Quý Tư, bèn mỉm cười hạ giọng, nói, “Tướng gia, tên thật của hắn là Cảnh Chi.”

“A...” Quý Tư có phần chấn động, rồi đột nhiên hít sâu một hơi, chỉ vào Tước Vĩ, “Cảnh...Cảnh Chi...”

“Ai.” Ân Tịch Ly vỗ vỗ vào Quý Tư, nói, “Quý tướng, xin đừng quá kích động a.”

Tuy vậy tất cả mọi người đều có thể nhận ra, Quý Tư đang vô cùng kích động, dựa vào gốc đại thụ không ngừng thở dốc, đồng thời nói với Viên Liệt, “Hảo! Tốt lắm! Phải bái sư!”

Viên Liệt càng thêm khó hiểu.

Ân Tịch Ly nói với Tước Vĩ, “Bắt đầu đi, người hãy ra đề mục.”

Tước Vĩ nhìn mọi người một lượt, hỏi, “Chắc là các người cũng không định hợp sức đánh cờ chứ?”

Ân Tịch Ly cười cười, hỏi, “Chơi cờ thì ai tiếp lão đầu kia đây?”

Hạ Vũ đưa tay chỉ vào Ân Tịch Ly, nói, “Hắn, tiểu tử này đánh cờ chưa thua bao giờ!”

Quý Tư cũng gật đầu, với kỳ nghệ (tài chơi cờ) của Ân Tịch Ly, khó có ai vượt qua được hắn.

Ân Tịch ly nhú mày, “Ta a?”

Tước Vĩ bật cười hăng hắc, “Ta nói này, tiểu Ân tử a, chẳng phải người không có hứng thú với việc chơi cờ sao?”

Ân Tịch Ly sững sốt, hỏi, “Làm thế nào người biết được?”

Lão đầu vuốt vuốt hàm râu bạc, cười nói, “Ta chỉ biết là...Nếu người học theo kỳ phổ không thôi, thì chắc chắn không thể thắng được lão gia tử ta đâu!”

Ân Tịch Ly neho mắt lại, lão nhân này!

“Bắt đầu bằng cái gì trước đây?” Tề Linh đến sau lưng Tề Diệc, hiếu kỳ nhìn ngó lão đầu.

“Ồ!” Lão đầu tỏ ra thích thú, quan sát Tề Linh, “Nha đầu kia trẻ trung mơn mớn a, dường thế nào hay vậy?”

Ân Tịch Ly cười đáp, “Việc này thì... Bất quá hình như có người lúc còn trẻ rất đẹp thì phải.”

“A phi!” Tước Vĩ phun một cái phỉ báng Ân Tịch Ly, “Người mà cũng dám nói người khác sao?!”

Ân Tịch Ly bữu môi tránh sang bên cạnh, tiện thể gấp cuốn sách lão đầu đang đọc lại.

“Trước tiên thi cái gì?” Viên Liệt hiện tại đang rất nôn nóng muốn biết lão đầu kia có thân phận như thế nào, đến tột cùng là có năng lực gì, cho nên liền hỏi thúc.

Lão đầu ngẫm nghĩ một chút, nói, “Trước tiên đổ xúc xác đi, so xem tiểu hay đại.”

“Các người so bài bạc với nhau a?” Tề Linh hỏi.

Viên Liệt vừa nghe đến đổ xúc xác thì ngấm ngầm đắc ý, món này không có khả năng làm khó dễ được hắn, nhưng chưa gì đã thấy Tước Vĩ xua tay, nói, “Không được dùng mảnh khóe, cái này phải dựa vào thiên ý, gieo thế nào tùy thích, đổ được cái gì tính cái đó, đổ thắng hai lượt trên ba lần thì thắng!”

Viên Liệt cân nhắc, thấy không thể nào phó mặc cho số phận được... Vạn nhất thua, chẳng phải thật đáng tiếc sao? Hơn nữa, dù gì vận khí cũng có thể dùng năng lực để khống chế được đó thôi!

“Ân...” Tước Vĩ không hề bỏ qua thần tình của Viên Liệt, đưa tay gõ nhẹ hắn một cái, nói, “Chủ nghĩa chính trực a, đổi lại như thế thành ra cũng có chút tố chất đế vương.”

Viên Liệt bất ngờ, lão nhân nhìn thấu được tâm tư của hắn sao?

“Không được!” Tước Vĩ lắc đầu, “Ta không đấu với người có công phu, trong số các người, hãy chọn ra một người không biết võ công để đổ xúc xác với ta, bằng không thì ta sẽ không đấu!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, những kẻ không biết võ ở đây chỉ có ba người là Ân Tịch Ly, Tề Linh và Quý Tư thôi.

Ân Tịch Ly thấy mọi người nhìn mình thì vội vã lắc đầu ngay, “Đừng nhìn ta, vận khí của ta tệ lắm!”

Hạ Vũ gật đầu, nói với mọi người, “Ta có thể làm chứng, tên này lúc nào cũng tùy tiện gây chuyện thương thiên hại lý, cho nên chắc chắn là đồ thua!”

“Thật vậy sao?” Tề Linh ngạc nhiên.

Ân Tịch Ly lắc đầu, “Ai...thật khổ thân a.”

“Linh nhi.” Viên Liệt nhìn nàng, “Hay là ngươi lên đi?”

Tề Linh trốn ra phía sau Tề Diệc lắc đầu_____Không được đâu.

Ân Tịch ly nâng cằm, nói, “Mỹ nữ thì không được!”

“Tại sao?” Tất cả mọi người nhìn hẩn.

Ân Tịch Ly cười, “Nữ nhi được trời phú cho nhan sắc thì chí ít cũng đã dùng hết hơn phân nửa vận khí rồi, vận khí còn lại cần hảo hảo cất giữ, nhớ kỹ đừng lấy chồng là kẻ ham mê bài bạc gì gì đó, phải lưu lại vận khí để về sau tìm được ý trung nhân tốt!”

Tề Linh mặt đỏ bừng, chỉ im lặng bám lấy cánh tay Tề Diệc.

Thế mà Tề Diệc vẫn cứ trêu nàng, “Mắc cỡ cái gì? Nhớ kỹ a, để về sau còn tìm được ý trung nhân tốt!”

Quý Tư nhìn trái phải một lượt, thấy chỉ còn lại mình, liền nói, “Ta... không có bài bạc.”

“Không cần ngại bài bạc.” Ân Tịch Ly cười, “Tiện tay gieo xúc xắc một cái được rồi, chỉ để xem vận khí thôi.”

“Nga.” Quý Tư đổi sang rộng lượng, gật đầu, “Vậy thì được, vận khí của ta xưa nay vốn hảo!”

Mọi người ngẫm nghĩ một chút, thấy cũng đúng, phải công nhận, Quý Tư đích thực là người tốt số.

Quý Tư đến bên cạnh bàn, hành lễ với Tước Vĩ một cái, “Lão nhân gia, mời ngài đi trước.”

Tước Vĩ quan sát hẩn trên dưới một lượt, gật đầu, “Ngươi là Quý Tư a?”

Quý Tư cung kính đáp lễ, “Là tại hạ.”

Tất cả mọi người có phần bất mãn, thân phận của lão nhân này là như thế nào? Vì sao Quý Tư lại đối với hẩn tôn kính đến thế?

Tước Vĩ chỉ cười cười, dáng cười có chút khổ tâm, “Ai...thời thế đổi thay a, trung thần lương tướng không phải lúc nào cũng có, nếu thường có thì tốt rồi!”

Quý Tư nhú mày, dường như trong mắt thoáng lộ ra một tia đồng cảm, nói với Tước Vĩ, “Lão nhân gia, ta bất quá chỉ là loại nhân tài vài chục năm lại có, cũng chẳng hiếm hoi gì, ngài mới là kỳ tài độc nhất vô nhị, trăm năm khó thấy một lần, chẳng qua sinh nhầm thời gặp phải hôn quân, nên bị liên lụy thôi.”

Tước Vĩ mỉm cười, gật đầu, “Quả thật nhìn không ra a, tuy bộ dáng người đơn thuần, nhưng lòng dạ chẳng khác gì so với tiểu Ân tử, bất hảo a!”

Quý Tư cười, đáp lễ, “Đa tạ lão nhân gia quá khen!”

Tề Diệc nhú mày, xoay qua hỏi Viên Liệt, “Người này có thân phận như thế nào a?”

Viên Liệt mù tịt lắc đầu, “Chỉ có thể đợi lát nữa hỏi Ân Tịch ly.”

Tiêu Lạc cúi đầu, hạ giọng nhăm đi nhăm lại trong miệng, “Cảnh Chi...”

Hạ Vũ nhìn hẩn, hỏi, “Sao vậy?”

Tiêu Lạc lắc đầu, một hồi mới nói, “Hình như nhớ được một câu thơ.”

Hạ Vũ chờ nghe hắn nói, Tiêu Lạc cười gượng gạo, “Ta vốn dĩ không thường nhớ những thứ này, chỉ thuộc được một câu, đại loại là ‘Ngọc dao du hồng duy ái cảnh’...Còn có cái gì ‘chi’ nữa.”

“Hề hô hĩ tai độc luyện chi?” Tề Linh nghe thấy liền nối vào một câu.

“Đúng!” Tiêu Lạc gật đầu, “Chính là câu này, ‘Ngọc dao du hồng duy ái cảnh, hề hô hĩ tai độc luyện chi’[35].”

Ở bên cạnh, Quý Tư đã bắt đầu đổ xúc xắc với Tước Vĩ.

Ân Tịch Ly đi ngang qua, nghe được Tiêu Lạc đọc lên câu thơ nọ, liền mỉm cười.

“Đây là thơ do hoàng đế vong quốc của triều đại trước làm thì phải.” Tề Linh nói, “Ta cũng chỉ tình cờ đọc qua, hình như còn có phần sau nữa.”

“Ân.” Ân Tịch Ly khẽ gật đầu, nói, “Còn hai câu.”

Tiêu Lạc nhìn hắn chờ đợi, Ân Tịch Ly cười, “Đại chí tại hung ngộ nhan họa, củng thủ giang sơn vi Cảnh Chi[36].”

28. Chương 28: Danh Sư Cao Đồ

Âm lượng Ân Tịch Ly nói ra không lớn, nhưng cũng đủ để cho Tước Vĩ nghe được, tay nhất thời run lên, xúc xắc chưa kịp gieo đã bị rơi xuống: ba con Nhất.

“Ai nha, người là cái đồ tiểu hồn đản a!” Tước Vĩ giậm chân mắng.

Ân Tịch Ly cười xấu xa.

Quý Tư có chút thương cảm nhìn tam điểm của Tước Vĩ, nói, “Đến phiên ta đổ a.”

Tước Vĩ bĩu môi, đáp, “Tôi luôn đi! Dù sao đi nữa thì kết quả vẫn là tam thôi!”

Quý Tư thả xúc xắc vào lòng bàn tay, rồi niệm thầm một câu trong miệng, “Nương tử phù hộ.” Sau đó gieo xuống chén một phát...Ba con Lục.

“Ai nha!” Tước Vĩ mở to hai mắt nhìn Quý Tư, “Tiểu tử, người có luyện cái này không vậy?”

Quý Tư lắc đầu, “Không a.”

Tước Vĩ dùng vẻ mặt hồ nghi, đưa tay cầm xúc xắc lên.

Ân Tịch Ly không lý giải được, bèn hỏi Viên Liệt, “Vì sao Quý tướng không niệm ‘Bồ Tát phù hộ’ mà lại bảo rằng ‘Nương tử phù hộ’?”

“Ân đại ca không biết đó thôi.” Tề Linh cười đáp, “Người Quý tướng gia thương yêu nhất là quý phu nhân, ngài là bậc hảo tướng công được nữ nhân khắp thiên hạ ao ước, trong mắt Quý tướng thì nương tử chính là Bồ Tát.”

“Hử!” Ân Tịch Ly kinh ngạc, lập tức giọng trêu chọc, “Như vậy chắc Tước Vĩ lão đầu đây phải niệm ‘Hoàng thượng phù hộ’ rồi...”

Lời vừa dứt, Tước Vĩ liền run rẩy cả người, nhẹ buông tay, quân xúc xắc lại rơi xuống trong bát, “Nhất...nhị...tam...”

“Người...” Tước Vĩ nhảy dựng lên tính liều mạng với Ân Tịch Ly.

Viên Lạc nhanh nhẩu ngăn hắn lại, “Ai, lão nhân gia, còn chưa tỷ thí xong mà!”

Tước Vĩ trừng mắt giật râu mép, vừa lúc đó Quý Tư lại nắm quân xúc xắc trong lòng bàn tay mà lăm lăm, hết sức thành kính niệm tiếp một câu, “Nương tử phù hộ.” Sau đó gieo xúc xắc vào chén...Ba con Lục.

“A...” Tước Vĩ hít ngược vào một hơi lạnh khí.

Viên Lạc ở bên cạnh phán, “Vậy là, đã thắng hai ván trên ba lượt đi, ngài thua trận rồi!”

“Không tính!” Lão đầu không chịu thừa nhận, nói, “Mấy ván vừa rồi là...bị tiểu Ân tử quấy rối!”

Ân Tịch Ly nhún nhún mày, nói với Tề Linh, “Tề Linh a, để ta nói cho người nghe một bí mật.”

Tề Linh ghé người lại, “Bí mật gì kia.”

“Lão đầu béo này a, người trông hắc béo vậy thôi, nhưng thật ra lại đường đường chính chính là một kẻ hại nước hại dân...”

“Ai ai!” Tước Vĩ vội vã xua tay, “Được rồi được rồi, ta chịu, ta thua được chưa a?”

Ân Tịch Ly thỏa mãn, mặt khinh khỉnh, Quý Tư bất bình hết sức, đúng là hỗn tiểu tử a!

Trận thứ nhì, thi vẫn đáp.

Ân Tịch Ly nói, “Lão gia tử, người hỏi đi.”

“Ai sẽ trả lời a?” Lão đầu nhìn mọi người một lượt.

Ân Tịch Ly nói, “Toàn bộ.”

Lão đầu sắc người lao tới nhắm vào cánh tay Ân Tịch Ly cẩu một phát.

“Ai nha.” Ân Tịch Ly đau điếng gào lên, “Xú lão đầu, người...”

Lão đầu nhún mày một cái, “Thế nào hả?”

Ân Tịch Ly vừa xoa cánh tay vừa gườm hắc, hạ giọng lầm bầm, “Người chết chắc rồi!”

Viên Lạc hướng lão đầu nói, “Lão nhân gia, người muốn hỏi mấy vấn đề?”

Tước Vĩ suy nghĩ một chút, trả lời, “Ba đi.”

Tất cả mọi người đồng ý, đợi lão đầu đặt câu hỏi.

“Ân...E hèm.” Tước Vĩ ngẫm nghĩ, nói, “Vấn đề thứ nhất, ta có thể sống được bao lâu a?”

Cả nhóm ngẩn người, rồi bày ra vẻ mặt đăm chiêu, nhìn sang Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly cũng bày ra bộ mặt hiểm ác, đưa mắt trừng lão đầu, “Cái này thì ai biết a? Nếu ta bảo ngày mai người tử, hôm nay người tự sát thì chẳng phải là ta đã nói sai sao?!”

“Phi!” Lão đầu phỉ nhổ Ân Tịch Ly, “Ta với người có thù oán gì a? Người không chọc giận ta thì sẽ chết hả?”

Ân Tịch Ly nhún mắt, “Ai bảo người đòi hỏi nhiều quá chi, người cứ nhận hắc làm đồ đệ không phải được rồi sao?!”

“Làm gì có chỗ tiện nghi như vậy?” Tước Vĩ nói, “Trả lời ngay! Khi nào ta chết?”

Ân Tịch Ly ngó mọi người, “Ai đáp đi?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, rồi cùng quay sang Viên Liệt.

Viên Liệt bước tới, lạnh lùng đối Tước Vĩ trả lời, “Ta có thể khiến người chết bất cứ lúc nào, người muốn bao giờ thì chết.”

“A...” Mọi người hút vào một hơi lương khí, thật đáng sợ nga!

Đang nói giữa chừng, bất ngờ Viên Liệt rút đoản kiếm ra, nhìn thẳng vào lão đầu, “Người nói đi, muốn chết lúc nào?”

“Khắc khắc.” Tước Vĩ ho khan một tiếng rồi cuống quýt xua tay, cười nói, “...Được rồi, ta biết rồi, chủ đề này coi như người thông qua.”

“Câu thứ hai đi.” Ân Tịch Ly cười nói.

“Chừng nào thì người chết a?” Tước Vĩ lại hỏi Viên Liệt.

Viên Liệt thoáng sửng sốt.

Lão đầu cười hăng hắc, xoa xoa tay, “Có phải ngươi sẽ nói ngươi muốn chết lúc nào thì chết lúc đó a? Ta không tin, trừ khi ngươi chứng minh cho ta xem.”

Viên Liệt bực bội nhìn lão đầu, Ân Tịch Ly tăng hắng, vỗ vỗ Viên Liệt, nói, “Ngươi cứ chết sau hần là được rồi!”

Viên Liệt nhướn mày một cái.

Lão đầu sờ sờ cổ, “Ách...Quên đi, vấn đề này cũng qua luôn!”

“Vậy là thắng rồi sao?” Tề Linh hỏi, “Ba vấn đề trả lời được hai rồi!”

“Đúng đó!” Tất cả đều tán thành.

Lão đầu bĩu môi, “Làm gì dễ dàng như vậy a, vừa rồi ta còn chưa đụng đến vấn đề nghiêm túc, chỉ mới là khởi động thôi!”

Mọi người đều chau mày, Ân Tịch Ly nói, “Ta bảo, ngươi vì sao rốt cuộc lại nói mà không giữ lời a?”

Lão đầu nắn nắn mũi, ngạo nghễ hừ một tiếng, “Vậy ngươi muốn thế nào? Không phục thì đừng bái ta làm sư phụ nữa.”

Viên Liệt nói, “Lão gia tử, ngươi cứ ra đề đi.”

Lão đầu gật gù, vỗ vỗ vai Viên Liệt, nói, “Ân, tiểu tử này rất biết điều!”

Viên Liệt cười cười, nghe lão đầu khen ngợi.

Lão đầu chấp tay ra sau lưng, hỏi, “Đầu năm nay, hỏi thiên, hỏi địa hải, hỏi quỷ thần, hỏi cái gì gì chân thần, giả thần; khi nở bung ra, hoa sen rất chi là đẹp; thế nhà ngươi có biết, dân tộc nào thì thờ thần vật không?”

“Thần vật?” Tề Linh kinh ngạc, hỏi, “Còn có người thờ phụng loại thần này a?”

“Ân.” Tước Vĩ gật đầu, vẫn, “Là người của tộc nào?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau rồi cùng nhìn Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly cười, “Lão gia tử, đó là dân tộc Ngạc Luân Xuân, Ngạc Luân Xuân chủ quản là thần súc vật, tên là Tra Lộ Bác Như Khảm.”

Tất cả mở to hai mắt ngó sang lão đầu, gặp Tước Vĩ đang vuốt vuốt chòm râu, nhìn Ân Tịch Ly với vẻ mặt tán thưởng, “Trí nhớ tốt a, hần là đã xem qua không ít sách đi?”

Ân Tịch Ly nhướn mày một cái, nhìn lão đầu, “Phỏng chừng còn đọc nhiều hơn ngươi.”

“Ha ha ha.” Tước Vĩ gật đầu cười, “Đừng vội đắc ý, nghe câu thứ hai đây!”

Mọi người cho rằng thắng chắc rồi, Ân Tịch Ly dường như cái gì cũng biết hết.

Viên Liệt nhìn Quý Tư, nhận ra Quý Tư cũng đang không ngớt khen ngợi, mỗi khi gặp vấn đề lạ, hần đều phải tra cứu sách vở mới biết được, không ngờ Ân Tịch Ly cư nhiên có thể ghi nhớ toàn bộ trong đầu.

“Câu hỏi thứ hai là...” Tước Vĩ còn chưa kịp nói xong.

Chợt nghe Ân Tịch Ly cười bảo, “Lão gia tử, câu hỏi này mà để ta đáp được, nghĩa là ngươi sẽ thua, cho nên phải hỏi cho cẩn thận a.”

Lão đầu cười cười, gật đầu, nói, “Được rồi, ta hỏi ngươi, vừa rồi khi ta từ trong viện đi ra thì tiện tay cất vật gì đó ở nơi nào đó, ngươi có thể đoán được đó là vật gì không? Cất ở chỗ nào rồi?”

Ân Tịch Ly sửng sốt, mọi người cũng đều nghĩ rằng câu hỏi này vô phương trả lời.

Tước Vĩ cười cười, nói, “Ai có thể đoán được thì hãy đoán đi.”

“Lão gia tử, đây chẳng phải là ngươi tùy tiện nói thế nào cũng được sao?” Tề Linh tức giận, “Không có gì để chứng thực cả, dù bọn ta có đoán ra, ngươi cứ việc bảo sai thì bọn ta cũng hết cách a!”

Lão đầu gật gù, “Chắc, nha đầu này không chỉ đẹp mà tư chất cũng rất thông minh nha.”

Nghe xong câu hỏi của lão đầu, mọi người biết ngay là hắn cố ý gây khó dễ, đành quay qua nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly liếc lại mọi người, nói, “Uy, thỉnh thoảng các người cũng tự thân suy nghĩ một lần không được a? Vì sao lúc nào cũng dựa vào ta a?”

Cả nhóm im lặng, nhưng vẫn tiếp tục nhìn hắn.

Ân Tịch Ly bắt đầu dĩ thử dài, chạy vào bên trong nhà.

Chốc lát sau, hắn liền chạy trở ra, tay cầm một ổ gà quay, hướng lão đầu nói, “Người đã thuận tay giấu con gà quay đi, không muốn để bọn ta ăn đúng chưa a?”

“Ách...”

Tước Vĩ co giật mí mắt, nếu giờ bảo không phải, chẳng khác gì thịt gà kia sẽ cứ nhiên rơi vào tay tiểu tử này?

Ân Tịch Ly nheo mắt lại, cười, “Xú lão đầu, biết tổng là người tham ăn, nếu người dám phủ nhận a, nói trái với lập luận của lão tử ta, thì ngay sau đó thịt gà sẽ thuộc về bọn ta!”

“Ai, chờ một chút, đây chính là hảo kê a.” Tước Vĩ vội vã ngăn cản, đoạt lấy gà quay, phán, “Được rồi, trả lại cho ta, coi như người thắng, a...biết nắm bắt nhược điểm của người khác, được lắm tiểu tử!”

Ân Tịch Ly cười, hỏi, “Hiện tại đã bán sư được chưa?”

“Vẫn chưa xong mà.” Lão đầu cười, “Còn có mục cuối cùng, đánh cờ.”

Ân Tịch Ly nhú mày, nói, “Chẳng phải là ba ván thắng hai rồi sao.”

“Ai bảo với người ba ván thắng hai là được? Tóm lại là, phải thỏa mãn hết cả ba điều kiện, thiếu một mục cũng không được!” Tước Vĩ nháy mắt cười với Ân Tịch Ly, “Đến nha, đánh cờ! Hai ta lấy cờ để phân cao thấp, cho người khỏi múa mép khua môi!”

“Đừng chơi đánh cờ được không a?” Ân Tịch Ly nhăn nhó, “Bằng không chúng ta đấu biệt tài đi? Vẽ tranh, viết thư pháp gì đó chẳng hạn.”

“Mấy thứ đó thật vô nghĩa!” Tước Vĩ khoát tay từ chối, nghiêm mặt nói, “Người đừng tưởng chỉ bằng chút thông minh nhỏ nhen của người là có thể tề gia trị quốc bình thiên hạ, người còn non nớt lắm! Tư duy khi chơi cờ cũng giống như việc phải suy nghĩ ra trận pháp, không phải kiểu khôn ngoan cộng thêm chút khả năng bói toán của người đâu!”

Ân Tịch Ly chun mũi, thật muốn đập lão già này.

Viên Liệt bên cạnh hạ giọng nói, “Biết cảm giác của ta ngày hôm qua là như thế nào chưa?”

Ân Tịch Ly đảo mắt ngang dọc ngó hắn, thầm trách, người còn ở đó mà buông lời châm chọc, không nghĩ xem việc ta đang làm là vì ai!

“Đến đây đi!” Lão đầu bước đến một bên bàn cờ, bày bàn cờ ra, chờ Ân Tịch Ly cùng đấu.

Hai người đấu một ván đến cả canh giờ, kết cục, mọi người chỉ thấy mặt lão đầu vui mừng khôn xiết, khoe miệng hình như đang cười, còn Ân Tịch Ly thì mặt mày rầu rĩ, cuối cùng gom quân cờ ném vào trong hũ, nói, “Được rồi, coi như người lợi hại!”

“Ha ha ha.” Lão đầu đắc ý ngửa mặt lên trời cười to, Ân Tịch Ly nhìn dáng vẻ của hắn mà phát tức.

Viên Lạc tiến đến gần, nói, “Tịch Ly, còn hai trận trước thì sao? Chúng ta vẫn thắng hai trên ba trận mà?”

Ân Tịch Ly hơi bối rối, chỉ thấy lão đầu cười hăng hắc một cái, vỗ ngực, “Được rồi tiểu oa, người có giúp hắn thêm ba mươi bàn nữa cũng không thắng được ta đâu!”

Ân Tịch Ly trừng mắt nhìn lão đầu.

“Ai...Cái này gọi là bản lĩnh đích thực.” Tước Vĩ nói, đưa tay cầm sách, lấy thịt gà, rồi quay trở về nằm dựa lên trường kỷ bằng trúc, xong, mới nói với mọi người, “Ai, đã đến lúc các người ra về rồi a, đóng cửa rào dùm ta luôn a.”

“Lão gia tử, sao người có thể bắt công vô lý như vậy a?” Tề Diệc bất bình, “Người không biết Viên Liệt có thân phận như thế nào sao? Đã thành tâm thành ý bái người làm thầy, mà người còn làm khó dễ trăm bề nữa!”

Lão đầu chớp chớp mắt, ngửa mặt lên trời ngáp một cái, “Ai nha, các vị đều là anh hùng hào kiệt, làm người đã nói thì phải biết giữ lời a.”

Mọi người đều sầm mặt lại, Viên Liệt, Tề Diệc và Tiêu Lạc đều là con nhà tướng, tiếng tăm lừng lẫy trong triều nên đương nhiên phải nhất ngôn cửu đỉnh, thâm nghĩ, lẽ nào hôm nay bái không nổi lão sư này?

Quý Tư bước lên hành lễ với Tước Vĩ, nói tốt vài câu, thuyết phục hẳn nghĩ đến an nguy xã tắc, khuyên hẳn nhất định phải thu nhận Viên Liệt, nhưng bất luận thế nào Tước Vĩ cũng không chịu đáp ứng, có bị cắn chết vẫn khẳng khái giữ lời đã nói ra!

Mọi người đều thấy bế tắc, Tề Linh thật sự tức giận, kéo Ân Tịch Ly và Viên Liệt, nói, “Đừng thềm để ý tới lão nhân này, thiên hạ còn người tài ba hơn, chúng ta tìm người khác đi!”

“Ai...” Quý Tư can ngăn Tề Linh, gượng cười, “Vấn đề là...chỉ có người này là tốt nhất, không còn lựa chọn nào khác đâu a.”

Tề Linh có chút ngờ vực___Lão đầu béo kia thật sự lợi hại như thế sao?

Viên Liệt lại nhìn Ân Tịch Ly, bắt gặp thần sắc trên mặt hắn thay đổi, tựa hồ đang có chủ ý gì đó.

Tước Vĩ quan sát Ân Tịch Ly, cười nói, “Ai, trước khi bắt đầu chúng ta đã nói rõ với nhau rồi, vẫn không nguyện ý chịu thua sao.”

Ân Tịch Ly nhìn hắn một hồi, đột nhiên khóe miệng nhếch lên cười, gật đầu nói, “Hảo, nói đúng! Lão gia tử, ta bằng lòng chịu thua!”

Lão đầu cười đến đắc ý, Viên Liệt nhìn Ân Tịch Ly chờ đợi, nhận thấy thật đáng tiếc___vất vả lắm mới đến được đây, bây giờ đành từ bỏ như vậy sao?

“Ai...” Lúc bấy giờ, chỉ thấy Ân Tịch Ly đột nhiên thở dài một tiếng, đi vào trong phòng của lão đầu.

“Ai?” Tước Vĩ khó hiểu, hỏi, “Người đi đâu vậy?”

Sau một hồi lâu, mọi người vẫn không thấy Ân Tịch Ly đi ra.

Tước Vĩ cảm thấy bất thường, liền chạy vào, những người khác cũng theo vào xem.

Bắt gặp ngay Ân Tịch Ly đang nằm dựa ở trên giường, tay cầm một vò rượu, trên mặt đất đã là hai vò rỗng.

“Ai nha, rượu Quế Hoa của ta a!” Lão đầu chạy đến giậm chân tiếc rẻ, “Người thậm chí còn không chừa cho ta một giọt nữa?! Đây là rượu được ủ ba mươi năm rồi a!”

Tề Linh đứng bên cạnh, nói, “Lão gia tử, đều tại người không chịu thu nhận Liệt ca, không thì người muốn uống bao nhiêu vò sẽ cho người uống bấy nhiêu, đừng nói ba mươi năm, năm mươi năm hay một trăm năm cũng có.”

Lão đầu có chút dao động, nhưng vẫn lắc đầu, nói, “Ta bắt tài a, lão đầu ta tuy là ham ăn ham uống, nhưng cũng chưa tới mức đem mạng già ra thí!”

Lời vừa dứt, chợt nghe một tiếng loảng xoảng.

Mọi người giật mình, quay đầu lại, chứng kiến Ân Tịch Ly đang đập nát vò rượu, lão đầu nhỏ giọng hỏi mọi người, “Ai, chắc không phải là uống say rồi mượn rượu làm càn chứ?”

Tất cả hai mặt nhìn nhau, hẳn là không có khả năng đó, tử lượng của Ân Tịch Ly tốt lắm.

Tuy nhiên, khi nhìn kỹ lại, chợt nhận ra Ân Tịch Ly vẫn còn mang giày, lăn lộn trên giường lão đầu, miệng huyền thuyên, “Ai nha, thật vô nhân tính a! Không đáng là người a!”

Tất cả mọi người kinh ngạc tròn mắt nhìn hần, lão đầu cũng ngẩn người ra.

Ân Tịch Ly vừa lăn qua lăn lại vừa lải nhải trong miệng, “Hỗn đản nha, bản thân không gặp được mình quân, cũng không để cho người khác có mình quân, bản thân không thể làm Hộ quốc công, lại không cho ai khác toàn tâm hộ quốc, những kẻ hồng nhan hại nước hại dân đều không phải là thiện nhân a!”

Mọi người nghe xong mờ mịt như lọt vào đám sương mù, còn Tước Vĩ thì tức giận đến xì khói lỗ mũi.

Nhìn Ân Tịch Ly lần nữa, chỉ thấy hần càng lăn lộn dữ dội hơn, phát ngôn khó hiểu, “Cảnh Chi, Cảnh Chi, trầm rất nhớ người a! Cảnh Chi a, người cứ khư khư giữ mình như thế đi, người nhần tâm đến vậy sao? Người không trông thấy thiên hạ bách tính chịu khổ a? Người không nhìn thấy trầm cô đơn không một điểm tựa a! Kiều Cảnh Chi, người không phải là người, người tán tận lương tâm mất hết nhân tính a...”

“Kiều Cảnh Chi?” Viên Liệt sững sốt, Tiêu Lạc đứng bên cạnh cũng nhíu mày, nói, “Họ Kiều...Hộ quốc công...Hộ quốc công Kiều Duy?”

“A!” Tề Linh sức mình, “Tiền triều thiên hạ đệ nhất tài tử?”

“Suyt.” Quý Tư ra hiệu với mọi người, đừng để lộ ra, Kiều Duy này thân phận đặc biệt, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ rước lấy phiền phức.

Lại nhìn sang Tước Vĩ, thấy hần đang lắc lắc đầu nhìn chằm chằm vào Ân Tịch Ly ở trên giường, tên kia vẫn ôm gối quạu một trận, đá tung chăn mền, trên tấm trải giường toàn là dấu giày, miệng thì cứ trách mắng những lỗi lầm của hần, nào là giang sơn của trầm a, rồi ái khanh của trầm a!

Tước Vĩ khê cấn môi, nhắm mắt làm ngơ, xoay người đi ra ngoài tiếp tục uống rượu, ăn thịt gà và đọc sách, Ân Tịch Ly thấy thế, ngồi dậy, nói với mọi người, “Đem năm mươi vò rượu lại đây cho ta, ta đấu với hần đến cùng!”

Mọi người mang rượu và đồ nhắm đến cho Ân Tịch Ly.

Vì vậy, bắt đầu từ hôm nay, Ân Tịch Ly “nương nhờ” tại phòng của Tước Vĩ không rời, Viên Liệt và Viên Lạc ăn theo cũng lưu lại chỗ này, mỗi ngày đều lăn qua lăn lại.

Tước Vĩ ngồi ở trong sân, thấy Viên Liệt và Viên Lạc cùng nhau đấu võ luyện kiếm, lại còn tranh cãi âm ỉ, quay về phòng thì gặp Ân Tịch Ly ôm gối lăn lộn kêu trầm này trầm nọ, mấy vò rượu nằm lăn lóc đầy sàn.

Cứ thế được đúng ba ngày, đến ngày thứ ba, Tước Vĩ đành đi vào phòng lần nữa, Ân Tịch Ly vừa định ăn vạ tiếp, liền thấy Tước Vĩ khoát tay với hần, “Được rồi, ta sợ người rồi, chịu chưa, người nói đi, muốn thế nào đây? Bảo ta bái Viên Liệt làm thầy cũng được luôn a.”

Ân Tịch Ly ngồi phất dậy, rêu rao, “Lão đầu, sao người không nói sớm, ta sắp chịu hết nổi rồi! Cái gối của người hơi muốn chết!” Nói đoạn, liền xông ra bên ngoài, gọi, “Viên Liệt, mau tới bái sư, lão bất tử kia chịu thu nhận người rồi!”

Người bên ngoài thì vui mừng, còn Tước Vĩ ở trong phòng thì tức tối đá mấy bình rượu, tay nắm chặt, miệng rửa xả, “Được lắm đám tiểu tử kia, bái ta làm thầy còn dám chọc tức ta?! Xem ta làm thế nào để đầy vò các người a?!”

29. Chương 29: Danh Bất Hư Truyền

Viên Liệt bái sư có thể nói là một bước ngoặt lớn, nhờ vào chiến thuật liều chết ăn vạ của Ân Tịch Ly, mà cuối cùng cũng có kết quả mỹ mãn. Tuy rằng Viên Liệt từng học qua kỹ năng của không ít người, thế nhưng sư phụ chính thức đến nay chỉ có độc nhất mỗi Tước Vĩ mà thôi.

Quý Tư hoan hỉ cười không khép miệng lại được, khăn trương đi lo liệu.

Sự tình này được Viên Liệt đem về trình báo với Viên tướng quân. Vừa nghe nói nhi tử theo bái Tước Vĩ lão nhân làm thầy, hay chính là Kiều Duy lừng lẫy một thời, Viên lão tướng quân vô cùng kích động, vội

vàng mở tiệc chiêu đãi để cảm tạ Ân Tịch Ly. Nói đến uống rượu, dĩ nhiên là Ân Tịch Ly cam tâm tình nguyện, đàm đạo với nhau qua ba tuần rượu, cũng như Tề vương gia, Viên lão tướng quân lập tức cảm phục Ân Tịch Ly, dặn dò Viên Liệt phải hảo hảo kết thâm giao cùng Ân Tịch Ly, vì đây là một kỳ tài độc nhất vô nhị.

Sáng sớm ngày thứ hai, Viên Liệt chạy đến chỗ học, chuẩn bị nghe giảng.

Tước Vĩ vừa tỉnh ngủ bước ra nhìn, phát hiện trong viện ngoài Viên Liệt còn có Ân Tịch Ly, Viên Lạc, Tề Diệc, Tiêu Lạc, lại thêm cả Tề Linh.

“Các người...” Tước Vĩ khó hiểu hỏi mọi người, “Làm thế nào lại đến nhiều như vậy a? Chẳng phải ta chỉ thu nhận một đồ đệ sao?”

Ân Tịch Ly cười ha ha, “Đúng vậy lão gia tử, bọn ta chỉ đi theo hỗ trợ, đều là thư đồng[37] cả, đến bưng trà mài mực thôi.”

“A...” Lão đầu thở ra một hơi lương khí, run rẩy đưa tay chỉ vào Ân Tịch Ly, “Người... người...”

Ân Tịch Ly chớp mắt mấy cái, “Lão gia tử, lợi quá còn gì? Cái này gọi là mua một tặng năm đó!”

Tước Vĩ giận đến nổi mặt mũi méo xệch, nói, “Một người bái sư năm người tranh thủ học, đây chính là bắt chẹt ta, bắt chẹt ta a!”

Vừa dứt lời, liền thấy Tề Linh cầm một cái hộp tử (hộp thức ăn) chạy đến, đưa cho Tước Vĩ, nói, “Lão nhân gia, ăn không? Ta bảo đại trù tử (đầu bếp) trong nhà làm đó.”

Tước Vĩ ngửi thấy hương vị, cũng có chút động tâm, đến gần nhìn nhìn, hỏi, “Khúc khúc, món gì vậy a?”

“Người bình thường không ăn được món ngon như vậy đâu.” Tề Linh tủm tỉm cười, nói, “Về sau, mỗi ngày ta đều mang đến cho ngài.”

“Ách...” Tước Vĩ mở nắp nhìn một chút, không thể kháng cự nổi, cuối cùng đành chịu khuất phục, cầm lấy hộp tử ăn không ngừng.

Tiêu Lạc bày ra vẻ mặt thất vọng hỏi Ân Tịch Ly, “Đừng nói với ta, người này năm xưa chính là một mỹ thiếu niên khuynh quốc khuynh thành sao? Ta điên mất!”

Ân Tịch Ly cười cười, nói, “Ai nha, chắc là vì sở thích của tiền triều hoàng đế có hơi ‘nặng’.”

Tất cả đều dở khóc dở cười.

Có điều trước khi dạy Tước Vĩ đã ra ba quy định đối với mọi người, không được chửi rủa hay động thủ, không được tranh cãi hay đùa giỡn ranh ma, không được chọc tức người khác!

Đương nhiên, thực chất tất cả đều nhắm vào Ân Tịch Ly mà định ra.

Quy củ đã giao xong xuôi, buổi học liền được bắt đầu.

Cái gọi là dạy học, cũng rất đơn giản, Tước Vĩ không giảng theo nguyên tắc nào cả, cũng chẳng buộc mọi người đọc sách, chỉ hỏi mọi người muốn biết cái gì, sau đó hần lần lượt lý giải từng cái.

Viên Liệt hỏi trước, đương nhiên là về vấn đề đã từng bàn luận với Ân Tịch Ly, hỏi những việc về sau phải làm.

Tước Vĩ lão nhân nhíu mày, nói “Hiện tại những việc phải làm trước hết: gồm có ba bước.”

“Ba bước gì?” Viên Liệt khó hiểu.

“Lung lạc nhân tâm, tạo dựng uy tín, nắm lấy quyền lực.” Tước Vĩ nói, “Bất quá a, những...việc này đều phải tiến hành trong bóng tối, không được để lộ ra.”

Mọi người vẫn chưa thông suốt, hỏi Tước Vĩ có ý tứ gì.

Tước Vĩ trả lời, “Đầu tiên, lung lạc nhân tâm! Người, Viên Liệt, xét về quân tâm thì đã sớm đạt được, nhưng đối với trong triều vẫn chưa được a.”

“Quần thần trong triều đã thuận theo đại ca như thiên lôi sai đâu đánh đó rồi a.” Viên Lạc hơi khó hiểu, “Thế nào còn chưa được nữa?”

“Đó chỉ là bề ngoài thôi.” Tước Vĩ lắc đầu, “Văn nhân và quân nhân không giống nhau, văn nhân đa phần đều là dậu đổ bìm leo, bên nào mạnh thì thiên về bên đó, không như quân nhân, chỉ toàn nói đến nghĩa khí gì gì.”

“Nhân tâm trong triều thật sự khó định.” Tề Diệc gật đầu, “Đặc biệt là văn nhân, hành động cùng lời nói thường không đồng nhất.”

“Thế nhưng, trong triều văn nhân lại chiếm đa phần.” Tước Vĩ phe phẩy cây quạt, “Ngươi là trung thần lương tướng hay là kẻ phản tặc bất trung, toàn bộ chẳng phải đều do quan văn thuật lại, ghi chép, rồi lưu truyền sao?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy rất chí lý.

“Lại nói, cùng một hành động tạo phản, nếu ngươi -Viên Liệt được lòng họ, bọn họ sẽ ta thán rằng vương tôn vương tử Trần gia không anh minh, bách tính sống lầm than, đương nhiên hy vọng có minh chủ xuất hiện. Trái lại, nếu đám văn thần kia bảo rằng ngươi vô cùng hung ác, tâm mang ý tạo phản, lại ám chỉ ngươi về sau so với Trần Tĩnh vương triều bạc đãi bách tính thậm tệ hơn, vậy thì việc ngươi tạo phản sẽ khiến dân chúng bài xích, đến lúc đó danh bất chính ngôn bất thuận, sự tình sẽ không thuận lợi đâu.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đích thật là có chuyện như vậy.

“Ai nha, đại ca.” Viên Lạc nói, “Bọn văn thần này hẳn cũng không ưa gì ca đâu, bình thường ca đối với đám văn nhân không được khách khí như đối với Quý tướng.”

Viên Liệt sờ sờ mũi, nói, “Đó là bởi vì ta có cảm giác nhiều văn thần chỉ biết dựa vào cái miệng, thật không thể chịu đựng được.”

“Càng như thế thì càng phải ra sức lôi kéo.” Tước Vĩ nói, “Chỉ đắc tội quân tử, đừng đắc tội với tiểu nhân a, người như ngươi đi tới đâu cũng sẽ gặp phiền phức, người đối xử hảo với họ, bọn họ sẽ lo chuyện ‘ăn nói’ cho ngươi.”

Viên Liệt gật đầu, nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly tựa vào cạnh bàn, chống cằm nghe, mắt sụp xuống, tay cầm trống bỏi, đang dò dẫm nhìn chăm chăm vào mặt trống.

Tước Vĩ nhìn nhìn hắn, hỏi, “Ngươi làm tri phủ thế nào rồi?”

Ân Tịch Ly nhướn mày, “Cũng ổn.”

“Ngươi phải có được danh tiếng thì đại sự mới thành a.” Lão đầu đột nhiên nói, “Không thì Viên Liệt chính là chưa xuất đầu mà rường cột đã gãy.”

“Ha ha.” Ân Tịch Ly tựa hồ đã đoán trước được Tước Vĩ sẽ nói như thế, cười cười, “Chẳng phải ta đang tìm cách đó sao?”

“Cần làm chuyện gây chú ý gì ư?” Viên Liệt không minh bạch lắm.

“Vương triều của họ Trần hiện tại đều cho rằng ngươi là đối thủ lớn nhất.” Tước Vĩ nói, “Ngay cả ta không nằm trong triều đình hay bách tính bình dân còn biết đến tứ đại gia tộc đức cao vọng trọng, nhất là Viên Liệt ngươi...Họ Trần tất nhiên đặc biệt kiêng kỵ ngươi.”

“Việc này cũng không có biện pháp a.” Tiêu Lạc thản nhiên nói, “Vương triều họ Trần nhân tài điều linh, đâu phải là chuyện ngày một ngày hai mà có, Trần Mạnh ngu muội vô tri, đương kim hoàng thượng thân thể suy nhược, vô cùng sợ chết, chỉ thích hưởng thụ an nhàn, xét tình hình bọn họ như vậy, dù cho tứ đại gia tộc bị tan rã, Nam Cảnh vương triều nhất định cũng chẳng trụ được quá mười năm! Đến lúc đó còn không bị ngoại tộc ngấm ngấm chiếm đoạt sao?”

“Đúng vậy a!” Tề Diệc cũng gật đầu.

“Bởi vậy mới nói.” Tước Vĩ đáp, “Ta cũng tán thành việc cần có một người đứng lên làm nên đại sự a, có điều hiện tại vẫn chưa đến lúc, dù sao kẻ đương quyền còn đang là hoàng đế, coi chừng sóng nhỏ lật thuyền a!”

Ân Tịch Ly cân nhắc một chút rồi nói, “Lão gia tử, ta minh bạch ý tứ của ngươi, hiện tại Viên Liệt đang rất có thể lực, khó tránh hoàng thất xem hấn như cái đinh trong mắt. Nếu lúc này ta có thể làm được gì đó tạo thanh thế một phen, vừa có lợi cho Viên Liệt, vừa nghiêm nhiên được Trần Tình xem trọng.”

“Thông minh!” Tước Vĩ gật đầu, nói, “Đặt biệt là đối với chuyện sát phạt tàn sát này, dù sao cũng liên lụy tới dân chúng, phải cẩn thận! Dù ngươi có khả năng thắng trận thì cũng không thể tùy tiện khai chiến được! Các ngươi... tướng quân, võ sĩ thì được thỏa nguyện, chỉ có bách tính là nhận lấy thiệt thòi. Dân chúng thà rằng cần đến một hôn quân có thể cho họ thái bình, chứ không hề muốn có một minh quân quanh năm chinh chiến! Bởi vậy a, phải tận lực tránh để xảy ra chiến tranh, dùng trí mà nghĩ biện pháp, luôn cẩn trọng bất hiện sơn bất lộ thủy, rồi đột ngột xuất kích, thế mới là cao minh! Ta không có yêu cầu gì khác trừ duy nhất một điều là___ngươi phải đối xử tốt với bách tính, bởi vì ta thấy ngươi chính trực, yêu dân nên ta mới thu ngươi làm đồ đệ, nếu ngươi ỷ vào bản lĩnh của bản thân mà vung tay đại khai sát giới, khiến cho giang sơn nhiễu loạn, đến lúc đó ta sẽ không tha cho ngươi!”

Viên Liệt gật đầu chấp thuận, lòng nghĩ thầm không dám mạo hiểm! Trước giờ hấn vẫn tưởng mình có tầm nhìn xa, cho rằng đã nắm chắc binh quyền, cùng lắm thì khai một trận đại chiến, loại bỏ đối thủ, trực tiếp đăng cơ, may mà bái được Tước Vĩ làm thầy!

“Giờ bọn ta nên làm thế nào đây?” Tề Diệc thắc mắc.

“Muốn đánh trận, bắt quá phải đánh sao mà không đe dọa đến triều chính, thậm chí phải đánh những trận bản thân chịu nhiều tổn thất, nhưng lại có lợi đối với bách tính thì trận đánh sẽ thu được dân tâm!” Tước Vĩ vuốt vuốt râu mép, nhìn Ân Tịch Ly, “Tiểu tử, ngươi có kế sách gì không?”

Ân Tịch Ly cười đáp, “Ân.”

Tất cả mọi người nhìn hấn, Ân Tịch Ly lên tiếng, “Diệt phi (cường đạo) a.”

“Diệt phi?” Viên Liệt khê nhú mày.

“Vùng đông nam có cướp biển, tây bắc có thổ phỉ, trung bộ có sơn tặc, phía nam có man tặc (mọi rợ)!” Tước Vĩ nói, “Diệt những kẻ này, thứ nhất có thể tạo được hình tượng yêu dân như con, thứ nhì có thể bắt tri bất giác ở bên trong lưng lạc nhân mã, thu được dân tâm!” Tước Vĩ cười nói, “Tuy rằng thoát nhìn, ngươi ly khai triều đình ra tận biên quan, gác tay bỏ qua tình thế trong triều, thậm chí còn bị tước mất một phần quyền lợi cai quản Hoàng thành quân. Thế nhưng bỏ đi mấy vạn Hoàng thành quân, lại có thể tăng cường quy mô lớn mạnh của Viên gia quân ngươi, đến lúc đó, ngươi căn bản chẳng cần đánh vào kinh thành, toàn bộ Hoàng thành quân của họ Trần đã phải khiếp sợ mà rạp mình xuống!”

Viên Liệt nghe xong, liên tục gật gù, “Lão nhân gia nói chí lý!”

“Về mặt bên trong Hoàng thành, ngươi cũng không cần lo lắng, không đấu với người ngoài thì cũng có nội chiến rồi.”

“Lão gia tử muốn nói đến vương tôn hoàng tử sao?” Viên Lạc hỏi.

“Không sai.” Tước Vĩ lắc đầu, “Trần Mạnh và Hoàng đế nguyên bản là muốn mượn tay ngươi đối đầu với những kẻ thù kia, để nhân lúc lưỡng bại câu thương, bọn họ được ‘ngư ông đắc lợi’. Có thể không bàn tới ngươi đi... ‘Danh tiếng’ của Trần Mạnh kia cũng đã hoen ố nhiều rồi. Con người Trần Mạnh vụng về thất chí, càng không có khả năng đấu lại Hoàng đế của hấn, lúc bấy giờ chắc chắn Hoàng thượng sẽ can thiệp, mà hai phe phái thế lực trong Hoàng triều đấu đá nhau, ta vừa hay giảm được một nhờ vào cái ‘lưỡng bại câu thương’ kia.”

“Hảo!” Viên Liệt vỗ tay một cái, “Lão gia tử suy nghĩ thật chu đáo!”

“Nhưng cụ thể là nên làm thế nào đây?” Viên Lạc hỏi.

“Ta đã nói đến tận đây rồi, cụ thể nên an bài thế nào, để tiểu Ân tử lo liệu đi, việc này phải tiến hành từng bước một, không thể quá vội vàng ép được, muốn làm gì cũng phải biết thời biết thế, có vậy mới không khiến

kẻ khác hoài nghi!”

Tước Vĩ nói đến đây thì dừng không nói nữa. Dù sao hần niên kỷ cũng lớn, mọi người sợ hần mệt, Ân Tịch Ly nhất quyết phải đón hần vào ở trong phủ nha, mỗi ngày chiêu đãi rượu ngon vật lạ, lão đầu tùy lúc tùy nơi mà ra chủ ý giúp hần trong nhiều việc, Viên Liệt cũng đến lãnh giáo hần mỗi ngày.

Ba ngày sau, sáng sớm, Viên Liệt lại tới nghe Tước Vĩ giảng bài.

Mới vào đến cửa, liền gặp Ân Tịch Ly đang đi qua đi lại trong sân, tay cầm cái trống bỏi, đang đưa lộn bộn, rồi lại giương mắt nhìn lên trời, tựa hồ đang tập trung suy nghĩ gì đó.

“Tịch Ly.” Viên Liệt lại gần hỏi, “Nghĩ ngợi cái gì vậy?”

Ân Tịch Ly lúc lắc trống, quay đầu lại nhìn hần một cái, phán, “Hôm nay có chuyện xấu.”

“Chuyện xấu gì?” Viên Liệt thắc mắc.

“Không biết.” Ân Tịch Ly cười, “Chỉ biết là chuyện xấu đến từ hướng tây nam.”

“Tây Nam?” Viên Liệt nhú mày, “Có ý gì?”

“Cái này nói dựa trên quẻ bói.” Ân Tịch Ly thu hồi trống, “Hôm nay những người khác ở đâu?”

“Tiêu Lạc vừa cùng ta đến đây, chạy ra phía sau tìm Hạ Vũ rồi, Viên Lạc thì hai ngày trước nhiệm phong hàn, hiện tại không ngồi dậy nổi.”

“Có nặng lắm không?” Ân Tịch Ly lo lắng.

“Cũng không sao.” Viên Liệt lắc đầu, “Hần đã lâu rồi không bệnh, đổ chút mồ hôi mới có lợi, đây vốn dĩ là việc bình thường đối với cơ thể.”

Ân Tịch Ly gật đầu, lại hỏi, “Tề Linh và Tề Diệc thì sao?”

Viên Liệt khẽ nhú mày, “Tề phu nhân đưa hai huynh đệ đi miếu bái thần rồi, đây là thông lệ của nhà nàng, cứ mỗi tháng lại đi, lần này có thể là để cầu nhân duyên cho Tề Linh, gần đây cả ngày nàng đều mang bộ dáng tương tư mơ mộng.”

“Nga.” Ân Tịch Ly dường như không nghe đến lời nói của Viên Liệt, chỉ gật đầu.

Viên Liệt thấy hần ngẩn người, nói tiếp, “Viên Lạc bảo đạo này Tề Linh cả ngày toàn nhắc tới người, còn tự thân tết vòng tay hộ thân cho người, chỉ người mới có còn bọn ta thì không.”

Ân Tịch Ly nhướn nhướn mày, cười ha hả nói, “Thật vậy sao?”

Viên Liệt thấy hần cười, liền nói, “Người không thích thì đừng có trêu chọc người ta, nàng chính là hôn thê của Viên Lạc!”

Ân Tịch Ly mỉm cười nhìn Viên Liệt, nói, “Ai, cũng khó trách ta anh tuấn tiêu sái, tuấn lãng bất phàm, người bảo Viên Lạc yên tâm, ta chỉ coi Tề Linh như muội tử nên sẽ không làm gì xằng bậy đâu a!”

Viên Liệt thấy hần cợt nhả như vậy, cũng không có cách nào khác, bắt quá nghe hần nói chỉ coi Tề Linh như muội tử, trong đầu cũng có chút thư thái.

Đang muốn đi vào tìm Tước Vĩ, đột nhiên có gia nhân phủ Thừa tướng vội vã chạy tới cửa, nói, “Hạ thần y! Hạ thần y có ở đây không?”

Viên Liệt giật nảy mình, tiến tới đỡ hần, hỏi, “Chuyện gì vậy? Có chuyện gì xảy ra với Quý tướng sao?”

“Không phải, không phải.” Gia nhân nọ vội vàng nói, “Khó mà nói rõ được! Tóm lại mau mời Hạ thần y đến phủ Thừa tướng một chuyến, cứu mạng người a!”

30. Chương 30: Danh Chấn Thiên Hạ

Hạ Vũ vội vã đem hộp thuốc rời khỏi dược phòng, Tiêu Lạc theo sau, Ân Tịch Ly và Viên Liệt cũng bắt kịp, bốn người cùng nhau chạy đến phủ Thừa tướng của Quý Tư.

Dọc đường đi, gia nhân kia kể sơ qua với mọi người, bảo rằng sáng sớm hôm nay, thị vệ canh cổng bất chợt nghe ngoài cửa “thùng thùng” hai tiếng, như thể có gì đó nặng nề nện vào, vừa mở toang cửa ra nhìn thì thiếu chút nữa bị hù chết: có một nữ nhân toàn thân đầm máu đang ngã sấp ở đó.

“Toàn thân đầm máu?” Viên Liệt kinh ngạc.

“Ân, cô nương đó thụ thương nghiêm trọng a!” Gia nhân lắc đầu, “Thừa tướng vừa thấy đã cho đưa vào nhà, rồi lập tức gọi người đi thỉnh Hạ thần y, có điều trong lúc đưa vào, biểu hiện của cô nương tựa hồ đã sắp tắt thở đến nơi!”

Hạ Vũ nhíu mày, hỏi, “Cô nương đó tầm bao nhiêu tuổi?”

“Còn rất trẻ a!” Gia nhân nói, “Thoạt nhìn nhiều nhất là hai mươi tuổi, rất xinh đẹp, chỉ là ăn mặc khá cổ quái.”

“Có phải là vận trang phục của người ngoại tộc không?” Ân Tịch Ly hỏi.

“Ân!” Hạ nhân trong nhà Thừa tướng cũng có chút hiểu biết, gật đầu trả lời, “Tiểu nhân nhận thấy, hình như nàng mặc xiêm y kiểu người Miêu.”

Viên Liệt đưa mắt nhìn Ân Tịch Ly___ từ tây nam tới phải không?

Ân Tịch Ly mỉm cười, không lên tiếng.

Mọi người vừa đến phủ Thừa tướng của Quý Tư, đập vào mắt đã thấy ngay những vết máu nhỏ giọt trên mặt đất kéo dài thật xa.

Viên Liệt chau mày, mắt nhiều máu như vậy, còn có thể sống được sao?

Hạ Vũ cũng nhíu mày im lặng, tăng nhanh cước bộ.

“Tịch Ly!”

Lúc này, Quý Tư đã cuống cuống chạy ra, ngoắc mọi người, “Hạ thần y, người đang ở bên trong!”

Hạ Vũ vừa bước vào phòng, nhìn thấy hiện cảnh, không khỏi chau mày, gọi người bưng nước nóng lên, đi ra cửa, nói với Ân Tịch Ly, “Mau đến hỗ trợ!”

“Nga.” Ân Tịch Ly chạy vào, sau đó, đại môn đóng lại, bên trong lập tức yên tĩnh không một thanh âm.

Mọi người chờ ở bên ngoài, Viên Liệt hỏi Quý Tư, “Tướng gia, đó là ai?”

Quý Tư nheo mắt nghĩ ngợi một chút, rồi lấy trong người ra vật gì đó đưa cho hắn, “Người xem đi.”

Viên Liệt tiếp lấy, quan sát, nhận ra đó là một tấm lệnh bài bằng đồng, trên mặt khắc chữ ‘Nam’...

“Người Nam quốc sao?” Viên Liệt hỏi, “Trên mặt đồng bài còn có hình một con diều hâu, đây là biểu tượng của hoàng tộc... Lẽ nào chính là Nam vương?”

“Cách đây không lâu ta nhận được tin tức, nói là lão Nam vương vừa tạ thế, hiện tại đã lập tân Nam vương tên gọi Tô Mẫn, cũng trạc tuổi này, chẳng biết có phải là nàng không...” Quý Tư nói.

“Không phải chứ?” Tiêu Lạc hỏi, “Nếu thực sự là Nam vương thì thân phận nàng tôn quý như vậy, làm thế nào lại lưu lạc đến tận đây? Đã vậy bản thân còn bị trọng thương?”

“Cái đó chỉ có thể chờ nàng tỉnh dậy mới biết được.” Quý Tư nói, “Có điều nàng tìm ngay đến chúng ta, việc này rất đáng ngờ.”

“Đúng vậy.” Viên Liệt tán thành, “Vì sao không gục ở đâu mà lại đến ngay trước cửa nhà Quý tướng? Lẽ nào chỉ là trùng hợp thôi?”

“Ta và lão Nam vương, tính trên danh nghĩa cũng có chút quan hệ.” Quý Tư nói, “Lão Nam vương... chính là thân thích của nương tử ta.”

“Thân thích?” Viên Liệt giật mình, không ngờ Quý phu nhân đáng mến còn mang huyết thống ngoại tộc nữa a.

Quý Tư gật đầu, nói, “Nương tử của ta vốn có chút huyết thống ngoại tộc, cho nên mới cực kỳ xinh đẹp.”

Viên Liệt và Tiêu Lạc thấy Quý Tư nhắc đến vẻ đẹp của nương tử nhà mình thì trên mặt liền lộ ra vẻ đắc ý, cũng chẳng biết sao cho cam, quả nhiên, đúng là Quý tướng gia hết lòng quan tâm đến phu nhân.

Ân Tịch Ly cùng Hạ Vũ ở trong phòng cứu người, bọn Viên Liệt chờ bên ngoài, chớp mắt một cái... trời cũng đã tối.

Viên Liệt ngó Tiêu lạc, hỏi, “Đã qua mấy canh giờ rồi?”

Tiêu Lạc nhìn sắc trời một chút, “A...chỉ ít cũng được bốn canh giờ, không thấy trời tối đi rồi sao.”

“Đã lâu như thế ư?” Viên Liệt cảm thấy thật khó tin, “Hai người bọn họ làm cái gì ở bên trong vậy? Thậm chí có đem thân thể cô nương kia mổ ra ghép lại thì nhiều đó thời gian cũng đủ rồi chứ.”

“Khục khục.” Tiêu Lạc tăng hắng một tiếng, nói, “Người đừng có ăn nói nghe dã man như vậy được không?”

“Chẳng phải người không thích nữ nhân sao?” Viên Liệt nhướn mày, “Dã man ở chỗ nào?”

Tiêu Lạc lắc đầu, tiếp tục chống tay lên cạnh bàn nâng má chờ đợi.

Sau đó, Tề Diệc và Tề Linh tới, bọn họ vừa đi dâng hương về, Tề Linh mua tròng hạt cho tất cả mọi người, vừa đến phủ nha, biết được cả nhóm Ân Tịch Ly đều qua phủ Thừa tướng cứu người, cả hai thấy lo lắng nên chạy tới. Viên Lạc đã hạ sốt, nằm trên giường mãi thấy uể oải cũng chạy đến, mọi người đợi trong sân đến tận canh ba, Ân Tịch Ly và Hạ Vũ vẫn chưa ra.

“Sao vẫn còn chưa trở ra a?” Tề Linh mệt mỏi gục gặc đầu, rồi tìm đến chỗ Quý phu nhân ngủ chung.

Bọn Viên Liệt cùng Quý Tư lưu lại, đợi đến lúc gà gáy báo sáng, mặt trời đã lên ở đằng đông... mới thấy cửa mở.

“Ai nha, chết mất.” Thời điểm Ân Tịch Ly loạng choạng đi ra mặt mũi đã trắng bệch, tay dính đầy máu, gọi Viên Liệt, “Lấy cho ta vò rượu đi.”

Viên Liệt vội vàng phân phó hạ nhân đi lấy, Tề Diệc đem nước lại cho Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly chà chà chà, rửa đi rửa lại hết lần này tới lần khác mà vẫn cảm thấy còn thoang thoang mùi máu tanh, bắt đầu kể lể, “Hạ Vũ càng ngày càng bất bình thường, không ngờ còn có biện pháp chữa trị này, tiêu rồi tiêu rồi, thế nào buổi tối cũng gặp ác mộng!”

“Hạ Vũ đâu?” Tiêu Lạc hỏi.

“Nga, còn phải khâu thêm vài mũi cuối cùng nữa, đợi hấn khâu xong sẽ ra ngay.” Ân Tịch Ly trả lời.

Mọi người hãi hùng đến dựng cả tóc gáy, Viên Liệt hỏi, “Đích thực là phải mổ ra? Rồi sau đó thì khâu lại thật sao?”

“Ngô.” Ân Tịch Ly gật đầu, nói, “Dù sao cũng đã bảo toàn được tính mạng của cô nương, không biết ai thù sâu oán nặng, chém nằng hơn mười đao, ruột lòi cả ra! Hạ Vũ bảo nha đầu kia cũng ngoan cường lắm, tự mình dùng vải băng lại, cầm cự đến ba ngày không chết!”

Quý Tư nhú mày, hỏi Ân Tịch Ly, “Nàng vẫn chưa nói mình là ai sao?”

“Làm sao nói được, vẫn còn mê man bất tỉnh mà.” Ân Tịch Ly nói, “Có điều dường như nằng mê sảng rồi nói ra toàn mấy câu hết sức dọa người, loại nữ nhân này ngàn vạn lần đừng nên dây vào a!”

“Nàng nói mê cái gì?” Viên Liệt hỏi.

“Khục khục.” Ân Tịch Ly mô phỏng bộ dạng hung tợn mà kể, “Nàng bảo...Nghịch tặc, ta không chết đâu, ta còn phải lôi người ra phanh thây vạn đoạn!”

Mọi người nghe Ân Tịch Ly vừa nghiêng răng nghiêng lợi vừa nói, đều thấy rợn cả sống lưng.

“Nữ nhân này biết võ công không ?” Viên Lạc hỏi.

“Ân!” Ân Tịch Ly gật đầu, “Hạ Vũ nói, cũng nhờ có công phu cộng thêm cừu hận cực độ tạo nên ý chí sinh tồn, nằng mới cầm cự được tới bây giờ, gặp người bình thường thì đã chết từ ba ngày trước!”

Tất cả không khỏi nhú mảy.

“À ừm.”

Ân Tịch Ly đang nói, chợt tăng hắng một tiếng.

Mọi người khó hiểu nhìn hần, “Còn gì chưa kể không?”

Ân Tịch Ly nhìn trái nhìn phải, hạ giọng nói, “Ngô, trên ngực nàng có một hình xăm, là một con điều hầu rất đẹp.”

“A...” Quý Tư kích động, “Nàng chính là người kế vị của hoàng tộc Nam quốc?!”

Ân Tịch Ly chớp mắt vài cái, nói, “Không biết nữa.”

“Làm thế nào người nhìn thấy được ngực của nàng?” Viên Liệt hỏi.

Ân Tịch Ly nhìn sang chỗ khác, “Khắp người nàng toàn là thương tích, Hạ Vũ giúp nàng khâu lại, cho nên tình cờ thấy được, Hạ Vũ cũng nhìn thấy! Đâu phải chỉ mình ta.”

“Người ngoài thấy hình xăm trên ngực người ta, còn thấy được cái gì nữa?” Viên Liệt vặn hỏi.

Ân Tịch Ly cười cười, nhìn đi chỗ khác, không nói gì.

Viên Liệt cau mày, “Người nói, lẽ nào không liên tục chối tội như vậy thì người sẽ chết hay sao?”

“Đâu có liên quan gì tới ta a?” Ân Tịch Ly bất mãn, “Hạ Vũ cũng thấy mà!”

Đang lúc nói chuyện, chợt Hạ Vũ từ trong phòng đi ra, đến bên giếng nước rửa tay.

“Hạ thần y, thế nào rồi?” Quý Tư đi qua hỏi.

“Tướng gia, ngài gọi Hạ Vũ được rồi, thần y với chả không thần y làm gì.” Hạ Vũ vừa rửa tay vừa nói, “Mạng thì đã cứu được, phỏng chừng đến chiều sẽ tỉnh lại, toàn là vết thương trí mạng, phải chịu đau đớn không ít, nhưng sẽ không chết đâu.”

Quý Tư gật đầu, Ân Tịch Ly nói với hần, “Quý tướng, hay là ngài cho người đến phía Nam điều tra, thăm dò xem có đại sự gì không?”

“Đã phái người đi rồi.” Quý Tư trả lời, “Khoảng hai ngày nữa sẽ có tin tức.”

“Ân.” Ân Tịch Ly gật đầu, suy nghĩ một chút, nhìn sắc trời, hỏi, “Đến lúc thượng triều chưa?”

“Ai!” Quý Tư giật bắn người, “Quên mất còn phải thượng triều nữa!” Nói đoạn, vội vã đi thay y phục.

Viên Liệt thấy trông mắt Ân Tịch Ly nhẹ đưa, biết hần lại muốn gây náo động, vội vàng hỏi, “Người lại muốn làm gì đây?”

Ân Tịch Ly cười, “Làm loạn a!”

Viên Liệt không hiểu, Ân Tịch Ly lại vỗ vỗ vai hần, nói, “Một hồi nữa, người nhớ kỹ phải làm ngược lại với ý ta!”

“Làm ngược lại?” Viên Liệt nhú mảy không rõ Ân Tịch Ly có dụng ý gì, bất quá đành gật đầu.

...

Các quần thần vào triều, dường như hôm nay Trần Tĩnh thân thể bất an, trông đã uể oải lại còn không ngớt ho khan.

Đại thái giám truyền cho các quần thần có việc thì mau chóng tấu, bọn thần tử thì chỉ trông mau đến lúc bãi triều, dù sao, hiện tại đang thái bình thịnh thế, đến một trận thiên tai cũng không có, lấy gì để tấu đây.

Trần Tĩnh toan phát tay áo bãi triều, lại gặp Ân Tịch Ly bước ra, hành lễ với Trần Tĩnh, “Khởi bẩm hoàng thượng, thần có việc muốn tâu.”

“Nga.” Trần Tĩnh bất ngờ, “Tịch Ly a...Gần đây người làm tri phủ thế nào rồi? Ta đã nghe không ít người khen người có năng lực a...Khụ khụ.”

“Tạ ơn hoàng thượng và các vị đại nhân khen ngợi.” Ân Tịch Ly cười cười, tỏ vẻ rất khiêm tốn, một mặt nói, “Hoàng thượng, thần cầu mong có thể được điều phối nhân mã để chống lũ và phòng hạn.”

Toàn thể mọi người sững sốt.

Trần Tĩnh không lý giải được, nhìn Ân Tịch Ly, “Tịch Ly, ngươi nói cái gì chống lũ phòng hạn? Có lũ lụt và hạn hán sao?”

Ân Tịch Ly cười nói, “Trong tháng này sẽ có, tây nam chắc chắn sẽ gặp đại涝 (lụt lớn). Trung bộ thì đại hạn, kéo dài liên tục đến ba tháng, hiện tại đang lúc gieo cấy, không bằng sớm có chuẩn bị tất sẽ tránh cho thiên hạ đại loạn.”

Ân Tịch Ly vừa phát ngôn, quần thần liền xôn xao.

Trần Tĩnh lệnh cho quần thần yên lặng, hỏi, “Tịch Ly, ý của ngươi là...Sự tình này vẫn chưa phát sinh sao?”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Ân, nói rõ ra thì, chắc chắn là giữa hạ tuần tháng này đến thượng tuần tháng sau chuyện đó sẽ xảy ra, đương nhiên, lũ lụt và hạn hán sẽ kéo dài liên tục trong vòng ba tháng tới.”

“Ân đại nhân từ đâu mà biết được vậy?” Nhiều thần tử hỏi.

Ân Tịch Ly mỉm cười, “Nhờ đoán mệnh.”

“Phụt...”

Hai chữ ‘đoán mệnh’ vừa ra khỏi miệng Ân Tịch Ly, nhiều thần tử nhin không nổi liền phì cười.

Trần Tĩnh cũng nhú mày, nói, “Ân Tịch Ly, sự việc này không thể đem ra đùa giỡn được!”

Tịch Ly lắc đầu, nói, “Hoàng thượng, buổi đêm thần xem tinh tượng nên mới dự báo được, nào dám bịa chuyện, mong rằng Hoàng thượng sớm ra tay chuẩn bị. Hiện tại thiên hạ thái bình, ngũ cốc bội thu, nhưng dân cơ (nền tảng của dân) chưa được củng cố, gặp thiên tai còn chưa ứng phó nổi, một khi bị thất thu, tất sẽ oán thán gây mất trị an, lại thêm ngoại tộc rình rập, không thể khinh suất được.”

“Hừ..m..” Trần Tĩnh đương nhiên biết vấn nạn hiện nay là gì, hiện tại hẳn không lo ngại, chỉ sợ giang sơn gặp phải biến cố, mà chuyện khó lường nhất lúc này chính là thiên tai! Nếu như thiên tai xảy ra, sẽ dễ dàng kéo theo khởi nghĩa, kết hợp với biến loạn trong quân ngũ, chính là lúc thích hợp để Viên Liệt nắm lấy thời cơ! Nhưng lời Ân Tịch Ly nói vẫn còn rất mập mờ, dĩ nhiên sự việc dựa vào đoán mệnh mà ra thì... sao có thể tin được đây?

Đang do dự, bất chợt Viên Liệt tiến lên một bước, nói, “Hoàng thượng, lời ấy không thể tin. Quả thực nhất định là phát ngôn hàm hồ, triều đình làm sao có thể dung nạp thứ yêu ngôn hoặc chúng này?!”

Ân Tịch Ly tự nhủ, dù bảo ngươi đối nghịch với ta, ngươi cũng không cần hung hăng đến như vậy đi? Nếu đối lại là một tên nhát gan chẳng phải đã bị ngươi dọa chết a?

Thấy Viên Liệt phản đối, không ít thần tử cũng hòa theo, mấu chốt là những điều Ân Tịch Ly nói hoàn toàn vô căn cứ, chỉ riêng nói đến đoán mệnh thôi đã chẳng có ai muốn tin phục! Suy cho cùng, việc chống lụt phòng hạn này nhất định phải huy động nhân lực rất hao tốn, bao gồm cả việc di tản bách tính, nếu thật sự không xảy ra thiên tai, chẳng những đã hao tài tốn của, còn trở thành trò cười cho thiên hạ.

Ân Tịch Ly thấy mọi người không tin, cũng chẳng buồn tranh luận, chỉ thản nhiên nói, “Hoàng thượng có thể ban chiếu cáo thiên hạ, bảo rằng đó là việc do thần cực lực kiến nghị, vạn nhất lúc bấy giờ nếu thiên tai không đến, xin cứ lấy đầu thần!”

Ân Tịch Ly vừa dứt lời, toàn thể quần thần đều kinh ngạc...

“Chỉ một cái mạng của ngươi mà gánh chịu nỗi hậu quả sao?” Viên Liệt ở bên cạnh cũng ngoan cố không buông tha.

Ân Tịch Ly xoay mặt nhìn hắn, cười khẩy một tiếng, “Viên tướng quân, ý của ngươi là, nếu thật sự xảy ra hạn涝 tai ương, ngươi sẽ chịu trách nhiệm chăng?”

Viên Liệt ghen giọng, tuy nhiên biểu tình vẫn rõ ràng là không hề tin tưởng.

Thoạt đầu, Trần Tĩnh nghe nói quan hệ giữa Ân Tịch Ly và Viên Liệt không tồi lắm, hôm nay lại chứng kiến... Vô thức xoa xoa cằm.

“Hoàng thượng.”

Lúc này Quý Tư bước ra nói, “Thần nguyện cùng chịu trách nhiệm với Ân Tịch Ly.”

Quần thần càng thêm kinh hãi, lẽ nào ý của Quý Tư là, nếu như không có hạn lượng, hần và Ân Tịch Ly sẽ cùng nhau chịu trăm đầu sao?

“Hoàng thượng!” Viên Liệt nói, “Thần nghĩ không thể tin!”

Viên Liệt cũng không nhượng bộ.

Trần Tĩnh ngẫm nghĩ một chút rồi khoát khoát tay, nói, “Ân...Chống lũ phòng lụt đúng là hao tài tốn của, thế nhưng hạn hán lũ lụt đều không phải chuyện đùa, nếu Ân Tịch Ly và Quý tướng nguyện ý đem tính mệnh ra bảo đảm, trăm cũng không thể lấy tính mạng của bách tính ra mạo hiểm, thà rằng tin là có còn hơn không...Bất quá a, Ân Tịch Ly, nếu vạn nhất trong tương lai có hạn lượng mà bị thiếu hụt tài lực, trăm sẽ không tha cho người!”

Ân Tịch Ly gật đầu hành lễ, “Hoàng thượng thánh minh.”

Thánh chỉ ban xuống, vùng trung bộ và tây nam bắt đầu lần qua lần lại chuẩn bị, trung bộ đào nhiều ao lớn để tích nước và đào thêm giếng, còn ở tây nam thì toàn bộ các thôn trang bị bốn bề núi non bao bọc đều phải di dời, nhất thời gây nên một trận huyên náo xôn xao.

Bách tính có những cái nhìn bất đồng đối với sự việc này, có kẻ tán thành, cũng có người bài xích, tóm lại, cái tên Ân Tịch Ly truyền ra ngoài khiến thiên hạ bách tính bất mãn, vị Tân khoa trạng nguyên trẻ tuổi này ngang nhiên dùng cách đoán mệnh để dự báo thiên tai, rốt cuộc thì hần muốn bịp bợm để cầu danh trục lợi? Hay thật sự hần là thần toán có khả năng dự đoán được thiên cơ?

31. Chương 31: Đại Nạn Không Chết

Ân Tịch Ly trở nên nổi danh trong triều đình, mọi người xem ra đang thấp thỏm chờ đợi, còn hần lại thần nhiên như không, vốn định hồi phủ nha, chợt nhớ đến nữ nhân đang ở phủ Thừa tướng, Ân Tịch Ly cũng cảm thấy có hứng thú nên muốn đi thăm.

Viên Liệt tìm được Ân Tịch Ly, cùng hần đồng hành, nhân tiện hỏi hần, “Người có nắm chắc những điều người nói không, tất cả đều được dựa theo bài bản cả sao?”

Ân Tịch Ly bật cười, nói, “Biết sao được a, nếu lúc đó thiên tai thật sự không đến, Viên tướng quân nhớ phải thả ta đi a!”

Viên Liệt bất đắc dĩ trách, “Nói nghiêm túc đi, người chỉ toàn nháo!”

Ân Tịch Ly cười giảo hoạt, “Thật ra thì, việc ban đêm xem tinh tượng cũng giống với đoán mệnh, chỉ có người trong triều đầu óc nông cạn nên mới không biết thôi, người nhìn Quý tướng đi, mới nghe qua một cái là hiểu ngay.”

Viên Liệt thở dài nhìn Ân Tịch Ly, nói, “Ta nói, người có thể bình an mà sống đến ngày hôm nay, khẳng định công lao của Hạ Vũ rất vĩ đại.”

“Là ý gì a?” Ân Tịch Ly thắc mắc.

“Mỗi lần người mở miệng, nếu không nhờ được ai đó lợi hại chiếu cố thì người đã bị đánh chết từ lâu rồi!” Viên Liệt lắc đầu, “Nếu chẳng phải là người giúp đỡ ta, đến ta cũng sẽ xử người!”

Ân Tịch Ly khẽ nhếch mép, lao qua đám một cái vào vai Viên Liệt, cười ha hả hỏi hần, “Viên tướng quân, người định xử ta như thế nào a?”

Viên Liệt thấy Ân Tịch Ly sấn đến quá gần đâm ra lại bắt đầu luống cuống, thối lui về phía sau, gờm hần một cái, “Người hảo hảo nói chuyện coi!”

Ân Tịch ly cười, sai bước về phía trước, vừa đi vừa ngáp, “Hảo mệt!”

“Người vẫn chưa trả lời.” Viên Liệt đuổi theo, hỏi Ân Tịch Ly, “Dựa vào cái gì mà dám chắc là sẽ có hạn lạc (nạn lụt) vậy?”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ một chút, nói, “Kỳ thực, từ xem tinh tượng dự đoán khí trời có thể nhìn ra được hạn lạc, căn bản không cần đến đoán mệnh, bằng không người thử đi hỏi Tước Vĩ, hoặc tìm những lão nông ở chốn thâm sơn phải kiếm sống dựa vào thời tiết mùa màng, tất cả bọn họ đều biết!”

Viên Liệt nhú mày, “Có thật không vậy?”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Sở dĩ mấy năm nay Nam Cảnh có thể thái bình thịnh thế là nhờ được lão Thiên gia luôn chiếu cố cho mưa thuận gió hòa, thế nhưng người ta vẫn nói nhất thuận bách thuận, nhất nan bách nan (họa vô đơn chí)...Một khi hạn lạc xảy ra, liên tiếp trong vòng một năm thiên tai sẽ rũ nhau kéo đến, phải cẩn thận ứng phó, đặc biệt ở hướng tây nam đang mơ hồ mọc lên một chòm để vương tinh, tinh quang của người ta so ra cũng không thua kém gì chòm sao mập mờ của người a.”

Viên Liệt nhú mày, nói, “Nhưng thế lực mạnh nhất ở phía nam chính là Nam quốc, hoàng đế Nam quốc qua mấy triều đại đều là nữ nhân, lý nào lại có thể chiếm được cả vùng Trung Nguyên?”

“Không phải Nam quốc.” Ân Tịch Ly lắc đầu khẳng định, “Tính từ Nam quốc, hướng về phía tây.”

“Vậy chính là những tiểu bộ lạc ngoại tộc sao?” Viên Liệt cười lắc đầu, “Người muốn dừng chuyện giết gân hủ? Mấy bộ lạc đó, lớn nhất cũng chỉ tới tám trăm hay nghìn người, làm gì có khả năng gây sóng gió chứ?”

“Không tin thì cứ chờ xem, coi chừng vệt tới tay tự nhiên bay mất.”

Trong lúc tán ngẫu, hai người đã vào đến phủ Thừa tướng.

Ân Tịch Ly bắt gặp Hạ Vũ đang ngồi ngủ gật bên thạch bàn sát cửa, trên người chỉ choàng có một cái áo khoác.

“Ai, vào nhà ngủ a.” Ân Tịch Ly lay lay Hạ Vũ.

Hạ Vũ ngáp một cái thật to, tỉnh dậy dụi dụi mắt rồi liếc nhìn Ân Tịch Ly, nói, “Người đến vừa đúng lúc, người canh tiếp đi, ta buồn ngủ chịu không nổi rồi!”

“Sao không tìm người khác canh chứ?” Ân Tịch Ly nhăn nhó mặt mũi, “Ta cũng mệt vậy!”

“Đến giờ thay được cho nàng rồi!” Hạ Vũ nói, “Ta mặc kệ, người làm đi...” Nói xong, lấy chai thuốc cùng băng vải ném hết sang Ân Tịch Ly rồi chạy đi ngủ.

Ân Tịch Ly bất đắc dĩ quay sang nhìn Viên Liệt, chỉ thấy Viên Liệt giải bầy, “Ta phải tìm Quý tướng trao đổi về vấn đề hạn lạc đây.” Dứt lời cũng chạy đi mất.

Ân Tịch Ly bất mãn, hô hoán, “Uy, trong phủ Thừa tướng có nữ nhân hay không a? Gọi một nữ nhân tới được không hủ?”

Đang la lối giữa chừng, chợt nghe từ trong phòng có tiếng ‘loảng xoảng’.

Ân Tịch Ly sững sốt, tự nhủ không phải là tỉnh rồi chứ?

Vội vàng quay người đẩy cửa vào, quan sát... Quả nhiên, bắt gặp cô nương kia đang gắng sức đứng lên, muốn đi đến bên bàn để lấy ấm trà.

“Ai, khoan đã khoan đã!” Ân Tịch Ly khản trương tiến tới dìu nàng nằm xuống, với lấy ấm trà, đúng là vẫn còn ấm, từ tốn rót trà cho nàng, đỡ nàng ngồi dựa lên rồi mới cho uống.

Cô nương kia ừng ực ừng ực uống hết nửa ấm trà, tinh thần dần dần hồi phục lại, giương mắt nhìn Ân Tịch Ly.

“Không sao chứ?” Ân Tịch Ly quan sát nàng, lòng nhủ thâm, mẹ ơi, cô nương này mới hai mươi tuổi, đang độ xuân thì, vì sao ánh mắt lại dữ dội như vậy a? Trông cứ như mèo rừng.

“Ta đói.” Nữ nhân nói với Ân Tịch Ly.

“Nga!” Ân Tịch Ly gật đầu, gọi hạ nhân bên ngoài đưa lên vài món ăn, nữ nhân lựa cơm trong bát, ra sức ăn, Ân Tịch Ly trông thấy mà phát hoảng, vội vàng khuyên nài, “Ăn chậm một chút, thương thể của người chưa hảo đâu.”

Nữ nhân nhanh chóng ăn xong cơm, lại nhìn sang Ân Tịch Ly, “Người là ai?”

“Nga...ta...” Ân Tịch Ly chưa kịp dứt lời thì cô nương kia đã cúi đầu tự quan sát bản thân một chút, chỉ thấy toàn thân đều được băng bó, giương mắt lên lại phát hiện trên cánh tay Ân Tịch Ly có một cuộn băng gạc lớn, chính là vừa rồi Hạ Vũ ném sang cho hắn, trong lúc bận bịu hắn vẫn chưa kịp bỏ ra.

Cô nương khẽ nhíu mày, quan sát Ân Tịch Ly từ trên xuống dưới rồi hỏi, “Có phải người đã nhìn thấy thân thể của ta không?”

“Không...” Ân Tịch Ly lập tức lắc đầu, nhưng dĩ nhiên là cô nương không tin.

“Thật ra việc đó...” Ân Tịch Ly chưa kịp giải thích xong, chợt nghe bên ngoài có người hỏi, “Tĩnh rồi a?”

Hai người đang ở trong phòng xoay mặt trông ra ngoài, bắt gặp Quý Tư và Viên Liệt vội vã chạy đến.

Hạ Vũ bị đánh thức, cũng đi tới, vừa trông thấy cô nương nọ đã rời giường, ăn hết cả ba chén cơm thì vô cùng kinh ngạc, rồi bước qua bắt mạch cho nàng, gật đầu, “Tốt lắm, đã không sao rồi, may mà hầu hết đều là ngoại thương không bị tổn hại đến nội tạng, có điều mất máu nhiều quá nên phải từ từ tịnh dưỡng.”

“Cô nương.” Quý Tư đến bên bàn ngồi xuống, hỏi, “Người từ tây nam tới phải không?”

Cô nương nọ ngẩng đầu nhìn Quý Tư, hỏi, “Người là ai?”

“Tại hạ Quý Tư.” Quý Tư đáp lời.

Cô nương buông bát cơm, lau miệng rồi nói, “Quý thừa tướng, ta là Tô Mẫn a!”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Viên Liệt cau mày, “Nam vương Tô Mẫn?”

“Ân!” Tô Mẫn gật đầu.

“Thế nhưng...Chúng ta đã phái người đến Nam quốc thăm dò, không thấy có binh biến, Nam vương vẫn đang tại vị a.” Viên Liệt nói.

“Kẻ đó là giả.” Tô Mẫn nghiêng rằng, “Ả ám toán ta!”

Viên Liệt nhìn Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly nói, “Việc này... Vết xăm điều hâu kia hẳn là không sai đâu...”

Vừa phát ngôn xong, chợt thấy Tô Mẫn ngẩng đầu dùng ánh mắt dò xét nhìn hắn một cái, lại còn có chút hung hãn.

Ân Tịch Ly lập tức trốn ra sau lưng Viên Liệt, nghĩ thầm, ai nha, tiểu nữ tử này muốn ăn thịt người a? Dễ sợ quá!

“Mẫu hoàng của ta bị kẻ khác sát hại, trước khi lâm chung đã nói cho ta biết, trong thiên hạ người có khả năng giúp được ta chỉ có Quý Tư Quý tướng gia, nên ta không quản đường xa nghìn dặm từ Nam quốc đến tìm người, không ngờ trên đường đi lại bị hạ nhân hành thích, thân mang trọng thương, ta phải rất gian nan mới tới được đây.” Tô Mẫn có phần kích động, “Quý tướng, ả tiện nhân kia đã tâm bưng bưng, nếu ả trị vì Nam quốc, ắt hẳn bách tính ở Nam quốc sẽ không được sống bình an, còn có thể phát binh khiêu chiến với Nam Cảnh nữa, người phải giúp ta giành lại đế vị a! Mẫu hoàng ta một lòng kiến lập giang sơn, ta không đành lòng nhìn xã tắc bị hủy trong tay ả tiện nhân đó!”

Ân Tịch Ly ngầm nhếch mép với Viên Liệt—Không hổ là nữ nhân của tây nam man tộc a, vào thẳng vấn đề ngay!

Quý Tư chau mày cân nhắc, nói, “Nam vương...những lời này là thật sao?”

“Mẫu hoàng của ta đã từng nói, nàng cùng Quý phu nhân tình như tỷ muội!”

Quý Tư sững sốt, vừa nghe đến ba chữ ‘Quý phu nhân’ là lập tức bị dao động, gật đầu, “Đây không phải là chuyện đùa a, tất nhiên ta sẽ giúp người nghĩ biện pháp, việc này không nên để chậm trễ, ta sẽ tiến cung diện kiến thánh thượng ngay!”

Viên Liệt và Ân Tịch Ly đưa mắt nhìn nhau_____Quả là ‘nhị thập tứ hiếu tướng công[38]’ a!

Thật nhanh sau đó, Quý Tư phái người đi mời Quý phu nhân đến, Ân Tịch Ly từ lâu vốn đã hiểu kỳ muốn biết dung mạo của Quý phu nhân kỳ thực là như thế nào, sau khi chăm chú quan sát một phen, liền khều khều vai Viên Liệt tấm tắc khen mấy câu_____Thảo nào khiến lão đầu mê đến điên đảo thần hồn, quả là đại mỹ nhân!

Viên Liệt cũng cười, nhưng lại bận tâm đến việc Tô Mẫn cứ len lén nhìn sang Ân Tịch Ly, tựa hồ như đang toan tính gì đó.

Quý phu nhân vừa liếc mắt qua đã nhận ra được Tô Mẫn ngay, xác định nàng chính là nữ nhi của Nam vương tiền nhiệm, bởi vì dung mạo Tô Mẫn giống hệt dung mạo của Nam vương, sau đó lại hỏi nàng ai là kẻ soạn vị.

Tô Mẫn khẽ thở dài, bảo rằng đó là một hoàng thân quốc thích, cũng có chút điểm giống nàng, bởi vì triều phục của Nam vương lúc nào cũng có mạng che mặt, cho nên ả đã giả mạo thành nàng.

“Chỉ một cô nương như ả mà soạn vị nổi sao?” Ân Tịch Ly hiểu kỳ, “Hẳn là trong triều phải có gian thần hỗ trợ, hoặc có ngoại tộc nhúng tay vào chứ?”

Tô Mẫn nhìn nhìn Ân Tịch Ly, rồi gật đầu, “Đúng vậy! Người cũng khá thông minh đó.”

“Đương nhiên.” Quý Tư thuận miệng khen Ân Tịch Ly, “Đây là Tân khoa Trạng nguyên của vương triều ta.”

“Nga...” Tô Mẫn gật đầu, không nói gì.

Ân Tịch Ly bị nàng dò xét đến lạnh cả sống lưng, bám lấy Viên Liệt rồi nói, “Đi, chúng ta ra ngoài điều tra xem còn có đầu mối gì nữa không!” Nói đoạn, cuống cuống chạy mất.

Quý Tư để phu nhân trông nom Tô Mẫn, bản thân liền tiến cung diện kiến thánh thượng.

Hạ Vũ lại tiếp tục đi ngủ.

Ân Tịch Ly vội vã kéo Viên Liệt quay trở về phủ nha, vừa vào cửa đã gặp Tước Vĩ, “Hảo tiểu tử nhà ngươi, quả là rất nhanh tay lẹ chân!”

Ân Tịch Ly sững sốt, sau đó mới hiểu được kỳ thực Tước Vĩ muốn nói đến vấn đề hạn lạo đang gây xôn xao, liền hỏi, “Người cũng nhìn ra được phải không?”

“Được chứ, người cứ nắm bắt thêm vài cơ hội nữa, dù sao thì sắp tới cũng sẽ gặp vài vấn đề rắc rối rồi.” Lão đầu thuận miệng nói.

Ân Tịch Ly ngạc nhiên, hỏi lão đầu, “Lão gia tử, làm sao người biết ta sắp gặp rắc rối?”

Tước Vĩ cười, “Người cho rằng cả thiên hạ này chỉ có mình người là thần toán sao? Ta cũng đoán được vậy, bất quá so với người bẩm sinh được thiên phú như người thì thường nhân không thạo bằng thôi.”

Ân Tịch Ly ngẩn người, hỏi, “Vậy người đoán cho ta đi, sắp tới ta sẽ gặp phúc hay họa?”

Viên Liệt không giải thích được, bèn hỏi Ân Tịch Ly, “Cần gì nhờ đến người khác? Chẳng phải người chính là thần toán sao?”

Ân Tịch Ly nhăn mặt nhăn mày nói, “Không được, tự đoán cho bản thân kỳ thực rất giới hạn, cả đời chỉ coi được vài lần, hơn nữa còn phải hết sức cẩn trọng, bằng không rất dễ gây tổn hại đến mệnh số, tốt nhất là đoán cho người khác thôi, còn mình thì cứ để người khác đoán giúp.”

“Ha ha.” Tước Vĩ nhìn Ân Tịch Ly cười, hỏi, “Sao đột nhiên lại muốn xem bói? Có phải người đã làm việc gì thất đức rồi tự biết bản thân sắp gặp vận rủi không?”

“Làm gì có.” Ân Tịch Ly bĩu môi nói, “Ngày trước khi ta xem tinh tượng, chợt phát hiện xung quanh mình có sương mù bao phủ mờ mịt, ta không dám nhìn kỹ, sợ làm tổn hại đến vận số a, người đoán dùm ta đi!”

“Không cần người nhờ, ta đã đoán cho người từ lâu rồi.” Tước Vĩ cười cười, chỉ chỉ vào đầu Ân Tịch Ly nói, “Người xem, gần đây trán người chuyển đỏ.”

“Đâu có?” Ân Tịch Ly che trán lại, “Người nhìn nhầm rồi đó?!”

Viên Liệt hơi khó hiểu, hỏi Ân Tịch Ly, “Trán chuyển đỏ là dấu hiệu của việc gì? Ân đường chuyển đen là xui xẻo...Trán đỏ phải chăng là tai ương đổ máu?”

“Phi phi phi!” Ân Tịch Ly lắc đầu, “Làm gì có chuyện đó?!”

“Đây không phải là tai ương đổ máu, thế nhưng còn nguy hại hơn cả loại tai ương này a.” Tước Vĩ cười đáp, “Dấu hiệu ấy gọi là đào hoa sát!”

“Có ý nghĩa gì vậy?” Viên Liệt mờ mịt.

Tước Vĩ chỉ một ngón tay vào mũi Ân Tịch Ly, nói, “Tiểu tử này, phần lớn bởi vì đào hoa mà khổ sở cả đời!”

Viên Liệt nhướn mày một cái, nghiêng đầu nhìn Ân Tịch Ly___Nga

~“Người đừng nói mò!” Ân Tịch Ly trừng mắt lại, sau đó đưa mắt sang nhìn Viên Liệt, “Làm sao có chuyện đó được? Ta đối nhân xử thế rất chi là thật thà ngay thẳng!”

“Không phải nói người đi trêu chọc người khác mà là người khác gây chuyện với người!” Tước Vĩ cười lạnh một tiếng, nói, “Thời điểm này người nên đặc biệt cẩn thận, đào hoa của người sắp không kiềm nổi nữa rồi, nếu xử lý không khéo, coi chừng máu chảy thành sông a!”

Nói xong, vẫy tay gọi Viên Liệt, “Liệt tiểu tử, đi, chúng ta bắt đầu buổi học.”

Viên Liệt gật đầu, theo Tước Vĩ vào thư phòng.

Buổi chiều, Ân Tịch Ly tâm sự chông chênh, vốn định ngồi nghỉ trong viện một lúc, nhưng không lâu sau lại dựa vào trường kỷ bằng trúc ngủ quên.

Viên Liệt nghe Tước Vĩ giảng bài đến tận lúc chạng vạng, định bụng rủ Ân Tịch Ly cùng đi ăn.

Vừa tới cửa, chợt phát hiện có bóng người đang đứng trong phòng của Ân Tịch Ly.

Viên Liệt nhận ra thân ảnh đó khá quen thuộc, vội giảm cước bộ lại, nhìn vào trong.

Chỉ thấy Ân Tịch Ly đang dựa vào trường kỷ ngủ say.

Người bên cạnh, tay cầm mảnh chăn, thật nhẹ nhàng đắp cho hắn.

Viên Liệt mới nhìn đã sửng sốt___là Viên Lạc.

Viên Lạc thận trọng đắp chăn cho Ân Tịch Ly, rồi ngồi xuống bên cạnh, tay chống cằm, ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Ân Tịch Ly.

Tuy trông Ân Tịch Ly bình thường cứ như một con ngỗng, gặp ai cũng đem ra trêu đùa, thế nhưng lúc im lặng mà ngủ thì vẫn còn vương nét trẻ con. Vốn đã rất thanh tú tao nhã, hai hàng lông mày hơi cong, mi mắt cũng dài, dưới ánh mặt trời chiếu rọi nhàn nhạt đổ bóng xuống khuôn mặt, bờ môi đậm sắc hơi hé ra, thậm chí khiến người khác phải rung động.

Viên Lạc ngồi bên cạnh ngắm đến gần như ngây dại, khẽ cười cười, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào môi Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly nghiêng người trở mình, hần lập tức hoảng hốt đứng ngay dậy, Viên Liệt ở ngoài cửa cũng kinh ngạc vội núp ra sau tường viện, trong lòng cuộn cuộn dâng lên một cảm xúc kỳ quái, hai hàng lông mày kiếm không được, chau lại...

32. Chương 32: Đại Cát Đại Lợi

Ân Tịch Ly vừa tỉnh giấc thì nhận thấy trời đã tối rồi, trong lúc mơ mơ màng màng ngồi dậy chợt phát hiện có ánh đèn chập chờn bên cạnh; Tước Vĩ đang tọa ở thạch bàn, vừa đọc sách vừa ăn gì đó, thấy hẩn tỉnh, liền hỏi, “Tỉnh rồi a?”

“Ân.” Ân Tịch Ly đứng lên, ngáp một cái.

“Đói bụng chưa? Cùng ăn chút gì không?” Lão đầu hỏi hẩn.

“Ngô, có rượu chứ?”

“Có.” Lão đầu cười, chỉ chỉ tay lên bàn, “Rượu thanh mai nhấm với món thịt cua đồng.”

“Nga?!” Ân Tịch Ly hăng hái đứng dậy, chạy đi múc nước lạnh rửa mặt, sau đó liền lao vào nhập tiệc.

“Bọn Viên Liệt về hết rồi sao?” Vừa ăn, Ân Tịch Ly vừa hỏi lão đầu.

Tước Vĩ cười hề hà, “Ân, đi rồi a.”

“Chuồn mất nhanh nhì.” Ân Tịch Ly hơi bất mãn bóc vỏ cua, “Vừa rồi còn bảo là mời ta ăn, giờ lại trốn biệt.”

“Đúng rồi, tiểu Ân tử.” Lão đầu hỏi hẩn, “Ngày mai có rảnh rồi theo lão gia tử ta đi đây một chuyến không?”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Thời gian thì có đấy, nhưng đi để làm chi?”

“Theo ta đến kỹ viện.”

“Phụt...”

Lão đầu vừa phát ngôn xong, Ân Tịch Ly lập tức phun hết rượu thanh mai vào mặt hẩn, la lên, “Người muốn chết à!”

“Phi!” Tước Vĩ nổi giận, “Người không thấy ta đã lớn tuổi thế này sao lại còn trù ta chết nữa? Người là đồ vô lương tâm!”

“Người cũng nhận ra là người cao tuổi a?” Ân Tịch Ly nhắc chân đạp hẩn một cú dưới gầm bàn, “Lớn tuổi như vậy mà còn đòi đi kỹ viện nữa?!”

“Ta nói ta muốn đi kỹ viện chứ chưa hề bảo là ta đi phiêu (chơi gái, phiêu kỹ) , người khản trương cái gì?” Lão đầu quay lại đưa mắt trừng hẩn.

“Nga...” Ân Tịch Ly lau lau miệng, hỏi, “Thế người đến đó làm gì?”

Tước Vĩ ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời, “Chuyện về Nam quốc, hẩn là có một người biết rất rõ.”

“Ai a?” Ân Tịch Ly cảm thấy hiếu kỳ.

“Cự Nam vương có một bằng hữu tri kỷ ở nơi đó.” Tước Vĩ đáp, “Hiện tại phỏng chừng đang làm lão bản nương của Nghi Phượng các.”

“Nghi Phượng các...nghe đâu chỗ này là kỹ viện lớn nhất Nhạc Đô.” Ân Tịch Ly nói, “Nhiều vương công đại thần cũng thường lui tới, cả những người có phẩm hàm, nên không thể làm càn ở nơi đó được.”

“Đúng vậy, bất cứ cô nương nào ở đây, đều có khả năng là hồng nhan tri kỷ của một vị thân vương nào đấy, cho nên dĩ nhiên chẳng ai dám đến mà dương oai diễu võ cả.”

Ân Tịch Ly gật đầu, hỏi, “Lão gia tử, kỳ thực biến cố ở tây nam, ta đã bói ra được từ trước, vì vậy Tô Mẫn kia chắc chắn là thật, không cần thiết phải tìm người xác minh.”

Tước Vĩ cười cười nói, “Đương nhiên ta biết, hơn nữa, rủ người đi cũng không phải để điều tra thân phận của Tô Mẫn.”

“Vậy?” Ân Tịch Ly khó hiểu.

“Mà là để hỏi về những bí mật của Nam quốc.” Tước Vĩ cười.

“Nga...” Ân Tịch Ly gật đầu, nói, “Hiểu rồi, kỳ thực người muốn điều tra xem ai là kẻ tiếp tay soạn vị trong triều đình Nam quốc, kể đến là có địch nhân bên ngoài tham gia vào không chứ gì?”

“Ha ha.” Tước Vĩ gật đầu, “Trẻ nhỏ thật dễ dạy.”

Ân Tịch Ly vừa gặm một cái còng cua, vừa hỏi, “Chỉ hai chúng ta đi à? Có cần gọi thêm Tô Mẫn không?”

Lão đầu cân nhắc một cái, hỏi, “Nàng xuống giường được rồi sao?”

“Ta thấy cũng không đáng ngại nữa, cô nương này rất ngoan cường!”

“Nữ tử man tộc hầu hết đều rất ngoan cường.” Tước Vĩ đồng tình, nói, “Vậy thì kêu nàng đi, gọi luôn cả Viên Liệt nữa.”

“Gọi hẳn để làm chi?” Ân Tịch Ly có vẻ không vừa lòng, “Hay là kêu tiểu bạch thỏ Trần Miễn được không?”

Tước Vĩ khó hiểu, hỏi, “Trần Miễn có chỗ nào hơn người sao?”

“Không a, chỉ là rất khả ái.” Ân Tịch Ly cười, “Hắn mà vào kỹ viện thì chẳng khác gì dê lạc giữa bầy sói, nhất định bộ dạng lúc đó sẽ rất thú vị!”

Tước Vĩ thấy Ân Tịch Ly cười xấu xa, lắc đầu, “Người đó, sao người có thể thất đức như vậy hả?”

Ân Tịch Ly nâng chén lên nhấp rượu, phán, “Cho Viên Liệt theo phiên phúc lăm, hơi một chút là cấu kính chẳng khác gì thiếu gia của người ta.”

Tước Vĩ nhìn Ân Tịch Ly một lúc, đột nhiên mỉm cười, “Ai, chẳng phải mạng người với mạng hắn chiếu theo bát tự rất hợp sao? Vì cố gì lại thấy hắn chướng mắt?”

“Ta phi a!” Ân Tịch Ly nói, “Lão tử với hắn mà hợp mới lạ, rõ ràng bát tự đó là tương khắc.”

“Con người Viên Liệt cũng được mà; anh tuấn, tiêu sái, uy vũ, tài giỏi!” Tước Vĩ nói.

“Thường thường thôi a.” Ân Tịch Ly bĩu môi, “Đã lạnh như băng chẳng khác gì tảng đá, lại còn ngậy ngô và phản ứng chậm.”

Tước Vĩ tăng hắng một tiếng, nói, “Bất quá hắn cũng có ưu điểm chứ.”

“Một chút thôi, ngoại trừ mấy khoản tạm được ra, còn đại thể đều là khuyết điểm.” Ân Tịch Ly bắt chéo chân nhịp nhịp, nói, “Nếu không vì mệnh số của hắn hảo, lão tử cũng chả buồn giúp hắn...”

Ân Tịch Ly còn chưa dứt lời thì vai đã bị ai đó vỗ một cái thật mạnh.

“A!” Ân Tịch Ly giật mình, vừa quay lại liền bắt gặp Viên Liệt nghiêm mặt đứng ngay đó, phía sau là Tề Linh đang cố nhịn cười, bên cạnh là người được bọn họ đưa đến, Tô Mẫn.

“Các người sao lại rủ nhau tới cả vậy?” Ân Tịch Ly thắc mắc.

“Bởi vì Hạ Vũ ở chỗ này, chúng ta sợ Tô Mẫn gặp bất trắc, cho nên mới đưa nàng đến đây.” Viên Liệt lạnh lùng nói, “Ân Tịch Ly, Tịch Ly bĩu môi, đã phát ngôn nói xấu người khác lại bị nghe thấy, chỉ còn biết trợn mắt trừng sang Tước Vĩ, lão đầu xấu xa dám ám toán ta?!”

Tước Vĩ vội vàng đến dìu Tô Mẫn vào phòng, Ân Tịch Ly để ý thấy Viên Liệt mang theo một bao y phục, bèn hỏi, “Đây là cái gì thế? Tư trang của cô nương a?”

Viên Liệt trơ mặt, nói, “Trong hai ngày tới đây ta sẽ ở lại chỗ của người.”

“Để làm chi?” Ân Tịch Ly tròn mắt nhìn hắn, “Sao người không ở chỗ của người mà lại tìm đến chỗ ta?”

Viên Liệt nói, “Ta muốn thuận tiện cho việc học.”

“Nga...” Ân Tịch Ly ngẫm lại thấy cũng đúng, nhưng vẫn nói tiếp, “Nhà ta có ba gian khách phòng, Tước Vĩ, Hạ Vũ và Tô Mẫn cô nương mỗi người đã lấy một gian, những nơi khác cũng đều có nha hoàn hạ nhân ở hết rồi.”

“Không thành vấn đề.” Viên Liệt phán, “Ta ở chung với người.”

“A?” Ân Tịch Ly nhú mày, nghĩ ngợi, “Hay là ta dựng lều cỏ ở ngoài sân cho người?”

Viên Liệt hung hăng đưa mắt trừng hấn, rồi xách đồ đạc đi thẳng một mạch vào phòng của hấn.

Tề Linh nhìn Viên Liệt, tựa hồ có chút ngưỡng mộ, liền hỏi, “Không còn khách phòng nào khác nữa sao?”

Ân Tịch Ly nhận ra nàng ở đó, bèn chất vấn, “Người đến đây làm gì vậy, dù thân thể có khá hơn thì ban đêm cũng không thể đi lung tung được.”

Tề Linh viện cớ, “Ta muốn lưu lại chỗ này để chiếu cố Tô Mẫn.”

Ân Tịch Ly nhú mày, trầm nghĩ, tiểu thư như người mà chiếu cố được ai đây?

“Linh nhi, đừng làm phiền người khác nữa, theo ta về nhà, giờ này chắc là nương đã lo lắng lắm rồi.” Tề Diệc nhắc nhở Tề Linh, vừa kéo nàng đi vừa cáo từ Ân Tịch Ly đang đứng bên cạnh, “Bọn ta về trước, nếu các người có việc cần thì cứ cho người đến Tề phủ tìm bọn ta.”

“Ân.” Ân Tịch Ly gật đầu. Tề Linh không cam tâm bị Tề Diệc kéo ra khỏi cửa.

Lên đến mã xa, Tề Linh vẫn nhỏ giọng lầm bầm, “Tô Mẫn có thể ở lại, tại sao ta lại không thể a.”

Tề Diệc lắc đầu, nói, “Nha đầu, người lo lắng cái gì a!”

Tề Linh ngẩn người, giương mắt nhìn hấn.

“Người sợ Tô Mẫn đoạt mất người của người phải không?” Tề Diệc không khỏi lắc đầu, “Tịch Ly là một thư sinh, làm sao thích hợp với người có võ công cao cường như nàng ta, hơn nữa, Nam quốc có tập tục tấu hôn, Tô Mẫn lại là Nam vương, căn bản không thể thành thân được.”

Tề Linh khẽ hỏi, “Thật vậy a?”

“Muội muội khẩn trương cái gì, ca đã thấy hết bụng dạ của người rồi.” Tề Diệc dựa vào vách mã xa nói, “Chưa hứa hôn mà đã muốn ở lại nhà chồng, không e lệ a?”

Tề Linh thoáng đỏ mặt, trừng mắt liếc Tề Diệc rồi lui vào bên trong xe, song trên mặt vẫn lộ ra nét vui tươi phấn khởi.

Tề Diệc thấy bộ dạng tâm mãn ý túc[39](vừa lòng thỏa dạ) của Tề Linh, đôi mày hơi nhú lại, kể ra thì... Tô Mẫn hình như có vẻ để ý đến Ân Tịch Ly, bất quá Ân Tịch Ly cũng thuộc kiểu được nhiều người yêu thích.

Với tâm sự ngổn ngang, Tề Diệc hối thúc mã xa nhanh chóng đưa muội tử của mình trở về.

Trong nha môn Tri phủ.

Ân Tịch Ly tắm giặt sạch sẽ, vận một thân lý y (áo trong) trắng thuần, lại dùng chậu nước nóng đã được thêm vào thảo dược mà Hạ Vũ pha cho hấn để ngâm chân, rồi ung dung thư thái lê đôi guốc gỗ hai quai, thung thỉnh bước ra từ đằng sau tấm bình phong, tay cầm mảnh khăn lau tóc, cảm khái, “Thoải mái nha, uống rượu nóng lại được tắm nước nóng, trước khi ngủ mà đọc thêm một cuốn hảo thư nữa thì, chắc chắn.”

Đúng lúc đó, chợt thấy Viên Liệt đẩy cửa bước vào, hiển nhiên hấn cũng mới vừa tắm gội xong, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.

“Người tắm ở đâu a?” Ân Tịch Ly có chút phật ý, “Ta đã sai hạ nhân chuẩn bị một bồn nước nóng cho người rồi mà.”

“Ta chỉ ở ngay trong sân thôi.” Viên Liệt thần nhiên nói, “Luyện công xong thì tiện thể tắm luôn.”

“Thời tiết này mà tắm nước lạnh a?” Ân Tịch Ly chun mũi.

“Ta quen nếp rồi.” Viên Liệt đến bên giường được kê đối diện với giường của Ân Tịch Ly, chăn đệm đã có hạ nhân trải sẵn.

Ân Tịch Ly bỏ guốc gỗ ra, bò lên giường, phủi sạch chân rồi ngồi xếp bằng lật sách ra đọc.

Viên Liệt ngồi ở đối diện nhìn hấn.

“Viên Lạc đâu?” Đột nhiên Ân Tịch Ly hỏi.

“Ồ nhà.” Viên Liệt hỏi, “Người có việc tìm hấn sao?”

“Không a, chỉ thuận miệng hỏi thăm thôi.” Ân Tịch Ly thần nhiên đáp, “Bình thường hai người lúc nào cũng đi chung, giờ lại tách ra làm ta thấy lạ lạ.”

“Đâu nhất thiết là phải luôn luôn đi chung với nhau.” Viên Liệt nói, “Tách ra thì có gì lạ, bọn ta đâu còn là tiểu hài tử nữa.”

“Cũng đúng...” Ân Tịch Ly gật đầu, tựa lưng vào giường đọc sách.

“Người thích Viên Lạc sao?” Viên Liệt hỏi.

“Ân?” Ân Tịch Ly lật sách, nói, “Nga, kỳ thực Viên Lạc cũng không tệ a.”

“Hấn được lắm.” Viên Liệt trả lời.

“Ừm” Ân Tịch Ly vừa đọc sách, vừa hơi hột nói, “Người xem, hấn bất hiển sơn bất lộ thủy, thật ra lại rất khôn ngoan, nhân cách cũng hiền hòa, có điều vẫn còn khá trẻ con, chắc hấn khi còn bé người rất chiều cổ hấn.”

“Đúng.” Viên Liệt gật đầu, “Hấn thông minh hơn mọi người tưởng, cũng rất có năng lực.”

“Hắc hắc.” Ân Tịch Ly cười cười, lật trang sách.

“Cười cái gì?” Viên Liệt chất vấn.

“Hả?” Ân Tịch Ly gần như dồn hết tâm trí vào sách nên khi nghe Viên Liệt nói, lại lằm bằm trong miệng, “Sách này không tồi a, Tước Vĩ lão nhân quả là có nhiều thứ hay ho.”

Viên Liệt đứng lên, hỏi, “Sách gì vậy?” Nói đoạn, liền đi tới, dừng lại bên giường của Ân Tịch Ly nhìn.

Ân Tịch Ly giơ giơ bìa sách lên cho hấn xem, miệng nói, “Ngày mai chẳng biết Tô Mẫn có đi được hay không.”

“Ân.” Viên Liệt ngồi ở cuối giường, chăm chú nhìn Ân Tịch Ly.

Tóc Tịch Ly chưa khô hấn, rối bời, vắt qua một bên, áo đơn bạch sắc mỏng manh làm hấn trông có vẻ rất gầy.

Hai mắt Viên Liệt chậm rãi lướt từ bờ vai hấn xuống đến thắt lưng, hông, mông, cẳng chân, bàn chân... toàn bộ không hề bỏ sót một thứ gì, sau đó đường nhìn dừng lại ở bàn chân trần của Ân Tịch Ly.

Viên Liệt cảm thấy nhịp thở của mình có chút bất ổn, muốn dời tầm mắt đi chỗ khác, thế nhưng lại kiềm lòng không đành mà tiếp tục nhìn lên, thấy được cả mắt cá chân mặt bạch sắc lẫn một đoạn nhỏ cẳng chân của hấn.

Viên Liệt đời này chưa từng nghĩ rằng có nam nhân nào lại đẹp đến như vậy.

Ân Tịch Ly vẫn chú tâm đọc sách, thấy cũng lâu rồi mà Viên Liệt không có động tĩnh gì, bèn đẩy sách qua, thăm dò, bất gặp Viên Liệt đang ngây người ra, đồng thời cũng phát hiện được hấn đang nhìn chỗ nào, liền cảm thấy rất hứng thú với bộ dạng ngu ngơ của hấn.

Tịch Ly giơ chân lên, dùng đầu ngón chân khều khều thắt lưng Viên Liệt, cười hỏi, “Ai, đang làm cái gì đó?”

Viên Liệt giương mắt nhìn người kia, chợt thấy Ân Tịch Ly đã nằm ngửa đầu trên gối, vạt áo hơi mở ra, vừa vặn để lộ cái cổ và cặp xương quai xanh, gương mặt mang nét cười nhàn nhạt, chân thì đang đặt lên đùi hấn.

Viên Liệt tựa hồ như bị ma ám, không ý thức được bất cứ cái gì nữa, chỉ trực tiếp nhào tới.

...

33. Chương 33: Giơ Cao Đánh Khẽ

Ân Tịch Ly thấy Viên Liệt nhào thẳng vào hắn thì cũng bị dọa đến thất kinh, đến khi kịp hoàn hồn lại có cảm giác rất khó thở, chung quy Viên Liệt nặng muốn chết đang đè trên người, đã vậy còn ngậm tóc của hắn nữa...

Viên Liệt hiện tại cảm xúc dâng trào, dường như không thể khống chế được bản thân, vô thức ôm chặt lấy Ân Tịch Ly, tức thì phản ứng gì nên có cũng đều có, tâm can rối loạn, cuồng nhiệt như thể muốn ăn tươi nuốt sống đối phương!

Đang trong lúc cao hứng, bất chợt Ân Tịch Ly đưa tay đẩy hắn một phát, “Người làm cái gì vậy? Chó dữ muốn cắn người a? Bữa tối đã ăn gì thế? Miệng thối!”

Cả khối nhiệt huyết của Viên Liệt đang dâng trào đến tận đỉnh đầu lập tức nguội lạnh mà rút ngược trở về, ngược mặt nhìn Ân Tịch Ly ở trước mắt, bất giác hắn đang thể hiện ra một thái độ hết sức khó hiểu... Vừa tựa như cười, lại vừa có vẻ bực bội, đồng thời còn thêm vào chút mỉa mai.

Viên Liệt thực sự không cam tâm a, vì có gì bản thân cứ bị mỗi ánh mắt, mỗi cử chỉ tùy tiện của Ân Tịch Ly khiến cho lòng dạ nhiễu loạn như vậy, hắn – Viên Liệt, chưa hề lâm vào tình cảnh này bao giờ?!

“Xùy xùy xùy.” Sau một chiêu ‘đình chiến’ tài tình, bất chợt Ân Tịch Ly dùng mũi chân đạp đạp vào đầu gối Viên Liệt, “Tránh ra đi, nặng muốn chết!”

Viên Liệt quan sát hắn một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi ngồi dậy, mang theo chút tức tối nhìn hắn, nhịp thở vẫn còn bất ổn.

“Nhìn cái chi a?” Ân Tịch Ly bực bội, tên này lại muốn gì đây?

Viên Liệt hít sâu một hơi rồi không để ý tới hắn nữa, bước xuống, quay trở về bên giường của mình, ngã đầu nằm ngủ.

Ân Tịch Ly bị hấn phá cho rối tinh rối mù lên, tên này thực sự khó hầu a! Xong chuyện cũng xoay người vỗ giắc. Nằm trên giường được một hồi mới sức nhớ, la lên, “Ai, tắt đèn đi chứ.”

Một lúc sau, Viên Liệt mới đáp trả lại, “Sao người không tự tắt đi?”

Ân Tịch Ly nghĩ bụng, tên này đang định chọc tức hắn a, có điều để đèn sáng thật sự rất khó ngủ, hắn đành ngồi dậy, chạy đến bên bàn chuẩn bị thổi tắt ánh nến.

Thế nhưng, hắn vừa hít vào một hơi còn chưa kịp thổi ra thì đột nhiên Viên Liệt vung tay áo... Phốc... Bóng tối bao trùm.

Ân Tịch Ly ngẩn người, quay sang nhìn, chỉ thấy trong bóng tối, Viên Liệt đang đối hắn cười xấu xa, Ân Tịch Ly then quá hóa giận, đưa tay cầm ngọn nến lên, hung hăng chọi vào tên kia.

Viên Liệt dễ dàng bắt được rồi trở mình ngủ tiếp, tự nhủ, yêu nghiệt đáng chết, người đừng đắc ý, đừng tưởng rằng cả thiên hạ ai cũng bị người nắm ở trong tay, Viên Liệt ta không dễ dàng để cho người thao túng như thế đâu!

....

Cả một đêm, Ân Tịch Ly ngủ ngon lành, Viên Liệt thì lại trần trọc lăn qua lăn lại mãi đến quá nửa đêm mới miễn cưỡng chợp mắt được.

Lúc Viên Liệt tỉnh giấc, trời đã sáng trưng.

Viên Liệt cố trở người ngồi dậy, thăm mắng mình hồ đồ, trước giờ, mỗi ngày đều dậy sớm luyện công, hôm qua chẳng biết bị Ân Tịch Ly làm cho mê muội kiểu gì mà lại ngủ thẳng đến lúc muộn như vậy.

Nghĩ tới đây, Viên Liệt đưa mắt sang giường Ân Tịch Ly, nhận thấy người đã đi mất, chăn đệm cũng được xếp lại chỉnh tề rồi.

Viên Liệt càng bất mãn, tự nhắc bản thân, nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng giống như Trần Tĩnh, vì mỹ nhân mà trở thành vong quốc chi quân! Viên Liệt phiền muộn lắc đầu, đứng dậy, chợt nghe bên ngoài có tiếng cười nói.

Hắn có chút nghi hoặc, đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy Ân Tịch Ly đang ngồi ăn điểm tâm, cạnh đó là Hạ Vũ và Tiêu Lạc...còn có cả Viên Lạc nữa.

Viên Liệt khẽ nhíu mày, sao Viên Lạc lại đến đây?

Bất chợt, không biết Viên Lạc đang nói gì với Ân Tịch Ly mà khiến hắn cười ha hả.

Viên Liệt lẳng lặng đứng nhìn một hồi, chợt cảm thấy buồn bực.

Lúc bấy giờ, chợt nghe Viên Lạc khẽ hỏi, “Đại ca đâu? Sao còn chưa ra nữa? Để muộn không khéo sẽ bị Tước Vĩ lão gia tử mắng.”

Đang nói dở dang thì Viên Liệt đẩy cửa bước ra.

“Đại ca.” Viên Lạc cười hề hà chào.

Viên Liệt gật đầu, tiến lại gần hỏi, “Đã hết bệnh chưa?”

“Khỏi rồi, có gọi lang trung xem qua.” Viên Lạc trả lời.

Ân Tịch Ly ngồi một bên, vừa uống đậu hũ hoa, vừa định đưa tay lấy một cái bánh bột mì, lúc này bên trong vỉ hấp chỉ còn lại một cái, Viên Liệt trông thấy, nhanh tay đoạt mất, ngậm vào miệng, rồi vội đi tìm Tước Vĩ.

Ân Tịch Ly lập tức phát hỏa, mắng, “Viên Liệt, ngươi dám học theo Tước Vĩ phàm ăn đi giành phần của ta?!”

Viên Liệt đã đi tới cửa, gặm bánh bột mì nói, “Ngươi ăn ít ít lại thôi, trông cái bụng ngươi phình cả ra rồi!”

“Hả?” Ân Tịch Ly ngạc nhiên đưa tay sờ sờ bụng, làm gì có? Toàn thân hắn chỉ được mấy lượng thịt lại còn có thể có bụng sao?

Bực bội đưa mắt nhìn lên thì Viên Liệt đã đi mất.

“Ta béo thật sao?” Ân Tịch Ly ngó sang hai bên, hỏi Viên Lạc và Hạ Vũ.

Hạ Vũ cười ra một tiếng, tựa hồ tâm trạng rất tốt, rồi đứng dậy, vội vàng tiến về hướng được phòng.

Tiêu Lạc đứng lên, bám theo hỏi, “Ai, Hạ Vũ, làm gì mà lúc nào ngươi cũng khẩn trương vậy? Theo ta ra phố đi, hôm nay ta có hẹn vài người cùng đến uống rượu.”

“Không rảnh.” Hạ Vũ thản nhiên nói, “Ngươi rủ mấy kẻ suốt ngày ăn không ngồi rồi ấy.”

Ân Tịch Ly giật giật mí mắt, lão tử đã trêu ai chọc ai hả.

Viên Lạc thấy mọi người đều khích Ân Tịch Ly, bèn nói, “Tịch Ly a, ngươi đã ăn no chưa? Ta và ngươi lên phố ăn chút gì nha?”

Ân Tịch Ly cau mày, nói, “Ai...Quên đi, không ăn nữa, mới sáng sớm mà bụng dạ đã bực bội rồi.” Nói đoạn, đứng dậy rồi chạy đi.

“Ngươi đi đâu vậy?” Viên Lạc đuổi theo Ân Tịch Ly.

“Đến kỹ viện.” Ân Tịch Ly tức tối đáp.

“Hả?” Viên Lạc nhíu mày, “Ngươi đến kỹ viện làm cái gì?”

Ân Tịch Ly thấy hắn hoảng hốt, đâm ra phải bắt đắc dĩ giải thích, “Tước Vĩ muốn thăm cổ nhân của hắn.”

“Nga, ra là thế.” Viên Lạc thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hoài nghi, thật sự không ngờ tới a, Tước Vĩ đã lớn tuổi như vậy mà vẫn còn có nhà hững để hưởng thụ.

Đến chỗ Tước Vĩ, liền trông thấy Tước Vĩ đang ngồi trong bàn nói gì đó với Viên Liệt.

Ân Tịch Ly bước vào, hỏi, “Lão đầu, khi nào thì đến kỹ viện?”

Viên Liệt mở to hai mắt nhìn hẩn, Tước Vĩ kéo Viên Liệt lại nói cho hẩn nghe về chuyện đi đến Nghi Phượng Các hôm nay, Viên Liệt gật đầu, Viên Lạc liền mở lời, “Ta cũng muốn đi.”

“Không được đi!” Viên Liệt nghiêm mặt, “Phải về nhà tiếp tục nghỉ ngơi.”

Viên Lạc hơi thất vọng, nói, “Thấy các người đi điều tra vụ án ta cũng muốn theo, bệnh của ta đỡ rồi mà.”

Viên Liệt sầm mặt xuống khiến Viên Lạc có hơi sợ hãi, Ân Tịch Ly thấy được bèn nói với Viên Liệt, “Uy, sao người lại như vậy a?”

Viên Liệt sững sốt.

Ân Tịch Ly bắt mẫn, “Hẩn đã lớn thế này rồi, hơn nữa còn có địa vị trong quân ngũ, cũng là một cá nhân độc lập như người, đừng tưởng người là đại ca của người ta là có quyền quản lý người ta.”

Sắc mặt Viên Liệt liền càng trở nên khó coi hơn, phán, “Huynh đệ chúng ta, không cần ngoại nhân xen miệng vào.”

Ân Tịch Ly nhướn mi một cái, cười khẩy, “Vậy sao, huynh đệ a, nói thật là dễ nghe...”

Viên Liệt có chút kinh động, nhận ra Ân Tịch Ly đã bất ngờ đổi sang vẻ mặt mờ ám, đôi mắt kia dường như có thể xuyên thấu tâm can, lợi hại đến mức khiến Viên Liệt bất chợt toát mồ hôi lạnh.

Ân Tịch Ly thấy Viên Liệt bắt đầu khó chịu, liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt lại, cúi xuống uống trà.

Tước Vĩ bắt đắc dĩ lắc đầu.

Viên Lạc hầu như chẳng hiểu gì cả, tưởng rằng vì mình mà Ân Tịch Ly và Viên Liệt mới tranh cãi, bèn giảng hòa, “Hay là...ta không đi nữa, kỳ thực hôm nay cha cũng có việc bảo ta làm.”

Viên Liệt nhìn hẩn, hỏi, “Phụ thân kêu người làm cái gì?”

“Nga... Thì chuyển vài thứ đến tổng doanh trại, đại loại là cấp cho các binh sĩ mở tiệc.” Viên Lạc trả lời.

“Vậy sao còn chưa đi?” Viên Liệt nói, “Làm xong sớm để còn về nghỉ ngơi, phải chờ đến khi người khỏi bệnh đã.”

“Nga.” Viên Lạc gật đầu, có hơi miễn cưỡng hướng qua Ân Tịch Ly vẫy tay, chào, “Tịch Ly, ta về trước đây, bao giờ xong việc ở quân doanh sẽ trở lại tìm người.”

Ân Tịch Ly gật đầu, Viên Lạc cũng rời đi.

Tước Vĩ vừa dùng xong điểm tâm, lên tiếng, “Đợi ta thay y phục là chúng ta khởi hành ngay, đúng rồi, gọi cả Tô Mẫn luôn, chẳng biết nàng có thể đi lại được chưa.”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Ta đã phái người đến báo cho nàng... Phải rồi, ngài thay y phục để làm gì?”

“Ai.” Tước Vĩ khoát tay, trịnh trọng nói, “Đi gặp mỹ nhân, đương nhiên cần sửa soạn sao cho dễ nhìn chứ.”

Ân Tịch Ly đỏ khốc đỏ cười, quay đầu lại, chợt bắt gặp Viên Liệt đang lạnh lùng nhìn mình.

Ân Tịch Ly nhướn mày, cười hỏi, “Viên đại ca, làm sao vậy?”

Viên Liệt sắc mặt khó coi, nói, “Chuyện của huynh đệ bọn ta người đừng can thiệp vào.”

Ân Tịch Ly thản nhiên cười cười, bảo, “Viên Liệt.”

Viên Liệt nhìn hẩn khó hiểu, đột nhiên Ân Tịch Ly lấy mu bàn tay gõ nhẹ vào ngực hẩn, rồi vừa cười vừa tiếp cận lại gần, lời nói ái muội, “Những gì người nghĩ trong đầu, so với người ta còn biết rõ hơn.”

Mặt Viên Liệt biến sắc.

Ân Tịch Ly thu hồi bộ dạng tươi cười, “Ngoài mặt người biểu hiện như một quân tử, nhưng kỳ thực chỉ là kẻ tiểu nhân mà thôi.”

“Người...” Mặt Viên Liệt tối sầm, đưa tay xiết chặt cổ tay Ân Tịch Ly, “Người thôi nói xằng nói bậy đi!”

Ân Tịch Ly cười, đáp, “Bất quá người cũng là ý lại bản thân có chút thiên phú nên mới kiêu ngạo, ngang ngược ... Nhưng rốt cuộc, so ra với người huynh đệ của người chẳng hơn được bao nhiêu, người đứng ở phía trên tốt nhất là nên cẩn thận một chút, tránh để người khác gạt mình xuống dưới.”

Viên Liệt vừa thu tay về, Ân Tịch Ly lập tức đau đến rùng mình, nhưng chỉ cười chứ không giận, rồi chỉ vào mũi hắn, nói, “Vẫn là câu trước đây, người vẫn còn non nớt lắm, lại hay phí thời gian vào những việc không đâu, không bằng người cứ nhìn mà xem, nữ nhân toan tính quá thì có thể làm nên chuyện, nhưng nam nhân vọng tưởng quá chỉ khiến khí phách mai một đi!”

Viên Liệt chấn động, tưởng chừng như bị tát nước vào mặt, không nói nên lời.

Ân Tịch Ly thấy hắn bất động, bèn rút tay về.

Trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng Viên Liệt cũng định thần lại, tuy trong lòng vẫn không ngừng dao động bất ổn, gật gù, “Người nói quả không sai, không sai!”

Ân Tịch Ly mỉm cười, xoay người bỏ đi, đột nhiên bị Viên Liệt kéo lại.

“Làm gì vậy?” Ân Tịch Ly lườm hắn một cái, “Ta cũng muốn đi thay y phục đẹp để gặp mỹ nhân!”

Viên Liệt nhìn hắn xoi mói, phán, “Người còn muốn đổi xiêm y đẹp để gặp mỹ nhân sao?”

Ân Tịch Ly giật giật mí mắt, chợt nghe Viên Liệt phát ngôn cợt nhả, “Dù người có mặc phá bố lạn sam (trang phục tồi tàn) , cả thiên hạ cũng chẳng có mấy mỹ nhân có thể sánh được với người?”

“Thối tha!” Ân Tịch Ly nghe chói tai, tung chân đá Viên Liệt.

Viên Liệt xoay người tránh né, rồi thật nhanh túm lấy cánh tay Ân Tịch Ly khóa lại trước ngực, tay Ân Tịch Ly bị nắm chặt, vùng vẫy mấy cái mà vẫn không thoát ra được, nổi giận nói, “Viên Liệt, người lại muốn đánh nhau hả!”

Viên Liệt mỉm cười, “Người muốn đánh với ta sao? Vậy thì đánh đi chứ?” Nói đoạn, đưa tay nâng cằm hắn lên.

Ân Tịch Ly thấy Viên Liệt ngạo nghễ như thế, đâm ra uất ức, trừng mắt nhìn hắn.

Viên Liệt trái lại rất thản nhiên, nhanh chóng thả tay hắn ra, cười bảo, “Chẳng phải người luôn tự cho rằng bản thân mình rất giỏi giang sao?”

Ân Tịch Ly sững sốt.

Bất ngờ Viên Liệt nheo mắt lại, túm lấy cổ áo hắn rồi nói, “Chẳng phải người cũng ý vào chút thông minh vật vãnh cùng với cái mặt dày kia mà hoành hành ngang ngược sao?! Đã vậy còn không chịu thừa nhận kẻ khác cũng nhìn người như thế... người nghĩ người là cái thá gì?”

Ân Tịch Ly vung tay định giáng cho hắn một đòn, Viên Liệt dễ dàng bắt lấy cổ tay hắn, “Cứ cho rằng bản thân người có chút bản lĩnh đi, thì trên đời này không phải bất kỳ ai nhìn thấy người cũng si mê người đến thất điên bát đảo đâu. Viên Liệt ta bất quá chỉ bị diện mạo của người mê hoặc, nhưng không có nghĩa là đã bị người thu phục, nếu người muốn giương oai thì trước tiên phải biết chọn đối tượng đã!”

Không ngờ, Ân Tịch Ly vẫn tiếp tục xuất ngôn đùa bỡn với Viên Liệt, “Viên Liệt, người con mẹ nó thật sự chẳng ra gì cả, nếu người cứ tiếp tục như vậy suốt đời cũng đừng vọng tưởng đến chuyện được ta coi trọng!”

“Người muốn khinh thì cứ việc khinh đi.” Viên Liệt cũng ngoan cố không chịu thua kém, “Người chướng mắt ta, ta còn chướng mắt người hơn, người thay y phục ta cũng thay y phục, để xem những mỹ nhân kia thích loại thư sinh càn quấy như người hay là đại tướng quân ta đây!”

“A phi!” Ân Tịch Ly nghe vậy liền nổi trận lôi đình, tên Viên Liệt này hôm nay dám cả gan hơn thua tới cùng với hắn sao, hai người đang ở trong viện đối mặt trừng nhau đàng đàng ngộ khí, chợt nghe cách đó không xa có tiếng cười khe khẽ vọng tới.

Cả hai ngẩn người quay đầu lại, phát hiện Tước Vĩ hai tay chống cằm ngồi ngay cửa nhìn bọn hắn, phán, “Ai...Hai người các người thật sự là rất tầm phào, lớn đến thế rồi mà cãi nhau còn thiếu đạo lý hơn cả tiểu hài tử.”

Thấy hai tên gốc cứ ngậy người ra nhìn mình, Tước Vĩ lấy giọng điệu của tiểu hài tử rồi mô phỏng.

“Người xấu lắm, một điểm cũng không hảo! Ta đi tìm người tốt chơi đây!”

“Chính người mới xấu nha, ta cũng đi tìm người tốt hơn một vạn lần so với người mà chơi!”

“Ta không thêm thích người!”

“Ta cũng không thích!”

“Người tốt hơn người có cả đồng a!”

...

Tước Vĩ bắt chước xong, liền quay sang trách móc đôi câu với hai kẻ đang tự cảm thấy xấu hổ, “Ai...Thật mất mặt, hai người không cần thay y phục nữa, có đi ra ngoài cũng đừng xưng là đồ đệ của Tước Vĩ ta.”

Nói xong, lão gia tử đứng lên, thung thính bước ra cửa, phân phó với nha dịch, “Ai, tìm vài người chuẩn bị một cỗ kiệu cho tử tế, đưa Tô Mẫn cô nương đi theo ta.”

“Rõ.” Đám nha dịch tuân mệnh.

Ân Tịch Ly và Viên Liệt đưa mắt nhìn nhau, Viên Liệt buông lỏng tay ra, Ân Tịch Ly cũng quay người theo sau lão đầu, thế nhưng đi được vài bước vẫn thấy không cam tâm bèn quay lại hung hăng đạp một cước vào đùi Viên Liệt.

“Người...”

Viên Liệt tròn hai mắt nhìn hấn, nhưng khi bắt gặp vẻ mặt bất mãn của Ân Tịch Ly thì trong lòng lại khẽ động, thôi quên đi, chẳng qua chỉ có một cước, cứ nhường cho hấn đá vậy.

34. Chương 34: Không Ngừng Một Khắc

Tâm trạng Viên Liệt luôn lên xuống thất thường vì liên tục bị Ân Tịch Ly tung hứng không biết phải ứng phó sao cho cam, tên này có đôi khi rất cần quấy, hơn nữa còn đặc biệt thích khiêu khích hấn, nói thật ra thì Ân Tịch Ly cũng thuộc loại được thảo nhân yêu thích. Viên Liệt vẫn hay cảm khái, nếu hấn có thể ngoan ngoãn thuận theo ta một chút thì quả là tốt biết mấy?!

Trở ra cửa, hai người đi theo Tước Vĩ, bám sát phía sau là kiệu của Tô Mẫn, tất cả cùng hướng tới Nghi Phượng các.

Suốt chặng đường chẳng ai buồn nói câu nào, trong chớp mắt đã đến trước cửa chính Nghi Phượng các... Ở chốn kỹ viện này, ban ngày nghiêng nhiên là vắng người.

Bên trong đại sảnh, các cô nương hiện đang dùng bữa, các nàng lo ăn no rồi đi ngủ, để ban đêm còn tỉnh táo mà làm việc, vừa thấy Tước Vĩ với chòm râu bạc sải bước tiến vào, các cô nương đều nhin cười không được, “U, vị lão gia này, lớn tuổi như thế còn đến tìm vui nha?”

Mấy kỹ nữ còn chưa dứt lời, chợt phát hiện đằng sau Tước Vĩ chính là Ân Tịch Ly và Viên Liệt.

“Ai u uy!” Các cô nương tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào hai người mà lau nước miếng.

Ân Tịch Ly cười một cách hết sức phong độ, còn Viên Liệt vẫn giữ bản mặt lạnh lùng đặc trưng.

Có nhiều cô nương nhận ra Ân Tịch Ly chính là tân Tri phủ mới nhận chức, Viên Liệt thì đã nổi danh tại kinh thành, bèn vội vàng đến hành lễ với hai người, “Ân đại nhân, Viên tướng quân~”

Những thanh âm ngọt ngào nũng nịu kia nghe thật êm tai, Ân Tịch Ly gật đầu cười, đáp lễ, “Các vị cô nương hảo.”

Các cô nương được trọng đãi, đương nhiên rất hoan hỉ, đều nhận thấy Ân Tịch Ly hảo thân thiện.

Viên Liệt thấy Ân Tịch Ly hoàn toàn ung dung không hề có chút bối rối, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ai ai.” Tước Vĩ phất cán quạt ra xua xua mọi người rồi nói, “Tất cả đừng kích động, bọn ta đến đây là có chuyện quan trọng muốn tìm Phượng Di của các người.”

“Nga...Nguyên lai lão gia tử chính là cố nhân của Phượng Di.” Một cô nương đứng lên, quan sát Ân Tịch Ly và Viên Liệt, cười hỏi, “Lão gia tử, lẽ nào hai vị đây là con riêng của Phượng Di nhà chúng ta?”

Ân Tịch Ly cố gắng nể tình mà cười, nói, “Làm gì có khả năng đó a.”

Viên Liệt sa sầm mặt.

Tước Vĩ vẫn còn hứng chí, tiến đến gần chọc ghẹo cô nương nọ, “Nha đầu kia, rõ ràng là con của hai ta, sao lại bảo là của người khác.”

“Phi a!” Cô nương nọ phỉ nhổ Tước Vĩ một cái, vừa cười vừa chạy lên lầu gọi, “Phượng Di, tỷ xem lão bất nhũ nhà tỷ chiếm tiện nghi của người ta kìa!”

Tước Vĩ cười ha hả, quay đầu lại liền thấy Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt cau mày nhìn hắn, ánh mắt hết sức khinh bỉ.

Tước Vĩ tăng hắng một tiếng, thoáng chốc đã lấy lại biểu tình không thể phúc hậu hơn trên mặt, rồi ngồi thật nghiêm trang.

Ân Tịch Ly và Viên Liệt cũng đến bên cạnh hắn, ngồi xuống cùng bàn.

Một khắc sau, chợt nghe từ trên lầu vọng xuống tiếng bước chân lộp cộp lộp cộp, một nữ nhân chậm rãi đi xuống, nữ nhân này ăn vận lộng lẫy sang trọng, khoác áo choàng ngân hồ (cáo bạc), tuy đã hơi lớn tuổi, nhưng vẫn có thể thấy được lúc còn trẻ chắc chắn là dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, lại tràn đầy anh khí, lưu lạc chốn phong trần mà vẫn toát ra khí chất thanh cao, rất hiếm có. Thảo nào, người Nhạc Đô hề nhắc đến kinh thành đệ nhất danh kỹ thì lập tức giương ngón cái lên rồi phán ngay rằng: Phượng Di... Quả thực nữ nhân tầm thường không thể sánh được với nàng.

“Nga...Nguyên lai là có khách quý hạ cố tới thăm.” Phượng Di tiến đến bên bàn, hành lễ với cả ba người, nói, “Tham kiến tam vị đại nhân, thật vinh dự cho Nghi Phượng các của tiện nữ này.”

“Không dám không dám.” Tước Vĩ vui vẻ phất khởi nhìn Phượng Di, khen, “Phượng Di, nhiều năm rồi không gặp, kỳ thực phong thái vẫn như xưa a.”

“Lão nhân gia, ngài lại khiến ta hổ thẹn rồi, ta giờ đã lớn tuổi nga.” Phượng Di đoan trang ngồi xuống, nhìn qua Ân Tịch Ly và Viên Liệt, gật đầu cười cười nói, “Chắc nhị vị đại nhân mới đến đây lần đầu tiên đi, quả thật là những thanh niên anh tuấn ... Ai, thật đáng tiếc rằng ta đã có tuổi rồi.”

“Không hề, không hề!” Ân Tịch Ly cười, nói, “Phượng Di hảo phong vận[40] Tịch Ly hôm nay rốt cuộc cũng được mở mang tầm mắt.”

Phượng Di vội bảo không dám, mặt khác liền có thiện cảm đối với Ân Tịch Ly, một thư sinh trẻ tuổi tiền đồ vô lượng, phải chủ động gọi các điều (kỹ viện) tỷ đến kết giao...Người này rất đặc biệt a.

“Phượng Di, bọn ta còn trẻ này!” Lúc bấy giờ, các cô nương đang che miệng cười đứng cách đó không xa lên tiếng.

Ân Tịch Ly gật đầu cười cười với các nàng, “Thanh xuân mỹ mạo.”

Các cô nương nghe xong, bắt đầu xôn xao, Viên Liệt trợn mắt liếc Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly nhướn nhướn mày...Cớ gì phải ngoan cố bày ra bộ mặt hung hãn như thế, ai lại đến kỹ viện mà còn giả bộ làm hiếu tử a? Có giỏi thì ra pháp trường tìm vui đi!

Đúng lúc đó, chợt thấy rèm cửa nhỏ theo sau Tước Vĩ được vén lên, Tô Mẫn lộ đầu bước ra, lạnh lùng liếc nhìn đám kỹ nữ kia như thể muốn giết người, hơn nữa sắc mặt nàng còn tái nhợt, khiến đám kỹ nữ cả kinh lập tức tản ra, trốn lên lầu nhìn trộm.

Phượng Di nguyên bản bị mất hứng, tự hỏi không biết cô nương nhà ai mà thiếu lễ độ như thế, nhưng khi nhìn kỹ khuôn mặt của Tô Mẫn hồi lâu, đột nhiên nàng “Ai nha!” một tiếng rồi đứng lên chạy tới đỡ, “Người là Tô Mẫn a?”

Tô Mẫn gật đầu đáp, “Phượng Di!”

“Hài nhi, người còn nhận ra ta sao?”

Tô Mẫn liền gật đầu, khi nàng còn bé đã từng theo mẫu hoàng đến gặp Phượng Di một lần, lúc ấy Phượng Di hết mực yêu thương nàng, nàng vẫn luôn nhớ rõ.

Phượng Di vốn định đỡ Tô Mẫn ngồi xuống, thế nhưng Tô Mẫn bất cẩn làm động đến vết thương, đau đớn thốt lên một tiếng, Tước Vĩ vội nhắc nhở, “Chậm đã chậm đã, nàng đang bị trọng thương!”

Phượng Di chau mày, phát hiện ra cổ và tứ chi Tô Mẫn đều được băng bó, nàng sửng sốt một lúc lâu rồi nghiêng rằng, “Ai dám dả thương người? Chẳng phải người đã đăng cơ rồi sao?”

Tô Mẫn gặp được thân nhân, nước mắt liền tuôn rơi, bám lấy Phượng Di kể, “Phượng Di, nương ta đã bị người ta hại chết, để vị của ta cũng bị tước đoạt, các ả hợp lại để ám toán mẫu tử ta!”

“Cái gì?” Sắc mặt Phượng Di thay đổi, nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói, “Ta đã từng trách người: có sao lại không hiểu chuyện như thế, đến đại tang của mẫu thân mà người còn không phải người đến báo cho ta, nguyên lai đã xảy ra chuyện này, nhất định là có người sát hại hảo tỷ muội của ta...” Thở dốc một lát, Phượng Di mới điều hòa lại được nhịp thở, gật đầu nói, “Ta hiểu rồi, ta biết kẻ lòng lang dạ sói nào đã sát hại mẫu thân người, hài nhi đừng sợ, ta sẽ báo thù cho người!” Nói xong, Phượng Di đưa tay ôm lấy Tô Mẫn, dẫn vào một sương phòng trên lầu, mặt khác phân phó người, “Đi làm món gì đó bổ dưỡng rồi chuẩn bị giường chiếu cho tốt, kể từ hôm nay nàng chính là khuê nữ của ta!”

Các cô nương biểu tình khó hiểu, nhưng sau đó vội vàng thi hành.

Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt và cả Tước Vĩ ngồi ở đại sảnh đưa mắt nhìn nhau, nhận thấy bản thân đã bị gạt qua một bên, không ai phản ứng gì.

Được một lúc, Tước Vĩ tăng hắng, nói, “Ách... Vừa hay, chúng ta hãy đi thăm khuê phòng của các cô nương thôi!”

Ân Tịch Ly và Viên Liệt đồng loạt hung hăng ném cho hấn một cái trừng mắt!

Tô Mẫn được Phượng Di thu xếp ổn thỏa hết thảy, Phượng Di tỉ mỉ kiểm tra thương thế của nàng xong, biết nàng toàn thân hơn mười chỗ bị đao dả thương, mẫu thân nàng thì bị người ta hạ độc chết, cũng không cầm được nước mắt, lắc lắc đầu nói, “Mẫu thân người tâm lòng quảng đại, là Nam Quốc chi mẫu, sao dám lão bất tử kia lại có thể nhẫn tâm hại người được chứ!”

Tô Mẫn cũng khóc theo, song gặp lúc đang mang thương thế, Hạ Vũ dạn không nên thương tâm quá độ, bằng không có thể phạm tới vết khâu, gây nguy hiểm đến tính mạng.

Phượng Di nghe Ân Tịch Ly nhắc nhở xong thì lập tức ngừng khóc ngay, không gợi những chuyện đau lòng với Tô Mẫn nữa, chỉ hết mực thương yêu mà hảo an ủi một phen, Tô Mẫn mới nín được.

Tước Vĩ lên tiếng, “Phượng Di, bọn ta cũng muốn báo thù cho Nam vương, nếu người biết được đầu mối gì thì đừng ngần ngại nói cho bọn ta hay.”

Phượng Di giương mắt nhìn cả ba người một lúc rồi lại đảo mắt qua Viên Liệt, “Viên tướng quân đây nguyện ý xuất binh giúp Nam quốc sao?”

Viên Liệt gật đầu.

Nhân thần Phượng Di thoáng dao động, hỏi, “Ta chỉ biết là, nếu đánh Nam quốc, nhất định phải điều binh đi xa, trong thời điểm đó, đừng nói đến việc thế lực của Viên tướng quân tại kinh thành bị hao tổn, viễn chinh chắc chắn gây thiệt hại nhân mã không ít, lẽ nào Viên tướng quân chấp nhận cuộc trao đổi bất lợi này?”

Viên Liệt nhú mày, không thể xem Phượng Di này như một nữ lưu bình thường được, khả năng nhận định thời thế rất thông suốt, đích thực không phải loại người hời hợt. Vấn đề đó, hấn không tiện trả lời, dù gì cũng mới gặp mặt, chẳng biết ngọn chẳng biết nguồn, tiết lộ ra quá nhiều không hay, nhưng không nói thì làm thế nào để khiến người ta tín phục đây?

Đang bối rối thì chợt nghe Tịch Ly cười đáp, “Thiên kim dễ có, binh tướng dễ thu, nhưng nhân tâm lại khó cầu, thiên thời địa lợi đều có đủ, hiện tại chỉ thiếu mỗi nhân hòa, phải có nhân hòa thì hành sự mới thuận lợi.”

Phượng Di ngẩn người, đưa mắt nhìn Ân Tịch Ly, một lúc sau đành lắc đầu cười, nói, “Tân khoa Trạng nguyên, hảo biện luận.”

Ân Tịch Ly cũng cười lắc đầu, vẻ mặt ngu ngơ vờ như không hiểu gì mà nói, “Không phải đâu, chính là Phượng Di hảo thông minh.”

“Ha ha.” Phượng Di lấy làm vừa ý, gật đầu, “Hảo! Có Viên tướng quân đồng ý hỗ trợ, lo gì không trừ được hại, tất nhiên là ta sẽ cung cấp thông tin, chứ vị, mời ngồi.”

Tước Vĩ hài lòng, kéo ghế ngồi xuống, Ân Tịch Ly vừa an tọa liền nghiêng đầu liếc Viên Liệt, nháy mắt vài cái như muốn bảo ____Thấy chưa? Lợi hại không!

Viên Liệt có chút bất đắc dĩ, tên này, lúc yêu thì người ta chỉ ước được hôn hân một cái, khi hận lại khiến kẻ khác không cầm được muốn cắn chết hân.

Ân Tịch Ly nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Viên Liệt, cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi quay đầu lại, chợt phát hiện Tô Mẫn đang theo dõi hân, có phần hung dữ xen lẫn chút buồn bực, Ân Tịch Ly thất kinh, tự nhủ... Ta nào có đắc tội với Nam vương này đâu?

Tô Mẫn gặp bộ dạng ngờ nghệch của Ân Tịch Ly, chỉ bất mãn quay sang chỗ khác, cúi đầu im lặng.

Phượng Di hiểu ý, mỉm cười đưa tay vỗ nhẹ lên vai nàng, hạ giọng nói, “Mẫn nhi, hảo tinh mắt.”

Tô Mẫn thoáng thẹn thùng liếc nhìn Phượng Di, Phượng Di lắc đầu, thở dài, “Tiếc là, không dễ đâu a.”

Tô Mẫn trong lòng minh bạch, cũng có chút bồn chồn.

Phượng Di âu yếm vuốt tóc nàng, nói, “Đừng hấp tấp, Phượng Di đây là người từng trải, về sau sẽ từ từ phân giải cho người nghe, chúng ta bày kế sách, trước tiên người cứ dưỡng cho lành bệnh đã.”

Tô Mẫn nghe xong trong lòng mừng rỡ, lập tức chuyển sang gật gù, đồng thời liếc nhìn Ân Tịch Ly rồi tiếp tục cúi đầu im lặng.

Ân Tịch Ly tự nhiên dùng trà, trên mặt không có biểu hiện bất thường gì, tựa như không hề nghe thấy.

Viên Liệt nhìn hân mà không khỏi lo lắng, ngốc tử một sách này, rốt cuộc có ý thức được hay không chứ? Theo lý mà nói, hân chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấu tâm tư của Viên Liệt, trong khi một nha đầu đơn thuần như Tô Mẫn có ý tứ rõ ràng với hân, hân lại nhìn không ra? Có sao chẳng chịu phản ứng lấy một cái? Hân không sợ khiến cho cô nương nhà người ta hiểu lầm ư?

Tước Vĩ trông thấy tình hình sóng ngầm mãnh liệt kia thì lấy làm thú vị, đám thanh niên này hay thật, tai vạ đến nơi cũng mặc, phú quý vượt mắt cũng kệ, chỉ có tình a ái a vân vân, chung quy vẫn được đặt lên hàng đầu.

“Hiện thời kẻ nào đang tại vị?” Phượng Di hỏi Tô Mẫn.

“Dao Quế.” Tô Mẫn trả lời.

Phượng Di gật đầu phán, “Quả nhiên.”

“Phượng Di, người biết ả sao?” Tô Mẫn hỏi.

“Mẫu thân của Dao Quế là muội muội cùng cha khác mẹ với thân mẫu của người, năm đó ả đã từng tranh đoạt vị trí Nam Quốc tông chủ với mẫu hoàng người.”

Tô Mẫn khó hiểu hỏi, “Mẫu hoàng chưa bao giờ kể với ta việc này a.”

“Con người mẫu thân người chính là như thế, không muốn người thù ghét người khác.” Phượng Di lắc đầu nói, “Lần tạo phản này chắc chắn đã có âm mưu từ trước, thành phần chủ chốt nhất định là bè phái Dao gia, cả Tam công[41] nữa.”

“Mẫu thân ta mà còn có thể làm mất lòng ai sao?” Tô Mẫn thất vọng, “Mẫu thân ta đối bất cứ việc gì của Nam Quốc cũng đều tận lực cả!”

“Không phải do mẫu thân ngươi bất hảo!” Phượng Di cười lạnh một tiếng, “Mà là đám tiện nhân kia tư tưởng tới nam nhân đến phát điên rồi!”

Tô Mẫn sửng sốt, Ân Tịch Ly và Viên Liệt cũng sửng sốt, Ân Tịch Ly nghĩ thầm, ai nha, A di đà Phật, vì có gì mà nữ nhân dạo gần đây đều hung hãn như thế a?!

“Việc này có liên quan tới nam nhân sao?” Tô Mẫn hỏi.

“Mấy tiểu quốc chung quanh Nam Quốc, từ lâu đã thông đồng với hoàng thất của Nam Quốc, bọn họ hận vì mẫu thân ngươi kiên quyết không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho nam nhân!” Phượng Di giải thích, “Do Nam Quốc tôn trọng tục tảo hôn, nên nam nhân bị trục xuất không cho lưu lại, nhưng đám nam nhân này lại thêm muốn sự giàu có thịnh vượng của Nam Quốc; các ả ngấm ngấm lập mưu thôn tính vương triều, rồi tìm cách đưa nhân tình của mình lên thượng vị, cũng chính là vì mục đích này!”

Ân Tịch Ly ngồi một bên nghe xong, liền nháy mắt vài cái với Viên Liệt.

Viên Liệt khó hiểu nhìn lại hắn.

Ân Tịch Ly thấp giọng nói, “Kỳ thực... Một quốc gia chỉ toàn nữ nhân, không có nam nhân... xem ra cũng không tốt lắm đâu!”

“Nam quốc của ta qua các thời đại đều theo tục tảo hôn!” Tô Mẫn nói, “Chẳng phải vì không có nam nhân mà là nam nhân không thể kế thừa vương vị, thành thân xong thì phải thuận theo nữ nhân, đó là truyền thống của Nam Quốc.”

Ân Tịch Ly nhướn mắt một cái rồi lặng thinh, Viên Liệt khẽ nhíu mày nhìn hắn___sao ngươi thích quản chuyện thiên hạ vậy? Đây là phong tục của người ta!

Ân Tịch Ly không nói, trầm nghĩ, phong tục cũng đâu thể đi ngược lại với bản năng con người chứ? Một khi đã lưỡng tình tương duyệt, tâm đầu ý hợp thì tất nhiên là phải ở bên nhau, tảo hôn cái gì a... Hơn nữa thiên chức của nữ nhân đã được định là lập gia sinh tử, mang nặng đẻ đau, nên cần có nam nhân chiếu cố! Lại nói, lẽ nào nếu sinh con trai, đến lúc nó lớn cũng phải đuổi đi?!

Tô Mẫn bắt gặp biểu hiện của Ân Tịch Ly, chợt thấy ảm ức, liền phân trần, “Kỳ thực tại người không biết đó thôi, mẫu hoàng đã hết sức nỗ lực đối với việc tình yêu và hôn nhân rồi, còn nữa, các người có biết những bộ lạc lân cận Nam Quốc đều theo chế độ đa thê không, nữ nhân bị đối xử như vật phẩm chứ chẳng hề được coi là người!”

Ân Tịch Ly sửng sốt.

“Biên giới Nam Quốc chính là để giữ cho bên ngoài không thể xâm nhập được, hay đúng hơn thì nam nhân bên ngoài không thể vào, còn toàn bộ nữ nhân đều có thể, chỉ cần bước vào trong là sẽ được bảo hộ. Song song đó, nữ nhân Nam Quốc nếu thực sự đã tìm được nam nhân mà mình muốn chung sống, cũng có thể rời đi! Tuyệt đối không bị ngăn cản.” Tô Mẫn nói đoạn, ho khan vài cái rồi tiếp tục, “Mẫu thân ta đã vì hàng vạn nữ nhân bị hành hạ ngược đãi ở phương nam mà lập ra cả một quốc gia an toàn, sự thịnh vượng của Nam Quốc cũng do chính bọn ta một tay kiến tạo, nếu để Nam Quốc... bị những bộ tộc háo sắc tàn nhẫn có lòng tham không đáy kia đoạt được, cuộc sống của nữ tử phương nam sẽ càng mịt mù tăm tối hơn nữa.”

Ân Tịch Ly nghe xong liền nhướn cao chân mày, liên tục gật gù nói, “Ta hiểu rồi, là ta trách oan mẫu hoàng người, chế độ ở Nam Quốc quả là đúng đạo! Cũng là ta nông cạn.”

Tô Mẫn nhìn Ân Tịch Ly một lúc, Ân Tịch Ly lại nói, “Ta nói thật, có muốn ta nhận lỗi với người không?”

Về mặt Tô Mẫn đã hết ảm ức, nằng lắc đầu, toàn bộ hờn giận đã tan thành mây khói từ lâu.

Ân Tịch Ly vỗ ngực, tự nhủ, mẫu thân a... Mẹ của nàng đúng là thánh mẫu a, người đích thị là cứu tinh của hàng vạn hàng nghìn nữ tử. Nghĩ tới đây, hắn đưa khuỷu tay thúc thúc Viên Liệt, nói, “Ai, nói thật, bằng mọi giá người phải ra tay cứu giúp những nữ tử này a!”

Viên Liệt nghe xong cũng xúc động, ai mà chẳng được mẫu thân sinh dưỡng chứ? Ai mà không có lấy một tỹ muội? Sao có thể cam tâm để nam nhân khi dễ coi như vật phẩm được! Nghĩ vậy liền gật đầu đáp ứng, trong khoảnh khắc, chợt thấy Tô Mẫn nhìn Ân Tịch Ly với vẻ mặt hâm mộ. Nhân thân của nàng, so với Tề Linh còn rõ rệt hơn...

Viên Liệt lại nhìn sang Ân Tịch Ly, phát hiện ra hắn vẫn còn lòng dạ cùng Tước Vĩ thưởng thức điểm tâm, chỉ có thể thở dài nhìn trời... Viên Liệt nghiêng rằng, yêu nghiệt này, câu dẫn hết nam nhân đến nữ nhân, đã thế còn chưa chịu dừng lại!

35. Chương 35: Hiểu Lâm Tai Hại

Tuy Tô Mẫn bị thương nặng khiến Phượng Di không đành lòng, thế nhưng để nàng một thân hoàng hoa khuê nữ lưu lại chốn như Nghi Phượng các chung quy là không phù hợp. Vì vậy rốt cuộc nàng lại quay về nha môn cùng nhóm của Ân Tịch Ly.

“Tiếp theo thì sao? Chúng ta xuất binh đánh Nam Quốc ư?” về tới nha môn Viên Liệt liền hỏi Tước Vĩ ngay.

Tước Vĩ cười cười đáp, “Không có bằng chứng rõ ràng, làm thế nào đánh được a? Người định kéo hơn mười vạn binh đến biên quan rồi cùng Nam vương kia xuất mã đại chiến với nhau ba trăm hiệp à?”

Viết Liệt bế tắc, chỉ có thể hỏi tiếp, “Vậy ngài bảo phải làm sao mới được đây?”

“Trước tiên cần khiến cho bách tính Nam Quốc hoài nghi ả, vì bất luận thế nào ả vẫn là kẻ giả mạo.” Tước Vĩ ngáp một cái, “Biện pháp thì các người tự nghĩ đi, ta đi ngủ chút đây, mệt quá.”

Thấy Tước Vĩ rời đi, Ân Tịch Ly và Viên Liệt cũng định bụng ra ngoài dùng bữa rồi từ từ suy nghĩ.

“Người thấy sao?” Viên Liệt hỏi.

Ân Tịch Ly trầm tư một lúc, “Ân... Phái người đến Nam Quốc loan truyền những chuyện gây bất lợi cho ả, sau đó chờ thương thế của Tô Mẫn bình phục, thu xếp cho nàng diện kiến hoàng thượng, rồi đề nghị hạ chiếu thư, triệu kiến Nam vương đến?”

“Nam vương giả mạo kia nhất định là không dám tới.” Viên Liệt cũng tin chắc, “Việc đó tất nhiên sẽ khiến bách tính Nam Quốc hoài nghi!”

“Ân.” Ân Tịch Ly thông thả gật đầu, tiếp tục, “Chủ ý này, ưu điểm cũng có mà khuyết điểm cũng có.”

“Người sợ đả thảo kinh xà?” Viên Liệt hỏi.

Ân Tịch Ly đưa tay vỗ vỗ hắn, kết luận, “Bàn bạc kỹ hơn sau.” Rồi đi thẳng.

Viên Liệt đuổi theo, lúc cả hai băng ngang qua một cửa tiệm, chợt bắt gặp Hạ Vũ vội vã bước ra, tay cầm đầy gói to gói nhỏ dược liệu, Tịch Ly tiến lại chụp lấy vai hắn, cười hỏi, “Uy, đang làm gì thế? Lén la lén lút nha!”

“Làm gì có.” Hạ Vũ có vẻ gấp gáp, ôm thảo dược tiếp tục hướng phía trước mà đi.

Ân Tịch Ly đuổi theo, hỏi, “Ai, mặt người bị sao vậy?”

“Bị sao cái gì?” Hạ Vũ quay đầu lại nhìn hắn.

Viên Liệt bấy giờ đã bắt kịp, quan sát Hạ Vũ rồi sững sốt, “Ách... làm thế nào mà trên mặt nổi nhiều mụn vậy? Uống rượu bị nổi từ ban sao?”

“Không lý nào.” Ân Tịch Ly tiếp cận quan sát, phán, “Từ trước tới giờ chưa từng thấy người uống rượu mà bị nổi ban a.”

“Chẳng có gì nghiêm trọng đâu.” Hạ Vũ lắc đầu rồi đi tiếp, có vẻ như muốn phớt lờ, chỉ nói, “Qua hết hôm nay sẽ lành thôi.”

“A?” Ân Tịch Ly càng hiểu kỳ hơn, tiếp tục truy cứu, “Người nói qua hôm nay thì khỏi nghĩa là sao a? Người... phải chẳng lại làm chuyện gì kỳ quái a?”

“Không!” Hạ Vũ đảo mắt liếc hần, nhãn thần đó đột nhiên khiến Ân Tịch Ly cảm thấy có điểm bất thường, liền hỏi, “Người...Có chắc là hiện tại không hề làm chuyện gì kỳ quái chứ?”

Hạ Vũ trầm ngâm nhìn một hồi, xác thực là hần đã thoáng cười trước khi mở lời, “Không có đâu.” Sau đó, chỉ để lại cho Ân Tịch Ly một cái bóng lưng quỵ dị rồi vội vàng đi mất.

Ân Tịch Ly đứng nguyên tại chỗ nghĩ hoài không ra, bực bội...Thế là thế nào?

“Đúng rồi.”

Lúc này, Viên Liệt bất ngờ lên tiếng, kể, “Người biết không, mấy ngày nay Tiêu Lạc và Hạ Vũ đang bất hòa.”

“A?” Ân Tịch Ly ngạc nhiên, độ này hần vương bận chuyện của Tô Mẫn, cho nên không để ý tới Hạ Vũ, bèn hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Trước đó chẳng phải là Tiêu Lạc đã nhiều lần mời Hạ Vũ, nhưng Hạ Vũ đều bận mà thoái thác sao?” Viên Liệt trả lời.

“Ân.” Ân Tịch Ly gật đầu, thầm nghĩ, Hạ Vũ đích thực chịu nghe theo lời khuyên nên giữ khoảng cách của hần, còn tiến hành rất tốt a! Đã mấy lần làm ngơ trước lời mời của Tiêu Lạc.

“Hạ Vũ có lẽ là không hiểu tính tình của Tiêu Lạc.” Viên Liệt đột nhiên nói, “Hần vốn thích đùa bỡn từ nhỏ, đối với tình ái a, hoàn toàn không để tâm đến, cũng giống như người, luôn ý vào hảo diện mạo rồi đi khắp nơi khi dễ người khác!”

“Ta đâu có.” Ân Tịch Ly bắt mồm.

“Ta từng hỏi hần đã quen biết Hạ Vũ như thế nào.”

“Nga, hình như là khi còn bé, Tiêu Lạc đến tìm lão sư của Hạ Vũ xem bệnh, lão sư của hần muốn Tiêu Lạc bái Hạ Vũ làm thầy gì đó...Vả lại Tiêu Lạc từng cứu mạng Hạ Vũ.” Ân Tịch Ly cười cười, “Hạ Vũ kỳ thực hết thuốc chữa, vẫn không ngừng tưởng nhớ đến Tiêu Lạc, kỳ thực ta nghĩ Tiêu Lạc không thích hợp với hần lắm!”

“Tiêu Lạc và ta có quan hệ rất tốt, coi nhau như huynh đệ, nhưng có vài phương diện ta không hề ủng hộ hần.” Viên Liệt cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp, “Số mệnh thiếu niên chung sống với hần trong một năm không đạt đến một trăm thì cũng năm mươi, với ai hần cũng nhiệt tình có ba bốn ngày, bất quá gặp đối phương đẹp lắm mới kéo dài được tới một tháng, chẳng qua chỉ là vui vẻ với nhau xong rồi vứt bỏ, lắm kẻ tự sát vì hần, hần cũng không màng tới.”

Ân Tịch Ly nhú mày, “Vì sao a? Người bình thường hiếm ai lại tuyệt tình như thế, làm gì có chuyện trời sinh đã là kẻ xấu chứ?”

“Người muốn biết nguyên nhân ư.” Viên Liệt mỉm cười, hạ giọng nói, “Ta biết một bí mật!”

Ân Tịch Ly mở to hai mắt nhìn hần, hỏi, “Bí mật gì?”

Viên Liệt nhếch nhếch khóe miệng, “Có liên quan đến Hạ Vũ.”

Ân Tịch Ly chau mày.

“Bởi vì Tiêu Lạc thích Hạ Vũ từ lúc còn nhỏ.” Viên Liệt nói, “Thế nhưng Hạ Vũ lại nhẫn tâm khước từ hần, có điều Tiêu Lạc vẫn luôn tưởng nhớ hình bóng Hạ Vũ thuở ấy, cho nên mới mê luyện mỹ thiếu niên, rồi lại bất chung tình.”

“Vậy chắc hần hần phải hận Hạ Vũ lắm mới đúng.” Ân Tịch Ly thắc mắc.

Viên Liệt gật đầu, nói, “Bất quá ngày trước lúc Tiêu Lạc cùng uống rượu với ta có bảo, không ngờ Hạ Vũ trưởng thành lại trở nên tầm thường như vậy, một điểm thú vị cũng không có.”

Ân Tịch Ly nhíu mày, Tiêu Lạc kia quả nhiên không ngoài dự tính của hắn, có khả năng sẽ hại Hạ Vũ phải khổ sở hơn nửa cuộc đời... Người như thế kiểu gì cũng dừng nên vướng vào!

“Sau đó thì sao?” Ân Tịch Ly định tâm lại, hỏi Viên Liệt, “Nếu Tiêu Lạc đã ghét Hạ Vũ đến vậy, có gì còn muốn tìm hắn nữa?”

“Tiêu Lạc bảo...muốn đùa cợt hắn.” Viên Liệt có chút áy náy.

Ân Tịch Ly cười nhạt một tiếng, gật đầu nhìn Viên Liệt, “Người đã sớm biết được, vì sao không nói cho ta hay?”

Viên Liệt thở dài, vô phương phản bác.

“Ta biết rồi, huynh đệ mà!” Ân Tịch Ly gật gù, “Người biết rõ Hạ Vũ sẽ bị tổn thương, Tiêu Lạc thì đang đùa bỡn hắn, nhưng vẫn có thể thấy chết mà không cứu!”

“Trước đó ta cứ ngỡ Tiêu Lạc nói đùa, hơn nữa chẳng phải Hạ Vũ cũng không hề có phản ứng gì với hắn sao.” Viên Liệt khá là khó xử, “Ngờ đâu, mấy hôm trước Tiêu Lạc lại vui mừng khắp khổi mà nói với ta, rốt cuộc hắn đã có thể báo được thù, hiện tại hắn Hạ Vũ đang uất ức đến chết thôi!”

Ân Tịch Ly kinh hãi, “Tên đó đã làm gì?”

Viên Liệt nhún nhún vai, “Cụ thể ra sao ta cũng không rõ lắm, tóm lại về sau Tiêu Lạc sẽ không bám theo Hạ Vũ nữa, hắn tuyên bố là đã báo thù xong.”

Ân Tịch Ly nghe thấy, mặt mũi liền nhăn nhó tức giận, hung hãn trừng Viên Liệt, “Người làm thế mà coi được a? Hạ Vũ đã cứu các người bao nhiêu người rồi? Người không xem hắn như huynh đệ thì tốt xấu gì cũng coi là bằng hữu a, sao lại có thể khoanh tay nhìn hắn bị người ta khi dễ chứ?”

“Ta đã nói là lúc đầu ta cũng không biết mà!” Viên Liệt phân trần, “Tốt nhất người hãy đi khuyên nhủ Hạ Vũ để hắn đừng làm việc gì dại dột, hơn nữa, sắp tới Tiêu Lạc sẽ là trợ thủ đắc lực của ta, nhờ Hạ Vũ phạt ý rồi bào chế độc dược chi đó thuốc chết Tiêu Lạc thì làm sao ta xoay sở được!”

“Nói mất nửa ngày, người cũng chỉ biết có mỗi giang sơn của người!” Ân Tịch Ly trừng mắt liếc Viên Liệt rồi dùng dùng nỗi giận xoay người bỏ đi.

Viên Liệt đuổi theo sau, hỏi “Người đi đâu đó? Tìm Hạ Vũ hả?”

Ân Tịch Ly cười lạnh lùng, phán, “Ai bảo ta đi tìm Hạ Vũ, ta đi báo thù cho Hạ Vũ!”

“Người muốn làm gì?” Viên Liệt tiến tới, “Công phu của Tiêu Lạc xuất quỷ nhập thần, người làm thế nào đầu lại được hắn?”

Ân Tịch Ly cười nhạt một tiếng, nói, “Võ công của hắn giỏi hơn người sao?”

“Cái này thì không thể.”

“Hắn thông minh cỡ nào?”

“Xét về trí tuệ, người khá hơn một chút.”

“Thế chẳng phải là được rồi sao?” Ân Tịch Ly bước về phía trước, “Tên Tiêu Lạc đó, lần này nhất định phải cho hắn biết thế nào là lợi hại!” Nói đoạn, Ân Tịch Ly hướng bên sông cảm khái, ngoài xa xa kia Tiêu Lạc đang uống rượu vui vẻ, hắn sẽ thay huynh đệ nhà mình ra mặt một phen. Viên Liệt lâm vào thế khó xử, nhưng cũng đành hờ hững đi theo.

Hạ Vũ vội vã trở về đến phủ nha xong thì đem chính mình khóa trái lại ở trong phòng, tiếp tục luyện dược, sau cùng, tán thành nhiều phiên, nắn thành viên, luyện thành đan dược.

Hắn lấy gương đồng ra soi, đối diện với chính mình trong gương một lúc lâu, xét thấy những nốt ban trên mặt đã đóng vẩy, sắp bong ra, tựa hồ muốn tróc xuống, khiến khuôn mặt hơi sưng lên... Thoạt nhìn khá dọa người.

Hạ Vũ mỉm cười, lại lấy đan dược tiếp tục sắc thành thang uống, bên cạnh hắn, còn có một cái bồn lớn chứa đầy nước thuốc được đun nóng.

Hạ Vũ cởi bỏ y phục rồi trèo vào bồn, tự ngâm mình trong thuốc, đồng thời, chau mày khi cảm giác được nhiệt độ thiêu đốt vây lấy toàn thân rất đau đớn. Hạ Vũ nghiêng rằng nắm chặt vách bồn, tự trấn an—Chỉ cần cố được hết đêm nay, Tiêu Lạc...Người dám coi một mảnh chân tình của ta như cặn bã! Ta quyết sẽ không bỏ qua cho người!

Ân Tịch Ly vừa đi vừa hắt hơi, cảm thấy cả người ớn lạnh, Viên Liệt kéo hẳn lại, “Người bị cảm rồi phải không? Trở về đi, tiện thể trông nom Hạ Vũ luôn, đừng càn quấy nữa!”

“Không được!” Ân Tịch Ly nghiêng rằng, “Ta nuốt không trôi cơn tức này!”

Trong phút chốc đã đến bến sông, phía trước quả nhiên có thể thấy rõ thuyền hoa của Tiêu Lạc. Nhìn từ xa, ở trên thuyền hoa, Tiêu Lạc đang tựa mình vào mạn thuyền uống rượu, ngay bên cạnh là một tuấn mã thiếu niên đang cười nói với hắn.

Ân Tịch Ly nhếch nhếch khóe miệng, ngó Viên Liệt, “Loại người này mà người cũng có thể xem như huynh đệ được sao?”

Viên Liệt phát hiện ra kể từ khi Tiêu Lạc gặp lại Hạ Vũ, hắn càng ngày càng sống buông thả, bèn nói, “Tuy tính hắn vốn càn quấy, nhưng vẫn chưa đến mức khiến người ta khinh ghét như bây giờ, chẳng giấu gì người, ta nghĩ hắn cố ý phô trương ra cho người khác thấy!”

Ân Tịch Ly sừng sốt, đột nhiên đưa tay nắn nắn cằm, khề lên tiếng, “Chậc...”

“ ‘Chậc’ cái gì?”

“Ta hiểu rồi, kỳ thực Tiêu Lạc rất quan tâm đến Hạ Vũ a.” Ân Tịch Ly nghĩ tới đây thì mỉm cười, hạ giọng nói, “Đi, chúng ta phải chọc cho hắn tức chết!”

“Người...” Viên Liệt tính can ngăn nhưng lại bị Ân Tịch Ly trợn trắng mắt trừng cho một cái, “Nếu người dám phá hỏng việc của ta, ta sẽ không giúp người đoạt giang sơn nữa! Ngày mai ta lập tức lôi theo Hạ Vũ y cấm hoàn hương[42]!”

“Cường ngạnh...” Viên Liệt bất đắc dĩ lắc đầu, biết Tiêu Lạc cũng sai nên đành thuận theo ý Ân Tịch Ly, giúp Hạ Vũ trút giận.

Viên Liệt tính đưa Ân Tịch Ly qua đến chỗ Tiêu Lạc, nhưng Ân Tịch Ly lại khoát tay, “Gọi thuyền hoa tới, chúng ta vờ như ngẫu nhiên tương ngộ!”

Viên Liệt cũng ngại tranh cãi nhiều, hắn phán cái gì thì cứ biết cái đó đi. Lên thuyền hoa xong, cả hai lập tức trực chỉ hướng thuyền của Tiêu Lạc. Tiêu Lạc quan sát từ xa, chỉ trông thấy Ân Tịch Ly và Viên Liệt đang dựa vào mạn thuyền cầm chén rượu tán ngẫu chi đó, đột nhiên chợt nhớ đến biết đâu lại hỏi thăm được một chút về tình hình của Hạ Vũ, chẳng rõ Hạ Vũ ở nhà có đang phần nộ hay không? Kể ra thì, thật tình hôm đó khi Tiêu Lạc chọc tức hắn, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, trong lòng Tiêu Lạc cũng có phần khó chịu...Bất quá, chung quy vì báo thù nên cũng đành vậy.

Chờ lúc hai chiếc thuyền hoa lướt sát qua nhau, Tiêu Lạc vội ngoắc hai người kia.

Nguyên bản, Viên Liệt cho rằng Ân Tịch Ly nhất định sẽ không thèm nhìn đến Tiêu Lạc, ngay cả Tiêu Lạc cũng đã sẵn sàng để nhận lãnh một cái trừng mắt từ Ân Tịch Ly, bất ngờ nhất chính là Ân Tịch Ly lại cười nói với hắn, “Uy? Sao người cũng ở chỗ này?”

Tiêu Lạc ngẩn người, tự nhủ...Có lẽ Hạ Vũ vẫn chưa kể cho Ân Tịch Ly. Hắn liền cười, nói vài câu với thiếu niên bên cạnh, rồi nhảy qua mạn thuyền, đáp xuống thuyền hoa của nhóm Ân Tịch Ly

Tiêu Lạc cười, “Sao hai người lại có nhã hứng đi du hồ vậy?”

“Đừng nhắc nữa.” Ân Tịch Ly tỏ ra chút bất mãn, “Chẳng hiểu Hạ Vũ thu xếp kiểu gì, hẹn bọn ta du hồ rồi bản thân lại trốn biệt để đi với cố nhân của hắn.”

Tiêu Lạc thoáng ngạc nhiên, hỏi, “Cố nhân nào?”

“Ách...” Ân Tịch Ly vội vàng lắc đầu, “Không có gì, đúng rồi, nghe nói có một thuyền hoa sở trường làm món cua, chẳng hay ở đâu vậy?”

“Thuyền đó là Nhất Thư Trai.” Viên Liệt nhắc tay chỉ về phía một chiếc thuyền hoa đặc biệt lớn, “Đến nơi đó dùng bữa cũng hảo!”

“Thế thì chúng ta đi thôi!” Ân Tịch Ly định cáo biệt Tiêu Lạc rồi lệnh cho người cầm lái chèo thuyền đi.

Tiêu Lạc bỗng nhiên ngăn lại, “Nga, vừa lúc ta cũng muốn đến đó, hay là cùng đi chung?”

Ân Tịch Ly nhìn thiếu niên ở phía sau Tiêu Lạc một cách ngần ngại rồi hỏi, “Thế còn vị tỵ nhan tri kỷ[43] kia của ngươi thì sao?”

Tiêu Lạc lắc đầu, nói, “Hắn chỉ là một bằng hữu thân thiết thôi.” Nói xong, đưa tay ra hiệu cho thiếu niên kia thu xếp, “Ngươi cứ về trước, ta có việc phải làm, hôm khác sẽ đến tìm ngươi!”

Ánh mắt của thiếu niên lộ rõ vẻ thất thần, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ đành gật đầu rồi đi.

Ân Tịch Ly và Viên Liệt chẳng hỏi thêm gì, để Tiêu Lạc nhập bọn.

Thuyền đi được nửa đoạn đường, Tiêu Lạc mới bóng gió hỏi Ân Tịch Ly, “Hạ Vũ có bằng hữu đến thăm ư?”

“Đúng vậy.” Ân Tịch Ly gật đầu, “Một bằng hữu đồng hương, lâu rồi Hạ Vũ không về nhà, cho nên hắn tìm tới thăm.”

Tiêu Lạc gật đầu, nhưng thấy Ân Tịch Ly chỉ nói đến đó là ngừng, một mực không chịu tiết lộ người nọ là ai, liền hỏi, “Vừa rồi ngươi đã gọi hắn là cố nhân thân thiết của Hạ Vũ mà?”

Ân Tịch Ly cười cười, “Không phải ta không muốn nói đâu, nhưng từ lâu Hạ Vũ đã dặn ta đừng để cho người biết chuyện người đó.”

Tiêu Lạc nhíu mày, hỏi, “Vì sao?”

Ân Tịch Ly ngập ngừng nhìn hắn, “Hạ Vũ bảo...Để cho người được chết tử tế khỏi phân tâm day dứt.”

Tiêu Lạc chau mày rồi bật cười, “Là ý gì?”

“Ta không biết a.” Ân Tịch Ly vội vàng lắc đầu, “Hắn dặn ta đừng nói, nên ngươi cũng chớ có kể lại với hắn mấy câu vô thưởng vô phạt của ta, không thì ai đó sẽ mất ta mất.”

“Hai người là huynh đệ lâu năm, lẽ nào hắn lại vì việc này mà trách ngươi?” Tiêu Lạc thăm dò, “Đúng rồi, người kia thân với hắn đến mức nào?”

“Thân nhau lắm.” Ân Tịch Ly đáp, “Ta và hắn coi nhau như huynh đệ thì sá gì, làm sao sánh bằng người ta với hắn thanh mai trúc mã a.”

Sắc mặt Tiêu Lạc càng lúc càng khó coi, “Bọn họ biết nhau từ nhỏ?”

“Ân, quen nhau từ khi còn mặc khố kia!”

Biểu hiện của Tiêu Lạc lúc này có thể cho là rất đặc sắc, nét cười gượng gạo, nói, “Các ngươi cứ dùng bữa đi, ta còn việc phải làm...”

“Ai! Không được!” Ân Tịch Ly ngăn cản, “Ngươi tuyệt đối không được đi!”

Tiêu Lạc giật mình, “Vì sao?”

“Hiện tại Hạ Vũ đang ở nhà tiếp đãi thân hữu của hắn, đến ta còn bị đuổi ra ngoài, ngộ nhờ lúc này ngươi chạy đến tìm hắn, nhất định là hắn sẽ trách ta!” Ân Tịch Ly sống chết ngăn cản, lôi kéo Tiêu Lạc cùng đi ăn.

Có điều lần này, Ân Tịch Ly tuy thông minh nhưng lại bị chính sự thông minh ấy gây hờ đồ, hắn ngàn vạn lần không thể ngờ được, hiện tại hắn ngăn Tiêu Lạc đi tìm Hạ Vũ, đến lúc tái kiến Hạ Vũ, có hối tiếc cũng đã muộn màng...

36. Chương 36: Chỉ Mành Treo Chuông

Ân Tịch Ly thật sự đã hảo hảo khích cho Tiêu Lạc tức tối một trận, khiến Tiêu Lạc uống không ít rượu, tâm trạng tốt cùng bất mãn.

Nguyên bản hắn là một kẻ cực kỳ ngạo mạn, từ nhỏ đến lớn ai cũng khen hắn hảo, thông minh, tuấn mỹ, bởi vậy hắn rất tự tin. Hơn nữa hắn vốn thiên phú dị bẩm tư chất hơn người, lại thêm xuất thân vọng tộc, tất cả mọi người chung quanh đều hành xử theo ý hắn, một kẻ duy ngã độc tôn.

Tự đứng đến ngày nọ hắn sinh bệnh phải đi tìm thần y cứu chữa, nhờ vậy gặp được người thiếu niên so với mình còn tuấn mỹ hơn, chính là Hạ Vũ lúc thiếu thời, rồi nhất kiến khuynh tâm[44], nên hắn muốn thân cận một chút, tiếc rằng Hạ Vũ tính tình bảo thủ, đối với mấy chuyện này dốt đặc cán mai đã đành, lại còn thẳng thắn khước từ hắn.

Vì thế mà Tiêu Lạc gặp phải đả kích nặng nề, hắn nghĩ Hạ Vũ không thể tiếp nhận được nam nhân nên mới cự tuyệt hắn, đúng là chính hắn có mắt như mù!

Nói cho cùng, dưới quan điểm của Tiêu Lạc, Hạ Vũ hoàn toàn không có lý do để cự tuyệt, hơn nữa trước đây Hạ Vũ cũng đối xử với hắn rất tốt, chính vì Hạ Vũ chủ động tỏ ra như thế nên hắn mới có thể động tâm với người này, nhưng rốt cuộc Hạ Vũ lại khước từ. Đây rõ ràng chẳng phải Tiêu đại thiếu gia đã bị người ta đùa bỡn ư, bảo hắn phải làm sao để nuốt được mối hận này chứ?!

Hai ngày trước Hạ Vũ không hề đoái hoài tới hắn, có điều Tiêu Lạc vẫn nhìn ra được, trong mắt Hạ Vũ còn có hắn, bởi vậy hắn nhiệt tình bám theo Hạ Vũ khắp nơi...Rốt cuộc hôm đó Hạ Vũ uống quá chén, động lòng nói ra tâm ý, Tiêu Lạc được dịp ăn miếng trả miếng, tàn nhẫn sỉ nhục.

Lúc đó, vẻ mặt bị tổn thương cùng nhân thần của Hạ Vũ khiến Tiêu Lạc trong một khắc cảm thấy áy náy, nhưng vẫn thừa nhận là đã báo được thù.

Có điều hôm nay, Tiêu Lạc bị Ân Tịch Ly gạt cho há hốc mồm, bản thân thì lặn qua lặn lại nửa ngày, tự cho là trả thù thành công rồi nên uống mừng, không ngờ Hạ Vũ đã có ý trung nhân, hay là thanh mai trúc mã gì đó, thảo nào từ nhỏ tên đó đã ghét hắn. Tiêu Lạc đột nhiên nhớ đến hiện tại Hạ Vũ phỏng chừng đang ở bên ái nhân cùng nhau ôn tồn, lòng hắn liền lo âu sợ hãi...Mà việc khiến hắn khó chấp nhận nhất chính là ngày trước hắn tự cho mình thông minh, giờ thật sự chẳng còn mặt mũi nào để nhìn ai nữa.

Suốt hành trình Tiêu Lạc mang tâm trạng bất an, Ân Tịch Ly thì cố chọc tức hắn, trả đũa thay cho Hạ Vũ, còn Viên Liệt cũng cảm thấy có phần quá đáng.

Bất gặp Ân Tịch Ly đang bưng chén rượu loạn choạng bước đến đuôi thuyền, Viên Liệt vội vàng tiến lại, mở lời can ngăn, “Sao ngươi lại đặt điều gạt hắn? Ngộ nhớ hắn và Hạ Vũ song phương đều có ý với nhau, rồi bị lời ngươi nói phá cho bất thành thì làm thế nào đây?”

Ân Tịch Ly cười lạnh một tiếng, “Tách ra càng tốt.”

Viên Liệt nhíu mày, nói, “Ngươi làm vậy mà coi được ư? Chuyện ân oán của người khác, giải quyết ra sao là tùy ở người ta, ngươi dựa vào cái gì mà đi làm chủ?!”

Ân Tịch Ly nhận được những lời khó nghe này, bất mãn đáp, “Có chỗ nào sai chứ, ngươi không biết Hạ Vũ đã vì Tiêu Lạc mà ngày đêm kiên trì nghiên cứu y thuật suốt hơn mười năm sao?”

“Tại sao?” Viên Liệt thoáng mơ hồ, “Chẳng phải bệnh tình của Tiêu Lạc đã khỏi từ lâu rồi ư?”

“Hắn tưởng được mà hắn dùng liên tục mấy năm qua là từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên vậy?”

Ân Tịch Ly mỉa mai, “Sư phụ Hạ Vũ đã sớm bỏ mặc chuyện đó rồi, chính Hạ Vũ là người cứu cái mạng nhỏ của hắn đó!”

“Na...Ý ngươi là Tiêu Lạc trách lầm Hạ Vũ rồi?” Viên Liệt không thể lý giải, “Gần đây ta quan sát thấy Hạ Vũ cũng có cảm tình với hắn, vậy ra giữa hai người bọn họ có hiểu lầm sao?”

Ân Tịch Ly nhíu mày, thở dài, “Hạ Vũ tính tình ngay thẳng, mặc dù qua thời gian có thêm vài tật xấu, thế nhưng khi còn bé hắn là một người rất thuần khiết, lương thiện, ta với hắn là thanh mai trúc mã nên biết được từ nhỏ hắn đã coi Tiêu Lạc như chân mệnh thiên tử, tiếc rằng tên này không biết cách thể hiện,

những điều Tiêu Lạc nói với hắn ngày ấy, đại khái hắn cứ tưởng Tiêu Lạc trêu đùa hắn... Hơn nữa người bảo hắn phải làm thế nào đây? Chẳng qua chỉ là tiểu hài nhi thôi mà.”

Viên Liệt chau mày, “Vậy chẳng phải là hiểu lầm rồi sao?”

Ân Tịch Ly gật đầu, “Ân, còn nữa a, thời điểm sự việc phát sinh thì hắn đã được bao nhiêu tuổi? Còn nhỏ như thế, ai mà hiểu nổi cái loại tâm ý kia, người huynh đệ của người thù dai quá đó!”

Viên Liệt cũng không nghĩ đến điểm này, nguyên lai toàn bộ đều là hiểu lầm a, “Vậy có gì cả một khoảng thời gian dài như vậy Hạ Vũ lại không hề để ý tới Tiêu Lạc?”

Ân Tịch Ly hung hãn trừng hắn, “Người còn hỏi? Nhìn xem vị huynh đệ của người đạo đức như thế nào, ba ngày thì hết hai hôm ôm một tiểu quan đi ăn chơi đàng ***, ta mà là Hạ Vũ, thì ta thẳng tay đầu độc cho hắn tàn phế luôn rồi a! Người không biết Hạ Vũ đã chịu thương tâm đến mức nào đâu!”

...

Ân Tịch Ly nói xong, thấy Viên Liệt không có động tĩnh gì, chỉ chăm chú nhìn thẳng ra đàng sau hắn, Ân Tịch Ly thất kinh, quay phắt đầu lại, phát hiện ra Tiêu Lạc đang đứng mục trừng khẩu ngọc ở đó.

“Ách...”

Ân Tịch Ly cũng trợn tròn mắt, xong, đã bị nghe cả rồi.

Mà lúc này, bày ra sắc mặt xấu hổ nhất chính là Tiêu Lạc, giờ hắn mới hiểu được Hạ Vũ khi đó chỉ vì đơn thuần nên mới không biết biểu đạt, nhưng bản thân hắn lại ghi hận lâu như vậy... Vì sao chưa hề hỏi lại người kia lấy một lần? Thế nhưng biến cố này đến hơi bất ngờ khiến Tiêu Lạc không biết phải phản ứng thế nào, bản thân rốt cuộc có còn thích Hạ Vũ như hồi bé không... Chính hắn cũng chẳng xác định được.

Viên Liệt chứng kiến vẻ mặt kinh ngạc lẫn lúng túng của Tiêu Lạc, liền thể hiện ngay thái độ huynh trưởng ra, nghiêm khắc nói, “Người đùa giỡn đủ rồi thì mau mau đi tìm Hạ Vũ để tạ lỗi!”

Tiêu Lạc lúc này không nói nên lời, thành ra thụ động chỉ biết cúi gằm mặt, sau một hồi lâu mới có thể gạt đầu, tâm trí ngày càng hỗn loạn.

Viên Liệt đi phân phó cho người lái thuyền quay đầu trở lại, Ân Tịch Ly theo sau nói, “Ai u, Tiêu Lạc rất mực nghe lời người a, thật không hổ là Viên đại ca.”

Viên Liệt nhìn Ân Tịch Ly một chút rồi hỏi, “Tịch Ly, đôi khi người cũng giống như Tiêu Lạc, ý vào sự thông minh và cái dung mạo kia, đi hoành hành ngang ngược, không để ý gì đến cảm nhận của người khác, hành sự thì bất chấp hậu quả, nếu người cứ tiếp tục thế này, cẩn thận kéo hối tiếc cả đời.”

Ân Tịch Ly chột dạ, trừng mắt liếc Viên Liệt, “Người lại như vậy nữa rồi, ta đã trêu chọc gì người chưa!”

“Người thường xuyên khiêu khích ta, người đừng bảo bản thân người không biết điều đó!” Viên Liệt lắc đầu nói, “Người đùa giỡn như thế, vạn nhất khiến Tiêu Lạc và Hạ Vũ từ nay thật sự trở mặt thành thù thì người yên lòng được sao a?”

Ân Tịch Ly nghe xong có chút ủy khuất, Viên Liệt biết cái gì mà dám lên mặt giáo huấn chứ, hắn đã tính thấy Hạ Vũ cùng Tiêu Lạc bất mệnh tương khắc lẫn nhau, chỉ cần tách ra thì cả hai sẽ thăng tiến rất nhanh, một khi hợp lại tất hai người sẽ khốn khổ vô cùng... Cho nên Ân Tịch Ly mới có ý đồ ly tán bọn họ. Viên Liệt chẳng hiểu gì cả, bản thân hắn bất chấp việc phạm vào số mệnh để lưu lại giúp Viên Liệt đoạt giang sơn, vậy mà tên này còn nặng nề chỉ trích hắn máu lạnh.

Viên Liệt nhận ra vẻ mặt Ân Tịch Ly âm tình bất định, biết hắn chẳng hờn giận gì, nhưng bản thân hình như cũng hơi quá lời... Ít nhiều muốn xoa dịu, “Ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi...” Tiếc là Ân Tịch Ly đã xoay mặt đi mất, tiến đến mũi thuyền uống rượu giải sầu.

Viên Liệt kỳ thực không ngờ Ân Tịch Ly sẽ sinh khí, ngẫm lại cũng đúng, Ân Tịch Ly vẫn còn trẻ, tự cao một chút là chuyện thường tình. Có điều, hắn thật tâm cho rằng Ân Tịch Ly đã được nuông chiều quá, có thể nghiêm nghị gọi gió gió tới gọi mưa mưa về, nên không tiếp thu nổi nửa điều phật ý.

Cả ba người hiểu lầm càng thêm hiểu lầm, chật vật lắm, rốt cuộc cũng hồi phủ được.

Nhưng vào đến phủ nha, lại gặp ngay Tước Vĩ vừa tản bộ bên ngoài về, tay cầm một con gà nướng, đang ung dung nhàn nhã ngâm nga đôi câu hát, hỏi mọi người, “Về rồi ư?”

“Ân.” Ân Tịch Ly gật đầu rồi vác bộ mặt khó chịu bước vào trong.

Trông thấy Viên Liệt theo sau, Tước Vĩ khẽ nhú mày, hỏi Viên Liệt, “Sao lại chọc hấn giận đến thế?”

Viên Liệt hơi ngượng ngùng, đáp một câu lấy lệ, “Nga, đại khái là ta lỡ lời đụng chạm đến hấn.”

“Có chi người cứ đi gây gổ với hấn hoài vậy?” Tước Vĩ tỏ ra khá bất mãn, “Tiểu Ân tử coi vậy chứ chính là quý nhân của người đó, phải hảo hảo đối đãi với người ta a.”

Viên Liệt miễn cưỡng cười cười, thầm nghĩ, ai, nhờ được những người như các người dung túng nên hấn mới trở nên ngang tàng xác xược, kiêu ngạo ương ngạnh như thế.

Tiêu Lạc cũng đã vào tới, hỏi, “Hạ Vũ sao rồi?”

Lão đầu đến bên bàn ngồi xoa gò, lắc đầu, “Không biết nữa a.”

Ân Tịch Ly tiến về phía viện, đi đến cổng, thấy cửa viện đóng chặt, bên ngoài còn được khóa lại nữa.

Ân Tịch Ly nhú mày, trong viện chẳng có gì ngoài mấy thứ được liệu chi đó, sao phải khóa nha.

Quay đầu lại bắt gặp Tiêu Lạc vừa đến, Ân Tịch Ly lắc đầu với hấn, “Chắc người không có ở đây đâu.”

Tiêu Lạc nhìn hấn một chút rồi hỏi, “Hấn đi với ai vậy?”

Ân Tịch Ly bật cười đầy ác ý, “Chẳng phải ta đã nói rồi sao, hấn đi tiếp đãi thân hữu mà.”

Tiêu Lạc sầm mặt lại, “Người...”

Ân Tịch Ly nhún mày, không hề tỏ ra yếu thế đối đầu với hấn.

Tiêu Lạc dù sao cũng biết điều, đành bất đắc dĩ quay người bỏ đi, “Ta ra ngoài tìm thử đây.”

Viên Liệt định chủ động nói vài câu làm hòa với Ân Tịch Ly, ai ngờ Ân Tịch Ly lại ngoảnh mặt trở vô phòng, đóng sập cửa lại.

Vô duyên vô cớ bị ăn một cái động cửa, Viên Liệt thoáng bức bối, liền xoay người xuất môn cùng Tiêu Lạc đi tìm Hạ Vũ, tự nhủ, ta có nợ nần gì người đâu, có sao cứ phải thăm chừng sắc mặt của người chứ!

Sau khi vào phòng, Ân Tịch Ly chợt cảm thấy rất mệt mỏi, lại còn hơi váng đầu, liền nằm xuống đánh một giấc, có lẽ ban nãy uống rượu bị trúng gió sông rồi nên mới vậy...

Trong lúc mơ mơ màng màng ngủ, Ân Tịch Ly cảm giác một cơn ớn lạnh phát ra từ lòng bàn chân xông thẳng lên tới óc, trời đất đen kịt đi trước mặt, giữa bóng tối, dường như có người đang tiến về phía hấn, Ân Tịch Ly thấy người nọ hao hao giống Hạ Vũ... đầu cúi gằm, tóc rối tung, trông như thể xác chết trôi vừa mới trôi lên, thật sự rất đáng sợ.

Thế nhưng tâm trí của Ân Tịch Ly vẫn còn thanh tỉnh, tự nhận thức được rằng mình đang nằm mơ, có điều muốn tỉnh mà không cách nào tỉnh được, cơ thể tựa hồ như bị một tảng đá nghìn cân đè chặt khiến cho vô pháp cử động, hấn biết mình đang gặp ác mộng, cảm giác tay chân rã rời, ra sức vẫy vùng để mau chóng thức tỉnh bản thân, nhưng thân thể cứ ngoan cố bất tuân theo.

Giữa lúc khó chịu nhất, Tịch Ly chợt cảm giác có người đang lay hấn, “Tịch Ly! Tịch Ly!”

Tịch Ly choàng tỉnh lại, mở mắt nhìn liền thấy Viên Lạc và Tề Linh ngay bên cạnh.

“Ân...”

Tịch Ly vuốt trán chậm rãi ngồi dậy, toàn thân toát mồ hôi lạnh, trông lên chỉ thấy trời đã tối.

“Người gặp ác mộng a?” Tề Linh lo lắng hỏi, đồng thời dùng tay áo lau mồ hôi cho hấn, “Ngủ như vậy có lạnh hay không?”

“Không sao đâu.” Ân Tịch Ly tỉnh táo trở lại, bước xuống giường, hỏi, “Hạ Vũ trở về chưa?”

“Vẫn chưa a.” Viên Lạc lắc đầu, “Đại ca cũng đi tìm giúp Tiêu Lạc, nhưng chẳng có manh mối gì.”

“Còn chưa trở về nữa sao?” Ân Tịch Ly sững sốt, xoay người rời giường lao ra khỏi phòng, vừa tới cửa thì gặp ngay Viên Liệt và Tiêu Lạc trở về, Tiêu Lạc hỏi, “Tìm chỗ nào cũng không thấy, có khi nào hần bỏ đi rồi không?”

Ân Tịch Ly cau mày, chạy đến sân trong, đứng trước cửa phòng của Hạ Vũ, gõ cửa, “Hạ Vũ? Người có ở trong đó hay không a?”

“Cổng đã khóa từ bên ngoài mà.” Tề Linh nói, “Chắc là đi vắng rồi a?”

“Hạ Vũ biết võ công.” Viên Liệt nói, “Hần hoàn toàn có khả năng khóa cửa rồi nhảy qua tường vào trong.”

Ân Tịch Ly nghe xong liền tái mặt, tự trấn an, chắc tên kia sẽ không nghĩ đến việc tự sát hoặc làm gì tổn hại đến bản thân đâu!

“Hạ Vũ!” Ân Tịch Ly vừa gõ vừa tông cửa.

Viên Liệt ngăn hần lại, Tiêu Lạc tiến lên tung cước___Oanh một tiếng, đại môn đã bị đá văng, sau đó mọi người chạy vào, lập tức phát hiện dù hai cánh cửa được phòng vẫn đóng chặt nhưng bên trong lại có ánh đèn.

Cả bọn vô thức thở phào nhẹ nhõm___Hạ Vũ tính tình lập dị, đã vậy còn đang xích mích với Tiêu Lạc, cho nên mới tự nhốt mình vào được phòng bảo chế thuốc thôi...Tuy nhiên, ai cũng thấy hoài nghi trong bụng, vì sao ngay cả Ân Tịch Ly gọi cửa mà Hạ Vũ cũng không phản hồi?!

Chạy đến cửa phòng luyện dược, chợt phát hiện then cửa được cài xuống từ bên trong, Ân Tịch Ly đưa mắt nhìn Viên Liệt, Viên Liệt lao tới đá một cước.

Tiêu Lạc tâm trạng bất an, cổ họng nghẹn ứ, chỉ sợ một khi xông vào mà bắt gặp Hạ Vũ đã xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì sẽ hối tiếc cả đời.

Tuy nhiên, điều khiến tất cả bất ngờ nhất chính là, trong phòng đèn đuốc sáng trưng nhưng Hạ Vũ thì không thấy đâu, có điều ở giữa gian phòng lại hiện diện một cái bồn lớn thu hút sự chú ý của mọi người.

“Đây là cái gì?” Viên Liệt hỏi, “Lò luyện đan sao?”

Ân Tịch Ly mờ mịt lắc đầu, “Trước giờ ta cũng chưa thấy qua a... chẳng biết được chuyển vào khi nào nữa?”

“Các người làm gì ầm ĩ vậy?” Lúc này, Tước Vĩ bên ngoài nghe có động tĩnh nên tìm vào, trách, “Tối rồi đó...”

Hần bước vào được phòng, vừa thấy cái bồn lớn liền hít vào một hơi, la toáng lên, “Ai nha, đây là bồn luyện người a! Thứ này không dùng để chế thuốc mà để luyện người a!”

Tất cả mọi người không thể lý giải được nhìn hần___Luyện người cái gì kia?!

“Đây là bồn luyện người sống thành dược nhân a!” Tước Vĩ hô to, “Có khi nào Hạ Vũ tiểu tử nói gót tổ tiên dòng họ Dược vương của hần, tự luyện chính mình thành dược nhân không?!”

Ân Tịch Ly vừa nghe xong thì sắc mặt trắng bệch, tổ tiên nhà Hạ Vũ đích xác đã có rất nhiều dược vương, tương truyền bọn họ đều muốn luyện chính mình thành thiên hạ đệ nhất dược nhân, nếu thành công, toàn thân kẻ đó sẽ hóa dược kịch độc...Tóm lại, thậm chí chạm vào một cái cũng không được!

Ân Tịch Ly chẳng hề do dự, lao đến cầm cái ghế đập mạnh vào bồn.

Viên Liệt vội vàng giữ hần lại, có điều lúc này trên bồn đã xuất hiện một lỗ hổng lớn...Bên trong, một dòng dung dịch thuốc đặc quánh màu lục liền chảy ra.

“Đừng đụng vào dược kia, có độc đó!” Tước Vĩ quát, “Ai công phu tốt mau phá bể bồn, nhìn xem rốt cuộc có người ở bên trong không! Nếu có thì lập tức đưa ra ngay, những người khác đều lui ra ngoài.”

Ân Tịch Ly bị Viên Liệt tóm lấy lôi ra ngoài, những người khác cũng nhanh chóng chạy khỏi phòng. Tiêu Lạc nhảy lên cái bàn bên cạnh, nhắc chân đá một nghiêng mực bay trực tiếp vào giữa vách bồn công phá... Sau đó, vài tiếng rắc rắc vang lên, toàn bộ cái bồn rạn nứt...

“Rầm” một tiếng, bồn vỡ vụn, nước trong bồn tuôn ra, Tiêu Lạc đảo mắt qua phát hiện trong bồn có người.

Hắn chau mày, nhanh chóng cởi áo khoác, phóng vút đến, một phát lôi người nọ khỏi vũng nước.

Tước Vĩ lập tức phái người chuẩn bị một dục dũng (bồn tắm) nước nóng.

Tiêu Lạc đem người thả vào.

“Thế nào rồi?” Ân Tịch Ly hỏi.

Nhưng Tiêu Lạc lúc bấy giờ chỉ trợn mắt há hốc mồm đứng cạnh dục dũng, mặt trắng như giấy, nhìn người trong bồn mà không thể tin được vào mắt mình.

“Có gì bất thường a.” Vừa rồi, trong nháy mắt Viên Liệt cũng kịp nhìn qua hình dạng của người ở dục dũng, nhận thấy không giống Hạ Vũ a, trông như là một thiếu niên mới mười mấy tuổi, vóc người cũng nhỏ gầy hơn nhiều.

Lúc này, chợt nghe từ dục dũng vang lên vài tiếng ho khan khe khẽ, thanh âm trong trẻo tựa như của một thiếu niên... rất êm tai.

Ân Tịch Ly sửng sốt, cảm thấy thanh âm này có chút quen thuộc.

Song song đó, nước trong dục dũng bỗng gợn lên lăn tăn, một đôi tay trắng nõn, thon gầy chậm rãi bám vào thành dục dũng, người trong thùng ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài.

Người nọ đột nhiên đưa tay vén đám tóc vương trên trán qua, để lộ ra toàn bộ khuôn mặt, bất mãn nhìn mọi người rồi thản nhiên nói, “Đều tại các ngươi cả, chút nữa thôi là thành công rồi...”

Mọi người nhìn kỹ dung mạo của hắn lần nữa, trong phút chốc, tất cả tưởng như đều đông cứng lại.

“Người...người...” Ân Tịch Ly lắc lắc đầu tựa hồ không muốn tin tưởng.

Tề Linh thì trốn ra sau lưng Viên Lạc, hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra a, sao tự nhiên lại biến thành như thế?”

Viên Liệt nhìn sang Tước Vĩ ở bên cạnh, chỉ thấy lão đầu mang vẻ mặt tiếc hận mà lắc đầu một cách bất đắc dĩ, “Ai...đã tình nguyện thừa nhận đều dẫn đến tiếc hận vô nghĩa a, tính không ra, tính không ra a, sao đám thanh niên cứ phải ôm lấy chấp niệm trong lòng như vậy chứ.”

Nói xong, thở dài một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

37. Chương 37: Thế Bất Khả Kháng

Thiếu niên kia chậm rãi ngẩng đầu, để lộ ra khuôn mặt thanh tú xinh đẹp thật hoàn hảo, cái cằm thon thon còn vương nét trẻ con, đôi mắt to, mũi cao thẳng, làn môi mỏng khiến người ta không kiềm được phải kinh ngạc tán thưởng _ Khá khen cho một thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần a.

Ân Tịch Ly trợn tròn mắt, người này sao mà quen thuộc quá, đích thị là Hạ Vũ thuở nhỏ.

Ân Tịch Ly và Hạ Vũ lúc thiếu thời được hợp xưng là Thanh Vân song tú, bởi vì hai thiếu niên này thật sự “Diễm” (xinh đẹp) nhất vùng, ở khắp thành Thanh Vân, bất luận nam hay nữ cũng chẳng ai đẹp như hai người.

Có điều, theo năm tháng dần khôn lớn, Ân Tịch Ly thì sống an nhàn, biếng nhác, cả ngày trốn đi đọc sách, qua khỏi giai đoạn phát triển mà vóc người vẫn không cường tráng nổi, hơn nữa hắn có ngũ quan xuất chúng, thiên tư hơn người, bởi vậy càng lớn càng tuấn mỹ. Còn Hạ Vũ do tập võ lâu năm nên vóc dáng dần dần trở nên cao lớn mạnh mẽ, từ bỏ vẻ thanh tú thuở thiếu niên, hơn nữa bản thân hắn lại thường xuyên tiếp xúc với thảo dược, không màng chăm chút, dẫn đến càng lớn càng tầm thường, rốt cuộc, Thanh Vân song tú chỉ còn độc nhất mỗi Ân Tịch Ly là phi phàm xuất chúng, Hạ Vũ đã trở thành một phu tử nhả nhận.

Song, hiện tại thiếu niên ngay trước mắt, nghiễm nhiên chính là Hạ Vũ trẻ đi năm tuổi.

Ân Tịch Ly quan sát hần hồi lâu rồi đột nhiên bốc hỏa, hung hãn bước tới đập một phát vào bồn gỗ, đau đến nhảy dựng, “Hạ Vũ, ngươi điên rồi sao?! Nghĩ thế nào mà lại tự biến mình thành cái dạng này chứ! Ngươi mau mau trở về nguyên hình đi!”

Hạ Vũ bám vào vách bồn, ngược mắt nhìn Ân Tịch Ly, cười nói, “Tịch Ly...Ngươi thật là đáng yêu.”

Ân Tịch Ly hít ngược vào một hơi lạnh khí, chẳng lẽ Hạ Vũ đã bị yêu tinh hay hồ ly tinh thao túng rồi sao?

“Viên Liệt!” Ân Tịch Ly gào lên một tiếng khiến Viên Liệt vốn đang kinh hãi chợt thức tỉnh, giương mắt nhìn hần, “A?”

“Tìm hai chiếc đĩa đến cho ta ngay!” Ân Tịch Ly làm ầm lên, một mặt túm lấy tay Hạ Vũ, “Ác linh mau xuất ra, ngươi là yêu nghiệt tới từ phương nào ?!”

Hạ Vũ nhoen miệng cười, nghiêng mắt ngó Ân Tịch Ly, phán, “Lấy giùm ta bộ xiêm y đi!”

Trông mắt Ân Tịch Ly trợn thiếu điều sắp rớt ra, hần toan đến gần nhìn, để xem đằng sau cái móng kia có ẩn giấu đuôi hồ ly không, liền bị Hạ Vũ tát cho ướn cả người, “Đừng nhìn! Có biết xấu hổ hay không a.”

“A...” Ân Tịch Ly há hốc mồm lần thứ hai, cùng lúc ấy Viên Liệt đến lời hần đi, “Đừng gây thêm phiền phức nữa.”

Tề Linh và Viên Lạc đều tỏ ra biết điều, Tề Linh chạy vào phòng tìm một bộ xiêm y cho Hạ Vũ, rồi đưa đến chỗ hần, thấy bàn tay Hạ Vũ đưa ra nhận xiêm y, da trắng chẳng kém gì mình, lại còn mịn màng nữa...Hình như da dê đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

Tề Linh mặt đầy hăm mộ ngấm hần mặc y phục, chuẩn bị trèo khỏi bồn, nào là cái cổ này, rồi vai này, nhìn qua mà đến chính nàng còn thấy then thùng, thâm nghiêm___ Có loại được nào chỉ cần uống vào là được như vậy không a?

Viên Lạc vừa liếc qua liền biết ngay nha đầu kia đang nghĩ gì, vội vàng kéo nàng lui sang một bên, xua tay bảo nàng, “Ai...những việc nghịch với thiên đạo, đều không có kết quả tốt đâu a!”

“Thật sao?” Tề Linh lầm bầm một tiếng, “Nếu cho ta thọ đến bảy mươi, tám mươi tuổi, mà già yếu mặt đầy nếp nhăn, thì ta thà giữ mãi dáng vẻ mười sáu tuổi rồi chết lúc ba mươi còn hơn.”

“Nói năng hàm hồ...” Viên Lạc bế tắc, quay qua cầu cứu Ân Tịch Ly.

Khổ nỗi lúc này Ân Tịch Ly đang bị Viên Liệt níu kéo can ngăn, “Ngươi đừng có gây náo loạn nữa được không a?”

“Hần điên rồi, ta muốn đánh cho hần tỉnh lại!” Ân Tịch Ly quát tháo, “Hạ Vũ, tiểu tử ngươi mắc phải bệnh quái gì a!”

Hạ Vũ mặc y phục xong, toàn thân ướn sừng trèo từ trong đục dưng ra, đến giờ mọi người mới phát giác, lẽ nào đã thật sự trở lại thành một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi sao! Đến vóc người cũng thấp đi rất nhiều, hay là mình gặp ma quỷ rồi.

“Ngươi muốn chết a!” Ân Tịch Ly rồi đến độ giậm chân thành thịch, “Có cách nào biến lại như cũ không a!”

“Đây là phương thức cổ xưa của dòng họ Dược vương ta.” Hạ Vũ mặt vô cảm, liếc mắt nhìn Tiêu Lạc, “Kể từ đây cho đến cuối đời ta sẽ vĩnh viễn mang hình dạng này, không bao giờ già đi nữa, về phần có thể chết hay không thì ta cũng không biết được, đáng tiếc a, chỉ cần ngâm thuốc đến ngày mai thôi, qua tới buổi sáng là ta đã trở thành dược nhân rồi.”

“Thế thì tốt quá.” Tề Linh chính là người duy nhất nghĩ rằng việc này tốt lành, những người khác đều mang vẻ mặt kinh khiếp hãi hùng.

“Ngươi...Vì sao?” Tiêu Lạc hướng về mặt mờ mịt sang nhìn Hạ Vũ, tuy là... hần thích hình dáng này hơn, thế nhưng...

Hạ Vũ cũng nhìn Tiêu Lạc mỉm cười, hạ giọng nói, “Đừng bận tâm, việc ta biến thành như vậy chả liên quan gì đến ngươi cả.”

Nói xong, hắn toan bước vào phòng.

Ân Tịch Ly làm sao mà chịu bỏ qua được, liền chất vấn, “Ai, người khoan đi đã, nói rõ lại xem, đến chết cũng không già đi như vậy là có ý gì?”

Hạ Vũ dừng bước, quay đầu lại cười cười với Ân Tịch Ly, hỏi, “Tịch Ly, người có muốn thử xem thể nào không?”

“Miễn đi!” Ân Tịch Ly trợn trắng mắt, tiến lên quan sát một chút, hỏi, “Việc này có đem lại ảnh hưởng gì bất hảo cho thân thể không? Người ...tại sao không bàn trước với ta một tiếng.”

“Người lúc nào cũng tuân thủ theo số mệnh, cho nên ta mới không muốn nói cho người.” Hạ Vũ cười bất đắc dĩ, “Cái thứ mệnh số này ọ, biết hay không biết, kỳ thực chẳng có gì khác biệt, biết được trái lại càng không tốt, loài người cứ luôn xuẩn ngốc như thế đó, biết rõ là bất hảo, nhưng vẫn muốn đâm đầu vào, dù chết cũng không hối tiếc, bất quá đáng đời thôi.” Nói xong, hắn liền đi mất.

Ân Tịch Ly cau mày, vẫn còn muốn nói thêm gì đó nhưng bị Viên Liệt giữ lại cho đến khi Hạ Vũ vào phòng xong, Ân Tịch Ly đứng lặng giữa sân, mặt hồi hận day dứt.

Ngay lúc ấy, Quý Tư đột ngột đến tìm, “Mọi người đều ở đây a, Viên Liệt, Hoàng thượng cho gọi người tiến cung kia, đưa cả Tô Mẫn theo nữa.”

“Quý tướng, ngài đem chuyện Tô Mẫn trình tấu lên rồi sao?” Ân Tịch Ly định thần lại, hỏi.

“Ân.” Quý Tư gật đầu, “Hoàng thượng nghe xong cũng rất kinh ngạc, khi ta bảo người muốn mang quân đi chinh phạt Nam quốc thì hoàng thượng mừng rỡ hết sức, gọi người tiến cung ngay.”

Viên Liệt cười, lắc đầu, quả nhiên là thế.

“Người tiến cung đi.” Ân Tịch Ly đẩy đẩy Viên Liệt, nói, “Ta đến trông chừng Hạ Vũ.”

“Hạ thần y làm sao vậy?” Quý Tư ngạc nhiên, hỏi thăm, “Phải rồi Tịch Ly, người cũng nên đi theo, nếu có thể được xuất chinh thì càng tốt.”

“Ta cũng đang có ý này.” Viên Liệt ngẫm nghĩ, “Ta sẽ bảo Tịch Ly có khả năng thần toán nên muốn đưa theo để hỗ trợ, chỉ cần ta chịu ly khai Nhạc Đô, Hoàng thượng phỏng chừng cầu còn không được, ta yêu cầu ai thì nhất định là hắn đáp ứng ngay.” Nói xong, Viên Liệt chạy theo kéo Ân Tịch Ly đang định tìm Hạ Vũ về, nói, “Đi, cùng tiến cung với ta!”

“Ta cũng phải đi a? Việc nhỏ nhặt như vậy người tự lo không được sao... Ai!” Ân Tịch Ly bị Viên Liệt bức bách lôi ra ngoài.

“Người làm cái gì thế?!”

Cùng Viên Liệt đến hoàng cung, phía sau còn có Tô Mẫn ngồi kiệu đi theo, Ân Tịch Ly bất mãn nhìn hắn, “Đừng kéo ta theo có được không?!”

“Chuyện của Hạ Vũ đã ngã ngũ rồi, hiện tại người có xáo lên cũng vô ích a.” Viên Liệt nói, “Chẳng thà để Tiêu Lạc khuyên nhủ hắn, bất quá cũng may nhờ có Tước Vĩ ngăn chặn kịp thời, không là Hạ Vũ biến thành được nhân rồi, lúc ấy thì Tiêu Lạc sẽ hoàn toàn mất hết cơ hội.”

“Trở thành được nhân chẳng khác gì biến thành yêu quái!” Ân Tịch Ly giận dữ nói, “Bất quá chỉ là một Tiêu Lạc, không có hắn thì về sau vẫn có thể gặp được người tốt hơn, Hạ Vũ vì một kẻ như vậy mà tự mình bỏ lỡ hy vọng cả nửa đời ư? Đáng giá sao! Hồ đồ!”

“Đa phần đều do nhất thời bị tình cảm chi phối.” Viên Liệt nhìn hắn, “Nếu là người thì cũng không khác gì đâu.”

“Viên Liệt, người muốn gì a, sao cứ nhắm vào ta hoài vậy?” Ân Tịch Ly lên cơn bất mãn.

Viên Liệt nghiêm mặt nói, “Thật ra người nên tự xét lại mình đi, lần này nếu chẳng phải người cố ý càn quấy, nói không chừng đã có thể trở về sớm hơn...”

Viên Liệt vừa thốt ra thì thấy mặt mũi Ân Tịch Ly tái mét, biết đã đụng tới nỗi đau của hắn, trong lòng cũng có chút không đành... Rõ ràng ban đầu vốn là định an ủi hắn, bèn vội vàng xoa dịu, “Ai, quên đi, giờ nói kiểu gì thì chuyện cũng xảy ra rồi, hơn nữa chẳng phải Hạ Vũ chỉ biến về hình dạng lúc còn nhỏ thôi chứ đâu có trở thành được nhân.”

Thế nhưng Ân Tịch Ly không tiếp nhận mà lại buông một câu, “Viên Liệt, ngươi là đồ hỗn đản!” Nói xong, bỏ đi thẳng thừng, tâm trạng vừa bất mãn vừa không cam tâm, vì cái gì hắn phải giúp một kẻ như thế tranh đoạt giang sơn để chính bản thân cũng bị coi thường chứ! Còn không phải là số mệnh sao, lời Hạ Vũ nói quả không sai, con người đích thực ngu xuẩn, biết rõ không có kết cục tốt nhưng vẫn muốn đâm đầu vào, có chết cũng đáng kiếp!

“Ngươi đừng giận.” Viên Liệt thấy Ân Tịch Ly sầm mặt, liền đuổi theo sau, “Là ta sai rồi.”

Ân Tịch Ly tiếp tục cầm đầu về phía trước, lòng dạ bức bối, nếu vừa rồi hắn thực sự không tự cho mình thông minh bày mưu tính sổ Tiêu Lạc, mà sớm quay trở về phủ, thì đã không trúng hà phong khiến thần trí hồ đồ. Nếu như lúc đó còn thanh tỉnh, thấy cửa phòng Hạ Vũ khóa như vậy hắn nhất định sẽ sinh nghi! Sớm vào trong kiểm tra, biết đâu Hạ Vũ vẫn chưa ngâm mình vào bồn được, lại có cơ hội giải bày tường tận với hắn một phen, cho dù Hạ Vũ nghĩ không thông đi nữa thì cũng chẳng làm ầu đến mức đó.

Nói tới nói lui, bản thân đi hơn thua với Tiêu Lạc, viện cớ vì Hạ Vũ ra mặt, không bằng nói chẳng qua là tự mình muốn chứng tỏ mà thôi...Tuy lời Viên Liệt rất khó nghe, nhưng kỳ thực lại không hề sai, tính cách của mình thật đáng bị người khác ghét bỏ.

Ân Tịch Ly càng nghĩ càng ức chế, cả đời hắn chưa bao giờ thất chí đến như vậy.

Viên Liệt thấy Ân Tịch Ly ủ rũ thì tâm tình cũng trở nên phức tạp, việc Hạ Vũ dùng được biến trở lại vóc dáng thiếu niên đối với hắn chẳng có gì can hệ, Viên Liệt và Hạ Vũ chỉ kết giao thông thường, tính hắn trời sinh lại tương đối lạnh lùng, Hạ Vũ thoát chết, bất quá từ nay hắn cải thiện bản tính hơi hợt đi, chứ cũng không có gì nghiêm trọng lắm.

Nhưng còn Ân Tịch Ly...

Hiện tại hắn đang nhận lãnh đả kích quá lớn, thế mà trong lòng Viên Liệt lại thấy thống khoái một cách khó hiểu, nhìn hắn thường ngày luôn tỏ vẻ thông minh lanh lợi, nhưng lúc này thì suy sụp thảm hại, bản thân Viên Liệt hả dạ vô cùng. Chính vì vừa cao hứng lại vừa áy náy nên Viên Liệt đâm ra có chút hồ đồ, rốt cuộc là hắn ôm cái loại tâm tư thế nào đối với Ân Tịch Ly này đây?!

Chuyến tiến cung diện kiến thánh thượng thuận lợi một cách kì lạ, Tô Mẫn vừa đem sự việc trình qua, Trần Tĩnh liền giận giữ ra lệnh cho Viên Liệt dẫn đầu nhân mã, đến Nam quốc đánh đuổi kẻ soán vị, giải cứu bách tính Nam quốc.

Viên Liệt vui vẻ lĩnh mệnh, đưa ra ý nguyện muốn dẫn Ân Tịch Ly theo cùng, Trần Tĩnh lập tức đáp ứng, quả là chỉ cần Viên Liệt đồng ý phát binh ly khai Nhạc Đô, muốn mang ai đi thì cứ mang, không thành vấn đề.

Trong những ngày kế tiếp, hôm nào Tiêu Lạc cũng đến phủ Ân Tịch Ly, thế nhưng Hạ Vũ bận rộn tới mức không rảnh để hồi đáp, lần này đánh xuống phía Nam, dựa theo lời của Tô Mẫn thì ngoại tộc phương nam dụng độc rất thành thực, cho nên Hạ Vũ muốn điều chế sẵn một lượng giải dược lớn phòng khi bất trắc. Tiêu Lạc liên tục ăn mấy phát đập cửa vẫn không hề bất bình, tóm lại bản thân hắn đang đuối lý, sự việc của Hạ Vũ xảy đến quá nhanh, hắn chưa kịp đối phó thì chuyện đã rồi, bởi vậy hiện tại hắn thật sự chẳng biết làm thế nào cho phải.

Còn Ân Tịch Ly mấy ngày liền thái độ thất thường, rầu rĩ không vui, chẳng chịu gặp ai.

Viên Liệt không ngờ chỉ tùy tiện phán có mấy câu lại khiến Ân Tịch Ly giận lâu như vậy, vốn dĩ hắn tưởng rằng cứ để Ân Tịch Ly khó chịu vài ngày là ổn, không nghĩ tới thực sự đã làm tổn thương hắn, đâm ra áy náy vô cùng, biết trước thì đã không nói rồi.

Cả bốn người, nguyên lai rất hòa hảo, nhưng mỗi người đều mang khúc mắc trong lòng, ở cùng một chỗ dễ dẫn đến mâu thuẫn. May là gần đây ai cũng bận rộn ngược xuôi nên mới không phát sinh va chạm gì.

Mấy ngày sau, đại quân đã được sắp xếp ổn thỏa, Viên Liệt thống lĩnh mười lăm vạn binh mã, hạo hạo đăng đăng[45] hành quân đến biên giới phía nam.

Nam Cảnh vương triều phát binh đánh Nam quốc, Nam quốc vương vị bị soán ngôi, rồi lại đến tin tức kẻ đang tại vị hiện nay là Nam vương giả, tất cả đều được lan truyền đi nhanh chóng khiến cả trời Nam dậy lên sóng to gió lớn.

Bách tính Nam quốc càng thêm ngột ngạt, nhưng dù lời đồn đãi đã tỏa đi khắp nơi, Nam vương tân nhiệm vẫn một mực không đứng ra làm sáng tỏ, khiến cho ả nhận lãnh rất nhiều sự hoài nghi của bách tính. Vương tôn quý tộc triều đình Nam quốc lại càng nghi hoặc hơn, bởi vì kể từ khi nhậm chức đến nay, Nam vương chưa hề bỏ mặt nạ của mình xuống.

Đồng thời ở một bộ tộc bên ngoài Nam quốc, tin tức kia cũng thu hút sự chú ý của một người.

...

Tại tây nam biên thùy, ở vị trí sát bên cạnh Miển quốc, có một vùng núi non là nơi cư trú của một tiểu bộ tộc thiểu số nhân khẩu ba nghìn người, tộc trưởng vừa mắc bệnh qua đời, nhi tử kế vị của hắn năm nay mười chín tuổi, tên là Man, người dân trong tộc xưng hắn là Man Vương.

...

Bộ tộc này trú ngụ trong vùng núi đã lâu năm, tộc nhân lấy săn bắn và hái thuốc làm sinh kế, Man vương tuổi trẻ khí thịnh, đặc biệt còn có thiên phú dị bẩm, năng chinh quán chiến, cùng với thiếp thân thị vệ của hắn dẫn dắt tộc nhân chinh chiến, chưa tới nửa năm mà lực lượng tướng sĩ đã bành trướng hơn gấp ba lần, hiện tại ở phía nam, Man quốc đã trở thành đại tộc gần sánh bằng với Nam quốc, là mối đe dọa của phần lớn các tiểu quốc xung quanh.

Hôm đó cũng chính là ngày thứ mười Viên Liệt phát binh.

Bên trong hậu viện hoàng cung Man quốc, tại trường kỷ bằng trúc ở bên cạnh bờ sông, có một nam tử trẻ tuổi đang ngồi đọc sách.

Nam tử này sở hữu nước da trắng nõn mà hiếm ai ở các bộ tộc phía nam có được, nét mặt ôn hòa tuấn lãng, đang chú tâm nghiên cứu một quyển sách.

Tay còn lại của hắn cầm nửa miếng bánh màn thầu, dưới sông bày cá chép bơi đến chen chúc chờ được hắn cho ăn, nhưng dường như hắn đã say mê đọc sách đến chẳng còn biết gì nữa.

Chính lúc ấy, bỗng nhiên từ đằng sau có một người bỏ nhào tới, vòng tay lấy ôm cổ hắn.

Thanh niên nọ giật mình, cả miếng bánh màn thầu trong tay rơi xuống sông, đàn cá chép liền bu vào tranh nhau.

“Ha ha ha...” Kẻ vừa tấn công hắn cười ha hả.

Thanh niên kia quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dáng tươi cười ngạo nghễ của người nọ, “Vương...”

“Vân, đã nói bao nhiêu lần rồi, cứ gọi ta là Man như trước thôi.” Kẻ vừa tập kích thanh niên đích thị là Man vương của Man quốc, mà nam tử vẫn nhã bị hắn đánh úp chính là thị vệ Tương Vân của hắn.

“Đọc sách gì đó?” Man vương rướn người nhìn, “Đông cung đồ[46] của Hán nhân à?”

“Sách...” Tương Vân bất mãn nhìn hắn một cái, gấp sách lại, “Đây là bản viết tay bài thi khoa cử năm nay của Nam Cảnh, vị Tân khoa trạng nguyên này cả tài năng và học vấn đều hảo a! Thực sự là kỳ tài hiếm thấy xưa nay!”

“Thiệt...chẳng qua chỉ là một con mọt sách thôi.” Man vương thản nhiên cười cợt, ôm Tương Vân rồi nói, “Đi, đừng đọc sách nữa, theo ta đến Thục Trung một chuyến.”

“Đến Thục Trung... làm gì?” Tương Vân không hiểu lắm, khẽ lầm bầm, “Người lại muốn uống hoa tửu[47] a?”

“Hắc hắc.” Man vương nắm cầm hắn, “Người đang nghĩ đến cô nương nha?”

“Ta không có.” Tương Vân tránh về phía sau, mặt hơi đỏ lên, nhìn vào biết ngay hắn là một kẻ thành thật, hắn chuyển trọng tâm câu chuyện, hỏi, “Đến Thục Trung để làm chi?”

“Người biết chuyện soán vị ở Nam quốc rồi phải không?”

“Ân.” Tương Vân gật đầu, “Có nghe qua, chẳng phải Nam Cảnh đã phát binh rồi sao?”

“Đâu chỉ có thế!” Man vương cười, “Chúng ta đi xem thử có cái gì hay ho trong vụ nhiễu loạn này không, ta phải tìm cơ hội tốt để diệt Nam Cảnh thống nhất thiên hạ.”

Tương Vân mỉm cười, “Người lại như vậy nữa rồi.”

“Không tin a?” Man vương tiến lại gần, “Hay là chúng ta đánh cuộc đi, nếu ta có thể lên làm Hoàng đế thì người trở thành vương hậu của ta, thế nào a?”

Tương Vân đỏ khòc đỏ cười, “Đừng nói bậy, cẩn thận kéo các vị trưởng lão nghe được.”

“Sợ gì, cái đám lão nhân gia đó.” Man vương bắt mồm, Tương Vân đứng dậy đi thay y phục, “Đi thôi, đến Thục Trung xem thử cũng tốt.”

38. Chương 38: Thế Như Chẻ Tre

Đại đội nhân mã của Viên Liệt được giao lại cho phó tướng dẫn dắt, hướng thẳng đến tây nam, phần lớn lộ trình đều bằng phẳng, chủ yếu là đi trên đường cái, hơn nữa mười vạn đại quân cũng chẳng giấu đi đâu được, cứ thế hiện ngang mà hành quân.

Bản thân Viên Liệt thì cùng với Ân Tịch Ly, Hạ Vũ, Tiêu Lạc và Viên Lạc, đem theo vài thiếp thân thị vệ, cải trang thành thương nhân, phóng ngựa tới vùng biên cương phía Nam đi tiên trạm.

Ân Tịch Ly và Viên Liệt ở cùng với nhau mấy ngày cũng hòa hảo trở lại, nhưng Tiêu Lạc và Hạ Vũ thì vẫn không cách nào tự nhiên như trước kia được.

Hiện tại Hạ Vũ chẳng phải cố tình mà là thật sự không thêm để ý đến Tiêu Lạc nữa, Tiêu Lạc cũng có hơi tức khí, tiếc rằng bản thân đang thất thế nên tạm thời cứ coi như hắn nhường nhịn Hạ Vũ đi.

Mọi người im lặng suốt quãng đường, chỉ trong một ngày, rốt cuộc cũng đến được thành Lạc Thủy lân cận Nam quốc.

Thành Lạc Thủy đây vì muốn nghênh đón mười vạn nhân mã của Viên Liệt nên đã bắt đầu giới nghiêm toàn thành, thương nhân qua lại lẫn hầu hết khách đi đường đều phải thông qua kiểm soát.

Tại cổng thành, có một đoàn người dài đang chờ được cho vào.

Ân Tịch Ly cũng xếp vào hàng ngũ, phần khởi ngựa mặt quan sát cổng thành rồi quay sang hỏi Viên Liệt đứng bên cạnh, “Ai, người nói xem tên thành được người ta đặt khởi nguồn từ đâu? Lạc Thủy thành gì đó nghe cũng hay thật nhỉ?”

“Nguyên nhân... là trong thành có rất nhiều sông.” Ngay lúc ấy, một nam nhân mảnh khảnh vận hắc y xếp hàng trước bọn họ quay đầu lại, nói, “Thành này gần như được xây dựng trên sông, ngõ ngách thiên mạch[48] ngang dọc rất khó đi, đã vậy còn không có rào chắn, một khi bắt cản thì sẽ rơi xuống nước ngay, cho nên được gọi là Lạc Thủy.”

Ân Tịch Ly giương mắt nhìn xem ai ở phía trước, chỉ bắt gặp một nam tử mới tầm mười mấy tuổi, nước da trắng trẻo, thanh tú, thoạt nhìn rất thư thái.

Tịch Ly nhìn ngang nhìn dọc, nhận thấy thanh niên này mang nét gì đó rất quen thuộc lại có chút hiền lành, rồi đột nhiên nheo mắt lại cười, “Ha ha... Ai nha.”

Hắn còn chưa kịp nói gì, Viên Liệt ở bên cạnh đã ngắt vào cánh tay hắn một phát.

Ân Tịch Ly xoa tay đầy khó hiểu rồi quay đầu ngó Viên Liệt___ Sao lại ngắt ta?

Viên Liệt đưa mắt trừng hấn___ Người bệnh hả, vừa gặp người hiền lành là lại lên cơn, người này có võ công đó!

Ân Tịch Ly ngẩn người, hành động của Viên Liệt hàm ý muốn cảnh báo hấn đừng nên chọc đến thanh niên kia, hãy tự nhìn lại mà cải tà quy chính đi.

Thanh niên kia thì hoàn toàn không nhận ra Ân Tịch Ly có ý đồ gì, chỉ mỉm cười quan sát hấn và Viên Liệt một chút, có vẻ rất ôn hòa. Ân Tịch Ly nheo mắt lại___ U! Người này so với tiểu bạch thố Trần Miễn còn dễ trêu hơn.

“Vân, mau nhanh lên.” Lúc này, phía trước có một nam tử cao lớn ngồi trên lưng ngựa, quay đầu gọi thanh niên kia.

Nam tử tên Vân cười cười với Ân Tịch Ly rồi xoay người cười ngựa đuổi theo.

Ân Tịch Ly nhận thấy nam tử vừa gọi thanh niên nọ thoát nhìn rất bá đạo, vóc người lẫm lẫm đều có điểm tương đồng với Viên Liệt, người thì đã trở về mà hấn vẫn còn trách khừ, “Sao gặp ai người cũng cười được a, cần thận kéo bị người ta lường gạt chứ.”

“Không thể nào.” Nam tử tên Vân cố làm ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn hấn, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa nét cười.

Nam tử cao lớn nhếch nhếch mày, tiện thể liếc nhìn Ân Tịch Ly một cái, thấy Ân Tịch Ly có dung mạo xuất chúng thì hơi nheo mắt lại, sau đó kéo kéo ngựa, nhường đường cho nam tử tên Vân vượt lên phía trước mình, đồng thời trừng mắt với Ân Tịch Ly đầy cảnh giác.

Ân Tịch Ly chớp mắt mấy cái, người nọ cứ như đang bảo hộ một tiểu hài tử, nhân thần kia rõ ràng đã thay hấn tuyên bố, người này là của ta, tránh càng xa càng tốt, cấm tiếp cận!

Ân Tịch Ly kiềm không được, quan sát kỹ hơn, tướng mạo nam tử kia có điểm giống người ngoại tộc, trừ khoảng tuần lăm, hấn còn mang thêm chút hiểm ác, đặc biệt là ở ánh mắt___nguyên lai ngoài Viên Liệt ra, vẫn còn có người sở hữu một đôi mắt tràn đầy dã tâm như thế.

“Người làm cái gì vậy?”

Thấy đồng bạn ngẩn người, nam tử tên Vân quay đầu lại gọi hấn, “Vào thành a, chẳng phải người bảo là thêm bạch thiết nhục (thịt luộc xắt) sao?”

Nam tử kia vừa nghe xong thái độ liền dịu xuống, lỗ tai thoáng đỏ lên, ngoảnh mặt bám theo.

Ân Tịch Ly ở phía sau quan sát, chớp chớp mắt___Hảo thú vị a!

Viên Liệt thấy cặp mắt hấn sáng long lanh, đoán chắc là hấn lại đang lấy người khác ra làm mục tiêu trêu chọc, đành lắc đầu rồi cùng mọi người vào thành.

Hạ Vũ vận một thân bạch y, nhìn thoáng qua, kiểu gì cũng thấy đây chính là một mỹ thiếu niên trẻ trung, thu hút sự chú ý của vô số người. Tiêu Lạc khẽ nhíu mày___ Hạ Vũ đối với ai cũng bày ra khuôn mặt tươi cười, còn hấn thì chỉ nhận được vẻ mặt chán ghét, ức thật!

Sau khi qua khỏi cửa thành một cách thuận lợi, Ân Tịch Ly lại gặp ngay nam tử đã biết mặt nọ ở bên cạnh, hấn lập tức cười hỏi, “Huynh đài, có thông thuộc thành Lạc Thủy này không?”

Thanh niên mỉm cười, gật đầu, “Cũng tương đối.”

“Vậy muốn ăn ngon thì phải đến đâu?” Ân Tịch Ly hỏi, “Bọn ta vừa đi cả một ngày đường, nên cần tìm chỗ nghỉ chân.”

“Nga, phía trước có Vạn Phúc lâu là nơi tốt nhất ở thành Lạc Thủy này, hiện giờ chỗ đó...” Lời còn chưa dứt, nam tử nọ đã bị đồng bạn của hấn đến lôi đi, “Ai nha, chẳng phải cứ nói Vạn Phúc lâu thôi thì được rồi sao, đừng nói chuyện với người lạ, coi chừng bị bắt cóc đó.” Nói xong, với tay túm lấy dây cương ngựa của đối phương, kéo đi.

Ân Tịch Ly nhìn theo càng cảm thấy thú vị hơn, Viên Liệt tiến lại gần, “Tịch Ly, chúng ta mau tìm nơi dừng bữa đi, đói chết mất!”

“Được thôi.” Ân Tịch Ly gật đầu, cùng với bọn Viên Liệt hướng đến Vạn Phúc lâu.

Người thanh niên vừa chỉ đường cho Ân Tịch Ly đích thị là Tương Vân, mà người lồi hẳn đi thì còn ai khác nữa ngoài Man vương.

“Người làm gì kỳ vậy, người ta mới đến, nên ta chỉ đường cho một cái thôi mà.” Tương Vân có chút bất mãn nhìn Man vương, “Hơn nữa ta cũng đâu còn là tiểu hài tử, làm sao có thể bị bắt cóc được?”

“Người thật ngây thơ, trên đời này có rất nhiều kẻ xấu!” Man vương bĩu môi, không quên dặn thêm, “Còn nữa a, không được để lộ ra với người khác là ta thích ăn bạch thiết nhục!”

Tương Vân nhấp nháy mắt nhìn hắn, “Tại sao?”

“Tóm lại là đừng có nói!” Man vương trông thấy phía trước đã là Vạn Phúc lâu, liền cùng Tương Vân xuống ngựa, trước khi bước vào nhà trọ còn quay đầu nhìn, nhận ra nhóm của Ân Tịch Ly cũng theo đến nơi, không khỏi nhăn mày chặc một tiếng ____ Phiền!

“Người biết người nọ a?” Tương Vân tò mò nhìn Man vương, “Hắn có gây thù chuốc oán gì với người sao?”

Man vương nhú đỉnh mày, nói, “Người nọ nhìn qua cũng biết là một thư sinh, làm thế nào ta có thể giao du với hắn được?” Nói đến đây thì Man vương bèn nuốt lại nửa câu sau ____Ai bảo người thấy người ta đẹp rồi cứ đi theo người ta?!

“Ai, Man, người trông người bên cạnh hắn kìa, hình như võ công cao cường lắm.” Tương Vân nói.

“Đâu chỉ có hắn, mấy người ở phía sau đều là cao thủ, thậm chí cả thiếu niên kia cũng vậy... Thiệt!” Man vương nói một cách bất phục, “Chẳng lẽ là Trung Nguyên võ lâm nhân sĩ trong truyền thuyết sao?”

“Kỳ thực ta lại thấy bọn họ giống quân nhân hơn.” Tương Vân lắc đầu, “Không hề giống kẻ hành tẩu giang hồ.”

Man vương nghe xong thì khẽ chau mày, đưa mắt quan sát, ánh nhìn dừng lại ở trên người Viên Liệt, thoáng giật mình, “Ày...”

“Chuyện gì vậy?” Tương Vân nhận ra thái độ hoài nghi của hắn.

“Không...Hình như đã từng gặp qua hắn ở đâu đó rồi thì phải?” Man vương gãi gãi đầu, “Trông khá quen mắt a.”

“Trước kia chẳng phải người đã được xem qua cả mớ tranh vẽ các đại tướng lĩnh vùng Trung Nguyên sao?” Tương Vân cùng hắn sóng bước vào Vạn Phúc lâu, lên lầu tìm một chỗ đối diện với cửa sổ ngồi xuống, gọi những món ăn ưa thích của Man vương rồi hỏi hắn, “Có khi nào hắn là một tướng lĩnh không?”

Được sự gợi ý của Tương Vân, Man vương tức thì giật mình, nhưng sau đó lại lắc đầu, nói, “Không đâu...Người đó hình như không trẻ như thế.”

“Ai cơ?”

“Trung Nguyên đệ nhất dũng tướng – Viên lão tướng quân.” Man vương đáp.

Tương Vân liền sững sốt, ngẫm nghĩ một chút rồi rướn đến gần nói nhỏ, “Man, là hai nhi tử của Viên lão tướng quân a, Viên Liệt và Viên Lạc đó, lãnh binh đi chinh phạt lần này chính là Viên Liệt !”

Man vương cân nhắc một lúc, lập tức tán thành ngay, người kia rất có khả năng là Viên Liệt a, hắn lập tức mở to mắt nhìn Tương Vân.

Tương Vân cũng cùng hắn nhìn nhau một hồi, rồi sau đó dùng cái muôi gõ gõ vào quai hàm của hắn, “U, coi chừng trông mắt bị vắng ra ngoài kìa, ngoan, khép mồm lại đi.”

Man vương ngượng ngùng gãi gãi mặt, nhận ra bản thân vừa mới thất thố, còn Tương Vân thì cười híp mắt.

Man vương thấy hắn cười cặp mắt cong thành hình bán nguyệt, liền lắc lắc đầu, tên này bộ dạng có vẻ chân chất, nhưng kỳ thực lại rất đào hoa! Ấm ức thì ấm ức, hắn vẫn nhìn không được mà len lén nhìn.

Viên Liệt mới xuống ngựa thì Ân Tịch Ly đã nhắm thẳng lầu hai vọt lên, Viên Liệt nín hắt lại, nói, “Ai, thêm một chuyện chẳng bằng bớt đi một chuyện, người ta không trêu chọc đến người, sao người cứ phải bám theo không tha vậy?”

Ân Tịch Ly tặc lưỡi một tiếng, nói, “Tri kỷ tri bỉ trăm trận trăm thắng, vừa rồi người có trông thấy người đi cùng tiểu Vân Vân kia không?”

Dĩ nhiên là Viên Liệt có thấy, hắn cũng khá bất ngờ khi nhận thức được sự tồn tại của một kẻ rất giống với mình—người nọ, toàn thân toát ra ngạo khí lẫn phách khí, lại thêm thái độ hào sảng, giống như người ngoại tộc, chắc hẳn là có địa vị, võ công cũng cao cường.

Ân Tịch Ly nắm lấy một đầu ngón tay của Viên Liệt rồi mở lòng bàn tay hắn ra, viết lên đó chữ “Man”, sau đó nhướn mày một cái.

Viên Liệt ngẩn người, giương mắt nhìn Ân Tịch Ly chăm chú, “Có thật không a?”

Ân Tịch Ly bật cười, “Gạt người để làm chi?”

“Làm sao người biết được?”

Ân Tịch Ly nhún vai, “Lão tử thông minh mà!” Nói đoạn, huýt sáo rồi phất tay áo bỏ lên lầu hai, lớn giọng hô, “Tiểu nhị, ta muốn ăn, đem cho ta bạch thiết nhục (thịt luộc cắt), hoa nhục trư (thịt ba chỉ), trư đầu nhục (thịt đầu heo) mỗi loại hai mươi cân!”

“Há” một tiếng, hầu hết thực khách trong tửu lâu đều phá ra cười, được lắm, thư sinh này vừa gọi đến sáu mươi cân thịt.

Viên Liệt đi phía sau đành lắc đầu.

Tiêu Lạc và Viên Lạc thì không nề hà, chẳng biết Ân Tịch Ly lại muốn rước vào cái gì thị phi nữa đây.

Trái lại, Hạ Vũ chẳng buồn để tâm, thảo dược ở vùng tây nam vô cùng đa dạng, hắn dự tính chốc nữa nên đảo qua các tiệm dược phò (thuốc bắc) một lượt.

Tiêu Lạc thấy hắn tụt về phía sau thì dừng lại chờ, rồi gọi, “Nhanh chân lên.”

Hạ Vũ ngẩng mặt nhìn Tiêu Lạc.

Hai mắt vừa chạm nhau, Tiêu Lạc đã thấy tâm thần bắn loạn, nhãn thần kia trông rất quen thuộc, khiến hắn không khỏi nhớ tới Hạ Vũ thời niên thiếu – người đã hằng đêm đi vào trong mộng của hắn.

Tiêu Lạc cười khỏ, giờ thì tiêu rồi, Hạ Vũ với hình dáng hiện tại, căn bản là khiến hắn vô phương kháng cự a.

Cả đoàn cùng nhau lên lầu hai, chọn một bàn ở vào vị trí đối diện với Man vương để an tọa, Ân Tịch Ly vừa ngẩng đầu, lập tức bắt gặp khuôn mặt tối sẫm của Man vương, trước mặt hắn chính là bạch thiết nhục, còn có hoa nhục trư và có luôn cả trư đầu nhục...

Ân Tịch Ly phụt cười rồi nháy mắt vài cái với hắn.

Man vương xấu hổ, nhìn sang Tương Vân ở kế bên.

Tương Vân lại hùa theo cười cùng Ân Tịch Ly, chỉ chỉ vào ba món ăn đã nói trên, rồi bảo, “Ba món này là sở trường của Vạn Phúc lâu đó, bọn ta vốn ở phía nam, ngày thường hiếm có cơ hội được ăn thịt trư, nên lần nào cũng đến đây để ăn.”

Man vương ngẩng nắm lấy góc áo của Tương Vân dưới gầm bàn—Đừng nói nữa, mắt mặt a!

Tương Vân vẫn cứ chớp chớp mắt—Có sao đâu a.

Ân Tịch Ly mỉm cười—Vân kia đúng là khiến người ta yêu mến.

Viên Liệt tỏ ra không hài lòng, nhìn Ân Tịch Ly—Người bớt trêu chọc người khác đi.

Ân Tịch Ly lấy từ trong bao hành lý ra một bình rượu nhỏ ném qua, Tương Vân giờ tay tiếp được, quả nhiên là có võ công.

“Đây là rượu quế hoa của trung nguyên, mùi vị khá lắm.” Ân Tịch Ly cười títt mắt với Tương Vân.

Tương Vân gật đầu, “Đa tạ.”

Man vương thấy Tương Vân rót rượu toan uống thì không khỏi nhú mày, hạ giọng lầm bầm một câu, “Không nên uống mấy thứ người lạ đưa...Không sợ có độc a?”

Tương Vân uống một ngụm xong, nói với Man vương, “Uống khá a, ngon lắm, người muốn thử không?”

Man vương ngửi kỹ hương rượu, do dự một lát, nói thầm, “Đưa một chén nếm thử xem.”

Tương Vân vừa cười vừa rót rượu cho hắn.

Đồ ăn của nhóm Viên Liệt cũng đã được đem lên, mọi người lao vào ăn uống, bọn họ tính luôn cả đám thị vệ đi theo tổng cộng hết ba bàn, trừ Ân Tịch Ly và Hạ Vũ có sức ăn bình thường ra, những người khác đều ăn rất khỏe, hơn nữa thịt ở Vạn Phúc lâu này làm quả là thật tuyệt, sáu mươi cân kỳ thực vẫn còn chưa đủ.

Ăn giữa chừng, Tiêu Lạc đột nhiên mở lời nói với Hạ Vũ, “Chốc nữa...Ta dạo qua các hiệu thuốc ven đường với người nha?”

Hạ Vũ hơi ngạc nhiên, rồi đáp lại một câu, “Tự ta đi được rồi, người có hứng thú gì tới được đâu.”

“...” Tiêu Lạc trầm mặc một hồi, “Chẳng phải người muốn thu ta làm đồ đệ ư... truyền nhân của Dược vương phái thì sao có thể không hứng thú với dược kia chứ?”

Ân Tịch Ly và Viên Liệt nghe xong liền sửng sốt___ Khiếp a! Rốt cuộc Tiêu Lạc cũng đã triệt để thỏa hiệp rồi a!

Thế nhưng, lúc này Hạ Vũ vẫn chưa để lộ ra biểu hiện gì với Tiêu Lạc cả, chẳng nói chẳng rằng, chỉ gật đầu đáp ứng.

Đôi mắt Tiêu Lạc lộ rõ nét vui mừng, hắn lấy đĩa rau cho Hạ Vũ, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm___ Phỏng chừng là cuối cùng cũng đã hòa hảo lại rồi.

Viên Liệt nhìn Ân Tịch Ly như có ý hỏi___Hai người bọn họ định đến các hiệu thuốc, vậy còn chúng ta giờ phải làm gì?

Ân Tịch Ly mỉm cười rồi đưa mắt liếc qua nhóm Tương Vân___Theo bọn họ chứ sao nữa.

Viên Liệt nghĩ ngợi một chút, nếu người này thực sự là Man vương thì cũng đáng bỏ công ra một phen, nên gật đầu đồng ý với Ân Tịch Ly, rồi cúi xuống ăn tiếp.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hài lòng, duy có mỗi Viên Lạc ngồi đối diện Ân Tịch Ly là lại có chút lạc lõng___Suốt dọc đường đi, người Ân Tịch Ly để tâm đến nhất định là đại ca, chính mình nhìn hắn bao nhiêu lần, hắn đều không quay đầu lại nhìn lấy một cái...

39. Chương 39: Bất Phân Thắng Bại

Cuộc gặp gỡ bất ngờ cùng Tương Vân và Man vương khiến cho Ân Tịch Ly có vẻ khá hưng phấn.

Viên Liệt cũng có chung cảm giác hứng thú đối với hai người này, thế nhưng, rõ ràng là Ân Tịch Ly có cảm tình tốt với Tương Vân, hắn lại còn đánh giá quá cao tên tiểu tử lỗ mãng Man vương vô danh tiểu tốt, điểm này thì Viên Liệt có hơi khó chịu.

Tại hai bàn ăn, Man vương và Tương Vân thì vừa đùa vừa ăn, Man vương luôn thuận miệng phát ngôn mấy câu cộc lốc thô tục, chọc Tương Vân nổi giận thẳng chân đập hắn. Còn ở bàn bên này, Ân Tịch Ly chỉ ăn qua loa đồng thời đồng tai lên nghe ngóng bên kia nói chuyện, Viên Liệt thì bản khoăn lo nghĩ, Hạ Vũ và Tiêu Lạc lại đang cẩn trọng dò xét động tĩnh của nhau.

Chỉ độc nhất mỗi Viên Lạc là mang vẻ chán nản.

Viên Liệt thấy thái độ miễn cưỡng ăn lấy lệ của hắn, liền đưa tay gấp vào bát hắn hai miếng bạch thiết nhục, nói, “Ăn nhiều một chút, sao lại ỉu xiu vậy? Người mà gầy đi thì khi trở về cha sẽ trách ta đó.”

Viên Lạc giương mắt, nhìn nhìn Viên Liệt rồi cười khỏ một tiếng, “Ca ngươi đừng gầy đi là tốt rồi, cha còn rảnh đâu mà quần đến ta chứ.”

Ân Tịch Ly khẽ nhướn mày.

Viên Liệt cũng không để ý lắm, chỉ hơi nghiêm mặt, “Nói bậy bạ gì đó, để cha biết được coi chừng bị đánh cho.”

Viên Lạc xem ra cũng nhận thấy mình đã lỡ lời, cười cười rồi gấp rau lên ăn.

Ân Tịch Ly nắm tay lại chống cằm, nhìn hai huynh đệ, vừa ăn vừa nghĩ ngợi.

Lúc này, chợt nghe Man vương hỏi Tương Vân, “Dùng bữa xong chúng ta đi đâu chơi đây?”

Tương Vân xoay qua gườm hấn, “Chỉ biết chơi thôi, chẳng phải ngươi bảo đến đây để lo chuyện chính sự sao.”

“Chính sự cũng muốn làm mà chơi cũng muốn.” Man vương ngạo mạn ngược nhìn trời đầy thách thức, rồi đưa tay nắm lấy cằm Tương Vân, “Ngươi đừng xử xử với ta như thể thiếu phụ trông mong nhi tử hóa rồng được không a?”

“Phốc...” Ân Tịch Ly ngồi cách họ một cái bàn lập tức phá ra cười. Tương Vân đưa tay lại bóp mũi Man vương, “Ngươi khiến ta thực tức chết mà, đã khuyên ngươi đọc sách bao nhiêu lần rồi!”

Man vương không chịu thua, “Đọc sách cái gì a...Dày đặc chữ! Chúng ta tìm hình vẽ xem thì hơn.”

Tương Vân lại đập Man vương thêm một cái dưới gằm bàn, Man vương xoa chân nhìn hấn cọt nhả.

Ân Tịch Ly trông thấy, liền cười hỏi, “Ai, tối nay bọn ta tính làm vài việc khá thú vị, các ngươi có hứng thú tham gia không?”

Tương Vân và Man vương cùng ngẩn người, nhìn Ân Tịch Ly chăm chăm.

Sau một hồi, Man vương phán, “Không có hứng.”

Tương Vân lập tức đập hấn một cước rồi hỏi Ân Tịch Ly, “Việc gì vậy?”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ, xếp vài miếng thịt nạc trong đĩa thành chữ “Cung” (), đưa qua cho Tương Vân.

Viên Liệt hơi bất ngờ, nguyên bản bọn họ bàn nhau tối nay sẽ đột nhập vào hoàng cung thăm dò tình hình địch một chuyến. Đây là việc rất cơ mật, sao Ân Tịch Ly lại ngang nhiên mời nhóm Man vương đi cùng?! Không biết tên này lại có ý đồ gì trong đầu, lẽ nào hấn muốn chiêu dụ hai người kia?

Tương Vân trông thấy chữ “Cung” nọ thì khẽ nhúu mày, bắt đầu suy xét xem có nên mạo hiểm hay không.

Chợt nghe Man vương nói, “Không đi.”

Cả Ân Tịch Ly lẫn Viên Liệt đều kinh ngạc, Tương Vân cũng nhìn hấn, thầm nghĩ, phải chăng có điểm gì đáng ngại? Đang nghi hoặc, Man vương lại nói tiếp, “Vào nhà xí thì tự đi được rồi, còn rủ người khác theo làm gì?”

Toàn thể mọi người sững sốt.

Tương Vân nhún nhó, “Đang ăn mà nhắc đến nhà xí cái gì a?”

“Chẳng phải hấn đã bảo xuất cung sao?” Man vương kéo Tương Vân lại cười, “Thiếu hiểu biết quá, người trung nguyên gọi việc đào thải là ‘xuất cung’[49] ...”

“Thải cái đầu ngươi á?!” Tương Vân chịu không thấu nữa, “Cái kia là ‘xuất-cung’ () a! Ngươi khiến người khác tức chết đi!”

Man vương gãi gãi đầu, “Thì cung gì đó... A! Là chữ cung (cung điện) a?!”

Vừa dứt câu, chợt nghe thuộc hạ của Viên Liệt vây quanh nhin không được mà bật cười, khuôn mặt vạn năm băng sơn của Viên Liệt cũng bị Man vương chọc cho giãn ra, tự nhủ, bản thân vốn còn nghiêm túc

đánh giá tên Man này, không ngờ hẳn lại là một kẻ thiếu học thức a. Tương Vân đỏ mặt, kéo lỗ tai Man Vương rồi ghé vào thì thầm giải thích cặn kẽ.

Man vương nhướn mày một cái, “Nga...nói thẳng ra không được sao, vòng vo nhiều như thế để làm chi chứ.”

Ân Tịch Ly nhìn cả hai nói nói cười cười, có vẻ tình cảm rất thắm thiết, Tương Vân thực chỉ là thị vệ của Man vương thôi sao? Nghe đâu Tương Vân rất tài giỏi, là trợ thủ đắc lực của họ Man kia, có thể chiếm được cảm tình như thế thật không dễ dàng a.

Nghĩ tới đó, hẳn liền lấy trống bỏi ra, còn chưa kịp lắc thì thấy Hạ Vũ ngồi đối diện khẽ nhú mày, nhìn hẳn lắc đầu.

Ân Tịch Ly có phần ngạc nhiên, nhưng cân nhắc một chút, nghĩ cũng đúng...Thế sự khó lường, chuyện sau này ai biết sẽ ra sao, hiện tại cả hai người họ đều khiến kẻ khác nhìn vào mà không khỏi ngưỡng mộ, vạn nhất bói ra kết quả xấu, lại không thể tiết lộ, đúng là tự rước lấy bi thương, cứ hy vọng là tương lai bọn họ sẽ tốt đẹp đi.

Nghĩ xong, Ân Tịch Ly lắc đầu, cất trống vào.

Lúc này, chợt nghe Tương Vân nói, “Bọn ta muốn đi cùng các người.”

Ân Tịch Ly nhìn Viên Liệt, Viên Liệt nhướn mày___Người đã đáp ứng sẵn rồi, còn làm gì khác được nữa? Đành để bọn họ đi chung thôi.

Vì vậy, tất cả quyết định, đêm đến sẽ đột nhập vào cung.

Dùng bữa xong, Viên Lạc bảo khó chịu, muốn đi ngủ một lát.

Mọi người trông sắc mặt của hẳn không được tốt, lo rằng hẳn ngã bệnh, Hạ Vũ bắt mạch cho hẳn, lắc đầu, “Không có gì, chỉ mệt mỏi thôi, nghỉ ngơi một chút là khỏi.”

Viên Liệt nhìn Viên Lạc quay về khách phòng, mơ hồ nhận thấy Viên Lạc chẳng hề sinh bệnh gì, trái lại có vẻ là vì hẳn đang mất hứng... Dù sao cũng làm huynh đệ với nhau nhiều năm như vậy, hai người như hình với bóng, cơ bản có thể đoán được tâm tư của nhau.

Viên Liệt đang khó xử, không biết nên đi khuyên nhủ Viên Lạc hay cứ để hẳn nghỉ ngơi đây?

Lại nghe Man vương bên kia nói, “Ai.”

Viên Liệt quay đầu nhìn hẳn, Man vương cười cười hỏi, “Nghe đâu võ công của người cũng không tệ? Hiện tại sắp làm chuyện đại sự, mong là người không gây vướng chân ta.”

Viên Liệt ngẩn người, rồi ngay lập tức lộ ra nét cười khiêu khích trên mặt, “Người đang nói chính mình sao?”

“Là lừa hay ngựa thì phải thử xem đã.” Man vương trái lại cũng không giận, cười hỏi, “Ăn no rồi nên làm gì để tiêu thực thôi, không bằng chúng ta so vài chiêu đi?”

Viên Liệt đã sớm có ý này liền vui vẻ gật đầu, cùng Man vương vào sân đấu võ.

Hạ Vũ và Tiêu Lạc theo kế hoạch định sẵn, cùng nhau ly khai... Đạo quanh các tiệm được phô mua thuốc.

Để lại Tương Vân cùng Ân Tịch Ly ngồi sóng đôi trước cửa, xem hai người kia so võ luận chiêu.

Man vương tiếp qua hai chiêu của Viên Liệt, vì cả hai đều thuận tay trái nên có chút bất tiện.

Tương Vân chỉ vào Man vương nói, “Ai, người đánh cho nghiêm túc, thua là mất mặt đó.”

Man vương bực bội, trông thấy Ân Tịch Ly ở bên cạnh Tương Vân thì tựa hồ có chút khó chịu.

Ân Tịch Ly nhìn thấu tất cả, lắc đầu cười cười, nói với Viên Liệt, “Ai, người cứ đánh đi, ta đi lấy trà uống.”

Viên Liệt cho một thị vệ theo hẳn, quay đầu lại, Man vương thấy chỉ còn mỗi Tương Vân đơn độc ngồi lại quan sát mình, lập tức lên tinh thần, cùng Viên Liệt so chiêu thức đánh một trận ra trò.

Hai người chỉ mới đầu khai màn, mà đã lấy làm kinh ngạc___Âm thầm khen ngợi đối phương vượt quá dự tính của mình, hảo thân thủ a.

Ân Tịch Ly rời khỏi hậu viện đến tìm chưởng quỹ hỏi trà, chợt thấy trên bếp có bày hơn mười bát canh ngân nhĩ hạt sen nóng hổi, liền hỏi, “Tiểu nhị, canh này có bán không?”

“Có bán.” Tiểu nhị gật đầu, “Năm đồng một chén, sắp được bưng ra mời khách rồi, nhưng vẫn còn một nồi lớn.”

Ân Tịch Ly trả tiền, “Ta bao hết, người đem ra giúp, đưa đến cho ba người đang luận võ trong sân.” Rồi phái thị vệ theo bên người mang về cho các huynh đệ khác.

Sau đó, Ân Tịch Ly tự mình uống một chén, ngẫm nghĩ một chút, vẫn hơi lo lắng cho Viên Lạc.

Tiểu tử này bình thường bất hiển sơn bất lộ thủy, kỳ thực làm huynh đệ với Viên Liệt rất vất vả. Vừa rồi lời nói và hành động của hắn, tựa hồ cùng Viên Liệt... có chút hiềm khích, chắc không phải là đồ kị đâu?! Nghĩ tới nghĩ lui, cũng khó tránh, hai huynh đệ bọn họ đứng cùng một chỗ như nhau thì Viên Liệt đã chiếm hết hào quang rồi, cho dù Viên Lạc có ưu tú đến đâu, đem so sánh cùng ca ca liền hóa ra tầm thường, Viên lão tướng quân cũng thích Viên Liệt hơn một bậc, như vậy là rất bất công. May mà Viên Lạc tương đối rộng lượng, vốn đã thấy rõ nhưng không hề tính toán... Hiện tại, biết đâu có chuyện gì đó đã vượt quá giới hạn của Viên Lạc nên khiến hắn bộc phát ra rồi.

Ân Tịch Ly bưng bát canh ngân nhĩ hạt sen còn lại, định bụng muốn vì hai huynh đệ bọn hắn mà làm người giảng hòa. Huynh đệ ruột thịt cùng theo phụ thân xông pha trận mạc, tình cảm giữa họ tốt như thế, sẽ không vì hiềm khích nhỏ mà trở mặt với nhau đâu.

Lên đến chỉ thiên phòng ở lầu hai, bắt gặp cửa buồng của Viên Lạc được đóng chặt.

Ân Tịch Ly tiến tới, đưa tay gõ gõ.

Thanh âm gõ cửa vang lên, bên trong vẫn không ai hồi đáp.

Ân Tịch Ly lại ra sức đập mạnh hơn, lần này trong phòng vọng ra tiếng quát gât gổng dữ tợn, “Cút, ngủ rồi!”

Ân Tịch Ly kinh hãi, là Viên Lạc trước nay luôn ngoan ngoãn nhu thuận đây sao? Hắn phải đang bực bội dữ lắm.

Cân nhắc lại, Ân Tịch Ly tự thấy bản thân không hề chọc đến hắn, khả năng bị đánh là rất thấp, nên tăng hắng một cái rồi tiếp tục gõ cửa, “Là ta nha.”

Trong phòng trầm mặc một khắc, sau đó vọng đến tiếng bước chân vội vã, tiếp theo đột nhiên cửa mở tung ra.

Động tác vừa nhanh lại vừa mạnh khiến Ân Tịch Ly hốt hoảng suýt nữa là xoay người bỏ chạy mất, tưởng như Viên Lạc có thể sẽ lao tới đập hắn một cước văng luôn xuống lầu.

Thế nhưng, hiện diện đằng sau cánh cửa lại là Viên Lạc với vẻ mặt áy náy, “Tịch Ly... Ta không biết là người, cứ ngỡ là người của tửu lâu.”

Ân Tịch Ly lắc đầu, bày ra nét mặt vui vẻ, “Đừng ngại.”

Viên Lạc nhìn bát canh trên tay đối phương, Ân Tịch Ly liền đưa cho hắn, “Ta thấy ngươi không ăn được gì, hay là uống canh đi?”

“Ân!” Viên Lạc vội vàng nhận lấy, mời Ân Tịch Ly vào phòng ngồi, bản thân hắn cũng ngồi xuống bên cạnh.

Ân Tịch Ly quan sát sơ căn phòng, nhận thấy có hơi lộn xộn, chăn rơi xuống đất, trấu cám nhồi trong gối bay tứ tung... Nhất định là do Viên Lạc phát giận lên đập phá rồi. Bất quá hắn chỉ nện gối tung chăn, chưa có quăng bàn ném ghế... Xem ra tính tình khá hướng nội đây. Ân Tịch Ly tự kiểm lại một chút, nhận thấy bản thân lúc tức tối thậm chí có thể triệt phá phòng ốc, Viên Lạc đích thực là quái hài tử (bé ngoan) a, hiếm thấy.

Đang miên man suy nghĩ, chợt nhận ra Viên Lạc đã ăn hết cả chén canh rồi.

Ân Tịch Ly hỏi hần, “Còn muốn ăn nữa không? Ta... lấy thêm cho người một chén nha?”

“Không cần!” Viên Lạc vội lắc đầu, níu tay Ân Tịch Ly lại, “Tịch Ly, ngồi với ta một lát đi.”

“Ân.” Ân Tịch Ly ngồi lại cùng Viên Lạc.

Viên Lạc chăm chú nhìn Ân Tịch Ly.

“Làm sao vậy?” Ân Tịch Ly vỗ vỗ vai hần, “Lại giận à?”

“Người... Nhận ra là ta đang không vui sao?” Viên Lạc có chút bất ngờ xen lẫn hồi hộp, hỏi, “Thế, người biết nguyên nhân gì khiến ta tức giận không?”

“Ân...” Ân Tịch Ly co nắm tay lại chống cằm, cũng thở dài nói, “Kỳ thực ta có thể hiểu được cảm giác của người.”

“A?” Viên Lạc hết sức ngạc nhiên, ngập ngừng hỏi, “Cảm giác... gì kia?”

“Có một đại ca như Viên Liệt, đôi khi cũng phải nhẫn nại một chút.” Ân Tịch Ly vỗ vai hần, “Người như hần sinh ra đã lấn át kẻ khác, cũng không có biện pháp a, bắt quá người cứ nghĩ thông suốt thế này: hần là đại ca chứ không phải đệ đệ của người, đại ca mà trọi hơn đệ đệ, đệ đệ còn được nhân nhĩ đỡ phải gánh vác nhiều trọng trách.”

Viên Lạc ngẩn người, giương mắt nhìn Ân Tịch Ly, một lúc sau mới cười khẽ, ngực thở dài, nguyên lai... Ân Tịch Ly tưởng rằng hần đồ kị Viên Liệt tài giỏi hơn nên mới bày chuyện. Nghĩ tới đây, Viên Lạc tự giễu, loại ý niệm này lúc còn bé trong đầu may ra từng có, nhưng giờ hần đã trưởng thành, cũng không còn nghĩ đến nữa, bởi vì đã quen rồi. Từ nhỏ đến lớn lúc nào chẳng thế, Viên Liệt có, hần không có...Hần âm thầm nhẫn nhịn, quen được thì tốt thôi, vì Viên Liệt ưu tú hơn hần, Viên Liệt là đại ca, thế nhưng...

Viên Lạc vô thức ngẩng đầu nhìn Ân Tịch Ly, “Ta đâu có đồ kị gì với đại ca... Bọn ta làm huynh đệ nhiều năm như vậy, nếu ta vì đồ kị mà tức giận, cũng không cần đợi đến hôm nay.”

“Thế thì tại sao?” Ân Tịch Ly ngẩn người, tự nhủ, lẽ nào có ai đắc tội với hần? Nguyên nhân là gì chứ?

“Chẳng phải là người rất thông minh sao?” Viên Lạc hỏi, “Người đoán không ra ư?”

“Không phải là... thân thể thực sự không khỏe chứ?”

“Sai rồi.” Viên Lạc lắc đầu, quay sang định nói... nhưng lại thôi.

Ân Tịch Ly chờ nửa ngày không nghe thấy hần lên tiếng, lại nghe được phía sau khẽ vọng đến tiếng tăng hăng.

Quay đầu lại, liền bắt gặp Viên Liệt đang cầm một chén canh ngân nhĩ, đứng ngay cửa.

“Ca...” Viên Lạc gọi hần một tiếng.

Viên Liệt gật đầu, trông thấy cái bát không trong tay Viên Lạc, liền nhìn qua Ân Tịch.

Ân Tịch Ly đưa tay gãi gãi má nỗ lực bảo trì nét mặt tươi cười, thầm nghĩ... Mẹ ơi, lại chuyện gì nữa đây.

Viên Liệt bước đến, đưa canh ngân nhĩ ra trước mặt Viên Lạc, hỏi, “Uống chén nữa không?”

“Nga.” Viên Lạc gật đầu, “Món này hảo.”

Ân Tịch Ly cười gượng mấy tiếng rồi vội vàng chuyển đề tài, “Thua hay thắng vậy?”

“Làm thế nào thua được.” Viên Liệt thản nhiên buông một câu, tuy lời nói mang chút lấp lửng, nhưng vẫn tự tin một cách vững vàng.

Viên Lạc mỉm cười, nói với Ân Tịch Ly, “Đại ca... Sao có thể thua được chứ.”

Ân Tịch Ly xoay mặt nhìn hần, chỉ thấy Viên Lạc bưng bát canh ngân nhĩ lên uống, rồi lại tự nói thầm, “Đại ca muốn cái gì nhất định sẽ đạt được cái đó, đại ca đã muốn thắng thì tuyệt đối không ai có thể tranh giành nổi.”

Viên Liệt khẽ nhú mồm, Ân Tịch Ly quan sát đôi bên, mơ hồ nhận thức được tình hình có vẻ nghiêm trọng—hai huynh đệ này tính động thủ ư?

...

Song song đó, tại dưới lầu, ở trong sân.

“Bỏ đi.” Tương Vân đưa tay vỗ vai Man vương, “Chỉ thua có một chiêu thôi, lần tới thắng lại là được chứ gì, nổi giận làm chi a?”

Man vương mặt mày ủ rũ, “Viên Liệt kia đa mưu túc trí, hấn thâm hiểm hơn ta! Vân ngươi có khinh thường ta hay không?”

Tương Vân cầm muôi khuấy canh ngân nhĩ trong bát, “Chẳng phải hấn thâm hiểm gì hơn ngươi mà là ngươi quá đơn giản, ta còn lạ gì nữa.”

“Ngươi lại cười ta rồi!”

“Này, ăn canh đi!” Tương Vân đẩy canh ngân nhĩ qua.

“Cái quái gì đây a?” Man vương nhìn cả chén lớn nước canh sánh như tương được khuấy lên, “Thật buồn nôn, trông cứ như nước mũi... Ai nha.”

Hấn chưa kịp dứt câu, Tương Vân đã lấy tay thui cho hấn một cú, “Đừng có kén cá chọn canh, không được ý kiến, đánh nhau mà cũng thua được, lần sau cứ để ta!”

“Quả nhiên ngươi để tâm!” Man vương bày ra vẻ mặt đưa đám chỉ vào Tương Vân, “Sao vừa rồi ngươi không tự lên đi, rõ ràng võ công của ngươi tốt hơn ta, báo hại lão tử đường đường một đẳng quân vương tương lai phải xấu mặt.”

Tương Vân trừng mắt, “Đừng dài dòng! Ăn canh mau!”

“Vân, độ này ngươi càng ngày càng hung dữ với ta.” Man vương cúi đầu múc canh đã vữa nhừ lên húp, “Ngọt quá...”

“Đừng phí lời.”

“Ngươi dữ quá.”

...

“Bỏ đi, lần sau ta giúp ngươi báo thù.”

“Ngươi cẩn thận kéo bại trận, thua Nam Cảnh đệ nhất cao thủ là mất mặt lắm đó.”

“Không đời nào.”

“Thêm một chén nữa được không?”

“Thua thì chỉ được uống một chén thôi.”

“...”

40. Chương 40: Trong Lòng Đã Rõ

Viên Liệt chờ cho Viên Lạc ăn hết bát canh, cũng chẳng nói năng gì, sau đó bưng hai cái bát không rời đi để hấn hảo hảo mà nghỉ ngơi.

Ân Tịch Ly ngóng theo cái bóng lưng của Viên Liệt, rồi quay đầu lại nhìn Viên Lạc, bắt gặp hấn đang tựa vào lưng ghế, nghếch mặt ra nhìn chăm chăm.

Một hồi lâu, Tịch Ly đứng dậy vỗ vỗ vai hấn, nói, “Đừng ở trong phòng ngây ngốc nữa, ra ngoài phơi nắng đi.”

Viên Lạc đột ngột ngẩng mặt nhìn hấn, gọi, “Tịch Ly...”

Ân Tịch Ly đứng lại, chờ hần nói tiếp.

Viên Lạc nhìn Ân Tịch Ly một lúc rồi hỏi, “Ta có điểm nào...tốt hơn so với đại ca không?”

Ân Tịch Ly sững sốt, nhìn Viên Lạc thật lâu, sau đó lắc đầu, phản biện, “Cái này sao lại hỏi ta?”

“Ân.” Viên Lạc gật gù.

Ân Tịch Ly cười, “Viên Lạc, ta cũng là người nha.”

“Cái gì...” Viên Lạc khó hiểu, dĩ nhiên hần biết Ân Tịch Ly là người.

“Là người thì phải có ý thích riêng chứ.” Ân Tịch Ly lại vỗ vai hần, “Chủ kiến của ta không nhất định phải đúng, có nhiều việc thế nhân đều bảo đúng nhưng người vẫn nghĩ là sai, thực ra chẳng có gì đúng hoặc chẳng có gì sai cả.”

Viên Lạc nhú mày.

Ân Tịch Ly đưa tay kéo kéo má hần, “Đã lên tinh thần chưa, người tốt hơn Viên Liệt ở chỗ nào, nên tự hỏi bản thân người a.”

Viên Lạc cúi đầu, khẽ lẩm bẩm một câu, “Ta thấy một điểm cũng không có.”

Ân Tịch Ly mỉm cười, “Đây chính là thế mạnh của người so với Viên Liệt.”

“Ân?” Viên Lạc vẫn không thể hiểu được.

“Hai huynh đệ các người quả thật kỳ quái a, chẳng biết đã được nuôi dưỡng ra sao, cùng được ăn hạt gạo như nhau, vừa có chung phụ mẫu sinh thành, thế mà tính cách lại hoàn toàn bất đồng.” Ân Tịch Ly bắt đầu lắc đầu, “Người đó, lúc nào cũng đánh giá bản thân theo kiểu ‘ta mà có ưu điểm sao?!’; còn Viên Liệt, nếu phải tự nhận xét thì lại nghĩ ‘ta cũng có khuyết điểm sao?’”

Viên Lạc nghe xong liền cân nhắc một hồi, rồi khẽ cười mỉa mai.

Ân Tịch Ly thu tay về, hỏi Viên Lạc, “Người kính trọng ca của mình chứ?”

Viên Lạc gật đầu không chút đắn đo, “Ân.”

“Nếu hần gặp nguy hiểm, người có thể sống chết vì hần không?”

Viên Lạc vẫn gật đầu như cũ.

“Vậy còn hần thì sao?” Ân Tịch Ly hỏi, “Lúc người gặp nguy hiểm, hần có cứu người hay không?”

Viên Lạc nhanh nhẩu gật đầu. “Nhất định ca sẽ làm như thế.”

Ân Tịch Ly mỉm cười, “Còn nếu ta gặp bất trắc, người có dám vì ta mà chết không?”

“Chắc chắn rồi!” Viên Lạc bật dậy, nhìn thẳng vào Ân Tịch Ly, thần thái phảng phất một cái gì đó rất sống động, Ân Tịch Ly cười thâm trong bụng, Viên Liệt a, người nên sớm phát hiện đi a, đệ đệ của người căn bản không phải là thỏ, hần và Viên Liệt người cùng như nhau cả, đều là sói a.

“Tịch Ly...” Viên Lạc vươn tay định bắt lấy cánh tay Ân Tịch Ly, nhưng chưa kịp chạm vào thì Ân Tịch Ly đã nói, “Ta sẽ không để người chết đâu.”

Viên Lạc sững sốt, gương mặt nhìn Ân Tịch Ly.

“Viên Liệt cũng không cần phải sống chết vì ta.” Ân Tịch Ly cười nhạt, nhìn thẳng vào Viên Lạc, “Người nghĩ xem, một kẻ như ta có đáng để người đối đầu lại với ca người sao? Ta thì tính là cái rắm gì a, tên kia mới là huynh đệ ruột thịt của người.”

Viên Lạc há hốc miệng, sau khi đã hiểu được, mặt liền ửng đỏ, nguyên bản hần vốn cho rằng Ân Tịch Ly không biết, nào ngờ, Tịch Ly nghiêm nhiên phát hiện rồi... Chẳng biết hần nhận ra từ lúc nào.

Ân Tịch Ly lắc đầu, “Ta sẽ không nói những lời này cho Viên Liệt đâu, biết vì sao chứ?”

Viên Lạc nhăn mày, lắc đầu, nói thật lòng ra, “Chúng quy ta thấy, người khá thiên vị hần, có nhiều thiện cảm với hần hơn.”

“Ta đây mỗi ngày đi trêu cợt hần nhưng không hề trêu cợt người, rõ ràng là tốt với người hơn a.” Ân Tịch Ly có chút dở khóc dở cười, “Bởi vì lúc Viên Liệt phản ứng trông cứ như thú hoang bị vây khốn đang vùng vẫy, còn người thì tựa như thú con ai ai kêu cứu vậy.”

“Người...” Viên Lạc tức đến độ không thốt nên lời, “Tịch Ly, người đùa bỡn hai huynh đệ bọn ta sao?”

Ân Tịch Ly nhướn mắt một cái, “Ta không trêu cợt người, tại Viên Liệt chọc đến ta trước nên ta mới trêu cợt hần, còn người thì chỉ bị ngộ thương thôi. Có điều, đùa bỡn kiểu này cần phải chú ý đến mức độ, chứ chơi quá đà sẽ mất hết hứng thú.”

“Sao người lại có thể như thế được.” Viên Lạc nhìn hần chòng chọc, hỏi, “Vậy người có biết cảm tưởng của bọn ta là thế nào hay không? Bọn ta cái gì cũng không rõ. Chỉ có người mới minh bạch mọi thứ chứ gì?”

“Đừng có minh bạch với chẳng không minh bạch nữa, ta choáng mất.” Ân Tịch Ly khoát tay, “Thứ gì hiểu rõ chỉ đem đến mỗi mệt, những việc không thể hiểu lại gây hoang mang...” Nói đoạn, hần bỏ ra ngoài, đi đến cửa thì quay lại nháy mắt vài cái với Viên Lạc, “Phải rồi, đừng nói cho ca người biết, ta vẫn còn muốn phá hần nữa.” Dặn dò xong, vui vẻ hơn hờ rời đi.

Viên Lạc đứng trong phòng, ngây ngốc một lúc lâu, vậy ra ý Tịch Ly là... Chẳng qua hần chỉ đùa với hai huynh đệ bọn họ cho vui thôi, nên mới khuyên bản thân đừng sập bẫy sao?

Viên Lạc chậm rãi bước ra khỏi cửa, đứng ở lan can nhìn xuống... Bất gặp ở tầng trệt, Ân Tịch Ly đã đuổi kịp Viên Liệt rồi nhắc chân đạp vào hông hần một cước, sau đó xoay người bỏ chạy.

Viên Liệt quăng chén canh cương quyết truy bắt hần.

Viên Lạc trông thấy hai người bọn hần chạy đi khuất, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống rỗng mông lung.

Một bên là Ân Tịch Ly vừa quen biết được mấy tháng, hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì đối với bản thân, một bên là đại ca ruột thịt cùng lớn lên, biết rõ ưu khuyết điểm của hần, lúc hoạn nạn còn có thể sống chết vì nhau... Tịch Ly cũng nói, căn bản là không có cách nào sánh được.

Viên Lạc nguyên bản nghĩ rằng, sau khi nghe Ân Tịch Ly nói một phen thì sẽ lấy lại được lý trí, bất luận phải vì ai mà lựa chọn, kết cục vẫn phải chọn huynh đệ ruột thịt! Có điều, Viên Lạc không thể lừa gạt được tình cảm của bản thân... hần mơ hồ không xác định được làm thế nào để chọn lựa, hần không muốn làm phật ý Viên Liệt dù chỉ một chút, thế nhưng, hần muốn Tịch Ly.

....

Buổi chiều cùng ngày.

Viên Lạc từ trên lầu trở xuống, dường như đã khôi phục lại bản chất vốn có, miệng cười toe toét.

Hạ Vũ khoanh tay nhìn sang Ân Tịch Ly, “Ai, không ngờ người cũng tìm ra được giải pháp, thật sự có thể khuyên nhủ nhân tâm.”

Thế nhưng Ân Tịch Ly chẳng hề đáp lời.

Hạ Vũ giương mắt nhìn hần, nhận ra Ân Tịch Ly đang nhìn Viên Lạc đầy ưu tư.

“Làm sao vậy?” Hạ Vũ khó hiểu.

Ân Tịch Ly bưng tỉnh lại, lắc đầu, cười khỏ.

“Ai.”

Trong lúc đang nói chuyện, phía sau có người vỗ vào Ân Tịch Ly.

Hần quay đầu lại, là Tương Vân.

“Người là Ân Tịch Ly sao?” Tương Vân hỏi hần.

Ân Tịch Ly gật đầu, “Ân.”

“Ta có đọc qua văn chương của ngươi.” Tương Vân nghiêm túc nói, “Ngươi thật thông minh.”

Đời này Ân Tịch Ly đã được nghe rất nhiều lời khen ngợi, nhưng ghét nghe nhất chính là hai từ “thông minh” và “đẹp”, bởi vì trên quan điểm của hắn, “có học thức”, “có năng lực” mới đúng là dùng để khen hắn, còn “thông minh” và “đẹp” đều quy về một chỗ là khen phụ mẫu hắn lắm tiền nhiều của. Có điều một tiếng “thông minh” này từ Tương Vân, chẳng hiểu sao lại đem đến cho Ân Tịch Ly loại tư vị khác, vô cùng dễ chịu.

“Ân...” Ân Tịch Ly cười hỏi, “Thông minh về phương diện nào.”

Tương Vân chỉ im lặng cười, đến cạnh Ân Tịch Ly, chỉ vào Man vương đang bàn luận công phu với Viên Liệt ở phía trước, hỏi, “Thấy hắn thế nào?”

Ân Tịch Ly cười, “Không tệ.”

“Có tướng đế vương chứ?” Tương Vân hỏi, “Ta nghe nói ngươi biết đoán mệnh.”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ một chút, “Muốn ta đoán cho hắn một quẻ sao?”

“Cái đó thì không cần, ta không quá tin vào thuật đoán mệnh.” Tương Vân lắc đầu, “Chỉ muốn hỏi xem ngươi nhận xét thế nào về hắn thôi.”

Ân Tịch Ly cảm thấy buồn cười, “Ngươi đã không tin thuật đoán mệnh mà còn bảo ta xem sao?”

Tương Vân gật đầu, “Ân, đó là bởi vì ngươi thông minh.”

Ân Tịch Ly suy tư, chăm chú quan sát thanh niên nhả thanh tú ở trước mặt, thoát nhìn khá thiện lương, một hồi lâu, hắn gật đầu, nói, “Ân, đích xác là có Long phượng chi tư, đế vương chi thái[50].”

Tương Vân tỏ ra rất phấn khởi, gật đầu, “Hảo.”

“Thế nhưng trên đời này người có thần thái đế vương mà không có mệnh số đế vương nhiều lắm a.” Ân Tịch Ly nói, “Ngươi xem Sở bá vương, cũng đâu thể lên làm hoàng đế được, trái lại trường hợp anh hùng đầu tiểu nhân, tiểu nhân thắng anh hùng bại cũng thường thấy a.”

“Điểm đó khỏi lo.” Tương Vân nói, “Nói theo cách của ta thì thà chết trận cùng Sở bá vương[51] chứ không nghĩ đến việc theo Cao tổ[52] hưởng vinh hoa phú quý.”

“Ân!” Ân Tịch Ly gật đầu, “Có chí khí!”

Tương Vân nói một cách ngập ngừng, “Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Ta nghĩ chung quy hắn vẫn còn thiếu thứ gì đó.” Tương Vân nhăn mũi, “So với người kia... Hắn có nhiều khuyết điểm này nọ lắm.” Vừa nói vừa đưa tay chỉ vào Viên Liệt.

Ân Tịch Ly nắn nắn cằm, nói, “Ân... Nói sao đây, khí phách, dã tâm cơ bản đều chẳng thiếu gì, lẽ nào là một người thích cười còn một người mặt đơ.”

“Ha ha.” Tương Vân nhin không nổi bật cười, tiếng cười vang to, Man vương ở đằng trước lập tức quay đầu lại nhìn hắn, vừa thấy hắn nói cười với Ân Tịch Ly thì sắc mặt sầm xuống.

Ân Tịch Ly nhướn mày một cái___Ân! Phát ra bá chủ chi tướng rồi kìa!

Lại nhìn qua Tương Vân bên cạnh, Ân Tịch Ly không khỏi cảm khái, thật thú vị a, chắc chắn đến năm sau, đoán chừng kẻ địch lớn nhất của bọn hắn chính là hai người này. Thực sự nếu hai người họ có trở thành kẻ thù, cũng không thể khiến người khác ghét nổi a, kiếp này gặp được địch thủ như thế, cũng xem như là may mắn.

“Đi.” Ân Tịch Ly kéo Tương Vân.

“Đi làm cái gì?” Tương Vân thắc mắc.

“Hai ta uống rượu đi, đừng để ý đến bọn hắn nữa, uống đến khuya luôn!” Ân Tịch Ly phán, tìm chỗ quầy kê rượu.

Tương Vân do dự một chút, “Hảo.” Rồi nhiệt tình theo hấn đi mất.

Hạ Vũ ở phía sau lắc đầu, cố gì hai người này cứ thao thao bất tuyệt vậy, ma ám rồi sao?

Lúc này, Tiêu Lạc ngoài kia đang dỡ được liệu bọn họ mua được trên đường xuống khỏi xe, thấy Hạ Vũ lắc đầu, liền hỏi, “Sao vậy?”

“Đều mắc phải trọng bệnh cả, nhưng lại không có thuốc chữa!” Hạ Vũ nói một câu độc địa rồi khoanh tay xoay người rời đi.

Khiến cho Tiêu Lạc đứng nguyên một chỗ, mặt danh kỳ diệu[53].

Màn đêm buông xuống, Ân Tịch Ly và Tương Vân đã uống cạn mấy vò rượu, bị Viên Liệt cùng Man vương túm trở ra.

“Cảm tình của hai người hảo lắm a, còn muốn đột nhập vào hoàng cung hay không hả?” Man vương nói một cách hết sức bất mãn.

Ân Tịch Ly nhướn mày, “Ta cũng phải đi luôn a?”

“Đúng vậy.” Viên Liệt nhăn nhó, “Muốn trốn ư?!”

“Nga, không phải như thế, chỉ là ta không có võ công, sẽ làm vướng chân các người.”

“Việc này thì yên chí.” Man vương lắc đầu, “Nam quốc hầu hết toàn nữ nhân, cao thủ không nhiều đâu.”

“Thật sao?” Ân Tịch Ly ngạc nhiên, “Ta cứ tưởng toàn bộ đều lợi hại cả.”

“Tô Mẫn công phu không tệ.” Tương Vân nói, “Đám còn lại thì kém lắm.”

“Công phu của Tô Mẫn tốt lắm sao?” Viên Liệt hơi ngỡ ngàng, vóc người Tô Mẫn nhỏ gầy, thoát nhìn không nghĩ đó là một cao thủ.

“Ai nha.” Man vương nhăn mặt lắc đầu với Viên Liệt, “Cam đoan cả đời này người cũng chưa từng thấy qua nữ nhân nào dũng mãnh như vậy a!”

“Các người biết Tô Mẫn?” Ân Tịch Ly hỏi hai người.

“Đương nhiên.” Tương Vân gật đầu, “Dù Nam Man chỉ là một vùng nhỏ nhưng tốt xấu gì thì Man cũng là đại vương của một bộ tộc.”

Ân Tịch Ly nghe xong ngẫm nghĩ đôi chút, đứng tại chỗ loay hoay lục lọi, lấy từ trong người ra bức tranh mới nhất họa lại dung mạo của Tô Mẫn, đưa cho hai người, “Đây có phải là Tô Mẫn không?”

“Đúng vậy.” Tương Vân gật đầu, Man vương cũng gật đầu, “Bức tranh trông rất giống a.”

“Ha ha.” Ân Tịch Ly xoa xoa cằm, cười bí hiểm.

“Làm sao vậy?” Viên Liệt thấy bộ dạng mưu ma chước quỷ của Ân Tịch Ly, lập tức hỏi.

“Ta đang có... kế sách hay!” Ân Tịch Ly cười, “Mặc dù chúng ta có binh mã, song, tốt nhất vẫn là có thể không đánh mà thắng, bắt được hoàng đế giả mạo kia!”

Mọi người đôi mắt nhìn nhau, Viên Liệt cười cười, nói với Ân Tịch Ly, “Vây cứ xem người bản lĩnh đến đâu, ta thì chỉ muốn giao chiến.”

Ân Tịch Ly cười, cười đến khá phong tình, Viên Liệt hoảng hốt vội vã dời ánh nhìn, lòng nhủ, yêu nghiệt lại muốn ám người rồi!

“Đêm nay không thích hợp để đi hết toàn bộ, cần lưu vài người lại bên ngoài để tiếp ứng.” Viên Liệt lấy lại thần trí, nghiêm mặt nói.

Tất cả mọi người đều tán thành.

Viên Lạc gơ tay, “Võ công của ta kém nhất, ta ở đây chờ tiếp ứng được rồi, phỏng chừng đêm nay lượng canh vệ sẽ rất đông đảo.”

Tương Vân nhấc chân mày một cái, tính cách của Viên Lạc này cũng không tồi a.

“Để ta và Tiêu Lạc ở ngoài canh chừng cho các người đi.” Hạ Vũ nói.

“Vậy là chúng ta vào?” Man Vương quay sang Viên Liệt.

Viên Liệt gật đầu, vô thức nhìn Tương Vân.

“Khỏi cần xem.” Man vương cười, “Võ công của Vân còn hảo hơn cả ta.”

Viên Liệt gật đầu, “Đã nhìn ra.”

Man vương nổi giận, Tương Vân ở bên cạnh đạp hấn_____Đã bảo người ngốc mà.

An bài cho từng người xong, Viên Liệt hỏi Ân Tịch Ly, “Lần này chúng ta đột nhập vào, cần phải làm những gì?”

“Trước hết là xem Nam vương giả có bộ dạng như thế nào đã.” Ân Tịch Ly cười, “Nhìn qua một cái là được rồi.”

Viên Liệt hơi khó hiểu, “Chỉ nhìn tướng mạo thôi sao?”

“Không sai.” Ân Tịch Ly gật đầu, “Đừng để cho ả phát hiện, thời điểm này không nên đả thảo kinh xà, mặt khác...” Ân Tịch Ly nhìn Man vương và Tương Vân, “Bắt đi bốn người.”

“Bốn người?” Cả hai liếc mắt nhìn nhau, “Bốn người nào?”

“Người hầu bên cạnh hoàng đế, càng thân cận càng tốt, hay nhất vẫn là đại cung nữ a, thủ lĩnh thái giám các loại a, hoặc tìm xem có vương công đại thần nào ban đêm đến tìm ả không, rồi bắt đi bốn người.”

“Nam quốc làm gì có thái giám.” Man vương lẩm bầm một câu.

Ân Tịch Ly cười xấu xa, “Người cho rằng không có nam nhân trong cung sao?”

“A...” Man vương mở to hai mắt như thể đã nhận phải một cú đả kích cực lớn, nghiêm túc hỏi Tương Vân bên cạnh, “Nữ nhân cũng có thể làm được sao?”

Tương Vân sắp bị hấn khiến cho tức chết, hung hăng đạp hấn, “Sao người cứ như thế hoài vậy!”

Ân Tịch Ly thấy vui, cười mãi không ngừng.

“Bắt bốn người thì không thành vấn đề.” Tương Vãn vỗ vỗ vào Man vương tuy trông uể oải nhưng kỳ thực lại khỏe đến khó lường, hỏi Ân Tịch Ly, “Chỉ là, bắt về để làm chi?”

“Đã nói ta có chủ ý hay mà.” Ân Tịch Ly tiếp tục thừa nước đục thả câu, mọi người cũng không biết phải làm sao, thôi thì hấn nói cái gì cứ nghe theo cái đó vậy.

Đợi đến khi bóng đêm hoàn toàn bao phủ, trên đường không còn ai qua lại, mọi người mới khởi hành.

Ân Tịch Ly bám vào lưng Viên Liệt, tất cả đều vận y phục dạ hành, căn dặn vài điều với Viên Lạc, rồi lặng lẽ leo tường ra khỏi tử lâu, hướng thẳng đến hoàng cung Nam quốc.

41. Chương 41: Tâm Ngoan Ý Độc

Hoàng cung Nam Quốc khác biệt rất xa so với Nhạc Đô uy nghi hoa lệ kiêu hoàng thất vương cung vùng Trung Nguyên, Ân Tịch Ly bám vào lưng Viên Liệt đảo mắt quan sát xung quanh, nhận thấy nơi đây còn không sánh bằng những trang viên bề thế của các phú hộ Nhạc Đô. Nhưng nhà ở được kiến tạo rất đẹp, tất cả đều dựng từ tre trúc, có vẻ tinh xảo.

Ân Tịch Ly phục ở tường chắn bên ngoài, trông thấy rất nhiều binh sĩ vũ trang đầy mình đang tuần tra qua lại.

“Oa! Thật nhiều nữ binh a!” Ân Tịch Ly tròn mắt trầm trồ, “Không nói thì thôi a, nữ binh vận khôi giáp như thế trông cũng rất khá đó.”

Viên Liệt hơi bất đắc dĩ nhìn sang hắn, thấy Ân Tịch Ly cười híp mắt, vài lọn tóc đen nhánh rơi xuống bờ vai Viên Liệt, Viên Liệt chợt cảm thấy miệng lưỡi khô khốc kỳ lạ, bèn nói khẽ, “Hảo hảo mà túm tóc đi.”

Ân Tịch Ly không hiểu lắm lại đưa tay nắm lấy tóc của Viên Liệt, Viên Liệt bị giật ngửa đầu lên trời một phát, Hạ Vũ ở bên cạnh nhin không nổi bật cười, Tiêu Lạc vội vàng che miệng hắn lại.

Tương Vân và Man vương liếc nhau___Tại sao phải túm tóc?

Lúc bấy giờ, khi toán binh mã tuần tra vừa khuất dạng, Ân Tịch Ly vỗ vỗ Viên Liệt, “Đi!”

Nhưng Viên Liệt vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích, ý bảo Ân Tịch Ly đợi một chút.

Quả nhiên, không lâu sau lại có thêm một đội binh mã tiến đến, dĩ nhiên là để tuần tra.

Ân Tịch Ly thoáng bực bội, “Ai, sao cứ đi tuần hoài vậy a?”

“Chột dạ chứ gì?” Tương Vân lắc đầu, “Chắc là sợ có kẻ đến hành thích hoặc sợ bị phát hiện.”

“Chuyện về Nam vương giả đang là đề tài gây xôn xao mà.” Man vương nói, “Cái chính không phải là ai lên làm tân Nam vương, mà là việc lão Nam vương bị người ta sát hại! Nam vương đức cao vọng trọng, có ân huệ đối với rất nhiều quý tộc ở Nam quốc, nếu quả thực bà ấy bị hại chết, xem ra cả bách tính Nam quốc lẫn tuyệt đại đa số các quan lại của Nam quốc đều không thể nào dung thứ được!”

“Ân, đúng vậy.” Tương Vân cũng gật đầu, thoáng chút thương xót, nói, “Con người của lão Nam vương rất tốt, nếu là bị kẻ khác sát hại thì quả thật đáng tiếc.”

Ân Tịch Ly gật đầu, lúc này, toán lính tuần thứ nhì cũng đã đi mất, Viên Liệt chỉ chờ có thể liền thừa cơ phóng người nhảy lên tường viện của hoàng cung Nam quốc, quan sát bên dưới rồi nhướn mày một cái với tất cả mọi người___rất thuận lợi để ẩn nấp a, cây cối rậm rạp!

“Ai!” Tương Vân và Man vương vội vàng cản không cho Viên Liệt nhảy xuống, khuyên, “Cẩn thận a, phía dưới toàn là cạm bẫy đó!

“Cạm bẫy?” Ân Tịch Ly ôm cổ Viên Liệt, Viên Liệt thiếu điều bị hấn xiết chết, mắt tròn trắng dã.

“Đi theo ta!” Tương Vân giải thích, “Lúc trước ta đã từng đến đây một lần rồi, nên biết được cơ quan nằm ở đâu!” Dứt lời, liền nhảy ngay xuống dưới, Man vương và Viên Liệt cũng bắt kịp.

Hạ Vũ cùng Tiêu Lạc không tiến vào, chỉ ghi nhận đường lối xong, âm thầm ẩn nấp trên đỉnh tường, vạn nhất xảy ra biến cố gì thì có thể kịp thời xông ra hỗ trợ.

“Trước đây ngươi đã từng đột nhập hoàng cung Nam quốc sao?” Ân Tịch Ly hỏi Tương Vân, “Đến để làm cái gì a?”

Tương Vân gật đầu, “Lúc ấy, nghe nói bệnh tình của Nam vương nguy kịch, mà vương vị của Man thì vẫn chưa vững chắc, bọn ta lo ngại gian tế trong nội bộ Man quốc sẽ tìm cách cấu kết với phái chủ chiến của Nam quốc để ám hại Man, cho nên mới đến đây thăm dò.”

“Vậy về sau thì sao?” Ân Tịch Ly hỏi, “Chuyện đó xảy ra được bao lâu rồi?”

“Rất lâu, tới thời điểm Man vương tại vị, cũng không còn ai dám làm càn nữa, bởi vì sau đó sự việc đã được trấn yên, cho nên tính ra Nam vương có ân đối với bọn ta.” Tương Vân cẩn trọng tránh đi cơ quan then chốt, đưa mọi người đến một chỗ bí mật bên ngoài vương cung đại điện.

“Về sau, lúc bọn ta diệt trừ xong lũ gian tế kia thì lại bất ngờ hay tin lão Nam vương băng hà.” Man vương tiếp lời, “May mà nghe nói người kế tục đăng cơ chính là Tô Mẫn nên bọn ta cũng yên tâm, bởi vì nhân cách Tô Mẫn cũng không tệ lắm...”

“Ân.” Ân Tịch Ly sờ cằm.

Lúc này, cách đó không xa chợt có tiếng cười đùa truyền đến.

Nhà ở của Nam quốc đều là trúc lâu, để tránh xà trùng nên xây cách xa mặt đất một khoảng, Tương Vân ra hiệu cho mọi người đến trốn ở phía dưới, Viên Liệt khi tiến vào lại hoàn toàn quên mất có Ân Tịch Ly đang bám trên lưng, báo hại hắn đột ngột bị va đầu vào xà trúc, “A...”

Viên Liệt vội vã che miệng hắt lại rồi đưa hắt đi tới, Ân Tịch Ly bị đụng đến thất điên bát đảo, nhấc chân đạp mạnh một phát vào Viên Liệt___Cố ý hả!

Viên Liệt lắc đầu bó tay.

Chỉ chốc lát sau, lại có ba cung nữ tay vừa cầm hộp đồ đi ngang qua, vừa thỏ thẻ cười đùa.

“Ai, các người có nghe gì không?”

“Cái gì?”

“Vừa rồi hình như có người la lên!”

Cả nhóm đang trốn ở dưới lầu trúc liếc mắt nhìn Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly tức tối nhìn Viên Liệt.

“Hắc hắc, hay là Nam vương ở phía sau lại đang khoái hoạt rồi...”

“Ai nha, muốn chết ư, người không sợ bị chém đầu a.”

“Chẳng ai nghe được đâu... Đúng rồi, hôm qua các người đều nhìn thấy phải không?”

“Ân! Đó là Hạt vương sao? Hảo khôi ngô trẻ trung a.”

“Không thấy Nam vương được hầu hạ thoải mái đến thế nào sao? Tiếng kêu mới này a, biết đâu lại nhờ Hạt vương nữa rồi.”

“Hắc hắc...”

...

Mấy người cung nữ tán gẫu vừa đi khuất, mọi người liền hai mắt nhìn nhau.

Tương Vân vuốt cằm, hỏi Man vương, “Hạt vương chẳng phải là nam sao?”

Man vương nhếch nhếch khóe miệng, “Đúng vậy, cả vùng Nam man, ngoài Nam quốc còn chỗ nào khác có nữ vương a.”

“Chẳng lẽ?!” Tương Vân tỏ ra kinh hãi, “Nam vương cùng Hạt vương yêu đương vụng trộm?!”

Tất cả mọi người có chút bất lực nhìn hắt___Đến bây giờ mới hiểu được a, đúng là trì độn.

“Thể hiện tại Nam vương đang ở đâu đây.” Viên Liệt hỏi, “Lúc này hắt là phải ở thư phòng hoặc phòng ngủ rồi?”

Tương Vân và Man vương cùng lắc đầu, hai người bọn họ đâu rành nền nếp sinh hoạt của cô nương, ai biết được hiện tại là lúc người ta nên làm gì chứ?

“Vừa...” Bấy giờ, Ân Tịch Ly gạt bỏ bàn tay Viên Liệt đang bịt miệng hắt ra, nói, “Các người có ngửi thấy mùi hương hoa không?”

“Mùi hoa?” Cả nhóm ngạc nhiên.

Ân Tịch Ly cười giảo hoạt, “Ta biết ả đang ở chỗ nào rồi!”

“Ở đâu vậy?”

“Tắm gội a, tắm gội!”

“Nói tới tắm thì, hắt phải là ở phía đằng sau Dao Trì đi.” Tương Vân nói, chợt thấy Ân Tịch Ly đã nhắm hướng chuẩn bị chạy, bị Viên Liệt kéo lại, “Làm gì gấp vậy chứ?”

“Nhìn ả tắm a!” Ân Tịch Ly trả lời rất lễ thắng khí hùng, “Tóm lại là tắm thì chắc sẽ không mang mặt nạ đâu ?!”

Tất cả mọi người cũng tán thành, bất quá bốn tên đại nam nhân chạy đi xem một nữ nhân tắm, quả thật quá lưu manh.

“Đi mau a.” Ân Tịch Ly vẻ mặt hưng phấn, “Ta lớn đến như vậy rồi, còn chưa được xem qua mỹ nhân tắm nha.” Nói xong, lôi kéo Viên Liệt chạy đi.

Man vương cũng vui vẻ hớn hở lao theo, Tương Vân ở phía sau bèn đạp cho hắn một cước.

“Gi thế?” Man vương xoa cái mũi.

Tương Vân nheo mắt nhìn khinh bỉ, “Mất mặt!”

Man vương bĩu môi một cái, “Người còn nói ta sao, ta lớn như vậy rồi mà mỗi lần nhìn lên người tắm, người đều tạt ướt cả người ta... Ai nha.” Chưa kịp nói dứt câu, liền bị cho ăn đập.

Nhóm Ân Tịch Ly tiến tới phía sau Dao Trì nơi Nam vương tắm gội, mới biết được vì sao lại gọi là Dao Trì.

Đó là một tòa trúc lâu rất cao rất cao, được thông với dòng suối trên đỉnh núi, nước theo đường dẫn chảy qua trúc lâu, rồi lại từ bốn bề đổ xuống, tụ về giữa dòng sông chảy đến hoàng cung, chẳng phải tựa như Dao Trì[54] ở ngân hà sao.

Nhóm Viên Liệt ở phía xa trông thấy trong hoàng cung đèn đuốc sáng trưng, đưa mắt nhìn nhau rồi thì triển công phu nhảy lên mái nhà.

Ân Tịch Ly thì được Viên Liệt công theo trên lưng, ngay khi mọi người vừa đáp xuống mái nhà, Tương Vân lập tức ghé vào nóc nhà nghe ngóng, Ân Tịch Ly thấy tác phong của hắn thành thạo, xem ra là hắn cũng quen với mấy việc này rồi.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, Tương Vân ngẩng đầu, thần sắc trên mặt có chút quái dị, nháy nháy mắt với mọi người mấy cái rồi chỉ chỉ vào phía dưới mà xua xua tay.

Mọi người cùng thấy khó hiểu.

“Ai nha, mặc kệ, nhìn xem đang làm gì đấy!” Man vương phán, lấy tay xốc mái ngói trên nóc nhà lên.

Mái ngói ở Nam quốc này cũng là dùng thanh trúc ghép lại, lật ngói lên xong thì phía dưới còn có thêm rơm rạ, vừa gạt qua hai bên để trông xuống, tất cả mọi người đồng loạt trợn tròn hai mắt.

Chỉ thấy bên dưới quả nhiên có một cái hồ lớn, ánh đèn mờ ảo, mà thứ khiến cho cả bọn á khẩu chính là, dưới kia đang có một nam một nữ ngụp lặn trong nước... “Nô đùa”

Chứng kiến một nữ tử trẻ tuổi và một nam tử trẻ tuổi đang lỏa thể, trầm mình trong nước làm chuyện tư mật, cử chỉ táo bạo, khiến Ân Tịch Ly bọn họ hết thấy đều đỏ cả mặt.

Thấy hai người bên dưới cứ quần lầy nhau mãi, Tương Vân khá là chướng mắt, ngồi trên mái ngói, hỏi Ân Tịch Ly, “Nhìn thấy mặt chưa?”

Ân Tịch Ly chớp mắt mấy cái, mất một hồi lâu mới hiểu được, gạt đầu, “Ngô, thấy rồi.”

“Ta vẫn chưa nhìn rõ...” Man vương còn chưa dứt lời, bị Tương Vân véo mũi một phát.

“Xong rồi làm gì đây?” Viên Liệt hỏi Ân Tịch Ly, “Chúng ta đi bắt người sao?”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ một chút, nói, “Trước tiên cứ từ từ, chúng ta sẽ gây hỗn loạn rồi mới bắt người!”

Ba người mặt ai cũng đầy ngờ vực___Hỗn loạn?

Lập tức, bốn người cùng nhảy xuống, đến mai phục bên dưới lầu trúc, chỉ chốc lát sau, có một cung nữ tay bưng rượu và thức ăn đi tới.

Ân Tịch Ly nháy mắt ra hiệu cho bọn Viên Liệt___Bắt nàng ta!

Viên Liệt nhăn mày, phóng ra điểm huyết đạo của cung nữ kia, đồng thời đón lấy cái khay chứa đầy rượu và thức ăn.

“Đây là món gì nha?” Ân Tịch Ly nhìn nhìn một món ăn trong chén, hỏi Tương Vân.

“Nga, diên thất khí oa kê[55]” Tương Vân thấy Ân Tịch Ly nhắc muối ném thử một miếng rồi vội le lưỡi, “Mùi vị kỳ quái quá.”

“Bên trong có thêm được, rất nhiều người ăn không quen.”

“Ân.” Ân Tịch Ly cầm bầu rượu lên vừa uống vừa chỉ cung nữ kia, “Cởi y phục ra!”

“A...” Tương Vân liền hít ngược vào một hơi, Viên Liệt đưa tay nhéo lỗ tai Ân Tịch Ly, “Người chán sống rồi!”

“Ai nha, không phải đâu!” Ân Tịch Ly xoa tai, “Ta muốn nói, cởi áo khoác ra để ta cải trang thành cung nữ!”

“Người?” Tất cả mọi người nhìn sang hắn.

Ân Tịch Ly quan sát cả nhóm một lượt, tự thấy bản thân có vóc người nhỏ hơn hết, sớm biết thế thì đã để Hạ Vũ vào theo, bèn cảm khái, “Ai, quên đi, là ta chịu thiệt thòi mà!”

Mọi người cũng không rõ trong đầu hắn đang tính toán gì, nhưng vẫn giúp cởi một lớp áo khoác của cung nữ ra, Ân Tịch Ly thay xong, lấy áo khoác của chính mình choàng lên cho cung nữ, nói khẽ, “Đặc tội chút nha, đại mỹ nhân.”

Mặt cung nữ kia tức thì đỏ bừng, không thể lên tiếng, bị đưa xuống giấu ở dưới lầu trúc.

May mà cung nữ Nam quốc đều mang mào lớn, đội xong, buông mạng phủ xuống thì vừa vặn che khuất được nửa khuôn mặt, Ân Tịch Ly vốn cũng trắng trẻo, cơ bản không thể bị phát hiện.

Ân Tịch Ly cảm thấy hài lòng, Viên Liệt hỏi hắn, “Người muốn làm gì?”

Ân Tịch Ly nhướn mày một cái, “Bắt gian!” Nói đoạn liền xoay người tiến ra ngoài.

Mọi người âm thầm bám theo, chứng kiến Ân Tịch Ly đi được một đoạn thì phát hiện phía trước có quan binh tuần tra đang hướng tới, hắn vội vã làm bộ dạng cấp bách chạy đến, một mặt khéo léo cao giọng lên tiếng tri hô, “Người đâu, cứu mạng a! Không hay rồi!”

Viên Liệt cùng cả bọn run rẩy.

“Xảy ra chuyện gì đó?!” Thủ vệ kia lao đến.

“Có thích khách! Có thích khách đột nhập Dao trì của Nam vương!” Ân Tịch Ly nói, “Nam vương lệnh cho ta mau đưa viện binh tới!”

Đám quan binh lập tức gọi trạm gác, cả đội phóng nhanh tiến về hướng Dao trì. Song song đó, quan binh ở bốn phương tám hướng nghe báo động từ trạm gác cũng đồng loạt kéo đến, nhất thời đồng loạt hô to có thích khách, rồi cùng hướng Dao trì của Nam vương tiến lên.

Ân Tịch Ly cởi xiêm y, trở về chỗ bọn Viên Liệt bên dưới trúc lâu...

Vừa đổi lại y phục cũ xong, liền có cảm giác Dao Trì nổ tung như vỡ nồi, bỗng nghe bên trong có tiếng người quát to, “Cút ra mau, ai cho các người vào, cút hết!”

Ân Tịch Ly nhướn mày một cái với Viên Liệt___Màn này đặc sắc đó!

Viên Liệt nhanh nhẩu trèo lên mái nhà quan sát, chứng kiến một đại đội binh sĩ đang xối hổ đứng bên ngoài Dao trì, Nam vương không kịp mặc y phục, chỉ ưu tiên vợ lấy mặt nạ bảo hộ che mặt lại, còn Hạt vương thì chặt vật cầm mảnh vải bố che khuất của mình, ngã nhào trên bờ, rồi đào tẩu qua cửa sau, để lại Nam vương đang nổi cơn thịnh nộ.

Ân Tịch Ly thúc Viên Liệt một phát nói, “Ai, mau đi bắt Hạt vương!”

Viên Liệt sững sốt, lập tức gạt đầu, thả người nhảy xuống dưới, Hạt vương vốn công phu tầm thường, hơn nữa quần áo lại không chỉnh tề gây bất tiện, bị Viên Liệt đánh cho một quyền bất tỉnh, kéo lê sang một bên.

Song song đó, nhóm Ân Tịch Ly phát hiện xa xa có mấy nữ thần tử vội vã chạy đến, bộ dáng xem chừng cũng có chút địa vị, lúc đã gần kề, chợt nghe thị vệ bên cạnh khuyên ngăn, “Thừa tướng, khoan tiến vào đã, Nam vương đang nổi giận đấy!”

Thừa tướng kia nhú mày, Ân Tịch Ly nháy mắt với Man vương và Tương Vân, ý bảo___Bắt lấy hai thần tử đó!

Tương Vân và Man vương gật đầu, kéo hắc sa (khăn đen) lên che mặt, nhảy xuống, đánh cho đám binh sĩ không kịp trở tay, bắt đi Thừa tướng cùng một nữ tử, còn Viên Liệt thì vừa công Ân Tịch Ly, vừa kéo theo Hạng vương đang bất tỉnh, mọi người rời khỏi hoàng cung.

Trong nháy mắt, hoàng cung đại loạn.

Nam vương mặc y phục xong, lao tới hỏi, “Chuyện gì?”

“Nam vương, có thích khách, Thừa tướng và đại cung nữ đã bị bắt đi!”

“Cái gì?!” May mà Nam vương nhờ có mặt nạ che nên mới tránh khỏi bị mọi người trông thấy biểu tình sợ hãi của ả, ả đẩy binh sĩ vừa bám báo một phát, quát to, “Còn ngăn ra đó làm gì, truy đuổi cho ta a!”

Nhưng lúc bấy giờ, Ân Tịch Ly đã ra đến bên ngoài, gặp nhóm tiếp ứng của Hạ Vũ, mọi người theo đường cũ trở về...

Về tới tửu lâu, Viên Lạc đã đứng chờ sẵn, bên cạnh hắn là mấy vị phó tướng của Viên Liệt.

“Ca!” Viên Lạc phát hiện trước tiên, liền thất vọng, sao lại bắt hai nữ nhân, đã vậy còn lôi theo cả một nam nhân không mặc quần áo trở về?

“Đại quân tới rồi sao?” Viên Liệt bàn giao Hạng vương cho rảnh tay, hạ lệnh trói hắn lại.

“Tới rồi, đã hạ doanh trại ở mười dặm bên ngoài thành!” Viên Lạc trả lời.

“Tốt lắm.” Viên Liệt nhìn sang Ân Tịch Ly, Ân Tịch Ly gật đầu, “Tô Mẫn và Tước Vĩ cũng tới rồi chứ?”

“Đã tới.”

“Đúng lúc lắm.” Ân Tịch Ly đang cầm đèn thất khí oa kê ban nãy thừa dịp náo loạn đem về, “Vẫn còn nóng này, có thể đem biểu lão đầu mã thí (lão già ngựa đ*ch) kia.”

Viên Liệt thấy tình hình ổn thỏa, bèn vung tay lên, “Hồi doanh!”

Mọi người lập tức mang tù binh bắt được thẳng hướng doanh trại, chuẩn bị cho bước hành động kế tiếp.

Tương Vân và Man vương cũng đi theo, kỳ thực là muốn xem thử, hơn mười vạn binh mã này uy phong đến mức nào.

42. Chương 42: Lòng Có Đồng Thuận

Ân Tịch Ly và Viên Liệt áp giải Thừa tướng và Đại cung nữ về, cùng tiến nhập đại doanh, gặp được Trung tướng, thì lôi người vào đẩy xuống đất.

Sau khi Tước Vĩ nghe được thành tích mà Ân Tịch Ly vừa gặt hái, lẫn thân phận của hai kẻ kia, liền cười ha hả rồi gật đầu vỗ vai Ân Tịch Ly, “Khá lắm tiểu tử, trận này xem ra chưa đánh đã thắng hết phân nửa rồi!”

Nghiêm nhiên, người mang vẻ mặt khó coi nhất vẫn là Tô Mẫn. Nàng vừa đến nơi, nhờ có người đặc trách hầu hạ, hiện tại cũng đã bình phục, bước tới bên cạnh Ân Tịch Ly, quan sát Đại cung nữ và Thừa tướng kia.

Hai người nọ tất cũng thấy được nàng, mắt mở to, kinh hãi nhìn Tô Mẫn, tuy nhiên biểu hiện của cả hai lại hoàn toàn bất đồng.

“Nam, Nam vương...” Thừa tướng sắc mặt hoảng loạn, trông thấy Tô Mẫn mà tưởng như gặp quỷ.

“A.” Tô Mẫn vươn tay bóp cổ ả, cười khẩy một tiếng, “Người còn nhận ra được ta là Nam vương a? Hả?”

Ân Tịch Ly chạy đến trốn thật kỹ sau lưng Viên Liệt, ai nha, nữ nhân này hảo hung hãn a.

Tương phản với thái độ kinh hoàng của Thừa tướng, cung nữ kia thì lại vừa mừng vừa sợ, “Nam vương!”

Tô Mẫn một tay nắm Thừa tướng quăng xuống đất, nhìn sang Đại cung nữ, “Thanh Di!” Đồng thời bước qua giúp nàng cởi bỏ dây trói.

“Nam vương, thần biết kẻ đó giả mạo người!” Vị cung nữ nọ kích động ôm chầm lấy Tô Mẫn, “Trời đánh, chỉ ả tiện nhân Dao Quế kia mới có thể làm ra những chuyện đồi phong bại tục này! May mắn là người vẫn bình an, chúng thần cứ nghĩ người đã chết a!”

“Thanh Di, các người vẫn ổn chứ?” Tô Mẫn hỏi.

“Bất hảo!” Thanh Di khóc than, “Bốn người tử muội chúng thần, Hồng cô đã bị sát hại, Lan nhi và Miêu nhi đều bị nhốt trong ngục, chỉ có thần giả ngu ngơ nên mới được tại ngoại đi lại, thế nhưng vẫn bị giám sát chặt chẽ!”

“Hồng cô đã chết?!” Tô Mẫn tỏ ra vô cùng thương tâm, nghiêng răng nghiêng lợi, “Dao Quế, ta phải bắt người đền mạng!”

Ân Tịch Ly càng chứng kiến càng kinh hãi chết mất, thật đáng sợ.

“Vẫn còn một kẻ bị bắt nữa.” Hạ Vũ chỉ ra ngoài.

Mọi người nhìn ra, ai nấy đều chau mày lại, tọa ở nơi đó là một nam nhân trần trụi, ngay cả cái khố cũng bị tuột đến mắt cá chân, bị Man vương một cước đá nhào vào trong.

“Di...” Ân Tịch Ly nghiêng răng, “Thật khó coi a!”

“Nam...Nam vương.” Hạt vương kia trông thấy Nam vương liền sợ đến thiếu chút nữa là tiểu ra quần, “Người, người còn...”

“Ta còn chưa có chết nên người thất vọng lắm đúng không?” Tô Mẫn cười nhạt một tiếng.

Thanh Di tâu với Tô Mẫn, “Nam vương, tên lưu manh này ỷ vào tư tình của hắn và Dao Quế mà làm xằng làm bậy, vũ nhục rất nhiều cô nương ở nội cung, đã hại chết rất nhiều người!”

“Ta...ta không có a!” Hạt vương vội vã lắc đầu, trông thấy thần sắc của Tô Mẫn, tự biết giờ chết sắp tới, Tô Mẫn nổi tiếng tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn độc ác), lần này bản thân khó tránh khỏi bị đem ra phanh thây vạn đoạn a.

Man vương đứng ở cửa nhìn, nhướn mày với Tương Vân.

Tương Vân lắc đầu, “Tiểu tử này toi rồi, Tô Mẫn hận nhất chính là nam nhân khi dễ nữ nhân!”

“Người thật lớn mật a.” Tô Mẫn đưa tay, rút từ trong giày ra một con dao găm, Ân Tịch Ly lại bám lấy Viên Liệt, nhỏ giọng hỏi, “Nàng ta muốn làm gì vậy?”

Viên Liệt nhún vai một cái, “Còn làm gì nữa...xả huyết a.”

Ân Tịch Ly mở to mắt xem, chợt thấy Tô Mẫn bước đến, chậm rãi ngồi xuống nhìn Hạt Vương, “Người có biết ở Nam quốc chúng ta, khi dễ nữ tử là phạm vào tội gì không?”

“Bớt, bớt giận... Ta, ta sẽ hợp tác với các người!” Hạt vương vội vàng nói, “Là ả tiện nhân Dao Quế câu dẫn ta... Aa!”

Hắn còn chưa kịp dứt lời, liền rống lên một tiếng thảm thiết, Tô Mẫn giáng xuống một đao, phé đi mệnh căn tử[56] của hắn.

“Ây...” Quân sĩ trong doanh trại đa phần đều là nam nhân, cả kinh đến mức lông tơ dựng thẳng, hạ thủ với thứ kia quả thực là rất tàn nhẫn a...

Hạt vương không ngừng đổ máu, đau đớn gào khóc thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất, Tô Mẫn hung hãn giẫm cho hắn thêm hai cước.

Tương Vân dụi dụi mũi, nhìn sang Man vương bên cạnh.

Man vương lắc đầu, đã bảo không được đắc tội với phong bà tử (bà cô khủng) mà!

Tô Mẫn lạnh lùng nhìn Hạng Vương đang thố ngực khố giấy dựa, chẳng hề chớp mắt lấy một cái, đưa tay gạt hồ tiêu Tước Vĩ dùng để ăn ngay bên cạnh, nhắm vào vết thương của hắn rắc lên.

Tước Vĩ bưng diên khí thất oa kê bỏ chạy, nhiều thị vệ cũng tản ra không dám nhìn.

Ân Tịch Ly kinh hoàng trốn phía sau Viên Liệt, “Ai nha... chết mất!”

Viên Liệt bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn hắn, trong lòng cũng cảm khái—Hiểm độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà a, người Trung nguyên thường khuyên rằng trăm vạn lần chớ nên đắc tội với miêu nữ[57], đặc biệt là lừa gạt tình cảm của các nàng, bằng không, tất sẽ nhận lãnh sự trả thù khủng khiếp nhất, quả thật không sai.

Trong số nhiều người như thế chỉ có Hạ Vũ là mặt không biết sắc, hắn bước đến, ngồi xổm xuống nhìn sơ rồi phán, “Ai, Tô Mẫn a, muốn giày vò hắn còn nhiều cách thức lắm, như vậy vẫn chưa là gì đâu.”

Nói đoạn, lấy vài cây kim châm đưa nàng, hướng dẫn, “Ta chỉ cho ngươi, trên cơ thể, có mấy vị trí huyết đạo đặc biệt gây đau đớn, đâm vào không thể chết, nhưng khiến hắn khốn khổ đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó ta châm lên người tiểu tử này chín trăm lỗ rồi đổ đầy mật ong, tiếp theo ta chỉ cần thả cho cỏ trùng[58] các loại ra chơi đùa với hắn.”

“Ách...”

Hạ Vũ vừa mới dứt lời, chợt thấy Hạng Vương lập mắt trợn trắng, miệng sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự.

Hạ Vũ nhăn nhó mặt mày, “Sao vô dụng thế a!”

Bấy giờ trông những người xung quanh, mặt mũi ai cũng tái mét.

Ân Tịch Ly bước tới đạp hắn một cước, “Ai, người giết chết chi vậy, ta cần giữ lại để còn có chỗ dùng đến mà!”

Hạ Vũ nhún nhún vai, “Chưa chết đâu!” Nói xong, lấy kim châm một phát vào huyết đan điền của Hạng Vương.

“Ngao!” Hạng Vương gào lên thảm thiết rồi tỉnh lại, người đầy mồ hôi và máu, xin tha mạng.

Hạ Vũ cho hắn đan dược bảo toàn tính mệnh, tìm người băng bó đắp thuốc cho hắn.

Viên Liệt hạ lệnh, “Giám vào đại lao, canh gác cẩn trọng!”

Hạng Vương bị giải đi, Tô Mẫn cúi đầu nhìn Thừa tướng, “Đến phiên ngươi!”

“Nam vương...Nam vương tha mạng a!” Thừa tướng tận mắt chứng kiến tình cảnh thê thảm của Hạng Vương nên đã sớm thất kinh, lê lét gào khóc bên chân Tô Mẫn, “Nam vương, suy xét cho thần đã nhiều năm tận tụy vì Nam quốc, xin người khai ân tha cho thần một mạng đi... Bảo thần làm gì cũng được a!”

Tô Mẫn lạnh lùng nhìn ả, một lúc lâu sau mới gạt đầu, “Hảo, ta lệnh ngươi làm gì, ngươi phải làm nấy.”

“Ân!” Thừa tướng nhanh nhẩu đáp ứng.

Tô Mẫn giương mắt liếc nhìn Ân Tịch Ly, nhãn thần sắc bén, khiến Ân Tịch Ly hoảng hồn, càng trốn kỹ hơn phía sau Viên Liệt.

Tô Mẫn sững sốt, ý thức được dường như bản thân đã quá tàn bạo, Ân Tịch Ly dù sao cũng là văn nhược thư sinh, tất nhiên sẽ nghĩ một nữ nhân tàn nhẫn hung ác như thế rất đáng sợ. Nàng có chút ngượng ngùng, dịu giọng nói, “Ngươi có mưu kế gì không? Tiếp đến chúng ta nên làm thế nào đây?”

“...” Ân Tịch Ly hồi phục tinh thần lại, nhanh chóng nhờ Viên Liệt tìm mấy binh sĩ tinh nhuệ, phân phó vài câu, những binh sĩ kia liền xuất kích thi hành ngay.

Sau đó, Viên Liệt thu xếp ổn thỏa chỗ nghỉ ngơi cho Tô Mẫn trước, rồi đích thân dẫn mọi người quay về quân trại.

Ân Tịch Ly vốn định ở cùng nơi với Tước Vĩ, nhưng Viên Liệt lại dắt hắn đến quân trường[59], nói, “Quân sư theo lý phải ở cùng lều với người chỉ huy.”

Ân Tịch Ly nhăn mũi, xét thấy hai cái quân sàng[60] đặt cạnh nhau khá là bất tiện, bèn kéo ra xa, bắt đầu trải đệm chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lúc bấy giờ, có một tiểu binh canh lều trại của Tô Mẫn đến báo, “Ân đại nhân, Nam vương cho mời.”

Ân Tịch Ly bực bội, “Nam vương mời ta để làm gì?”

“Nam vương nói có việc muốn thỉnh giáo.”

“...Hiện tại đã trễ rồi, hay là ngày mai đi?” Ân Tịch Ly mỉm cười hỏi.

“Ân tướng.” Tiểu binh đâm ra khó xử, nói, “Nam vương nói có việc quan trọng.”

“Đã khuya rồi mà...” Ân Tịch Ly tỏ ra không muốn đi.

“Người sợ cái gì vậy.” Viên Liệt cười xen vào, “Nhất định là Tô Mẫn muốn thương lượng với người về việc phải xử trí Thừa tướng như thế nào, không phải cứ đi là xong ư, nàng cũng chẳng ăn thịt người đâu.”

Ân Tịch Ly liếc mắt nhìn Viên Liệt rồi kéo tay áo hắn, “VẬY...Người cùng đi với ta?”

Viên Liệt nhú mày, “Ta còn nhiều việc phải làm nữa, hơn nữa nàng đã mời người, hai người cứ thương lượng rồi báo lại kế hoạch như thế nào cho ta là được.”

“Ai!” Ân Tịch Ly nhất mực lời kéo Viên Liệt nói, “Đại ca, vừa rồi người cũng chứng kiến nàng xuống tay cắt tiểu đệ của người ta mà? Thủ pháp như thế, tuyệt đối không phải mới làm lần đầu a!”

Viên Liệt gật đầu, “Ân, không hổ là nữ trung hào kiệt.”

“Hào cái gì a...” Ân Tịch Ly lắc đầu, “Người đi cùng ta!”

Viên Liệt đưa mắt liếc sang hắn, “Ta sợ nếu ta đi theo, Tô Mẫn sẽ cho ta một đao.”

“Vì sao?” Ân Tịch Ly khó hiểu.

“Nàng thích người, người vẫn chưa nhận ra sao?” Viên Liệt đột nhiên hỏi nghiêm túc.

Ân Tịch Ly sững sốt, chỉ vào mũi mình, “Cớ gì nàng lại thích ta? Ta trong mắt nàng phỏng chừng còn chẳng phải nam nhân, chỉ là con kiến thôi.”

Viên Liệt nhìn hắn đầy khinh bỉ, thăm dò nói, “Tô Mẫn không tốt sao? Là quốc chủ Nam quốc, dung mạo cũng đẹp...”

“Dù thế cũng vô ích.” Ân Tịch Ly rút cổ, “Người dám thú một nữ nhân xuất chiêu thiên nam nhân mà mặt không biến sắc, tim không loạn nhịp hả.”

Viên Liệt nhìn hắn, “VẬY còn Linh nhi thì sao?”

Ân Tịch Ly chớp mắt, “Người lại nữa rồi, chẳng phải Linh nhi là hôn thê của Viên Lạc sao?”

“Thế nhưng người Linh nhi thích dường như lại là người.” Viên Liệt đáp.

“Ai, thật hết cách... Ta có mị lực đến thế sao.” Ân Tịch Ly có chút tự đắc.

“A”. Viên Liệt cười nhạt một tiếng, “Đúng vậy, nam nữ đều không tha.”

“Thôi, bỏ đi.” Ân Tịch Ly trừng mắt, vỗ vỗ vai hắn, “Người bảo Viên Lạc cứ yên tâm, ta đây không giành Linh nhi với hắn đâu.”

Viên Liệt nhìn hắn, “Tự biết cân nhắc là tốt rồi.”

Ân Tịch Ly trừng hắn.

“Ân đại nhân...” Tiểu binh kia thúc giục.

“Ai nha, biết rồi.” Ân Tịch Ly miễn cưỡng, “Chốc nữa nếu Tô Mẫn rút đao găm ra, các người phải đến cứu ta a, không thì sẽ thiên hết các người, đưa vào cung làm tiểu thái giám!”

Tiểu binh kinh hãi, Ân Tịch Ly lè mề bước đi.

...

Dây dưa mãi cũng đến cửa viện của Tô Mẫn, Ân Tịch Ly hít sâu một hơi, muốn chuẩn bị chút, lại nghe Tô Mẫn gọi, “Vào đây a, đứng ngoài cửa làm chi vậy, chậm chạp quá!”

Ân Tịch Ly khịt khịt mũi___Thật đáng sợ!

Tịch Ly miễn cưỡng bước vào, hành lễ với Tô Mẫn, “Tham kiến Nam vương!”

Tô Mẫn ngẩng người, ngồi cạnh thạch bàn, nói, “Sao lại là Nam vương, gọi Tô Mẫn được rồi!”

“Ha ha, không dám...” Ân Tịch Ly dừng ở khá xa.

“Sang đây ngồi, ta có chuyện muốn hỏi người.” Tô Mẫn ra ý bảo Ân Tịch Ly đến gần bên người, Ân Tịch Ly nơm nớp lo sợ bước tới, run rẩy ngồi xuống cách nàng một cái ghế đá rồi bày ra vẻ mặt tươi cười với nàng.

Thanh Di phục ở một bên, đến hầu trà.

“Ân...”

Ân Tịch Ly nhìn sang nàng, Tô Mẫn xua tay, nói, “Bốn tỷ muội Thanh Di, các nàng ấy là tùy tùng vào sinh ra tử với mẫu thân ta, năm đó đã cứu ta biết bao nhiêu lần, dù cả thiên hạ có phản bội lại ta thì bốn người các nàng cũng không làm thế, tiếc rằng...”

Ân Tịch ly nghĩ hần nàng muốn nhắc đến chuyện của Hồng cô, liền an ủi, “Người báo thù cho nàng là tốt rồi, không nên tự trách mình, kẻ hại nàng mới là bất hảo.”

“Ân.” Tô mẫn gật đầu, trầm mặc một hồi rồi hỏi, “Người nghĩ, nên sử dụng Thừa tướng thế nào cho hiệu quả?”

“Biện pháp hay nhất là bức vua thoái vị.” Ân Tịch Ly một tay chống cằm, tay còn lại gõ gõ chén trà, nói, “Ả là Thừa tướng, có thể tự do xuất nhập hoàng cung, tốt nhất chờ đến thời điểm Viên Liệt vây khốn Nam quốc, người cùng Thanh Di áp giải ả vào đại điện, ở trước mặt toàn triều văn võ vạch trần thân phận của Nam vương giả mạo.”

“Ân, có lý.” Tô Mẫn gật đầu.

Thanh Di bên cạnh cũng gật đầu, “Mưu kế này hảo thì hảo đó, chỉ có điều, Dao Quế quý kế đa đoan, e là ả sẽ tiên hạ thủ vi cường, vu cho Thừa tướng tội phản nghịch rồi cách chức ả trước...”

“Việc đó không cần phải lo.” Ân Tịch Ly xua tay, “Ta đã cho lan truyền tin tức rằng Nam vương là do Dao Quế giả mạo. Hôm qua ả ở cùng Hạt vương trong cung, bị thừa tướng bắt gặp, hai người bất chấp thể diện làm âm ỉ một trận. Vì thế, Nam vương giả đã tuyên bố muốn cách chức Thừa tướng. Nên kể từ đây về sau, nếu Dao Quế thực sự bãi chức Thừa tướng, số người hoài nghi ả sẽ càng gia tăng.”

Thanh Di nhướn mắt một cái, khen ngợi Ân Tịch Ly với vẻ mặt thán phục, “Tiên sinh thật sáng suốt a!”

“Ha ha, cũng thường thôi.” Ân Tịch Ly cười tíu tít.

Thanh Di có phần sững sờ, nam tử này cả tướng mạo lẫn tính tình đều hảo a...

“Thanh Di, hần thông minh lắm, chính hần đã cứu mạng ta.” Tô Mẫn ở bên cạnh bổ sung.

“A?!” Thanh Di lập tức đến quỳ xuống trước Ân Tịch Ly, “Đa tạ Ân đại nhân cứu Nam vương và Nam quốc của ta.”

Trên đời này Ân Tịch Ly sợ nhất hai loại nữ nhân, một loại là hồ ly tinh, một loại là mẫu lão hổ (cọp mẹ)... Tiểu mỹ nhân yêu mị vô cốt[61] hần đã sợ, anh thư hào khí ngút trời hần càng sợ hơn, Thanh Di là loại hào khí a, Tô Mẫn so ra cũng ngang tàng, khí thế đến nỗi khiến hần phải hổ thẹn a.

Ân Tịch Ly vội vàng cười, “Đừng khách khí, thực chất kẻ cứu người không phải ta, mà là...”

Hần còn chưa dứt câu, liền thấy Tô Mẫn hậm hực liếc mắt trừng hần, Ân Tịch Ly hoảng hốt thu lời nói về.

Tô Mẫn ra hiệu cho Thanh Di vào trong nghỉ ngơi, Thanh Di vừa đi, Ân Tịch Ly liền vội vã đứng dậy, “Ta cũng cáo từ đây...”

“Chậm đã!”

Ngữ điệu của Tô Mẫn quả là không khách khí, cổ tay Ân Tịch Ly bị nàng bắt được, hấn lập tức không ngừng than khổ, tay Tô Mẫn tuy mang dáng dấp nữ nhi, nhưng lại có khí lực của đấng nam nhi a!

“Nam vương...Cớ sao.. nổi giận a?” Ân Tịch Ly cười trừ.

“Người thôi giả bộ hồ đồ đi!” Tô Mẫn đứng dậy, nhìn xoáy vào Ân Tịch Ly mà nói, “Nam quốc có quy định rằng, ai nhìn thấy thân thể của ta, kẻ đó phải thú ta!”

Ân Tịch Ly mặt đầy thương tâm, “Như thế thì, thật sự là tiện nghi cho Hạ Vũ rồi...”

“Người đừng đẩy cho người khác.” Tô Mẫn nói, “Chờ ta đoạt lại vương vị Nam quốc xong, người sẽ phải theo ta, chúng ta thành thân!”

“Ách...Như vậy không được a.” Ân Tịch Ly nhủ bụng, chết mất chết mất!

Tô Mẫn nhận thấy bộ dạng há hốc miệng của hấn rất đáng yêu, liền vỗ vỗ vai hấn, ôn nhu nói, “Sớm nghỉ ngơi đi.” Nói đoạn, hài lòng rời bước.

Ân Tịch Ly chần kinh sợ hãi quá độ, lao trở về quân doanh nhào lên giường tung chăn đầm nệm, “Chết mất nha, hết muốn sống rồi!”

Viên Liệt chống cằm xem báo cáo quân sự, lạnh lùng nói, “Ai bảo người đi đâu cũng trêu chọc người khác.”

“Sao người không có lòng cảm thông vậy a, rõ ràng là Hạ Vũ hãm hại ta.” Ân Tịch Ly ngồi xuống, hỏi, “Thế này thì làm sao bây giờ a?”

“Ta vừa cho người dò hỏi tập tục của Nam quốc.” Viên Liệt buông quân báo đứng lên, “Cô nương Nam quốc đích thực có quy củ đó, kẻ nào nhìn thấy thân thể của các nàng, nếu như cô nương ưng ý thì sẽ tấu hôn, du châu thai ám xong nam tử sẽ ly khai. Hoặc giả cô nương muốn nam nhân lưu lại nhập môn ở rể, thì thú nam nhân đó. Nếu như nam nhân đùa bỡn vô lại, khiến cô nương không vừa ý, có thể thẳng tay giết! Nếu cô nương cam tâm tình nguyện nhưng nam nhân lại không chịu thành thân...”

Nói đến đây, Viên Liệt cố ý dừng lại một chút.

“Vậy...Thì thế nào?” Ân Tịch Ly khẩn trương.

“...Cô nương đó a, sẽ móc hai mắt nam nhân ra!” Viên Liệt hung tợn nói.

Ân Tịch Ly hít sâu một hơi.

Viên Liệt cười, bước tới ngồi xuống bên giường Ân Tịch Ly, nhìn hấn chằm chọc, “Cũng tại người trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi nên gặp tai họa thôi!”

“Ta đâu có như vậy a, lần này chết chắc rồi!” Ân Tịch Ly kéo tay Viên Liệt, “Tướng quân, ân nhân cứu mạng a!”

Viên Liệt cười, đưa tay đập vào lưng Ân Tịch Ly, rồi bắt giắc vỗ xuống thất lưng và mông, “Muốn ta cứu người a?”

“Ân...Không có ta ai giúp người tranh đoạt thiên hạ a.” Ân Tịch Ly tỏ vẻ ai oán.

Viên Liệt nhướn nhướn mày, tiến sát lại nâng cằm Ân Tịch Ly, “Ta với người không thân cũng chẳng quen, vì sao phải cứu người a, bằng không... Người chủ động hiến thân đi?”

“Còn lâu.” Ân Tịch Ly không hề nghĩ ngợi lắc đầu.

Viên Liệt làm mặt lạnh, đưa tay nắm quai hàm Ân Tịch Ly một phát, “Vậy người cứ tự sinh tự diệt đi!”

Nói xong, tức tốc quay về xem báo cáo quân sự.

Ân Tịch Ly chui đầu vào chăn lẩn qua lẩn lại trên quân sàng, miệng lầu bầu, “Nhân tình ảm lạnh thất thường, lòng người dễ đổi thay a!”

43. Chương 43: Khó Mà Lựa Chọn

Ân Tịch Ly đại náo xong một trận, cuối cùng cũng chịu yên lặng lẩn ra ngủ.

Viên Liệt thấy hắn đã ngủ say, mới buông sách xuống, bất đắc dĩ mà lắc đầu, xem ra Tô Mẫn thật sự phải lòng Ân Tịch Ly rồi, vụ này cũng khá khó xử, thoát nhìn là biết ngay Tô Mẫn thuộc loại nữ nhân tính tình cố chấp, lại còn mang địa vị Nam vương tôn quý, rất khó để thuyết phục.

Viên Liệt đến bên giường Ân Tịch Ly, cúi đầu quan sát, tên này lúc ngủ thì khả ái hơn so với mọi khi, chí ít cũng không bộc lộ cái khoảng miệng lưỡi gai góc, khiến kẻ khác nổi trận lôi đình. Ngắm một hồi lâu, Viên Liệt thở dài, tự nhủ tên này rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ? Lôi nhiều người như vậy ra quấy cho gà chó không yên, đến bản thân mình còn bị hấn làm cho thất hồn lạc vía...

Đứng một chỗ nghĩ ngợi hồi lâu, Viên Liệt cảm thấy đã khá muộn, liền rời khỏi quân trường tản bộ quanh quân doanh, vô thức bước đến hậu viện, thấy sân trong nơi Tô Mẫn ở vẫn còn sáng đèn.

Viên Liệt do dự một chút rồi bước tới cửa viện, bắt gặp Tô Mẫn khoác áo choàng đang đứng giữa sân, ngẩng mặt ngắm sao trời.

Viên Liệt nghĩ lúc này cũng không tiện vào, đã định rời đi, chợt nghe Tô Mẫn gọi, “Viên tướng quân.”

Viên Liệt khẽ cười, gật đầu với Tô Mẫn, “Nam vương.”

Tô Mẫn mời Viên Liệt vào trong, Viên Liệt lắc đầu, “Ta chỉ tình cờ đi qua, không dám quấy rầy Nam vương nghỉ ngơi.”

“Sao lại tính là quấy rầy, ta vốn cũng chưa buồn ngủ mà.” Tô Mẫn cười cười, bước tới, “Tịch Ly đâu?”

Viên Liệt nghe hai chữ Tịch Ly thoát ra từ miệng Tô Mẫn có vẻ thân mật, chẳng hiểu sao nhất thời không được thoải mái lắm, bèn đáp, “Ngủ rồi.”

“Nga.” Tô Mẫn gật đầu, cùng Viên Liệt ngồi ở giữa sân, hỏi, “Vì sao Viên tướng quân vẫn chưa thú thê vậy?”

Viên Liệt khẽ nhún mày, nữ tử Nam quốc nói năng thẳng thắn, không nghĩ ngợi nhiều, song Viên Liệt tự thấy bản thân mình không hề làm gì để lộ ra tâm tư của hắn đối với Ân Tịch Ly... Tô Mẫn cũng chẳng phải là kiểu người nhạy cảm mấy, hắn là chưa phát hiện được đâu?

Nên liền lắc đầu nói, “Nga, hiện tại chưa phải lúc, để sau này đi.”

“Nam quốc của ta có không ít cô nương tốt, có muốn ta đưa đến giới thiệu cho Viên tướng quân không? Đúng rồi, cả Viên nhị thiếu gia cũng không còn nhỏ nữa.”

Viên Liệt hơi ngẩn người, trong lòng sáng tỏ... Nguyên lai, kẻ Tô Mẫn đề phòng không phải hắn mà là Viên Lạc. Nghĩ cũng đúng, biểu hiện yêu thích của Viên Lạc đối với Ân Tịch Ly rõ ràng hơn so với hắn, khi ăn thì thích ngồi gần, công khai thích đứng cùng chỗ, quan tâm chu đáo đến một khắc cũng không rời... bất cứ ai cũng có thể nhận ra là hắn đã thích Tịch Ly.

“Nga, việc của Viên Lạc trước giờ ta không quản đến, hắn vốn chẳng còn nhỏ nữa, cứ để hắn làm theo ý thích.” Viên Liệt nói rồi nhìn sắc trời một chút, “Ta phải cáo từ đây, Nam vương nên sớm nghỉ ngơi, mấy ngày tới còn có đại sự phải làm!”

Tô Mẫn gật đầu, “Hảo.”

Viên Liệt đứng dậy cáo từ rồi đi, xong xuôi, chỉ còn Tô Mẫn tiếp tục ngồi ngây ra trong sân.

“Nam vương?” Thanh Di bước ra tiến đến ngồi cạnh nàng, “Đang nghĩ gì vậy?”

Tô Mẫn lắc đầu.

Thanh Di hiểu ý nên cười cười, vỗ vỗ vai nàng, “Thanh Di biết cả, chờ đoạt lại được vương vị xong sẽ giúp người chuẩn bị đại hôn, được chứ?”

“Gấp vậy sao?” Tô Mẫn hơi lo lắng, “Ngộ nhờ hắn không chịu...”

“Có gì không chịu, đây thật sự là thiên đại hỷ sự mà!” Thanh Di bày ra thái độ nghiêm túc, cười nói, “Gặp lúc hần đang ở đây, đã nắm được thì đừng buông tay, nếu để hần quay về, muốn bắt hần lại sẽ còn khó khăn hơn.”

Tô Mẫn nói, “Thế nhưng, có nhiều người trợ giúp hần như vậy... Hơn nữa Viên Liệt và Viên Lạc còn mập mờ với hần nữa.”

“Ai, nơi đây là lãnh địa của chúng ta a!” Thanh Di nói khẽ, “Nắm được thời cơ thì chúng ta cứ tiền trạm hậu tẩu!”

Tô mẫn đỏ mặt lên, “Bất hảo quá...”

“Bất hảo ở chỗ nào?!” Thanh Di vỗ ngực, “Cứ trông cậy vào thần!”

Tô Mẫn ngẫm nghĩ một chút, tự xét thấy cảm tình dành cho Ân Tịch Ly đã chiếm phần thượng phong, liền gạt đầu, “Hảo!”

Lại nói đến Viên Liệt, khi quay trở về đại trưởng (lều lớn), trên đường có đi ngang qua quân trưởng của Viên Lạc, chợt thấy đèn vẫn còn sáng, lòng thấy buồn cười, vì cái gì mà hết người này lại đến người khác trong doanh trại mắc bệnh tương tự vậy? Điều không ngủ được cả.

Bước vào sân, nhận ra Viên Lạc đang ngồi chán chường trên đầu bậc thang, trước mặt có đặt một cái bình, tay cầm hai viên sỏi, đang chơi trò ném sỏi vào bình.

Thấy Viên Liệt tiến vào, Viên Lạc ngẩng đầu, “Đại ca?”

Viên Liệt đến bên cạnh hần, “Sao còn chưa ngủ đi?”

“Ngủ không được.”

“Tại sao không ngủ được?”

Viên Lạc lặng thinh, thấy thấy mấy viên sỏi trong lòng bàn tay.

“Vì Tịch Ly nên mất ngủ hả?” Viên Liệt bất ngờ hỏi.

Viên Lạc sững sốt, đưa mắt nhìn Viên Liệt, “Đại ca...”

“Người thích Tịch Ly đúng không?” Viên Liệt ngồi sát vào người hần.

“...Tịch Ly, quả thực rất được lòng mọi người.” Viên Lạc nói một tiếng, “Đại ca cũng thích mà.”

“Còn Linh nhi thì sao?” Viên Liệt hỏi, “Người không muốn Linh nhi nữa sao?”

“Ta và Linh nhi, từ đầu vốn chỉ là chuyện đùa thôi.” Viên Lạc nói.

Viên Liệt mỉm cười, “Thật ư...”

“Đại ca, sao đột nhiên ngươi lại hỏi như vậy?” Viên Lạc thắc mắc, trong lòng nghĩ, bản tính Viên Liệt trước giờ vốn thẳng thắn, phải chăng đang muốn khuyên hần biết điều mà rút lui đi.

Viên Liệt nhún nhún vai, “Dạo này tâm trạng ngươi luôn bất an khiến ta cảm thấy kỳ quái.”

“Nga.” Viên Lạc nhìn đi chỗ khác, “Ta không sao... ngươi không cần phải lo lắng.”

Viên Liệt cũng im lặng, cùng Viên Lạc ngồi sóng đôi trước cửa.

Một lúc sau, Viên Liệt xoay mặt, quan sát đệ đệ duy nhất của hần...

Chắc là vì ở chung từ nhỏ đến lớn, bởi vậy Viên Lạc rất tin tưởng vào Viên Liệt, có chuyện gì cũng nói với hần được, việc giấu diếm tâm sự như thế này chính là lần đầu tiên.

Viên Liệt đương nhiên biết bản thân mình được cưng chiều từ bé, đệ đệ luôn bị mình lấn át không góc đầu lên nổi, nên Viên Liệt cũng có phần ỷ nại đối với hần. Thế nhưng Viên Lạc lại chưa từng oán trách hần, ngược lại, bởi vì Viên Liệt đã ưu tú từ khi còn nhỏ, cho nên phụ thân đặc biệt nghiêm khắc đối với hần, thường xuyên xử phạt. Bỏ đói quỳ từ đường là chuyện xảy ra như cơm bữa. Mỗi lúc như thế, Viên Lạc lại đem cơm đến cho hần, bầu bạn cho hần khỏi buồn.

“Ca...”

Viên Lạc đột ngột lên tiếng, “Có phải người đang giận ta không?”

Viên Liệt sững sốt, “Sao lại hỏi như vậy.”

“Người với Ân Tịch Ly, rõ ràng là biết nhau từ rất lâu, hẳn chính là người người vẫn luôn để trong lòng.”
Viên Lạc tung sợi trong tay, “Ta thân làm huynh đệ, không nên đi thích hần...”

Viên Liệt nhú mày, lặng thinh... Cúi đầu trầm tư.

Viên Liệt từ nhỏ đã vượt trội hơn những hài tử khác, có lẽ vì hần mới sinh không được bao lâu đã bị Viên tướng quân đem vào quân doanh, bởi sinh hoạt nơi sa trường...nên lối sống của Viên Liệt hết sức gò bó. Hần kiểm soát nghiêm ngặt lời nói và hành động của bản thân, không để bị bất cứ thứ gì mê hoặc, luôn phân tích ưu khuyết của vấn đề để chọn ra giải pháp tốt nhất, đối với hần mà nói, lý do để hành động được phân biệt rõ ràng giữa nên hay không nên, mấy chuyện tình cảm kiểu này, tuy rằng hần cũng trân trọng, thế nhưng hần chưa từng nghĩ đến bản thân mình lại bị dây vào.

Ân Tịch Ly dưới cái nhìn của hần, như là một loại nghiệt chủng, từ lúc tên này xuất hiện, Viên Liệt đã thấy năng lực tự kiểm soát của bản thân có nguy cơ bị sụp đổ... Ân Tịch Ly đối với Viên Liệt mà nói, đến tột cùng là cái gì? Việc này đến giờ vẫn khiến Viên Liệt rối bời, không thể minh bạch.

Tuy rằng bọn họ đã quen biết từ nhỏ, nhưng Viên Liệt thân mang dã tâm thống lĩnh thiên hạ, còn có sự kỳ vọng từ lâu của phụ thân hần và cả đệ đệ này nữa, chỉ một Ân Tịch Ly lẽ nào hơn được tất cả những điều đó sao?

Viên Liệt thở dài, nếu đem Ân Tịch Ly để cùng chỗ với Viên Lạc mà buộc hần chỉ được chọn một người, buông một người...

Lý trí của Viên Liệt nói cho hần nhất định phải chọn cha và Viên Lạc chứ không phải Ân Tịch Ly! Phải chuyên tâm vào việc giành lấy hoàng vị, đối với một Ân Tịch Ly có sức cám dỗ thật lớn, Viên Liệt hần tuy có thể chạy theo cám dỗ đó, nhưng cũng không thể bị sự mê hoặc khống chế được.

Nghĩ tới đây, Viên Liệt đột nhiên phát sinh mâu thuẫn, bản thân hần đối với Ân Tịch Ly, đến tột cùng là thích hay là không cam tâm? Quả thực Ân Tịch Ly được lòng người khác, nhưng đồng thời hần cũng rất đáng ghét!

Dung mạo bên ngoài của tên kia mê hoặc hần, năng lực kia hần cũng lấy làm tâm đắc, song song đó Ân Tịch Ly còn là người hiểu hần nhất, bị người khác nhìn thấu tâm tư, loại cảm giác đó đối với một kẻ hùng mạnh mà nói thì chẳng hay ho gì!

Viên Liệt mơ hồ nghĩ, Ân Tịch Ly kiêu ngạo như thế một phần cũng có liên quan tới hần, chính vì hần cứ căng thẳng trước tên kia nên mới tạo ra cái lợi thế nhìn thấu hần của Ân Tịch Ly, dẫn đến hậu quả là bất kỳ lúc nào Ân Tịch Ly cũng vô phép tắc với hần được...

“Ca?” Viên Lạc thấy hai hàng lông mày của Viên Liệt không thể nhả hơn được nữa, liền hỏi, “Người làm sao vậy? Khó chịu a?”

Viên Liệt nhìn Viên Lạc, đột nhiên cười hỏi, “Viên Lạc, ngươi có dám cùng tranh đoạt thứ gì với ta không?”

Viên Lạc cả kinh, hết sức thành thật mà lắc đầu.

“Vì sao?”

“Tranh không nổi a.”

“Ta là ca người, sao người không nghĩ rằng ta sẽ nhường cho người.”

“Không dám.” Viên Lạc khẽ lẩm bẩm một câu.

Viên Liệt bật cười, “Ta chưa hề đánh người lấy một cái, cũng chưa hề mắng người, từ nhỏ đến lớn chưa từng bắt nạt người bao giờ mà?”

“Chưa.” Viên Lạc vội lắc đầu.

“Vậy người sợ cái gì?”

“Không biết.” Viên Lạc nói, “Người cũng không hề bạo ngược với thuộc hạ, thế nhưng trong quân đâu có tướng lĩnh nào không kính trọng nể sợ người? Người được trời sinh tướng để vương mà, cha nói thế.”

Viên Liệt lần thứ hai trầm mặc không nói gì, khó trách bản thân hắn cảm thấy khó chịu, thì ra căn bản là vì Ân Tịch Ly không nằm trong tầm khống chế của hắn, Viên Liệt trước giờ luôn chi phối người khác, nay lại bị một Ân Tịch Ly dắt mũi, bảo sao hắn có thể thoải mái được?!

“Ca?” Viên Lạc cảm thấy biểu hiện của Viên Liệt có chút kỳ quái, chẳng lẽ vì mình thích Ân Tịch Ly nên hắn mới nổi giận?

“Thích Ân Tịch Ly cũng không dễ dàng đâu.” Viên Liệt nói, “Tô Mẫn, Linh nhi...Cả hai nha đầu đó đều khó đối phó a.”

Viên Lạc sững sốt, gương mặt nhìn Viên Liệt, “Ca...Người, thế còn người?”

Viên Liệt đứng lên, nói, “Ta không tranh với người.”

Viên Lạc mở to hai mắt, “Thật chứ?”

Viên Liệt thấy hắn vui vẻ như vậy, trong lòng vô cớ lóe lên một tia thương cảm, hắn tự thấy bản thân từ nhỏ chưa hề tranh đoạt thứ gì với Viên Lạc, nhưng kỳ thực đã chiếm hết cả, tỷ như nói đến vinh quang hay tình thương của phụ mẫu...Viên Lạc cái nào cũng thiếu.

“Quan hệ của ta với Ân Tịch Ly không phải như người tưởng đâu, người chớ lo lắng, ta sẽ không tranh với người.” Viên Liệt đứng dậy, vỗ vỗ hắn, nói, “Hảo hảo ngủ đi, đừng mất hồn mất vía cả ngày nữa.”

“Ân!” Viên Lạc gật đầu, trong lòng trở lên một niềm hy vọng, đại ca nói sẽ không tranh với hắn!

Nguyên bản hắn tự biết bản thân tranh không lại Viên Liệt, hơn nữa Ân Tịch Ly cũng nói một trận khiến hắn dự định từ bỏ thứ tâm tư ấy rồi, thế nhưng không ngờ Viên Liệt lại chưa ở vào tình thế quyết định đối với Ân Tịch Ly, nói cách khác, “Bản thân ta hoàn toàn vẫn còn cơ hội!”

Nhìn theo bóng Viên Liệt dần khuất dạng, Viên Lạc vô cùng phấn khởi quay về phòng, trong lòng cảm động, đại ca thật sự nhường cho hắn, Viên Lạc thầm phát thệ, bất luận thế nào cũng phải giúp đại ca đoạt lấy ngôi hoàng đế!

Khoảnh khắc Viên Liệt đáp ứng Viên Lạc, trong thâm tâm đột nhiên cảm thấy hụt hẫng, đến lúc đó mới nhận thức được quyết định của mình rốt cuộc là đúng hay sai...

Về tới bản doanh, trông thấy Ân Tịch Ly đang ôm chăn ngủ, Viên Liệt tiến đến bên giường hắn, ngắm nhìn bộ dạng khi ngủ của hắn.

Có đẹp không?

Ân Tịch Ly quả thật là đẹp, thế nhưng Hạ Vũ cũng bắt mắt mà, Tiêu Lạc cũng dễ nhìn, vì sao chỉ có tên này mới khiến cho hắn phải bối rối? Thậm chí còn một mực khổ nhiều năm như thế!

Đúng vậy! Viên Liệt bình tĩnh, bản thân hắn đích thực đã rất khổ đốn, mỗi ngày vực kéo dài qua nhiều năm kia nếu không vì một đoạn nhân duyên năm đó, hắn tuyệt đối sẽ chẳng quan tâm đến Ân Tịch Ly như vậy! Sai, đó không phải nhân duyên, mà là nghiệt duyên!

Viên Liệt càng nghĩ càng tức, ngồi xuống bên giường ngắm kỹ Ân Tịch Ly, cái tên này muốn giúp hắn tranh đoạt thiên hạ, hay nói cách khác, tương lai sẽ trở thành thân tử của hắn, một kẻ lên làm hoàng đế, sao có thể bị một thân tử đùa bỡn thao túng được?!

Càng nghĩ càng không cam lòng, Viên Liệt bèn nâng cằm Ân Tịch Ly lên, sau đó lấy hai tay vân vê khuôn mặt hắn.

“Ngô...”

Ân Tịch Ly vốn đang say ngủ, bị Viên Liệt phá tỉnh, mở mắt ra gặp ngay Viên Liệt, cảm thấy khó hiểu che mặt lại, “Người làm cái gì vậy!”

Viên Liệt nắm lấy tay hắn, nhìn xoáy vào hắn.

Ân Tịch Ly cũng mông lung nhìn hắn bằng đôi mắt ngái ngủ, nhãn thần đó khiến Viên Liệt nhất thời phải hồi tiếc, vừa rồi không nên đáp ứng Viên Lạc... Thế nhưng hắn nhanh chóng chuyển sang tức giận, dựa vào cái gì mà một tên Ân Tịch Ly nhỏ nhoi như thế lại có thể làm cho huynh đệ bọn hắn trở mặt, làm cho bản thân hắn phải lúng túng, ngay cả ý niệm trong đầu cũng bị mâu thuẫn.

Sau cùng toàn bộ cơn tức đều đổ hết lên đầu Ân Tịch Ly, Viên Liệt tự nhủ, người thì có điểm nào hơn người chứ, chẳng qua chỉ là dung mạo khá đẹp thôi... Nghĩ đoạn, đưa tay chỉ vào mũi Ân Tịch Ly, “Điều dân!”

Ân Tịch Ly ngây ngốc cả người, sau một lúc lâu mới phản ứng lại được lời mắng của Viên Liệt, vì vốn chẳng hiểu gì, nên chỉ biết to tiếng, “Viên Liệt, người tránh ra!”

Viên Liệt thấy hắn âm ỉ, càng trở nên cao hứng, tiếp tục đưa tay vịn vào mặt hắn.

“Người làm gì vậy!” Ân Tịch Ly nhắc chân đạp, Viên Liệt chui vào trong gối, đẩy hắn ra ngoài một phát... “Ai nha...”

Ân Tịch Ly không đề phòng, mà có đề phòng đi nữa hắn cũng không lẩn nổi Viên Liệt a, “Rầm” một tiếng ngã sấp mặt xuống đất.

Viên Liệt nghe được thanh âm khá lớn thì thoáng chột dạ, chẳng biết té vậy có bị thương không đây.

Đang muốn nhìn xem sao, bất chợt trước mắt “bụp” một phát, bị cả cái gối nện vào, đập cho hắn muốn méo cả mặt, gặp gối nhồi trấu cảm cũng không nhẹ mấy a, nện vô mặt thật sự là đau hết sức.

Viên Liệt đẩy gối ra, Ân Tịch Ly “Hừ” một tiếng rồi nhảy dựng lên, “Viên Liệt, người là tên đầu heo!”

Viên Liệt ngẩn người, máu huyết sôi lên, lòng quyết phải dẫn cho hắn nhừ tử thành đậu hủ mới thôi, tiểu tử này ngã nặng lắm rồi a.

“Lão tử liều mạng với người!” Ân Tịch Ly chuẩn bị liều mình với Viên Liệt, chẳng ngờ Viên Liệt lại ngáp một cái, không thèm đếm xỉa đến hắn, chỉ nằm quay mặt vào trong quần sàng, vờ ngái ngủ, “Đừng lộn xộn nữa, người không thấy phiền sao, ngủ đi!”

Ân Tịch Ly hít ngược vào một luồng khí lạnh, nghĩ bụng lẽ nào Viên Liệt uống quá chén a? Hay là trúng phải tà ma gì đó chẳng?

Thế nhưng sưng sốt hết nửa ngày vẫn không thấy Viên Liệt phản ứng, Ân Tịch Ly đành xoa xoa cánh tay, vừa nãy ngã một cú đau điếng. Hắn cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, lại bò lên giường, nghĩ, ngày mai tỉnh dậy sẽ tính sổ với người sau.

Viên Liệt thấy Ân Tịch Ly bị hắn bắt nạt, tâm trạng đột nhiên khá hẳn lên, trong lòng cũng dần dần nhận ra, nếu không mê muội đến thế thì Ân Tịch Ly chỉ là một bằng hữu của hắn, một trợ thủ. Những lúc tên kia giở trò, hắn còn có thể nghiêm khắc giáo huấn nữa!

Viên Liệt hắn còn có việc hệ trọng hơn phải làm.

Nghĩ đến đó, Viên Liệt thấy nhẹ cả lòng, đẩy được Ân Tịch Ly ra khỏi đầu óc một cách triệt để xong, Viên Liệt liền an tâm say ngủ.

Ân Tịch Ly trở mình mấy lần, không biết rốt cuộc Viên Liệt muốn làm cái gì, có điều cũng chẳng suy nghĩ thêm, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hôm nay, Viên Liệt đưa ra quyết định kia, dẫn đến một cục diện khác trong tương lai... Rất nhiều năm về sau, hắn vẫn còn suy nghĩ, nếu như được trở lại một lần nữa, hắn sẽ lựa chọn như thế nào?

Bằng quyết định này, hắn tưởng có thể dần xa cách Ân Tịch Ly, nhưng trái lại, càng khiến hai người tiến đến gần nhau hơn.

Hắn đã quyết tâm muốn nhường cho Viên Lạc, nhưng lại làm cho hai người họ ngày một xa cách.

Thế sự luôn khó lường, chỉ một quyết định nho nhỏ, có thể khiến cả vận mệnh trở nên sai lệch, đưa tới hậu quả ngoài dự kiến, không phải do lựa chọn thiếu cân trọng, mà bởi vì con người luôn đổi thay.

44. Chương 44: Chân Giả Khó Lường

“Ai.”

Ân Tịch Ly đang mơ màng ngủ, chợt cảm thấy cái mông bị ai vỗ một cái.

Xoa xoa mông, Ân Tịch Ly hé mắt ra nhìn, bắt gặp Viên Liệt đã quần áo chỉnh tề, lay hấn, “Dậy đi.”

“Sớm thế này à?” Tịch Ly nhìn sắc trời bên ngoài vẫn còn khá u ám, mơ mơ màng màng bò dậy, “Hay là trời đang mưa à?”

Viên Liệt có chút không đành lòng, kỳ thực cũng chẳng việc gì đến hấn, cứ chiếu theo kế hoạch của bản thân ngày hôm qua là được, có thể mặc cho tên kia ngủ thêm một chút, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hôm qua cương quyết sẽ đối xử với hấn như người bình thường, sao giờ lại có thể mềm lòng được.

“Ồ quân doanh phải thức dậy vào thời điểm này!” Viên Liệt nhíu mày, nói với Ân Tịch Ly bằng ngữ điệu lạnh lùng, “Người đã tới quân doanh thì phải tuân theo quy củ quân đội!”

Ngoài dự tính của Viên Liệt, Ân Tịch Ly kỳ thực không hề tức giận hay tỏ ra bất mãn gì cả, chỉ ngáp một hơi rồi khoát tay với hấn, “Được rồi, dậy đây... đừng hô to gọi nhỏ nữa.”

Viên Liệt thấy hấn thành thật ngồi dậy, ngái ngủ gấp chăn thì trong lòng không được tự nhiên, liền xoay người đi ra. Trong chốc lát đã rửa mặt xong xuôi, Viên Liệt định chờ Ân Tịch Ly cùng nhau đến đại trường (lều lớn) dùng điểm tâm, thế nhưng chờ qua chờ lại vẫn không thấy Ân Tịch Ly bước ra.

Viên Liệt bực bội, vừa ló đầu vào trong nhìn, hỏa liền bốc đến đầu...Ân Tịch Ly đang ôm gối dựa vào đầu giường ngủ tiếp.

Viên Liệt hít một hơi rồi bước tới lay hấn, “Uy! Rồi giường!”

“Ân...” Ân Tịch Ly mơ màng bò dậy, “Nga.”

Viên Liệt đưa đến cho hấn một cái khăn đã nhúng nước lạnh, Ân Tịch Ly lau mặt xong tinh thần tỉnh táo hơn, rồi thay y phục chạy ra ăn điểm tâm.

Viên Liệt quan sát hấn, chẳng tìm thấy điều gì khác thường, ở chung với hấn như vậy, kỳ thực cũng không hề cảm thấy ngại ngùng. Nhận ra bản thân mình lại đang miên man suy nghĩ, Viên Liệt nhanh chóng định thần lại, tự cảnh báo mình đừng giẫm lên vết xe đổ, đã ở chung với Ân Tịch Ly thì phải chiếm được thế thượng phong, không được trúng đòn của hấn!

Viên Liệt bước ra ngoài, gặp Ân Tịch Ly vừa ăn vừa quay đầu lại hỏi, “Tin tức đã tung ra hết chưa?”

“Ân.” Viên Liệt gật đầu, “Hôm nay, bách tính Nam Quốc ở phiên chợ sớm hầu như đều đã nghe đồn Nam vương là giả mạo, còn Nam vương Tô Mẫn thật đã được chúng ta hộ tống đến. Những tin tức này... khiến lòng dân hoang mang, xôn xao bàn tán.”

“Vậy ư.” Ân Tịch Ly gật đầu, “Thế còn chuyện của Thừa tướng?”

“Cũng đã thu xếp xong.” Viên Liệt đáp, rồi tiếp tục hỏi Ân Tịch Ly, “Sắp tới ngươi chuẩn bị làm gì?”

“Chúng ta chia quân làm hai đạo, buộc Nam quốc phải xuất binh, rồi đích thân đưa Tô Mẫn xâm nhập vào hoàng cung, đoạt lại ngôi vị hoàng đế! Nhất định sẽ tiến hành thuận lợi, hôm qua ta có quan sát thể cục, may mà căn cơ lão Nam vương để lại tương đối hảo, Tô Mẫn thì có chút nhẫn tâm, còn Dao Quế thì lại không được lòng dân!”

“Chia binh làm hai đạo như thế nào?”

Ân Tịch Ly nháy mắt với hấn vài cái, cười tíu tít nói, “Để gây náo loạn, đích thực phải dùng đến Hạ Vũ!”

“Hạ Vũ?”

Viên Liệt hoài nghi, còn Ân Tịch Ly vẫn giữ nét cười giảo hoạt khiến lòng hấn không khỏi oán hận, tên này lại nữa rồi...

May mà Viên Liệt đã tự mình cải biên sách lược đối phó với Ân Tịch Ly, lần này tuyệt đối sẽ không bị hấn dất mũi, cứ đợi đấy.

...

Nói đến hoàng cung Nam quốc, sáng sớm, tuy rằng Nam vương đã hạ lệnh tuyệt đối không được bàn luận, nhưng hôm qua số người tận mắt thấy Hạng vương xách quần chạy ra từ phòng tắm của Nam vương cũng không ít, rất nhiều kẻ trộm cười rồi ngầm thuật lại. Đương nhiên, điều khiến nhiều người hoài nghi hơn chính là... Vì sao Nam vương đến y phục còn chưa kịp mặc mà vẫn ưu tiên đeo mặt nạ vào trước, lẽ nào những lời đồn đãi gần đây đều là sự thật.

Sáng nay, tin đồn đã lan rộng khắp nơi, đã vậy Thừa tướng còn bị bắt, nhất thời trong triều nhân tâm hoảng loạn.

Về phần Nam vương giả mạo-Dao Quế, ả đang ở tắm cung nổi cơn thịnh nộ, thậm chí mạng của Tô Mẫn sao lại dai đến thế, đã vậy một kẻ sống dở chết dở như ả, còn cố chạy đi tìm đám vương tôn đại thần bên Viên Liệt làm chỗ dựa vững chắc nữa chứ!

“Nam vương! Nam vương...” Bên ngoài, một cung nữ vội vã tiến vào bẩm báo.

“Làm gì mà gấp vậy?!” Dao Quế bưng bưng lửa giận quay phắt về phía nàng, quát, “Lệnh cho người đến Mãng quốc và Chu quốc chuyển lời, sao lại trở về nhanh như thế hả?”

“Nam vương, Nam Quốc tứ phía đều bị binh mã Nam Cảnh bao vây rồi, không thể ra ngoài được a!”

“Cái gì?” Dao Quế sửng sốt, nhíu mày, sao Viên Liệt lại động thủ sớm như vậy? Xem ra tình hình không ổn rồi.

“Nam vương!”

Đang trao đổi, bỗng có một tướng sĩ chạy vào, “Viên Liệt lập đàn ở cổng thành, chiêu cáo với bách tính Nam quốc, bảo rằng hôm nay Nam vương thật sẽ đến đó diện kiến bách tính, vạch trần...”

“Vạch trần cái gì?!” Dao Quế quát nàng một tiếng.

“Vạch trần... sự thật Dao Quế đã sát hại lão Nam vương như thế nào, đoạt lấy vương vị, hãm hại tính mệnh của mẫu tử nàng ta...”

“Hỗn trướng!” Dao Quế gào lên, “Cút hết ra ngoài cho ta!”

“Tuân mệnh.” Mấy cung nữ, binh sĩ đều sợ hãi chạy ra ngoài.

Đầu óc Dao Quế lúc này chỉ nghe ong ong, biết được tình thế đã phát sinh vượt khỏi tầm kiểm soát. Song song đó, Dao Quế cũng tính đến lối thoát, đám tùy tùng của ả đã sớm tìm đường lui.

Có vài thị vệ trước đây trung với Tô Mẫn đều rút sang một bên, ngầm thương lượng_Rốt cuộc thì kẻ giả mạo đích thực là ai?

Tất cả mọi người bắt đầu hoài nghi thân phận của Dao Quế, muốn buộc ả tháo mặt nạ xuống, vì cảm thấy thật sự không giống Tô Mẫn lắm.

Còn đám thị vệ trung với Dao Quế, có nhiều kẻ trong lòng dự cảm được đại cuộc đã mất, bèn ngấm ngầm cân nhắc, phải làm sao để bảo toàn tính mệnh, không được để cho Dao Quế thừa dịp bỏ mặc tướng soái, bản thân ả thì đào tẩu, để những kẻ khác ở lại thế mạng.

Bỏ qua chuyện bày mưu tính kế trong hoàng cung Nam quốc, lại nói đến nhóm Ân Tịch Ly.

Quả nhiên, tin tức truyền đi không bao lâu, liền có rất nhiều bách tính Nam quốc muốn đi tản ra khỏi thành.

Mà lúc bấy giờ, đại đội binh tướng Nam quốc phái đến trấn ở cổng thành, ngăn cản không cho bách tính xuất môn, nhất thời giằng co không ngừng, việc làm của đám quan tướng Nam quốc càng khiến bách tính nghi ngờ, náo loạn đòi Nam vương và Dao Quế cùng xuất hiện, giáp mặt nói rõ nguyên nhân cái chết của lão Nam vương.

Trong khoảnh khắc, cổng thành đại loạn, bên trong tiến ra không được, bên ngoài tiến vào không xong, Viên Liệt và Ân Tịch Ly thì đã mang theo một đội cao thủ tiến nhập Nam quốc từ sớm, hiện tại đang tọa tại nhĩ gian của một tửu lâu, quan sát tình hình bên dưới.

“Đừng làm tổn hại đến bách tính Nam quốc!” Tô Mẫn nghiêm nghị nói.

“Yên tâm đi!” Ân Tịch Ly khoát khoát tay, “Người trông những binh sĩ kia, bắt quá chỉ là bao vây ngăn cản không cho bách tính rời khỏi thành mà thôi, nội bộ của các nàng còn có người hoài nghi, dĩ nhiên sẽ tránh dùng vũ lực ở thời điểm này.”

“Mặt khác, ta đã bài trí mấy trăm nữ binh cải trang trà trộn vào bên trong đoàn người, tận lực duy trì trật tự.” Viên Liệt nói, rồi quay sang hỏi Viên Lạc bên cạnh, “Đã chuẩn bị cho tốt hết chưa?”

“Ân!” Viên Lạc từ sau khi nghe Viên Liệt nói chuyện tối hôm qua, đã hoàn toàn khôi phục trạng thái trước kia, “Chúng ta có thể động thủ được rồi!”

Viên Liệt nghe xong liền nhìn Tô Mẫn, “Việc này chờ nên để chậm trễ, chúng ta mau tiến đến hoàng cung.”

“Hảo!” Tô Mẫn gật đầu rồi cùng mọi người tốc hành đến vương cung, giành lại vương vị.

Gần như quá nửa bách tính Nam quốc đều chạy đi xem chuyện kinh thiên động địa này, thừa dịp đại loạn, Hạ Vũ cùng Tiêu Lạc bí mật xâm nhập vào thành, bọn họ nhắm đến một nơi—Hoàng lăng.

Căn cứ theo lời của Tô Mẫn, lão Nam vương đã bị hạ độc chết, nhiệm vụ của Hạ Vũ và cả Tiêu Lạc chính là khám nghiệm tử thi, tìm ra chứng cứ.

Man vương và Tương Vân khá thông thuộc đường đi lối lại, nên bọn họ cũng theo cùng.

Bên trong kim điện của hoàng cung Nam quốc, các quần thần trong triều đang tụ tập lại một chỗ, bàn luận chuyện hôm nay, cuối cùng rút ra kết luận là phi thường khả nghi; có một bộ phận biết được nội tình, liều mạng che giấu, bộ phận còn lại thì vẫn giữ thái độ ngờ vực, quyết hôm nay phải bức Dao Quế tháo mặt nạ xuống.

Trước khi Dao Quế vào triều đã âm thầm triệu tập binh mã phục sẵn ở nơi phụ cận, nếu thực sự hỏng việc thì cũng có ngay biện pháp để đào tẩu, lưu đặc thanh sơn tại bất phạ một sai thiếu mà[62].

Ân Tịch Ly bí mật thâm nhập Nam quốc xong thì Tô Mẫn dẫn mọi người tiến vào triều, Ân Tịch Ly bám lấy Viên Liệt, quay sang bảo Viên Lạc, “Viên Lạc, người cùng Nam vương vào triều đi.”

“Người không đi sao?” Tô Mẫn nhíu mày.

“Bọn ta phải chặn đường lui!” Ân Tịch Ly cười, lôi Viên Liệt và Thanh Di vốn quen thuộc địa hình chạy mất.

Tô Mẫn bắt đầu dĩ đành đi theo Viên Lạc cùng tiến vào trong.

Theo lý mà nói, giờ phút này thần trí không được phân tâm mới phải, nhưng Tô Mẫn gặp được Viên Lạc kể bên, tiện nói, “Chẳng biết Tịch Ly lại tính làm gì.”

“Đúng vậy.” Viên Lạc cũng cười, “Hắn thật sự rất thông minh, nhất định là có kế hay.”

Tô Mẫn quan sát thái độ của Viên Lạc, lòng thầm thấy bất an—Viên Lạc có vẻ khá là khó đối phó a.

Viên Lạc cũng minh bạch trong lòng—Tô Mẫn xem ra là đã cương quyết đối với Tịch Ly rồi.

“Hắt xì...” Ân Tịch Ly hắt hơi một phát, may mà đội thị vệ vừa rời đi không phát hiện ra.

Viên Liệt nhíu mày trừng hắn, “Tại thời khắc mấu chốt mà người cũng có thể sơ suất được là thế nào.”

Tịch Ly xoa xoa mũi, “Ta không cố ý.”

Thanh Di ở bên cạnh, cười nói, “Viên tướng quân, ngoài hoàng cung còn có một địa điểm bí mật, ở bên kia kia.”

Viên Liệt gật đầu, không quên đưa mắt trừng Ân Tịch Ly, “Lo nhìn đường đi! Chân tay vụng về quá.”

Ân Tịch Ly giật giật mí mắt, bụng nghĩ bộ hôm nay Viên Liệt ăn phải cơm khô hả? Sao lại nóng tính như vậy a, thật hung dữ!

Về phần Thanh Di thì thầm an tâm, nghĩ rằng Tô Mẫn lo lắng thái quá, rõ ràng Viên Liệt đối với Ân Tịch Ly một chút hứng thú cũng không có, xem ra chỉ cần chuyên tâm đối phó Viên Lạc là đủ rồi.

...Bỏ qua nhóm Ân Tịch Ly hiện lui về phía sau mai phục, lại nói sang chuyện Viên Lạc cùng Tô Mẫn lên vào hoàng cung.

Trong triều, Nam vương giả đang hướng đến kim điện chủ trì việc triều chính.

Quả nhiên, có rất nhiều triều thần đề cập đến vấn đề Nam vương giả mạo.

Những kẻ là thủ hạ của Dao Quế nhanh nhẩu biện giải, “Ai, toàn bộ là vu khống! Tin đồn mà cũng tin được sao?!”

“Cho nên hiện tại cách duy nhất để bác bỏ tin đồn chính là Nam vương hãy tháo mặt nạ xuống, bố cáo thiên hạ.” Tả tướng quân Vệ Linh mở lời, “Lần này đại quân của Viên Liệt đến xâm phạm, lại viện cớ thay bách tính Nam quốc diệt trừ nghịch tặc, chỉ cần Nam vương có thể chứng minh người đứng là Nam vương thật sự, Nam Cảnh bọn hắn lập tức mất đi lý do ngay! Lúc bấy giờ, chư quốc vùng Nam man nhất định sẽ đứng về phía chúng ta, hợp sức bức bách Viên Liệt lui binh!”

Nam vương giả đeo mặt nạ trầm ngâm không nói, chúng đại thần trong triều đồng loạt bước ra, quỳ xuống cầu xin ả tháo mặt nạ.

Trong lúc song phương đang giằng co chưa đi đến kết cục, chợt nghe bên ngoài có người cao giọng phán, “Cầu ả tháo mặt nạ ư? Ắa dám sao!”

Mọi người sửng sốt, nhận ra thanh âm có phần quen thuộc, liền quay mặt nhìn ra ngoài, phát hiện thị vệ phụ trách gác cửa đều nháo nhào tản ra, vẻ mặt hoang mang kinh hãi, mà người đang sải bước vào cửa, chính là Tô Mẫn cùng Thừa tướng, theo sau còn có Viên Lạc và đội thị vệ.

“Đơn giản bởi vì ả không phải Nam vương thật!” Tô Mẫn lớn tiếng quát lên, bọn quần thần vừa thấy mặt Tô Mẫn, tất cả đều xôn xao.

Nam vương giả cũng đứng lên, căng thẳng thối lui về phía thủ vệ thân tín.

Tô Mẫn đưa ra lệnh bài minh chứng cho địa vị Nam vương, quát lên dẹp đường, “Nam quốc chư thần nghe lệnh, mẫu tử Dao Quế sát hại tiên hoàng, cướp vương vị, còn không mau theo ta bắt lấy ả!”

Dao Quế dường như đã sợ đến mức á khẩu, quần thần liếc mắt nhìn nhau, thiếp thân thị vệ bên cạnh Dao Quế nhận thức được tình thế nguy cấp, muốn bảo mệnh chẳng thà ra đầu hàng! Thủ lĩnh thị vệ lập tức đập ngã Dao Quế, “Nhất định người là giả mạo!”

Dao Quế toàn thân chao đảo té sấp xuống kim điện, mặt nạ văng ra... Mọi người nhìn ngay, đích thực không phải là Tô Mẫn, thế nhưng...Cũng chẳng phải là Dao Quế!

“Nói, Dao Quế đâu?!” Tô Mẫn chỉ kiếm vào ả hỏi.

“Nam vương...” Ắa là thiếp thân thị vệ của Dao Quế, nguyên lai từ sáng Dao Quế đã sớm phát hiện tình thế cực kỳ bất lợi cho mình, so với lưu lại đây tử thủ, không bằng nên đào tẩu trước, lưu đắc thanh sơn tại bất phạ một sài thiêu!

“Ắa... Đã đào tẩu...” Cung nữ này còn chưa dứt lời, Tô Mẫn đã dẫn người đi truy bắt, Viên Lạc nhanh chóng đuổi kịp, số quần thần còn lại cũng tiến lên trợ giúp, bắt lấy cung nữ nọ, lôi ả và đám thiếp thân thị vệ của Dao Quế ra trói chặt. Bọn chúng vừa thấy sự việc bại lộ, hết thấy đều trốn tránh trách nhiệm, chớ cần chớ đem những kẻ có tham gia khai toàn bộ.

Tả tướng quân Vệ Linh lập tức hạ lệnh rút binh mã bảo vệ cổng thành về, bố cáo thiên hạ rằng Nam vương chân chính đã đoạt lại được đế vị, toàn thành giới nghiêm tước nã Dao Quế.

Vậy hiện tại Dao Quế ở nơi đâu? Ắa đang băng qua địa đạo, trốn thoát khỏi hoàng cung Nam quốc.

Dao Quế cải trang thành một nam tử vừa mới tẩu hôn, mang theo hành lý chứa thật nhiều tiền của, cùng mấy kẻ thân tín chui ra đến cửa địa đạo, vừa tới được bên ngoài hoàng cung thì bỗng nghe từ xa có tiếng nổ lớn.

Dao Quế tự biết nhất định đã bị bại lộ, cho nên vội vã trốn chạy, có điều không đợi ả kịp chọn điểm đến, bất chợt phía sau có người cười ha hả phán một câu, “Nam vương, tính đi đâu vậy? Nam trang quả là rất thích hợp với người a.”

Dao Quế kinh hãi quay phắt người lại, liền trông thấy một thư sinh ngồi trên đầu tường, ở bờ tường là một hắc y nam tử đang đứng, còn có cả thị vệ thân cận Thanh Di của Tô Mẫn...

“Các người...”

Ân Tịch Ly mỉm cười, “Đây gọi là ‘giảo thố tam quật[63]’ sao, vẫn còn chỗ để chạy à?”

Dao Quế nhìn trái phải, phát hiện ra ngoài ba người kia thì không còn ai khác, trong lòng bèn trấn an một chút, dù sao, nhóm của Ân Tịch Ly chung quy cũng chỉ có ba người, một thư sinh, một Thanh Di yếu đuối, hay nói cách khác, còn lại mỗi hắc y nam nhân kia là có thể biết võ công thôi.

“Dao Quế, người thúc thủ chịu trời đi!” Thanh Di chỉ vào ả, nói, “Người gây tội ác tày trời đã hết đường sống rồi.”

Lập tức, thủ hạ của Dao Quế liền che chắn trước mặt ả, “Nam vương hãy đi trước, chúng thần sẽ cản đường!”

Dao Quế xem xét tình thế rồi xoay người bỏ chạy.

Viên Liệt cười khẩy một tiếng, “Còn muốn chạy sao, đâu dễ dàng thế!” Nói đoạn, phóng lên.

Những thị vệ này được coi như cao thủ ở Nam Quốc, chỉ tiếc rằng công phu so với Viên Liệt còn quá kém cỏi, Viên Liệt nhắm thẳng hướng đi của Dao Quế, trước tiên lách mình một cái vượt qua đám thủ vệ, đến điểm huyết Dao Quế trước, sau đó mới quay trở lại, một chiêu hạ hết toàn thị vệ. Ân Tịch Ly tọa trên tường le lưỡi, ả, công phu cũng không tệ lắm a, còn Thanh Di thì hết mực tán thưởng Viên Liệt.

Kẻ thù vừa bị vô hiệu hóa, Thanh Di lập tức hung hăng giáng cho Dao Quế hai cái bạt tai, Ân Tịch Ly nhướn mày—Ai nha, quả nhiên là chủ nào tớ nấy a, đều hung hãn như nhau!

Lúc bấy giờ, chợt nghe có tiếng bước chân vọng ra từ trong địa đạo, Tô Mẫn đã mang người đuổi tới.

“Dao Quế!” Tô Mẫn thấy Dao Quế đã bị tóm, trên mặt lộ ra nét cười lạnh băng, trong nháy mắt thần sắc của Dao Quế tái mét, tự hiểu bản thân đã hoàn toàn thất bại.

Tô Mẫn hạ lệnh áp giải Dao Quế cùng những thị vệ có liên can với ả về kim điện, nàng muốn đích thân thẩm tra xét xử, rồi quay đầu lại, trông thấy Ân Tịch Ly đang ngồi ở đầu tường.

Trước đó Tịch Ly được Viên Liệt đưa lên trên, giờ hắn muốn xuống, có điều dường như bị độ cao gây không ít khó khăn.

“Tịch Ly.”

Lúc này, Viên Lạc nhanh chóng tiến đến, vươn hai tay ra, “Người cứ xuống đi, ta sẽ đỡ người.”

Ân Tịch Ly nheo mắt lại, “Người phải đón được a, đừng để ta ngã đó.”

“Sao lại có thể ngã chứ!” Viên Lạc gật đầu, “Xuống đi!”

Ân Tịch Ly nhảy xuống một phát, được Viên Lạc đón lấy, nhẹ nhàng đỡ xuống đất.

Viên Liệt xa xa nhìn thấy, trong lòng cơ hồ không thoải mái, nhưng vẫn nhẫn nhịn, tự nhủ, cứ theo ý hắn là được rồi. Nghĩ xong, quay sang bảo tùy tùng phía sau, “Lệnh cho tướng sĩ đang ngăn binh tướng Nam quốc ở cổng thành rút về, không được giao chiến với nhân mã của Nam quốc.”

“Rõ!” Mọi người nhanh nhẩu đáp lời, theo Viên Liệt rời khỏi.

Ân Tịch Ly thấy Viên Liệt xoay người sải bước đi mà không hề liếc mắt nhìn đến mình lấy một cái, có phần khó chịu. Thế nghĩa là sao?

Còn Viên Lạc lại khoan khoái trong lòng, tiến đến hỏi, “Tịch Ly, chốc nữa chúng ta đi đâu dùng bữa trưa đây?”

“Àn...” Ân Tịch Ly toan trả lời đôi câu thì Viên Lạc đã lôi kéo hắn, “Hôm qua ta nghe nói, ở Nam quốc cũng có mấy tiệm ăn danh tiếng.”

“Nga...” Ân Tịch Ly bị Viên Lạc kéo đi.

Ở phía sau, binh sĩ Nam quốc đang áp giải phạm nhân trở về, Tô Mẫn từ xa trông theo Viên Lạc đang đưa Ân Tịch Ly rời đi, khẽ nhún mày.

Thanh Di bước đến, thấy Tô Mẫn chân mày cau lại, liền mỉm cười nói, “Ai, người là nữ nhân, hắn là nam nhân, lo ngại hắn làm cái gì chứ?”

Tô Mẫn sững sốt, Thanh Di kéo nàng vào phòng, “Đến, thay xiêm y đã, đợi chúng ta hoàn thành chính sự xong sau đó sẽ hảo hảo đấu với hắn một phen!”

Tô Mẫn ngẫm nghĩ đôi chút, rồi gật đầu một cái. Hảo!

45. Chương 45: Nỗi Lòng Khó Tỏ

Sóng gió từ vụ án soán ngôi ở Nam quốc cuối cùng cũng đã lắng xuống, mấy ngày nay, Viên Liệt cố tình xa lánh Ân Tịch Ly, chỉ chuyên tâm nghe Tước Vĩ dạy học.

Tước Vĩ đưa hắn đi bách bộ một vòng bao quát Nam quốc, giảng cho hắn về địa hình núi sông, về hướng đi và hình thức của mạch núi, lại thêm cả nhân văn phong tục của vùng Tây Nam. Thoạt đầu, Viên Liệt vẫn còn nghĩ đến Ân Tịch Ly, nhưng nghe được một hồi thì cũng đặt hết tâm trí vào trong đó.

Về phần Ân Tịch Ly dạo gần đây đang làm gì?

Dù hắn không bị Viên Liệt đến ‘quấy rầy’, tuy nhiên đây lại chính là vấn đề khiến hắn đau đầu nhất.

Còn Viên Lạc và Tô Mẫn thì chẳng biết mắc chứng gì, cứ thay phiên nhau tìm hắn làm phiền, rồi riu ra riu rít không ngừng.

Tô Mẫn mời hắn dự yến tiệc, Ân Tịch Ly tuyệt nhiên không dám sơ xuất, bèn rủ rê Viên Lạc cùng Hạ Vũ theo hỗ trợ, ngồi trong bàn tiệc, Viên Lạc và Tô Mẫn ngầm tranh trộm đấu, giờ thương múa gậy, nói cạnh khóe nhau; chung quy là không khí rất ngột ngạt.

Ban ngày Ân Tịch Ly không tìm thấy Viên Liệt, buổi tối thì đợi đến khi hắn ngủ mất Viên Liệt mới trở về, nhưng sáng sớm hôm sau, hắn còn chưa thức giấc Viên Liệt đã lại vội vàng ly khai.

Ân Tịch Ly đâm ra bức bối, Viên Liệt bị cái chi vậy? Tìm kiếm gì cũng không thấy bóng dáng đâu... Phải chăng là đang cố ý tránh mặt hắn.

Thoảng cái đã ba ngày trôi qua, Ân Tịch Ly nhìn ai cũng thấy gai mắt, cho nên cả ngày chỉ bám dính Tương Vân.

Tương Vân thấy hắn nhàn rồi mà phát hoảng. Hơn nữa, cũng nhìn ra Tô Mẫn có tình ý với Ân Tịch Ly nhưng Ân Tịch Ly lại hoàn toàn không hứng thú gì, cho nên đành giúp hắn tìm giải pháp.

Có điều, việc Ân Tịch Ly cứ bám lấy Tương Vân khiến Man vương bức bối hết sức.

Buổi chiều hôm đó, Tước Vĩ bảo không thích nghi được với thời tiết nên muốn nghỉ ngơi một lúc, Viên Liệt cũng chẳng thiết tha gì quấy rầy hắn, đành hảo hảo tự giác quay về doanh trại.

Vừa vào đến quân trường, đã thấy Ân Tịch Ly đang ngồi trên quân sàng, tay cầm khúc xương, dụ một con tiểu hắc cầu bụ bẫm, tay còn lại thì cầm sách, có vẻ rất buồn chán.

Viên Liệt bước đến, “Chớ ở đâu ra vậy?”

“Nhật được đấy, hai ngày nay nó luôn đi chung với ta a, người không phát hiện ra sao?” Ân Tịch Ly hỏi ngược lại, “Cũng phải a, người lúc nào cũng cúi kính như thế, tiểu cẩu thấy người còn chẳng dám lên tiếng, đúng không? Diệt Diệt.”

Viên Liệt thấy hơi khó nghe, “Chó tên là Diệt Diệt?”

“Chính xác!” Ân Tịch Ly đưa khúc xương cho tiểu hắc cẩu, đồng thời nheo mắt lại, “Tiêu diệt hết những kẻ khi dễ ta và những người ta muốn khi dễ!”

Viên Liệt nhìn trời, rửa mặt rồi xoay người xuất môn.

“Người đi đâu vậy a?” Ân Tịch Ly hỏi hần.

“Đi thị sát quân doanh một vòng.”

“Ta cũng đi.”

“Người đi làm chi? Thư ngốc tử (một sách).”

...

“Ai nha...”

Viên Liệt vừa dứt lời lập tức đã bị cái gối đầu của Ân Tịch Ly bay tới đập ngay vào mặt.

“Tốt xấu gì người cũng nên chừa cho ta một chút mặt mũi được không a?!” Viên Liệt nổi nóng, “Dù gì ta vẫn là thống lĩnh tam quân đó.”

Ân Tịch Ly nheo mắt lại, “Vậy người vừa gọi ta là thư ngốc thì sao!”

“Người còn không phải sao?” Viên Liệt nhướn mày, “Có bản lĩnh thì đánh thử vài đường quyền xem, rõ ràng trời sáng trưng rồi mà vẫn còn nằm trên giường.”

Ân Tịch Ly nhìn Viên Liệt bằng thái độ đầy oán giận, cứ thế mãi đến khi hần bắt đầu đâm ra chột dạ. Viên Liệt vừa định nói vài câu dễ nghe hòng xoa dịu, chợt thấy Ân Tịch Ly đột nhiên ném chăn gối tới tấp vào hần, “Cho người chết a, hỗn đản!”

Viên Liệt né qua né lại chừng vài cái, “Đi thì đi, biết người lợi hại, ta sợ người được chưa.” Nói xong, tự khắc rời đi.

Ân Tịch Ly cũng ôm đầy bụng tức...Viên Liệt đáng chết!

Viên Liệt dạo một vòng quanh quân doanh, bắt gặp Viên Lạc đang ngồi ở cửa đại trướng, cầm đao và một thanh gỗ dài mà tước, hình như đang làm món đồ mộc gì đó.

Viên Liệt tiến đến ngồi xuống cạnh hần, “Người đang làm gì đấy?” Nhìn qua món đồ trên tay hần thì nhận ra đó là một cây gậy.

Viên Liệt thắc mắc, “Dùng để làm chi vậy?”

“Nga...Chân Tịch Ly bị thương.” Viên Lạc lắc đầu, “Hôm qua không cẩn thận để ngã, trặc chân phải dường đến vài ngày, ta sợ hần gặp bất tiện nên làm gậy chống cho hần.”

“Nga...” Giờ Viên Liệt mới hiểu được, thảo nào đã giữa ngày mà còn ngồi trên giường.

“Ca...”

Viên Lạc giương mắt nhìn Viên Liệt, vẻ mặt mang chút áy náy.

“Thế nào?” Viên Liệt khó hiểu.

“Người...Phải chăng là vì lời nói của ta hôm đó nên mới né tránh Tịch Ly a?” Viên Lạc gượng gạo, “Sớm biết thế này ta thà không nói ra, cứ tiếp tục kiểu này hai người đến bằng hữu cũng không làm được, ta cứ bắn khoăn mãi.”

Viên Liệt nghe xong, mỉm cười, “Sao lại có thể như thế được.”

“Thực sự a.” Viên Lạc giương mắt nhìn hần, “Ta thấy Tịch Ly mấy ngày nay luôn phiền muộn không vui.”

“Hần không vui?” Viên Liệt bất ngờ, nghĩ bụng, tên kia có không vui thì cũng đâu thể là tại hần chứ.

“Nếu không phải thế thì... chắc vì Tô Mẫn đeo bám dữ quá.”

“Tô Mẫn vẫn chưa chịu bỏ cuộc a?” Viên Liệt cười hỏi, “Ta còn tưởng nàng đã biết khó mà rút lui rồi.”

“Nữ nhân đó rất ngoan cố.” Viên Lạc hai tay chống cằm, “Ta nghĩ, nếu phải chọn nữ nhân, thà chọn Linh nhi còn hơn chọn nàng ta.”

Viên Liệt lắc đầu, quan sát cây gậy chống một chút, cầm lấy rồi phụ hần vót.

Viên Lạc xích lại gần, nói, “Ca, chốc nữa Tô Mẫn sẽ đến đó.”

“Nàng đến thăm Tịch Ly?”

“Không phải đâu.” Viên Lạc nheo nheo mắt lại, “Mấy ngày nay nàng luôn đến đều đặn, hôm qua ta còn thấy thủ hạ của nàng đi mua y phục hồng sắc cùng với mấy thứ linh tinh dùng để lo hỷ sự.”

Viên Liệt nhướn mày một cái, “Chính sự trong nội bộ Nam quốc hầu như đã được xử lý xong, hơn nữa chúng ta cũng phải nhanh chóng quay về, nếu Tô Mẫn không nhân lúc này mà mau ra tay, e rằng sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.”

“Chính đó a, nên hiện tại mới giám sát Tịch Ly chặt chẽ đến thế.” Viên Lạc nghiêm túc nói, “Đại ca, vô công của người hảo, tư chất cũng khá lanh lợi, người trông chừng Tịch Ly giúp ta để ta chuyên tâm đối phó với Tô Mẫn, chúng ta là huynh đệ một nhà cùng chiến tuyến!”

“A?” Viên Liệt hơi khó xử, “Ta còn phải đến chỗ Tước Vĩ học, người nhờ Hạ Vũ hỗ trợ không được sao?”

Viên Lạc phát tay áo, “Ai nha, vô phương, mấy ngày nay Hạ Vũ và Tiêu Lạc cùng nhau mua được thảo, Tiêu Lạc đeo bám cứng ngắc, bình thường khó mà gặp được! Tương Vân với Man Vương cũng vậy... Tuy Tương Vân đáng tin cậy, nhưng Man Vương giám sát kỹ quá.”

Viên Liệt gấp phải vẽ mặt cầu khẩn của Viên Lạc, khó lòng mà từ chối, đành gật đầu, “Thôi được...Ta sẽ tận lực.”

“Hảo! Cứ thế mà làm, tiêu diệt nàng ta không còn manh giáp!” Viên Lạc cười vung tay, Viên Liệt theo thói quen đánh tay với hần...Đây là tập quán có được qua nhiều năm của hai huynh đệ, ra trận giết địch lúc nào cũng sát cánh bên nhau, Viên Liệt giữ vai trò chủ chốt Viên Lạc theo hỗ trợ, đây là lần đầu tiên đảo ngược lại, Viên Lạc xung phong, Viên Liệt bọc hậu cho hần.

“Người cứ làm thông thả, ta về nghỉ trước, hôm nay Tước Vĩ không khỏe.” Viên Liệt đứng lên, “Ta sẽ phân phó nhà bếp chuẩn bị chu đáo thức ăn cho hần.”

“Ân.” Viên Lạc gật đầu, chờ Viên Liệt đi khỏi lại cúi đầu hát khe một khúc dân ca, chuyên tâm làm gây chống.

Lúc Viên Liệt sắp đi khuất thì bỗng quay đầu lại liếc nhìn Viên Lạc...Thái độ hiện thời của Viên Lạc rất hào hứng, từ nhỏ hần đã vậy, có phật ý cũng không để người khác biết, thế nhưng khi vui thì có thể dễ dàng nhận ra ngay, dù gì lâu nay hần vẫn luôn bị đem ra so sánh với mình, những lúc hần vui vẻ rất hiếm hoi.

Viên Liệt lắc đầu, nghĩ việc bản thân từ bỏ Ân Tịch Ly thật sự là đáng giá...Chỉ ít... Tâm tình Viên Lạc cũng được tốt đến thế.

Mang tâm sự chồng chất trở về quân trường, bắt gặp Ân Tịch Ly đang tựa vào giường, dùng một nhánh rễ cây không biết kiếm đâu ra, nghịch nghịch cái đuôi của tiểu hắc cẩu.

Tiểu hắc cẩu kia phe phẩy đuôi, khiến Ân Tịch Ly có vẻ vui thích.

Viên Liệt khe nhíu mày, Ân Tịch Ly để chân trần, hần là mới vừa đắp thuốc xong, ống quần vẫn còn xắn lên trên đầu gối, lộ ra cẳng chân khẳng khiu, trông hoàn toàn khác với đám mãng phu nhà binh, rất thon và sạch sẽ ... còn trắng nữa.

Viên Liệt thở dài một cái nhìn đi chỗ khác.

Ân Tịch Ly thấy hấn quay lại, tiện bảo, “Người tới đúng lúc lắm, ta đói quá!”

Viên Liệt chau mày, “Sao người không kêu người dọn lên cho người ăn?”

Ân Tịch Ly cười châm chọc, “Làm gì dám sai bảo người của Viên gia quân chứ, phải giữ hình tượng tốt cho đại gia mà.”

Viên Liệt thở dài, cho gọi một tiểu giáo đem đồ ăn tới, vừa lúc hấn cũng chưa cơm nước gì. Thức ăn được dọn hết lên cái bàn cạnh giường, kéo sát đến bên cạnh Ân Tịch Ly, cùng hấn dùng bữa.

“Chân người thế nào rồi? Ta không biết là người bị thương.” Viên Liệt liếc qua giường của Ân Tịch Ly, thấy một cuốn Giang Nam địa lý, còn có cả một bản địa đồ phía đông.

“Hôm qua bị ngã.” Ân Tịch Ly tách ra một khúc xương, thấy cho tiểu hắc cẩu đang vẫy đuôi bên cạnh.

“Viên Lạc bảo mấy ngày nay Tô Mẫn truy đuổi người căng lắm.”

Viên Liệt vừa nói dứt câu, Ân Tịch Ly liền trưng ra vẻ mặt bí xị lẫn biểu tình đầy phần uất, “Thiếu điều muốn chết quách cho xong, chúng ta mau rút đi thôi, ta hết chịu nổi nha đầu kia rồi!”

Viên Liệt trêu chọc hấn, “Như thế chẳng phải rất tốt sao? Người khác mơ còn không có được diễm phúc đó a!”

“Ta vô phúc tiêu thụ a!” Ân Tịch Ly rầu rĩ, “Người định bao giờ thì đi a?”

“Quay về Nhạc Đô ư?”

“Ân... Không phải quay về!” Ân Tịch Ly nhoẻn miệng cười, “Chúng ta sang phía đông thôi.”

Viên Liệt hiểu ý, cười, “Đi diệt bọn hải khấu, tạo dựng uy danh sao?”

“Ân, quân tử sở kiến lược đồng[64].” Ân Tịch Ly nhướn mày, “Tước Vĩ lão nhân cũng nói như vậy đúng không?”

Viên Liệt gật đầu, “Hải khấu ở phía đông đúng là hung hăng bạo ngược, chỉ có điều hiện nay chúng ta không cách gì khởi hành được.”

Ân Tịch Ly nhăn mặt nhăn mũi.

“Người cũng biết rõ mà,” Viên Liệt nhìn hấn, “Tô Mẫn đã nắm được chủ quyền trong triều rồi, những tiểu quốc khác quanh Nam quốc lực lượng hữu hạn, nếu người không thể trấn yên được nàng ta thì sẽ có ngày gặp phải phiền phức!”

Ân Tịch Ly rầu rĩ, “Thế a...Làm sao để trấn yên a? Hơn nữa, vương vị của nàng là nhờ vào chúng ta mà đoạt lại được, chắc không đến nỗi lấy oán trả ơn đâu?”

“Việc đó cũng chưa chắc!” Viên Liệt cười khẩy một tiếng, tiếp cận nhắc nhở hấn, “Người đừng quên, Tô Mẫn là nữ nhân! Đích xác là một nữ nhân cầm quyền đầy cố chấp! Ai biết nóng giận lên sẽ trở thành như thế nào?”

Ân Tịch Ly miệng còn ngậm dở miếng nấm, lấp bắp bảm vúi cánh tay Viên Liệt, “Đại hiệp, người cứu mạng ta a, ta không muốn lưu lại đây thành thân ở rể đâu!”

“Người mà cũng có lúc phải lo sợ sao?”

Ngoài cửa truyền vào tiếng cười, Viên Lạc xuất hiện cầm theo một cây gậy chống tiến đến, đưa gậy cho Ân Tịch Ly.

“Oa, tay nghề khá thật a.” Ân Tịch Ly nhận lấy thử một chút rồi trầm trồ khen ngợi.

Viên Lạc với tay vào bát Viên Liệt đoạt lấy cái đùi gà, hai huynh đệ tranh nhau một trận, cuối cùng Viên Lạc cũng ngồi xuống, ôm lấy tiểu hắc cẩu, nói với Ân Tịch Ly, “Chúng ta nên tìm ra cách gì đó để đối phó với Tô Mẫn mà không phải đắc tội với nàng ta!”

“Người có hảo kế chi không?” Ân Tịch Ly trông Viên Lạc uống trà của Viên Liệt rồi đùa giỡn với hấn, liền nghĩ bụng... Hai huynh đệ này đã giảng hòa rồi sao?

“Người thông minh mà, tự nghĩ đi a!”

“Bắt ta nghĩ a.” Ân Tịch Ly neho mắt nhìn Viên Lạc và Viên Liệt mỗi người một chút, “Thằng thần thể này đi, chỉ cần trong hai người có một người đứng ra thú nàg, thì ta đây không cần phải lo lắng nữa?!”

Viên Liệt và Viên Lạc không nhin được mà co giât khóe miệng, sau đó đồng loạt lấy bánh màn thầu chọi hần. Ân Tịch Ly tuy bị chọi song lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên, hai huynh đệ đã hòa hảo...Trong lòng cũng hiểu ra, thảo nào mấy ngày nay Viên Liệt không quan tâm đến hần, nguyên lai là bởi vì thế. Bất quá, Ân Tịch Ly cũng hoan hỉ hết sức, đây chính là lựa chọn tối ưu.

Thấy hai người kia lấy màn thầu chọi xong lại chực đoạt mất bánh bao của mình, Ân Tịch Ly vội vàng bảo vệ.

Đang lúc cực kỳ bát nháo, chợt nghe bên ngoài có người cười, “Hảo náo nhiệt.”

Mọi người trông ra, bắt gặp Man vương và Tương Vân đang bước vào.

“Tiểu Vân Vân!” Ân Tịch Ly thiếu điều muốn bổ nhào vào Tương Vân đang ngồi xuống bên giường, sắc mặt Man vương ngay lập tức sầm xuống.

Tương Vân nói với Ân Tịch Ly, “Bọn ta phải đi đây, phía Nam Man có rất nhiều việc cần phải xử lý, Man cũng đã đi vắng rất lâu rồi.”

“A?!” Ân Tịch Ly nghiễm nhiên không muốn, “Phải đi thật sao? Hay là ta cùng quay về Man quốc với các người để lánh nạn được không?!”

Tương Vân vừa định đáp ứng, Viên Liệt ở bên cạnh liền túm Ân Tịch Ly lại, “Người đừng làm phiền người ta nữa!”

“Không phiền đâu.” Tương Vân vội cười.

Viên Lạc khoát khoát tay, “Vây sao được a, lần sau bọn ta sẽ đến thăm các người, hiện tại còn có việc trọng yếu phải làm.”

Tương Vân vốn phi thường ngưỡng mộ Ân Tịch Ly, ý thức được nếu người này có thể phò trợ Man thì việc Man muốn hoàn thành đại nghiệp chẳng khó gì, song hần cũng không ngốc, chỉ cần là Ân Tịch Ly thì Viên Liệt sẽ nắm lấy không buông.

Cuối cùng, mọi người hẹn nhau ngày sau tái kiến, Man vương và Tương Vân đối Viên Liệt chào một tiếng, “Sau này sẽ còn gặp lại.” Rồi rời khỏi Nam quốc, trở về Man quốc.

“Ca.” Viên Lạc nhìn Viên Liệt, “Man vương là một nhân tài a, người không giữ hần lại sao? Để hần đi như thế, ngộ nhỡ trong tương lai hần trở nên hùng mạnh, sẽ trở mặt thành địch nhân đó!”

Viên Liệt cười một cách bất đắc dĩ, “Chịu thôi, Tương Vân đúng là nhân tài, nhưng tên Man vương này khí phách quá mạnh, chỉ muốn làm đế vương chứ không phải loại chịu nghe theo lệnh của người khác đâu.”

“Vấn đề này coi vậy mà rất có đạo lý.” Ân Tịch Ly gật đầu, “Cùng lắm thì, Nam Man trở nên hùng mạnh cũng có lợi điểm thôi, như thế sẽ khống chế được Nam quốc, song song đó, chúng ta vẫn có Nam quốc làm khiên chắn lúc cần thiết, nếu gặp phong xuy thảo động[65], các nàng ta sẽ ngăn được một phần... Mấu chốt là phải bảo đảm được Nam quốc đứng về phe ta.”

“Chính đó!” Viên Liệt cùng Viên Lạc đồng loạt xoay sang trờg hần, “Người không muốn bị đem đi kết thân cầu hòa thì tốt hơn nên hảo hảo mà nghĩ cách giải quyết với Tô Mẫn!”

Ân Tịch Ly bực bội lao lên giường đắp gối, “Hảo phiền a!”

Màn đêm buông xuống, một cung nữ của Tô Mẫn dâng thiệp mời đến, thỉnh cá nhân Ân Tịch Ly đi dự yến tiệc.

“Chỉ mình ta?!” Ân Tịch Ly toàn thân sớn gai ốc.

Viên Liệt và Viên Lạc xem thiệp mời, “Một mình a...”

“Không được a!” Ân Tịch Ly lắc đầu, “Giả bệnh tới cùng a, dù gì chân ta cũng bị trặc sẵn rồi!”

“Người trốn được một ngày, có trốn được cả đời không?” Hạ Vũ chất vấn hần.

Ân Tịch Ly ngó mọi người, “Các người không định để một mình ta đi thật chứ?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cùng tỏ ra khó xử, Tô Mẫn đã nói rõ ràng chỉ mời Ân Tịch Ly đi thôi, làm sao có thể dày mặt mà theo hần được chứ.

“Uy.” Ân Tịch Ly ngồi xuống thở dài, “Các người nhẫn tâm, để một thư sinh trói gà không chặt như ta đến gặp một tiểu nữ tử uy phong dũng mãnh a, ngộ nhờ nàng chính là loại bá vương bạo ngược thì ta biết phải làm thế nào đây?!”

Mọi người càng bế tắc hơn.

“Thế này đi.” Viên Lạc nghiêm nhiên rất lo lắng cho Ân Tịch Ly, “Bọn ta ngầm bám theo, nếu thực sự không ổn, bọn ta sẽ lập tức yểm trợ!”

Viên Liệt ngẫm nghĩ một chút, “Cũng chỉ có thể làm như vậy thôi... Có điều ngộ nhờ chúng ta phải ra mặt, nhất định Tô Mẫn sẽ thẹn quá hóa giận!”

“Đừng lo!” Ân Tịch Ly xua tay, “Cho dù Tô Mẫn lập tức trở mặt muốn xung đột vũ trang với phe ta, ta cũng không sợ nàng!”

Tất cả mọi người sững sờ nhìn hần.

Viên Liệt nhíu mày, “Nam quốc địa hình hiểm yếu, người có nắm chắc phần thắng không?”

Ân Tịch Ly khiêu mi, “Ân! Cam đoan tất thắng, chỉ cần ba ngày là giải quyết được nàng ta!”

Mọi người nhìn nhau trao đổi ý tứ, Viên Lạc như thể trút được gánh nặng trong lòng, vỗ vỗ vai Ân Tịch Ly, “Vậy chẳng việc gì phải lo lắng nữa! Bất luận thế nào bọn ta cũng không để người gặp tổn thất gì đâu! Cứ yên tâm, đã có bọn ta đi cùng người!”

...

46. Chương 46: Cường Nhân Gây Khó

Ân Tịch Ly phải đi tiếp kiến Nam vương, nghĩ bụng chẳng biết nên ăn vận ra sao cho hảo đây?

Ăn mặc kỳ thực cũng cần đến tri thức, muốn vận sao cho đẹp ư, quá đơn giản, thế nhưng muốn mặc để thành ra xấu xí...coi vậy mà có phần nan giải hơn một chút.

Ân Tịch Ly đi loang quanh trong phòng, suy tính xem làm thế nào để bản thân trông khó coi đến nỗi khiến Tô Mẫn từ thích chuyển sang chán ghét!

Tuy nhiên, cũng không thể mang bộ dạng như một tên khát cái đến gặp Tô Mẫn được, người ta chỉ cần liếc qua sẽ nhận ra ngay đó là cố ý.

Ân Tịch Ly soi gương đồng nhìn tới nhìn lui, cho rằng thường ngày đại khái vẫn luôn vận một thân bạch y, nên xem ra giờ chỉ còn một cách... Đổi sang mặc hắc y thôi.

Nghĩ xong, hần bối tung lên tìm cho được bộ y phục màu đen độc nhất rồi thay vô.

Nhìn vào gương, Ân Tịch Ly thỏa mãn gật đầu. Thay hắc y xong đích thực trông khá bất lương, hơn nữa so với mặc đồ trắng như mọi khi còn gây thêm rất nhiều. Tốt xấu gì thì Tô Mẫn vẫn là đáng nữ kiệt, căn bản chắc cũng không thích người gầy như thế đâu.

Ân Tịch Ly mỉm cười đầy đắc ý.

Cứ thông thả mà xuất môn, nhóm Viên Liệt ở trong sân đã chuẩn bị hoàn chỉnh, đôi bên nhìn nhau, Viên Liệt nhíu mày, “Người diện đẹp như thế để làm chi? Vẫn còn sợ Tô Mẫn ghét người hả?”

Ân Tịch Ly nheo mắt lại, có vẻ bất mãn, “Mặc kiểu này không phải trông khó coi hơn sao?”

“Người...”

Viên Liệt cũng hết cách, nghĩ thầm, người bày ra bộ dạng như vậy, ai thấy mà không phát sinh tà ý a?! Thế nhưng lại chẳng thể nào nói ra được, đành nuốt trở vào những lời đã chực tuôn khỏi miệng.

Viên Lạc trông thấy, phán, “Tịch Ly, sẽ ổn cả mà, người có cố gắng là tốt rồi.”

Ân Tịch Ly nghe xong hài lòng hết sức, đưa mắt liếc Viên Liệt, người đứng là không ai ưa nổi.

Viên Liệt bất đắc dĩ, so với sự dung túng của Viên Lạc, bản thân mình ăn nói không biết nể nang như thế, thảo nào Ân Tịch Ly ghét mình là phải.

Mọi người lên đường, cùng nhau tiến tới cung điện của Nam vương.

Nội cung của Nam vương rất yên ắng, xung quanh chẳng hề thấp đèn sáng, thị vệ trong cung cũng đứng gác khá xa.

Ân Tịch Ly một mình tiến vào. Lúc đầu, vẫn còn tràn đầy khí thế mà đi được vài bước, nhưng càng đi càng thấy mất tự tin.

Khó khăn lắm mới đến được cửa cung, Ân Tịch Ly quay đầu nhìn lại, muốn tìm bọn Viên Liệt mà chẳng thấy bóng dáng ai.

“Ân đại nhân.”

Bấy giờ, Thanh Di bước ra, mời Ân Tịch Ly vào trong, “Nam vương đang chờ ngài đó.”

“Nga...” Ân Tịch Ly đi được nửa bước, thoáng thấy xa xa bên trong vừa có rèm che vừa có giường, liền hoảng hốt thối lui ra ngoài, “Đột nhiên...Ta sức nhớ có chuyện phải làm, hay để mai lại đến nha? Bái biệt bái biệt.”

Nói đoạn, hắn xoay người định bỏ chạy.

“Ai!” Thanh Di nhanh tay giữ hắn lại, “Thế coi sao được a, mau vào đi thôi, Nam vương chờ ngài đã rất lâu rồi.” Nói xong, lôi Ân Tịch Ly đẩy vào trong, sau đó “Cùm cụp” một tiếng, cửa chính đóng lại, khóa kỹ càng.

Ân Tịch Ly mặt mày ử dột đứng chết trân tại cửa, thở dài một tiếng, bỏ đi, nếu là phúc thì không phải họa, là họa thì khó tránh khỏi, chết thì chết thôi.

“Tịch Ly, có sao lại thở dài?”

Ân Tịch Ly còn chưa chuẩn bị tinh thần xong, chợt nghe gần đó có người lên tiếng.

Quay người lại nhìn, nhận ra giữa phòng có bày bàn tiệc, Tô Mẫn ngồi bên bàn đang rót rượu, vẫy tay gọi hắn, “Đến đây, ngồi xuống đi, những thứ này... đều là Nam quốc mỹ vị, người hảo hảo nếm thử xem.”

Ân Tịch Ly gượng cười vài tiếng, nghĩ bụng, may mà trước khi đến Hạ Vũ đã cho hắn ăn sẵn một viên dược, bảo là có tác dụng đối phó với mê dược, độc dược và các loại khác...

Bất quá trang phục của Tô Mẫn so với thường ngày cũng không khác biệt lắm, chẳng phải là bạc sa la quần gì[66], kiểu dáng nghiêm túc, cũng không có phần son lòe loẹt, liếc mắt đưa tình. Ân Tịch Ly thở phào nhẹ nhõm, tự thấy bản thân đã lo lắng thái quá, bèn ngồi xuống cạnh nàng, “Nam vương gọi ta đến để thương lượng chuyện gì vậy?”

Tô Mẫn ngẩn người, lắc đầu, “Đâu có a, ta tìm người chẳng phải để thương lượng gì, ta chỉ mời người đến đổi ẩm, người đã chịu nhiều vất vả trợ giúp Nam quốc của ta, cho nên muốn cảm tạ người vậy thôi.”

Ân Tịch Ly thoáng nhẹ cả lòng, “Nếu thế lẽ ra nên gọi tất cả mọi người cùng đến chứ...”

“Ta chỉ muốn uống rượu với người.” Tô Mẫn thản nhiên nói, “Bọn họ mà tới thì ta khó mà thẳng thắn nói chuyện được.”

Ân Tịch Ly cười gượng, tự nhủ, người cũng biết như thế a.

Tô Mẫn mời thức ăn.

Tịch Ly cũng bất chấp, cả bàn toàn cao lương mỹ vị hiếm thấy ở vùng Trung Nguyên, cứ nơm nớp lo sợ không bằng thoải mái thưởng thức, ăn một bữa ra trò.

Tô Mẫn tay chống cằm vừa gấp thức ăn cho hần, vừa quan sát hần tường tận.

Ân Tịch Ly bị nàng nhìn chăm chăm đâm ra gượng gạo, hỏi, “Nam vương, nhìn gì vậy?”

“Người trông cũng được a.” Tô Mẫn khen ngợi, “Ta sống ở Nam quốc lâu như thế, còn hiếm gặp nữ nhi gia nào đẹp như ngươi.”

Thấy mí mắt của Ân Tịch Ly giật giật, Tô Mẫn vội thanh minh, “Người đừng hiểu lầm, ta không có ý bảo người giống nữ nhân, nam hay nữ đều có thể đẹp cả mà.”

Ân Tịch Ly cười, cũng không buồn đáp trả.

“Tịch Ly, ngươi có thích Nam quốc không?” Tô Mẫn hỏi.

“Ân...” Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ một chút rồi khẽ lắc đầu.

...

Lúc này, trên mái nhà, Viên Liệt cùng Viên Lạc đều đã lên tới, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng giở mái ngói quan sát bên dưới. Trông thấy hai người đang ầm yển, đúng ngay khi Ân Tịch Ly nói không thích Nam quốc.

“Vì sao?” Tô Mẫn thắc mắc.

“Ta thích Nhạc Đô hơn.” Ân Tịch Ly trả lời.

“Vậy...Giữa ta và Viên Lạc ngươi thích ai hơn?” Tô Mẫn thẳng thắn hỏi.

Ân Tịch Ly cười, “Ân...Viên Lạc.”

...

Viên Liệt ngồi trên nóc nghe được, chợt thấy lòng dao động, rất muốn biết Ân Tịch Ly thích Viên Lạc hơn hay là thích mình hơn.

Thế nhưng ngẩng đầu lên, bắt gặp Viên Lạc đang tròn mắt, vẻ mặt cảm động nhìn Ân Tịch Ly ở dưới, nhân thân kia...Viên Liệt ý thức được, bản thân đã vượt mất cơ hội tranh Ân Tịch Ly với Viên Lạc rồi. Nếu trước đây, hần giành lấy Tịch Ly từ tay Viên Lạc, hần là chỉ khiến Viên Lạc thương tâm đau khổ. Còn hiện tại, nếu vẫn tiếp tục động thủ, biết đâu Viên Lạc sẽ phát điên mất...

Viên Liệt tâm phiền ý loạn, nỗ lực kiềm chế cảm xúc, liên tục tự nhủ, cứ như thế là tốt nhất! Tốt nhất!

....

Tô Mẫn nghe xong, buông chén lạnh lùng nói, “Vì sao? Ta là nữ nhân hần là nam nhân a!”

Ân Tịch Ly nhún vai, “Thì đã sao?”

“Vậy ta so với Viên Liệt thế nào?” Tô Mẫn lại hỏi.

“Nga.” Ân Tịch Ly nhanh chóng trả lời, “Người dễ thương hơn hần.”

Viên Liệt tức đến méo mặt, lòng nghĩ người không nói ta hảo thì cũng đừng bảo ta tệ chứ. Đảo mắt qua, nhận ra Viên Lạc đang che miệng nén cười nhìn hần bằng ánh mắt thông cảm.

Viên Liệt lắc đầu, cái tên thư ngọc tử này, ai, để ý tới chuyện hần thích hay không làm gì, rốt cuộc cũng đã quyết định nhường hần cho Viên Lạc rồi.

“Nói vậy, ngươi thích Viên Lạc ư?” Tô Mẫn lắc đầu, “Thế nhưng Viên Lạc chẳng những địa vị thấp, tính cách, năng lực... Chung quy bất kể phương diện nào, căn bản hần đều không xứng với ngươi.”

Viên Liệt nhú mày, lại nhìn qua, trông thấy Viên Lạc cũng đang nhăn mày, biểu hiện đó, chắc chắn là đã bị đánh trúng tim đen, thái độ căn răng cam phận kia khiến thân làm đại ca như Viên Liệt không đành lòng.

Đưa tay khê vỗ vai Viên Lạc, Viên Liệt lắc đầu với hắn ____Đừng chấp nằng ta! Nha đầu kia nông cạn nên ganh tị với người.

Viên Lạc cười cười mỉa mai, cúi đầu không nói, trong lòng hiểu rõ hơn ai hết, bản thân chẳng cách nào bì được Tô Mẫn, so với đại ca còn vô vọng hơn, thậm chí cả Hạ Vũ cùng Tiêu Lạc cũng không sánh bằng nữa.

Lại nhìn đến Ân Tịch Ly đang ngồi trong phòng, thấy hắn thong thả hạ chén rượu trong tay xuống, cặp mắt chứa đầy vẻ lạnh lùng.

Tô Mẫn thấy Ân Tịch Ly đột nhiên thay đổi thái độ, cũng có chút e ngại, ngẫm nghĩ, chắc vì lỡ đề cập đến khuyết điểm của Viên Lạc nên Ân Tịch Ly mới không vui.

Tô Mẫn nhanh nhẩu giải thích, “Ta chỉ nói tùy tiện thôi, lời thật thì khó nghe mà, người cũng nên cân nhắc cho kỹ càng, quyết định chung sống cả đời với một người như thế có đáng không?”

“Hừm...” Ân Tịch Ly cuối đầu hừ một tiếng, “Nam vương là con gái một sao?”

“Đúng vậy.” Tô Mẫn thấy Ân Tịch Ly hỏi sang chuyện của mình, liền mỉm cười gạt đầu.

“Dao Quế không phải là tỷ muội thân thích của người chứ?”

“Làm sao có thể.” Tô Mẫn lắc đầu.

“Nếu Dao Quế là tỷ muội ruột thịt của người, ngôi vị hoàng đế hắn đã thuộc về ả.”

Tô Mẫn biến sắc, phần nộ trừng Ân Tịch Ly, “Lời này có ý gì?”

Ân Tịch Ly mỉm cười, “Người không bằng Dao Quế, nhất là ở phương diện khôn ngoan tài trí và đối nhân xử thế, xưa nay thắng làm vua thua làm giặc, nếu hoán đổi thân phận của người cho ả, kẻ hiện tại trở thành phạm nhân có thể là người đấy.”

Trên mái nhà, Viên Liệt nhướn mày một cái, hảo ngôn! Đảo mắt qua nhìn Viên Lạc, chỉ thấy Viên Lạc cuối đầu, khóe miệng mang nét cười, Tịch Ly đã vì hắn bị lăng mạ mà nổi giận.

Mặt Tô Mẫn lúc bấy giờ lúc đỏ lúc tái, nói, “Lý lẽ của người thật vô căn cứ.”

“Ai.” Ân Tịch Ly lắc đầu thất vọng, “Lời thật khó nghe mà, người cũng cân nhắc cho kỹ lại, về sau quản cho tốt vào, không phải lần nào bị soán ngôi cũng có người của Viên gia giúp người đoạt lại đâu.”

Tô Mẫn cắn răng, Ân Tịch Ly phản bác cú này quá lợi hại, vừa mỉa mai vừa cay độc, cơ hồ đem những gì vừa nói về Viên Lạc hoàn trả lại cho mình.

“Ta thật không ngờ, người thật sự coi trọng Viên Lạc đến thế.” Tô Mẫn cười nhạt một tiếng.

Ân Tịch Ly chống cằm, “Nữ nhân a, muốn được người khác mến mộ thì phải nhen nã, không nên hẹp hòi.”

Tô Mẫn đỏ mặt.

“Nữ nhân khôn ngoan, khi cần tính toán thì tính toán, còn những lúc khác nên phóng khoáng độ lượng một chút, đặc biệt là đối với thân hữu của nam nhân mà mình yêu thích.” Ân Tịch Ly cười nói, “Nữ nhân ở Nam quốc nhiều như thế, mà người thì cao cao tại thượng cho nên ít có nam nhân nào mến mộ, trái lại Dao Quế thì...Ta thấy ả rất đáng thương.”

“Ả đã sát hại mẫu hoàng của ta!” Tô Mẫn khá bất ngờ khi nghe Ân Tịch Ly thốt ra những lời lẽ đó, bất bình đứng lên.

Ân Tịch Ly ngoáy ngoáy lỗ tai, cười phán, “Có một số việc đã là người phạm vào cũng là lẽ thường tình.”

Tô Mẫn nhúm mày.

“Nữ nhi a, cả đời chỉ mong tìm được người yêu thương mình, cùng ái nhân tay trong tay sống đến bách niên giai lão.” Ân Tịch Ly cầm đũa tách cá ăn, từ tốn nói, “Nữ nhân có địa vị, vừa muốn quyền lực vừa muốn cảm tình, lại muốn nam nhân của mình phải xuất sắc hơn người...Vì vậy mà sử dụng nhiều thủ đoạn cực đoan kỳ thực cũng có thể thông cảm được. Sự tình thất bại nên hành vi của ả thành ra sai trái. Hoặc giả, quả thực làm nên chuyện, những việc làm của ả cũng thành đúng cả thôi.”

Tô Mẫn nghe Ân Tịch Ly nói, lòng dạ tuy khó chịu, nhưng vẫn nhận ra được ý đồ của hắn.

Bèn hít sâu một hơi.

Tô Mẫn nhìn hắn, “Ta hiểu rồi, người đang cố làm cho ta ghét người.”

“Ta nào có.” Ân Tịch Ly cười cười, “Ta chính là dạy dỗ người, ai bảo người khi dễ bằng hữu của ta!”

Tô Mẫn không lên tiếng phản bác, mặt khác, cũng biết được một điều quan trọng___không nên ức hiếp bằng hữu của hắn.

Lại nói, việc này khiến Tô Mẫn khá hứng thú, vì hầu như trên đời chưa ai dám ăn nói như vậy với nàng, nên kỳ thực nghĩ cũng bội phục nghĩa khí của Ân Tịch Ly, nhìn Ân Tịch Ly thấy chỗ nào cũng thuận mắt cả.

Trên mái nhà, Viên Lạc nhìn Viên Liệt___Tịch Ly xúc phạm đến nàng như vậy, nhất định nàng ta sẽ rất giận đây?

Viên Liệt cũng gật đầu___Chúng ta nên chuẩn bị xuống cứu Ân Tịch Ly, không khéo chốc nữa Tô Mẫn then quá hóa giận mà đả thương hắn mất!

Viên Lạc gật đầu___Đúng đó!

Hai người đang khẩn trương.

Bỗng nhiên Tô Mẫn lên tiếng, “Ta hiểu rồi, người nói đúng, là ta bất hảo, ta không nên nói Viên Lạc như thế.”

“Lạch cạch...”Phân nửa miếng sườn trong miệng Ân Tịch Ly rớt xuống bàn, vốn dĩ hắn cho là bản thân chỉ cần phát huy vượt mức bình thường, nhân sự kiện Viên Lạc mà đắc tội một trận với Tô Mẫn, loại nữ nhân duy ngã độc tôn như nàng ta nhất định chịu không thấu sẽ tống hắn ra cửa, đuổi khỏi Nam quốc, từ nay về sau tuyệt đối không được phép xuất hiện trước mặt nàng... Hóa ra chuyện lại không như thế a?!

Trên nóc Viên Liệt cùng Viên Lạc cũng tròn tròn hai mắt.

Tô Mẫn ngồi thẳng lưng, nhìn Ân Tịch Ly, nghiêm túc nói, “Tịch Ly, người không muốn lưu lại ở Nam quốc cũng không sao, muốn lập tức ly khai cũng được...Thế nhưng ta muốn chọn người để tấu hôn, hai chúng ta sinh một hài tử đi!”

“A...”, Không chỉ Ân Tịch Ly, mà đến Viên Liệt và Viên Lạc trên mái nhà đều hít ngược vào một hơi lạnh khí. Chết mất, cô nương gia lại trấn trọng đến thế được ư, con gái vùng Trung Nguyên mà thốt ra những câu như vậy phỏng chừng sẽ mắc cỡ chết thôi, dân phong Nam quốc quả thật là mạnh mẽ a.

Ân Tịch Ly lập tức xua tay, “Không được, không được.”

“Tại sao?!” Tô Mẫn đứng lên, với tay giữ lấy một bên tay áo của Ân Tịch Ly, “Người được lợi a!”

Ân Tịch Ly dở khóc dở cười, “Vấn đề này không thể tính đến chuyện lợi hay hại, cái chính là chúng ta không có tình cảm với nhau.”

“Không hề gì!” Tô Mẫn thẳng thắn nói, “Tấu hôn a, nghĩa là có tình cảm hay không cũng được.” Nói đoạn, liền lấy ra một bầu rượu đưa tới, bảo, “Nếu người sợ, hãy uống thêm hai vò rượu nữa để lấy can đảm.”

“Ta có uống hơn hai vò rượu nữa cũng đào không ra cái gan đó!” Ân Tịch kinh hãi, đứng dậy nói, “Nam vương thân phận tôn quý, nên đợi đến khi tìm được người tốt, Tịch Ly nông cạn vô phúc thụ hưởng, cáo từ.” Nói xong xoay người định đi.

Tô Mẫn thấy hắn tiến ra cửa, hai hàng lông mày nhướn lên, lao đến mấy bước ôm chặt lấy Ân Tịch Ly, “Không được đi!”

Ân Tịch Ly hoảng hốt, vội vàng hô lên, “Ai nha, không xong rồi!”

Tiếng kêu vừa dứt, Viên Liệt và Viên Lạc trao đổi ánh mắt, Viên Lạc phi thân nhảy xuống hướng phía trước cửa cung đánh hôn mê thị vệ, còn Viên Liệt thì trực tiếp xâm nhập, vận hắc y che mặt giấu đi thân phận.

Viên Liệt xách lấy Ân Tịch Ly, rồi tông cửa phóng ra ngoài.

Tô Mẫn muốn đuổi theo, không ngờ Viên Lạc đã mai phục ngay cửa, phát tay lên...

Một dải bạch phần bung ra.

Đến khi Tô Mẫn kịp hiểu thì người đã tẩu thoát...Song song đó, một đoàn cung nữ lẫn thị vệ cùng chạy tới.

“Nam vương.” Để Tô Mẫn được tự nhiên, Thanh Di vốn đã lánh xa cũng quay trở lại.

Tô Mẫn lúc bấy giờ mặt xám như tro, trên người còn vương bạch phần, đóng sập cửa lại, bước vào đá văng cái ghế, “Ân Tịch Ly, người là tên gốc có mắt như mù!”

47. Chương 47: Cường Thủ Hào Đoạt

Viên Liệt xông thẳng vào đại viện, kết quả của màn phô trương thanh thế này là Tô Mẫn phải hoàn toàn lui bước, song song đó, ở bên ngoài Viên Lạc cũng vừa vận giải quyết xong toán thị vệ, mở toan đại môn để Viên Liệt trực tiếp đưa Ân Tịch Ly xông ra ngoài.

Tô Mẫn định đuổi theo, thế nhưng gặp Viên Lạc tiện tay ném lại bên trong một viên pháo...Sau khi làn khói trắng tan đi, hai người kia cũng đã không còn tung tích?!

Tô Mẫn định thần lại, thấy trước mắt chỉ còn mỗi khoảng không thì tức giận đến nổi đá văng cả cách cửa!

Thế nhưng nàng không thể phách người truy đuổi, nguyên bản không ai biết nàng đêm hôm gặp gỡ Tịch Ly ở đây cả. Tô Mẫn xưa nay luôn chuyên tâm vào việc triều chính, chưa hề nghĩ đến lạc thú bao giờ, dù có bảo nàng hẹn tình lang đến nơi đây, phỏng chừng cũng chẳng kẻ nào tin.

“Uy...”

Ân Tịch Ly bị Viên Liệt xách đi một đoạn khá xa, quả thực không thể chịu nổi nữa, bèn đập đập hấn, “Ai, người để ta xuống, ta sắp nôn ra hết những thứ mới ăn trong bữa tối rồi, có động thủ cũng không cần phải phô trương đến thế a! Làm gì như thế là lực lâm hảo hán cướp đường vậy?”

Viên Liệt không buồn để ý, về tới lầu mới quăng hấn lên quân sàng, rồi bước sang một bên châm trà uống, “Tô Mẫn quả là... Ai, người nói xem, sao người lại có khiếu gây họa đến thế?”

“Ta là nạn nhân!” Ân Tịch Ly bị ném đau điếng, đang xoa móng, chợt thấy tiểu hắc cẩu chạy tới dụi dụi vào chân mình, lập tức vươn tay ôm lấy nó, “Diệt Diệt, ta vừa bị kinh động! Mới này suýt chút nữa đã bị một vị nữ đại vương cường bạo rồi.”

Tiểu hắc cẩu rên ư ử, phe phẩy đuôi cọ vào hấn, hết sức thân thiết.

Ân Tịch Ly chậm rãi lần đến cuối giường, nói với Viên Liệt, “Ta cũng khát.”

Viên Liệt vừa định rót nước cho hấn, thì Viên Lạc đã nhanh nhẩu đưa hấn một chén trà nóng.

Ân Tịch Ly ngẩn người, nhận lấy, ngưỡng mặt cười cười với Viên Lạc. Viên Lạc đột nhiên cảm thấy nụ cười của Ân Tịch Ly so với lúc trước lại càng ôn hòa hơn, lại nhớ đến chuyện hấn vừa vì mình mà ra mặt, không để Tô Mẫn nói xấu mình... Trong lòng Viên Lạc liền trở nên ấm áp, nghĩ bụng Ân Tịch Ly thật tốt, nhất định phải hảo hảo mà trân trọng hấn.

Ân Tịch Ly gượng gạo nhìn hai huynh đệ uống trà.

Viên Liệt thấy Viên Lạc đứng ngây ngốc ở đó mãi, bèn bảo hấn, “Mau về ngủ đi, có thể ngày mai sẽ phải đối phó với Tô Mẫn đang thịnh quá hóa giận.”

“Nga, đúng vậy!” Viên Lạc gật đầu rồi vẫy vẫy tay chào Ân Tịch Ly, “Người cũng hảo hảo mà nghỉ ngơi, mai còn phải ứng phó với Tô Mẫn.”

“Ân.” Ân Tịch Ly gật đầu, Viên Lạc miễn cưỡng rời đi.

Viên Liệt uống trà xong, bước ra ngoài rửa mặt, sau khi trở vào đại doanh thì leo lên giường chuẩn bị ngủ.

“Uy!”

Ân Tịch Ly kêu hắt một tiếng.

Viên Liệt quay đầu lại, bắt gặp Ân Tịch Ly đang nằm sấp trên giường nhìn hắt.

“Chuyện gì?”

“Đạo gần đây trông ngươi cứ là lạ.” Ân Tịch Ly co tay chống cằm, vừa vắn về lỗ tai tiểu hắc cầu, vừa hỏi Viên Liệt, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có a.” Viên Liệt khẽ nhún vai, trong lòng vui vẻ một cách khó hiểu, thì ra tiểu tử này đã phát hiện được.

Nghĩ đến đây, Viên Liệt đột nhiên ý thức được bản thân đang tự đi vào vết xe đổ, liền quay lại cười với hắt, “Kỳ thực mấy ngày nay ta thần thanh khí sảng, cảm thấy cuộc sống vô cùng có ý nghĩa.”

Ân Tịch Ly cười gượng, nói một cách kỳ quái, “Nghĩa là mọi khi ngươi vẫn sống một cách vô nghĩa à.”

“Có thể lắm a!” Viên Liệt gật đầu, “Đúng là cần phải theo Tước Vĩ học hỏi nhiều hơn.”

Ân Tịch Ly nhướn mày, “Tước Vĩ dạy ngươi rất nhiều thứ sao?”

“Dĩ nhiên rồi.” Viên Liệt ra chiều đắc ý, “Người ta mới thật sự là có bản lĩnh, chẳng phải nói nhà có người cao tuổi như có châu bảo sao, so với tên đại tài tử gì đó ‘thùng rỗng kêu to’ thì thực lực cao hơn nhiều.”

“Ngươi...” Ân Tịch Ly hít sâu một hơi, độ này thần kinh Viên Liệt bị hỏng a, có vẻ rất kiêu ngạo, ngẫm nghĩ xong liền dùng ngón tay chọt chọt hắt, “Hảo! Tiểu tử ngươi chờ đó, ngày mai ta cũng tới học, thử xem hắt lợi hại hay ta lợi hại!” Nói đoạn, xoay người lại ngủ.

Viên Liệt nhướn mày một cái, phát tay áo dập tắt nến, cũng nghiêng người, nhắm mắt ngủ.

Một lát sau...

Viên Liệt lấy gối đầu đập đập Ân Tịch Ly, “Ai, đi rửa mặt đã!”

Ân Tịch Ly trốn vào trong chăn, “Không đi đâu!”

“Ngươi bắn chết được, đi mau!”

Ân Tịch Ly không cam lòng miễn cưỡng đứng dậy, chạy đi rửa mặt sạch sẽ rồi trở về chui vào chăn ngủ.

Đêm hôm đó, Viên Liệt tỉnh giấc một lần vì nghe có tiếng “Phịch”, quả nhiên, chăn của Ân Tịch Ly bị rơi xuống, hiện tại hắt chỉ ôm tiểu hắc cầu sưởi ấm.

Viên Liệt bất đắc dĩ lắc đầu, nhặt chăn lên đắp lại cho hắt, cúi đầu nhìn...thấy hắt đã ngủ say, rất yên bình.

Khê thở dài, Viên Liệt quay về giường nằm, cả đêm an giấc hay trần trọc? Hắt cũng không xác định được, cứ mê mê tỉnh tỉnh, nghe tiếng gà gáy báo sáng, lập tức thức dậy ra sân luyện công.

Luyện được vài chiêu, bắt gặp Viên Lạc cũng cầm binh khí chạy tới, “Đại ca!”

Viên Liệt lấy làm ngạc nhiên, nhìn sắc trời, hỏi, “Còn sớm như thế mà đã dậy rồi?”

Viên Lạc có chút ngượng ngùng, nói, “Đại ca, ngươi luyện đao với ta đi. Chốc nữa... ta có thể theo ngươi đến nghe Tước Vĩ dạy học không a?”

Viên Liệt nhìn hắt cười, “Sao vậy? Muốn nỗ lực phấn đấu à? Thế mấy năm qua ngươi đã làm những gì hả?”

Viên Lạc đỏ bừng mặt, bấu vào vai Viên Liệt, “Ca...Học văn của ta còn kém cỏi, ngươi cho ta tranh thủ một chút đi.”

Viên Liệt bất đắc dĩ, “Ngươi theo học cũng tốt, hơn nữa, Tước Vĩ đích thực là có học vấn!”

“Ân!” Viên Lạc vui vẻ gật đầu, sau đó hai người chú tâm lao vào luyện đao...Thời điểm Ân Tịch Ly đi ra, chỉ thấy hai huynh đệ đang nghiêm túc so chiêu.

Ân Tịch Ly xoa xoa cằm, Viên Liệt hình như đang nhường Viên Lạc thì phải... Đường như còn đang hướng dẫn cho hắn nữa. Quan sát một hồi, Tịch Ly mỉm cười, hai huynh đệ này quả thật thú vị, kẻ ngoài mặt trông vô tư thì bụng dạ đầy tâm ý, người nhìn có ý tứ thì kỳ thực trong đầu lại chẳng nghĩ gì.

“Có đi dùng điểm tâm không? Đói muốn chết rồi.”

Viên Liệt và Viên Lạc thu đao, chợt nghe gần đó có tiếng người hỏi, ngoảnh mặt lại thì thấy Ân Tịch Ly hai tay chống cằm, đang ngồi cạnh bên bàn nhìn bọn họ, xiêm y đã thay trở lại, một thân bạch y nhẹ nhàng, chỉ nhìn thôi đủ khiến hồn phách dao động.

Ba người dùng điểm tâm qua quýt rồi hướng đến gian phòng của Tước Vĩ.

Tước Vĩ ngủ suốt một ngày một đêm thì sức khỏe khá hẳn lên, sáng sớm đã dậy ăn điểm tâm tám món được làm rất công phu, tất cả đều do Viên Liệt chuẩn bị. Biết Tước Vĩ thích ăn ngon, nên Viên Liệt phân phó người chuyên trách làm thức ăn cho hắn, mỗi ngày mỗi thức, không hề trùng lặp.

“Ha ha, mới sáng sớm mà tới rồi sao?” Tước Vĩ vừa nhai thức ăn vừa nói Viên Liệt, “Tôi qua tiểu tử nhà người thượng ai vậy? Ta có nhờ người đến dạy người nhưng không thấy người đâu, làm lỡ hết cả một buổi học.”

“Ách...” Ba người thoáng xấu hổ nhìn nhau.

“Có chuyện gì sao?” Tước Vĩ nhận thấy có chút ẩn tình, bèn hỏi.

“Ân... Chuyện là thế này.” Cả ba ngồi xuống, thuật lại việc tối qua Tô Mẫn bức hôn, bọn họ phải giải cứu Ân Tịch Ly.

Tước Vĩ dở khóc dở cười, “Đến mức đó thật sao, người ta dù gì cũng là cô nương, chắc sẽ không ăn thịt người đâu.”

“Hoàn toàn không phải a!” Viên Liệt và Viên Lạc đồng loạt lắc đầu, “Thiếu chút nữa đã bị ăn rồi còn gì!”

Ân Tịch Ly rầu rĩ, chống cằm uống trà ở một bên.

Đang trò chuyện, đột nhiên có một giáo úy chạy vào, tâu với Viên Liệt, “Nguyên soái, Nam vương vừa phái một đoàn sứ giả đến, có khiêng theo lễ vật, bảo rằng muốn nghênh thân (đón dâu).”

“Gì?” Ân Tịch Ly kinh hãi, vội vàng bám lấy Tước Vĩ rồi hỏi giáo úy, “Nghênh cái gì thân a?”

“Nam vương đã ban hành thánh dụ, muốn tìm Ân đại nhân để kết hôn.” Giáo úy trả lời, “Hiện tại cả Nam quốc đang mừng đại lễ a.”

“...Không phải chứ, chưa hề hỏi qua ta mà đã hạ thánh dụ a?!” Ân Tịch Ly khá bất bình, “Nha đầu kia muốn gả cho người ta đến phát điên rồi sao?!”

“Chính xác là muốn gả cho người đến điên rồi!” Viên Liệt cùng Viên Lạc trừng hắn.

Ân Tịch Ly mặt đầy ủy khuất, “Giờ phải làm sao đây? Ta không muốn kết hôn a! Ta bán thân không bán nghệ... nhầm, bán nghệ không bán thân chứ!”

Mọi người đều thở dài.

Viên Liệt cau mày, “Tô Mẫn là người thẳng thắn, người càng cứng rắn thì nàng càng liều chết húc vào.”

“Người có mềm cũng vô dụng a, dù mềm mỏng hay cứng cỏi cũng không thể khiến nàng ta chịu bỏ cuộc đâu!” Viên Lạc bất mãn, “Ca, hay là chúng ta rời đi thôi?”

“Không được.” Viên Liệt khoát tay ngăn lại, “Nếu chúng ta bỏ đi, Tô Mẫn nuốt không trôi cơn tức chắc chắn sẽ ghi hận, hiện tại không báo thù, nhưng thế nào về sau cũng liên hợp với các chư quốc phía nam để chống đối chúng ta, so với Dao Quế thì nàng ta khó đối phó hơn rất nhiều, thế nào cũng lớn chuyện!”

“Có lý.” Tước Vĩ bên cạnh vừa nhét khối điểm tâm cuối cùng vào miệng, nói, “Nghe ta a, chúng ta đừng manh động, ai trên chộc gây phiền phức thì cứ để kẻ đó xử lý.”

“Người không cần vô nhân tính như vậy chứ?” Ân Tịch Ly nói, “Ta mặc kệ a, các người có gan thì giao ta ra, ta liền trở giáo Nam quốc!”

“Ta còn tưởng rằng người sẽ dĩ tử minh chí[67] chứ, có điểm tiến bộ nào không a?” Viên Liệt cau mày nhìn hần.

“Việc gì ta phải dĩ tử minh chí a, ta đang sống rất tốt, vẫn còn muốn cưới một thê tử xinh đẹp rồi sinh một oa nhi vừa kháu khỉnh vừa dễ khi dễ nữa.”

“Sao lại có ‘dễ khi dễ’ ở đây?” Viên Lạc hiếu kỳ nhìn Ân Tịch Ly. “Bởi vì chỉ có ta mới bắt nạt được a.” Ân Tịch Ly cười xấu xa, “Tốt nhất chính là loại tiểu ngốc tử phúng phính.”

Viên Liệt thở dài, lần đầu mới nghe được có người muốn một nhi tử như vậy, sinh nhi tử chung quy chỉ để khi dễ trêu đùa...

Thế nhưng Viên Lạc lại có chút suy tư nhìn Ân Tịch Ly, không nói gì.

“Làm sao bây giờ hả lão gia tử.” Ân Tịch Ly giành chén trà trong tay Tước Vĩ, nói, “Người mau nghĩ cho ta chủ kiến!”

Tước Vĩ vuốt vuốt chòm râu, nói, “Chắc, việc này...”

“Nguyên soái.”

Ngay lúc đó, một vị phó tướng chạy tới, báo, “Sứ giả Nam quốc chờ đến sót ruột rồi, đang hối thúc chúng ta nhanh lên.”

“Sao ngang ngược thế?!” Ân Tịch Ly nổi nóng, “Người nói với các nàng, không muốn đợi thì thôi, đi thông thả không tiền.”

Phó tướng do dự ngó sang Viên Liệt, Viên Liệt ôm trán... không ngờ chiến sự đang thuận lợi, rốt cuộc lại gặp phải tình thế này, tên yêu nghiệt kia a...

“Biện pháp xoay chuyển không phải là không có.” Tước Vĩ ngẫm nghĩ một chút rồi nói với phó tướng, “Người ra bảo với người ta, vì bận chuẩn bị, mời các nàng vào lều nghỉ ngơi một lát, pha trà đưa lên cho các nàng, trong trà hạ sẵn tám cân mười cân mông hần được (thuốc mê).”

“A?” Phó tướng há hốc mồm nhìn Viên Liệt, Viên Liệt nhú nhú mày, cuối cùng gật đầu, ý bảo ____ Cứ nghe theo đi.

Phó tướng lập tức đi thi hành.

Chốc lát sau, thực sự quay lại báo, “Toàn bộ đã hôn mê.”

“Nga.” Tước Vĩ gật đầu, “Bao lâu thì tỉnh lại?”

“Ách... Bọn ta có hỏi Hạ Vũ tiên sinh về liều lượng, hần bảo hai liều mông hần được cũng đủ để mấy nha đầu này ngủ một ngày một đêm, chúng ta mà cho mười cân vào như vậy... Phỏng chừng phải ngủ đến gần nửa năm.”

“A...” Mọi người hít ngược vào một hơi, phó tướng kia mỉm cười, “Nguyên soái, kỳ thực chỉ hạ có hai liều thôi, đến tối sẽ tỉnh.”

Viên Liệt ngượng ngùng nhìn hần, Ân Tịch Ly vỗ vỗ vai Viên Liệt, nói, “Ai, quả là một nhân tài a, thăng quan cho hần đi!”

Viên Liệt trợn trừng mắt, lệnh cho phó tướng hảo chiếu cổ đám sứ giả, không được để xảy ra sơ xuất.

Người đi rồi, cả bọn quay sang Tước Vĩ, “Lão gia tử, chuyện này giờ tính sao?”

“Khụ khụ.” Tước Vĩ tăng hắng đầy bí ẩn, nói, “Nữ nhân đó a, giống như một con ngựa...”

“Di~” Ba người chau mày, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Tước Vĩ, “Lão gia tử người hảo hạ lưu!”

“Các người hiểu lầm thì có!” Tước Vĩ nghiêm mặt, “Đừng ngắt lời!”

Cả ba ngoan ngoãn im lặng, quả có chút uy nghiêm của phu tử a.

“Hảo mã này a, tính tình cương liệt, muốn thuần phục nó phải thắng được nó, khiến nó tâm phục khẩu phục hiểu rõ bản thân hoàn toàn không có khả năng chiến thắng. Sau đó người cho nó ăn no mặc ấm, thế là nó liền ngoan ngoãn thần phục người!”

Ba người chú tâm nghe xong, đồng loạt cúi đầu trầm tư...

Một lúc lâu sau, Ân Tịch Ly mới lên tiếng, “Lão gia tử, ý người là, trước hết đánh trọng thương Tô Mẫn sau đó thì tận tình cứu chữa, rồi dưỡng béo nằng... Ai nha.” Chưa kịp dứt lời, đã bị Tước Vĩ thụi cho một cú, “Người bớt đùa bỡn lắm lời!”

Ân Tịch Ly đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Vậy rốt cuộc phải làm sao bây giờ a?” Viên Lạc hỏi.

Viên Liệt buông chén trà, “Ý của lão gia tử chính là phỏng theo cách Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạnh Hoạch năm xưa, cứ để Tô Mẫn gây rối, đến tận khi nàng chịu thua tâm phục khẩu phục, cắt đứt ý niệm thành thân với Ân Tịch Ly mới thôi.”

“Hiệu quả như thế nào?” Viên Lạc hỏi, “Dùng cách gì để trấn áp nàng ta đây?”

Mọi người trầm tư, Tước Vĩ lên tiếng, “Ngốc quá a... chẳng phải chỉ là một nha đầu thôi sao, không thể thú nàng làm lão bà, thì thu nàng làm muội tử a! Danh chính ngôn thuận cho nàng một thân phận hảo, nhưng không cần chơi trò thành thân nữa.”

Cả ba mắt sáng rỡ, “Lão gia tử, cao kiến a!”

Tước Vĩ thở dài, vuốt vuốt mấy lọn tóc bạc, “Ai, ai bảo ta ngày trước phong tư lỗi lạc, tuấn dật phi phàm, khiến cho vô số thiếu nữ phải động tâm chứ?! Nhớ năm đó ta cứ dụng kế sách này, đã thu vào không biết bao nhiêu là muội muội!”

.....

Sau một hồi trầm mặc, Ân Tịch Ly nói, “Chúng ta nên bàn luận cụ thể xem làm thế nào đối phó vị muội tử này đây?”

48. Chương 48: Miễn Cường Vui Cười

Ân Tịch Ly bàn bạc với mọi người mãi cho đến giờ Ngọ, rốt cuộc cũng vạch ra được một kế hoạch hoàn hảo.

Lúc bấy giờ, phía Tô Mẫn đã phái thuộc hạ đến đòi người, phán rằng bên này giam cầm sứ giả của nàng.

Viên Liệt đưa trả các cô nương trở về lành lặn nguyên vẹn, giải thích là do lưu lại quân doanh uống rượu rồi ngủ đến nỗi gọi thế nào cũng không tỉnh, nam nữ giữ lễ không ai dám mạo phạm, chỉ giúp đắp chăn cho thôi.

Tô Mẫn nhìn qua liền minh bạch được ngay, bèn dẫn người quay về, còn phần sinh lễ a, rất đơn giản, do Ân Tịch Ly đã có ái nhân nên không thể thành thân với cô nương khác nữa. Đồng thời còn đề cử hơn mười bức họa chân dung... Tất cả đều là những tuấn mỹ binh sĩ, được giới thiệu là các mỹ nam tử trong binh đoàn của Viên Liệt, toàn tâm nguyện ý tấu hôn cùng Nam vương, mời Nam vương chọn ra một người.

Tô Mẫn tức giận đến mức xé hết toàn bộ tranh.

Thanh Di ở bên xoa dịu nàng, khuyên nàng đừng nóng giận mà hãy bình tĩnh nghĩ đối sách, nếu không thể bức bách thì nên dùng mưu trí.

Tô Mẫn chẳng thể làm gì khác hơn đành ngồi xuống, tuy nàng kích động, nhưng có không ít tham mưu khôn khéo kề bên, mọi người cùng suy tính một hồi lâu, cuối cùng cũng cho ra được biện pháp.

Mặt khác...Bên quân doanh của Viên Liệt, Ân Tịch Ly dò hỏi mấy quân binh đưa tin qua lại, “Nam vương đã nói gì?”

Cả đám quan binh đều lắc đầu, bảo rằng Nam vương chẳng hề nói gì hết, chỉ gật đầu bảo đã biết, rồi lập tức cho họ trở về.

“Nga?” Ân Tịch Ly vượt cạm bẫy vào đại trường, hỏi Viên Liệt, “Người đoán xem, có khi nào Tô Mẫn đã biết khó mà lui không?”

Viên Liệt nhíu mày, “Không phải chứ? Một kẻ cố chấp như vậy... Ta nghĩ là có ý đồ khác.”

“Ân.” Ân Tịch Ly gật đầu, nghĩ____Nhất định có âm mưu, không thể khinh suất a!

Dùng bữa trưa xong, Ân Tịch Ly tản bộ trước đại trường cho tiêu thực, nhân tiện cân nhắc cách hóa giải, để Tô Mẫn ra chiêu nào là dập chiêu đó ngay.

Viên Lạc chạy đến, hỏi hẩn, “Tịch Ly, đã chuẩn bị kỹ càng chưa?”

Ân Tịch Ly ngạc nhiên, không hiểu gì cả, “Chuẩn bị cái gì?”

“Đi gặp Tô Mẫn a!”

“Tại sao ta phải đi gặp nàng?” Ân Tịch Ly kinh hãi, “Bộ người chưa nghe câu đưa dê vào miệng cọp ư?”

Viên Lạc có chút bế tắc, “Người cự tuyệt hôn sự với Nam vương, người người ai cũng biết, người bảo thân làm một cô nương phải giấu mặt đi đâu a? Đương nhiên chúng ta phải đến nhận lỗi, sau đó người thừa cơ thu nàng làm muội tử, chẳng phải là hoàn hảo sao?”

Ân Tịch Ly nhăn nhó mặt mày, nhìn Viên Lạc một hồi, “Thực sự phải đi a?”

“Yên tâm.” Hạ Vũ cũng bước ra, “Bọn ta đi cùng người đông như vậy, người sợ cái gì chứ?”

Ân Tịch Ly quan sát một lượt, hỏi, “Viên Liệt đâu?”

“Viên Liệt lưu lại quân doanh áp trận!” Tiêu Lạc nói, “Vạn Nhất Nam vương bắt người, Viên Liệt cũng sẵn sàng dẫn người đến vây thành.”

Ân Tịch Ly khó xử, cảm thấy bản thân thật giống Lưu Huyền Đức phải đi Giang Đông thành thân, thiếu trâu bắt chó đi cày a![68]

Kết cục, Ân Tịch Ly bị bọn Viên Lạc lôi đi, Viên Liệt ở lại quân doanh chờ.

Nhóm của Ân Tịch Ly vừa rời khỏi, bên trong đại trường lập tức trống trơn, Viên Liệt ngồi ngáy người ra một mình, cảm thấy lòng dạ tựa như quân trưởng, có chút vắng vẻ lạc lõng. Cảm giác mơ mơ hồ hồ mấy ngày nay thật sự rất khó chịu, hẩn vẫn không hiểu được bản thân đến tột cùng là thích hay ghét Tịch Ly, trước đây mục tiêu của hẩn rất rõ ràng, đoạt vương vị, đoạt thiên hạ, dựng cơ nghiệp trở thành minh vương vang danh thiên cổ, thế nhưng Ân Tịch Ly lại xuất hiện khiến hẩn mất phương hướng, hiện tại hẩn cứ dậm chân tại chỗ mãi không tiến được, căn bản vì không xác định được mục tiêu nữa.

Một khi chưa giải quyết xong, toàn bộ thần trí chỉ đặt vào Ân Tịch Ly____Đây chính là mê muội sao?! Ngày nào cũng đấu tranh giữa việc nghĩ đến hẩn và tận lực trốn tránh hẩn, quanh đi quẩn lại không biết bao nhiêu lần như vậy.

Đang lúc chán chường, chợt nghe binh sĩ đến trình báo, “Nguyên soái, có Nam vương tới.”

Viên Liệt sửng sốt, không thể hiểu được, “Tịch Ly bọn họ trở về nhanh đến thế sao?”

Tiểu binh lắc đầu, “Không phải, Nam vương đơn độc đến.”

“Cái gì?” Viên Liệt đầy nghi hoặc, nghĩ bụng chiêu này của Tô Mẫn quả là khiến kẻ khác khó lường, vì sao lại đột nhiên tìm đến mình? Có điều dù muốn dù không, cũng phải nói, “Mau mời vào.”

Tiểu binh lui ra, không lâu sau...Liền thấy Tô Mẫn vận thường phục tiến đến, đối Viên Liệt nhẹ nhàng thi lễ, “Viên tướng quân.”

“Nam vương.” Viên Liệt cũng nhanh chóng trả lễ, thỉnh Tô Mẫn bước vào trong đại trường an tọa, cho người hầu trà, “Tịch Ly bọn họ đều đi Nam quốc cầu kiến Nam vương cả, thật trùng hợp, thế nào mà Nam vương lại đến, xem ra lỡ dịp rồi...Để ta phái người gọi bọn họ quay về.”

“Không cần, cũng chưa phải lúc.” Tô Mẫn nâng chén trà lên nhấp một ngụm, lắc đầu, “Ta cố ý đến gặp Viên tướng quân mà.”

Viên Liệt nhíu mày, nghĩ thầm, có sao Tô Mẫn cả Tịch Ly cũng không muốn gặp nhưng lại tìm đến mình chứ? Hẳn nhớ rõ trước đó Tước Vĩ đã từng nói với hắn, có khả năng Tô Mẫn lâm trận biến chiêu. Nếu cứ một mực tiến công thì đích thị là kẻ ngu si, hay liên tiếp lùi bước biểu thị rằng nàng đã bỏ cuộc, cả hai đều không hợp với cách làm của Nam vương. Biện pháp khôn ngoan nhất chính là dĩ thủ vi công dĩ thối vi tiến[69]*, dùng thủ đoạn khác để đạt thành mục đích, xem ra Tô Mẫn đích thực là loại người thông minh.

*phòng thủ để công kích, lùi một bước để tiến một bước

“Nam vương tìm ta sao?” Viên Liệt làm ra vẻ khó hiểu, cười bảo, “Có gì muốn chỉ giáo?”

Tô Mẫn lắc đầu, “Viên Tướng quân đây chẳng phải đã biết rõ mà còn hỏi sao... Dĩ nhiên là chuyện về Ân Tịch Ly rồi, ta muốn biết ý trung nhân của Ân Tịch Ly là ai.”

Viên Liệt tăng hắng một tiếng, “Đó là chuyện riêng của Tịch Ly, hắn chỉ là quân sư của ta, bọn ta quen biết nhau còn chưa được tới nửa năm, rất nhiều việc tư hắn chưa bao giờ nhắc đến.”

Tô Mẫn nhìn Viên Liệt, bán tín bán nghi, thần tình tự nhiên khiến Viên Liệt không rõ lắm.

“Tướng quân.” Tô Mẫn khe khẽ thở dài, nói, “Ta biết rõ, dưa hái xanh không ngọt .” (Không nên miễn cưỡng)

Viên Liệt thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ, tự biết là tốt rồi.

Thế nhưng Tô Mẫn cũng không hề bảo nàng muốn bỏ cuộc, mà chỉ gương mặt nhìn Viên Liệt, “Viên tướng quân, người không có ý gì đối với Tịch Ly chứ?”

Viên Liệt cẩn thận, cười cười, kiên định phán một chữ “Không”, tuy nhiên vẫn nói bóng gió một câu, “Nam vương, hẳn là người có thể nhận biết được.”

“Ân...” Tô Mẫn gật đầu, “Vì vậy ta mới muốn hỏi, Viên Lạc và Ân Tịch Ly là lưỡng tình tương duyệt sao?”

Viên Liệt nghĩ bụng, Viên Lạc thì nhiệt tình, nhưng Ân Tịch Ly lại chẳng có biểu hiện gì. Thật lòng mà nói, Viên Liệt cho là Ân Tịch Ly có chút không thích Viên Lạc.

Tô Mẫn thấy Viên Liệt lặng thinh thì cười nhẹ, “Nói vậy... rốt cuộc là Tịch Ly đến với ta hay Viên Lạc cũng không mấy can hệ tới Viên tướng quân, đúng không?”

Viên Liệt khẽ nhíu mày, mục đích của Tô Mẫn là muốn mình đừng nhúng tay vào sao? Hắn cười nhạt, “Đương nhiên là có quan hệ.”

Tô Mẫn nhướn mày một cái, chỉ thấy Viên Liệt mỉm cười, “Viên Lạc là tiểu đệ của ta, dĩ nhiên ta muốn hắn được hạnh phúc.”

Kỳ thực Tô Mẫn đã đoán trước Viên Liệt sẽ nói thế, khẽ gật đầu, “Viên tướng quân không cần nhắc phòng bị chút nào sao, các bộ tộc ở tây nam hợp lại hơn mười vạn nhân mã, tất cả đều nghe theo Nam quốc ta như Thiên lôi sai đâu đánh đó.”

Viên Liệt nhíu mày, quả nhiên Tô Mẫn nói nhẹ không được sẽ chuyển sang cứng rắn, nàng đây là đang uy hiếp bản thân, nếu giúp nàng thì hơn mười vạn nhân mã tây nam sẽ hỗ trợ mình... nhưng nếu đứng về phía Viên Lạc... Sẽ không còn là bằng hữu, mà là cừu địch.

Rốt cuộc Viên Liệt đã hiểu vì sao người ta thường bảo, hậu cung giao tranh so với việc tàn sát trên chiến trường còn ác liệt hơn... Đích xác! Chấp niệm kiểu này cũng quá sâu nặng, hắn không kiềm được bèn khuyên bảo, “Nam vương, mọi việc hãy cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất, đặc biệt đối với cảm tình, không thể cưỡng cầu được đâu.”

Tô Mẫn đã đứng dậy, cười khẩy nói, “Viên tướng quân, lời này lẽ ra nên để dành khuyên quốc quân của quý quốc, hẳn đã bao giờ từng hỏi những phi tử bị hắn tuyển vào cung có hoàn toàn cam tâm tình nguyện hay không chưa?”

Viên Liệt không phản bác gì, dù sao Tô Mẫn cũng là nhất quốc chi quân, chẳng thể nào giống với nữ nhân thường tình được.

Sau đó Tô Mẫn cáo biệt, trước khi đi còn ý vị thâm trường nhìn Viên Liệt một cái, hàm ý Viên Liệt nên hảo hảo cân nhắc, khiến Viên Liệt khá ngượng ngùng. Càng nghĩ càng không phục, Viên Liệt tự hỏi ta đã gây náo loạn bao giờ đâu, đoạt đi Tịch Ly cũng là Viên Lạc... Thế này là thế nào!

Tô Mẫn vừa cất bước rời đi, nhóm Ân Tịch Ly lại trở về ngay.

Tịch Ly bực bội hết sức, “Tô Mẫn giận a? Nhìn mặt một cái cũng không chịu gặp, như vậy càng tốt nha, phải chăng đã bỏ cuộc rồi?”

“Tốt cái gì, người ta đã bị người đẩy vào tình thế bất buộc.” Viên Liệt lắc đầu.

“Có ý đồ a?” Viên Liệt rầu rĩ, “Chúng ta vẫn nghĩ Tô Mẫn hữu dũng vô mưu, kỳ thật nha đầu kia rất quỷ quyệt!”

Ân Tịch Ly cùng Viên Lạc khó hiểu, “Là ý gì?”

Viên Liệt lập tức kể lại sự việc vừa xảy ra một lượt.

Ân Tịch Ly tròn mắt há hốc miệng, “Ui, lại còn nhầm người mà hạ thủ nữa, lấy Nam quốc cùng đông đảo các phiên quốc phía nam ra để khống chế a, nha đầu này cũng không ngốc đâu.”

“Đại ca.” Viên Lạc khá lo lắng, “Tô Mẫn làm như thế, không manh động cũng chẳng nhượng bộ, cơ hồ cố tình muốn dây dưa chúng ta tới cùng.”

“Không thể như vậy, đây là chiêu đáng ngại nhất.” Viên Liệt nhíu mày, “Nàng ta là cật lực tránh xung đột chính diện, chúng ta không thể chủ động tìm đến gây phiền phức cho nàng, ý đồ của nàng ta là, giao Tịch Ly ra thì đôi bên cùng có lợi, nếu không đưa người đến, chúng ta vẫn có thể rời đi, thế nhưng về sau sẽ mất mối đồng minh với Nam quốc, thậm chí còn chẳng khác gì địch nhân.”

“Nha đầu chết tiệt kia quả thật thâm hiểm a.” Ân Tịch Ly nhăn nhó, “Tốt xấu gì chúng ta cũng đã giúp nàng đoạt lại giang sơn, sao có thể nói trở mặt là trở mặt ngay như thế!”

“Còn nữa...Chúng ta không thể đóng ở đây quá lâu được a?” Tiêu Lạc cạnh bên nhắc nhở, “Đã thắng trận rồi, nếu rời đi lâu quá không quay về e rằng có biến, trong kinh cũng sẽ nổi lên lời đồn đãi nói chúng ta chiếm giữ quân binh phía nam mưu toan phản nghịch. Mặt khác, hôm qua cha ta gửi thư đến, bảo rằng gần đây hải khấu đang hoành hành ở phía đông, cần phải nhanh chóng động thủ mới được.”

“Như thế a.” Ân Tịch Ly đứng lên đi qua đi lại trong đại trường, “Nói cách khác, phải nhanh chóng thu phục Tô Mẫn để chúng ta còn khởi hành nữa?”

Mọi người đều gật đầu.

“Hiện tại có hai biện pháp.” Viên Liệt nhún nhún vai, “Hoặc là hai bên cùng hòa hảo mà kết giao huynh muội, bằng không thì chọn tức Tô Mẫn, chúng ta dùng vũ lực.”

“Phương pháp cụ thể ra sao?” Ân Tịch Ly bước qua, hỏi.

“Người nghĩ a!” Viên Liệt trừng mắt...đối diện với đôi mắt của Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly chớp mắt vài cái, Viên Liệt vội vàng chuyển đường nhìn... Mấy ngày nay luôn cố ý lánh xa Ân Tịch Ly, không muốn nhìn thẳng vào hắn. Nguyên bản vốn ngỡ rằng đã khá hơn phần nào, ngờ đâu hôm nay gặp phải ánh mắt ấy, thần trí lại càng hoảng loạn thêm.

Viên Liệt nghĩ ngợi khiến vấn đề trở nên trầm trọng hơn, cứ tựa như đang tương tư vậy.

Trong đầu lại bắt đầu mâu thuẫn, một bên nghĩ cứ gì lại nhường hẳn cho Viên Lạc. Mặt khác nghĩ, dựa vào cái gì mà chỉ một Ân Tịch Ly như người có thể khiến ta điên đảo thần hồn...Hai bên trái phải không ngừng phân tranh, hơn nữa cảm giác bản thân đang lừa Viên Lạc rất bức bối, Viên Liệt cảm thấy lòng dạ bị các loại khí lực xấu xí đến thất linh bát lạc (hỗn loạn)... Thật khó chịu.

Ân Tịch Ly khẽ nhíu mày, vẻ mặt khẽ biến, lòng tuyệt nhiên đã hiểu___ Thì ra là thế.

Viên Lạc không phát hiện ra điều đó, thấy mọi người đột nhiên ngẩn ra cả, liền lên tiếng lôi kéo Viên Liệt, “Ca, chúng ta lại đến hỏi Tước Vĩ đi, xem lão gia tử có kể gì không?”

Viên Liệt khó khăn lắm mới giấu đi vẻ lung túng, vội gật đầu theo Viên Lạc đi, Ân Tịch Ly cũng theo sau.

Tới phòng của Tước Vĩ, vừa hỏi xong, kết quả là Tước Vĩ cầm cái chổi lao ra.

“Cái gì cũng hỏi ta hết, sau này các người thú thê muốn động phòng có cần hỏi ta luôn không a?!” Tước Vĩ hung hăng đuổi theo đánh cho Viên Liệt một trận, “Người là một đứa không có tiền đồ, lão tử dạy người kỹ càng nhiều ngày đến thế, vậy mà một chút chủ ý cũng không nghĩ ra được! Tự mình suy nghĩ đi chứ, tương lai các người còn phải giáp mặt với nhiều loại người lắm, có kẻ nào mà không thủ đoạn độc ác, chẳng phải đều là bọn mưu thần cả sao? Chỉ một đứa nha đầu như Tô Mẫn mà đã làm loạn cả lên, các người dám đòi đánh trận cái gì hả.”

Mọi người bị đuổi liền bỏ chạy lấy thân.

Viên Liệt bị Ân Tịch Ly cản đường ngay trước mặt, hơn nữa Tước Vĩ còn nhắm vào hắn mà đuổi đánh, hắn lại không thể đánh trả, chỉ biết ôm lấy đầu lại, toàn thân đầy thương tích. Thật vất vả mới trở về đến quân doanh, Viên Liệt xoa vết thương hỏi, “Chuyện gì đây a, sao lão gia tử lại nóng nảy như thế.”

Viên Lạc chạy đi tìm y phục cho Viên Liệt thay, Ân Tịch Ly lưu lại trong đại trường, giúp Viên Liệt bôi được lên vết thương, nhịn không được phải nhíu mày, “Lão gia tử hạ thủ quá nặng.”

“Tê...” Viên Liệt gật đầu, “Không thể tin được, ta ra trận còn chưa bị thất thế bao giờ, nói không chừng, đời này chưa từng có ai đánh ta đến mức đó được a.”

“Thật sao?” Ân Tịch Ly bật cười, “Chắc vì lão gia tử biết thế nên mới đánh người đó.”

Viên Liệt nghe trong lời nói cơ hồ có ẩn chứa hàm ý, liền ngẩng mặt nhìn hắn, bắt gặp Ân Tịch Ly cũng đang ý nghĩ bất minh mà quan sát hắn.

“Sao lại cười âm hiểm như vậy?” Viên Liệt hơi chột dạ.

Ân Tịch Ly nhìn hắn dò xét thật lâu rồi cúi đầu, ghé vào lỗ tai hắn nói, “Viên Liệt...”

“Ân?”

Viên Liệt bị Ân Tịch Ly cúi đầu thân cận, cơ hồ vừa cổ tình vừa vô tình lên tiếng, khiến tâm thần hắn không yên, chẳng biết làm sao hơn chỉ đành gượng sức tỏ vẻ bình tĩnh.

Ân Tịch Ly khẽ nhếch khóe môi lên, chậm rãi mở miệng, bật ra hai chữ, “Hèn nhất.”

49. Chương 49: Gió Nhẹ Lay Động

Một câu hèn nhất của Ân Tịch Ly nghiêm nhiên khiến cả đầu Viên Liệt tê dại, cảm thấy ớn lạnh tận đáy lòng, tựa như có ngàn mũi kim bén nhọn tàn nhẫn đâm vào, máu tuôn ròng rã.

Viên Liệt đứng dậy, chăm chú nhìn Ân Tịch Ly, cứ nhìn lên rồi lại nhìn xuống không sót một điểm nào, khiến Viên Liệt cũng muốn điên lên từng chút một, hết như vừa bị tạt một gáo nước lạnh, thanh tĩnh hay không thanh tĩnh hắn cũng không tài nào mô tả được, nhưng tuyệt đối là vô cùng khó chịu.

Thấy Viên Liệt trừng mắt hết cỡ, Ân Tịch Ly bèn đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo hắn, cười nhạt, “Có biết vì sao Tước Vĩ đánh người không?”

Viên Liệt sửng sốt.

Ân Tịch Ly lắc đầu, “Những gì người đang làm hiện tại chính là gieo trứng vàng vào lòng một Viên Lạc vốn chưa từng vọng tưởng tới, bảo hắn dụng tâm dụng tình, ấp ra một con gà mà kỳ thực là của người! Thế nhưng người có dám cam đoan lúc gà nở ra, người sẽ không đoạt lại từ tay hắn chứ? Lúc bấy giờ, chẳng phải là người đã đưa ra cho Viên Lạc một lý do để hắn hận người sao?!”

Viên Liệt ngơ ngác đứng ngây một chỗ, Ân Tịch Ly đẩy hắn, hắn liền vô lực ngồi xuống ghế, tức thời chợt ý thức được, gần đây lòng hắn rất cuộc là vì cái gì mà bất an... Đúng thế, hắn vẫn luôn một mực né tránh vấn đề này.

Ngay lúc ấy, Viên Lạc chạy từ bên ngoài vào, tay cầm hai bộ y phục, “Đại ca.”

“Ách...” Viên Liệt ngẩng đầu, động tác gương gạo làm Viên Lạc càng thêm hoảng sợ, “Người... bị sao vậy? Chuyện gì khiến người phiền muộn đến thế?”

“Không có gì cả...” Viên Liệt lắc đầu, đưa tay nhận lấy y phục, nói, “Ta có chút mệt mỏi, các người cứ bàn bạc trước, ta đi thay y phục đã.” Nói đoạn, vội vã đi mất.

Viên Lạc ngơ ngác trông theo Viên Liệt chạy như đang đào tẩu.

Ân Tịch Ly đứng bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đại ca làm sao vậy?” Viên Lạc quay sang Ân Tịch Ly.

Tịch Ly nhìn hắn một hồi, không nói gì, chỉ đơn giản là nhìn hắn.

“Tịch Ly?”

Ân Tịch Ly cũng khẽ nhếch khóe miệng, “Viên Lạc.”

Viên Lạc sững sốt, gương mặt nhìn Tịch Ly, người trước mặt hiếm khi nào nói năng ôn hòa với hắn như thế.

Ân Tịch Ly đột nhiên mỉm cười, bước đến gần, vươn tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua hai gò má Viên Lạc. Viên Lạc tâm trí thần mê, định nắm lấy tay Ân Tịch Ly, bất ngờ Ân Tịch Ly lại lên tiếng, lạnh lùng nói một câu, “Người giả ngọc cái gì chứ?”

Viên Lạc kinh ngạc, sắc mặt khẽ biến, một hồi lâu mới có thể cười lên vài tiếng, “Tịch Ly... người nói sao? Ta nghe không rõ.”

Tịch Ly gật đầu, không ngừng dò xét tia hoảng loạn trong mắt hắn, “Nhìn Viên Liệt vùng vẫy như thế thú vị lắm phải không?”

Viên Lạc lùi về phía sau một bước, Ân Tịch Ly cũng tiến đến một bước, nắm tay lại gõ gõ vào ngực hắn, “Người đặt tay lên ngực tự hỏi xem, nhìn Viên Liệt tự dẫn vật, phải chăng người đang cười nhạo ‘Viên Liệt, người cũng có ngày này a! Chẳng phải là người rất mạnh sao? Nguyên lai người cũng có thể bị Viên Lạc ta nắm trong tay mà đùa bỡn.’”

“Không phải như vậy...” Viên Lạc lắc đầu.

Ân Tịch Ly thấy hắn tỏ ra lúng túng, bèn thu nắm tay về, gần rõ từng câu từng chữ, “Người nên biết, người sẽ nhận được kết cục thế nào nếu ta kể lại cho Viên Liệt nghe,!”

Sắc mặt Viên Lạc chợt trắng bệch.

“Người đừng tự đánh cuộc nữa.” Ân Tịch Ly cười nhạt, “Người đấu với Viên Liệt, phần thắng duy nhất chính là hắn tuy hữu tình nhưng cứ tỏ ra vô tình, còn người thì vô tình nhưng cứ vờ như rất hữu tình... Tuy nhiên, một khi Viên Liệt đã không còn tính đến tình huynh đệ với người nữa, nhất định người sẽ phải thất bại thảm hại.”

Viên Lạc cắn răng, nhìn Ân Tịch Ly, “Ta không hề muốn tranh giành bất cứ thứ gì, ta chỉ là...”

“Người chỉ là không cam tâm, ta hiểu.” Ân Tịch Ly gật đầu, “Nhưng ta khinh người.”

“Ha.” Viên Lạc cười khẩy một tiếng, “Bởi vì đại ca ư?”

“Không sai.” Một cái gật đầu này của Ân Tịch Ly lập tức khiến Viên Lạc tuyệt vọng.

“Tại sao?” Ánh mắt Viên Lạc lạnh đi, “Chẳng phải là người không thích hắn sao?”

“Giữa người với người ngoài yêu ghét vẫn còn có những tình cảm khác.” Ân Tịch Ly nghiêm túc nói, “Chân thành, thẳng thắn chính là yếu tố quyết định để ta kết giao với người khác, ta không thích những kẻ trong

bụng chứa đầy toan tính, chính người cũng biết thể nhân luôn cảnh giác loại người đó nên mới giả vờ thiện lương, không phải sao?”

Viên Lạc quay mặt tránh đi, “Người không vạch trần ta chỉ vì không muốn đại ca buồn, nhưng đại ca dần vật chính là do bản thân hấn bất hảo!”

“Người nói không sai.” Ân Tịch Ly gật đầu, “Đích thực là bản thân hấn bất hảo.”

Viên Lạc thoáng thấy dễ chịu hơn.

“Cho nên hiện tại hấn phải nhận lãnh hậu quả từ sự bất hảo của hấn.” Ân Tịch Ly cười cười nhìn Viên Lạc, “Thế có khi nào người nghĩ đến việc chịu trách nhiệm cho sự bất hảo của người không?”

Viên Lạc khẽ nhướn hai hàng lông mày lên.

Ân Tịch Ly cười, “Người giả vờ đáng thương này với ta vô ích, không phải ai cũng yêu thương người như Viên Liệt đâu, người tự lo liệu cho tốt đi.” Nói đoạn, xoay người bỏ đi.

Bên trong đại trưởng giời chỉ còn lại mỗi mình Viên Lạc, hấn nghiêng rặng, đánh đổ bàn, rồi chán nản ngồi xuống bên cạnh, ôm đầu thở dài. Viên Lạc vẫn một mực không hiểu, tại sao có những kẻ trời sinh vô luận năng lực lẫn tính cách ra sao vẫn được người khác yêu thích, nhưng lại có những người dù tận lực dốc hết tâm huyết theo đuổi mà vẫn bị ghét bỏ? Đến tận cùng là vì đâu?!

Ân Tịch Ly rời khỏi đại trưởng sau khi tàn nhẫn mắng Viên Lạc, hấn cảm thấy trong lòng hỗn loạn, có lẽ là một thứ cảm xúc bị dồn nén không thể giải tỏa, ngẫm nghĩ một hồi rồi tự cười nhạt, tại sao bản thân lại để tâm đến chứ? Hai tên đó cũng đâu phải phường tốt lành gì, chẳng qua là Viên Liệt bản tính quá thiện lương, Viên Lạc lại quá ti tiện. Nghĩ tới đây, hấn chậm rãi đi đến chỗ Tước Vĩ.

Tước Vĩ đang ngồi trước cửa phòng, đùa giỡn với tiểu hắc cầu Tịch Ly nuôi.

Ân Tịch Ly tiến đến, ngồi xuống cạnh hấn, hai tay chống cằm.

“Người làm sao vậy?” Lão đầu ngó hấn, “Mặt mũi thần thờ.”

Ân Tịch Ly xoay sang nhìn lão đầu, khe khẽ thở dài, “Lão gia tử, ta đang không được vui.”

Lão đầu trái lại rất cao hứng, hỏi, “Sao lại không vui?”

Ân Tịch Ly đáp, “Không biết nữa.” Tiểu hắc cầu dường như cũng cảm nhận được tâm tình của Ân Tịch Ly, đến dụi dụi, lấy đầu cọ vào đầu gối hấn, ra chiều an ủi.

Ân Tịch Ly nắm lấy lỗ tai nó, nói băng quơ với lão đầu, “Lão gia tử, người bảo ta phải làm sao cho hảo đây?”

Lão đầu thấy Ân Tịch Ly như thế thì cũng tội nghiệp, chỉ là hài tử mới lớn mà thôi, chợt nhớ lại bản thân mình năm đó rồi lắc đầu, thiên ý trêu người.

“Ai, thấy người đáng thương như vậy nên ta dạy cho người.” Tước Vĩ nói.

Tịch Ly đưa mắt lên liếc hấn, bĩu môi, “Người mà dạy ta được cái gì a? Cả thiên hạ đều biết tình cảm là phương diện thất bại nhất của người.”

“Thiết!” Tước Vĩ tức đến nổi trừng hấn muốn rút cả mắt, “Tiểu hài tử thì biết cái gì? Ta hỏi người! Nếu cho người chọn giữa đau khổ cả đời hoặc chỉ đau khổ một thời gian, sau đó lại được hạnh phúc đến cuối đời, người chọn cái nào?”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ xong đáp, “Phí lời, dĩ nhiên là chọn về sau rồi.”

“Hảo, ta lại hỏi người.” Tước Vĩ ngồi thẳng dậy, “Biết Công Tôn Toản không?”

Ân Tịch Ly nghĩ rồi nói ngay, “Đương nhiên ta biết, về sau treo cổ tại Dịch Kinh lâu, may nhờ Tử Long tướng quân mà hấn giữ được cái mạng thêm nhiều năm.”

“Đúng vậy, người ngẫm lại xem.” Tước Vĩ cười nói, “Công Tôn Toản tương tranh với Viên Thiệu, vốn dĩ thế lực hai nhà cân bằng, tiếc là Công Tôn Toản chỉ lo ăn chơi phóng túng, cho nên về sau ngày càng lụn bại...”

Kết cục bản thân chết thiêu bên trong lâu... Thế nhưng, đến tận thời khắc cuối cùng khi hân chết cháy, hân vẫn vô tâm vô phé mà khoái nhạc!”

Ân Tịch Ly vân vê cằm, cho rằng đó chỉ là nguy biện, có điều nghĩ lại, đây cũng đường đường là một sự kiện có thực, vẫn hàm chứa ý nghĩa của nó.

“Người thử nghĩ ngược lại xem, nếu năm đó Công Tôn Toàn không sống sa đọa, sầu mi khổ kiể (mặt ủ mày chau) mà đánh một trận với Viên Thiệu, thì có chắc là hân sẽ thắng không? Hân còn có nguy cơ tử trận sa trường nữa a!”

Ân Tịch Ly chống tay nâng cằm, xét thấy hợp lý.

“Nếu kết cục là có nói thế nào đi nữa, thì cuối cùng Công Tôn Toàn vẫn thua, không chết cháy thì cũng chết trận...vậy tính ra cả đời hân xem như uống phí sao?” Tước Vĩ hỏi.

Ân Tịch Ly nheo mắt lại nhìn hân, “Lão gia tử, người đây là đang nguy biện ư? Muốn xúi giục kẻ khác trở thành hôn quân à?”

“Ha ha.” Tước Vĩ bật cười, “Tiểu tử người hiểu rõ mà, nhiều thứ còn có thể cải biến được, nhiều thứ lại vô pháp thay đổi!”

Ân Tịch Ly sững sốt.

“Ta chỉ nói đến đó thôi, tiểu tử nhà người thông minh như vậy, chẳng cần ta phải nói thêm làm gì, không cần phải tránh né duyên phận, cũng không nên sợ hãi số mệnh, cái gì đến thì có ngày sẽ rời đi, kết cục chúng ta đều trở về với cát bụi cả.” Tước Vĩ phe phẩy quạt đứng lên, “Đặc biệt là trong phương diện tình cảm, người thấy ai thuận mắt thì cứ hướng về người đó, nhìn người đó hạnh phúc, giúp người đó một tay... Trong lòng cảm thấy vui vẻ là đủ, không có gì đúng cũng chẳng có gì sai.” Nói đoạn, xoay người bỏ vào nhà.

Ân Tịch Ly nhìn Tước Vĩ rồi lại quay sang nhìn Diệt Diệt đang vẫy đuôi trước mặt, bất giác mỉm cười___Thật sự rất có ý vị.

Đến hoàng hôn, Ân Tịch Ly tới nhà bếp tìm vài thứ để ăn, vừa lúc chạm mặt với Viên Lạc đang đến lấy cơm.

Viên Lạc bất ngờ trông thấy Ân Tịch Ly thì hoảng hốt, ngượng ngùng tới mức không biết phải nói gì, chỉ bảo rằng, “Ta...đưa vài món điểm tâm đến cho đại ca ăn.”

“Có hạ độc không đó?” Ân Tịch Ly trêu hân.

“Không đâu!” Viên Lạc luống cuống.

Ân Tịch Ly vào bếp lấy một chén canh uống.

Viên Lạc vào theo hân, khẽ nói, “Tịch Ly...”

“Đừng gọi ta, trông thấy người là chóng mặt rồi!” Ân Tịch Ly trừng hân.

Viên Lạc cười khổ, “Sao người lại như vậy, ta cũng có tâm mà.”

Ân Tịch Ly nhếch nhếch khóe miệng, định tìm một cái màn thầu.

“Muốn ăn gà không?” Viên Lạc đưa mâm thức ăn của Viên Liệt qua, “Thịt gà mới làm.”

Ân Tịch Ly đưa mắt nhìn rồi cầm đũa gấp một miếng nếm.

“Người đừng giận, vả lại, đừng nói cho đại ca, người kể cho hân, hân sẽ không làm gì ta đâu, nhiều lắm chỉ khiến bản thân hân khổ sở thêm một lần, hơn nữa chắc gì hân đã tin tưởng người.” Viên Lạc lầm bầm.

“A.” Ân Tịch Ly cười, “Người quả là hiểu hân a.”

“Lần sau ta sẽ không như vậy nữa.” Viên lạc thở dài nhìn Ân Tịch Ly, “Ta hết hy vọng rồi, người cũng chóng mặt ta, ta cần gì phải bày ra bộ dạng thảm hại này để lấy lòng người.”

Ân Tịch Ly nhướn mày một cái, biết suy xét cẩn thận là tốt rồi.

“Người đem đến cho đại ca ta đi.” Viên Lạc đưa mâm cho Ân Tịch Ly, “Sau đó tận lực động viên hân vui lên, về sau ta sẽ không tái phạm nữa.”

Ân Tịch Ly nhận mâm thức ăn, thấy rất nhiều món, đủ cho cả hai người ăn, liền giương mắt nhìn Viên Lạc một lúc.

Viên Lạc hít sâu một hơi, nói, “Ta sẽ trở về vị trí của ta, ta cũng muốn bỏ qua, cứ như thế này mãi chẳng giải quyết được gì, ta sẽ học thêm nhiều kỹ năng, sẽ thôi không nghĩ ngợi lung tung nữa. Nhưng vẫn có một số việc không phải ta nói muốn dừng là dừng được, người xem người đã khẳng định rõ ràng không thích Tô Mẫn, mà nàng vẫn ngoan cố theo đuổi người đó thôi!”

Ân Tịch Ly nhú mày, mũi hơi hếch lên, nghĩ bụng, bộ trên người lão tử có hoa a, tới mức đó sao?

Viên Lạc mỉm cười, có thể hiểu được suy nghĩ của Ân Tịch Ly, nói tiếp, “Người cũng nên công bằng với ta một chút, đừng nhìn vào đại ca ta chỉ toàn ưu điểm mà thấy ta toàn là khuyết điểm, ta cũng có ưu điểm mà, chính người đã từng nói với Tô Mẫn ấy.”

Ân Tịch Ly nhún vai, “Cái này ta biết.”

Viên Lạc gật đầu, xoay người đi.

Ân Tịch Ly cũng chẳng hề gì, chỉ mong trải qua việc này Viên Lạc có thể thay đổi... Nói thế nào đây, con người Viên Lạc này tựa như thanh kiếm hai lưỡi, hại người hại cả mình, đôi lúc dễ giận, đôi khi lại đáng thương. Kì thực, Tịch Ly tính ra không hoàn toàn ghét hân, hân cũng hiểu, chỉ là không muốn thấy hân cứ tiếp tục như vậy nữa.

Nghĩ đoạn, Tịch Ly bưng rượu và thức ăn đi tìm Viên Liệt.

Hân vừa cất bước, Viên Lạc vốn đã rời xa cũng dừng cước bộ.

Hân chậm rãi quay đầu lại, nhìn Ân Tịch Ly vội vã bưng rượu và thức ăn chạy đến doanh trướng của Viên Liệt, nhân thân Viên Lạc cũng lạnh đi từng chút một... Đúng vậy, hân Viên Lạc, cả đời này chẳng thể trở thành Viên Liệt được, cho nên hân phải là chính hân! Viên Lạc chân chính!

Ân Tịch Ly đến trước đại trướng của Viên Liệt, nhìn vào trong xem xét.

Xuất hồ ý liệu (ngạc nhiên), Viên Liệt không hề nằm trên giường thất chí hay sa đọa mượn rượu giải sầu, mà đang đứng bên cạnh bàn, quan sát bản địa đồ lớn đang được mở rộng trên mặt bàn.

Ân Tịch Ly tiến vào trong, “Ai.”

Viên Liệt ngẩng đầu, diện vô biểu tình nhìn Ân Tịch Ly.

“Muốn ăn không?”

Viên Liệt gật đầu, ý bảo hân đem đến.

Ân Tịch Ly nheo mắt, nghĩ bụng, sao có thể điềm tĩnh như vậy được a?!

Đem đồ ăn đặt xuống bàn xong, vừa quay người lại đã thấy Viên Liệt đứng ngay sau lưng hân, Ân Tịch Ly giật nảy mình, “Người đi không phát ra tiếng a? Làm ta sợ muốn chết!”

Viên Liệt nhú mày, vươn tay lấy đĩa gấp thức ăn trên bàn.

Ân Tịch Ly cũng gấp vài đĩa, thấy Viên Liệt không có lời gì muốn nói, đã định bỏ đi rồi, đột nhiên Viên Liệt lại mở miệng, “Tịch Ly.”

Tịch Ly đâm ra sửng sốt, Viên Liệt chưa từng gọi mình như thế, bèn quay đầu lại nhìn hân.

“Ta đã nghĩ rất lâu.”

Ân Tịch Ly ngạc nhiên.

“Ta đã nghĩ ra được phương pháp giải quyết tốt nhất.” Viên Liệt hạ giọng nói.

Ân Tịch Ly nhìn hân, “Ân?”

“Người trước đó, chung quy chỉ muốn đùa cợt ta sao?” Viên Liệt hỏi, “Có thật là người nhìn thấu được tâm tư của ta đối với người không?”

Ân Tịch Ly nhún mào, “Ta đâu có ngốc.”

“Nói cách khác, người không hề thích ta, đúng không?”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, kỳ thực cũng khó mà nói rõ, chỉ là... Nhưng chẳng đợi Ân Tịch Ly cân nhắc cẩn thận rồi biểu đạt cho rõ ràng, Viên Liệt bất ngờ nói tiếp, “Vậy thì tốt rồi!”

Ân Tịch Ly sững sốt, “Tốt cái gì?”

“Phương pháp giải quyết thực sự rất đơn giản.” Viên Liệt nói, “Người thích ai, người tự quyết định, Viên Liệt ta sẽ không thích người, thế là tất cả đều được giải quyết.”

Đỉnh mào Ân Tịch Ly đột nhiên khẽ nhíu lại, nhìn Viên Liệt hỏi, “Viên Liệt, đây là biện pháp tốt nhất mà người nghĩ ra được hả.”

“Không sai.” Viên Liệt gật đầu, “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ chuyên tâm vào việc thưởng đoạt giang sơn, không để người lấp đầy mắt nữa, về phần Viên Lạc, người nghiêm túc cân nhắc, nếu không thích thì đi kiếm người khác, có là ai, cũng cùng ta không can hệ.”

Ân Tịch Ly mỉm cười, “Viên Liệt...”

Viên Liệt khoát tay ngăn lại, “Chờ đã, ta vẫn chưa nói xong đâu.”

Ân Tịch Ly dừng lại nghe hắn nói tiếp, trong đầu cũng hỗn loạn.

“Chủ ý này, ta đã nghĩ đến rất lâu rồi, thế nhưng ta không thể gạt được chính mình.” Viên Liệt nói, “Bất kể tình huống như thế nào, ta vẫn động tâm với người, ta không khống chế nổi bản thân, vì vậy chúng ta hãy lập ra một ước định?”

Ân Tịch Ly khó hiểu, “Ước định cái gì?”

“Nếu có một ngày, ta thực sự không còn cách nào tự kiềm chế với người nữa, thì chúng ta cũng đừng bận tâm đến ai cả, ta sẽ đưa người cao chạy xa bay, được không?”

Ân Tịch Ly sững sốt, “A?”

Viên Liệt cắn nửa cái đùi gà, nói, “Nếu chúng ta ở cùng nhau, nhất định cha ta không tán thành, Viên Lạc thì trở mặt với ta, sẽ có rất nhiều người phản đối...Cho nên, ta sẽ dứt khoát từ bỏ ngôi vị hoàng đế đi.”

“Người... Đầu bị vô nước rồi sao?” Ân Tịch Ly đưa tay ôm đầu Viên Liệt lắc lắc xem có thể khiến nước chảy ngược ra không.

Viên Liệt vẫn gặm đùi gà, nghiêm túc nói, “Chắc không phải tất cả các người đều nghĩ ta rất xem trọng ngôi vị hoàng đế chứ?”

Ân Tịch Ly im lặng.

“Đích thực là ta rất muốn được hoàng vị, thế nhưng trong một kiếp nhân sinh, muốn hoàng vị thì dễ, có được một người hữu tình lại khó.” Viên Liệt cười, nói, “Nếu ta đã tìm mọi biện pháp để không yêu người, nhưng kết cục vẫn cứ yêu người, vậy chúng ta đối với ta mà nói người quan trọng hơn ngôi vị hoàng đế rất nhiều, cho nên người hãy theo ta! Chúng ta sẽ đến một nơi không có hoàng vị, sống trọn một đời!”

Ân Tịch Ly không rõ rốt cuộc biểu hiện của mình ra sao, là gật đầu, hay ngơ ngác nhìn chằm chằm Viên Liệt, dù sao hắn cũng ý thức được rằng bản thân tuyệt đối không lắc đầu.

Nhưng lúc bấy giờ Viên Liệt chỉ điềm nhiên như không, cái bộ dạng vừa gặm đùi gà vừa thốt ra lời ước hẹn ấy, vẫn luôn khắc thật sâu trong lòng hắn, bất luận ngày sau phải đối mặt với những năm tháng đau thương đến mức nào, hình ảnh đó vẫn giúp hắn tràn đầy dũng khí, hạnh phúc không gì sánh được.

Vừa thanh tỉnh trở lại, Ân Tịch Ly chợt nghe thấy một thanh âm kỳ quái... Thanh âm, của tiếng lòng khẽ động.

50. Chương 50: Biến Hóa Vi Diệu

Viên Liệt không hề biết mấy lời băng quơ hấn buột miệng nói ra lại lung lạc được Ân Tịch Ly, tất nhiên... Ân Tịch Ly nhiều lần tự nhắc bản thân rằng, chỉ động tâm có một chút mà thôi.

Ăn uống xong xuôi, Tịch Ly chợt phấn chấn lạ lùng, ngậm nga xướng tới xướng lui một khúc, mỗi bận lòng vì những phiền toái mà Tô Mẫn gây ra mấy hôm trước đều tan thành mây khói cả, nghiêm nhiên thoải mái hơn nhiều.

Đến nỗi Hạ Vũ trông thấy hấn cao hứng mà phát hoảng, “Để ta bắt mạch cho, người ăn trúng cái gì vậy bọ rồi hả?”

“Biến.” Ân Tịch Ly phớt lờ hấn, hầu như ngày nào cũng lui đến chỗ Tước Vĩ, nghe giảng bài, thỉnh thoảng bồi thêm mấy câu châm chọc. Lại ở cùng Viên Liệt hòa thuận như xưa, luôn thừa cơ giấu cợt, tuy nhiên lời lẽ không còn cay nghiệt như lúc trước nữa, cũng lâu rồi Viên Liệt không bị hấn chọc đến phát cáu.

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua, phía Tô Mẫn vẫn chưa có động tĩnh gì.

Hôm đó, sau khi dùng bữa trưa xong, mọi người tụ tập trong đại trường của Viên Liệt chụm đầu vào nghĩ kế.

“Vậy là sao?” Ân Tịch Ly rầu rĩ, “Bộ Tô Mẫn muốn cái gì là phải sống chết đoạt cho được ư?”

Viên Liệt gật đầu, “Chắc chắn như vậy, Tô Mẫn đã muốn ai chết thì cam đoan kẻ đó không có đường thoát.”

“Tước Vĩ lại từ chối ra chủ ý, còn có thể làm gì đây?” Ân Tịch Ly ngồi cân nhắc.

“Lại nói, bởi vì Tô Mẫn biết chúng ta khó xử nên mới vừa nắm vừa buông?” Tiêu Lạc lẩm bẩm, “Không bằng chúng ta cứ mở lời đòi cho Tịch ly, luận võ chiêu thân là được chứ gì?”

“Chủ ý thôi!” Ân Tịch Ly nhảy dựng lên.

Trông ra mọi người xung quanh, chỉ thấy tất cả đều chăm chăm nhìn Tiêu Lạc... ngây ngốc cả người.

Tịch Ly vội vàng túm lấy Viên Liệt, nói, “Nhặt nhèo quá a? Vô vị lắm phải không?”

Tiếc là Viên Liệt lại lắc đầu, “Ta nghĩ cách này không tồi a...”

“Gi?” Ân Tịch Ly trợn mắt nhìn hấn.

“Ta cũng tán thành.” Viên Lạc và Hạ Vũ cùng gật đầu.

Kỳ thực Tiêu Lạc không ngờ là sẽ có hiệu quả, thấy Ân Tịch Ly nhìn hấn thiếu điều muốn nhào tới cắn, vội vã lắc đầu, “Ta chỉ tùy tiện nói thôi...”

“Người nghĩ xem!” Viên Liệt nói, “Nếu luận võ chiêu thân, khả năng Nam quốc có thể đánh bại được chúng ta rất thấp, cứ để các cô nương Nam quốc có hứng thú thượng đài thi đấu, phân tranh cao thấp xem kết cục ai thắng! Làm thế khẳng định Tô Mẫn sẽ không kiềm được mà ra nghênh chiến... Đến lúc đó, chúng ta tùy tiện chọn một người lên đánh bại Tô Mẫn, chẳng phải được rồi sao?”

“Phía chúng ta lấy ai là người để thắng đây?” Viên Lạc hỏi.

“Đóng giả mà, sau đó muốn hủy bỏ không thành thân cũng được, còn có thể nhân cơ hội bàn chuyện kết nghĩa cùng Tô Mẫn, dù sao vẫn còn tốt hơn so với tử cục (tuyệt đường) a!” Tiêu Lạc tự ý thức được chủ kiến của mình quá tuyệt vời.

“Chiêu này hảo!” Hạ Vũ gõ tay, “Cứ quyết định như thế đi!”

Ân Tịch Ly nhướn mày một phát, “Người lấy tư cách gì để làm chủ?”

“Ta là thanh mai trúc mã của người.” Hạ Vũ nhướn mi, “Cha người đã giao phó từ trước, nhờ ta làm chủ cho người!”

“Ách...” Ân Tịch Ly nghẹn giọng không nói nên lời, nhất là, hiện tại Hạ Vũ chỉ là một mỹ thiếu niên, thế mà còn lên mặt giáo huấn hấn...

Nhắc đến đây, Tịch Ly chợt vô cớ nổi lòng thương cảm. Đột nhiên, nhớ tới hình dạng lúc đầu của Hạ Vũ, khi đó thật tốt a, rất văn nhã chừng mực, chẳng như bây giờ, nhìn kiểu gì cũng thấy chướng mắt.

Nghĩ đoạn, Ân Tịch Ly quay đầu, hung hăng trợn mắt trừng Tiêu Lạc—Cái này phải gọi là đã hận càng thêm hận!

Tiêu Lạc vẻ mặt bất đắc dĩ—Xong, đắc tội với người ta rồi!

“Quyết định như thế đi!” Viên Liệt đứng lên, “Mau chiêu cáo cho bách tính Nam quốc!”

“Không được a!” Ân Tịch Ly cuống lên, “Cứ nói với Tô Mẫn là ta đã có ý trung nhân nên từ chối!”

Viên Liệt ngăn người, hỏi, “Vậy người đợi xem kết cục ai thắng rồi bảo kẻ đó là ý trung nhân của người không được sao?”

“Như vậy sao được?” Ân Tịch Ly bực bội.

“Ai nha, người là nam nhân chứ có phải nữ nhân đâu mà sợ không thể gả đi, gắp cái gì chứ?!” Hạ Vũ mỉa mai một câu.

“Ta...” Ân Tịch Ly bế tắc nói không nên lời.

Sau đó, mọi người nhanh chóng thi hành, Ân Tịch Ly muốn ngăn cản cũng vô dụng, nghĩ đến việc bản thân mình bị đem ra luận võ chiêu thân thì tức tối mãi không thôi, trở về trường bằng (lều bạt) nhào lên giường diễn màn sầu khổ, túm lấy tiểu hắc cầu ở bên giường vuốt tới vuốt lui, “Diệt Diệt, trước tiên diệt tên hỗn đản Viên Liệt!”

Diệt Diệt “Ặng Ặng” hai tiếng.

Ân Tịch Ly lại nghĩ, hay là quên đi, diệt tức là trừ bỏ, vậy thì quá đáng tiếc... Chợt nhận ra bản thân có điểm không muốn hấn chết, Ân Tịch Ly thấy đầu ong ong, lấy gối ụp đầu lần qua lần lại – phiền quá a!

Ngày kế tiếp, tin tức kia được công bố ra, nghe đâu Ân Tịch Ly lập lời đài để luận võ chiêu thân... Thoảng cái, khắp Nam quốc liền trở nên náo nhiệt.

Đa số các cô nương Nam quốc đều có võ công, cũng không ít người đã từng thấy qua Ân Tịch Ly, một mỹ nam tử như thế, thì cả cái quốc gia chỉ toàn nữ nhi không có nam nhân ai mà chẳng thích chứ?

Tin Ân Tịch Ly chiêu thân vừa phát ra, đông đảo các cô nương liền đến báo danh, một tin lan truyền thành chục rồi thành trăm, nghiêm nhiên cũng truyền được tới tai Tô Mẫn.

“Hỗn đản!” Tô Mẫn đập bàn, “Bản thân đã không chịu thú ta mà còn dám ở đây chiêu thân!”

Thanh Di cạnh bên khuyên nài, “Nam vương, không chừng đó chính là kế sách của bọn họ.”

Tô Mẫn trong lòng đương nhiên hiểu... Thế nhưng,غمغم vẫn thấy khó chịu. Nói cho cùng, nàng không muốn buông Ân Tịch Ly ra, ngoại trừ tình cảm chân thật bên ngoài, bên trong còn chất chứa một phần hiếu thắng, nói thế nào đi nữa, thì tốt xấu gì nàng cũng là một nữ nhân, không bàn đến sắc đẹp, vẫn có khả năng sinh nhi dục nữ, cái chính là còn có quyền thế, sinh trưởng trong dòng dõi đế vương, thân là nữ nhân kế vị Nam vương... Từ nhỏ nàng đã được giáo huấn để trở thành Nam vương, làm hoàng đế, nam nhân đối với nàng mà nói thì có quyền tùy ý lựa chọn, không ai được phép phản kháng cả! Thế nhưng, Ân Tịch Ly cứ một mực dám làm trái lời nàng, lại còn được kẻ khác bảo trợ nữa...

“Đúng rồi Nam vương...” Thanh Di bất ngờ gợi chuyện, “Nghe đâu ý trung nhân của Ân Tịch Ly cũng sẽ thượng lời đài, khiêu chiến với mọi người.”

“Ý trung nhân?” Mắt Tô Mẫn sáng lên, “Có thật không?”

“Ân!” Thanh Di gật đầu.

“Là ai?” Tô Mẫn hết sức hiếu kỳ hỏi, “Có phải Viên Lạc không... Hẳn là không rồi, ta nhận thấy rõ ràng lúc Viên Lạc ở cạnh Ân Tịch Ly, Viên Lạc có thể nói là rất nhiệt tình, còn Ân Tịch Ly thì căn bản ra chiều ghét bỏ hẳn!”

“Vì thế... Nam vương cũng tham gia đúng không?” Thanh Di cười, “Danh chính ngôn thuận đánh bại hẳn?”

Tô Mẫn nghĩ thấy rất hợp lý, vân vê cằm, hỏi, “Võ công của Viên Lạc đem ra so với thân thủ của ta, ai được hơn ai?”

“Điểm này, có vẻ như cân tài cân sức.” Thanh Di đáp, “Thần nghĩ võ công của Viên Lạc kém Viên Liệt nhiều lắm, Nam vương còn hơn bọn họ ở chỗ có thần khí hộ thể, thương thế cũng đã khỏi hẳn, nên tuyệt đối là sẽ không thua hẳn!”

“Ngộ nhờ bọn họ hợp sức bày mưu gạt người, để cho Viên Liệt xuất trận thì tính sao đây?” Tô Mẫn thoáng lo lắng.

“Việc đó đơn giản a!” Thanh Di mỉm cười, “Chẳng phải Viên Liệt hẳn hoàn toàn không thích Ân Tịch Ly sao? Chúng ta đặt ra điều lệ, vì chiêu thân diễn ra ở Nam quốc, nên hôn sự cũng buộc bọn hắn phải tiến hành tại Nam quốc, kẻ nào thắng lập tức làm hỉ sự thành thân vào động phòng ngay!”

Tô Mẫn sửng sốt.

“Người nghĩ xem Nam vương, Viên Liệt có thân phận như thế nào? Tương lai hắn muốn làm hoàng đế! Người nghĩ hắn có thể thú Ân Tịch Ly sao?” Thanh Di mỉm cười, “Như thế thì trước hết chỉ còn mỗi Viên Lạc có khả năng cạnh tranh với người thôi. Nam vương, Nam quốc dù gì cũng là địa bàn của chúng ta, Viên Lạc hẳn lấy đâu ra chỗ để làm cản chứ? Phe ta lúc này, kiểu gì mà không thắng được hắn?”

“Đúng!” Tô Mẫn vỗ tay, “Thanh Di, quả là diệu kế!”

“Chúng ta a, trước tiên đừng nói cho phía Ân Tịch Ly biết rằng đấu võ xong sẽ tiến hành hôn sự, cứ để cho việc luận võ chiêu thân diễn ra như đã định, đến thời khắc cuộc tỷ thí bắt đầu thì vờ như là Nam quốc ta hiếu khách, muốn trợ giúp làm hỷ sự, đánh hắn một chiêu này, sẽ khiến bên hắn quân tâm nhiễu loạn, rồi để bọn hắn tự rối loạn trận cước!”

“Thanh Di nói đúng!” Tô Mẫn cân nhắc xong càng thấy kế sách thêm vi diệu, gật đầu đáp ứng, “Thanh Di, chúng ta lập tức chuẩn bị, còn nữa...”

“Yên tâm, thần sẽ triệu tập hết toàn bộ cao thủ của Nam quốc lại, mở đường giúp Nam vương người trước! Kết cục, Ân Tịch Ly chỉ có một con đường là lưu lại Nam quốc của chúng ta thôi!” Thanh Di cười.

“Giữ được Ân Tịch Ly sao?” Tô Mẫn thoát nghe cảm thấy quả thật rất mỹ mãn.

“Nam vương... Ân Tịch Ly là một nhân tài, có hắn, chúng ta có thể thống nhất chư quốc Nam Man, nên nhớ rằng, dạo gần đây có một số bộ lạc mới nổi lên tuyệt đối không thể khinh thường, nhất là Man quốc!” Thanh Di hạ giọng đề cập, “Nếu thống nhất được các chư quốc ở Nam cương, Nam quốc sẽ chính thức trở thành đại quốc sánh ngang hàng với Nam Cảnh, lúc ấy, rốt cuộc đã có thể kế thừa được chí hướng phát dương quang đại của lão Nam vương rồi!”

Tô Mẫn hít sâu vào một hơi, gật đầu, “Đúng! Tịch Ly đích thực là nhân tài hiếm có, đây cũng là nguyên nhân khiến Viên Liệt nhất quyết giữ chân hắn! Tuyệt đối không dám để mất đi người này.”

“Hay a! Ân Tịch Ly ở lại Nam quốc, chính là việc tốt nhất đối với Nam quốc chúng ta, Nam quốc chúng ta là chỗ đất rộng người đông, đem đi làm chi viện cho Viên Liệt, chẳng phải sẽ thành một lợi thế lớn để Viên Liệt đoạt đế vị sao?!”

Tô Mẫn đứng lên, “Hảo, Thanh Di người đi chuẩn bị, chúng ta tỷ võ chiêu thân, quyết thắng trận này! Ta nghĩ, Viên Liệt nhất định là bị kẹt giữa ta và Viên Lạc, khó lòng đưa ra lựa chọn, cho nên mới nghĩ đến biện pháp này, chúng ta phải hảo hảo mà lợi dụng!”

“Vâng!” Thanh Di hưởng ứng một tiếng rồi lui xuống phía sau lo liệu.

Trong lúc đó, ở nội bộ quân doanh của Viên Liệt, toàn thể mọi người đều bàn luận về sự kiện này.

Thú vị nhất chính là Ân Tịch Ly, từ khi chuyện tỷ võ chiêu thân được công bố, hắn trốn biệt trong quân doanh không chịu xuất môn, chẳng hề lộ diện.

Viên Liệt vừa nghe giảng bài từ chỗ Tước Vĩ trở về, cũng mới kể chuyện này cho Tước Vĩ, khiến lão đầu cười như điên, vốn định đến trêu chọc Ân Tịch Ly vài câu, sau vì Viên Liệt sợ Ân Tịch Ly phát cáu nên ngăn lại.

Đem thức ăn vào tới đại doanh, Viên Liệt phát hiện Ân Tịch Ly đã nghiêm nghiêm thực thực che kín hết cửa trướng bỗng lại, thủ trong phòng bức bội không chịu ra ngoài, bèn vén rèm cửa lên, “Người làm cái gì vậy?”

“Đừng có mở rộng cửa!” Ân Tịch Ly thấy Viên Liệt vào, vội vàng chạy đến, một tay buông rèm cửa xuống, cảnh giác trông ra ngoài.

“Sao thế?” Viên Liệt đặt thức ăn lên bàn, cười nói, “Người sợ bị đánh lén a?”

Ân Tịch Ly rầu rĩ trừng mắt, tiến lại bên bàn ngồi ăn.

Viên Liệt đổi thái độ khách khí, nói, “Hôm nay sắc trời không tệ, chúng ta xuất môn tản bộ đi?”

“Đừng hòng ta xuất môn!” Ân Tịch Ly lập tức lắc đầu, “Mất mặt chết đi được!”

“Có sao lại mất mặt?” Viên Liệt hơi khó hiểu.

“Ở đâu có chuyện nam nhân luận võ chiêu thân chứ.” Ân Tịch Ly khổ sở.

“Người đúng là thiếu hiểu biết, ta vừa thăm hỏi được, nam nhân tại Nam quốc luận võ chiêu thân là chuyện thường tình, cũng tựa như nữ nhân Trung nguyên luận võ kén chồng thôi!”

“Ta đây là người Trung nguyên mà!” Ân Tịch Ly bất mãn, “Việc gì ta phải tuân thủ theo tập tục của người Nam quốc a!”

“Người chưa nghe qua câu nhập gia tùy tục a?” Viên Liệt cười cười, cầm lấy quyển binh thư trên cạnh, rồi tiến đến bản đồ chiến lược ở gần đó.

“Người xem cái gì vậy?” Ân Tịch Ly ăn qua loa, hỏi.

“Bản đồ địa hình Nam quốc!” Viên Liệt khẽ thở dài, “Đừng nói, Nam quốc địa hình phức tạp, nếu thực sự phải xung trận, chúng ta sẽ không chiếm lợi thế!”

“Địa lý của Nam quốc rất đặc biệt.” Ân Tịch Ly tiếp tục bưng bát cơm ăn, đồng thời giải thích cho Viên Liệt, “Đặc điểm địa lý vùng Nam cương là đa sơn đa lâm đa động, những phiên quốc khác thì nhiều rừng nhiều núi, chỉ độc nhất mỗi Nam quốc là nhiều hang động!”

Viên Liệt gật đầu, “Trước đây, có lần Tước Vĩ đã nói qua, tại Nam quốc này, thông thuộc lộ trình trên mặt đất cũng vô ích, phải nắm vững địa đạo mới có thể cầm chắc được thắng lợi!”

“Đúng thế a!” Ân Tịch Ly buông bát rồi lấy từ trong người ra một tấm bản đồ, “Trước đây ta có vẽ ra bản đồ chi tiết lối ngầm của Nam quốc, tuy chưa phải tuyệt đối, nhưng người cứ cầm lấy mà xem!”

Viên Liệt nhận bản đồ xem sơ qua, rồi ngẩng đầu nhìn Ân Tịch Ly với vẻ mặt kinh ngạc, “Người...Làm thế nào vẽ ra được bản đồ vậy?”

Ân Tịch Ly cười híp mắt, “Ta thông minh a!”

“Người...” Viên Liệt kiềm không nổi hiếu kỳ, “Nói thật đi.”

“Muốn biết a?” Ân Tịch Ly trêu hấn, “Cầu ta đi! Cầu ta, biết đâu ta sẽ nói cho người!”

Viên Liệt chỉ muốn lời hấn ra đập, chợt thấy khóe miệng hấn có hạt cơm, liền vô thức vươn tay tới, đầu ngón tay nhẹ nhàng gạt hạt cơm xuống. Động tác này lúc còn bé Viên Liệt vẫn hay làm, đại thể là với Viên Lạc...Viên Lạc lần nào ăn cũng bắt cần, quanh miệng dính đầy cơm nên Viên Liệt thường giúp hấn gạt vào trong miệng.

Hiện tại, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, lại đi giúp Ân Tịch Ly gạt hạt cơm xuống, trả về trong miệng.

Ân Tịch Ly không hề phòng bị, chợt nhận ra ngón tay Viên Liệt đã chạm tới trong miệng mình...

Viên Liệt cảm thấy đầu ngón tay ấm lên, cũng đâm ra sửng sốt.

Đang lúc cả hai đều lúng túng không biết phải làm gì cho cam, chợt nghe có ai đó khẽ tăng hắng một tiếng.

Thoáng cái, hai người đã định thần lại nhìn ra bên ngoài.

Viên Lạc đang đứng ngay cửa.

Viên Liệt có chút ngưng ngừng, Ân Tịch Ly tiếp tục ăn.

“Ca.” Viên Lạc nói với Viên Liệt, “Tô Mẫn phái người đến báo rằng nàng cũng tham gia tỷ võ chiêu thân, mặt khác, có rất nhiều cao thủ Nam quốc muốn tham gia cuộc tỷ võ chiêu thân này, phỏng chừng là để hộ giá cho Tô Mẫn!”

Viên Liệt nghe xong cười, “Tôi là tốt! Chỉ sợ nàng ta không đến!”

Nói đoạn, xoay người rời khỏi đại trường đi gặp sứ giả của Tô Mẫn.

Viên Lạc thấy Viên Liệt đã đi xa, liền quay sang nhìn Ân Tịch Ly, “Tịch Ly...ngươi nghĩ ta có nên tham gia thi đấu không?”

Ân Tịch Ly không lên tiếng.

“Vậy ngươi có muốn đại ca tham gia trận đấu không?” Viên Lạc kiên trì hỏi thêm một câu.

Ân Tịch Ly bật cười, “Chỉ cần có người đến giải cứu ta chẳng phải là được sao?”

Viên Lạc hỏi, “Người đoán xem, giả sử ta thắng thì đại ca có tỷ thí với ta hay không?”

Ân Tịch Ly hơi nhú mày, hẳn cũng không biết đáp án là gì...Viên Lạc gọi ra cho hắn một vấn đề nan giải, lại càng nan giải hơn đối với Viên Liệt.

Viên Lạc cười lên đầy ẩn ý rồi xoay người bỏ đi...

51. Chương 51: Sóng Triều Trỗi Dậy

Tô Mẫn tham gia tỷ võ chiêu thân, nhất thời, cả Nam quốc chấn động.

Hầu hết các cô nương võ nghệ cao cường đều lên tinh thần, chuẩn bị nghênh chiến với Nam vương của bọn họ, vì nếu có bản lĩnh giành được Ân Tịch Ly từ tay Nam vương, quả là vinh quang biết bao.

Ân Tịch Ly đã bỏ ra nhiều ngày để hảo hảo nghiên cứu một trận về phong tục tập quán, dân phong của người Nam quốc, phát hiện ra rằng nam nhân ở đây một chút địa vị cũng không có, thậm chí còn thua kém cả nữ nhân vùng Trung nguyên; thà chết chứ không thể lưu lại chốn này được.

Còn Tô Mẫn thì ngày ngày triệu tập cả một hội võ lâm cao thủ đến cùng luyện công, bố trí sách lược, vì đã rơi vào thế bất buộc trong chuyện của Ân Tịch Ly.

Chớp mắt, ngày tỷ võ chiêu thân đã tới.

Tại cổng quân doanh một đại lôi đài được dựng lên, Ân Tịch Ly đứng ở trên cao trông xuống, liền thốt lên một tiếng nương a, đập vào mắt là cả một biển người mênh mông... Hơn nữa nữ nhân lẫn nam nhân đều có đủ!

“Tại sao lại có cả nam nhân a?!” Ân Tịch Ly hướng thẳng vào Viên Liệt mà rống.

Viên Liệt nhướn mày, “Tỷ võ chiêu thân không hề quy định dành riêng cho nữ nhân, nếu chỉ có nữ nhân mới được tham gia thì bọn ta làm thế nào cứu ngươi a?”

Ân Tịch Ly nghe thấy cũng hợp lý, nhìn sang Viên Liệt, nhận ra vẻ mặt thản nhiên của hắn, bèn hỏi, “Ngươi... hồi nữa có đấu không a?”

Viên Liệt không hề do dự, liền đáp, “Tùy tình huống, nếu lát nữa người của chúng ta không thể thắng, ta sẽ đấu.”

“Bên phía chúng ta có những ai a?” Ân Tịch Ly nói khẽ.

“Viên Lạc, còn có thêm mấy tướng lĩnh gì đó...” Viên Liệt dùng âm vực rất thấp để trả lời.

“Nói cách khác, trong số bọn họ ai thắng cuộc thì ta sẽ phải thành thân với kẻ đó đúng không?”

“Đã bảo chỉ là diễn kịch thôi mà.” Viên Liệt hơi bất đắc dĩ.

“Nga...” Tịch Ly gật đầu, chẳng nói thêm câu nào, chỉ nhìn đi chỗ khác.

“Yên tâm đi.” Viên Liệt thấy hần bức bối không vui, đưa tay vỗ vỗ vai hần, “Nếu người xem mà thấy phiền lòng thì đừng xem cũng được, sẽ qua nhanh thôi.”

Ân Tịch Ly cười cười, chuyển đề tài, “Thật ra ta đang nghĩ, chuyện này kỳ thực cũng khá thú vị.”

Viên Liệt khó hiểu.

“Người có tham gia hay không thì tùy người.” Ân Tịch Ly đưa mắt nhìn về phía trước, “Lần chiêu thân này, ta sẽ cho là thật.”

Viên Liệt nhíu mày, “Tịch Ly, người đừng náo loạn.”

“Ta nói thật.” Ân Tịch Ly đứng lên, “Ai thắng, ta sẽ theo kẻ đó.” Nói đoạn, xoay người đi.

“Ai...” Viên Liệt túm hần lại, “Chẳng phải đã nói là gặp dịp thì chơi vui một chút sao?”

Ân Tịch Ly vung cổ tay thoát ra, nhìn Viên Liệt, “Ai bảo thế?! Tóm lại ta tuyên bố, hôm nay ai thắng cuộc, ta sẽ thành thân với người đó!” Nói xong, lập tức bỏ đi một mạch.

Viên Liệt nhăn nhó đi lòng vòng trong phòng, một chưởng đánh vào góc bàn, tên này quả thật là...

Ân Tịch Ly đã nói là sẽ thực hiện, Viên Lạc muốn tham gia, Tô Mẫn thì bị tình thế bắt buộc, tất cả mọi người đều chọn rộn, nhưng khó xử nhất là ai___là Viên Liệt!

Viên Liệt nghĩ tới nghĩ lui rốt cuộc cũng biết được tại sao? Để giải vây giúp Ân Tịch Ly, có nguy cơ toàn bộ trách nhiệm đều đổ lên vai hần. Đúng lý ra hần hoàn toàn có thể bỏ mặc, thế nhưng... vì tin vào câu nói kia của Ân Tịch Ly mà hần tưởng như trong lòng có kim châm vậy, quả thực Viên Liệt đã bị bức đến đường cùng, nên làm cái gì bây giờ đây?

....

Viên Liệt lại bối rối, nhưng cuộc tỷ võ chiêu thân thì vẫn được tiến hành đúng hạn.

Tiên phong thượng đài đều là những nhân vật võ công kém cỏi, sau một hồi hỗn chiến, một đám lớn đã bị loại. Kế tiếp là phân chia theo nhóm để tỷ thí rất rườm rà, đến hồi chung cuộc, chỉ còn sót lại lác đác vài kẻ lợi hại, Tô Mẫn và Viên Lạc đều nằm trong số đó.

Cả toàn bộ quá trình, Ân Tịch Ly nhất quyết không lộ diện, hần trốn ở đằng sau viện, cùng chờ đợi với Tước Vĩ.

“Tiểu Ân tử, không ra xem chiêu thân a? Dù sao đi nữa cũng là chiêu thân cho người mà!” Tước Vĩ reu reu chọc hần.

“Ta thực sự không hiểu tại sao lại có nhiều người thích tỷ võ chiêu thân đến thế, giả sử thắng cuộc, tình nhân chẳng qua cũng là thưởng đoạt về, không ít thì nhiều vẫn mang tư tưởng bị gượng ép, như vậy còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Chuyện này rất bình thường a.” Tước Vĩ cười cười, “Người nghĩ xem, có một mẫu lộc (nai cái), hai công lộc (nai đực)... kết cục lúc nào chẳng là đánh nhau một trận, sau đó công lộc chiến thắng đoạt được mẫu lộc?!”

“Con người làm sao giống với loài súc sinh được? Người thì đâu nhất thiết phải chọn kẻ lợi hại nhất để thích chứ.”

“Có điều những kẻ lợi hại nhất luôn giống nhau, đã thích thứ gì là phải đoạt cho bằng được về tay mình a.” Tước Vĩ điểm điểm vào đầu Ân Tịch Ly, “Cho nên là tốt hay xấu trong lòng người tự biết lấy, đừng bức người quá đáng như thế.”

Ân Tịch Ly nghe xong những lời này, có chút xấu hổ, lăm bằm một câu, “Chẳng hiểu người đang nói cái gì nữa.”

“Hắc hắc.”

Tước Vĩ chỉ cười xấu xa rồi cầm ấm trà lên uống.

Cuối buổi chiều, cuộc thi đấu đã đến hồi chung cuộc, nghe đâu chỉ còn lại bốn người đang tỷ thí.

Tiêu Lạc vội vã đến báo tin, “Tịch Ly, người không ra xem a? Chỉ còn có bốn người nữa thôi.”

“Bốn người nào?” Tịch Ly hỏi thẳng, lòng dạ cũng bồn chồn, chẳng biết Viên Liệt có tham gia không, nếu hắn không tham gia thì mình sẽ dứt khoát thu dọn hành lý ly gia xuất tẩu, một đi không trở lại luôn!

“Nga, Tô Mẫn, một hiệp khách Nam quốc tên Lưu Ly, có cả Viên Lạc...”

Ân Tịch Ly nghe đến đó chợt thấy Tiêu Lạc dừng lại, lập tức ngẩng đầu, “Còn ai nữa?”

Tiêu Lạc quan sát hắn, rồi ghé vào tai nói, “Còn có Viên Liệt.”

Tịch Ly cảm thấy tim đập “Thịch” một phát. Nhất thời bị kích động, về phần tại sao kích động thì hắn cũng không biết phải nói thế nào.

“Uy, biểu tình trên mặt ngươi rất ư là vi diệu a.” Tiêu Lạc khoái trá nhìn hắn.

Ân Tịch Ly đẩy Tiêu Lạc qua, rồi chạy về quân trưởng thay y phục chỉnh tề, sau đó tiến ra bên ngoài.

Quả nhiên, trông thấy trước lôi đài người đã thua đi rất nhiều, đám còn lại cũng khá thú vị, hết phân nửa đến từ Nam quốc, tất cả đều cổ vũ tinh thần cho Nam vương và Lưu Ly, nửa còn lại là binh sĩ của Viên Liệt, đương nhiên là ra sức ủng hộ Viên Liệt cùng Viên Lạc. Tuy ngoài miệng không nói, nhưng có thể ý thức được, toàn thể mọi người đánh giá rất cao Viên Liệt cùng Nam vương.

Bộ tứ sẽ lần lượt đối chiến, bóc thăm xong, kết quả là, Nam vương Tô Mẫn đấu Viên Liệt, Viên Lạc đối đầu Lưu Ly.

Tô Mẫn nhăn mày, rút thăm kiểu này thật bất lợi... Bản thân đánh với Viên Liệt, chẳng phải là rơi vào đường cùng rồi sao?

Trái lại Viên Lạc cảm thấy kết quả rút thăm cũng không tồi, đánh với đại ca thì thua là cái chắc, thắng được Tô Mẫn cũng không phải chuyện đơn giản, thực lực của Lưu Ly kia có vẻ tầm thường, còn danh tiếng lại chẳng ai biết đến cả.

Sau khi quyết định cục diện trận kế, sắc trời cũng đã muộn, mọi người đi dùng bữa trước, đợi đến lúc tiến hành vòng tỷ thí cuối cùng. Lúc ấy hai trận đấu sẽ được diễn ra song song, một ván phân thắng bại.

Ân Tịch Ly bưng thực hạp trở về quân trưởng, quả nhiên bắt gặp Viên Liệt đang ngồi ăn.

Tịch Ly vào cửa, Viên Liệt ngẩng đầu.

Hai người giáp mặt trong im lặng, Viên Liệt cúi đầu tiếp tục ăn.

“Khục khục.” Ân Tịch Ly tiến đến ngồi cạnh Viên Liệt, nhắc đĩa lên, gấp lấy một miếng thịt trong bát Viên Liệt.

Viên Liệt kẹp chiếc đũa của hắn lại.

Ân Tịch Ly ngoảnh mặt đi chỗ khác, “Hẹp hòi.”

Viên Liệt tiếp tục ăn.

Ân Tịch Ly gấp cho hắn một miếng đùi gà từ trong mâm.

Viên Liệt giương mắt nhìn qua.

“A hừm.” Ân Tịch Ly lấy giọng tăng hăng.

Viên Liệt vẫn không nói gì, cứ cúi đầu mà ăn, Tịch Ly thở dài, giành lại cái đùi gà, “Có gì lại không để ý đến ta?”

“Ta đang tập trung chuẩn bị a.” Viên Liệt nổi giận đoạt lại đùi gà, “Bằng không người làm thật, bỏ đi theo người khác thì ta biết tính sao đây?”

Ân Tịch Ly gườm hắn, “Hẹp hòi!”

“Ta còn phải dựa vào người để tranh thiên hạ mà.” Viên Liệt thản nhiên nói, “Người bỏ đi rồi chẳng phải ta sẽ khóc chết mất ư.”

Tịch Ly biết hắn đang không vui, bèn phân trần, “Cùng lắm thì... Người cứ thắng Tô Mẫn trước, rồi đả thành bình thủ (hòa) với Viên Lạc vậy.”

“Sau đó một mình người thành thân với cả hai người bọn ta à?” Viên Liệt dùng đũa chống cằm cười với hắn, “Sở thích cũng nặng lắm a.”

“Thôi ngay.” Tịch Ly trợn trừng mắt, “Người đả thành bình thủ với hắn, sau đó ta không chọn ai hết, chẳng phải là hoàn hảo sao?”

“Ý này người đem đi nói với Viên Lạc thử xem hắn có chịu hay không?”

“Ta...” Tịch Ly không cách gì phản bác được, đành thở dài.

“Người đừng lo.” Viên Liệt gặm đùi gà, nói, “Ta đã nghĩ sẵn biện pháp giải quyết rồi.”

Ân Tịch Ly nhất thời lấy làm kinh ngạc, vấn đề rắc rối như thế mà tên Viên Liệt đầu gỗ này cũng có thể nghĩ ra cách hóa giải ư?

“Biện pháp gì vậy?” Tịch Ly hiếu kỳ.

“Nếu ta thắng Viên Lạc, bọn ta sẽ hết đường tiếp tục làm huynh đệ...”

“Cho nên người tính chịu thua hắn?”

Ân Tịch Ly phẫn nộ, Viên Liệt buông đũa nhìn hắn, “Chung quy là người muốn ta thắng hay thua a?”

“Người...”

“Người đã nói thì phải làm, người cứ thẳng thắn bảo rằng người không muốn thành thân với Viên Lạc chẳng phải tốt hơn sao? Bằng không nói người muốn cùng ta thành thân đi?”

Ân Tịch Ly đập hắn một cước.

Viên Liệt đưa tay bắt lấy cằm hắn buộc hắn quay đầu lại, nghiêm túc hỏi, “Người nói xem... Trong số bốn người bọn ta, người chọn ai?”

Lúc này đến phiên Ân Tịch Ly á khẩu vô pháp trả lời.

Viên Liệt nhếch nhếch khóe miệng, “Yên tâm, ta sẽ không cho là thật đâu, người mau nói người muốn chọn kẻ nào đi, Ân đại nhân.”

Tịch Ly cắn môi, Viên Liệt đây chính là đang trả thù!

“Người không nói, ta sẽ cứ theo kế hoạch mà tiến hành.” Viên Liệt buông cằm Ân Tịch Ly ra, quay sang tiếp tục dùng cơm.

Tịch Ly trầm mặc một hồi rồi nói lí nhí, “Ta không muốn thành thân với Viên Lạc, Tô Mẫn lại càng không, Lưu Ly kia ta thậm chí còn không biết nàng ta là ai.”

“Ý người muốn nói, trong số bốn người, nếu như nhất định phải chọn ra một để thành thân, người sẽ chọn ta có đúng không?” Viên Liệt nghiêm nghị hỏi hắn.

Tịch Ly đưa đũa chọc chọc hạt cơm trong bát, gật đầu.

“Vậy nếu phải chọn trong nhiều người hơn thì sao?” Viên Liệt hỏi.

Tịch Ly khẽ mím môi, liếc mắt gườm hắn.

Viên Liệt trừng mắt, “Nói a.”

Tịch Ly hơi méo máo, vẫn khều khều hạt cơm mà gật đầu.

Viên Liệt mỉm cười, “Thế còn chọn giữa toàn bộ người trong thiên hạ?”

Ân Tịch Ly nhăn mũi, “Người đắc ý quá rồi!”

“Không chọn ta?” Viên Liệt cười, “Vậy người muốn chọn ai?”

Ân Tịch Ly ngẩng đầu, đối mặt với hắn, khoảng cách giữa hai người rất gần nhau, một hồi lâu sau, Tịch Ly mới cười cười, hạ giọng bảo, “Không nói cho người đâu!”

“Người có muốn ta thắng không?”

“Người dám thua sao?” Ân Tịch Ly nhếch khóe miệng, “Người chịu thua sao? Cam tâm thua sao...”

Sau một khắc trầm mặc ngán ngùi, bỗng nhiên Viên Liệt bật cười, “Đúng... Ta không thể thua được, cũng không nghĩ đến chuyện thua! Viên Liệt ta lớn đến ngày hôm nay vẫn còn chưa biết thua là gì!”

Tịch Ly thấy Viên Liệt tiếp tục cúi đầu ăn thì mỉm cười hài lòng, phải thế này mới đích thực là Viên Liệt!

...

Sau bữa tối, mọi người nghỉ ngơi qua loa để chuẩn bị cho trận tỷ thí quyết định vào ban đêm.

Ân Tịch Ly xuất hiện ở trường bông gần phía lối đi, giơ mắt quan sát bốn người trên đài, Tịch Ly hơi bất mãn, nói hết nửa ngày, Viên Liệt vẫn không chịu tiết lộ làm thế nào để thắng Viên Lạc mà không gây thù chuốc oán!

Nếu hắn thắng Tô Mẫn, Viên Lạc thắng Lưu Ly, tất nhiên kết cục sẽ là Viên Liệt đối đầu Viên Lạc, không thể tránh được chuyện huynh đệ giao tranh! Trừ phi... Lưu Ly có khả năng đánh bại Viên Lạc.

Chỉ cần Viên Lạc bị loại ra trước, rồi Viên Liệt danh chính ngôn thuận thắng Lưu Ly thì Viên Lạc có muốn hận ai cũng không được.

Tuy nhiên, Lưu Ly kia thực sự cảm chắc là sẽ thắng nổi Viên Lạc sao? Ân Tịch Ly vô thức nhìn sang Viên Lạc cùng đối thủ Lưu Ly của hắn.

Không nhìn thì thôi... vừa xem qua, đột nhiên Ân Tịch Ly cảm thấy Lưu Ly kia cơ hồ có chút quen mắt.

Cô nương này thoát nhìn tuổi còn nhỏ, vóc người mảnh mai, dung mạo cực mỹ... Nói thế nào đây, so với Tô Mẫn còn xinh đẹp hơn, Nam quốc có loại cao thủ này sao? Toàn thể đại tướng của Nam quốc đều đã được Tô Mẫn giới thiệu với hắn, cho tới giờ vẫn chưa gặp qua ai giống như vậy a, hiệp khách...

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên trong lòng Ân Tịch Ly khẽ dao động, đảo mắt nhìn quanh người Tiêu Lạc.

Bên cạnh Tiêu Lạc là Tước Vĩ, duy chỉ có Hạ Vũ là chẳng thấy đâu.

Ân Tịch Ly dụi dụi mắt, chăm chú nhìn kỹ Lưu Ly ở trên đài một hồi, quay đầu lại thì thấy Tiêu Lạc vẫn đang uống trà, thản nhiên cười nói, “Mặc dù ta không thiên vị bất kỳ bên nào, song... lại càng không muốn chứng kiến cảnh hai huynh đệ bất hòa, người bảo có đúng không?”

Thoáng cái, Ân Tịch Ly đã minh bạch toàn bộ, Lưu Ly kia là do Hạ Vũ giả trang thành! Ngâm tán thưởng một tiếng, quả là diệu kế.

“Đây là chủ ý của ai?” Tịch Ly hỏi Tiêu Lạc, “Của người? Hạ Vũ? Hay Tước Vĩ...”

“Người cũng quá khinh thường Viên Liệt rồi.” Tiêu Lạc mỉm cười lắc đầu, “Nam nhân một khi tranh đoạt thứ gì bản thân thực sự muốn, thì tiềm lực là vô hạn.”

52. Chương 52: Tình Khó Cường Cầu

Hai trận tỷ thí chung cuộc được tiến hành song song, chủ đích là để đề phòng gian lận.

Trước khi Viên Liệt thượng đài, Viên Lạc tiến tới hỏi, “Đại ca, có nắm chắc được phần thắng với Tô Mẫn không?”

Viên Liệt có chút ngạc nhiên, gật đầu, “Ta sẽ tận lực.”

“Hảo.” Viên Lạc gật đầu, vỗ vỗ vai Viên Liệt, “Ta đây cũng sẽ dốc sức để thắng, sau đó chúng ta cùng tỷ thí trận cuối.”

“...Ân.” Viên Liệt đáp ứng một tiếng, hẳn biết Viên Lạc vì trận này mà khổ luyện, nên có lẽ khi đối mặt với ‘Lưu Ly’ kia, Viên Lạc cho rằng đã nắm được mười phần.

Dĩ nhiên, hẳn hoàn toàn không biết Lưu Ly là do Hạ Vũ giả trang thành, công phu của Viên Lạc thì trong lòng Viên Liệt hiểu rõ, muốn thắng được Hạ Vũ, hầu như không có khả năng.

Ân Tịch Ly vẫn đang căng thẳng, thấy Viên Liệt nhìn theo Viên Lạc, hẳn khẽ nhíu mày, thầm nghĩ____Người còn rảnh rỗi mà quan người khác ư, lo hảo hảo ứng phó đi, Tô Mẫn không dễ trêu như thế đâu!

Tước Vĩ kể bên bưng chén trà thở dài, “Ai, tiểu Ân tử, cho dù trong lòng người có thiên vị thì cũng đừng biểu hiện rõ ra như vậy chứ.”

Ân Tịch Ly đỏ bừng mặt, trợn mắt liếc Tước Vĩ, “Nói bậy bạ gì nữa đây.”

“Đúng hay sai tự đáy lòng chúng ta đều biết, a.” Tước Vĩ cười hăng hắc, “Ai, người thông minh a, có một điểm phiền toái lớn nhất, người biết là cái gì không?”

Ân Tịch Ly hiểu kỳ nhìn hẳn.

Tước Vĩ nhếch nhếch khóe miệng, “Khuyết điểm mà người thông minh dễ phạm phải nhất chính là hay tự chuốc lấy phiền não, luôn cho rằng địch nhân rất lợi hại, nhưng lại quá xem nhẹ người một nhà, nên biết, việc người muốn giúp Viên Liệt bách chiến bách thắng là không có gì sai, tuy nhiên đừng quên, lúc không có người thì Viên Liệt cũng đã bách chiến bách thắng rồi.”

Ân Tịch Ly không nói gì, vốn đã biết trước lo lắng sẽ dẫn tới rối loạn... Nghĩ đoạn, không lo lắng thái quá nữa, ngưng thần tĩnh khí chờ xem giao đấu.

Song phương thượng đài, đứng vững vàng, hành lễ với đối phương.

Viên Liệt quan sát Tô Mẫn, trong lòng ý thức được nữ nhân này không dễ đối phó, không được khinh suất, nơi đây dù gì cũng thuộc địa bàn của nàng ta, lượng nhân mã nàng sở hữu cũng đông đảo, tóm lại là không được chủ quan.

Tô Mẫn càng căng thẳng hơn, nếu bảo đánh với Viên Liệt thì đến một chút phần thắng nàng cũng không có, Thanh Di nói là đã bố trí mai phục, chẳng biết chốc nữa có hữu dụng không đây.

Ân Tịch Ly nhìn thấy thần sắc của Tô Mẫn, trong lòng khẽ động.

Tô Mẫn không hề tỏ ra tự tin, cũng không giống kẻ mất tự tin, trái lại có vẻ khá bất an, lẽ nào nha đầu kia đã gài sẵn mai phục sao?

Nghĩ đoạn, Ân Tịch Ly kéo kéo Tiều Lạc, nói, “Ai, mau giúp ta một việc.”

Tiều Lạc ngược mắt, “Người nói đi.”

Ân Tịch Ly ghé sát vào tai hẳn thì thầm vài câu.

Tiều Lạc nghe xong bật cười, lắc đầu, “Không cần thiết.”

Tịch Ly thấy hẳn tràn đầy tự tin, xem ra Viên Liệt đã có chuẩn bị trước, nên cũng không hỏi thêm gì nữa. Tự nhủ, Viên Liệt, người tuyệt đối không được thua, người mà thua là ta cuốn gói đào tẩu!

Viên Liệt cũng dự đoán rằng không chừng Tô Mẫn sẽ có mai phục, đây dựa vào nàng ta càng lâu càng phiền phức, chẳng bằng giáng một đòn dứt khoát để trực tiếp giải quyết nàng ta, hòng tránh cho đêm dài lắm mộng.

Nghĩ đến đó, Viên Liệt nhàn thần chuyển lạnh... Công phu của Tô Mẫn hẳn đã từng chứng kiến, không phải có ý coi thường nữ hài nhi, nhưng dựa vào bản lĩnh của nàng ta, cho dù thực sự có chuẩn bị sẵn mai phục, hẳn cũng sẽ khiến mai phục kia vô dụng vũ chi địa[70].

Viên Liệt bên này sóng ngầm dâng trào mãnh liệt, Viên Lạc bên kia cũng không thua kém.

Viên Lạc chăm chú nhìn Lưu Ly do Hạ Vũ giả trang ngay trước mặt, lòng nghi hoặc chẳng biết rốt cuộc cô nương này có lai lịch ra sao.

Kể từ lúc bắt đầu thi đấu, nàng ta luôn bắt hiển sơn bắt lộ thủy.

Viên Lạc không phải là kẻ thiếu sáng suốt, vì thế, hắn đã đặc phái người đi điều tra lai lịch của Lưu Ly. Thế nhưng, kết quả lại không tìm thấy nhân vật này! Người này dường như xuất hiện từ thinh không, thậm chí đến thần dân Nam quốc cũng chưa từng nghe nhắc tới.

Bất quá Viên Lạc vẫn rất tự tin rằng sẽ thắng, đã chuẩn bị biết bao lâu rồi, nay chỉ chờ có đất dụng võ.

Nghĩ tới đây khó tránh khỏi xúc cảm dâng trào, Viên Lạc quay đầu lướt nhìn Ân Tịch Ly, thoáng chốc lại thấy thê lương...

Hai bên đồng dạng tỷ thí, nhưng Viên Liệt vừa thượng đài, ánh mắt Tịch Ly đã không rời khỏi hắn một khắc, hiển nhiên còn rất lo lắng cho hắn nữa.

Mà tự bản thân Viên Lạc cũng biết, đã lâu đến thế, Tịch Ly vẫn không hề đưa mắt nhìn sang đây lấy một lần.

Viên Lạc đột nhiên thấy bản thân thật mực cười nhưng đồng thời cũng thật đáng thương. Hắn toàn tâm toàn ý muốn Tịch Ly vui lòng, tuy nhiên vạn nhất hắn thắng cuộc, e rằng người không vui nhất lại chính là Tịch Ly.

Mặc khác, Viên Lạc vốn đã nản lòng. Cho dù bản thân thắng được Lưu Ly, kết cục vẫn còn phải phân tranh cao thấp với Viên Liệt.

Bọn họ là huynh đệ, hắn biết rõ Viên Liệt, bất luận như thế nào, Viên Liệt cũng tuyệt đối không chịu thua hắn, nên người bại trận, chắc chắn không phải là Viên Liệt!

Giữa lúc lòng dạ đang rối bời, chợt nghe có tiếng chiêng rung trời vang lên... Tỷ thí bắt đầu!

Song phương đồng thời rút binh khí ra, liềm mạng giao đấu.

Viên Liệt dùng đao, đao dài sáu thước, thích hợp để sử dụng trên lưng ngựa. Ban đầu Tịch Ly lo lắng, không biết hắn dùng đao này trên mặt đất có bất tiện hay không, chẳng ngờ Viên Liệt vừa vung đao hàn quang liền phát ra tứ phía, hết sức thuận lợi.

Đồng đảo tướng sĩ Viên gia quân đến xem thi đấu, bàn luận sôi nổi.

Vũ khí mà Viên Liệt sử dụng tuy là mã đao[71], nhưng vẫn có thể dùng trên mặt đất, đao pháp do chính hắn sáng tạo ra, cho nên mới bảo hắn là thiên tài.

Trên lưng ngựa, hắn thường nắm phần cuối chuôi đao, đao sẽ dài sáu thước.

Trên mặt đất, nắm phần đầu chuôi đao, đao chỉ dài ba thước, chuôi đao ba thước... Như thế lại thành ra tiền đao hậu côn. Cả hai loại đều là binh khí hùng mạnh, một khi vận dụng tốt sẽ có uy lực phi phàm.

Viên Liệt vốn thiên sinh thần lực, đao cũng nặng, lúc xoay đao phá không, từng trận từng trận phong thanh mang theo sát khí phát ra, khiến người nghe kinh hãi khôn cùng.

Tô Mẫn lại dùng kiếm, mặc dù là bảo kiếm, nhưng khi đối đầu với đao của Viên Liệt vẫn không dám để binh khí trực tiếp đương đầu, sợ lưỡi kiếm bị uốn gãy.

Viên Liệt thấy Tô Mẫn sợ sệt, bất trúng tim đen, liền quyết định tốc chiến tốc thắng. Hắn phát lực thiên quân[72] dồn vào hai cánh tay, quát tới một đao với tốc độ cực nhanh.

Tô Mẫn tuyệt nhiên không chống đỡ kịp, lúc này mới nghiệm ra cái gọi là nhĩ thính vi hư nhãn kiến vi thực[73] ... Trước đây, khi nghe đồn đãi về mức độ lợi hại của Viên Liệt, nàng cứ tưởng bản thân đã chuẩn bị tâm lý hoàn hảo. Thế nhưng, hiện tại tận tay giao chiến, nàng mới thấu hiểu cái gọi là cao thủ! Tự tâm Tô Mẫn biết rõ, nếu chỉ luận về võ nghệ, nàng căn bản không phải là đối thủ của Viên Liệt, xem ra Thanh Di có mai phục kiểu gì cũng vô dụng thôi...

Tô Mẫn do dự lại thêm mất tinh thần, xét thấy bản thân sẽ thất bại, lúc bấy giờ còn sợ thua quá khó coi. Gặp trường đao của Viên Liệt giáng xuống lần thứ hai, nàng biết tuyệt đối không đỡ nổi một đao này, nhất định phải tránh né. Thân thể theo bản năng di chuyển, Tô Mẫn khẽ nghiêng mình tránh đao, sau đó từ bên sườn phản công. Tô Mẫn nghĩ binh khí của mình ngắn nhỏ nên tương đối linh hoạt, binh khí của Viên Liệt dài, cận chiến sẽ mất đi lợi thế... Tuy nhiên, điều đó lại vừa vặn nằm trong dự tính của Viên Liệt.

Viên Liệt thấy Tô Mẫn tránh xong chiêu này thì đột ngột hạ thấp người, đồng thời xoay chuyển đao trên lưng, chuôi đao hướng ra phía trước thân đao quay ngược về đằng sau.

Tô Mẫn không ngờ tới Viên Liệt lại đột nhiên đổi thế nên không kịp phản ứng, chỉ nghe trong gió có diêm chẳng lành... Định thần lại thì Viên Liệt đã sớm chờ nàng, cán đao tựa như côn, trực tiếp thúc vào ngực nàng... Một tiếng thịch vang lên.

Ân Tịch Ly chau mày___đòn này khẳng định rất đau, Viên Liệt thật chẳng thương hương tiếc ngọc gì cả!

Ân Tịch Ly nào biết, kỳ thực một chiêu này Viên Liệt đã giữ lại năm thành lực đạo, bằng không Tô Mẫn không chết cũng phải trọng thương.

Cứ như vậy, một Tô Mẫn kiên cường thoáng cái... bật ngửa ra ngã xuống đất, cổ họng dâng lên vị tanh ngọt. Nàng thẫn thán không ổn, rồi liều mạng nuốt vào ngụm máu vừa tràn đến miệng, không để phun ra.

Viên Liệt cũng khẽ nhú mày.

Nếu Tô Mẫn cứ thổ huyết ra, cùng lắm nàng chỉ bị tổn thương khí huyết, ngụm máu kia nếu không thổ ra, chắc chắn sẽ gây nội thương.

Quả nhiên, Tô Mẫn liền cảm thấy ngực ứ đau, mắt hoa lên, cắn răng chịu đựng, tự cảnh báo bản thân tuyệt đối không được ngất đi, bằng không bộ dáng chật vật sẽ khiến nàng mất hết thể diện!

Phải qua một hồi lâu, khí sắc của Tô Mẫn mới dần dần bình ổn lại, nàng chống đao đứng dậy, nhìn thẳng vào Viên Liệt.

Sau một khắc, bất chợt Tô Mẫn thở dài rồi gật đầu, “Viên tướng quân lợi hại, Tô Mẫn xin nhận thua.”

Đâu đó có tiếng tiếc than của quần thần Nam quốc, nhưng đều bị võ nghệ của Viên Liệt làm cho khiếp sợ.

Tô Mẫn công phu không tồi, vậy mà chẳng đỡ nổi vài chiêu của hắn, thế mới biết Viên Liệt là nhân vật lợi hại đến mức nào?! Nếu lưỡng quân thực sự đối đầu, dù có phái hết đại tướng của Nam quốc ra vẫn chưa chắc có thể thắng được hắn.

Đồng thời, Viên Liệt cũng có cái nhìn khác xưa đối với Tô Mẫn___Tô Mẫn quả rất kiên cường!

Một chương vừa rồi, đến nam nhân võ lực cao thâm còn chưa hấn chống đỡ nổi, Tô Mẫn vì giữ uy nghi trước mặt quần thần, giữ gìn thể diện của Nam quốc lẫn sĩ diện của bản thân, thà rằng thụ thương cũng phải nuốt xuống cho được ngụm máu kia, chỉ dựa vào điểm ấy thôi đã đủ thấy nha đầu này thật đáng nể.

Không chỉ Viên Liệt, đông đảo tướng sĩ trong Viên gia quân đều dành cho Tô Mẫn đôi phần kính trọng.

Bọn họ sát cánh bên Viên Liệt đã lâu, tất biết rõ Viên Liệt mà nghiêm túc lên thì đáng sợ đến mức nào, đều tự đáy lòng, đối Tô Mẫn phát sinh vài phần kính nể, huống chi nàng còn là một cô nương xinh đẹp như thế!

Ân Tịch Ly nhìn thấu trong mắt, liền nhướn nhướn mày nói với Tước Vĩ, “Ai, hiện tại, có lẽ trong quân doanh, trên dưới cũng hơn phân nửa tướng sĩ nguyện ý thú nha đầu kia rồi? Tiếc là nàng không chịu mở rộng tầm mắt a!”

Tước Vĩ bật cười, chỉ vào đám bách tính Nam quốc đang xem náo nhiệt phía trước, “Vừa hay a, phỏng chừng có hơn phân nửa số cô nương trong đám đó muốn gả cho người, bất quá lúc này, hầu như toàn bộ đều muốn gả cho Viên Liệt rồi.”

Tịch Ly co giật mi mắt, nhìn lại toán cô nương, cả đám đang ríu rít như chim non ngược mặt nhìn Viên Liệt, tim bắn ra tới tấp.

Ân Tịch Ly bĩu môi, “Viên Liệt chết tiệt, dám chơi trội hơn ta!”

Tước Vĩ và Tiêu Lạc đưa mắt nhìn nhau, Ân Tịch Ly ngoài miệng tỏ ra cường ngoạo, nhưng mặt mũi trông thế nào cũng thấy rất phẫn chấn.

Viên Liệt vẫn đứng nguyên trên lôi đài, quay sang quan sát Viên Lạc đang tỷ thí cùng Hạ Vũ ở bên kia.

Hắn tra đao vào vỏ, sau đó thuận tay ném xuống cho tùy tùng phía dưới, vung tay nhắc chân ung dung tiêu sái khôn tả, lập tức khiến các cô nương Nam quốc đi xem tỷ thí đều tâm hoa nộ phóng, mà Viên Liệt thì lại hồn nhiên không phát giác ra, chỉ khẽ nhíu mày nhìn trận tỷ thí kế bên.

Ân Tịch Ly cảm thấy vừa tức lại vừa buồn cười, lắc đầu không phản bác.

Tại sao Viên Liệt nhíu mày? Bởi vì Viên Lạc và Hạ Vũ thực sự đang quá liều lĩnh... Phải nói chính xác là Viên Lạc đang liều mạng.

Hạ Vũ không hề dùng toàn lực, bản thân hắn vốn mạnh hơn so với Viên Lạc, song, phản ứng của Viên Lạc thật khiến người khác phải kinh hoàng.

Rốt cuộc Ân Tịch Ly cũng biết được, tại sao những lúc đối mặt với Viên Liệt, Viên Lạc lại mất tự tin đến thế, nguyên nhân là... thực lực của hai huynh đệ cách nhau không phải chỉ có một chút mà thôi.

Viên Liệt mạnh hơn Viên Lạc nhiều lắm... nhiều đến nỗi Viên Lạc có tận lực cả đời cũng không thể vượt qua được, thảo nào hắn không hận, hắn chỉ thất vọng vì lão thiên bất công mà thôi.

Hạ Vũ vốn định đánh một trận cầm chừng với Viên Lạc, đợi đến khi Viên Liệt thắng thì mã mã hồ hồ[74] dứt điểm trận đấu, chẳng ngờ Viên Lạc lại liều mạng dốc toàn lực, thậm chí còn không quản sinh tử xuất đòn hiểm cầu thắng.

Kỳ thực Hạ Vũ cũng có chút không đành lòng, tiểu tử Ân Tịch Ly này rõ là tạo nghiệp chướng, Viên Lạc vì hắn nguyện ý liều mạng như thế, khiến kẻ khác nhìn vào mà lòng thấy chua xót.

Nhưng Hạ Vũ không thể nào bại bởi hắn được, thấy Viên Liệt đã thắng trận, ý thức được cũng đến lúc mình nên thu tay lại rồi, liền tung người vận dụng khinh công hòng lui binh.

Viên Lạc xuống tấn thủ thế, với thế thủ này cho dù gặp phải chiêu thức gì cũng không đáng ngại.

Tiếc rằng Hạ Vũ là cao thủ chốn giang hồ, khinh công tuyệt đỉnh! Hắn thi triển động tác cực nhanh, đột ngột biến mất khỏi tầm nhìn của Viên Lạc. Thoáng cái đã đáp xuống ngay phía sau Viên Lạc.

Hạ Vũ xoay một bước rồi vung kiếm lên... áp vào cổ Viên Lạc, sợ hắn liều lĩnh quá mức mà tự gây tổn thương, nên cố tình dồn sức tung cho hắn một chưởng, khiến hắn tạm thời mất đi sức phản kháng.

Một chiêu trí mạng, tất cả mọi người đều thấy rõ, Viên Lạc đã thua!

Ân Tịch Ly cúi mặt nhìn xuống, tự đáy lòng trở lên một chút không đành.

Trên mặt Viên Lạc lộ rõ vẻ tiếc nuối, ánh mắt hàm chứa nỗi bất cam.

Tịch Ly đâu phải vô tình, ai mà chẳng có tâm! Có người nguyện chết vì mình ai lại không cảm động ... Thế nhưng trong chuyện tình cảm, đâu phải hễ ai tốt với mình thì đều có thể tùy tiện đáp lại, cũng chẳng thể nói đến chuyện công bằng. Yêu hay không yêu, cho đi nhiều lắm, bắt quá chỉ nhận được mỗi ánh mắt áy náy mà thôi.

Viên Lạc quay đầu lại, bắt gặp cái nhìn áy náy của Ân Tịch Ly, tuy đôi mắt nhu hòa, nhưng ý tứ trong đó vẫn rất rõ rệt, không yêu, thủy chung vẫn không yêu!

Nhất thời, Viên Lạc chợt nhớ đến con bạch mãng xà hắn đã từng nuôi.

Hắn theo Viên Liệt đánh thắng trận, đoạt được một con bạch mãng xà từ tay kẻ địch, địch chẳng qua chỉ nuôi xà ấy để làm vũ khí, nhưng hắn thì thích thật lòng, muốn giữ lại nuôi dưỡng bên người.

Tiếc rằng xà không chịu ăn bất cứ thứ gì, sau đó thì chết đói, ánh mắt ấy dường như cũng tương tự... đó là nhân thân muốn biểu tỏ: đã lựa chọn rồi, không bao giờ thay đổi.

Viên Lạc thu hồi binh khí, khẽ thi lễ với Hạ Vũ rồi xoay người bước thẳng xuống lôi đài, không quay đầu lại, băng qua trước cửa trường bông của Ân Tịch Ly cũng chẳng hề dừng chân.

Tiêu Lạc khe khẽ thở dài, lẩm bẩm, “Việc gì phải tự làm khổ mình a...”

Thanh âm như tơ, chậm rãi theo gió đêm phiêu tán, chẳng biết Viên Lạc có nghe được hay không, nhưng lại gieo thẳng vào lòng Tịch Ly...

Người tốt trong thiên hạ sao mà nhiều quá, thế nhưng mỗi cá nhân chỉ có thể chọn lấy một người.

Đúng là có rất nhiều kẻ thích hợp, nhưng để thực sự toàn tâm toàn ý tiếp nhận, chung quy chỉ có một người. Vì một người không hề yêu mình mà bất chấp tất cả quả thật là vĩ đại, tuy nhiên lại ứng với câu nói kia___Cớ gì phải tự làm khổ mình?!

Trận tỷ thí chung cuộc, Viên Liệt đối đầu với Lưu Ly.

Hạ Vũ nhận thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, hơn nữa tập thể chúng nhân dưới đài đều cho rằng, luận về công phu Lưu Ly không có cửa thắng Viên Liệt, Hạ Vũ mắng thầm trong bụng, nhưng tính ra dù có đấu nghiêm túc với Viên Liệt thì hẳn vẫn thua.

Nghĩ đoạn, Hạ Vũ chấp tay trước Viên Liệt, “Viên tướng quân võ nghệ cao cường, tiểu nữ tự thấy hổ thẹn.”

Ân Tịch Ly vốn dĩ đang rất thương tâm, vừa có phần cảm khái vì bản thân hẳn không hề có dù chỉ một chút ý niệm về cái loại nữ nhi tình trường kia với Viên Lạc... Đột nhiên nghe được câu ‘tiểu nữ’ kỳ quái của Hạ Vũ, lập tức phụt cả ra.

Đến Viên Liệt còn phải run lên, da gà nổi toàn thân.

Hạ Vũ chứng kiến toàn bộ, ngực chữm má nó___Lão tử làm thế là vì ai?! Các người còn cười được hả!

“Cáo từ!” Nói đoạn, Hạ Vũ nhảy xuống lôi đài một phát, phi thân mấy cái biến mất dạng.

Trận tỷ võ chiêu thân này, người thắng cuộc chính là Viên Liệt.

Chúng tướng Viên gia quân reo hò, cũng chẳng biết bọn họ đây là chúc mừng nguyên soái thắng lợi, hay là chúc mừng Viên Liệt được thành thân với một nam nhân nữa.

Tuy rằng Tô Mẫn không hề muốn buông tha Ân Tịch Ly, thế nhưng đã tỷ thí thua tâm phục khẩu phục, đành cố nén đau thương mà xuống đài.

Tước Vĩ nhắc chân khẽ đạp Ân Tịch Ly, lúc này đang tựa vào cửa trường bông ngậy ngốc nhìn Viên Liệt, “Được rồi, thích thì đợi trở về từ từ mà ngắm không được a? Mau nhanh lên! Chính sự quan trọng hơn, chậm trễ là lỡ mất cơ hội đó.”

“Nga, đúng!” Ân Tịch Ly sực tỉnh, vội vã chạy đi tìm Tô Mẫn.

53. Chương 53: Tình Hữu Độc Chung

Ân Tịch Ly lao đi tìm Tô Mẫn, bắt gặp nàng mang vẻ mặt phờ phạc ngồi ở một góc, không rõ là buồn vì thua hay bị thương thế làm cho khó chịu.

Tịch Ly cũng lấy làm lạ, đã không có tình ý, cớ sao phải nhọc công mà đến? Nghĩ muốn trấn an nàng vài câu, “Nam vương, không sao chứ?”

Hiện tại Tô Mẫn đang ầm ứ trong lòng, tỷ võ bại dưới tay Viên Liệt thì quả là tâm phục khẩu phục, nhưng cứ thế mà để vuột mất Ân Tịch Ly khiến nàng không cam tâm!

Thấy Ân Tịch Ly tiến đến, dùng ngữ điệu ôn nhu hỏi han, ngực Tô Mẫn càng thêm rối như tơ vò, lòng hiếu thắng cùng nổi bất cam chòng chéo ngổn ngang.

“Thụ thương nặng lắm a?” Tịch Ly thấy nàng nhú mày lặng thinh, bèn cố tìm cách gợi chuyện, khuyên Tô Mẫn kết bái với mình, nghiêm túc thì, trở thành đại ca của nha đầu kia là tốt nhất.

Tô Mẫn đang thất chí, chợt cảm giác Thanh Di ở sau lưng ngấm kéo tay áo nàng một cái.

Tô Mẫn nhanh trí hiểu ra, nhớ ngay tới kế hoạch các nàng đã chuẩn bị sẵn, nếu bên phía Viên Liệt dùng thủ đoạn để thắng cuộc tỷ thí, lập tức bắt động phòng! Chỉ cần Viên Liệt hay Ân Tịch Ly khước từ, nghĩa là hôn sự này coi như thất bại! Bọn họ đừng tưởng chỉ lừa bịp vớ vẩn mà qua được ải!

“Nam vương, kỳ thực ta và Nam vương coi như cũng hữu duyên, nếu không thể kết phu thê, hay là...”

Tịch Ly chưa kịp dứt lời, Tô Mẫn đã lập tức khoát tay ngăn lại, nói, “Tịch Ly chớ nên vì thế mà tiếc nuối, người và Viên Liệt rất môn đăng hộ đối, đáng phải chúc mừng. Hôm nay còn ở tại Nam quốc, ta cũng nên làm tròn bổn phận chủ gia, không bằng thế này, ta giúp người thành toàn hỷ sự, phải làm cho thật oanh oanh liệt liệt thì mới thể hiện được hết khí khái của Nam quốc ta.” Nói xong, bất chấp cả Ân Tịch Ly đang mực trừng khẩu ngọc, hạ lệnh cho mọi người hồi cung trước rồi tùy ý thương nghị việc tiến hành đại hôn.

Tô Mẫn ngoảnh mặt đi thẳng, để lại Ân Tịch Ly đứng chết trân tại chỗ.

Viên Liệt nghe được, kéo Ân Tịch Ly qua, hỏi, “Người đã nói chưa?”

Ân Tịch Ly méo mào, “Chưa kịp nói.”

“Sao người không chịu vào thẳng vấn đề a!” Viên Liệt thật muốn chết quách cho xong, “Người coi, bình thường khi trách mắng ta thì cái miệng người nhanh nhẹn lắm mà, sao lúc này lại ngây ra như thế hả?!”

“Người mới là ngốc đó!” Tịch Ly bốc hỏa, “Rõ ràng Tô Mẫn đã tính kế sẵn, ngộ nhờ thua trận thì sẽ dùng chiêu này dĩ thoả vi tiến, xem ra chúng ta sắp phải làm trò cười cho thiên hạ rồi... Thật không ngờ a, sao nha đầu kia lại tự chui đầu vào ngõ cụt chứ?!”

“Người bảo nên làm gì bây giờ?” Viên Liệt hỏi, “Lẽ nào thật sự phải thành thân?”

“Thế sao được?!” Tịch Ly túm lấy Viên Liệt, “Đi, mau nghĩ biện pháp khác!”

Vừa bước qua cửa quân doanh, một tham báo đến tìm Viên Liệt tấu tình hình quân sự trọng yếu, Viên Liệt phải rời đi, để Ân Tịch Ly tự nghĩ kế trước, đợi quay về sẽ lại tiếp tục.

Tịch Ly nghĩ kiểu gì cũng không ra biện pháp, bèn chạy đến phòng Tước Vĩ.

Tước Vĩ thấy mặt hần u ám thì ngỡ ngàng, “Tiểu Ân tử, có chuyện gì vậy? Chẳng phải Viên Liệt vừa thắng sao?!”

Ân Tịch Ly thuật lại việc Tô Mẫn muốn lo liệu hỷ sự cho bọn hần, Tước Vĩ nhướn mày, “Thế thì cứ thành thân thôi? Có vấn đề gì đâu?”

Tịch Ly tức đến nỗi chẳng buồn đánh hần, mà là lao luôn vào bầu cái bụng béo của hần.

Tước Vĩ nhanh nhẩu tránh đi, “Được rồi được rồi, Tô Mẫn cũng đâu còn cách nào khác, dùng chiêu này có hơi mù quáng, tự chặt đứt đường lui của chính mình mà!”

“Nhưng kiểu này là buộc ta phải thành thân cùng Viên Liệt hoặc trở mặt với Nam quốc rồi!” Tịch Ly phẫn nộ, “Cả một quá trình coi như mất công vô ích.”

“Vậy thành thân đi!” Tước Vĩ vừa phát ngôn, Ân Tịch Ly hung hăng liếc mắt trừng hần.

“Ai, nếu người đã chấp nhận được chuyện tỷ võ chiêu thân, muốn Viên Liệt thắng thì cũng được toại nguyện rồi, sao còn không chịu thành thân?” Tước Vĩ nhún mày hỏi hần, “Thẹn thùng hả?”

“Thẹn thùng cái quái a!” Ân Tịch Ly ngồi cạnh hần lăm bầm, “Không dám gặp dịp thì chơi đâu, hiện tại chơi giả làm thật rồi chẳng biết hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào nữa!”

Tước Vĩ cười lắc đầu, “Các người cũng thật là có thú, kết quả tỷ võ chiêu thân này khắp thiên hạ đều đã biết, còn gặp dịp thì chơi cái gì a? Lừa mình dối người sao?”

Tịch Ly nhăn nhó, Tước Vĩ trông ra cửa, hỏi, “Tiểu tử Viên Liệt đâu? Không đến cùng người à?”

“Giữa đường gặp phải tham báo, bảo là vùng biển tây nam có quân vụ khẩn cấp, hoàng thượng cũng hạ chỉ lệnh hần mau đến bình định hải khấu (cướp biển).”

“Còn có thể lưu lại bao lâu?”

“Không quá ba ngày.” Tịch Ly thở dài, “Hay là khỏi thành thân, cứ chạy luôn đi?”

Tước Vĩ nhướn mày một phát, nhìn Tịch Ly, “Tiểu tử ngươi tính lâm trận lui bước ư? Không có khí phách!”

“Nào có?!” Tịch Ly bất bình hết sức, “Lão gia tử ngươi hồ đồ rồi a? Trong chuyện này Viên Liệt còn bế tắc hơn cả ta, làm sao có thể chấp nhận được!”

“Vì sao không thể?” Tước Vĩ phe phẩy quạt, “Tại Nam Cảnh nam phong thịnh hành, chính hoàng đế đi đầu còn ai dám ý kiến này nọ nữa?”

“Đúng là Nam Cảnh thịnh hành nam phong thật, nhưng trước nay trong những triều đại nam phong thịnh hành, được mấy người là nam hậu đầu a?” Ân Tịch Ly cười khẩy một tiếng, “Huống hồ Viên Liệt còn chưa đoạt được giang sơn, ta hiện tại bất quá chỉ có một chức vụ khiêm tốn, nóng vội công khai đứng về phía Viên Liệt, chẳng khác gì tự chặt đứt đường lui của bản thân, về sau muốn hỗ trợ Viên Liệt cũng khó khăn!”

“Ha ha.” Tước Vĩ gật đầu, “Ngươi sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của Viên Liệt sao?”

“Còn có bản thân ta nữa!” Tịch ly bất mãn nói, “Tóm lại hiện tại chưa phải lúc, nên tận lực tránh đi hôn sự này!”

“Tiểu tử, ngươi có từng nghĩ đến...” Tước Vĩ vỗ vai Ân Tịch Ly, “Đôi khi vòng vo mãi, cũng không bằng thẳng thắng lấy một lần? Đối phương chưa hẳn là người xấu, ta nghĩ Tô Mẫn chỉ bị dồn vào bước đường cùng thôi, hà tất phải bắt nàng bỏ cuộc ngay, có gì từ từ mà thương lượng!”

Tịch Ly im lặng trầm mặc.

“Có một việc, ta không nói chắc ngươi cũng thừa biết.” Lão đầu trầm ngâm một lát, “Sở dĩ Trần Tĩnh trọng dụng ngươi là bởi vì ngươi không ưa Viên Liệt, không hề nể mặt hắn, song Viên Liệt dường như lại rất có hảo cảm với ngươi... Thứ nhận thức sai lầm này, chính là lợi thế của ngươi! Hai người càng bất hòa, cơ hội của ngươi càng lớn!”

Tịch Ly nhìn Tước Vĩ một hồi lâu rồi gật đầu, “Ta hiểu rõ, cũng biết phải làm thế nào rồi.”

...

Viên Liệt nghe quân báo xong, hay tin bọn hải khấu đã bắt đầu quấy nhiễu ngư dân vùng duyên hải đông nam, thậm chí còn lên bờ cướp bóc. Cứ đà này thì rất có khả năng dẫn đến đại họa, cần phải thanh trừng ngay, hơn nữa còn khá cấp bách, tốt nhất là nên khởi hành trong vòng ba ngày. Thế nhưng, việc Tô Mẫn vẫn chưa giải quyết xong, muốn hắn thành thân cùng Ân Tịch Ly, khẳng định ba ngày là không đủ, phải làm sao cho ổn thỏa đây?”

Đang lúc nguy cấp, chợt thấy Tịch Ly đến, “Viên Liệt, chuẩn bị rút quân!”

Viên Liệt sững sốt, ngẩng đầu nhìn Ân Tịch Ly đầy khó hiểu, “Rút?”

“Chốc nữa ngươi đi tìm Tô Mẫn, giải thích rằng thật ra ngươi định cố ý thua đệ đệ nhà mình, chẳng ngờ lại xuất hiện Lưu Ly kia, hôn sự này không thể thành được vì ngươi không có cảm tình với ta, thậm chí ta còn ghét ngươi. Ngươi hiện đang có quân báo khẩn cấp phải xử lý, không rảnh để quản chuyện này nữa, bảo Tô Mẫn đến tìm ta đi!”

Viên Liệt cau mày, nghe Ân Tịch Ly nói xong thì trầm mặc một lát rồi hỏi, “Mục đích là gì?”

“Cầm chân Tô Mẫn.” Tịch Ly nói, “Chúng ta đến phía đông bình định hải khấu, đồng thời không để Tô Mẫn vạch mặt!”

Viên Liệt cười cười, “Kỳ thực ta không ngại cùng ngươi động phòng hoa chúc.”

“Biến.” Tịch Ly đập hấn một cước, “Đừng gàn dở! Có làm hay không đây?”

Viên Liệt ngẫm nghĩ xong cũng không truy vấn nguyên nhân nữa, gật đầu một cái, “Lập tức thi hành!”

Tịch Ly thấy hắn đáp ứng thẳng thừng như thế, trong lòng chợt khó chịu kỳ lạ, Viên Liệt đã hiểu tâm ý của mình chưa hay nguyên bản vẫn còn mơ hồ?!

Nghĩ đi nghĩ lại, Tịch Ly cho rằng đều là đại nam nhân, cứ đa sầu đa cảm mãi thật chẳng ra thể thống gì... Bèn gật đầu ly khai.

Tịch Ly đi rồi, Viên Liệt vốn định chuyên tâm xử lý công vụ, nhưng cổ kiêu gì cũng không thể tập trung tinh thần được, đành buông sách xuống, chậm rãi tản bước vòng quanh quân trường.

Vờ như không yêu hay thực sự không yêu, quả là khiến người ta rối rắm.

“Đại ca.”

Một khắc sau, Viên Lạc tới.

“Chưa ngủ sao?” Viên Liệt thấy tâm tình của hắc đường như cũng không tệ như tưởng tượng, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Ta nghe nói vùng đông nam có cấp báo, nên đến xem chuyện gì.”

Viên Liệt đưa quân báo cho hắc, “Tự đọc đi.”

Viên Lạc nhìn thoáng qua không khỏi nhíu mày, “Đại ca... Bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Ta đi thương lượng với Tô Mẫn một phen, hủy bỏ hôn sự rồi chúng ta lên đường tới phía đông bình định hải khấu.” Viên Liệt đáp, ngữ khí dứt khoát.

“Hủy bỏ hôn sự?” Lòng Viên Lạc khê động, “Chỉ là nhất thời hay trì hoãn lâu dài?”

“Hủy luôn.” Viên Liệt trả lời, “Nguyên bản vốn chẳng có gì cả, gặp dịp thì chơi thôi, Tịch Ly cũng có ý này.”

“Nga.” Dù Viên Lạc chẳng để lộ ra biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại rất phấn khởi, không thành thân thì tốt, vẫn còn cơ hội.

“Người mau chuẩn bị, ngày mai chúng ta khởi hành đến phía đông, dẹp yên hải khấu.” Viên Liệt nghiêm mặt nói, “Chính sự quan trọng hơn, những thứ khác để sau hắc hay!”

“Đúng.” Viên Lạc xoay người đi, bụng thở phào nhẹ nhõm_Quả không sai, tuy Viên Liệt ghét thua, thế nhưng cho đến thời điểm này, vương vị vẫn là tối trọng yếu... chỉ e Tịch Ly cũng đã biết việc này rồi.

Sớm hôm sau, Viên Liệt đã đến tìm Tô Mẫn, nói với nàng chuyện muốn hủy hôn sự để tới vùng duyên hải đông nam bình định hải khấu, quân vụ khẩn cấp.

Tô Mẫn nghe qua đúng với ý nguyện, hiển nhiên là hết mực vui vẻ, nhưng cũng lấy làm tiếc, thế là Tịch Ly phải đi rồi sao?

Viên Liệt nói xong định cáo từ rồi đi, Tô Mẫn liền hỏi, “Tịch Ly không có ý kiến gì về việc này sao?”

Viên Liệt lắc đầu, “Kỳ thực đây cũng là ý của Tịch Ly, chẳng giấu gì Nam vương, lần này quả thật ta đã có chút tư tâm, muốn hỗ trợ Viên Lạc một phen, không ngờ giữa chừng xuất hiện Lưu Ly kia, đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.” Kể đến đây, Viên Liệt hít sâu một hơi, kế tiếp phải nói ra những lời trái với lương tâm, để nói được những điều trái lòng mình, chẳng ngờ lại khó khăn đến thế, “Giữa ta và Tịch Ly cũng không hề tồn tại thứ tình cảm đó, cho nên buộc lòng phải chấm dứt chuyện hoang đường này ở đây, ai, hy vọng chuyện đừng truyền ra ngoài tránh phát sinh quá nhiều phiền phức.”

Tô Mẫn nghe Viên Liệt nói xong, ngược lại còn cho rằng đúng là trời cao biển rộng, chỉ cần Viên Liệt không có ý gì với Ân Tịch Ly là tốt rồi, bản thân nàng vẫn còn cơ hội! Lại nghĩ, hiện thời Nam quốc cũng đang cần được hảo hảo chấn chỉnh, công vụ chất chồng như núi chưa xử lý hết, nên lấy sự nghiệp làm trọng, những chuyện khác để sau hãy bàn.

“Vậy Tịch Ly có ở quân doanh không?” Tô Mẫn muốn đến cáo biệt Ân Tịch Ly, bèn hỏi ý hắc.

Viên Liệt gật đầu, “Tịch Ly bảo, nếu người có việc gì thì cứ tới tìm hắc.”

“Nga!” Tô Mẫn vui ra mặt, vốn dĩ Ân Tịch Ly luôn một mực tránh né, thế mà bây giờ lại muốn mình đi tìm hắc, phải chăng là đã chịu mở lòng rồi?

Tô Mẫn thấp thỏm trong lòng, vừa ly khai Viên Liệt, liền tiến thẳng đến đại doanh của Ân Tịch Ly.

Tịch Ly đang thu xếp đồ đạc, hết đợt này sẽ đi về phía đông, mấy ngày nay hắn đã mua rất nhiều sách tại Nam quốc, đặc biệt là những ghi chép về phong thổ địa lý vùng Nam quốc, định đem theo đọc trên đường.

Lúc Tô Mẫn đến, hắn đang gắng sức nhét bộ y phục cuối cùng vào cái rương đã vung đầy, nhưng dùng mọi cách vẫn không đóng lại được.

Tịch Ly nổi trận lôi đình, lẽ nào ta đây mà đầu không lại một bộ y phục nhà người?

Tô Mẫn thấy bộ dáng sống chết nhét y phục vào rương của hắn trông hết sức khả ái, nhin không được liền bật cười.

Tịch Ly xoay mặt ra cửa, “Nga, Nam vương a.”

“Sao người lại nhét y phục như thế?” Tô Mẫn tiến tới, giúp hắn lấy hết y phục ra gấp lại chỉnh tề, xếp vào trong rương, nhìn lại, không những có thể chứa vừa hết, còn dư ra được một khoảng trống, đủ để chứa thêm vài quyển sách nữa.

Ấn Tịch Ly nhướn mày một cái—Quả có khiếu hiền thê lương mẫu, làm hoàng đế thật quá đáng tiếc!

“Nghe đâu các người phải đi?” Tô Mẫn nói với khẩu khí miễn cưỡng.

“Đúng vậy.” Tịch Ly cũng lấy làm tiếc, “Nam quốc rất thú vị, tiếc là vẫn chưa được thưởng ngoạn một vòng.”

“Ta đưa người đi du ngoạn nha?” Tô Mẫn cười hỏi, “Chỉ cần một ngày là đủ rồi, có vài chỗ hay ho người chưa tới bao giờ đâu! Không đi rất đáng tiếc.”

Tịch Ly nơm nớp lo sợ nhìn Tô Mẫn, thầm nghĩ, người không gạt ta ra ngoài sau đó bá vương ngành thượng cung... không phải, ngành cung thượng bá vương chứ.

Tô Mẫn gặp thái độ của hắn bèn nổi giận, dọa hắn, “Ta có phải mẫu lão hổ đâu mà đi ăn thịt người a! Nhận hảo tâm không biết hảo báo đáp!”

Tịch Ly gãi gãi đầu, chẳng phải đây chính là điệu bộ của mẫu lão hổ sao, liền gạt đầu, “Vậy thì đi thôi.. chúng ta dạo một vòng.”

Thế là, Tô Mẫn vui vẻ hăng hái kéo Tịch Ly xuất môn.

Hai người vận trang phục thường dân, nói nói cười cười đi thăm khu chợ sầm uất nhất, mua rất nhiều thổ sản, còn đổi cho Ấn Tịch Ly cả một bộ y phục màu lam hoa văn nhuộm bằng sáp đúng kiểu y phục dân tộc, mặc vào trông cũng bắt mắt.

Tính cách Tịch Ly khôi hài, lại bác cổ thông kim, cùng hắn đồng hành, Tô Mẫn trò truyện rất ăn ý, nhận thấy người này quả là thân thiện dễ mến.

Tham quan đây đó chưa đủ, Tô Mẫn còn gọi người chăn voi có tiếng dắt đến hai đầu tượng, cả hai cười voi băng qua rừng rậm.

Tịch Ly cầm theo một quả dưa, tám tác khen thú vị.

Ra tới bãi cát trắng cạnh biển, Tô Mẫn đi bắt cá về nướng, Tịch Ly ngồi xõm trên bờ cát trắng, để chân trần, lấy một cành cây khều khều hai con rùa nhỏ vừa nở.

Tô Mẫn bước tới bên cạnh, khê hỏi hắn, “Nơi này tốt chứ? Có thể an nhàn mà sống, có sao còn phải quay về với lối sống tranh đoạt đầy tình phong huyết vũ! Người có thể lưu lại đây, ta sẽ tập hợp hết những cuốn sách hay nhất trong thiên hạ cho người đọc, ngày ngày người đọc sách, lúc mệt mỏi thì đến ngắm biển, có gì bất hảo đâu?”

Tịch Ly chống cằm tưởng tượng một chỗ, không khỏi tán thưởng, “Ấn... quả thật chẳng khác gì đời sống nhân gian tiên cảnh nha.”

“Đúng vậy!” Tô Mẫn vừa nướng cá vừa nói với hắn, “Tịch Ly, ta thật tâm thích người, người hãy cân nhắc một lần đi.”

Ấn Tịch Ly xoay mặt nhìn Tô Mẫn hồi lâu, nói, “Người đưa tay cho ta một chút.”

Tô Mẫn khó hiểu, đưa tay trái cho hắn.

Ân Tịch Ly xua xua tay, “Nam tả nữ hữu, cần xem tay phải.”

Tô Mẫn liền duỗi tay phải ra cho hắn.

Tịch Ly cầm tay nàng lên xem tướng, nhìn xong vài lần thì cau mày ____Hoang phí nửa đời trong tịch mịch, si dại vì ai mà chung tình.

Tịch Ly khẽ lắc đầu, buông tay Tô Mẫn, xoa đầu nàng, “Tô Mẫn.”

“Ân?” Tô Mẫn bất ngờ khi lần đầu tiên được nghe Ân Tịch Ly gọi tên họ nàng, chứ không phải khách khách khí khí gọi bằng Nam vương.

“Kỳ thực ta cũng rất thích người.”

Tô Mẫn tròn mắt.

“Không phải thích kiểu đó.” Tịch Ly áy náy cười cười, “Tính cách người như thế, ta có khuyên kiểu gì đều vô dụng, bất quá, dù không thể làm tình nhân, ta cũng không muốn chúng ta trở thành địch nhân của nhau.”

Tô Mẫn chăm chú nhìn Tịch Ly một hồi lâu, đưa tay gạt đi, “Nếu vậy thì chúng ta cứ giao ước, dù không làm tình nhân, cũng vĩnh viễn không trở thành địch nhân!”

Tịch Ly nhướn miệng cười vỗ tay tán thưởng nàng, “Ân, giao ước thành.”

54. Chương 54: Dứt Tình Đoạn Ái

Đêm xuống Tịch Ly mới quay về, một mình tiến vào quân doanh.

Quân doanh ban đêm không hề có đèn hỏa rực rỡ, cũng không có xa thủy mã long[75] ồn ào náo nhiệt. Hai bên doanh trường được thấp đèn, lính gác lặng lẽ đứng nghiêm bất động như tượng gỗ, binh sĩ đi tuần tra chỉnh tề nhịp bước.

Ánh trăng nhàn nhạt bị mây mù che khuất, mờ lung lan tỏa... Đó đây quanh doanh trường, vang vọng thanh âm đối thoại khe khẽ, xen lẫn tiếng trò chuyện giải sầu của các tướng sĩ còn có cả tiếng đoán địch (sáo nhỏ) tấu dạo khúc.

Tịch Ly hiện tại đầu óc trống rỗng, bước thong dong vô định về phía trước, dựa vào quán tính lần theo đường trở về quân trường, tất cả cảm xúc đang dâng trào đều mờ lung, vô thực.

“Tịch Ly...”

Tịch Ly đang đi phía trước, mơ hồ nghe có ai đó gọi mình, nhưng không thể nào phản ứng lại được.

“Tịch Ly?”

Thanh âm rõ ràng hơn từ sau vọng đến.

Tịch Ly vẫn miễn cưỡng không muốn phản ứng, vả lại đây cũng chẳng phải là thanh âm mà hắn muốn nghe thấy.

“Tịch Ly a, người còn đi tiếp thì sẽ tông vào quân trường đó.”

Tịch Ly vừa định thần lại, ngẩng đầu quan sát, trước mặt chính là đường vào đại doanh, làm gì có quân trường nào cản lối.

“Sao trở về muộn vậy a, chúng ta sắp khởi hành rồi, người vẫn chưa thu dọn đồ đạc xong khiến đại ca đi tìm khắp nơi.”

Chạy đến nói chuyện với hắn chính là Viên Lạc.

Tịch Ly giương mắt nhìn nhìn hắn, gạt đầu, “Ân, thì ta quay về rồi đây.”

“Người đã đi đâu vậy?”

“Đi dạo với Tô Mẫn từ giờ Ngọ.”

“Nàng không làm gì người chứ?” Viên Lạc hỏi.

Tịch Ly nhìn hẩn một cái, cuối cùng trên mặt lộ ra nét cười nhàn nhạt, khẽ lắc đầu, “Không có.”

“Nga...”

“Người đi chuẩn bị đi.” Tịch Ly xoay người tiếp tục tiến về phía trước, “Ta trở về đại trưởng.”

Viên Lạc gật đầu, “Người mau mau a, tối nay hảo hảo nghỉ ngơi, đại ca bảo quân tình cấp thiết lắm, sáng mai phải lên đường ngay!”

“Hảo.” Tịch Ly đáp ứng một tiếng, quay đầu thản nhiên bước đi.

Viên Lạc đứng ở phía sau nhìn theo Ân Tịch Ly, bộ dạng thoáng chút cô độc, nhưng tuyệt nhiên chẳng hề mang bất cứ điều gì bất mãn... So với lúc trước, kỳ thực lại có vẻ thoải mái một cách lạ lùng.

Tuy bụng chứa đầy hoài nghi, thế nhưng Viên Lạc biết rõ Tịch Ly sẽ không dốc bầu tâm sự với hẩn, đành bất đắc dĩ thở dài.

Ánh trăng và ngọn đèn vẫn mờ ảo.

Tịch Ly độc hành bước đi, phía sau Viên Lạc ngoái đầu nhìn hẩn vài lần, mãi đến khi Tịch Ly rẽ qua quân trưởng, biến mất giữa màn đêm.

...

Về tới bên trong đại trưởng, Tịch Ly vừa qua cửa, liền thấy Viên Liệt đang cầm chén trà, đứng cúi đầu nhìn bản đồ địa hình trên bàn.

Tịch Ly tiến tới.

“Đã về rồi sao?” Viên Liệt ngẩng đầu nhìn hẩn một cái.

“Ân.”

“Tịch Ly, trên bàn có công văn khẩn, người xem qua đi.” Viên Liệt nhấp ngụm nước, khẽ cau mày nói, “Đám hải khấu Đông hải dường như đã nắm được tin tức, biết chúng ta sắp đến, nên tăng tốc hành động. Bọn chúng vừa chiếm khứ mấy hòn đảo có địa hình thuận lợi, vờ như để khống chế hàng vận[76], hòng đánh đòn phủ đầu trước.”

“Quả là nan giải.” Ân Tịch Ly nhíu mày, “Thánh chỉ mới từ trong hoàng cung truyền đến, mà phía bên này đã có hành động rồi, rõ ràng trong cung có nội quỷ hỗ trợ a.”

“Chưa phải nội quỷ đâu, chỉ là lũ sâu mọt thôi a.” Viên Liệt ngẫm nghĩ, “Mấy năm gần đây, chúng đục khoét vào gốc rễ, làm lung lay sức mạnh vốn đã không còn tồn tại của Nam Cảnh... Hễ quốc thái dân an là lại phát sinh vô số hại quân chi mã[77], phần lớn là bọn bất học vô thuật chỉ muốn trục lợi bỏ túi riêng, nhưng kẻ đại gian đại ác thì nhiều vô kể, còn người đại tài đại thiện lại chẳng gặp được bao nhiêu.”

“Thiên lý chi đề hội vu nghi huyết[78], giờ mà không quản, chỉ sợ ngày nào bọn chúng còn tồn tại, sẽ gây nguy hại đến bách tính ngày đó.” Ân Tịch Ly chau mày.

“Hiện tại chưa phải lúc để bắt bọn chúng.” Viên Liệt cầm chén trà đi tới, “Ta còn chưa đoạt được vương vị, không nên động tới bọn chúng.”

Ân Tịch Ly cười khinh rẻ, “Ta biết... Đối với bè lũ đó, ai lên làm hoàng đế cũng như nhau, quan trọng nhất là bọn chúng có thể kiếm được lợi lộc gì hay không thôi. Nếu lúc này người ra tay chấn chỉnh đám sâu hại trong nội bộ, bọn gian tặc nịnh thần ắt sẽ phản đối người lộng quyền... Nói cách khác, hiện tại, người cứ vờ như vô hại là thức thời nhất, đem những việc đặc tội với kẻ khác giao hết cho hoàng thất lo.”

“Ân.” Viên Liệt gật đầu, “Đạo lý đơn giản như thế, làm sao qua mắt được Ân đại tài tử nhà người.”

Ân Tịch Ly thở dài, “Bất quá trên đời này ta hận nhất là đám quan lại bất học vô thuật, chiếm địa vị nhưng hồ đồ bất tài vô dụng, trước hết cứ cho người điều tra, ghi nhớ danh tánh, ngày tháng còn dài, thời cơ đến nhất định phải hảo hảo trừng trị bọn chúng.”

Viên Liệt nghe xong, vô thức nhìn Ân Tịch Ly, “A, hiếm khi thấy người hưng trí được như vậy a, thường ngày lúc nào cũng nhạt như nước lã, cứ nghĩ mưu lập kế quyết thắng thiên lý, đời non lấp biển chẳng phải tốt hơn sao?”

Tịch Ly với tay đoạt chén trà của hắn, “Đừng ra về.”, rồi xoay người ngồi xuống uống trà.

“Thế nào?” Viên Liệt bám theo hắn, “Đi dạo với Tô Mẫn chắc là vui lắm?”

“Trên mặt ta có viết hai chữ hài lòng sao?” Tịch Ly ngẩng đầu nhìn hắn cười ma mãnh.

Viên Liệt quan sát khuôn mặt hắn một chút, tránh né nhìn vào ánh mắt hắn, “Ít nhất... cũng không có viết ba chữ ‘không hài lòng’.”

Tịch Ly trầm mặc hồi lâu, mỉm cười, “Cáp, người cũng thông minh lắm.”

Viên Liệt hạ giọng hỏi, “Lẽ nào trên mặt ta có viết ba chữ ‘không thông minh’ sao?”

Tịch Ly tỏ vẻ khinh khỉnh, “Bớt nói nhảm đi... Kỳ thực, ta thấy Tô Mẫn cũng không tệ! Chân thành bộc trực, thẳng thắn không giấu diếm, nói một là một hai là hai rất đơn thuần.”

“Nha đầu này xem ra rất có bản lĩnh a, mới buổi sáng người còn bảo người ta thích vô cớ gây sự, đến chiều đã chuyển thành người tốt rồi ư?”

“Ta chỉ nghĩ thế này, giữa người với người có đôi khi cứ thẳng thắn là tốt nhất.” Tịch Ly uống cạn trà, buông chén trà chạy đi rửa mặt rồi trở về giường chuẩn bị nghỉ ngơi.

Viên Liệt vẫn ngồi bên suất án (bàn của chỉ huy) xem xét địa lý đồ.

“Uy.” Ân Tịch Ly gọi hắn một tiếng.

Viên Liệt bỏ địa đồ trên tay xuống, “Thế nào?”

Tịch Ly nhìn vẻ mặt của hắn lúc đang chuyên chú đột nhiên ngẩng đầu lên, hai hàng lông mày thẳng tắp chau lại, nhãn thần thoáng hiện một tia nghi hoặc, đôi mắt vừa có thần khí vừa phảng phất chút mờ lung...Viên Liệt vốn nghiêm nghị lại rất tuần tú. Mà đặc biệt trên quan điểm của Tịch Ly, so với Viên Lạc tính tình trẻ con, từ hành động cử chỉ cho đến thần thái của Viên Liệt đều thành thực hơn rất nhiều, trong khi thực chất cách biệt tuổi tác giữa hai người không đáng kể, chỉ có hai tuổi mà thôi.

“Có việc gì?” Viên Liệt thấy Tịch Ly nghịch mặt ra, tựa hồ như đang nghĩ ngợi gì đó, lập tức đề phòng. Ân Tịch Ly rất thích bày trò quái gở, chắc lại đang có ý đồ nguy hiểm chi đây.

“Nói vậy, những kẻ thông minh bẩm sinh, được mọi người sủng ái, đều không phải là vô cùng kiêu ngạo quá quắt ư? Trái lại, kẻ không được yêu thích lẽ ra phải khôn khéo biết điều hơn mới đúng, có sao nhà các người lại tương phản như thế?”

Viên Liệt thản nhiên tiếp tục cầm công văn lên đọc, “Dựa vào đâu mà người biết Viên Lạc không khôn khéo?”

“Lẽ nào vì người quá lanh lợi, nên càng làm nổi bật lên sự thiếu khôn ngoan của hắn?”

Viên Liệt nghe Ân Tịch Ly nói xong, khẽ cười cười rồi thản nhiên đáp trả một câu, “Vẫn còn phải xem là đối với ai đã...Ta cũng có thể trở nên thiếu khôn ngoan, nếu ta muốn.”

Tịch Ly sững sốt, chống cằm lên hai tay, chăm chú nhìn Viên Liệt, một hồi lâu chợt mỉm cười, “Nga...Nguyên lai trước giờ việc gì người cũng biết, toàn bộ chỉ là vờ vĩnh thôi!”

Viên Liệt cúi đầu chuyên tâm đọc sách, mặt không biểu tình, “Người nói gì? Nghe không hiểu.”

Ân Tịch Ly xoay người trằm chằm lại, thầm nghĩ, cả hai huynh đệ đều tinh ranh như nhau, chẳng có điểm nào tốt.

.....

Có lẽ vì ban ngày mệt mỏi, khi gió đêm bắt đầu thổi, Ân Tịch Ly liền ngủ say. Viên Liệt bước qua nhẹ nhàng giúp hắn đắp chăn, rồi ngồi bên giường ngắm dung mạo lúc ngủ của hắn một hồi lâu. Trong lòng nghĩ những gì, Viên Liệt đã thôi không còn truy cứu nữa, quản mà chi, nghĩ nhiều như thế để làm gì... Mọi việc này cứ để đến đâu tính đến đó, vậy đơn giản hơn.

Vừa định đứng dậy, lại nghe ở bên ngoài có tiếng gió vụt qua.

Viên Liệt khẽ nhíu mày, ngấm nghĩ đôi chút rồi đứng lên đi ra.

Viên Liệt tiến thẳng đến khu vực kho lương thảo phía sau núi, giương mắt nhìn lên, phát hiện có kẻ ngồi trên đồng cỏ khô đang ôm vò rượu uống. Vừa trông thấy cái bóng lưng, Viên Liệt liền lắc đầu cười, nhảy lên đồng cỏ, “Sao lại nhàn rỗi như thế?”

Ngồi uống rượu trên đồng cỏ khô chính là Man vương đã lâu không gặp.

Man vương ném vò rượu qua cho hắn, “Ai, nghe nói người phải đi rồi? Bao giờ mới trở lại?”

Viên Liệt tiếp lấy rượu, ngồi xuống bên cạnh hắn, mở nắp đầy ra uống một ngụm rồi nói, “Àn...Ta muốn đến phía đông chinh phạt, nói đến chuyện quay lại, có lẽ là phải rất lâu.”

“Tốt lắm a, người đi đánh mặt đông, nơi đây ta đánh mặt nam, đợi đến khi chúng ta cân bằng thực lực, sẽ tranh đoạt giang sơn!”

Viên Liệt nhìn hắn có chút kinh ngạc, cười nói, “Ai, trên tay người chỉ có tám trăm nghìn nhân mã, sao cuống vọng thế, còn muốn đoạt cả giang sơn ư?”

“Vậy thì đã sao, lão tử của người để lại cho người bao nhiêu nhân mã, tự thân người chiếm được mấy phần, chúng ta đều như nhau thôi.”

“Ha ha, có khí phách.” Viên Liệt cười lớn, xét thấy bản tính của Man vương này quả thật khảng khái, “Hảo, đêm nay chúng ta phải uống một trận cho thống khoái, đã ước định rồi, đợi nhân mã bên người đủ lớn mạnh, lúc đó chúng ta sẽ cùng tranh vùng Trung nguyên, thưởng đoạt vạn lý giang sơn này!”

“Đừng để đến lúc đó một đồn cũng không kham nổi!”

“Kẻ phải thua hẳn là người a?” Viên Liệt cười.

Hai người vò rượu cùng vò rượu, giữa đầu uống vô cùng sảng khoái.

Ân Tịch Ly vốn đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó ướt át liếm qua mặt mình, lập tức trợn mắt ra nhìn... phát hiện Diệt Diệt không biết tự bao giờ đã bò đến cạnh liếm hắn.

“Diệt Diệt người sao lại trèo lên tới trên giường?”

“Uy.”

Đang muốn xua cầu xuống để tiếp tục ngủ, Tịch Ly chợt nhận ra có người lay lay vai mình, kêu một tiếng, “Ân huynh.”

Tịch Ly quay đầu lại, “Khách khí như vậy để làm chi a, vừa đến đã gọi người ta là anh hùng rồi.”

Ngồi phía sau, chính là Tương Vân lâu ngày không gặp.

“Ta nghe nói người phải đi, nên cùng Man vương đến tiễn các người lên đường, ta có mang theo hảo tửu đây.”

“Thật không?” Tịch Ly lập tức xoay người ngồi dậy, tỉnh ngủ ngay. Trông thấy Tương Vân ngồi kề bên, tay cầm hai bầu rượu, còn có cả một con gà nướng.

...

Uống rượu nhắm gà nướng, Tịch Ly hỏi, “Viên Liệt đâu?”

“Ra ngoài uống rượu với Man rồi.” Tương Vân đưa cái đùi gà qua cho hắn.

Tịch Ly cầm lấy cán một miếng, phát hiện trong lúc uống rượu Tương Vân đưa mắt nghĩ ngợi, liền bắt đặc dĩ lắc đầu, tên này đúng là trên mặt có hai chữ___thành thật!

“Ai, có thể đuổi được Man vương luôn bám dính người để đến gặp ta một mình, việc này hẳn là có độ khó rất cao a? Cơ hội hiếm thấy, có chuyện gì cần nói với ta mà không muốn hẳn nghe được vậy?”

“Ha ha.” Tương Vân bật cười, “Thần toán đúng là thần toán a, quả nhiên không gì có thể gạt được người a, ta có chuyện muốn thỉnh giáo.”

“Nói nghe thử xem.”

“Ta và Man đây muốn khuếch trương thế lực, nhưng nam diện này hầu hết đều thuộc phạm vi quyền lực của Nam quốc. Ta biết quan hệ giữa các người với Tô Mẫn không tồi, hơn nữa Man cũng nói, Nam quốc chỉ toàn nữ nhân, lẽ nào một đám đại lão gia lại đi giành địa bàn của mấy cô nương sao, cho nên muốn đánh sang địa phương khác.” Tương Vân nhấp ngụm rượu, “Thế nhưng, thực lực của các chư quốc tây nam đều có hạn, địa bàn nhỏ bé, cho dù đánh thắng xuống cũng chẳng thu được bao nhiêu thế lực, người có đề xuất gì hay không?”

“Uy.” Ân Tịch Ly mỉm cười, ngồi xếp bằng tròng hấn, “Người có nhầm không a, các người là cường địch tương lai của bọn ta, làm sao có thể giúp các người tìm cách được?! Vậy chẳng phải là tự hủy ngại sao, ngộ nhờ về sau các người đủ lòng đủ cánh rồi quay đầu lại phản kích, bọn ta tính thế nào đây?”

“Nga, điều đó là khẳng định, Man tất sẽ tranh đoạt giang sơn cùng với Viên Liệt.” Tương Vân nói, “Tuy nhiên Man bảo rằng, với tính cách của Viên Liệt, hẳn phải rất cao hứng nếu tìm được đối thủ cân sức, sau đó đấu một trận thống khoái; hẳn quả hồng mềm thật chẳng có gì thú vị!”

“Ai.” Tịch Ly bắt đặc dĩ thở dài, “Người đừng nói nữa, ta phát hiện ra Man vương kia của các người có vài điểm tương đồng với Viên Liệt, người bảo hẳn ngốc, nhưng đôi khi hẳn lại tinh ranh đến lợi hại, người nói hẳn không ngốc... thế mà nhiều lúc so với tảng đá còn muốn ngu hơn.”

“Nga, người cũng nhận ra rồi?” Tương Vân gật đầu, “Chính xác là như vậy.”

“Cho người cái này.” Ân Tịch Ly vươn tay với bao hành lý đặt ở đầu giường, lấy ra một phong thư, đưa qua, “Thứ này, vốn dĩ ta định ngày mai trước lúc ly khai sẽ phái người chuyển đến cho người, nay người đã đích thân tới, ta giao cho người luôn.”

Tương Vân gỡ bao, mở ra nhìn, kinh ngạc, “Người... Đề nghị bọn ta vẫn tiến đánh tây diện? Cho đến tận địa bàn Miền quốc?”

“Đúng vậy!” Tịch Ly gật đầu, “Tây tiến, lựa chọn tốt nhất trong lúc tránh xung đột trực tiếp Viên Liệt, vẫn là nên tây tiến, càng xa càng tốt, thẳng đến khi chiếm được địa bàn tương đương với Nam Cảnh, có được lượng nhân mã ngang nhau. Song, thời điểm các người đã đủ lòng đủ cánh, Viên Liệt cũng chẳng còn như xưa... Lúc bấy giờ hãy quay lại phân thắng bại!”

“Quả nhiên có tầm nhìn rộng lớn.” Tương Vân cất thư vào, “Người nói xem, còn bao lâu nữa thì Viên Liệt đoạt được toàn mảnh giang sơn?”

Tịch Ly vươn một ngón tay___một năm!

“Nhanh vậy sao?” Tương Vân gật đầu với chút tán thưởng, “Ta đây cùng Man phải hảo hảo tăng tốc mới được!”

“Ân, đến lúc đó đừng để không kham nổi một đòn!”

“Sao có thể như thế được.” Tương Vân cạn chén cùng Tịch Ly, cũng nhấp rượu một cách sảng khoái.

Trong lúc cạn hai vò rượu, vừa vận thay, vò rượu của cả hai khua vào nhau vỡ toang, rơi xuống đất, lộc cộc xoay đôi vòng rồi dừng lại, nằm ngổn ngang trên nền đất.

Tịch Ly nghe thấy tiếng động, vừa cúi đầu nhìn... liền sửng sốt.

Mảnh vỡ của vò rượu vừa rơi xuống hợp thành hai vầng trăng khuyết, khớp với một quẻ bói.

Tịch Ly nhíu mày nhìn kỹ hồi lâu, lòng thầm hoảng sợ. Thật trùng hợp, đúng lúc trong lòng hắn đang nghĩ đến Tương Vân và Man vương, trên mặt đất lại biểu thị rõ ràng một quẻ tướng số—Thủy nguyệt kính hoa, hữu duyên vô phận, khổ đặng nhất sinh, lai thế tái tu[79].

“Loảng xoảng một tiếng....”

Tương Vân nhận ra Ân Tịch Ly cả người thất thần, khiến bình rượu rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Ai nha, người làm sao vậy?” Tương Vân vội vàng thu nhặt giúp hắn, miệng lẩm bẩm, “Thư sinh vẫn là thư sinh, đến bình rượu cũng cầm không chắc.”

Tịch Ly nhìn Tương Vân nhặt mảnh bình rượu, trên khóe môi còn mang nét cười, chợt cảm thấy khổ tâm chua xót mà vô cớ hận chính bản thân mình—Ân Tịch Ly, người đứng là tai tinh (chòm sao tai họa), vì sao kẻ nào bị người xem phải mệnh số, con mẹ nó đều không ai có lấy một kết cục tốt?!

55. Chương 55: Giết Một Rắn Trăm

Từ biệt mọi người xong, Ân Tịch Ly và Viên Liệt dẫn đại quân khởi hành rời đi, tiến tới vùng duyên hải.

Hơn mười vạn đại quân cùng nhau lên đường, hành quân thần tốc, dọc theo lộ trình tuyệt nhiên không có bất cứ thứ gì cản trở, mặc dù phải vượt núi non trùng điệp cũng không hề bị thổ phỉ ngăn đường.

Rất nhanh, đại quân đã đến được phủ Việt Châu, Tiêu tướng quân Tiêu lão Long vương đích thân dẫn tướng sĩ ra nghênh đón.

Tiêu Gia và Viên Gia kết thâm giao, quan hệ rất tốt, nên cũng chẳng xem nhau như ngoại nhân, mọi người không quá khách khí, vừa vào Vương phủ, giới thiệu sơ lược một chút, lập tức bàn luận ngay về tình hình chiến sự.

“Thế chất (cháu) a.” Tiêu Lão vương gia nói với Viên Liệt, “Đừng nên đánh hải chiến, đám Uy tặc[80] kia không dễ đối phó đâu, người của bọn chúng thường phân tán, quy mô nhỏ nhưng cướp sạch cả thuyền đánh cá lẫn thôn trang, thủ đoạn rất tàn bạo vô nhân tính.”

“Khó đối phó là do bọn chúng nhỏ sao?” Viên Liệt nhíu mày, “Đích xác, nếu đại quân trấn giữ vùng duyên hải, có khả năng khắc chế được lũ Uy tặc kia ngoài cửa khẩu, song, nếu chúng ta phòng thủ nghiêm ngặt, bọn chúng chỉ có thể co đầu rút cổ lại trên biển. Một khi chúng ta rút đi, bọn chúng sẽ lại lần tới cần quấy...Tổn hao quá nhiều binh lực chỉ để chống chọi với vài trăm hay vài nghìn Uy tặc, quả là không thỏa đáng.”

“Đúng vậy.” Tiêu lão vương gia gật đầu, “Thế chất không hổ danh cầm quân nhiều năm, chỉ nói một câu là nêu được ngay điểm trọng yếu nhất, đây cũng chính là vấn đề khiến ta phiền não.”

“Ân... không sai.” Viên Liệt gật gù, nhìn sang Ân Tịch Ly đang ở một bên say sưa thổi trà Long Tỉnh, “Tịch Ly, người thấy thế nào?”

Tịch Ly ngẩng đầu, thấy mọi người đang nhìn mình, bèn hạ chung trà xuống, “Phòng thì phòng không đáng, công cũng vô đích phóng thi[81], cần phải có biện pháp tốt hơn.”

Về Ân Tịch Ly thì Tiêu lão vương gia chỉ mới nghe loáng thoáng, là tân khoa Trạng nguyên, rồi thần toán... Kinh thành từ lâu đã bàn tán xôn xao, lại thêm cuộc tỷ võ chiêu thân tại Nam quốc, mặc dù nghe nói kết cục chẳng đi đến đâu cả. Thế nhưng Tiêu lão vương gia vừa trông thấy tướng mạo của Ân Tịch Ly, trong lòng liền tán tụng... Nếu Viên Liệt thực sự trân trọng hắn thì cũng chẳng có gì lạ.

“Có biện pháp hay gì không?” Viên Liệt hỏi.

Tịch Ly nghĩ nhanh rồi cười phán, “Trước tiên cứ tìm hiểu tình hình kỹ càng hơn rồi hắn bàn tiếp đi?”

Toàn thể mọi người cùng gật đầu, việc này quả là cần được suy xét kỹ hơn.

Đêm đến, tất cả tản đi nghỉ ngơi trước.

Viên Liệt cùng Tịch Ly dạo quanh thị trấn Việt Châu phủ.

Vùng Việt Châu lạnh hơn rất nhiều so với phía nam, Tịch Ly không hề chuẩn bị gì, chỉ đem toàn y phục phong phanh, hắt lại là thân văn nhân, sợ lạnh, mới đi được một hồi đã run cầm cập.

Viên Liệt sợ hắt nhiễm lạnh sinh bệnh, nên đưa hắt đến tiệm y phục, mua một tấm áo choàng lông thủy điều (chồn nước) mặc vào.

Tịch Ly vuốt tấm áo choàng lông mềm mại láng mượt một cách thích thú, “Vì sao lông thủy điều lại được bán rẻ đến thế?”

“Vùng này có đường.” Tiêu Lạc đi theo giải thích cho cả hai, “Thủy điều dễ nuôi. Nghề đánh cá rất nhiều hiểm nguy, đặc biệt là các thuyền chài nhỏ. Phụ vương muốn khuếch đại thuyền đánh cá, chuyên dụng đánh cá ngoài biển, như thế sẽ giảm được ít nhiều nguy cơ, vạn nhất gặp phải Uy tặc thì còn có khả năng phản kháng. Mặt khác, người già trẻ nhỏ có thể nuôi thủy điều tại nhà, làm ra y phục bán lên phương Bắc, tiền kiếm được cũng chẳng thua gì đánh cá.”

“Thuyền nhỏ thành thuyền lớn.” Tịch Ly nghe xong, ngẫm nghĩ một chút, “Ân...Thú vị!”

“Người có chủ ý gì rồi phải không?” Viên Liệt thấu hiểu Tịch Ly, mỗi lần tròn mắt của hắt vừa đảo một cái, đại khái là đã vạch ra được kế sách!

“Ha ha.” Tịch Ly bật cười, khoát khoát tay, “Cứ đi dạo trước, trở về bàn sau.”

Viên Liệt thấy hắt thừa nước đục thả câu cũng không biết nói gì hơn, đành tiếp tục dạo bước.

Đi thêm một đoạn, chợt thấy có tòa tiểu lâu lộng lẫy nằm ngay khúc quanh, phía trước lầu vài vị cô nương đang tươi cười bắt chuyện với khách qua đường.

Tịch Ly nhận ra đây là chốn trăng hoa, bèn tươi cười bước tới.

“Uy, Tịch Ly.” Viên Liệt vươn tay nín hắt. “Người có biết chỗ này là đâu không?”

“Biết a.” Tịch Ly mỉm cười, “Thì chỗ trăng hoa đó.”

“Biết sao còn đi?”

“Chính vì biết mới đi a.” Tịch Ly chấp tay sau lưng, sai bước tiến lên.

Viên Liệt mặt mày quần bách, Tiêu Lạc vội vàng xua tay, “Ai, người cứ đi đi, nếu để Hạ Vũ biết được ta vào đây thì nhất định hắt sẽ không chịu theo ta nữa.” Nói đoạn, xoay người bỏ đi.

Viên Liệt chẳng còn lựa chọn nào khác đành theo Ân Tịch Ly tiến tới.

Tịch Ly đến trước cửa kỹ viện, ngược mắt nhìn lên biển hiệu, Vãn Liễu Hạng, gật gù, “Ân, Giang Nam đúng là địa linh nhân kiệt a, chốn trăng hoa cũng không vương khí trăng hoa, đích thực thanh nhã mà.”

“Vị công tử này.” Mấy cô nương lao tới, bụng nghĩ xem ra hôm nay nhất được bảo bối rồi, là một vị công tử thanh tú thế này đến chiếu cố.

Tịch Ly nhìn lướt từ trái sang phải, nhẹ nhàng đưa tay đối Viên Liệt ngăn lại, nói, “Cấp bạc.”

Viên Liệt ngẩn người, bụng bảo người còn chưa bước qua cửa, cấp cái gì bạc a?

Nhưng cũng vô pháp, con người của Tịch Ly từ trước đến nay là vậy, biết đâu chừng lại đang có tính toán gì, Viên Liệt đưa ra một thỏi bạc, mấy vị cô nương vội vàng hăm hở tiếp lấy, “Ai nha, công tử quả là hào phóng.”

Ân Tịch Ly cười, gật đầu nói, “Giúp ta gọi lão bản của các người ra, thiếu gia ta sẽ cho thêm bạc.”

“Hảo ba!” Mấy gã hộ vệ sáng mắt vội vã chạy ào đi thông báo cho tú bà, nói là có dê béo tới, khả dĩ moi được tiền.

Lúc Ân Tịch Ly vào được bên trong kỹ viện giữa vòng vây của một đám oanh oanh yển yển, tú bà đã bước ra nghênh đón.

Vị tú bà đặt được cho kỹ viện cái tên “Vãn Liễu hạng” như thế thì cũng chẳng phải là nữ nhân tầm thường. Tú bà này tuổi tác không lớn, phong thái khác biệt, thoát nhìn mang dáng vẻ của một nữ tử rất từng trải.

Trên tay nàng cầm bầu rượu bằng ngọc lưu ly, đến hầu Ân Tịch Ly và Viên Liệt châm hai chén rượu ngon, sau khi buông bầu rượu xuống thì chân thành hành lễ, “Nhị vị khách quý, Diêu Diễm hữu lễ.”

“Nga, Diêu lão bản.” Tịch Ly nâng chén, “Tại hạ họ Ân, mời Diêu lão bản cùng ngồi xuống uống vài chén?”

Diêu Diễm đã diện kiến không ít loại người, nhìn vào trang phục của Tịch Ly và Viên Liệt là biết ngay không phải hạng khách nhân thông thường. Vô sự bất nhập Tam bảo điện[82], cả hai tìm đến tất có việc muốn nhờ, nhất là Viên Liệt, thoạt nhìn thấy ngay là người có địa vị.

Diêu Diễm lệnh cho các cô nương lui ra, đích thân ngồi tiếp, châm rượu cho Viên Liệt cùng Ân Tịch Ly, cười hỏi, “Nhị vị khách quý, chẳng hay có gì muốn phân phó?”

“Tại hạ muốn hỏi, trên đời này Diêu lão bản hận nhất là kẻ nào a?” Tịch Ly hỏi khá đột ngột, khiến Diêu lão bản ngẩn cả người.

Sững sốt một hồi lâu, Diêu lão bản cười ha hả, “Ân công tử, những kẻ ta hận trên thế gian này chẳng ít, bất quá ta hận nhất, chính là lũ Uy tặc hoành hành ngang ngược trên biển tại phủ Việt Châu, giết hại bách tính Việt Châu.”

“Diêu lão bản quả nhiên là bậc nữ trung hào kiệt.” Tịch Ly gật đầu.

“Chưa dám nhận là nữ trung hào kiệt.” Diêu Diễm khoát khoát tay, “Trong Vãn Liễu Hạng của ta, có bao nhiêu cô nương phải chịu thảm cảnh bởi nạn Uy tặc mà lưu lạc đến đây, Ân công tử cứ ngẫu nhiên đi hỏi xem.”

Viên Liệt có chút thắc mắc, “Lưu lạc phong trần, có can hệ gì đến Uy tặc sao?”

“A.” Diêu Diễm cười nhạt một tiếng, “Bè lũ Uy tặc hoành hành ở quê nhà, sát hại trai tráng, vũ nhục phụ nhân. Các cô nương của ta ở nơi này, một số thì bất hạnh bị Uy tặc vũ nhục, gả đi không được bị đuổi khỏi gia môn, số còn lại thì người nhà chết trong tay Uy tặc không kế sinh nhai lưu lạc tới tận đây, đủ biết đối với lũ Uy tặc thực sự là hận đến thấu xương.”

“Ân.” Ân Tịch Ly sờ sờ mũi, bất chợt hỏi, “Nếu ta đây nói, có cơ hội để những cô nương này chính tay giết kẻ thù, các người có nguyện ý hỗ trợ hay không?”

“Đương nhiên nguyện ý!” Diêu lão bản nhất mực đáp ứng.

Tịch Ly gật đầu, “Tốt lắm.”

“Vậy Ân công tử muốn bọn ta hỗ trợ như thế nào?” Diêu Diễm hỏi.

Tịch Ly thì thầm vài câu với nàng.

Diêu Diễm nghe xong không ngớt kinh ngạc, hỏi, “Cứ thế thôi sao?”

“Ân.” Tịch Ly đưa tay vẫy vẫy Viên Liệt đang mang vẻ mặt mơ hồ, “Cấp bạc.”

Viên Liệt chẳng biết hẳn muốn làm cái gì, nhưng dường như việc Ân Tịch Ly tính làm có liên quan đến diệt trừ Uy tặc, nên thoắt mái xuất túi tiền ra cho hắn, để hắn tự định đoạt.

Tịch Ly đặt cả túi tiền xuống bàn, cho người ta toàn bộ.

Diêu Diễm mở to hai mắt nhìn Tịch Ly, “Ân công tử, chỉ nhắc tay có một chút thôi, có sao lại ban nhiều bạc như vậy?”

Tịch Ly cười, “Tuy rằng giản đơn, nhưng ít nhiều vẫn khá mạo hiểm, thỉnh Diêu lão bản dàn xếp giúp một chút. Mặt khác...Ta gặp được dịp, coi như là tích công đức, số bạc này, cấp cho các cô nương bị liên lụy bởi loạn Uy tặc, nữ nhân nhà lành phải lưu lạc chốn phong trần quả thật rất thương tâm, nếu nghĩ đến chuyện hoàn lương, cầm chút bạc cũng có thể tìm được sinh kế.”

Diêu Diễm quan sát trên dưới Tịch Ly, cười hỏi, “Ân công tử và ta lần đầu gặp gỡ, ta lại còn là lão bản của Vãn Liễu Hạng, người không sợ ta chiếm hết bạc này sao?”

Tịch Ly lắc đầu cười, “Người sẽ không làm như vậy.”

“Vì sao?”

“Bởi vì... quán này gọi là Vãn Liễu Hạng, chứ không phải Tầm Hoa Hạng.” Tịch Ly cười, “Vãn Liễu Hạng đối với sinh ý không có sức hút bằng Tầm Hoa Hạng, thế nhưng nhất định là có khả năng mời gọi văn nhân nhã khách đến nhiều hơn đám thô lỗ mãng phu... Cho nên ta nghĩ, Diêu lão bản thà kinh doanh khó khăn, chứ không muốn để các cô nương phải mạo hiểm, chịu nhiều khổ sở.”

Tịch Ly nói hết một hơi, Diêu lão bản hiểu ý mà cười, “Ân công tử quả thật là người tài hiem thấy, sau này ai có phúc khí được người bầu bạn, chắc hẳn sẽ luôn miệng vui cười.” Vừa nói vừa thu bạc, cam đoan, “Xin công tử yên tâm, tối nay ta lập tức chuẩn bị ngay, ngày mai sẽ đưa người tới.”

“Hảo, vậy phiền lão bản rồi.” Tịch Ly đứng lên, hành lễ với Diêu Diễm rồi cùng Viên Liệt ly khai.

Rời khỏi cửa chính Vãn Liễu Hạng, Viên Liệt hiểu kỳ hỏi Ân Tịch Ly, “Trong hồ lô của người bán cái được gì a?”

Tịch Ly nhìn sang Viên Liệt, mỉm cười, “Này, vừa rồi Tiêu Lạc có nói, tiểu ngư thuyền thường bị tập kích, cho nên các ngư dân cố gắng tụ tập lại với nhau, dùng thuyền lớn, như vậy mới có thể phản kích bọn Uy tặc... Người nói nguyên nhân là gì a?”

“Điểm này rất đơn giản a, thuyền lớn hợp lại nghiêm nhiên người đông thế mạnh, nếu người người ai cũng có binh khí, một khi gặp phải Uy tặc, nhóm ngư nhân chiếm ưu thế về nhân số, tất có thể chiến thắng a.”

“Chuyện đúng là như thế!” Tịch Ly gật đầu, “Tuy nhiên, ngư nhân có thể tụ tập lại thì Uy tặc cũng có thể tụ tập lại, thành ra người đông ta cũng nhiều, lúc bấy giờ nhất định sẽ có thương tổn, phương thức này đâu phải chỉ một lần mà trị được tận gốc, có đúng không?”

Viên Liệt nghĩ điểm này chí lý, “VẬY... có liên quan gì đến biện pháp người nghĩ ra?”

Tịch Ly đột ngột với tay, ngắt xuống một nhánh từ cành cây ven đường, bảo Viên Liệt, “Đưa tay đây.”

Viên Liệt chìa tay, Tịch Ly dùng cành cây khẽ quẹt vào lòng bàn tay hắn.

Viên Liệt ngơ ngác hỏi, “Làm gì vậy?”

“Có đau không a?” Tịch Ly hỏi.

Viên Liệt nhún nhún vai, “Không đau.”

“Đưa tay ra.” Tịch Ly lại nói.

Viên Liệt vươn tay xong, Tịch Ly vung tay dồn sức quất một cái.

“Tê...” Viên Liệt xoa xoa lòng bàn tay, “Sao lại đánh ta?”

Tịch Ly nhướn nhướn mày, “Đưa tay a.”

Viên Liệt do dự một khắc, đưa tay.

Tịch Ly chỉ nhẹ nhàng cọ cọ lòng bàn tay hắn.

Viên Liệt nhìn Ân Tịch Ly khó hiểu, “Người đùa giỡn cái gì a?”

“Đưa tay.” Tịch Ly vẫn lặp lại.

Viên Liệt vươn tay, Tịch Ly hùng hổ quất.

“Tiếp tục đưa tay.”

“Còn lâu ta mới đưa, người giỡn mặt ta a.” Viên Liệt nổi nóng.

Tịch Ly lấy ra một thỏi bạc, “Đưa tay, lần này cho người tiền.”

Viên Liệt vô phương lý giải, lại vươn tay tiếp, Tịch Ly cực lực vung tay đánh một roi.

Viên Liệt rút tay về, thông thả chấp tay sau lưng đi.

“Uy, còn đưa tay nữa hay không đây?” Tịch Ly hỏi theo.

“Người nghĩ hay quá a, bất luận người có nói gì ta cũng không đưa tay... đâu...” Viên Liệt đang nói, đột nhiên ngừng cước bộ, quay đầu lại nhìn Ân Tịch Ly, thần thái bỗng dưng ngộ ra, “Tịch Ly, người...”

Ân Tịch Ly khẽ gõ gõ nhánh cây lên vai, bước tới cười, “Muốn thu phục lũ Uy tặc kia rất đơn giản... Không cần công, chẳng cần thủ, mà là khiến bọn chúng sau này không còn dám tiếp cận Nam Cảnh ta nữa.”

Viên Liệt dán mắt nhìn hần một hồi lâu rồi đột nhiên v tay ôm lấy hần, “Tịch Ly, người thật thông minh a!”

“Buông tay buông tay!” Tịch Ly tung cước đạp hần.

Viên Liệt bỏ hần ra, “Vừa rồi người hỏi mượn các vị tỷ tỷ từ Diêu lão bản, cũng là vì mục đích này sao?”

Tịch Ly gật đầu, cười lạnh nói, “Ta muốn lũ Uy tặc kia về sau nếu gặp các cô nương Nam Cảnh, thà làm thái giám chứ chẳng dám tới gần!”

56. Chương 56: Sát Hại Lập Uy

Sáng hôm sau, Tiêu lão vương gia dậy thật sớm, định ra sân tập luyện buổi sáng, nhưng lại bắt gặp một toán cô nương trang điểm lộng lẫy đứng giữa sân trong, trang phục của cả nhóm thoát nhìn khăng định không phải nữ nhân nhà lãnh.

Lão vương gia nhíu mày, nhân vật đầu bảng bị lôi ra giáo huấn chính là Tiêu Lạc theo hầu bên cạnh, “Lạc nhi, hồ đồ!”

Tiêu Lạc vội vã xua tay, “Cha, không phải ta a.”

Tiêu lão vương gia nhíu nhíu đỉnh mày, tiến lên vài bước, liền thấy Ân Tịch Ly đang đánh một cú ngáp, ngồi xổm trước cửa, nâng cằm ngắm mấy cô nương nọ.

Viên Liệt cũng ở kế bên.

Lão vương gia lập tức kéo Viên Liệt đi, “Thế chất, làm cái gì vậy?”

Viên Liệt theo Tiêu lão vương gia lui qua một bên, hạ giọng thuật lại phương thức bọn họ đã chuẩn bị để đối phó Uy tặc.

“Hảo! Tốt!” Lão vương gia vỗ tay, “Chiêu này quả thực cao minh, thế chất đúng là thông minh tuyệt đỉnh, có thể nghĩ ra được diệu kế như thế!”

Viên Liệt lắc đầu cười, chỉ sang Ân Tịch Ly đang bưng chén trà đặc uống cho tỉnh ngủ, “Là Tịch Ly nghĩ ra, người cũng do hần tìm tới!”

“Nga...” Lão vương gia vuốt vuốt chòm râu, ngầm gật đầu, nguyên bản cứ ngỡ Ân Tịch Ly là hạng tú hoa chăm đầu (gói đầu hoa), không ngờ thật sự rất thông minh a.

“Cáp~a” Tối hôm qua Tịch Ly bỏ cả đêm ra tính toán kế hoạch, không hề ngủ, vốn định sáng sớm bù lại một giấc, thế nhưng đám tỷ muội kỹ viện trời còn chưa sáng đã mò tới, Tịch Ly chẳng thể làm gì khác đành thức dậy.

“Khái khái, tất cả đừng tranh cãi.” Tịch Ly khoát khoát tay với đám kỹ nữ, quan sát trên dưới một lượt rồi bất chợt lắc đầu nguầy nguậy, “Người xem nhìn các người... đúng là các người tú lệ, nhưng không phải cái kiểu này. Nữ nhân lương thiện a, ta cần dân nữ nhà lãnh! Thoạt nhìn giống bậc hiền thê lương mẫu đơn thuần mưu sinh trên ngư thuyền kia!”

Mấy vị cô nương che miệng cười khúc khích, hành lễ với Ân Tịch Ly, “Đại nhân, bọn ta đã sớm chuẩn bị chu đáo, đây là để tránh cho người ngoài hoài nghi nên mới cố tình ăn vận như thế thôi.”

Tịch Ly chớp chớp mắt, nấn cầm, “Nga! Các vị tỷ tỷ hảo mưu trí a.”

Mấy cô nương cười đến run người, hỏi Ân Tịch Ly xem có chỗ nào thay y phục được không, hay là thay luôn ngay trong sân?

Tiêu lão vương gia thấy vô cùng thất thố, vội vàng phân phó người chuẩn bị một gian phòng cho nhóm kỹ nữ hóa trang.

Chỉ sau chốc lát, cả toán kỹ nữ đã hoá trang phục xong bước ra, vận y phục vải bố mộc mạc, rách lán... Toàn bộ y phục tầm thường, thoát nhìn tất cả, đều trông như những thôn phụ xinh đẹp.

“Ân, ta muốn chính là kiểu này!” Tịch Ly thỏa mãn gật đầu.

“Thuyền ta cũng đã thu xếp tốt rồi.” Viên Liệt nói, “Chuẩn bị đầy đủ.”

“Hảo!” Ân Tịch Ly vỗ tay một cái, “Vậy thì chúng ta không nên chậm trễ việc này nữa, lập tức hành động!”

Theo chỉ thị của Viên Liệt, mọi người dựa vào kế hoạch mà tiến hành.

Người phải đi rồi, tuy rằng kế hoạch đã được vạch ra cẩn thận, nhưng Ân Tịch Ly vẫn khá lo lắng, hẳn cũng biết toán thủ hạ của Viên Liệt hầu hết đều bản lĩnh, hy vọng chuyến này có thể thành công.

Tước Vĩ đã đến Giang Nam được mấy hôm, ngày ngày du ngoạn lại còn viếng thăm từng tú lâu dùng bữa, cuộc sống thường nhật hết sức mỹ mãn.

Hôm nay bắt gặp Ân Tịch Ly quanh quẩn trong sân, bèn tiến đến hỏi, “Uy, tiểu Ân tử, làm gì mà cứ đi loanh quanh vậy?”

“Ai, mặc kệ đi.” Tịch Ly cũng chẳng buồn giải thích nhiều với hắn, để hắn được an tâm ăn uống phủ phê.

“Ta biết, tiểu tử ngươi tính lấy tiểu thằng đại tay không bắt sói chứ gì.” Tước Vĩ vừa ăn một xâu gì đó vừa thản nhiên nói.

“Sao ngươi biết?” Tịch Ly ngạc nhiên, nghĩ bụng chắc lão gia tử này thành tinh rồi!

“Ai nha, để đánh lũ Uy tặc kia dùng công không được thủ không xong, hơn nữa trận này lại trực tiếp ảnh hưởng đến việc thu phục đồng minh của Viên Liệt, tất phải cần tới biện pháp tốt nhất, phương thức do Ân Tịch Ly ngươi nghĩ ra, dĩ nhiên là tốt nhất rồi.”

Tịch Ly nhú mày, tiến tới bên cạnh Tước Vĩ vén y phục ngồi xuống, “Lão đầu, ngươi tâng bốc ta lên trời a?”

“Đâu có tâng bốc gì ngươi, chỉ là muốn ngươi tự tin thêm một chút.” Tước Vĩ dùng que trúc xiên viên gỗ gõ vào đầu Ân Tịch Ly, “Úy thủ úy vĩ (cái gì cũng sợ) thì giúp Viên Liệt tranh đoạt thiên hạ thế nào được a.”

Tịch Ly chống hai tay lên đầu gối nâng mặt, nói với tâm sự nặng nề, “Lão gia tử, ngươi đã phát hiện ra hay chưa vậy...”

“Về việc gì?” Tước Vĩ nhìn Tịch Ly.

“Kỳ thực Viên Liệt cũng rất thông minh a?” Tịch Ly hỏi.

“A.” Lão đầu tươi cười, “Nếu hắn ngốc, ta lại có thể chịu thu hắn làm đồ đệ sao?”

“Ân.” Ân Tịch Ly gật đầu, không nói.

“Ngươi làm sao vậy?” Tước Vĩ hỏi, “Viên Liệt tiểu tử lòi ngươi ra chọc cái gì nữa rồi?”

“Ân...” Tịch Ly ôm đầu gối, ngẫm nghĩ nói, “Kỳ thực có đôi khi, kẻ thoát nhìn thông minh, cũng chưa chắc chiếm được mấy phần tiện nghi.”

Tước Vĩ cười có chút đồng cảm, “Đúng vậy a, lão thiên gia công bằng mà.”

“Đúng a, xưa nay bậc đế vương đa phần đều có khiếm khuyết, hơn nữa hầu hết là thay đổi thất thường nhân diện thú tâm”. Tịch Ly thở dài, “Lấy chuyện Viên Lạc làm điển hình mà nói đi, ta nghĩ đối với hai huynh đệ bọn họ ta chiếm vị trí rất nhỏ bé.”

Tước Vĩ nhìn Tịch Ly, chờ hắn nói tiếp.

“Ta vẫn cho rằng Viên Lạc rất mưu mô, hành xử khá cực đoan, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, cho nên mới nhiệt tình trợ giúp Viên Liệt.” Tịch Ly chậm rãi nói, “Mà Viên Liệt ư, thường thì bản tính hết

mực thành thật, không mấy tính toán. Nhưng còn sự kiện luận vô chiêu thân phải lý giải thế nào đây? Viên Liệt dường như cái gì cũng thấu hiểu, nhưng cũng tựa hồ chẳng biết gì cả... Hắn vẫn nhường nhịn Viên Lạc, chẳng qua chỉ vì không nhất thiết phải so đo với Viên Lạc thôi.”

“Nếu nói vậy, chẳng bằng nói, tiểu tử Viên Liệt minh bạch hết những chuyện cần hiểu, còn việc không nên đào sâu vào thì hẳn ra sức không chịu hiểu.” Tước Vĩ gượng cười đôi ba cái, “Điểm này cũng không hại gì a, nói về mặt sinh tồn, chính kẻ nhân diện thú tâm mới có khả năng lên làm đế vương được a.”

“Nói nghe đơn giản quá.” Tịch Ly lầm bầm một câu.

“Người còn non nớt lắm.” Tước Vĩ chống gối đứng dậy, ăn hết sạch xôi viên, liếc liếc Ân Tịch Ly, nói một cách không ngần ngại, “Hoàn toàn không phải lỗi ở hắn, là người sai.”

Tịch Ly sững sốt, vung tay đẩy Tước Vĩ một phát, “Người già quá hóa hồ đồ rồi đó, có sao là ta sai.”

“Hay nha, người nên cẩn thận đi, sau này người cũng sẽ già đấy!” Tước Vĩ chọc chọc xiên tre vào cánh tay Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly gạt tay hắn ra, đứng lên bỏ đi.

“Ai.” Lão đầu lắc đầu, thấy hắn phức tạp hóa vấn đề nên định bụng khuyên hắn đôi câu, “Chính vì người không chịu làm rõ, lúc ở cạnh hắn người coi hắn là gì? Khi thì người xem hắn như một phụ tá cứng đầu, khi lại cho hắn trở thành kẻ mê luyến người, thế nên không xác định được là phải. Đôi lúc hắn động lòng, người lại nghĩ là hắn bị tác động bởi bá nghiệp, vì hắn nhắm tới bá nghiệp nên mới đóng giả với người ... Ai, người cũng khó hầu hạ quá đó.”

Tịch Ly sững sốt, ngẫm lại tự thấy mình đuối lý, bèn vung tay áo, bực bội bỏ đi.

Tước Vĩ lắc đầu thở dài, “Ai, tên này nha, hễ nói đến chuyện tình cảm thì lại hồ đồ, vẫn là người thông minh không tránh khỏi một kiếp.”

Lúc Tịch Ly trở lại tiền sảnh, Viên Liệt đang xem công văn.

“Đang nghiên cứu cái gì vậy?” Tịch Ly tiến tới hỏi.

“Nga, là báo cáo từ mật thám ở Nhạc Đô.”

“Tình hình Nhạc Đô sao rồi.”

“Ha ha, trong lúc ta vắng mặt, lão họ Trần lại bắt đầu chiêu binh mãi mã, khuếch trương thực lực.”

“Thiếu kiên nhẫn đến thế a.” Tịch Ly cười khẩy một tiếng, “Hắn làm như vậy chẳng khác nào ngầm nêu lên sự kiêng dè đối với người cả, kỳ thực hành động đó gần như sẽ dẫn đến việc bức người tạo phản.”

“Con người ta dù có khôn khéo đến đâu, lúc về già cũng khó tránh khỏi hồ đồ.” Viên Liệt cất thư tín vào phong, “Bên cạnh Trần Tĩnh hiện nay toàn lũ dốt nát chỉ biết vuốt mộng ngựa, kẻ ngồi ở địa vị cao, chẳng bao giờ muốn nghe những lời hữu ích.”

Tịch Ly ngồi bên cạnh, tay chống cằm nhìn hắn, “Vậy còn người? Người không ghét bỏ những người bảo người ngốc sao?”

“Có người chê ta ngốc là việc tốt, điều đó chứng tỏ ta có rất nhiều người thông minh bên cạnh.” Vừa nói, Viên Liệt vừa điểm vào chóp mũi Ân Tịch Ly một cái.

Tịch Ly nhướn mày, nghiêng mắt quan sát Viên Liệt, cử chỉ vừa rồi của Viên Liệt có vẻ thân mật!

“A.” Viên Liệt không phát hiện ra vẻ kinh ngạc trên mặt Ân Tịch Ly, cúi đầu tiếp tục đọc công văn.

Đến bữa tối, người được phái đi trở về báo cáo thành quả.

Buổi chiều ngư thuyền rời bến đi đánh cá theo thông lệ, điểm bất đồng duy nhất chính là, trên thuyền còn có thêm mấy cao thủ Viên Liệt phái đi, giả trang thành bạn đồng hành của ngư phu.

Quả nhiên, nhiều tàu đánh cá gặp phải Uy tặc trên biển, ngư thuyền vờ như tháo chạy, lũ Uy tặc bị dụ đến, vừa lên thuyền đã bị phục binh giết toàn bộ.

Liên tục lặp lại với hơn mười ngư thuyền, vì thế chỉ trong ngày, đã giết được cả trăm tên Uy tặc.

Mặt khác, nhóm kỹ nữ giả trang thành nữ nhân nhà lành đi lại trên bờ, sau khi rơi vào tầm ngắm của Uy tặc liền xoay người bỏ chạy... Lúc chúng tưởng chừng như sắp đuổi kịp, đột nhiên cao thủ Viên gia quân đã mai phục sẵn ven đường xông ra giao đấu, lũ Uy tặc bị giết sạch.

Viên Liệt nhận tin thắng lợi liên tiếp báo về, hết sức vui vẻ, toan lệnh cho người đem thi thể treo lên thị chúng thì bị Tịch Ly ngăn cản.

“Không được treo!”

Viên Liệt thắc mắc, “Có thể răn đe được lũ Uy tặc, vì sao không treo lên?”

“Ai, vẫn chưa đủ sức uy hiếp!” Tịch Ly cười, làm thế còn giúp bọn chúng thêm phòng bị, chúng ta nên âm thầm giết nhiều một chút trước đã! Giữ lại hữu dụng.

Viên Liệt nghĩ Ân Tịch Ly lưu lại tất sau sẽ dùng đến, bèn sai người lạng lẽ đem toàn bộ thi thể giấu đi, bảo toàn bí mật không để cho bất kỳ ai biết.

Cứ tiếp tục giết như thế đến ba ngày, người phía bọn Uy tặc phải ra mỗi ngày đều đi không trở lại, thoát đầu cứ tưởng do gặp phải giông tố, nhưng mấy hôm liền đều sóng yên gió lặng a.

Chớp mắt đã tới ngày thứ tư, số lượng Uy tặc bị giết giảm mạnh.

“Nhất định là bọn chúng đã bắt đầu cảnh giác, trốn trong sào huyệt không xuất đầu nữa.” Viên Liệt hỏi Tịch Ly, “Tiếp theo làm gì?”

Tịch Ly đang ăn khoai lang nướng Tước Vĩ chia cho hắn, bất mãn đáp Viên Liệt một cước, “Người tự mình động não đi, cái gì cũng hỏi ta hết.”

Viên Liệt nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên với tới túm cổ tay hắn đoạt lấy khoai lang của hắn, “Có kẻ thông thái như người bên cạnh, ta không hỏi người thì hỏi ai.”

Tịch Ly bảo hộ cổ tay cầm khoai lang bị hắn túm, Viên Liệt kéo qua hắn kiên quyết không qua, cả hai không ngừng giằng co trong đại trường, dưới cái nhìn của kẻ khác thì đây chẳng phải là đang đả tình mạ tiếu (đánh yêu mắng yêu) sao.

Trên đời này Tịch Ly thường được mọi người khen là thông minh, vốn đã sớm mất hết cảm giác rồi, tuy nhiên chỉ độc nhất tiếng thông minh từ Viên Liệt, lại nghe vô cùng thuận tai.

“Uy.” Viên Liệt dùng cán bút chọt chọt hắn, “Rốt cuộc là có biện pháp hay không?”

Tịch Ly đắc ý, “Dĩ nhiên là có rồi!”

Viên Liệt tươi cười ngoắc ngoắc ngón tay.

Tịch Ly nhú mày, nghĩ bụng có sao đạo gần đây Viên Liệt càng ngày càng cởi mở vậy? Lẽ nào thật sự bởi vì con người ta một ngày nọ đột nhiên nghĩ thông suốt thì sẽ không còn bồn chồn nữa sao?

Nhưng cũng đành chịu, chẳng thể làm gì hơn là tiến tới gần, đem kế hoạch nói qua một lượt cho Viên Liệt.

Ngày thứ hai, tàu đánh cá vẫn rời bến như cũ, đám Uy tặc lần này đều bị bắt sống.

Viên Liệt chiêu cáo thiên hạ, báo tin trưa ngày mai, tại bờ sông sẽ hỏa thiêu bọn Uy tặc đã bắt được mấy ngày qua, tổng cộng hơn một nghìn tên.

Tin tức này vừa phát đi, cả vùng duyên hải lập tức chấn động, toàn thể bách tính trầm trồ khen ngợi.

Thế nhưng trên thực tế, Viên Liệt cũng không bắt được nhiều Uy tặc đến như vậy, mà là dùng rất nhiều Triệu gia quân bù vào cho đủ số, mục đích thật sự đương nhiên là... Dụ người tới cứu.

Quả nhiên, đêm đó, một toán nhỏ nhân mã Uy tặc tập kích bờ biển.

Nguyên lai có một bộ phận Uy tặc cải trang thành Hán nhân ẩn trốn trong thành, bọn chúng lẳng lặng tiếp cận bờ biển, nhận thấy canh phòng cũng không nghiêm ngặt, mà bị giam trong ***g sắt phía trước, đích thực chính là người của mình, liền triển khai trận đột kích.

Tuy nhiên nhân mã của Viên Liệt đã sớm mai phục bên trong ***g, thậm chí cả cửa ***g cũng không hề khóa.

Viên Liệt đích thân dẫn binh, vừa thấy Uy tặc đánh tới là lập tức nghênh chiến... Thoáng chốc đã giết sạch hơn phân nửa đám hải khấu, chỉ chừa lại vài tên Uy tặc, Viên Liệt cố tình phóng thích chúng.

Lúc bấy giờ, Tiêu Lạc đem thủy quân mai phục sẵn trên biển bám theo đám Uy tặc chạy thoát, lần đến tận hòn đảo nhỏ bọn chúng ẩn thân.

Thủy quân nhất tề xông lên, diệt trừ hết đại bản doanh Uy tặc.

Một trận lửa lớn, toàn bộ tiểu đảo cháy sạch hỏa quang rực trời, Viên Liệt toàn thắng một trận đến nhất binh nhất tướng cũng không hao tổn, lão Vương gia mừng rỡ đãi tiệc rượu đại lễ ba ngày ba đêm tại vương phủ.

Nhất thời, thanh thế của Viên Liệt như mặt trời ban trưa, đồng thời danh tiếng thần toán của Ân Tịch Ly cũng bất hình nhi tẩu[83].

57. Chương 57: Phản Kích Bất Ngờ

Viên Liệt đánh một trận lớn toàn thắng, tin tức lập tức được truyền về kinh thành, song song đó, Nam Cảnh đế Trần Tĩnh còn nhận thêm một phong thư nữa.

Phong thư này do Ân Tịch Ly viết, văn từ rất khôn khéo, thoát nhìn cứ ngỡ là ca tụng chiến công tại Nam quốc và thành tích thảo phạt hải khấu ở Đông hải, thế nhưng trong ngôn từ lại hàm chứa sự bất mãn về việc Viên Liệt thiếu tôn trọng hân.

Trần Tĩnh đọc thư xong, suy ngẫm đôi chút, mỉm cười rồi lập tức hạ thánh chỉ, đưa đến vùng duyên hải.

Nội dung thánh chỉ khen ngợi Viên Liệt cùng chư vị tướng sĩ, song tối trọng yếu là ban thưởng cho Ân Tịch Ly, đồng thời sắc phong hân làm đốc quân, để hân trợ giúp Viên Liệt quản lý quân vụ.

Viên Liệt tiếp thánh chỉ cảm thấy hơi khó hiểu.

Trở về quân doanh sau khi tiễn bước quan truyền chỉ, Viên Liệt hỏi Tịch Ly, “Thế nghĩa là sao?”

Tịch Ly thuật lại việc viết thư tranh công một hồi.

Viên Liệt nghe qua có hơi phật ý, chuyển hướng suy đoán, “Tịch Ly, người đây là đang cố xây dựng thế cục giả tạo, khiến Trần Tĩnh tưởng rằng người bất hòa với ta?”

“Không sai.” Tịch Ly gật đầu, “Vốn dĩ Trần Tĩnh nghĩ ta mang chấp niệm vô pháp hóa giải, chuyện người thắng mọi người trong cuộc tỷ võ chiêu thân tại Nam quốc vì muốn thành thân cùng ta, dưới con mắt của bè lũ Trần Tĩnh, chính là người đang vũ nhục ta. Cho nên ta mới tìm mọi cơ hội thể hiện sự bất mãn đối với người.”

Hiện Tại Trần Tĩnh cầu mong có người đến quấy rối người, vì vậy hân sẽ tìm trăm phương nghìn kế thăng quan cho ta, để ta có thể kiếm hân được người!”

“Mà người thì cho đó là một cơ hội tốt, có thể từng bước thăng qua tiến chức, đến khi đạt được tín nhiệm thì nắm lấy thiên cơ?!”

“Ân.” Tịch Ly gật đầu, “Đơn giản chỉ có thế!”

“Vậy chúng ta sẽ khai hoàn hồi kinh sao?” Viên Liệt hỏi.

“Làm thế sao được a, trận này vẫn còn chưa đánh xong đâu!” Tịch Ly cười xòa, “Đừng vội đừng vội.”

“Còn chưa đánh xong nữa sao? Hầu như toàn bộ sào huyệt của bọn Uy tặc đã bị chúng ta tiêu diệt rồi, chỉ sót lại có vài nhóm thảo khấu, cứ lưu lại cho phía Tiêu Lạc xử lý cũng được, chúng ta mà quản thêm sẽ khiến Tiêu lão Vương gia hoài nghi chúng ta muốn đoạt quyền a!”

“Ha ha.” Tịch Ly lắc đầu, “Người a... có khi thì nghĩ nhiều quá, thế nhưng đôi lúc lại cực kì thiếu suy nghĩ.”

“Ân?” Viên Liệt khó hiểu, nhìn Ân Tịch Ly, “Có ý gì?”

“Ha ha, tỷ như nói, có một tên cường đạo lộng hành trong phủ nhà, tiếc rằng hắn không võ hữu lực[84], có rất nhiều người theo phò trợ, nha môn bộ khoái chẳng ai địch lại nổi hắn, nhưng vẫn có thể đối phó được thủ hạ của hắn, người bảo các bộ khoái sẽ làm thế nào?”

“Ách...” Viên Liệt nhíu mày ngẫm nghĩ, “Trước hết tìm cách loại bỏ vây cánh của hắn, khiến hắn cô lập cô viên[85], sau đó dồn lực công kích!”

“Ân ân.” Tịch Ly thỏa mãn gật đầu, hỏi tiếp, “Vậy nếu giữa hắn và thủ hạ ngẫu nhiên lại có hiềm khích thì sao?”

“...Nga.” Viên Liệt dường như đã lãnh ngộ được, “Lợi dụng thủ hạ của hắn nhằm khiến tên cường đạo này cùng với đồng bọn trở mặt thành thù, sau đó chờ bọn chúng lưỡng bại câu thương là dịp trai cò tương tranh ngư ông đắc lợi.”

“Vậy nếu bè phái của hắn không đủ mạnh?”

“Thì hỗ trợ bọn chúng, để bọn chúng cũng trở nên cường đại.” Viên Liệt vỗ tay một phát, “Ta hiểu rồi, ta không nên biểu lộ ra ngoài mối thâm giao với Tiêu lão Vương gia, vì như thế chẳng những không giúp Tiêu gia, ngược lại còn khiến bọn họ trở thành mục tiêu cần loại trừ trước nhằm tiêu diệt ta của Trần Tĩnh. Song nếu tỏ ra mâu thuẫn với bọn họ, Trần Tĩnh có thể sẽ thừa dịp lôi kéo bằng cách ban thưởng cho bọn họ, việc này không hề tổn hại tới Tiêu gia trái lại còn có lợi. Về sau nếu ta hợp tác với Tiêu gia, đó nhất định là một đả kích không nhỏ đối với Trần Tĩnh, chính hắn muốn mượn đao giết người, ta cũng sẽ mượn đao giết người để phản kích hắn... Tịch Ly, chiêu này của ngươi hay a!”

Tịch Ly nhếch nhếch mày, “Ta chưa hề nói gì a, toàn bộ đều tự ngươi thao thao bất tuyệt.”

Viên Liệt tươi cười, cuối sát đầu lại hỏi, “Ừ, chúng ta đây còn phải thanh trừng Uy tặc ra sao?”

Tịch Ly gườm hắn một cái, im lặng, ngay lúc đó, Viên Lạc từ ngoài sân bước vào, “Đại ca...”

Tịch Ly và Viên Liệt đồng loạt quay đầu lại, có thể mấu chốt là ở góc độ, Tịch Ly cùng Viên Liệt không cảm thấy có gì lạ, chẳng qua chỉ ghé hơi sát vào nói chuyện thôi, thông thường cả hai cũng nháo quen rồi. Thế nhưng dưới cái nhìn của Viên Lạc thì dường như hai người vừa mới tách ra sau khi hôn nhau.

Mặt Viên Lạc khế biến sắc, nói không nên lời.

“Thế nào?” Viên Liệt thấy sắc mặt hắn không tốt, bèn hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nga, không.” Viên Lạc định thần lại, lắc đầu đáp, “Các tướng sĩ đều chuẩn bị chu tất cả rồi, khi nào thì khởi hành về lại kinh thành?”

Viên Liệt lắc đầu, “Ta đã nói sẽ hồi kinh bao giờ đâu, không quay về, hải khẩu còn chưa diệt trừ sạch sẽ mà!”

“Ách... Đại ca, mấy tên giặc cỏ này, người bên Tiêu Lạc hẳn là có thể tự giải quyết được, chúng ta mang hơn mười vạn đại quân lưu lại đây, không hay lắm đâu a?”

Viên Liệt cười thầm trong bụng, xem ra Viên Lạc cũng có cùng một mối lo với mình, quả nhiên hai huynh đệ bọn họ đều không bì kịp Tịch Ly, bèn nói, “Ngươi giúp ta đi thăm hỏi Tiêu lão vương gia, cứ bảo rằng ta dự định sẽ đóng ở đây giúp người thanh trừng thảo khấu, như vậy có gì bất tiện hay không?”

Viên Lạc thoáng nhíu mày, nói, “Ca, làm thế không tốt lắm đâu...”

Viên Liệt khoát tay chặn lại, “Vô phương, đi mau.”

“Nga...” Viên Lạc vẫn hơi chần chừ, cho rằng đây chẳng khác nào là tranh quyền với Tiêu Lạc, rất bất hảo a.

Hắn đi đến tiền sảnh, gặp Tiêu lão Vương gia đang uống trà, thấy hắn tới thì nhiệt tình bắt chuyện, “Thế chắt, đến đây, ngồi xuống cùng lão gia tử uống vài chén, ha ha, rất tốt cho râu tóc đó.”

“Vương gia.” Viên Lạc bước qua, có chút ngại ngùng, dù gì cũng kết thâm giao đã nhiều thế hệ, phải đắc tội như vậy, rất bất hảo a, người khác nhìn vào sẽ cho rằng Viên gia thất thố.

Sau khi ngồi xuống, lão gia tử liền châm trà cho Viên Lạc, rồi hỏi, “Chắc không phải là thể chất đến đây để cáo biệt lão gia tử ta đâu nhỉ, ta vẫn không nỡ để các người đi a, phải lưu lại nơi này lâu hơn một chút chứ.”

Viên Lạc dĩ nhiên biết đây chỉ là lời khách sáo, mà nói như vậy cũng chính là hạ lệnh đuổi khách rồi, cứ do dự mãi, cuối cùng khẽ cắn môi, thôi kệ đi! Dù gì Viên Liệt đã nói rồi, Tịch Ly cũng đồng ý nữa, chắc không sai đâu. Bèn mở lời, “Nga...Vương gia, đại ca lệnh ta tới hỏi ý, hần muốn lưu lại quét sạch hải khấu, Vương gia nghĩ thế nào, dùng đến sự hỗ trợ của hần hay không... đương nhiên là, nhất thiết phải để vương gia quyết định.”

“Ha ha ha.”

Viên Lạc vừa xuất ngôn, Tiêu lão vương gia lập tức phá ra cười ha hả, vỗ tay nói, “Thể chất quả là hiểu thấu lòng ta, cần chứ cần chứ! Nhất định phải nhờ thể chất cùng ta sẽ chia thì ta mới có thể bớt âu lo a, ha ha ha.”

Viên Lạc ngậy ngẩn cả người như bị quăng vào giữa dải sương mù, thâm nghĩ, vậy nghĩa là sao? Đến Tiêu lão vương gia cũng hồ đồ rồi ư?

Sau đó, Viên Lạc bị Tiêu lão vương gia giữ lại uống trà ăn điểm tâm rồi mới được ly khai, hai người trò chuyện vui vẻ.

Về đến đại trường, Viên Lạc vẫn nghĩ không thông... Nhưng hiện tại cái hần quan tâm nhất chính là, bản thân hần tự bao giờ đã trở nên ngốc hơn so với Viên Liệt quá nhiều như vậy?! Viên Liệt làm thế tất nhiên là phải có lý do của hần, mà Tiêu lão vương gia chấp thuận biểu thị cách nghĩ của hai bên đều tương đồng với nhau, nói cách khác chỉ có hần là không biết thôi!

Từ trước đến giờ Viên Lạc vẫn có thể lý giải được đôi ba phần tâm tư của Viên Liệt, hiện tại cư nhiên hoàn toàn không đoán ra Viên Liệt muốn làm gì? Vậy nếu Viên Liệt muốn hần chết, chẳng phải bản thân hần có chết cũng không hay biết đã chết như thế nào sao?

Đồng thời, Viên Lạc nhớ lại vừa rồi bản thân nhìn thấy hần cùng Tịch Ly thân thiết thì kim lòng không được để lộ ra thái độ hờn giận, trong lòng kinh hãi.

Viên Liệt nhận ra sự bất mãn của mình rồi! Lẽ nào hần đang cho mình một lời cảnh cáo, bảo mình phải biết thân biết phận, nói cách khác, hần có thể dễ dàng giết được mình?!

Viên Lạc tìm mãi vẫn không ra đáp án, chỉ thấy càng suy nghĩ càng hoảng loạn, nghĩ không thông, việc này nhất định phải thử một phen!

Sáng sớm ngày thứ hai, Viên Liệt thăng trưởng nghị sự, có điều chúng tướng đều đến đủ, duy chỉ có Viên Lạc là không tới.

Viên Liệt phất ý, phái người đến xem, chốc lát sau, người được phái đi trở về, báo rằng Viên Lạc bị bệnh, lại còn bệnh rất nặng.

“Cái gì?” Viên Liệt lấy làm kinh hãi, bố trí qua loa dựa theo những gì đã thảo luận kỹ với Ân Tịch Ly trước đó một lượt, rồi đi thẳng một mạch đến thăm Viên Lạc.

Viên Lạc lúc này sắc mặt tái nhợt môi khô khốc, khuôn mặt tiêu tụy mồ hôi đầy trán, thoát nhìn thấy ngay bệnh rất nghiêm trọng.

“Quân y đâu?! Gọi Hạ Vũ thần y đến!” Viên Liệt hoảng cả lên, nghĩ bụng chắc là Viên Lạc không thích ứng được với khí hậu nên mới nhiễm bệnh hiểm nghèo, Viên gia hần neo người, chỉ có hai nhi tử là hần và Viên Lạc, vạn nhất Viên Lạc có chuyện gì, cha nhất định sẽ đau lòng chết thôi!

“Lạc, người làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?” Viên Liệt vươn tay sờ trán hần, cảm thấy nóng, dường như đang phát sốt lên.

Sắc mặt Viên Lạc thoát nhìn thần trí mơ hồ, lắc đầu, “Ca...”

“Người... Ai nha, đám nô tài kia hầu hạ người kiểu gì thế này!” Viên Liệt bất chợt nhận ra chăn đệm của Viên Lạc đã bị đạp rơi xuống đất, chỉ còn chừa lại có mỗi tấm đệm ngủ đơn bạc, vùng Giang Nam này tuy ẩm áp thể nhưng sớm khuya vẫn có khí lạnh, ngủ suốt đêm như thế làm sao mà không bệnh được?!

Chỉ sau chốc lát, Hạ Vũ đã vội vàng chạy tới, xách theo hộp thuốc ngồi xuống bên giường bắt mạch cho Viên Lạc.

Chẩn bệnh một hồi, Hạ Vũ thở phào nhẹ nhõm nói, “Là bệnh thương hàn, không đáng ngại, chỉ tới hơi nhanh thôi, bệnh đến như núi lở mà. Có thể gần đây hấn lao lực quá, lại thêm khí hậu không hợp, ăn phải thứ gì đó không thanh tịnh, cho nên mới bị như vậy, điều dưỡng một trận là khỏe ngay, để ta bốc thuốc cho hấn.”

Nói đoạn, rời khỏi phòng đích thân đi hốt thuốc.

Viên Liệt thở phào nhẹ nhõm, sai người khăn trương chuẩn bị chăn đệm ấm áp tới thay cho Viên Lạc.

Tịch Ly ở cạnh nhìn, khởi điểm cũng lo lắng, thể chất của Viên Lạc không tệ, có khi nào vì gần đây không được vui, chẳng màng đến việc ăn uống, ăn quá ít lại bị trúng gió nên mới nhiễm bệnh không? Ai, hay là có việc gì hiềm khích, vạn nhất xảy ra chuyện, như thế chẳng đáng chút nào!

Tịch Ly thối lui ra bên ngoài, tránh cho Viên Lạc trông thấy mình lại chạnh lòng.

Chỉ là vừa bước ra ngoài, chợt nghe được vài kẻ hạ nhân đi lấy chăn cẩn trọng nói to nhỏ.

“Đêm qua chính nhị tướng quân cho chúng ta rời đi, bằng không đã có thể đắp chăn cho hấn rồi.”

“Ai, quên đi, hấn là tướng quân chứ đâu phải chúng ta, chung quy hiện tại đã may lắm rồi, không thì cái đầu của chúng ta khó mà giữ nổi a.”

Tịch Ly đứng ở phía sau nghe được rõ ràng, khẽ nhú mày, cảm thấy không hợp lý!

Hấn ngẫm nghĩ rồi bước tới cửa, nhìn kỹ lại tình trạng Viên Lạc.

Bắt gặp Viên Liệt đang kéo chăn lên cho hấn, miệng than phiền, “Người đã lớn thế này rồi mà còn đắp chăn, thật hết cách với người.”

Viên Lạc thều thào tựa hồ rất khó chịu, bực bội lắm lắm, “Ca...Ta thật vô dụng.”

“Chắc.” Viên Liệt nghe không thuận những lời thất chí từ một nam tử hán đại trượng phu, lập tức đưa mắt trừng Viên Lạc, “Không phải chỉ nhiễm thương hàn thôi sao, hai ta chinh chiến sa trường đều vượt qua biết bao nhiêu kiếp nạn, có sao phải sợ hãi một chứng thương hàn nhỏ nhặt? Không được phép nói chuyện xui rui!”

“Ấn.” Viên Lạc gật đầu, Tịch Ly đột nhiên phát hiện, Viên Lạc chỉ vận y phục phong phanh, cả tất cũng không hề mang.

Không đúng...

Tịch Ly nhú mày, Viên Lạc xuất thân quân lữ, hôm qua Viên Liệt vẫn chưa hạ lệnh rút lui, việc đó biểu hiện buổi tối có khả năng còn phải hành động, vì sao hấn dám thoải mái thoát y phục như thế mà ngủ? Không sợ đêm đến có hiệu lệnh điều động ra ngoài phục kích ư?

Tối qua toàn bộ tướng sĩ trong doanh trại vừa nghe nói sẽ không rút quân, hầu hết đều mặc sẵn khôi giáp vào, đêm ngủ chỉ ít vẫn mặc nhuyễn giáp thô, đến tất còn không mang kiểu ấy tuyệt đối không hợp với thông lệ!

Nghĩ tới đây, Ân Tịch Ly liền chợt dạ... Hấn cố ý?!

Tịch Ly thoáng hồi tưởng lại những việc đã phát sinh hôm qua, lập tức đem hết tiền căn hậu quả xâu lại thành một chuỗi, chẳng lẽ Viên Lạc đã hiểu lầm nên muốn thử Viên Liệt?

Tịch Ly thất kinh, quả nhiên là như vậy, Viên Lạc đây là cố tình tự làm cho bản thân nhiễm bệnh, chỉ kể nào có tâm kế rất nhiều ý chí rất mạnh mới có thể làm ra chuyện này được?!

Liên tục lắc đầu, Tịch Ly tiến lên thêm một bước, bỗng nghe thấy Viên Lạc dùng giọng khàn khàn nói với Viên Liệt, “Đại ca, người không cần phải lo lắng cho ta, ta ngủ xong một giấc là khỏe ngay, người mau đi đi.”

“Không cần, công việc cứ giao cho người khác quản là được rồi, Tịch Ly cũng có thể xử lý, ta ở cùng người một lúc.”

“Thế nhưng... chuyện tranh quyền, Tịch Ly bên kia...”

“Đoạt quyền cái gì a, cũng tại ta chưa nói rõ với người, chắc không phải là người đã lo lắng cả đêm chứ?” Viên Liệt lắc đầu, “Bọn ta không hề muốn đoạt quyền của lão Vương gia, nói chung việc này chính là kế hoạch của Tịch Ly, không cần phải lo lắng.”

“Kế hoạch do Tịch Ly nghĩ ra?”

“Ân.” Viên Liệt gật đầu, đón lấy trà nóng nha hoàn vừa đưa lên, đích thân cho Viên Lạc uống, “Chốc nữa húp thêm chút cháo nóng, sau đó mới được uống thuốc.”

“Ân, đa tạ đại ca.” Trong lúc nói Viên Lạc cứ nhiên thở dài một hơi... Quả nhiên, Viên Liệt không hề có ý muốn cảnh báo hấn, mà chỉ là mưu kế của Tịch Ly.

Có điều lúc bấy giờ, Ân Tịch Ly đang đứng ngay cửa, khoanh tay tựa lưng vào đại môn, hướng trời xa cười nhạt___Viên Lạc, người giỏi lắm a.

58. Chương 58: Vì Yêu Sinh Hận

Dù sao thì Viên Lạc cũng còn trẻ, rất nhanh chóng khỏi bệnh.

Mấy hôm nay kể cũng lạ, kẻ chu đáo với hấn nhất không phải Viên Liệt, trái lại chính là Ân Tịch Ly, sớm tối bưng trà rót nước, hết sức ân cần.

Cả ngày Viên Lạc đều tưởng như đang sống trong mộng, hạnh phúc quá đến nỗi phi thực, vì sao bỗng dưng Tịch Ly lại đối đãi với mình tốt như vậy?

Viên Liệt có hơi buồn bực, chẳng qua trước đây hấn cũng ngại con người của Tịch Ly đôi lúc tính tình quá khắt khe, đối mặt kẻ khác thì yêu ghét phân minh, cho nên mới tỏ ra cương quyết với Viên Lạc như thế.

Tuy nhiên hiện tại thoát trông, dường như Tịch Ly cũng không quá ác cảm với Viên Lạc.

Viên Lạc bệnh đến ngày thứ ba, hấn đã có thể xuống giường, hơn nữa khí sắc không tệ mấy.

Buổi sáng hôm đó, Tịch Ly đem đến cho Viên Lạc một phần ăn, rất mực thân thiết.

Ngồi cạnh Viên Lạc, đưa tay chỉ chỉ vào cá nướng, “Món này ăn ngon.”

Viên Lạc nếm vài miếng, quả không sai, Tịch Ly liền quay sang cười với hấn, cười đến nỗi khiến lòng Viên Lạc hoảng loạn, nếu xét về dung mạo, thực sự không ai qua được Tịch Ly.

Chiều đến, Viên Lạc cảm thấy thân thể đã khỏe, ở trong quân doanh mãi cũng gò bó, bèn nghĩ đến việc ra ngoài đi dạo.

Ngẫm nghĩ một hồi, cố thu hết dũng khí đi tìm Tịch Ly, trước đây cả hai không có gì để nói, khá là xa cách, mấy ngày nay thấy hấn sinh bệnh Tịch Ly lại chiều cõ như vậy, chắc cũng có ý muốn làm hòa đây. Viên Lạc vốn sợ Tịch Ly ghét bỏ hấn cho nên không dám tiếp cận, nay gặp dịp Tịch Ly chủ động, dĩ nhiên hấn cầu còn không được.

Vừa đến bên ngoài đại trường của Viên Liệt, nhận ra Viên Liệt không có ở đó.

Tịch Ly ngồi trên trường kỷ, ôm Diệt Diệt trong lòng, đang lật sách.

“Tịch Ly.” Viên Lạc tiến vào.

Tịch Ly chẳng hề ngẩng đầu lên, cơ hồ đang đọc sách rất say sưa.

Viên Lạc hơi bất đắc dĩ cười cười, bước đến, “Tịch Ly.”

Chờ hấn kêu tới tiếng thứ ba, Tịch Ly mới uể oải ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Viên Lạc thấy thần sắc của hấn có vẻ khác thường, liền hỏi, “Người làm sao vậy? Sinh bệnh rồi ư?”

“Ai cần người lo.” Tịch Ly cúi đầu tiếp tục sang trang mới, bực bội liếc hắt một cái.

Viên Lạc ngăn người, nhất định là Tịch Ly lại bị chọc giận, bèn ngồi xuống hỏi hắt, “Ai khi dễ người vậy? Để ta giúp người giáo huấn hắt.”

Tịch Ly gườm hắt, “Người tính làm gì, người thì giúp được gì cho ta?”

Viên Lạc thoáng chột dạ, cười trừ, “Sao Tịch Ly lại nói như vậy, trong đại doanh này, ngoại trừ đại ca trên cơ ta, còn lại ai dám khi dễ người, ta đều có thể giúp người trừng trị hắt... Nếu đại ca là người chọc cho người mất hứng, càng chẳng cần đến ta ra tay, tự người đã có thể làm cho ra lẽ với hắt rồi.”

Tịch Ly chống cằm nhìn Viên Lạc, mỉm cười, “Người đánh thắng được Tiêu Lạc hay Hạ Vũ sao?”

“Ách...” Viên Lạc lắc đầu, “Đánh không lại.”

“Vậy thể diện của Tiêu lão Vương gia, người dám bắt chấp sao?”

Viên Lạc bế tắc, “Cái này, không ít thì nhiều cũng phải lưu ý.”

Tịch Ly duỗi duỗi ngón tay, “Vậy người giỏi lắm chỉ xếp tới hàng thứ năm, đệ nhị cái gì a?”

Viên Lạc trái lại vẫn không giận, thuyết phục, “Vậy cứ liệt ta vào hàng thứ năm, ai đã khi dễ người? Ta giúp người trút giận.”

“Tốt.” Tịch Ly thông thả buông sách, vuốt lông Diệt Diệt, “Vậy ta hỏi người, trên dưới quân doanh, ngoại trừ Viên Liệt, Tiêu Lạc và Hạ Vũ, võ công tài trí của người là đệ nhất ư?”

“Tài trí thì đương nhiên ta không hơn nổi người rồi, còn võ công... Cũng khó xét lắm, thành thật mà nói, Viên gia quân có một số người rất lợi hại.”

“Àn.” Tịch Ly nheo mắt cười hỏi, “Vậy người có cái gì đứng thứ nhất đây?”

Viên Lạc ngẫm nghĩ rồi cười cười tự giễu, “Àn... Không có gì cả.”

“Ai.” Tịch Ly vỗ vỗ vai hắt, “Người quá xem nhẹ bản thân rồi, người cũng có nhiều ưu điểm lắm đó, chỉ là còn nhiều người vẫn chưa phát hiện được thôi.”

“Thật không? Ưu điểm gì vậy?” Viên Lạc hỏi.

“Cái khác thì ta không rõ lắm, bất quá có hai thứ này, nếu người xếp thứ hai, phỏng chừng trong quân chẳng ai dám nhận thứ nhất nữa.”

“Là cái gì?” Viên Lạc mừng thầm trong bụng, Tịch Ly mà lại khen mình như vậy.

Tiểu ý trên mặt Tịch Ly càng lúc càng tăng, hắt nhích tới gần, hạ giọng nói, “Mưu mô và... giả tạo.”

Viên Lạc lập tức ngắc ngứ cả người, ngược lên nhìn chăm chăm vào Ân Tịch Ly, một lát sau mới nói, “Tịch Ly, ta...”

“Người cái gì?” Tịch Ly cười ha hả nói, “Cố ý tự đổ bệnh, để thử xem có phải là Viên Liệt đang muốn trừng trị người không, loại thủ đoạn này mà cũng có thể nghĩ ra, đã nghĩ ra lại còn thực hiện được! Người đoán, nếu ta nói cho ca người biết người có loại bản lĩnh như vậy, hắt sẽ nghĩ như thế nào?”

Viên Lạc tái mặt, nói, “Tịch Ly, người đang nói bậy bạ gì đó, người nghĩ nhiều quá rồi, ta sao có thể đi làm mấy chuyện kiểu này được.”

“Là đúng hay là sai, trong lòng mỗi người tự biết lấy.” Tịch Ly nhấn nhá vào ngực hắt, “Người tinh ranh, Viên Liệt cũng chẳng ngốc, chỉ khuyên người một câu, để ca người biết người lắm mưu nhiều kế không đáng ngại, e là sợ hắt biết, người tức trí đa mưu, mà còn cố tình ở trước mặt hắt giả ngu thôi.”

Viên Lạc cúi đầu, gương mặt nhìn Tịch Ly, đột nhiên nghĩ lại, “Vậy ra, mấy ngày nay người đối tốt với ta như thế...”

“Không sai.” Tịch Ly thu hồi nét cười trên mặt, vươn tay khê vỗ lên mặt Viên Lạc, “Ta đùa bỡn với người đấy, chỉ để nhắc cho người, trên đời này còn có người sáng suốt hơn người, cẩn thận kẻo thông minh bị thông minh gạt.”

Viên Lạc tưởng như có cả chậu nước lạnh đổ ào xuống đầu, đứng phắt dậy nhìn Tịch Ly, “Người... Vì đại ca, người thực sự có thể làm đến mức này ư?!”

Tịch Ly cười nhạt một tiếng, “Thế thì sao?”

Viên Lạc lặng thinh, nhìn xoáy vào Tịch Ly, hai người đối mặt nhau trong đại trường, ngay lúc này, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, cùng với giọng nói của lính gác doanh, “Nguyên soái.”

“Ân.” Viên Liệt gật đầu, trên tay cầm mấy bản công văn, chưa đi đến cửa đã nói, “Tịch Ly, kế hoạch của người thành rồi, dường như đã bị lừa thật.”

Bước vào trong đại trường mới phát hiện Viên Lạc đã ở đó.

Viên Liệt vội hỏi hẩn, “Xuống giường rồi sao? Dùng thuốc chưa?” Nói đoạn sờ trán hẩn, “Thật sự đã hạ sốt rồi, không còn phát bệnh nữa chứ?”

Viên Lạc khẽ lắc đầu nói, “Đại ca, các người bận rộn, ta phải quay về ngủ tiếp một chút, có hơi choáng.”

“Hảo, nhanh lên.” Viên Liệt gật đầu, phái người đưa Viên Lạc về.

Quay đầu lại, trông thấy Tịch Ly đang vùn vèo lơ tạt Diệt Diệt đùa giỡn với nó.

Viên Liệt đến ngồi xuống bên cạnh hẩn, nhấp một ngụm trà, hỏi, “Hai người cãi nhau ư?”

Tịch Ly ngẩng đầu hỏi Viên Liệt, “Làm sao người biết?”

“Nhìn ra được a, sắc mặt người khó coi như vậy.” Viên Liệt cơ hồ có hơi bất mãn, “Hẩn là bệnh nhân mà người còn tranh cãi với hẩn được sao?”

Tịch Ly trợn mắt, “Thôi đi Nguyên soái gia, chớ vờ vĩnh trước mặt ta, huynh đệ các người chẳng có kẻ nào thành thật cả, nếu không phải do mật thám người bố trí xung quanh nghe được cuộc đối thoại của bọn ta rồi báo lại cho người, người có thể nhầm ngay lúc này mà trở về sao?!”

Viên Liệt khẽ giật khóe miệng, buông công văn xuống, “Tốt xấu gì ta cũng là Nguyên soái, người chừa chút mặt mũi cho ta không được a.”

Tịch Ly phớt lờ hẩn, lăm bằm một câu, “Đồ ngốc.”

“Đúng, ta ngốc người thông minh, người đã sớm đoán ra sao không chịu nói cho ta biết?” Viên Liệt cau mày, “Còn nữa a, người đùa bỡn với Viên Lạc như thế, hẩn sẽ hận người.”

“Để hẩn hận càng tốt.” Tịch Ly thản nhiên nói, “Hẩn càng hận ta thì càng nghĩ người tốt, sau đó ta đóng phản diện người chính diện là được, đừng quản nhiều quá.”

Viên Liệt ngăn người, thở dài, “Ta hiểu rồi, người tính đứng giữa bọn ta làm người xấu, khinh rẻ Viên Lạc, khiến hẩn hận người, rồi cứ thế dần dần từ bỏ tâm ý đối với người. Không thích người nữa, hẩn cũng chẳng cần tính toán với ta, đúng vậy không?”

Tịch Ly với tay sờ sờ trán hẩn, “Người bị sốt hẩn, đều hồ tư loạn tưởng hết, chẳng qua ta chỉ thấy hẩn không vừa mắt mà thôi.”

“Người không cần phải làm nhiều như vậy cho ta, thực sự.” Viên Liệt nghiêm túc nói với Ân Tịch Ly, “Tích cách Viên Lạc từ bé đã thế rồi, tuy nhiên bản chất hẩn cũng không xấu. Tính toán nhiều một chút vọng tưởng nhiều một chút cũng là vô pháp, lúc còn nhỏ cha ta không thương hẩn, người ngoài toàn khi dễ hẩn, bản thân hẩn nếu không biết toan tính nhiều hơn, chẳng phải đã bị người ta bắt nạt chết luôn sao?”

Ân Tịch Ly lắc đầu, “Người đừng lừa mình dối người nữa, có đại ca kiểu như người, thì đệ đệ phải như tiểu bạch thỏ Trần Miên, mới có thể bị khi dễ nổi?!”

Viên Liệt mấp máy miệng, cuối cùng vẫn không nói được lấy nửa câu.

“Đừng bàn mấy chuyện này nữa.” Tịch Ly đưa tay giật lấy thư tín của mật thám từ tay Viên Liệt, mở ra xem ngay, gật gù, “Quả nhiên bước đầu ăn khớp!”

“Vậy bước kế tiếp chúng ta vẫn dựa theo kế hoạch làm?” Viên Liệt thả mảnh giấy và trong chậu than đốt, một mặt hỏi Tịch Ly.

“Ân.” Tịch Ly ngẫm nghĩ rồi gật đầu một cái, “Đúng rồi, có khả năng đêm nay bọn chúng sẽ đến đột kích.”

“Cái gì?” Viên Liệt đích thực lấy làm kinh ngạc, cười hỏi, “Hơn mười vạn quân ta đóng tại đây...Theo khảo sát của ta, nhân số lũ Uy tặc hiện nay còn không đến hàng trăm, dù Phù Tang phái thêm đến thì tổng cộng được bao nhiêu người, hơn nữa cũng đâu thể nào giúp Uy tặc phát binh đánh ta! Người muốn bảo là đánh lên...”

“Thôi được rồi, Nguyên soái đại nhân, ta sẽ nói thẳng, đối phương quay lại là để ám sát người!”

Viên Liệt càng thấy phiền phức, “Ám sát ta?”

“Ân.”

“Phương thức này không sáng suốt, hơn nữa khả năng thành công cực thấp!” Viên Liệt cơ hồ chẳng dám tin, tuy hẳn luôn một mực tin tưởng, dựa vào trí thông minh của Tịch Ly dù không phải là thần toán cũng có thể biết trước được.

“...Viên Liệt.” Tịch Ly vừa khoan thai nâng chung trà lên thổi, vừa nói, “Người phải thống lĩnh tam quân, đã quen thuộc với việc làm gì cũng tham khảo binh thư chiến sách. Bởi vậy, nếu đối thủ có nhân mã bằng người, thậm chí lượng nhân mã còn nhiều gấp vài lần quân đội của người, người vẫn không ngại. Tuy nhiên nếu có cùng quân số với người lại là đám đạo tặc, e rằng người sẽ rất khó ứng phó rồi.”

“Đạo tặc?” Viên Liệt kích động, Tịch Ly nhấp trà, “Đúng vậy”.

“Uy tặc là gì? Là đạo tặc a! Chính xác là hải tặc. Làm cướp hay làm giặc, đại thể cũng như nhau, nói đơn giản là ...”

“Bọn liều mạng!” Viên Liệt không đợi Tịch Ly nói xong đã tiếp lời.

“Không sai!” Tịch Ly gật đầu, “Một ngày làm đạo tặc, cả đời làm đạo tặc, là cướp thì không có đường lui chỉ được tiến thôi, đặc biệt kẻ cướp từng kinh qua sát sinh, cả đời chung quy đã định sẵn một chữ tử, bọn chúng sớm chuẩn bị tinh thần rồi.”

“Tử...” Viên Liệt hít sâu một hơi, nhận thấy lời Ân Tịch Ly nói rất chí lý.

“Tử ư, ngoài chết sớm chết muộn, còn có chết như thế nào nữa!” Tịch Ly nhún nhún vai, “Là một kẻ sớm biết mình sẽ chết, như vậy hẳn sẽ tìm cách để chết có ý nghĩa một chút, nếu có thể oanh oanh liệt liệt lưu danh sử sách, quả là rất tốt rồi.”

“Cho nên bọn chúng mới phá thủ trăm chu[86], tính đến ám sát ta?”

“Uy tặc phần lớn đều hung tàn, đã hành sự thường không tính đường lui, lại dễ dàng mở rộng lực lượng, nói trắng ra chỉ cần cho bọn chúng ba phần thuốc nhuộm là chúng có thể mở phường nhuộm được rồi, đối với bọn chúng mà nói, thắng trên danh nghĩa còn quan trọng hơn thắng trên thực tế nữa!”

Viên Liệt nghe phân tích xong càng hồ đồ hơn, “Tịch Ly, người có đề nghị gì hảo không?”

“Đơn giản!” Tịch Ly nói, “Lạt mềm buộc chặt!”

“Ý người là, đêm nay lúc bọn chúng đến ám sát, ta sẽ vờ như thụ thương hoặc khiếp sợ, khiến bọn chúng tưởng mình đã thành công một phần, chỉ là thiếu nhân lực thôi. Như vậy đến lần thứ nhì, bọn chúng sẽ dốc toàn lực đến ám sát ta, cứ thế chúng ta chẳng cần phải xuất môn cũng có thể đuổi tận giết tuyệt, không để lại bất kỳ hậu họa gì!”

“Hoàn toàn chính xác!” Tịch Ly vỗ tay tán thưởng Viên Liệt, “Quả nhiên là thông minh a!”

Viên Liệt lắc đầu cười, “Thông minh chính là người.”

Tịch Ly đột nhiên vươn một ngón tay, chỉ vào mũi Viên Liệt.

“Làm gì vậy?” Viên Liệt thấy hắn tỏ ra nghiêm túc, bị hắn khiến cho lo ngại.

“Viên Liệt, ta cảnh cáo ngươi, sau này không được ở trước mặt ta ngấm ngầm diễn trò!”

Viên Liệt sửng sốt.

Tịch Ly nghiêm mặt nói, “Ta tuy chẳng dám xưng là quang minh lỗi lạc, nhưng đời này ta chỉ kính trọng anh hùng chân chính! Anh hùng thật sự chính là đại thông minh chứ không phải tiểu tâm tư[87]. Cho tới giờ, ta còn tôn trọng ngươi bởi vì ngươi dùng đại trí tuệ để hành sự, Viên Liệt, ngươi đừng để ta thất vọng.”

Viên Liệt nhìn Tịch Ly một lúc lâu, hỏi, “Vậy nhờ kẻ khác dùng tiểu tâm tư mưu tính với ta thì sao?”

Tịch Ly nhếch khóe môi, “Vậy ngươi nguyện ý làm Sở bá vương? Hay là Hán cao tổ Lưu Bang?”

Viên Liệt trầm mặc một hồi lâu rồi thành thật trả lời, “Sở bá vương!”

“Tốt!” Tịch Ly vỗ vỗ vai hắn, “Năm đó nếu bên cạnh Sở bá vương mà có Hàn Tín[88], Trương Lương[89], kẻ phải thua, tuyệt đối không phải hắn!”

Viên Liệt sáng tỏ, “Ta hiểu rồi, ý ngươi là, ta làm anh hùng, ngươi ra mưu kế, còn tiểu nhân ư... Ai thích làm thì cứ làm!”

Tịch Ly vỗ tay cười, “...Rốt cuộc ngươi cũng đã thông suốt rồi.”

59. Chương 59: Nhân Duyên Hội Ngộ

Đêm đó, vốn Tịch Ly định đến doanh trường khác ở, nhưng Viên Liệt không chịu, sợ người khác bảo hộ không chu toàn, mà giữ lại bên cạnh, lại sợ xảy ra sơ xuất. Sắp tới phải đóng giả bị tập kích thành công, vạn nhất để hắn thụ thương thì làm thế nào? Viên Liệt cứ tới lui cuống quýt cả lên.

Tịch Ly đang ở bên bàn pha trà ăn chút gì đó, thấy Viên Liệt cứ quanh đi quẩn lại một chỗ, bèn cười hỏi, “Ngươi sao vậy? Viên đại tướng quân thao đời mà cũng có thể căng thẳng a? Nga! Được rồi ta đã hiểu, ngươi lúc này, tương tự như năm xưa Gia Cát Lượng phái Triệu Tử Long đi gặp Hạ Hầu Đôn, buộc ngươi phải bại chứ không được thắng, mà Viên đại tướng quân ngươi lại là nguyên soái bách thắng, chưa từng nếm qua tư vị thua cuộc, cho nên đóng không nổi, có đúng hay không a?”

“Chặc.” Viên Liệt bất đắc dĩ thở dài, “Cái miệng của ngươi sớm muộn gì cũng hại chết ngươi.”

Tịch Ly chớp mắt mấy cái, “Sai sao?”

Viên Liệt cũng không cách nào nói ra cái thật sự khiến bản thân lo lắng chính là không biết nên đem bảo bối của hắn giấu đi đâu thờ thì an toàn nhất, Tịch Ly này tuy còn chưa lên được tới trời mà đã kiêu ngạo đến thế rồi, tuyệt đối không nên nói, bằng không sẽ còn làm tới hơn nữa.

Tịch Ly vừa dùng trà vừa ăn điểm tâm đầy hứng khởi, bắt chéo chân ngâm nga một khúc hát dân gian, lại còn lấy ngón chân đùa đùa với Diệt Diệt. Viên Liệt trông thấy bàn chân trắng trắng của hắn, nhúu mày, tên này thường ngày luôn thích để chân trần đi hải... chẳng hiểu vì sao bản thân lại phát bực.

“Tịch Ly, khoảng bao giờ bọn chúng mới đến?” Thấy dây dưa mãi, Viên Liệt bèn hỏi.

“Tối thiểu cũng phải sau nửa đêm cơ.” Tịch Ly khoát khoát tay với hắn, “Ai, nói thế là để cho ngươi đừng có khẩn trương như vậy nữa.”

“Ta không hề khẩn trương.” Viên Liệt lắc đầu, “Quên đi, ta bố trí người trước đã.” Nói xong, liền ra cửa, cho gọi tùy tùng và phó tướng đến, phân phó bọn họ vài câu, để bọn họ dựa theo mệnh lệnh mà làm.

Mấy vị phó tướng nghe xong hai mặt nhìn nhau, nghĩ bụng Nguyên soái thần thông vậy, làm thế nào mà khẳng định được đêm nay sẽ có người tập kích? Song điều này cũng có điểm tổn hại nho nhỏ, nhờ truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng đến quân uy của Viên gia quân a.

Thế nhưng quân lệnh như núi, Viên Liệt trước giờ không nói hai lời, mọi người cũng chẳng dám dị nghị, tự giác lui xuống dưới chuẩn bị.

Sau khi Viên Liệt phân phó xong, thì đến ngay trước mặt Tịch Ly, “Đứng lên.”

Tịch Ly chẳng hiểu gì cả, đứng dậy ngơ ngác nhìn hần.

“Thay y phục!” Viên Liệt lôi Tịch Ly sang một bên, lấy trong tủ ra một bộ kim ty nhuộm giáp[90] cho hần mặc, “Mặc vào, còn nữa, một lát người phải linh hoạt chút.”

Tịch Ly lấy làm lạ nhìn hần, “Để làm chi?”

“Chốc nữa tập kích, phải giả như bị đánh gục.”

“Sợ cái gì chứ, chẳng phải người ở đó sao.”

“Ngộ nhỡ mà?” Viên Liệt trông vẫn không yên tâm, “Tránh để lát nữa người bị thương, mặc kim ti nhuộm giáp này vào, chí ít cũng bảo họ được chỗ hiểm.”

Tịch Ly nháy mắt vài cái, nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Chỗ hiểm là ở đâu vậy a...”

“Chắc.” Viên Liệt liếc mắt trừng hần, Tịch Ly cười tủm tỉm ngồi xuống bên giường.

Trời nhanh chóng về khuya, Viên Liệt ngồi đọc sách trong đại trường, được chừng một canh giờ, đến cận giờ Tý, toàn bộ quân doanh trở nên phi thường an tĩnh, không có chút động tĩnh gì. Viên Liệt buông sách, giương mắt nhìn một chút.

Tịch Ly hiện đã ngủ, vùi đầu vào gối, theo yêu cầu của hần mà không thoát ngoại sam, vẫn mang hài, đắp quân thảm.

Viên Liệt đưa tay, xoa nhẹ đỉnh mày.

Ngay lúc này, đột nhiên phát hiện có bóng người thoáng qua cửa, Viên Liệt khẽ nhíu mày, Hạ Vũ bất chợt tiến đến, “Có động tĩnh!”

Viên Liệt sững sốt, “Sao người lại...”

“Tịch Ly bảo ta phục sẵn trên cây, nói quá giờ Tý đêm nay khẳng định mặt nước sẽ động, ta vừa lên cây, liền thấy hắc y nhân lưng đeo đao rời khỏi mặt nước, nhân số không nhiều lắm, khoảng mười tên, thoát nhìn vận trang phục Phù Tang.”

Viên Liệt nhướn mày một cái, thảo nào Tịch Ly cứ thông thả, nguyên lai đã sớm có chuẩn bị. Tuy vậy trong bụng hần vẫn thầm kinh ngạc, quả không hổ là thần toán a, cứ nhiên đến canh giờ cũng có thể đoán được!

“Chuẩn bị hành động.”

Hạ Vũ gật đầu, xoa người rời đi.

Viên Liệt đến bên giường nhẹ nhàng lay Tịch Ly, “Ai, dậy đi.”

Tịch Ly mơ màng mở mắt, nhìn Viên Liệt.

“Bọn kia đã tới.”

“Ân?” Tịch Ly ngồi dậy, dụi dụi mắt, thấy Viên Liệt thì tựa hồ khẩn trương lên, liền nói, “Uy, người làm cái gì vậy?”

“Không có gì cả...” Viên Liệt nhăn nhó, “Bản thân ta trước giờ rất tỉnh ngủ, người bảo ta giả vờ không phát giác, không đề phòng... Quả là làm khó ta, thà người kiếm người đánh cho ta bất tỉnh còn hơn...”

Viên Liệt còn chưa nói hết câu, liền thấy Tịch Ly khẽ đưa tay nâng cằm hần lên, cười nham hiểm nói, “Nam nhân ư, có một số việc trong lúc làm sẽ lơ là mất cảnh giác.”

Viên Liệt sững sốt, hai mắt chăm chú nhìn thẳng vào Ân Tịch Ly, “Người...”

Tịch Ly nằm ngả xuống giường, một tay chống sau tai, tay còn lại nhẹ nhàng cởi vạt áo Viên Liệt, cười bảo, “Có nóng không?”

Viên Liệt hít sâu một hơi, giữ tay Tịch Ly lại, “Đừng nháo...”

“Ai nháo với người chứ?” Tịch Ly cười nhẹ, “Chẳng phải chính người đã nói, không có cách nào để tinh thần mất tập trung, vậy thì cứ đơn giản tập trung tinh thần vào chỗ khác... Không phải sao?”

“Ta...”

Viên Liệt cảm thấy tâm trí thần đăng, hai mắt đã vô pháp rời khỏi người Ân Tịch Ly, cứ dán chặt vào hần, đầu đầu cũng thấy vật áo hơi mở rộng, tóc tai tán loạn.

Toàn tâm Viên Liệt đã đặt hết trên người Tịch Ly, đồng thời, cũng ý thức được có người đang lén lút tiếp cận, thế nhưng hai mắt vẫn nhất mực nhìn thẳng vào Tịch Ly, bất tuân theo lệnh, dứt không đi.

“Ân, cũng đầu tẹ lắm hả.” Bàn tay Tịch Ly đặt trên áo Viên Liệt chậm rãi di chuyển lên, nhẹ nhàng khẩy khẩy vào hầu kết của hần, cảm nhận rõ ràng Viên Liệt đang nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Lúc này, thanh âm bên ngoài càng đến gần hơn, Viên Liệt thì đã mất tự chủ mà phân tâm, Tịch Ly mỉm cười, đưa tay giữ cầm hần ngăn không cho hần quay lại nhìn, bàn tay vẫn đặt sau đầu gối lên, nhẹ nhàng gỡ nút buộc trên áo.

Viên Liệt tái mặt, chăm chú nhìn ngón tay thon dài trắng muốt của Ân Tịch Ly, cùng với khoảng xương quai xanh và phần cổ lộ ra dưới vạt áo.

Đám võ sĩ Phù Tang hầu như đã đến tận cửa, lén lút quan sát bên trong, có điều bọn chúng còn đang ngờ vực vì sao bốn phía không hề có thủ vệ. Lo sợ bị mai phục, bởi vậy chưa dám tiếp cận, chỉ có thể vênh tai nghe ngóng động tĩnh.

Viên Liệt hiện tại đang tập trung nhìn Tịch Ly, Tịch Ly nháy mắt vài cái với hần.

Hần định thần lại, hết mức ngưng ngưng, vừa rồi khẳng định bản thân lực thần vô chủ[91] chẳng khác chi một con sói, quả thực mất mặt!

Thế nhưng trong lúc hần đang cảm tức đám người Phù Tang làm cái quái gì mà còn chưa chịu xông vào, chợt nghe thấy Tịch Ly khẽ rên một tiếng.

Viên Liệt run lên, tiếng rên vừa nghe được khiến lòng hần ngứa ngáy khó chịu, cúi đầu trốn mắt nhìn Ân Tịch Ly, chép miệng biểu thị ____người làm gì vậy?!

Tịch Ly thấy hần có vẻ lo sợ, càng trở nên cao hứng mà bắt đầu nghịch tới, co chân lên, dùng đầu gối thúc thúc vào cánh tay Viên Liệt, rồi nằm hần xuống, khẽ nói một tiếng, lần này thanh âm vang hơn, đồng thời vươn tay túm lấy vạt áo Viên Liệt, kéo Viên Liệt đang mục trừng khẩu ngốc sát lại.

Viên Liệt đổ xuống người Tịch Ly lúng ta lúng túng, quan sát hần, không hiểu nổi hần muốn gì, thế nhưng ngực áp vào nhau, nhịp tim cả hai vừa vặn đan xen, của Tịch Ly thì giữ nguyên, Viên Liệt lại dồn dập, hai bên kẻ nhanh người chậm. Tại Viên Liệt nghe rõ hai quả tim đập liên hồi, càng lúc càng gấp, bất chợt cảm thấy hơi khó thở.

Viên Liệt hồi hận trong lòng a, cái chủ ý quái quỷ thế kia, là ai nghĩ ra được chứ, dùng chiêu này chẳng thà lao ra ngoài để người Phù Tang chém một đao cho xong, tên yêu nghiệt này muốn lấy mạng người hả!

Tịch Ly thấy hần hoảng hốt, càng khoái trá hơn nữa, lúc này mặt Viên Liệt đang ở ngay trước mắt hần, mũi đối mũi, dán sát vào nhau, hai tay Viên Liệt chống hai bên gối đầu ngăn không để hần dựa quá gần Tịch Ly, hai mắt thì tận lực tránh sang chỗ khác, hồng dờn sức chú ý của bản thân đi.

Tịch Ly nhìn thấu, đột nhiên ngừng đầu, hôn nhẹ một cái lên môi Viên Liệt.

Viên Liệt há hốc miệng kinh hãi, Tịch Ly lập tức bịt miệng lại, suýt chút nữa là phá ra cười, Viên Liệt thế này đùa rất thích! Thế nhưng hần chưa kịp vui mừng xong, chợt thấy Viên Liệt bất ngờ thở gấp lên, sau đó bắt đầu hùng hổ lao tới như hổ đói vô môi, Tịch Ly nhận ra tên kia đang vừa hôn vừa cắn vào cổ hần.

“Uy.” Tịch Ly gần giọng cảnh cáo, “Nhập vai quá... rồi người!”

“Ai bảo người phóng hỏa!” Viên Liệt mặc kệ hần, hiện tại bất chấp mọi phép tắc, đầu óc đã không chịu khống chế!

Tịch Ly cảm giác động tác của Viên Liệt rất thô lỗ, còn thở hồng hộc khiến hần vô cớ liên tưởng đến hình ảnh một con chó lớn đang dụi dụi, kiểm không đáng mà bật cười.

Nhịp thở của Viên Liệt bị đè nén, cả người dồn lên phía trước.

Tịch Ly đưa cả hai tay ghì lấy quai hàm Viên Liệt, Viên Liệt nhấn chặt hai tay hấn xuống, cư nhiên tự tiếp tục.

Tịch Ly lúc bấy giờ đã trở nên sốt ruột, bụng rửa đám người Phù Tang còn nhìn cái gì chứ! Sao vẫn chưa chịu xông vào!

Sát thủ Phù Tang ngoài cửa nguyên bản đang nghĩ xem có mai phục hay không, thế nhưng lại bất ngờ nghe được âm thanh ám muội truyền ra, bèn tiến sát vào thêm một chút để nhìn, bắt gặp Viên Liệt đang ôm lấy một người làm chuyện tư mật. Trong bụng cả đám liền sáng tỏ___Nguyên lai Viên đại tướng quân đang vân phiến vũ phúc (mây mưa) ở trong kia, thảo nào lại cho tùy tùng thân cận và thị vệ giải tán hết.

Cả đám võ sĩ Phù Tang liếc mắt nhìn nhau, thầm nghĩ đây cũng kể như thiên ý, đã lệnh cho Viên Liệt kia hôm nay phải chết không có chỗ chôn!

Nghĩ đoạn, rút dao ra.

Viên Liệt tuy rằng ý loạn tình mê, song căn bản vẫn ý thức được tình huống hiện tại, hơn nữa Tịch Ly lại không ngừng lăm lăm nhắc bên tai hấn, “Bình tĩnh a bình tĩnh a, nửa người trên kích động là được rồi, kiềm chế nửa người dưới a, bằng không chốc nữa đội thủ vệ tiến vào là người mất mặt đó!”

Viên Liệt tưởng như bị dội cho một chậu nước lạnh, thế nhưng nhiệt hỏa bốc tận đầu diệt kiêu gì cũng không xong, chỉ biết kéo được lâu thêm khắc nào hay hắc đó, tên này quả thực là... tạo nghiệt a!

Bấy giờ, chợt nghe có tiếng kiếm tước khỏi võ vang lên... Kiếm Phù Tang đa phần khá cong, cho nên lúc rời khỏi vỏ thường phát ra âm hưởng rất đặc trưng.

Viên Liệt tuy đầu phát hỏa, nhưng lòng vẫn ý thức được việc sinh tử, nhướn mày một cái với Ân Tịch Ly, ý bảo___Tối!

Tịch Ly lúc này đang vội vàng cài lại nút buộc bị Viên Liệt xả, chỉnh lý y phục, phờ phạc tổng cho hấn một câu, “Cầm thú ~”

Viên Liệt bấu vào cánh tay hấn, “Người còn có tâm trạng để trêu người ư!”

Tịch Ly tươi cười, đưa tay điểm nhẹ lên mũi hấn, “Trong lòng người có quỷ, mà còn là sắc quỷ nữa!”

Viên Liệt thấy đầu ong ong, lúc này, chợt ngoài cửa có người hô một tiếng, “Kẻ nào!”

Đồng thời, Viên Liệt nghe sau lưng vụt lên tiếng gió, ngọn gió chẳng lành hung hãn quạt thẳng đến chỗ hấn, Viên Liệt dốc toàn lực lôi Ân Tịch Ly trốn sang một bên.

Một tên võ sĩ Phù Tang vừa chém một kiếm xuống quân sàng.

Viên Liệt né tránh kịp thời, tay thì cùng lúc ngắt một phát ngay móng Ân Tịch Ly.

“A!” Tịch Ly đau điếng hét thất thanh, tiếng hét này nhập vai hoàn hảo, so với diễn còn đạt hơn, tựa như đang sợ hãi, tiện thể “thức tỉnh” đám võ sĩ mai phục bên ngoài chuẩn bị diễn kịch.

Tịch Ly lấy làm mất mặt, nhất định đám võ sĩ Phù Tang này sẽ nghĩ hấn là loại người gì đó rồi... Ai nha, phải bắt Viên Liệt bồi thường danh dự cho hấn!

Song song đó, viện binh bên ngoài lao đến...Thoạt nhìn toán binh sĩ này dựa theo sự phân phó của Viên Liệt nên trang phục rất cầu thả chắt vật, cả đám y sam bất chỉnh, khôi giáp chưa kịp vận, giày đang xỏ, tóc rối bù, phía sau còn lộ ra vài kỹ nữ đóng giả quân kỹ.

Bọn người Phù Tang trao đổi ánh mắt với nhau, chẳng nói năng gì, nhăm thẳng đến Viên Liệt và Ân Tịch Ly.

Bên trong quân trường một mảnh đại loạn, Viên Liệt đại chiến với võ sĩ Phù Tang bảo hộ Tịch Ly, Tịch Ly ôm lấy Diệt Diệt chạy đến, trốn ra sau Viên Liệt, vừa thừa cơ đập ngã một tên võ sĩ Phù Tang gần đó.

Quan binh bên ngoài tiến công vào, Viên Liệt liền đưa Ân Tịch Ly lui lại, quân trưởng luôn có cửa sau, mở cửa ra, phía sau cũng có sẵn viện quân.

Ngay lúc đó, có một tên Phù Tang phóng ám tiễn về phía Ân Tịch Ly.

Viên Liệt hô to, “Cẩn thận!”

Hắn túm lấy Tịch Ly, tự xác định đích đến của ám tiễn... Chớp mắt, dường như mũi tên đâm trúng bên sườn, chỉ nghe Viên Liệt kêu một tiếng, “A!”

Đồng thời, Tịch Ly hô to, “Bảo hộ nguyên soái!”

Đám Phù Tang tận mắt chứng kiến, hơn nữa lúc bấy giờ quân binh ngày càng tăng, cũng hết hiều chiến, cướp đường đào tẩu.

Quân binh vờ như sắp thua, thả cho bọn chúng trốn đi phân nửa, mặt khác nửa còn lại chậm chân, bị Hạ Vũ mang người theo sát phạt.

Tịch Ly đỡ lấy Viên Liệt, hỏi vội, “Uy, chắc không phải là người thực sự bị trúng chiêu đâu hả?”

Viên Liệt nhìn nhìn hắn, thu hồi vẻ thống khổ trên mặt, đứng thẳng dậy, rút mũi tên cắm vào mảnh giáp dưới cánh tay ra, ở trước mặt hắn thản nhiên, “Làm gì có khả năng.”

60. Chương 60: Nhân Quả Báo Ứng

Mọi người xung quanh đều bị động tĩnh nơi đây lôi kéo đến, Viên Lạc vừa tiến vào đại trường, liền thấy Tịch Ly đang kiểm tra Viên Liệt, phát hiện không có thụ thương, hài lòng vỗ vỗ vai hắn.

Viên Lạc chứng kiến, chỉ cảm thấy trong lòng thoáng chút chua chát, nhân bỉ nhân đắc tử, hóa bỉ hóa đắc nhưng[92], nếu năm đó lúc chào đời, bản thân hắn có thể hoán đổi được với Viên Liệt... Quả là tốt biết bao.

Viên Liệt kỳ thực vẫn chưa cảm nhận được nỗi vui sướng khi kế hoạch thành công, hắn còn chưa dứt ra khỏi những kích động vừa rồi, có lẽ phải nói là hắn không muốn tỉnh dậy, giả sử đám Uy tặc kia mà không xông vào thì...

Viên Liệt tăng hắng một tiếng, tự ép mình dời ánh mắt đi chỗ khác, trong đầu hắn hiểu rõ, bản thân đã làm cái gì, nguyên nhân là bởi vô pháp không chế.

Viên Lạc chạy tới, “Đại ca, Tịch Ly không sao chứ?”

“Không có.” Tịch Ly khoát tay, Viên Lạc chợt nhích lại nhìn vào cổ hắn, “Cổ người làm sao vậy? Bị muỗi cắn ư?”

Tịch Ly sờ soạng một lượt, nhớ lại mới tức thì bị Viên Liệt găm mấy phát, liền lấp bắp mà nói, “Ai nha, quân doanh này nhiều muỗi quá a, hôm nay gặp phải một con vừa to vừa cắn rõ hết sức.”

Viên Lạc gật đầu, “Thời tiết này có rất nhiều muỗi, phía nam muỗi độc, người cẩn thận một chút.”

“Đúng vậy.” Tịch Ly phán, “Là nên cẩn thận một chút, muỗi kia quá ngang ngược rồi.”

Viên Liệt bên cạnh nghe được hai tai đỏ ửng, chẳng biết làm gì hơn là ngóng lên trời vờ như nghe không hiểu, thế nhưng trong lòng vẫn còn rung động phần nào, lúc trước đối với những tình huống kiểu này hắn không mấy hứng thú, hiện tại hắn phải nhắc nhở bản thân kiềm chế hơn, bởi vì tên Tịch Ly kia càng lúc càng tựa như nghiệt chủng... Một khi trúng phải liền khiến lòng kẻ khác ám ảnh không thôi, vô pháp quên được.

Vài ngày sau đó, Viên Liệt phải bắt đầu giả bệnh ẩn thân, vì mục đích an toàn, Viên gia quân xem ra vẫn còn đóng quân tại đây lâu, lánh xa bờ biển, tăng cường phòng bị.

Mặt khác, Tịch Ly còn phái người thỉnh các đại danh y ở Giang Nam đến đại trường để cứu chữa cho một bệnh nhân.

Đám danh y này kỳ thực chỉ chữa trị cho một binh sĩ bị trọng thương thôi, hắn đã hấp hối, nằm trên giường, dung mạo bị màn che kín không chữa một khe hở, một tay vươn ra ngoài.

Mấy vị đại phu bắt mạch xong đều thẳng thắn lắc đầu liên tục, “Sắp chết, sắp chết!”

Ân Tịch Ly cũng không xuất hiện, thỉnh thoảng có đi ra thì luôn trát phấn lên mặt trước, khiến cho dung nhan tiêu tụy, cả ngày ngủ gật trong đại trường cùng Viên Liệt. Người khác thoát nhìn cứ ngỡ hắn đang bận săn sóc Viên Liệt, nhưng trên thực tế, mỗi ngày hắn đều uống rượu đọc sách, còn chơi cờ với Viên Liệt, ngày qua ngày nhàn nhã.

Viên Liệt kỳ thực có thể đánh hòa với Ân Tịch Ly, thỉnh thoảng lại còn thắng, Tịch Ly khá là rầu rĩ, mỗi lần thua xong đều chơi xấu đến thành ra đấu võ.

Tuy nhiên từ sau bận trước, Viên Liệt không dám tiếp cận Ân Tịch Ly quá, vì rất sợ bản thân khổng chế không nổi mà phát rồ lên.

Cứ thế chớp mắt đã ba ngày trôi qua, Tịch Ly phái vài người ảnh vệ đi do thám.

Nói đến bọn đạo tặc, toán ảnh vệ điều tra các nơi, quả đúng là thu được rất nhiều tin tức của đám Uy tặc. Có người bảo lúc Uy tặc tụ tập trở lại còn ăn mừng trắng trợn một phen. Nơi trú ẩn thường nhật của bọn chúng dường như được chia ra làm hai, một chỗ là tiểu đảo trên biển, chỗ còn lại ở ngay trong thành, ẩn nấp tại vùng ngoại thành long xà lẫn lộn.

“Kế tiếp thì sao?” Viên Liệt hỏi ý kiến Tịch Ly, “Chờ mãi cũng không phải biện pháp, sẽ khiến địch phát giác.”

“Đã sớm nghĩ ra rồi.” Tịch Ly nhắm thế cục sắp thua gạt phắt rào rào khỏi bàn cờ, chỉ vào Viên Liệt, “Người thua!”

Viên Liệt nhìn kẻ nào đó xấu chơi một cách bất đắc dĩ, gật đầu, “Được rồi, ta thua, người nói đi, kế sách gì.”

“Chiêu này của ta, không những có thể quét sạch lũ Uy tặc, còn có thể tra tận gốc, vạch ra kẻ cấu kết với Uy tặc trong triều, đám quan viên cất lý ba ngoại[93].”

Viên Liệt nghe hắn nói dứt, đổi lại cũng hiểu ra được phần nào, hỏi, “Ý của người là khiến những kẻ đó tự lộ chân tướng?”

Tịch Ly khiêu khiêu mi, chạy lại bên cạnh bàn mở giấy, nhắc bút lưu loát viết một phong mật báo.

Viên Liệt đón lấy đọc kỹ, nhận ra phong thư này là Tịch Ly viết cho hoàng đế Trần Tĩnh, đại ý nội dung là:

Thần cùng Viên Liệt quét sạch Uy tặc tại vùng duyên hải, Viên Liệt nên sớm hồi cung, thế nhưng hắn một mực cố chấp lưu lại nơi đây, khiến cho Tiêu lão tướng quân phật lòng. Thần tuy đã khuyên can đủ điều, nhưng tính tình Viên Liệt ngạo mạn không coi ai ra gì, thần có thiện ý mà hắn chẳng hề biết cảm kích.

Ba ngày trước, Viên Liệt bị Uy tặc tập kích, dù đã phong tỏa tin tức, nhưng đích thực là hắn bị trọng thương, thần khuyên hắn hồi kinh nghỉ ngơi, hắn thủy chung không chịu... Vì thế muốn thỉnh hoàng thượng định đoạt.

Mặt khác, Tịch Ly còn đề cập đến việc Viên Liệt bắt được kẻ nắm quyền trọng yếu của Uy tặc, tra ra được một số thông tin quan trọng, đó là trong triều có quan viên cấu kết với Uy tặc tàn hại bách tính, tuy nhiên Viên Liệt lại không chịu tiết lộ danh tính quan viên này, muốn sau khi gặp hoàng thượng rồi mới nói.

Cả phong thư được Tịch Ly viết rất chu đáo, Viên Liệt đọc thư xong, lắc đầu, “Tuy không dùng lời lẽ ác độc, thế nhưng cũng rất kịch liệt. Nếu ai không biết hai ta đọc phong thư này, nhất định sẽ tưởng là người hận ta biết chừng nào.”

Tịch Ly đưa tay xoa xoa ngực hắn, “Không có biện pháp, tiểu tử người trêu người đến hận mà.”

Viên Liệt vội vã nghiêng người né qua, dẫn lòng lại, chỉ đôi chút vừa rồi cơ hồ đã muốn bóc trần tim hắn ra, không sót một chút.

Tịch Ly quan sát bộ dạng của hắn mà khoái trá, “Người sao vậy? Bộ là đậu hũ a, đựng có một chút cũng không cho.”

Viên Liệt rất muốn thách hấn lặp lại, người có tin là lặp lại nữa thì ta sẽ đùng chạm người ra trò không? Thế nhưng hiện tại nói không nên lời, chẳng biết làm gì hơn là hỏi sang chuyện khác, “Người nghĩ, khi phong thư này được gửi về, nhất định Trần Tĩnh sẽ chiêu gọi ta về ư?”

Tịch Ly gật đầu, “Không sai!”

“Chúng ta đây phải điều tra ngọn ngành ra sao?” Viên Liệt nghe Tịch Ly cam đoan, bản thân vẫn chưa lý giải hết được ý đồ của hấn.

“Thứ nhất, Trần Tĩnh nghe nói người bệnh nặng, dĩ nhiên muốn gọi người về, như thế hấn có thể thuận lợi tước đi thể lực của người, thậm chí có thể hấn còn ngày ngày thấp hươg trong cung, cầu cho ngựa xe nhọc nhằn khiến người lần qua lần lại đến chết, vậy là hấn đã giải quyết triệt để xong một khối tâm bệnh. Mặt khác, Trần Tĩnh vẫn chưa lắm cảm đến độ hồ đồ, biết được trong triều có người câu kết với kẻ địch bên ngoài, tất nhiên phải diệt trừ, cho nên hấn rất muốn biết phản thân là ai. Mà cái tên quan viên câu kết với địch bên ngoài, để giữ mạng, người nói hấn phải làm thế nào đây?”

“Tìm cách giết ta?” Viên Liệt thoáng cái hiểu ngay, “Ta hiểu rồi, hấn sẽ thỉnh hoàng thượng chấp thuận phái hấn đến tuyên chỉ, lúc bấy giờ chỉ cần chờ xem quan tuyên chỉ là ai, ắt chính là quan viên câu kết với Uy tặc.”

“Đích xác, đến lúc ấy quan sát xem biểu tình của hấn lúc phát hiện ra người lành lặn như thế nào, là có thể đoán ra được tám chín phần rồi. Bấy giờ, người lại viết thêm một phong thư cho Trần Tĩnh, ngôn từ tinh tế chút, bảo rằng bản thân phúc thiên mệnh đại, không chết được, kẻ muốn sát hại người kỳ thực đã bị diệt trừ rồi, cũng là phúc của nước nhà.”

Viên Liệt gật gù, “Hảo mưu kế, nhất thạch nhị diệu[94], Tịch Ly, thông minh!”

Tịch Ly được khen tự nhiên thấy hứng khởi, hài lòng cười với Viên Liệt, khiến Viên Liệt cảm thấy kinh hồn bạt vía, chẳng kịp dời ánh nhìn, vội vã kêu người, bắt tay vào thi hành chính sự.

Trong chớp mắt, đã dần xếp xong một trận, Viên Liệt tiếp tục tìm kiếm đại phu trên toàn quốc, bọn họ đến thì lại để cho khám người thương binh trọng thương khó cứu kia. Binh sĩ này Hạ Vũ đã xem qua rồi, chỉ ít phải điều dưỡng tốt thêm nửa năm, trong khoảng thời gian này kinh mạch thoát nhìn tựa hồ như sắp chết.

Trần Tĩnh cũng không ngốc, cố ý phái một ngự y giả trang thành lang trung giang hồ trà trộn vào quân doanh kiểm tra, nhưng ngự y này dù lợi hại cũng không qua được Hạ Vũ, đêm đến dùng bồ câu đưa tin cho Trần Tĩnh, bảo rằng kinh mạch của Viên Liệt xem ra thực sự chẳng còn sống nổi mấy ngày nữa, hiện tại nếu phải ngựa xe vất vả chừng một tháng, tất sẽ tổn hao nguyên khí lớn, không chết cũng thành phế nhân.

Trần Tĩnh biết được liền vui mừng khôn tưởng, tự thấy lão thiên gia có mắt. Kỳ thực hấn chẳng sợ thiếu người gây chiến với hấn, Nam Cảnh này cái gì không có chứ võ tướng như mây, mãnh tướng cũng trùng điệp, tất nhiên, Viên Liệt chính là kẻ mạnh nhất... Chỉ là hiện nay thái bình thịnh thế, Viên Liệt mạnh đến đâu cũng không có đất dụng võ, dường hồ vi hoạn[95] a.

Vì vậy, cùng ngày Trần Tĩnh đã xuống chỉ gọi Viên Liệt hồi triều, thế nhưng để đề phòng Uy tặc phản công, lệnh cho hấn lưu phần lớn nhân mã đóng lại vùng duyên hải, Viên Liệt trở về báo cáo chiến sự, đồng thời ban thưởng xong thì quay lại quân doanh.

Trần Tĩnh gọi ý chỉ này là ban thưởng nhưng kỳ thực là ám hại. Nếu Viên Liệt thật sự bị thương, kinh qua một chuyến như thế chẳng phải là muốn lấy mạng của hấn luôn sao.

Viên Liệt cũng có tai mắt ngầm trong triều, khi biết được ý chỉ, tuy đã có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn thấy nản lòng thoái chí. Kể ra nếu Trần Tĩnh không ngu ngốc, Viên Liệt cũng chẳng muốn đoạt giang sơn của hấn... Nhưng Trần Tĩnh lại đồ kỹ nhân tài, nếu không giành lấy giang sơn của hấn, một khi nắm được cơ hội, đừng nói Viên Liệt, phỏng chừng toàn Viên gia sẽ bị hấn chém tận giết tuyệt.

Bất quá, khiến Viên Liệt lẩn Án Tịch Ly lấy làm lạ chính là, lần này chẳng có quan viên nào muốn đi tuyên chỉ, quan tuyên chỉ chính là vị thái giám thường trực bên người hoàng thượng cùng với vài tùy tùng thị vệ.

“Trầm công công thì ta biết, hấn đã lớn tuổi, chắc chắn sẽ không làm chuyện này.” Viên Liệt nghĩ mà bực bội, “Mấy tên tùy tùng kia cũng không có quyền thế, chẳng lẽ kẻ sách của chúng ta đã bị nhìn thấu, kẻ đó

cáo già ẩn mặt?”

Tịch Ly nghe xong, cau mày thông thả bước quanh trường một hồi rồi lắc lắc ngón tay, “Sẽ không đâu, có cáo già mấy cũng không dám mạo hiểm, trừ phi...”

“Cái gì?”

“Trừ phi bọn chúng đều không phải quan lại kinh thành, mà là quan lại địa phương có liên quan!”

“Quan địa phương?” Viên Liệt suy xét trái phải một chút, “Lẽ nào là tri phủ nơi đây hoặc là đốc tra, hoặc giả...”

“Hoặc giả là người trong quân của Tiêu lão vương gia?” Tịch Ly nhắc nhở.

Viên Liệt nhíu chặt hai hàng lông mày, Tiêu lão tướng quân cả đời chinh chiến, những tướng tá này đều là huynh đệ đồng sinh cộng tử với hắn, sau đó chuyển giao lại cho Tiêu Lạc. Hắn hận nhất chính là bọn phản thần không có khí tiết bán đứng huynh đệ! Hiện tại nếu biết được trong quân của mình có phường tiểu nhân như vậy, hắn là hắn sẽ thương tâm lắm.

“Tịch Ly.” Viên Liệt cơ hồ có chút khó xử, “Chuyện này chúng ta phải tra thế nào? Nếu kẻ phản bội thực sự là người của Tiêu lão vương gia, chúng ta khó mà tìm được, không thể nghi hoặc.”

“Hanh hanh.” Tịch Ly cười đắc ý, ngoắc ngoắc ngón tay với Viên Liệt, “Ta có biện pháp khiến hắn tự lộ diện!”

Viên Liệt hiển nhiên nhanh nhẩu đến gần nghe kể.

Tịch Ly nói qua với hắn vài câu, Viên Liệt hiểu ý, cười, “Diệu kế!”

Cứ thế, cả hai bắt động thanh sắc, theo kế hành sự.

...

Ngày nọ, Tiêu lão tướng quân thiết yến thỉnh chư tướng trong quân đến dự tiệc, đương nhiên cũng mời cả Viên Liệt, thế nhưng Viên Liệt lại không tới mà phái Viên Lạc đi. Cả bữa tiệc này, Tiêu lão tướng quân bày ra sắc mặt khó coi từ đầu chí cuối, chư tướng cũng đánh giá Viên Liệt thất lễ, quá sức không nể mặt Tiêu lão tướng quân. Đồng thời, bốn phía nổi lên lời đồn đãi, lẽ nào nói Viên Liệt bị thương nặng sắp chết... Là thật sao?

Yến hội tan, Tiêu lão tướng quân trở về trong viện, tức giận đến xốc đồ bàn ghế, đứng giữa đình ngăm trắng thở dài.

Nhưng trên thực tế, Tiêu lão tướng quân đang diễn kịch, phía sau phòng, Tịch Ly, Viên Liệt, Hạ Vũ và Tiêu Lạc đều trốn bên khe cửa nhìn ra ngoài.

“Lão tướng quân diễn quả không tệ a!” Tịch Ly tấm tắc khen đôi câu, “Giọng nói lẫn điệu bộ đều hàm súc!”

Tiêu Lạc lắc đầu, “Người còn nói nữa, ta vừa đem chuyện phản thần có khả năng ở trong quân nói cho cha biết, hắn tức giận thiếu chút nữa là chém ta một đao, nói ta trị quân bất nghiêm, còn bỏ đói ta đến hai bữa.”

Hạ Vũ vỗ vỗ đầu hắn, cười tí mắt nói, “Thương cảm đến thế a.”

“Đúng vậy.” Tiêu Lạc tới gần Hạ Vũ, tưởng tìm được chút an ủi, lại nghe Hạ Vũ nói bóng gió, “Nguyên lai người mà không vâng lời còn có thể bị bỏ đói a... Biện pháp này hảo, về sau người không nghe lời, ta sẽ cấm người ăn.”

Tiêu Lạc khê giật khóe miệng, nhìn Hạ Vũ trong hình dáng thiếu niên, “Cái này là chỉ để cha ta trừng trị ta...”

“Một ngày làm thầy cả đời làm cha!” Hạ Vũ cười đến xảo quyết, “Ai bảo người khó quản như vậy chứ? Đồ đệ.”

...

“Suýt.” Viên Liệt khoát khoát tay với mọi người ý bảo chớ lên tiếng, có người tới.

Bốn người lập tức nín thở tĩnh khí, quan sát động tĩnh trong sân.

Không lâu sau, lão quản gia dẫn theo một người bước vào, thấy Tiêu lão Vương gia đang ở trong sân tức tối, lão quản gia định lên tiếng thông báo, người nọ liền xua xua tay, ý nói không cần, tự hẩn đi vào được rồi.

Lão quản gia lui ra.

“Vương gia, có chuyện gì phiền lòng vậy?” Người nọ mở lời.

Tiêu lão tướng quân nghe được thanh âm quay đầu lại, gặp người kia thì bỗng giật mình, ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi nặng nề thở dài, “Ai...” Một tiếng thở than quả thực khiến lòng người chua xót.

Mà mọi người trong phòng cũng hai mặt nhìn nhau, bọn họ thiên toán vạn toán, vẫn thật sự không đoán được, kẻ nội ứng ngoại hợp, lại chính là người này.

61. Chương 61: Thần Cơ Diệu Toán

Bước vào viện khiến mọi người mục trừng khẩu ngốc, bởi vì chẳng phải ai khác, mà là vị tiểu thiếp được Tiêu lão tướng quân sủng ái nhất, Viên phu nhân.

Tiêu Lạc đỡ lấy cửa, “Trời...”

Viên Liệt cũng nhìn sang Tịch Ly.

Tịch Ly nhún vai, “Có lẽ là trùng hợp?”

Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ___ Trên đời này, lấy đâu ra nhiều chuyện trùng hợp như vậy.

Tịch Ly khấn cầu trong lòng, thực sự vị phu nhân này không liên can đến hảo sự kia.

Tiêu Lạc đột nhiên cau mày, “Nguy rồi!”

Mọi người nhìn hẩn khó hiểu.

“Đại ca của Viên phu nhân là quan địa phương ở huyện lân cận, quản lý hải vận đó!”

Giờ thì hay rồi... Càng lúc càng đến gần nha.

Chỉ thấy Viên phu nhân thành khẩn đi tới trước mặt Tiêu lão tướng quân, hai người chênh lệch tuổi tác quá nhiều, thế nhưng Viên phu nhân tri thư đạt lý, quả thật rất hợp ý với Tiêu lão tướng quân, nên lão tướng quân sủng ái nàng nhất.

“Cớ sao tướng quân lại tức giận?”

Tiêu lão tướng quân quan sát thần tình của Viên phu nhân, nhãn thần thì hoảng hốt bất định, thanh âm nói ra cũng mang theo chút run rẩy, trong lòng đã biết chắc chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Nàng là vì đại ca mà tới, hiện tại Viên Liệt đang uy hiếp đến tính mạng của đại ca nàng, nàng tất phải bị đại ca bức bách đến cứu mệnh.

Tịch Ly đứng bên trong cau mày nhìn, xoay mặt hỏi Tiêu Lạc, “Ai, Viên phu nhân có nắm được tình hình quân sự trọng yếu của Tiêu lão tướng quân hay không?”

“Không đâu.” Tiêu Lạc liên tục lắc đầu, “Cha ta chưa bao giờ cho phép nữ nhân đến gần thư phòng của người, hơn nữa hiện tại những việc hệ trọng đều do ta làm... Song, với tính cách của cha ta, cả nhà Viên gia sẽ bị sảo trăm[96], không từ một ai!”

Tịch Ly nhướn mày một cái, “Tàn nhẫn vậy sao?”

“Không thì người bảo người làm thế nào để thống lĩnh Đông hải được a, ai nha... Người chính là cái kiểu lão cổ hủ.”

“Không ổn a!” Tịch Ly giậm chân, ngẫm nghĩ một chút rồi đưa tay ghì lấy cổ áo Tiêu Lạc, “Ai, người có hiểu thuận hay không vậy?”

Tiêu Lạc ngẩn người, gật đầu, “Nói thừa.”

“Có thể vì cha người chịu đòn không?”

“Đương nhiên.”

“Hảo!” Tịch Ly ghé vào lỗ tai hắn nói liên thoảng, Tiêu Lạc mở to hai mắt, “Cha ta...tối thiểu... sẽ đánh ta một trận thừa sống thiếu chết a!”

“Vậy người có muốn đi hay không hả?” Tịch Ly bắt hắn chọn, Tiêu Lạc cắn môi, “Đi!” Nói đoạn, nhảy từ cửa sổ ra.

Lúc này, trong sân đang căng thẳng không ngừng, Tiêu lão tướng quân chăm chú nhìn Viên phu nhân, chờ nàng nói, Viên phu nhân tựa hồ do dự, ngay khi đó, bỗng nhiên Tiêu Lạc từ bên ngoài vội vã lao đến, “Cha! Cha!”

Tiêu lão tướng quân sững sốt, nhú mày, vừa rồi rõ ràng Tiêu Lạc ở trong phòng phía sau, cơ sao lại chạy ra đây, bèn hỏi, “Chuyện gì?”

“Cha.” Tiêu Lạc vội vàng bẩm báo, “Ta điều tra ra rồi, nguyên lai chính là Viên Đồng Hải cấu kết với người Phù Tang, đều do ta quản giáo bất nghiêm.”

Tiêu lão vương gia trợn mắt nhìn Tiêu Lạc, hỏi, “Người...”

“Vừa rồi ta nói với Viên phu nhân.” Tiêu Lạc trước giờ luôn kính trọng Viên phu nhân, “Nàng căn bản là muốn đến tố giác đại ca nàng, ta đến cầu tình với cha, chỉ phán xử đại ca nàng thôi, đừng làm tổn hại đến người vô can, bọn họ đều vô tội cả, chính ta mới có tội.”

Tiêu lão Vương gia nhìn Viên phu nhân bằng nhãn thần sâu xa, mãi một lúc lâu mới hỏi, “Có thật không?”

Viên phu nhân khá thông minh, tất biết sự tình đã lộ, liền quỳ xuống nhận tội với Tiêu lão vương gia. Trước đó nàng cũng không hề biết hành vi phạm tội của đại ca nàng, hiện tại đại ca nàng cùng đường nên mới đến cầu xin nàng, nhờ nàng tìm cách sát hại Viên Liệt, có thể mới bảo toàn được tính mệnh toàn bộ Viên gia.

Lúc Viên phu nhân đến, đã cảm thấy không ổn, hiện tại Tiêu Lạc chạy vào, lại càng thông suốt rõ ràng...Vừa rồi nếu như buông lời khuyên lão Vương gia giết Viên Liệt, phỏng chừng sẽ bị lão Vương gia giết ngay tại chỗ.

Lòng dạ Tiêu lão Vương gia lúc này cũng là ngũ vị lẫn lộn, đương nhiên hắn hiểu nỗi khổ tâm của Tiêu Lạc, Viên phu nhân quả thực vô tội, bản thân hắn đích xác cũng đau lòng, nhưng những tướng sĩ và bách tính đã chết dưới tay Uy tắc thì tính sao đây? Dù thế nào đi nữa cũng phải báo thù cho bọn họ a.

Hắn khẽ cắn môi, vừa định nói, đột nhiên chợt nghe có người từ cửa bước vào, “...Lão vương gia, làm gì vậy?”

Tiêu lão vương gia sững sốt, quay đầu lại nhìn, nhận ra là Viên Liệt.

Cơn thịnh nộ trên mặt thoáng giảm xuống, Tiêu lão vương gia dùng vẻ mặt khổ tâm ôm quyền với Viên Liệt, “Tướng quân, là ta hồ đồ a... Dường hồ vi hoạn.”

“Ai.” Viên Liệt khoát tay, “Ta đã nghe được, lão tướng quân, sự việc này không thể trách Tiêu Lạc.”

Tiêu Lão tướng quân trong lòng thấu hiểu, đem tất cả tội lỗi đổ lên người Tiêu Lạc hoàn toàn rất vô lý. Chuyện này căn bản chẳng can hệ gì đến Tiêu Lạc, chẳng qua là thay vào vị trí của Viên phu nhân để bản thân có lối thoát mà thôi.

Vốn dĩ hắn định cùng Viên phu nhân đồng chịu phạt, chủ yếu là sợ tướng sĩ và bách tính đối bản thân có điểm chê trách, giờ đây chỉ cần đơn giản trừng phạt nhi tử, chẳng còn ai có thể nói hắn tuần tư nữa[97].

“Cha, nhi tử nguyện ý chịu phạt.” Tiêu Lạc nghiêm túc lĩnh tội, Tiêu lão tướng quân căn rằng, Viên Liệt ở bên cạnh hòa giải, “Ai nha, mấu chốt là bắt được Viên Đồng Hải, trừng phạt Tiêu Lạc nhẹ thôi, hay giam hãm ba ngày?”

Tiêu lão Vương gia lắc đầu, “Ai, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, một trăm quân côn.”

“Vương gia.” Viên phu nhân vội vã tới cầu tình, tự nhủ bắt Tiêu Lạc phải oan uổng chịu thay cho mình một trăm quân côn, như vậy sao được?!

“Ai...”

Mọi người đang định tiếp tục cầu tình, chợt thấy Ân Tịch Ly ung dung thong thả tiến đến nói, “Một trăm quân côn vẫn còn quá ít, tối thiểu phải đánh hai trăm.”

Viên Liệt ngóng lên trời trợn mắt rồi hung hăng cầu hãn một phát, tên này sao lại thay đổi thất thường như thế a, vừa rồi rõ ràng hãn nhờ bọn họ ra mặt cầu tình, giờ trái lại còn muốn tăng thêm, ăn một trăm quân côn đã muốn thí mất nửa cái mạng, hai trăm quân côn, chẳng phải là đẹp mặt Tiêu Lạc lắm thay?

Tịch Ly cũng xua xua tay khước từ thương lượng, “Cứ định như thế đi, hai trăm quân côn, trước tiên xử tử Viên Đồng Hải, nửa tháng sau truy điệu bách tính gặp nạn chết, đồng thời hành hình Tiêu Lạc, đánh chết miễn bàn!”

...

Tin tức này vừa phát ra, toàn doanh xôn xao, Viên Đồng Hải bị bắt giữ, tướng sĩ cả quân doanh cũng đến trước cửa tướng quân phủ cầu tình, xin Tiêu lão tướng quân phán quyết Tiêu Lạc nhẹ tay, bảo rằng việc này chỉ can hệ đến mỗi Viên Đồng Hải, chớ nên liên lụy những người khác.

Không chỉ các tướng sĩ, ngay cả bách tính toàn thành cũng vội đến cầu tình, Tiêu lão tướng quân ở trong viện quần bách đến độ run rẩy tay chân.

Mới đó hãn còn hy vọng Viên Liệt nói giúp để Tiêu Lạc được giảm năm mươi côn, không ngờ Tịch Ly chạy tới bồi thêm vào một trăm, đây chẳng phải là muốn hãn đau chết sao, ngộ nhờ có gì không may xảy ra với Tiêu Lạc, hãn sống sao cho cam a!

Quả nhiên, cả đại bang thái thái của hãn cũng kéo tới, kêu cha gọi mẹ dậm chân đòi thất cổ, kiên quyết muốn lấy hai trăm quân côn của Tiêu Lạc chia đều cho mọi người, chứ có chết cũng không được đánh nhi tử.

Tiêu lão tướng quân đau đầu quá đổi, cả đêm không ngủ miệng nổi đầy nhọt.

Tịch Ly bình tâm thong thả uống rượu đọc sách trong đại doanh, Viên Liệt cuống đến độ muốn bóp chết hãn.

“Ân Tịch Ly, ngươi làm cái quỷ gì vậy!”

Tịch Ly vẫn trơ mắt.

“Uy.” Viên Liệt giật sách và rượu khỏi tay hãn, Tịch Ly chỉ khoát khoát tay, “Chắc chắc...Yên tâm đi, Viên đại tướng quân, Tiêu Lạc đến một giây cũng không phải lãnh đầu!”

Viên Liệt sững sốt, Tịch Ly lắc đầu mà cười, tiếp tục ăn uống đọc sách.

Chớp mắt một cái, lễ truy điệu nửa tháng sau đã tới.

Tiêu lão tướng quân bị cả phòng nữ nhân huyền não chẳng dám ở nhà, Viên phu nhân cũng lẩm lẩm muốn tìm đến cái chết, may là đều được thị vệ Tịch Ly phái đi theo dõi cứu.

Lão vương gia trong lúc ở một mình, luôn luôn suy ngẫm, dốc cả đời để tranh đoạt quyền thế, xét thấy không phụ thiên hạ không phụ quân vương, nhưng lại phụ chính những người bên cạnh, bất kể nhi tử hay nữ nhân, ai cũng trở thành vật hy sinh trong cuộc đua tranh quyền thế... Căn rằng một phát giậm chân một phát, vì thiên hạ bách tính, vì uy nghiêm của Vương gia, sát!

Nhưng hiện tại tuổi tác càng lớn, trong lòng lại càng cô tịch...Tất cả mọi người rời bỏ hần, hần có ôm kim quan Hải Long vương sống đến trăm tuổi, chẳng phải cũng cô đơn chiếc bóng?

Càng nghĩ, Tiêu lão vương gia càng thấy lòng ảm đạm chua xót, nếu như có thể lặp lại lần nữa, ngày đó nhất định hần sẽ không trách phạt Viên phu nhân, cũng sẽ không đưa Tiêu Lạc ra làm lá chắn... Đơn giản tự thoái vị quy ẩn, nhường vị trí này lại cho Tiêu Lạc, để đám thanh niên kế tục xông xáo a, hần già rồi, chỉ muốn dừng lại nghỉ ngơi thôi.

Đang lúc hồi hận thì bên ngoài có người đến bẩm báo, “Vương gia, có quan tuyên chỉ từ kinh thành tới, nói muốn tuyên chỉ.”

Tiêu lão vương gia sững sốt, đột nhiên nhảy lên, vỗ đùi, “Nương a! Ta hiểu rồi!”

Quan gia để hần bình tĩnh lại, vừa nghĩ bụng Lão vương gia bị sao vậy?

Tiêu lão vương gia phóng một mạch ra ngoài, quan gia sợ hãi than, không hổ là lão Vương gia a, chạy còn nhanh hơn thỏ a!

Tiêu lão Vương gia vừa vào đến phòng, nhận ra quan tuyên chỉ là thị vệ của hoàng đế mã tốc đến. Hần tuyên thánh chỉ, nội dung như sau:

Hoàng thượng nghe nói Tiêu lão tướng quân chí công vô tư đại nghĩa diệt thân, vô cùng cảm động. Có điều mọi việc đều phải hợp tình hợp lý, oan có đầu nợ có chủ, thông đồng với địch bán nước lần này chính là Viên Đồng Hải, nếu đã tử hình tại trận là tốt rồi.

Tiêu Lạc có công trấn thủ bờ biển, nếu có sai cũng là sơ suất nhỏ, công tội phải được cân nhắc song phẳng!

Lần này, hoàng thượng ban thưởng hoàng kim, đặc xá hình phạt cho Tiêu Lạc, hai trăm quân còn kia, một còn cũng không được đánh.

Tiêu lão vương gia thở hắt một hơi, tạ chỉ đưa tiễn quan truyền chỉ dụ xong, trở về phòng hướng lên trời tung hô ba tiếng, “Thần toán, thần nhân, thần tiên a! Lão hủ bái phục!”

Sau đó, Tiêu lão Vương gia cầm thánh chỉ khao thưởng tam quân, đồng thời bãi bỏ côn hình cho Tiêu Lạc, toàn quân tung hô khắp thành...

Nhưng thú vị nhất chính là, ba ngày trước đã có người lan truyền tin tức, bảo là Viên tướng quân biết lần này khuyên Tiêu lão Vương gia không được, tự mình viết thư cầu tình đến hoàng đế ở kinh thành, đặc xá cho Tiêu Lạc. Bằng không các người xem, chuyện này luận công ban thưởng, đến người chần ngựa đánh xe còn có phần, chỉ mỗi Viên tướng quân là chẳng nhận được gì! Quả kỳ quái biết bao?

Nhất thời, bách tính đều cảm nhớ ân đức của Viên Liệt, tôn sùng phẩm cách hiếm thấy, thứ nhất là giúp bọn họ đánh đuổi Uy tặc, còn lại là giúp bọn họ cứu Tiêu Lạc.

Cùng ngày, Tiêu lão tướng quân còn công bố một sự kiện khác, bắt đầu từ hôm nay, ngài trả ẩn quy ẩn, tất cả quân vụ đều bàn giao cho Tiêu Lạc trông coi.

Trong triều, Trần Tĩnh biết được Tiêu lão tướng quân rút lui, vỗ tay vui sướng.

Nguyên lai vài ngày trước hần nhận được thư Ân Tịch Ly viết, bảo Viên Liệt mệnh lớn, cư nhiên lại hồi phục nhanh, hiện tại còn bắt được sai phạm của Tiêu lão tướng quân buộc hần phải dụng côn với nhi tử. Tiêu Lạc chính là một trong những thiếu niên tài俊 hiện tại có thể đối đầu với Viên Liệt, vạn nhất bị đánh xảy ra việc không hay... Thì thật đúng ý Viên Liệt, không bằng hoàng thượng hãy cứu hần một mạng, tiện thể ban cho hần một cái nhân tình.

Trần Tĩnh đương nhiên muốn vận dụng thời cơ, lập tức phái người đến lo liệu, cứ thế mà xoay đúng một vòng. Trần Tĩnh cho rằng hần đã đầu cơ đúng chỗ rồi. Tiêu Lạc hiện tại đã bị nắm chắc, ta cứu hần một mạng, cư nhiên sẽ được cảm nhớ đến đại ân, quan trọng hơn nữa là hần sẽ rất cảm hận Viên Liệt, dựa vào đó, ta có thể lợi dụng hần để đối phó Viên Liệt!

Thôi đề cập đến Trần Tĩnh đang đắc ý ở kinh thành, Tiêu Lạc được Tiêu lão tướng quân cho gọi vào thư phòng, dốc lòng khuyên răn phân phó một phen, ban thêm một chút khen ngợi và cổ vũ, nói xong thì khỏe mắt Tiêu Lạc đã đỏ hoe.

Tiêu lão tướng quân nói hết câu cuối cùng, liền chuyển đề tài, “Lạc nhi, vị trí Hải Long vương nay giao lại cho ngươi, ngươi đừng khiến ta mất mặt, bên cạnh đó, nhớ kỹ lấy một việc!”

Tiêu Lạc nghiêm túc lắng nghe.

“Chỉ cần Ân Tịch Ly còn ở bên Viên Liệt.” Lão vương gia vỗ vỗ vai hắn, “Vĩnh viễn không được đối đầu với Viên Liệt! Hiểu rõ chưa?”

Tiêu Lạc đương nhiên ghi nhớ, hơn nữa hắn vốn không thích chuyện triều đình phân tranh, trấn giữ khu vực duyên hải, kế nghiệp cha là mãn nguyện rồi.

Tịch Ly vẫn như cũ uống rượu của hắn, đọc sách của hắn, dạo gần đây Viên Liệt toàn rảnh rỗi, nên cứ theo dõi hắn.

“Uy, ngươi cẩn thận kéo phát bệnh đau mắt a, cứ nhìn chăm chăm vào ta hoài!” Tịch Ly hét kiên nhẫn nổi, bèn nhắc nhở Viên Liệt.

“Ta vẫn nghĩ.” Viên Liệt cũng lên tiếng, “Ngươi giỏi thật a...Trần Tĩnh đường đường là Nam Cảnh đế vương, cư nhiên bị ngươi đùa bỡn trong lòng bàn tay, đã bị ngươi bán, còn vui vẻ giúp ngươi đếm bạc!”

Tịch Ly cười, “Thế nào, sợ ta cũng bán ngươi?”

Viên Liệt khẽ nhếch mép một cái, “Nếu ngươi muốn bán ta, nhớ phải đem chính ngươi gói lại luôn, ta đem ngươi theo bán đi một thể.”

62. Chương 62: Thần Tiên Khó Cứu

Viên Liệt kiên trì mãi cũng bắt được hết những quan viên trong triều liên can đến vụ án câu kết Uy tặc, có thể nói là rất hoan hỉ. Tàn dư còn sót lại của Uy tặc, vốn nhiều năm ẩn nấp tại Trung nguyên, bị Viên Liệt truy rõ hành tung một lưới bắt sạch, Uy tặc ven biển đã dẹp yên, tất cả thái bình.

Viên Liệt thấy đã đến lúc trở về, bèn đưa Ân Tịch Ly đến từ biệt Tiêu lão tướng quân. Hạ Vũ cũng phải quay về, Tiêu Lạc vừa tiếp quản quân vụ, không thể đi theo, thế nhưng Hạ Vũ phán một câu, “Sự phụ ở đâu, ngươi phải ở đó, làm Vương gia cái gì? Lão vương gia cai quản thay không được sao!” thuyết phục Tiêu Lạc.

Tiêu Lạc hỏi ý kiến Tiêu lão vương gia, lão vương gia cũng đáp ứng để hắn theo Viên Liệt tiến kinh, dù sao hiện nay vẫn chưa tới lúc phải xung đột, lưu lại kinh thành tốt hơn nhiều.

Tiêu Lạc chuẩn bị khởi hành xong, Tịch Ly can ngăn hắn, chờ đồng hành cùng đại quân của bọn họ, đưa Hạ Vũ theo binh mã của hắn, chia nhau mà đi!

Hạ Vũ và Tiêu Lạc không hiểu mấy, mãi đến khi Ân Tịch Ly chỉ định cho bọn hắn __Phân công nhau đi, cứ bảo đến hoàng thành tạ ân, hoàng thượng tất sẽ trọng thưởng. Tiền tài của hắn là vợ vét từ mồ hôi nước mắt dân chúng, các người không nhận, thì cũng rơi vào tay tham quan ô lại chứ đâu đến lượt thường dân bách tính, không lấy cũng phí!

Hạ Vũ và Tiêu Lạc nghe xong tự khắc thấy hợp lý, liền cùng nhóm Ân Tịch Ly phân công nhau hành sự.

Nhân mã của Viên Liệt cũng khởi hành quay về, lần này là đường đường chính chính, giống trông khoa chiêng mà đi, vẫn do Ân Tịch Ly an bài cả, tuyên bố thắng trận thì phải áo giáp hồi hương, bởi thế muốn công khai tuyên dương một phen.

Đoàn người trên dọc lộ trình, được bách tính ven đường hoang nghênh... Hiện thời Nam Cảnh rất thái bình, duy chỉ có một điểm bất kham chính là vương triều mục nát của Trần Tĩnh, bản thân Trần Tĩnh tuổi già sức yếu, sa vào hưởng lạc không màng tiến thủ, bỏ mặc quan lại lớn nhỏ phía dưới ngang ngược hoành hành, dùng người chủ quan bỏ bê triều chính.

Viên Liệt nghe theo đề nghị của Ân Tịch Ly, mỗi khi đến đâu, đều phải dừng lại hỏi han nỗi khổ của dân chúng, nhưng kỳ thực không hề thẳng thừng chấn chỉnh quan lại địa phương, chỉ là gờ cao đánh khẽ một phen, biểu hiện hòa nhã khiêm nhường, quan viên địa phương lần bách tính đều đánh giá hắn rất tốt.

Trái lại, Ân Tịch Ly cả ngày rầu rĩ không vui.

“Người sao vậy a?” Viên Liệt thấy Tịch Ly ngồi trong xe ngựa ôm Diệt Diệt than thở, bèn tiến đến hỏi hẩn, đưa một nhánh lệ chi đến trước mặt hẩn, “Lão nông địa phương đem đến này, rất ngọt.”

Tịch Ly dán mắt nhìn chùm lệ chi mà thở dài dằng dặt, “Ta nào có mặt mũi để ăn a, ta là một tên tiểu nhân dê tiện vô sỉ, vì tranh quyền đoạt thế, mà bất chấp nỗi khổ dân gian, đụng tới tham quan ô lại chỉ khiển trách sơ sài, mặt không đủ dày để ăn lệ chi lão nông kia tự tay trồng, thẹn với di huấn của tổ tông Ân gia, đặc tội với phụ mẫu đặc tội với phụ tử ở học viện.”

“Được rồi được rồi, người giận ta còn giận hơn!” Viên Liệt tới một bên ngồi xuống, ngăn không cho Ân Tịch Ly chạm vào vết thương lòng của hẩn nữa, mấy ngày nay hẩn nhần nhịn mãi, sắp tức chết rồi. Nhưng vì không muốn phá hỏng đại sự, chẳng thể làm gì khác hơn là ra vẻ nhún nhường, âu cũng là hẩn cùng Tịch Ly đã bàn kỹ trước với nhau.

Thấy Tịch Ly ủ rũ, Viên Liệt vươn tay xoa xoa đầu hẩn an ủi, “Người yên tâm, lũ quan viên đáng chết kia ta đều nhớ rõ, sau này cam đoan sẽ trừng trị sạch sẽ.”

“Ân.” Tịch Ly thấy Viên Liệt thành khẩn hứa hẹn, gật gật đầu.

Nơi ánh mắt giao hội, trong một lúc hai người nhìn thẳng nhau, có cảm giác tựa hồ xuyên thấu tâm can đối phương, nhần thần cả hai vô thức rời đi, tâm lại khê động, cảm giác kỳ lạ khôn tả.

“Khục khục.” Tịch Ly ho nhẹ một tiếng, phá vỡ trầm mặc, “Chúng ta sắp về đến kinh thành chưa vậy?”

“Ân.” Viên Liệt cũng thu hồi đường nhìn, “Sắp đến rồi.”

“Ta đã lâu không gặp tiểu bạch thỏ Trần Miễn rồi, phải khi dễ một phen mới được!” Tâm trạng Tịch Ly cơ hồ đã phấn chấn lên.

Viên Liệt ngó hẩn một cái, “Người thích Trần Miễn lắm sao?”

“Đương nhiên, ta thích nhất hai người Trần Miễn và Quý Tư.” Tịch Ly vừa dứt lời, bất chợt có một tiểu giáo phía trước chạy lại, vừa tới bên cạnh mã xa liền bẩm báo Viên Liệt, “Tướng quân! Quý lão Thừa tướng đến!”

“A?” Tịch Ly và Viên Liệt liếc mắt nhìn nhau, nghĩ bụng làm thế nào vừa nhắc thì hẩn đã đến rồi? Có linh cảm hay sao.

“Quý tướng dường như rất sốt ruột.” Lúc này, Viên Lạc đỡ lấy Quý Tư đang chạy tới, vừa gọi, “Ca! Đại ca!”

Tịch Ly đưa mắt nhìn Viên Liệt, bụng hỏi thế này là sao? Lẽ nào đã xảy ra chuyện.

“Thế nào?” Viên Liệt xuống mã xa, Quý Tư tranh thủ vừa thở hổn hển vừa nói, “Có chuyện rồi, có chuyện rồi a!”

“Làm sao kia?” Viên Liệt thấy Quý Tư gấp đến độ mặt mũi trắng bệch, tất biết đã xảy ra chuyện lớn rồi.

“Thái tử, thái tử điện hạ ngày đó động tay động chân với Tề Linh, Tề Diệc đánh cho hẩn một trận, đả thương hẩn, Hoàng thượng muốn truy cứu, cư nhiên buộc Tề Diệc tự chặt một cánh tay a.” Quý Tư giậm chân kể, “Hiện tại Tề lão Vương gia đã triệu tập hơn mười vạn nhân mã ở các vùng phụ cận kinh thành, hơn mười vạn quân hoàng thành cùng hẩn đang chặn mất một cửa thành, giương cung bạt kiếm a!”

“Lúc này chưa tới thời cơ a!” Viên Liệt sốt ruột.

“Vậy còn chưa đủ sao, quả thật Tề lão vương gia làm thế nào nuốt trôi khẩu khí kia! Người nghĩ a, rõ ràng Linh nhi bị người ta khi dễ, lại còn muốn lấy đi một cánh tay của Tề Diệc, thế chẳng phải là muốn mạng hẩn sao!”

“Khinh người quá đáng!” Tịch Ly nhần mặt, “Tề Diệc không bị gì chứ?”

“Không sao, Tề Diệc công phu hảo, chẳng ai làm gì được hẩn, hiện thời đang ở trong quân doanh.” Quý Tư khoát khoát tay với Viên Liệt, “Hình như hoàng thượng có ý muốn người giao chiến với Tề Vương gia.”

Viên Liệt ngây ngẩn cả người, nhú mày, “Sao?”

Quý Tư hỏi, “Việc này, Viên tướng quân a, hiện tại người cũng nói vẫn chưa đến lúc, trì hoãn không được, không trì hoãn cũng chẳng xong... Làm sao cho phải bây giờ?”

Viên Liệt cười khỏ, “Điểm đó...Ta đánh Tề Diệc thế nào được, ta với hắn là hảo huynh đệ a.”

“Mặc kệ!” Viên Lạc cùng Tề gia huynh muội tình sâu nghĩa nặng, “Ta cũng nuốt không trôi cái khẩu khí ấy, rõ ràng là Trần gia sai!”

“Ha ha.”

Mọi người đang hoảng đến độ bốc hỏa, lại nghe Tịch Ly phá ra cười một tiếng.

Viên Liệt tỏ ra hiếu kỳ nhìn hắn, “Tịch Ly... Người cười cái gì?”

“Thấy thú vị a.” Tịch Ly lắc đầu, hỏi Quý Tư, “Quý tướng, đạo gần đây trong hoàng thành có mưu thần nào mới đến phải không?”

“Đúng đúng.” Quý Tư sức nhớ, “Là một đạo sĩ họ Quế, tự xưng thần toán, có thể nhìn được thiên cơ, về thuật bát quái phong thủy thì thập phần thông thạo a.”

“Khỏi cần hỏi, hoàng thượng rất tính nhiệm hắn?”

“Đúng thế.” Quý Tư tấm tắc hai tiếng, “Quả thực là tôn kính như thượng khách a, ta thấy vị trí Quốc sư sẽ mau chóng thuộc về hắn.”

Tịch Ly nghe xong, cười nhạt lấy một tiếng, “Ngu ngốc.”

“Ân?” Quý Tư ngơ ngác, “Tịch Ly bảo ai?”

“Ta nói tên Quế đạo sĩ kia, và cả hoàng thượng nữa... Đúng rồi, Quế đạo sĩ kia tên đầy đủ là gì?”

“Là... Quế Thiếu Nghĩa.”

“Hay.” Viên Lạc không khỏi châm biếm, “Chọn tên rất khá a... Quế Thiếu Nghĩa, đã thiếu nghĩa mà vẫn có người tin tưởng hắn ư!?”

Tịch Ly sai người đem giấy bút đến, lưu loát viết một phong thư, giao cho Quý Tư, hỏi, “Quý tướng gia có thể gặp gỡ Tề Diệc hay Tề lão Vương gia không?”

“Có thể!” Quý Tư gật đầu, vỗ ngực, “Ta thân là Thừa tướng của một nước, chút quyền lợi đó tất phải có.”

“Hảo.” Tịch Ly gật đầu, khẽ nói vài câu vào tai Quý Tư, Quý Tư đáp ứng một tiếng rồi dẫn theo vài ảnh vệ đặc lực do Viên Liệt đặc phái, cùng hồi kinh. Đi đường chọn ngõ ngách phức tạp, hòng ngăn ngừa kẻ khác phát hiện.

Viên Liệt và Viên Lạc không giải thích được, nhìn Ân Tịch Ly, “Tịch Ly, có kế gì vậy?”

Tịch Ly cười, “Đấu với hắn.”

“Với ai?” Cả hai huynh đệ cùng kinh hô.

“Với Tề Diệc, Tề lão Vương gia, với phản thần Tề Gia!” Một câu nói của Tịch Ly khiến Viên Liệt lẫn Viên Lạc nổi cơn thịnh nộ.

“Cái gì?!” Viên Lạc nhảy cao ba thước, “Rõ ràng là Trần gia sai!”

“Dù gì, cha ta cùng Tiêu lão Vương gia cũng là huynh đệ chi giao, người bảo ta đánh hắn sao?!” Viên Liệt bày ra vẻ mặt tức giận, “Ta...”

Nói đến đây, bỗng Viên Liệt thôi không gào thét nữa, bởi vì Tịch Ly đang nheo mắt nhìn hắn, nghĩ đi nghĩ lại, trong bụng Viên Liệt hiểu rõ, Tịch Ly lần nào cũng bày ra kế sách kinh người, thế nhưng có hiệu quả phi thường tốt, lần này dĩ nhiên hắn lại có ý đồ, bằng không có gì phải viết cho Tiêu lão Vương gia một phong thư dài như vậy?

Nghĩ đoạn, Viên Liệt hỏi, “Tịch Ly...Người có diệu kế gì phải không?”

Tịch Ly mỉm cười, liếc mắt nhìn hắn với chút bất mãn, vung tay giáng một cái vào đầu hắn, “Người còn chưa thành thạo đâu, đến khi nào ta nói gì người cũng không hoài nghi nữa, lúc bấy giờ mới đạt.” Nói xong, xoay người trèo vào xe, ôm Diệt Diệt lần qua lần lại, “Diệt Diệt, ta có chỗ trú ẩn rồi, lần này chúng ta trở về, tha hồ mà khi dễ hoàng đế!”

Viên Liệt và Viên Lạc liếc mắt nhìn nhau, ra chiều không còn gì để nói.

Tạm hoãn chuyện bên này, nói về Quý Tư.

Quý tướng gia tốc hành đến đại doanh của Tề lão Vương gia, Tề Diệc và Tề lão Vương gia đang ở trong quân trường. Lần này lão Vương gia đối đầu với hoàng triều, không gì khác hơn là vì nữ tử nhà mình, hiện tại hắn cũng bế tắc, Viên lão Vương gia đã khuyên hắn bình tĩnh quan sát diễn biến bên ngoài, chờ Viên Liệt trở về.

Viên Liệt gần đến ngoại thành, Quý Tư đã chạy đến báo tin, cầm phong thư đưa cho Tề lão Vương gia.

Phụ tử Tề Diệc vừa đọc qua, tức thì khen hay.

“Tuyệt vời a! Đích thực là diệu kế!” Tề Vương gia vỗ tay, “Quả nhiên chẳng có gì mà tiểu đệ Tịch Ly không làm được, thông minh tuyệt đỉnh a!”

Quý Tư mù tịt, cầm lấy thư tín đọc xong liền thông suốt rõ ràng, quả nhiên là hảo mưu kế!

Ngày thứ nhì, nhân mã của Viên Liệt đã về đến bên ngoài hoàng thành, bởi vì Tề Diệc đóng quân ngay tại đó, đôi bên đụng độ, Viên Liệt cho binh mã rút lui vài dặm mà đóng quân, đối diện với binh mã của Tề Vương gia cách nhau một con đường, bầu không khí tựa hồ có chút nhạy cảm.

Trong hoàng cung, tham báo tiến nhập ngự thư phòng, “Bẩm hoàng thượng, binh mã của Viên Liệt tướng quân đã đến bên ngoài hoàng thành, đang đối đầu với nhân mã của Tề Vương gia.”

“Ân.” Trần Tĩnh gật đầu, hỏi, “Giữa đôi bên bọn họ... có động thái gì không a?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, vẫn chưa có, dường như tướng quân Viên Liệt vừa tới nên không nắm được tình hình, trong quân doanh đã phái mật thám ra thăm dò.”

“Lui xuống đi.” Trần Tĩnh khoát khoát tay, đuổi tham báo đi, hỏi Quế đạo sĩ bên cạnh, “Đạo trưởng, người nói xem bọn họ có thể liên thủ hay không... Hoàng thành của ta khó giữ rồi a!”

“Không đâu, hoàng thượng yên tâm!” Quế đạo sĩ đã định liệu kỹ càng mà cười, “Bây giờ vẫn chưa phải lúc, nếu Viên Liệt muốn liên kết với Tề Diệc tạo phản, thứ nhất là không được lòng người, thứ hai, cũng là tối trọng yếu, thời cơ chưa chín mùi! Viên Liệt cẩn thận chu đáo, sẽ không phiêu lưu mạo hiểm như thế.”

Trần Tĩnh gật đầu, vẫn thấy lo lắng.

“Hoàng thượng chớ nên lo lắng.” Quế đạo sĩ cười lạnh một tiếng, “Chúng ta chỉ cần hành sự theo kế hoạch, tất sẽ không đánh mà thắng.”

“Hảo hảo!” Trần Tĩnh lập tức gật đầu, “Đạo trưởng thần toán thiên mệnh, trăm rất yên tâm.”

Viên Liệt thu xếp cho tướng sĩ đóng quân ổn thỏa, chưa kịp hạ lệnh, đã nghe ngoài cửa vang lên ba tiếng hiệu lệnh, không ngờ Tề Diệc đã mang người đánh vào đến.

Viên Liệt ngạc nhiên, hỏi Tịch Ly, “Tịch Ly a, vì sao Tề Diệc lại tự tìm tới?”

“Rất đơn giản a! Người bên Tề Diệc biết hoàng thượng hạ chỉ, sai người đánh bọn họ, nhưng người thì vẫn chưa kháng chỉ...”

“Ta chưa nhận được...” Viên Liệt nhíu mày, “Ta biết rồi, Trần Tĩnh đây là dùng kế lưỡng diện tam đao (âm chọt hai bên), hèn hạ!”

“Hèn hạ chính là tên đạo sĩ kia, Trần Tĩnh bắt quá chỉ hồ đồ mà thôi.” Tịch Ly vỗ vỗ Viên Liệt, “Người đừng vội, màn hay còn đang ở phía sau cơ!”

“Màn hay cái gì?” Viên Liệt vừa hỏi xong, chợt nghe bên ngoài báo quan tuyên chỉ đã đến.

Viên Liệt chấn chỉnh y quan vội cho mời, quả nhiên, quan truyền chỉ tới, ý chỉ không yêu cầu Viên Liệt hỗ trợ tác chiến, mà là nói, đem Tề Linh gả cho Viên Lạc.

Tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Tịch Ly đập Viên Liệt một cước, Viên Liệt vội vàng tiếp chỉ.

Tiền quan truyền chỉ đi xong, Viên Liệt hỏi Tịch Ly, “Đây là... chuyện gì thế này a?”

Tịch Ly cười, quay sang nói với Viên Lạc đang mục trừng khẩu ngốc, “Viên Lạc, ra nghênh chiến Tề Diệc đi.”

“Ta?!” Viên Lạc kinh hãi, “Đừng đùa chứ, ta đánh không lại Tề Diệc đâu, hắn đang trong cơn phẫn nộ, chắc sẽ chém ta mất!”

“Yên tâm, không có đâu.” Tịch Ly liên tục nháy nháy mắt với hắn, “Đi đi, thú vị lắm!”

63. Chương 63: Thủy Dâng Thổ Chặn

Viên Lạc quả thật bất chấp tất cả mà lao ra nghênh chiến Tề Diệc, hắn chẳng hề hay biết rốt cuộc là sao, vì sao trong nháy mắt lại có biết bao biến động, hảo bằng hữu đột nhiên không giải thích tiếng nào đã bình đao xung kích.

Đương nhiên, trong lòng Viên Lạc cũng hiểu, nếu cả Viên Liệt lẫn Tịch Ly đều đồng ý, tất bên trong phải có mưu kế gì đó, mà chỉ hai người bọn họ biết.

Viên Lạc thở dài, dạo gần đây hai người kia càng ngày càng hợp ý... Đến mọi người trong quân dù cứ đinh ninh rằng hai người họ là oan gia, nhưng vẫn thấy bất bình thay bọn họ, cho rằng nhất định cả hai nên trở thành hảo bằng hữu, thậm chí là tình nhân.

Vận khôi giáp, Viên Lạc rời doanh trường của mình, dẫn theo ba nghìn tướng sĩ, xách đao lên ngựa, cùng nhau tiến khỏi viên môn quyết tử.

Quả nhiên...trước doanh trường dàn ra mấy đạo nhân mã, đại tướng dẫn đầu chính là Tề Diệc.

Tề Diệc thấy bước ra ứng chiến đích thị là Viên Lạc, bèn dựa theo cách thức Ân Tịch Ly an bài trong thư tín, hắn giả vờ giận dữ mà quát lên, “Viên Lạc, Viên Liệt đâu? Gọi hắn ra gặp ta!”

Viên Lạc thần sắc khổ sở, “Tề đại ca...”

“Phi!” Tề Diệc nhở phụt một phát, quả thật là rất thất thố, bất quá vì trong thư tín Ân Tịch Ly đã dặn, phải vờ như thẹn quá hóa giận.

“Hai huynh đệ các người tráo trở, Tề gia ta dù có diệt tộc, cũng sẽ không cầu xin các người cứu viện, tiểu nhân phản phúc!”

Viên Lạc chẳng hiểu gì lại bị nhục mạ xối xả, cũng bắt đầu nổi giận, “Tề Diệc, người nói năng vô lý a, bọn ta đã làm gì người đâu!”

“Đừng nhiều lời, muốn tiêu diệt Tề thị ta để chiếm lấy muối muối của ta ư, nằm mơ!” Nói đoạn, Tề Diệc vung đao thúc ngựa, bắt đầu công kích.

Tướng sĩ phía sau thấy đại tướng tiến công, lập tức trống trận vang như sấm.

Viên Lạc bên này cũng chẳng chịu thua kém, trống trận nổ rung trời.

Viên Lạc hướng lên trời thở dài, thế này là thế nào a!

Nhưng dù gì hắn cũng là một thành viên của Viên gia quân, chung quy chẳng thể nào đào ngũ đi? Mà vừa lâm trận đã lùi bước thì quả thực thẹn với liệt tổ liệt tông Viên gia! Dù có liều mạng cũng phải xông lên.

Viên Lạc khê cần môi, quyết chí bằng mọi giá cũng đấu với Tề Diệc.

Lại nói tiếp, cũng may mà đột chiêu thân trước đó vì muốn tỷ võ cùng Viên Liệt, Viên Lạc đã kiên trì tập luyện công phu, cũng học thêm được khá nhiều chiêu thức, không ngờ Viên Liệt đánh chưa xong, lại gặp phải Tề Diệc.

Tề Diệc vốn đang đóng kịch, đối với Viên Lạc không mấy hứng thú, bảo đánh thì cứ đánh thôi. Chẳng ngờ Viên Lạc đột nhiên lợi hại hơn hẳn, so với quá khứ như một con người khác. Hơn nữa Viên Lạc còn tỏ ra nghiêm túc đánh như thể liều mạng, Tề Diệc khẽ nhủ mày, Viên Liệt không nói với hần đây chỉ là diễn kịch sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tề Diệc cũng hiểu ra. Có thể là Viên Liệt muốn nhân cơ hội thử công phu Viên Lạc, để hần tôi luyện... nên dùng chính mình để giúp luyện tập a.

Nghĩ đoạn, Tề Diệc bèn trở nên cương quyết với Viên Lạc, cả hai đều dốc toàn bộ công phu thực thụ ra.

Trong chớp mắt đã đánh hơn ba mươi hiệp, bất phân thắng bại, hai bên thi triển sở trường đánh đấm càng lúc càng cường liệt.

Viên Liệt cùng Tịch Ly cùng đứng nhìn từ quân trường.

“Viên Lạc tiến bộ không ít a!” Viên Liệt gật gù khen ngợi.

“Người biết không, kỳ thực ở giai đoạn niên thiếu, kẻ trưởng thành chậm sẽ chiếm nhiều lợi thế hơn so với kẻ sớm thành thực.” Tịch Ly đột nhiên buông một câu nói có phần ngoài lề.

“Thật sao?” Viên Liệt không lý giải được, “Chẳng phải tiểu hài tử tài giỏi như nhau đều đặc biệt trưởng thành sớm ư?”

“Cái này còn phải xem về phương diện nào, tiểu hài tử thông thạo đạo lý đối nhân xử thế quá sớm thường dễ bị phân tâm, tốn nhiều tinh lực để chú ý quan điểm của mọi người xung quanh, mà mất tập trung tinh thần làm việc của bản thân. Đến khi hần tỉnh ngộ ra, mới phát hiện thời gian của hần đã hết rồi, nhưng bởi nhân quan quá cao nên khó lòng quay đầu lại, vì vậy cao không được thấp không xong, lại càng miễn cưỡng và lưu tâm hơn đến cái nhìn của người khác.” Tịch Ly nhíp nhíp lên vai Viên Liệt, “Người lẫn Viên Lạc đều mang tính cách trưởng thành sớm, chỉ là hần thì thạo nhân tình, còn người tôi luyện chính là dã tâm. Người từ bé đã một thân rắn rỏi, một lòng chuyên tâm muốn trở nên cường đại, vì vậy người ngày càng mạnh. Từ nhỏ Viên Lạc chỉ biết người rất mạnh, hần vĩnh viễn thua kém người, nên mãi sống dưới cái bóng của người. Ta dám cam đoan rằng, nếu Viên Lạc không sinh ra tại Viên gia, không có một người huynh đệ như người, hần sẽ rất giỏi giang, rất có tham vọng... Nói không chừng so với người còn tài hơn.”

Viên Liệt trầm mặc, “Vậy nếu người có huynh đệ thì sao?”

Tịch Ly mỉm cười, “Ta thì không hề gì, bởi vì cha ta không kỳ vọng quá nhiều vào ta, người không muốn ta làm hoàng đế, đến làm quan cũng không khuyến ta làm, chỉ hy vọng ta được an vui suốt đời, người thì bất đồng.”

Lúc này Tiêu Lạc và Tề Diệc đã kinh qua hơn năm mươi hiệp, tức thời không thể tác chiến trên lưng ngựa nữa, giằng co lâu, đừng nói người sẽ mệt, ngựa càng mệt hơn.

Viên Lạc dù sao cũng học công phu theo kiểu lâm trận mới ôm chân Phật, đánh hòa với Tề Diệc đã không mấy dễ dàng, hơn nữa kinh nghiệm của hần không dày dặn, đã thấy được bại thế.

Xa xa, Tịch Ly xem đến tận lúc này, mặc dù hần không có võ công, cũng nhìn ra được Viên Lạc đang liều mạng với Tề Diệc, liền hỏi Viên Liệt, “Người không nói cho Viên Lạc, lần này chỉ là dụng kế, hoàn toàn không phải đánh thật sao?”

“Không!” Viên Liệt lắc đầu, “Ta cố ý không nói cho hần, để hần dốc sức đánh với Tề Diệc một trận. Tề Diệc võ công cao tính tình trầm ổn, cơ hội ngàn năm khó gặp. Gần đây Viên Lạc nỗ lực như vậy, ta muốn giúp hần biết độ này đã tiến bộ đến đâu! Còn bao nhiêu tiềm lực, có thể hần mới phần chấn lên!”

“Người dám cam đoan là hần sẽ nghĩ theo hướng đó sao?” Tịch Ly cũng mỉm cười, hỏi ngược lại.

“Có ý gì?” Viên Liệt không rõ còn có thể nghĩ theo chiều hướng nào nữa.

“Có thể hần sẽ nghĩ, người cho rằng căn bản hần đánh không lại Tề Diệc, đến ba chiêu cũng không tiếp nổi, thấy hần chẳng quan trọng gì, cho nên khỏi cần báo cho hần.” Tịch Ly nhún nhún vai.

“Sao lại thế được.” Viên Liệt trái lại có chút phật ý, “Viên Lạc sẽ không nghĩ như vậy.”

“Tùy người thôi.” Tịch Ly thản nhiên cười cười, “Dù sao thì kết cục cũng đã định rồi.”

Viên Liệt nhúu mày không nói, lẳng lặng chờ đợi.

Lúc này, trên chiến trường, thắng bại đã phân rõ.

Tề Diệc quan sát trong lúc Viên Lạc xoay ngựa giao chiến, thân thể có hơi xiêu đổ, nhận thấy hần cũng đã đuối sức rồi, Viên Lạc lúc này đang thầm nghĩ phải tốc chiến tốc thắng, vì thế Tề Diệc cũng vờ như chống đỡ hết nổi để dẫn dụ hần.

Viên Lạc thở hồng hộc, cảm thấy bản thân chật vật bất kham, bên trong khôi giáp nặng nề ướt sũng mồ hôi, tay chân cũng trĩu xuống, dần dần hết tải nổi một thân tăng tăng áo giáp. Trong lòng hần tự biết mình không được như Viên Liệt trời sinh thần lực, tiếp tục kiên trì có thể sẽ thổ huyết mất, muốn chịu thua!

Con người là thế, để làm những việc vượt quá sức lực của bản thân, quan trọng nhất chính là ý chí! Một khi đã tự mất niềm tin vào bản thân, thì sẽ tan binh rã tướng ngay.

Khoảnh khắc Viên Lạc do dự mà để lộ ra sơ hở, Tề Diệc nhắm bắt chuẩn xác, dùng một thương chặn trường đao của hần lại, hơi nghiêng người, cò tay giật lấy dây cương của hần, hai chiến mã liền vướng vào một chỗ.

Viên Lạc kinh hãi, nghĩ bụng Tề Diệc cũng hồ đồ rồi sao? Quấn vào một chỗ thế này thì đánh thế nào?

Đang nghi hoặc, chợt nghe Tề Diệc nói khê, “Viên Lạc, người kích động cái gì a, ta nói người nghe chuyện này!”

Viên Lạc sửng sốt, mắt một hồi mới phản ứng được, đây quả nhiên là có mưu kế mà! Tịch Ly biết, Viên Liệt cũng biết, cả đến Tề Diệc cũng biết, duy chỉ mình hần là không biết!

“Người thật là, vừa lâm trận đã liều mạng với ta, ta đây chẳng phải đang diễn kịch sao?” Tề Diệc có chút khiển trách, không những hao tổn khí lực mà còn phá hỏng tình cảm huynh đệ.

“Nga...” Viên Lạc gật đầu, cười gượng lấy một cái, “Đại ca làm thế nào mà một tiếng cũng không nói được với ta, ta còn nổi giận vì người vô cớ phát hỏa nữa.”

“Chắc là đại ca người muốn tạo cơ hội cho người rèn luyện thử sức.” Tề Diệc vui vẻ, “Dạo này tiến bộ không ít a, hảo tiểu tử.”

Viên Lạc chỉ nhếch nhếch khóe miệng, cười đến miễn cưỡng, “Có lẽ đại ca nghĩ nhất định ta sẽ thua người, cho nên cũng chẳng thêm phí sức thôi...”

“Ai, nam tử hán đại trượng phu, đừng tự ti quá.” Tề Diệc muốn cười, thế nhưng hiện tại không thể cười được, “Đúng rồi, Viên Lạc, người phải giả vờ thua bị ta đánh ngã khỏi ngựa, hiểu chưa?”

Viên Lạc sửng sốt, “Như vậy a?”

“Phải.” Tề Diệc gật đầu, “Ta đâm thương tới, người giả vờ bị đánh trúng, ngã ngựa ra sau rồi té xuống, bắt quá người phải cẩn thận, nhớ dùng cánh tay chống đỡ, bằng không dễ tổn thương đến xương sườn và cột sống thì rất khó lường! Rõ chưa?”

“Nga! Hảo!” Viên Lạc đã nắm được, gật đầu đáp ứng, cứ thế dựa theo chỉ dẫn của Tề Diệc, phối hợp với hần vờ ngã xuống đất, té trọng thương.

Tề Diệc phát lệnh, “Trời lại cho ta!”, lập tức vài tên lính tiến lên trời ký Viên Lạc lại, giải về quân doanh.

Tề Diệc cười ha hả, hướng đại doanh của Viên Liệt hô lớn, “Viên Liệt, nếu muốn cứu đệ đệ của người, trong vòng mười ngày giao hai mươi vạn binh mã cho ta, ta không nhận Viên gia quân của người, ta muốn hai mươi vạn binh mã người thu phục được, kèm thêm binh khí! Bằng không ta sẽ đem Viên Lạc ra lăng trì xử tử!” Nói đoạn, xoay người rút về đại doanh.

Viên Liệt xem diễn tuồng xong, nhìn qua Tịch Ly.

Tịch Ly gật đầu tỏ ý hài lòng, phất tay ra hiệu cho các tướng sĩ, “Đánh kẻo thu binh!”

Cả hai phe đều thu binh, cứ thế, tự quay về đại doanh chuẩn bị.

Viên Lạc được binh mã Tề gia đưa đến đại trường, không hề thả trực tiếp xuống đất, mà cẩn cẩn trọng trọng đặt lên giường.

Đích thân Tề lão Vương gia cấp kì tới mở trối cho hân, “Ai u, thế chất, có bị thương không?”

“Không, bá phụ đừng lo.” Viên Lạc nhồm dậy, hỏi lão Vương gia, “Bá phụ vẫn hảo? Linh nhi không có việc gì chứ?”

“Không có không có.” Đáp, mặt khác lệnh cho thủ hạ, “Đi gọi tiểu thư tới.”

Sau đó dâng trà, uống được một hồi thì Hạ Vũ chạy đến, bảo rằng Viên Liệt lo Viên Lạc thụ thương, muốn hân đến kiểm tra một lượt, xác nhận không có sơ suất.

Ai cũng cảm khái Viên Liệt đích thực rất yêu thương đứa đệ đệ này, duy chỉ có Viên Lạc...Trên mặt hân tuy không thể hiện gì, nhưng trong lòng lại mơ hồ nổi giận.

Sợ hân thụ thương thì có chi không chịu nói trước với hân?! Đợi xong chuyện mới đi làm người tốt này nọ... Giả mù sa mưa. Viên Lạc hân đích xác chẳng là cái thá gì, cho nên Viên Liệt mới tuyệt nhiên không để ý tới cảm nhận của hân, tùy tiện vũ nhục, sai phái, sử dụng! Hoàn toàn bỏ mặc cho sống chết.

Lúc Hạ Vũ lên đường, Tịch Ly đã đặc biệt dặn dò, nhờ hân cẩn trọng quan sát biểu hiện của Viên Lạc, là cười, là mất hứng, hay là dăm chiêu?

Hạ Vũ quan sát xong rút ra kết luận, là phật ý xen lẫn chút dăm chiêu, bên cạnh đó còn có phần miễn cưỡng vui vẻ, nói chung không được tự nhiên!

“Lạc ca!”

Một làn gió tươi sáng rực rỡ đối lập hoàn toàn với bầu không khí dương cương cường liệt trong quân doanh.

Tề Linh vận một bộ váy dài màu hồng nhạt, khoác áo vàng nhạt tay lửng, ngực kết nơ bướm, thắt lưng rũ xuống một chùm những sợi tơ bạch sắc đang chạy đến... khiến mấy gã háo sắc trong doanh dán mắt nhìn mà chảy nước miếng.

Tề Diệc nhíu mày, “Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, vào trong quân doanh đừng vận nữ trang!”

Tề Linh nhăn mặt với hân, nhìn trái phải, rồi kiếm một vòng quanh doanh trường.

“Ai!” Tề lão vương gia tức giận, “Còn ra thể thống gì nữa, tìm cái gì?”

“Tịch Ly đâu?” Đã hai tháng rồi Tề Linh không được gặp Tịch Ly, ngày ngày nhớ nhung, vất vả lắm mới đợi đại quân của Viên Liệt đến, thế nhưng bị bắt về là Viên Lạc chứ chẳng phải Tịch Ly.

“Tịch Ly đang ở quân doanh.” Viên Lạc trả lời, “Hiện tại vẫn chưa đến được.”

Tề Linh hệt hăng cúi đầu, tránh qua một bước.

“Nha đầu kia.” Tề lão Vương gia trái lại còn tươi cười, nói với Viên Lạc, “Ta có nghe chuyện chiêu thân ở Nam quốc, lúc nha đầu kia vừa nghe được cũng cuống quýt giậm chân, may mà Viên Liệt đã xử lý ổn thỏa.”

“Không làm vậy, sợ là Tịch Ly cũng chẳng về được, Nam vương một mực muốn gả cho hân.” Viên Lạc có chút miễn cưỡng, trong lòng vẫn còn âm ỉ đau.

“Da mặt Tô Mẫn dày thật!” Tề Linh bất mãn nhăn mặt nhăn mũi, “Đeo chết lấy Tịch Ly!”

“Chính người cũng chẳng khác gì.” Tề Diệc châm chích nàng.

“Nói bậy!” Tề Linh tức giận, nhìn sang Hạ Vũ đang thu dọn thùng thuốc, tiến đến gần hỏi, “Hạ thần y, người quay về quân doanh phải không a, người đưa ta theo đi, ta muốn gặp Tịch Ly!”

“Ai, hồ đồ!” Lão vương gia ngăn khuê nữ nhà mình lại, có chút ngượng ngùng nhìn Hạ Vũ, “Đừng chấp nhặt với nha đầu kia.”

Hạ Vũ cười cười, “Vô phương, lão Vương gia, ta đi trước.”

Tề Linh bám lấy Hạ Vũ không chịu buông.

Tề Diệc xót muối muối, ngẫm nghĩ đôi chút rồi bảo Hạ Vũ, “Vậy đi, ta và ngươi cùng đến quân doanh một chuyến, mang theo nha đầu kia luôn, buổi tối sẽ quay trở về!”

“Hảo a! Ca ngươi là tốt nhất!” Tề Linh vỗ tay nhào tới ôm Tề Diệc mà hôn một cái.

“Muốn chết ư!” Tề Diệc vội chùi mặt, “Ngươi nha đầu kia chẳng biết thẹn biết ngượng gì cả!”

Tề Linh cười tít mắt sai nha hoàn đem điểm tâm đích thân làm đến, Tề lão Vương gia muốn ăn thử một miếng, bị Tề Linh gạt tay ra, “Không được ăn.”

Lão vương gia tức đến độ trừng mắt dựng râu, “Sinh nữ nhi hướng ngoại a!”

Sau đó, Tề Diệc đưa Tề Linh, cùng Hạ Vũ lặng lẽ vào quân doanh của Viên Liệt, tới bên ngoài đại trường.

Trong trường, Tịch Ly đang ôm Diệt Diệt xem bản đồ địa hình hoàng cung, còn Viên Liệt đang đọc mật tín từ tham báo, thấy mọi người tiến nhập, vội vàng mời vào trong.

Tề Linh thi lễ sơ sài với Viên Liệt, rồi bám lấy Tịch Ly, đưa điểm tâm cho hắn ăn, còn đùa giỡn với Diệt Diệt cùng hắn.

Viên Liệt mấy lần nhìn qua, thấy Tề Linh thân cận với Tịch Ly thì vô có khó chịu.

“Được rồi, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?” Tề Diệc ngồi xuống hỏi Viên Liệt, “Trần Tĩnh chuyến này quả thật đáng giận, theo ta thấy, chúng ta còn chờ cái gì a, trực tiếp liên thủ xông vào hoàng thành! Soán vị xong, đưa người lên làm hoàng đế!”

“Hiện tại vẫn chưa đến thời cơ.” Tịch Ly xua tay, “Trong tay Trần Tĩnh còn có binh mã, hơn nữa lại phân bố khắp nơi, đặc biệt binh lực ở vùng trung bộ của chúng ta rất yếu, một khi hoàng cung đại biến đoạt hoàng vị, bên kia tất sẽ tạo phản. Nếu Trần Tĩnh chết, chúng ta rơi vào tội danh soán vị, bên kia sẽ lấy cớ dựng cờ hiệu phò Trần thị để đánh tới, nói không chừng còn có thể xưng đế nữa. Mà Trần Tĩnh không chết, tất sẽ trốn đến phía đông, lúc bấy giờ hai bên đối chọi gay gắt, hắn có thể mượn việc soán vị mà đại tổ văn chương[98]. Hoặc giả Trần Tĩnh bị giam lỏng, đám tướng lĩnh bên kia sẽ không ngoan ngoãn chịu sự chi phối, đến lúc đó phân sông đối địch, muốn thống nhất đã khó lại càng khó hơn, không tất yếu phải hao người tốn của!”

“Cho nên hiện tại chưa đúng thời cơ.” Viên Liệt cũng gật đầu, “Chúng ta vẫn phải nhẫn nại thêm nữa.”

...

Cùng lúc đó, mật thám đã sớm đem chiến cục báo vào trong cung, rằng Tề Diệc đã bắt sống Viên Lạc, đòi Viên Liệt hai mươi vạn nhân mã.

“Cái gì?!” Trần Tĩnh vỗ vào long án mà đứng lên, cười ha hả, “Trời cũng giúp ta! Trời cũng giúp ta!”

64. Chương 64: Nước Chảy Thành Sông

Viên Lạc bị Tề Diệc bắt đi, Tề Diệc đòi Viên Liệt đem binh mã đến đổi lấy người.

Sự kiện này nhanh chóng sôi sục lên, người trong thiên hạ bất luận có quyền hay không quyền, có binh hay không binh, làm quan hay chỉ là lê dân bách tính, tất cả đều đang phỏng đoán, có phải sắp đánh trận không a? Nhưng nghìn vạn lần đừng khiến thiên hạ đại loạn nha.

Những kẻ có binh mã lại càng phải cân nhắc, vạn nhất mà đánh thật, tối trọng yếu chính là đứng về bên nào, một khi chọn Viên Liệt, nếu thua sẽ phạm vào tử tội, mà trợ giúp Trần Tĩnh thì những nỗ lực bao năm nay ắt sẽ thành nước về biển đông. Mạng với quyền, quyền với mạng, thứ nào quan trọng hơn?!

Nhất thời nhân tâm hoảng loạn, lời đồn đãi nổi lên bốn phương.

Nội bộ quân doanh hai bên trái lại hầu như vẫn bình thường.

Tề Linh cả ngày kề cận Ân Tịch Ly, bảo làm gì làm nấy, đặc biệt nhu thuận. Tịch Ly cũng không hỏi đến việc ngày đó thái tử khinh bạc nàng, dù sao vẫn là nữ hài nhi. Nhưng kỳ thực Tề Linh lại tự đề cập tới, thần thần bí bí mà chính thấp giọng, “Tịch Ly, ta thấy có lẽ lúc đó thái tử ngốc kia bị loạn trí hay là trúng tà gì đó rồi.”

“Nga?” Tịch Ly sửng sốt, “Tức là sao?”

“Ta cảm thấy không đúng a.” Tề Linh lắc đầu, “Nguyên lai thái tử kia tuy vô dụng, thế nhưng không xấu, hôm đó cảm giác dường như không giống hẳn.”

Tịch Ly nghe xong nhớ kỹ, cũng không hỏi thêm nhiều, nhưng trong lòng lại xuất hiện một điểm băn khoăn, đây quả nhiên là có vấn đề a!

Tương phản với xung quanh, Viên Lạc đang trở thành tiêu điểm lại sống rất nhàn nhã, cả ngày hưởng thụ, Tề lão Vương gia cùng uống rượu, xem hắn như người nhà, còn thuận theo thánh chỉ mà trêu hắn là con rể nhà mình, có thể nhìn ra được, lão đầu đối với việc nhận Viên Lạc làm con rể, hoàn toàn rất vừa ý.

Về việc đó, Tề Diệc từng hỏi qua cha hắn, “Viên Lạc dường như khá tầm thường.”

“Là đế vương này nọ thì có gì tốt, theo chỉ khổ thôi, chính tầm thường mới thật sự tốt.” Lão vương gia lại còn đáp thêm. “Linh nhi thích Tịch Ly, ai tình mắt mà chẳng nhận ra, nhưng Tịch Ly quá tài giỏi, nghiêm nhiên sẽ trở thành tiêu điểm đấu tranh quyền lực sau này, Linh nhi không thể theo hắn, ta sợ nó sẽ khổ.”

Tề Diệc vốn cũng rất vừa ý Viên Lạc, chỉ là mấy ngày nay, chẳng biết vì sao, hắn cứ thấy Viên Lạc nguyên bản trung hậu không toan tính gì lại trở nên rất kỳ quái...Tựa hồ tâm sự nặng nề lại có vẻ lo nghĩ, có chút mờ ám.

Viên Liệt về tới đại doanh, hỏi Ân Tịch Ly, “Bước tiếp theo thế nào?”

“Việc gì cũng đừng xen vào.” Tịch Ly mỉm cười, “Sẽ chóng có người đến truyền chỉ, bảo người đừng làm thôi.”

“Trần Tĩnh muốn ta không cấp binh?” Viên Liệt lại thấy mơ hồ, “Chẳng phải hắn rất thích nhìn ta hao tổn binh lực sao?”

Quả nhiên, đêm đó thật sự có người đến truyền chỉ, Trần Tĩnh hạ lệnh, bảo Viên Liệt phái binh đóng ở hoàng thành, đồng thời chia ra trấn thủ những điểm liên kết các yếu đạo, bảo hộ toàn Nhạc Đô, thoảng cái binh mã của Viên Liệt đã bị phân tán. Nếu Viên Liệt dựa theo thánh chỉ mà hành sự, ắt trên tay chỉ còn sót lại rất ít binh mã, làm sao có thể cấp cho Tề Diệc để đối lầy Viên Lạc nữa.

“Thế này là sao?” Viên Liệt nghĩ mãi không thông.

“Trần Tĩnh muốn người huynh đệ bắt hòa, bằng hữu phản bội... Nội bộ đấu đá!” Tịch Ly thay đổi y phục, “Ta ra ngoài một chuyến.”

Viên Liệt nhanh nhẩu phái người bảo hộ.

Mà ở bên kia, Trần Tĩnh cũng truyền cho Tề Diệc một đạo thánh chỉ, bảo là hôm qua hắn vừa chất vấn thái tử, đồng thời điều tra tình huống lúc đó, phát hiện ra đích xác có điểm đáng ngờ, có khả năng Thái tử sai trước, bản thân hắn đã trách nhầm Tề Diệc, ý tứ cơ hồ khá khoan dung.

Tề Diệc đọc qua, quả nhiên chẳng khác gì với thư tín Ân Tịch Ly viết.

Dựa theo kế hoạch, Tề Vương gia gửi lại một phong thư rất khách khí, thừa nhận bản thân lo lắng thái quá cho nhi nữ, dạy nhi tử không đúng cách, nguyện ý chịu đòn thỉnh tội.

Hoàng thượng đọc thư xong, liền gật đầu với Quế Thiếu Nghĩa, “Đạo trưởng quả nhiên thần cơ diệu toán!”

Quế Thiếu Nghĩa có chút đắc ý, “Hoàng thượng, bước tiếp theo...”

“Trầm biết!” Trần Tĩnh hạ lệnh, “Bí mật triệu Ân Tịch Ly vào cung!”

Thế nhưng ảnh vệ còn chưa lên đường, đã có thái giám báo lại rằng Ân Tịch Ly cầu kiến. Trần Tĩnh thỏa mãn, nghĩ bụng Ân Tịch Ly quả là thông tuệ hơn người, vội ngoắc tay, “Mau mời vào!”

Thoảng chớp, Ân Tịch Ly đã sải bước tiến nhập Kim điện, hành lễ với Trần Tĩnh.

“Tịch Ly chuyển này vất vả rồi.” Trần Tĩnh tự hạ mình xuống thêm nâng Ân Tịch Ly dậy.

“Hoàng thượng.” Tịch Ly chợt tỏ ra giận dữ bất bình, cũng rất lo lắng, “Vì sao Tề vương gia lại tạo phản?”

“Nga, có chút hiểu lầm mà thôi a.” Quế Thiếu Nghĩa sấn lên phía trước từng bước giúp Trần Tĩnh trả lời, “Vị này hẳn là Ân Tịch Ly, Ân đại nhân đi, sớm nghe qua uy danh thần toán, vẫn chưa có duyên gặp gỡ a.”

Trần Tĩnh nhanh chóng giới thiệu cho hai người làm quen, Tịch Ly gật đầu khách khí với hắn vài câu, rồi quay sang hỏi Trần Tĩnh, “Hoàng thượng, hiện tại để đại quân vây thành không phải là thượng sách, cần tức tốc dẹp loạn a.” Nói đoạn chuyển đề tài, giậm chân, “Ai, nói cho cùng rốt cuộc đều do Viên Liệt quá chuyên quyền!”

“Được rồi, hiện tại Viên tướng quân đang làm gì?” Trần Tĩnh thắc mắc, “Vì sao không tiến cung gặp trẫm?”

“Nga... Hắn đang phân phó nhân lực, không dỗi gạt hoàng thượng, nếu chẳng phải nhờ thánh chỉ đến kịp thời, nói không chừng Viên Liệt sẽ thực sự chia quân cấp Tề Diệc rồi.” Ân Tịch Ly hầu như tự thoại, “Nếu chia ra, đây quả thật chính là trai cò tương tranh ngư ông đắc lợi.”

“Ách, Tịch Ly nói cái gì?” Trần Tĩnh khó hiểu.

“Nga, không có gì.” Ân Tịch Ly vội vã lắc đầu.

“Tịch Ly còn giấu diếm với trẫm làm chi, nói đi đừng ngại.” Trần Tĩnh vội khuyên, Tịch Ly do dự một chút, nói, “Nếu Viên Liệt đem hết quân còn sót lại trong tay chia cho Tề Diệc, giúp Tề Diệc đánh hoàng thành, hẳn đứng một bên để trai cò tương tranh, ngư ông đắc lợi...”

Trần Tĩnh cả kinh, Tịch Ly lập tức xua tay, “Ai, bất quá hiện tại đã không còn khả năng đó rồi.”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên... Ách, thế nhưng Ân Tịch Ly giúp ta nhìn rõ tình hình trong quân, đặc biệt về phía Viên Liệt.” Mặt Trần Tĩnh hơi tái, tự biết đi một nước kia đích thực là hiểm a.

“Ai, thần thật không quản nổi hắn!” Ân Tịch Ly cũng bế tắc hết sức, “Tên này bảo thủ hơn nữa đã tâm còn quá lớn!”

“Đã tâm?” Trần Tĩnh nghe ra được đầu mối, liền truy vấn, “Đã tâm gì a?”

“Ách...” Tịch Ly sờ sờ mặt, “Chuyện này sao...”

“Tịch Ly cứ việc nói.” Trần Tĩnh nói với điệu bộ xen chút dụ dỗ, “Trẫm chỉ phòng bị tốt hơn thôi, bất luận thật giả đúng sai, trẫm cũng không truy cứu!”

“Nga.” Tịch Ly gật đầu, thở dài như thể đang phởn pháy, “Hoàng thượng...Thần nghĩ, Viên Liệt dường như có tâm tạo phản a.”

“Cái gì?” Trần Tĩnh vờ kinh hãi, “Còn có việc này sao?”

“Nga, thần cũng chỉ suy đoán.” Tịch Ly tỏ ra lo lắng, “Bất quá hắn đang nắm quyền, vả lại hoàng thượng hầu như không chừa cho hắn đường nào để lui, cũng khó trách hắn mang ý đồ kia.”

“Lời Tịch Ly nói nghĩa là sao?” Trần Tĩnh nhíu mày, “Trẫm gây khó dễ cho Viên Liệt?”

“Hoàng thượng không hiểu, ngày ấy sau khi uống say Viên Liệt thốt ra lời thật, bảo người gây khó dễ muôn bề cho hắn, một quốc gia lớn như Nam Cảnh vậy mà không dung được hắn, các phía đều cho rằng hắn muốn tạo phản, cẩn thận kéo sau này hắn sẽ làm phản thật!”

Trần Tĩnh nghe được liền sửng sốt, “Có chuyện thế này a...”

“Dù sao đi nữa việc này cũng không thuộc chức trách của thần.” Tịch Ly chấp tay, “Bất quá hoàng thượng hãy yên tâm, Tịch Ly tận trung với hoàng thượng, sẽ không như những kẻ khác luôn đó đây dao động! Thần sẽ nghe ngóng tình hình phía Viên Liệt và Tề Diệc.” Nói đoạn, lên tiếng cáo từ, rồi rời đi.

Tịch Ly vừa cất bước, Trần Tĩnh đây liền thần trí bất an___ Sẽ không như những kẻ khác đó đây dao động?

Một câu nói băng quơ của Tịch Ly, thế nhưng lại nhắc nhở Trần Tĩnh, cả triều văn võ đại thần kia, coi vậy mà không ít người có thành kiến với hắn, nếu thực sự để bọn họ lựa chọn, nói không chừng tất cả đều chọn đứng về phe Viên Liệt.

“Hoàng thượng... Quế Thiếu Nghĩa lên tiếng, “Ân Tịch Ly này xem ra không được túc trí đa mưu như lời đồn, trái lại tạo cảm giác có hơi bộc trực a.”

“Thật không...” Trần Tĩnh cười cười, lơ đãng gật đầu.

“Hoàng thượng?”

“A?” Trần Tĩnh định thần lại, khẽ khoát tay ngăn Quế Thiếu Nghĩa, “Đạo trưởng cứ đi nghỉ trước, Trẫm có chút mệt mỏi, cũng muốn nghỉ ngơi một lúc.”

Quế Thiếu Nghĩa nhận ra Trần Tĩnh vừa bị Ân Tịch Ly tác động, chẳng còn cách gì hơn là nói vài câu cáo từ, ly khai trước.

Tịch Ly rời hoàng cung, vội vàng chạy về nha môn, vừa vào viện liền thấy Trần Miễn đang cầm một chồng sách chậm rãi đi tới, thấy hắn thì lấy làm kinh ngạc, “Tịch Ly!”

“Trần tiểu thố!” Ân Tịch Ly lao tới ôm một phát, “Nhớ ta không?”

“Ân.” Trần Miễn cười bên lên gật đầu, cả hai ân cần hỏi han một phen, rồi cùng nhau vào thư phòng ngồi.

Trần Miễn chỉ vào một gian nhà đầy sách, “Người đi vắng đã lâu, ta có mua nhiều sách, để chờ người quay về đọc.”

“Rất tốt rất tốt!” Tịch Ly cười ha hả lật sách, đọc một hồi, đột nhiên hỏi, “Đúng rồi, ngày đó rốt cuộc vì sao thái tử lại mạo phạm đến Tề Linh? Người biết không?”

Trần Miễn đứng dậy, đi đóng cửa phòng lại cẩn thận, trở lại hạ giọng kể cho Tịch Ly, “Chuyện này ba, thực sự trùng hợp một cách kỳ quái! Linh nhi thường ngày đến đây ngồi một lúc, đọc sách vân vân, trên đường về thì ghé qua chợ. Nàng hay dừng tại quán ăn tửu lâu mua một bầu rượu và món nhắm cho lão Vương gia, hiếu thuận có tiếng. Thái tử hôm ấy dường như đã chờ Linh nhi sẵn từ trước, thấy nàng thì như thể loạn trí muốn bắt nàng đi, khiến Linh nhi sợ phát khóc.”

“Không đúng a.” Tịch Ly khó hiểu, “Vị thái tử nhút nhát kia gặp Linh nhi liền nói chẳng ra hơi, cư nhiên lại dám động thủ? Không có khả năng!”

“Không đúng vậy ư, xung quanh lúc đó phần lớn bách tính đều bảo hắn điên rồi, nếu tương lai lên làm hoàng đế, chẳng phải muốn thiên hạ đại loạn sao.” Trần Miễn kéo ghế ngồi xuống, “Cũng không biết có phải chuyện trùng hợp đều đánh vào cùng chỗ không, ngay khi ấy Tề tướng quân đi ngang qua. Người nghĩ xem, muội tử khóc như thế sao mà không tức giận chứ, Tề tướng quân muốn cứu Linh nhi nên dùng lý lẽ khuyên bảo thái tử, thế nhưng thái tử tựa hồ đã phát điên căn bản không chịu nghe lời hắn, ngang ngược đòi bắt Linh nhi đi... Một mực nhào tới. Tề tướng quân đại khái đã bị hắn chọc tức chết rồi, hung hăng đánh hắn một trận. Thế mà bách tính còn cổ vũ, bấy giờ rất nhiều người bảo thái tử kiêu này nên bị phế bỏ, hoàng vị phải do người có khả năng đảm nhận, chẳng thà để Viên Liệt làm vua!”

“Người là nói, thường dân bách tính của Nhạc Đô đều nghĩ như vậy?” Tịch Ly nhíu chặt hai hàng lông mày, “Gần đây thì sao? Viên Liệt đối đầu cùng Tề Diệc ở ngoài thành, bách tính nói gì?”

“Nga, đại thể biết rõ hơn về chuyện nhà Tề gia, hiện tại phần lớn mọi người đều bất mãn với gia tộc Trần thị, chủ trương ủng hộ Viên Liệt. Quý tướng đã tiến cung khuyên nhủ hoàng thượng rất nhiều lần, thế nhưng hoàng thượng bị Quế Thiếu Nghĩa che mắt, hiện tại ai nói cũng không nghe.”

Tịch Ly khẽ gật đầu, nhếch miệng một cái, “Quế Thiếu Nghĩa này đến là kỳ quặc nha... Bảo hắn bất đồng, nhưng lại cùng chí hướng, làm theo phương thức đó, đã định sẵn là địch chứ không là bạn a.”

“Cái gì?” Trần Miễn nghe không rõ, “Đúng rồi Tịch Ly, ta nghe nói người và Viên Liệt bất hòa?”

Tịch Ly cười, “Nghe ai nói vậy?”

“Người người đồn đại a, bảo người với Viên Liệt là đối thủ một mất một còn, hai người vẫn chưa hòa hảo ư?”

“Vẫn chưa.” Tịch Ly ngẫm nghĩ một chút, vẫy tay gọi Trần Miễn, “Tiểu thổ tử, giúp ta làm một chuyện.”

“Người nói.”

Tịch Ly phân phó Trần Miễn một phen xong, rời nha môn đến chỗ Quý Tư, nhờ ngài tìm mấy vị thái y trong cung, hỏi chuyện chẩn bệnh cho thái tử ngày ấy.

Vương thái y là người đứng đầu xem bệnh cho thái tử, theo lời hần, thái tử gần đây phi thường khác biệt, thực sự rất bất thường! Gắt gỏng tàn bạo lại uống rượu suốt ngày, quả thật giống như thay đổi tâm tính.

Tịch Ly nghe ra được manh mối, nói nhỏ với Quý Tư vài câu rồi lặng lẽ trở về quân doanh. Có điều lần này không quay lại quân doanh của Viên Liệt, mà đến chỗ Tề Diệc.

“Tịch Ly.” Tề Diệc hiện đang bận tâm, phụ thân hần dựa theo kế hoạch muốn đi chịu đòn lĩnh tội, thế nhưng hiện nay hần đã hoàn toàn mất tín nhiệm ở Trần Tĩnh, đặc biệt ngày ấy lúc kinh qua lời nói và hành vi của thái tử, ngộ nhờ phụ thân đi, có gặp phải nguy hiểm gì không?

“Đi.” Tịch Ly kéo hần ra ngoài.

“Đi đâu?” Tề Diệc mù tịt.

“Hoàng cung!” Tịch Ly mỉm cười, “Chúng ta đi chinh đồn thái tử gia?”

“Không phải chứ?” Tề Diệc tròn mắt nhìn hần, “Trước đó cho hần ăn đòn đã hại ta suýt tan nhà nát cửa, hiện tại bị bức tạo phản cha ta sắp phải đi chịu đòn thỉnh tội, người còn?!”

“Đúng vậy! Phải đi là vì việc đó!” Tịch Ly nói xong, lôi Tề Diệc ra ngoài.

Tề Diệc bị hần kéo tay, thấy hần chạy một mạch có hơi thở dốc, cổ còn ướt mồ hôi, bỗng nhiên thoáng ngại ngùng. Chạy đến cửa, bắt gặp Hạ Vũ đã chờ ở đó.

“Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?” Tề Diệc xét thấy Hạ Vũ là kẻ không ham úp mở gây mơ hồ, bèn tranh thủ hỏi hần.

“Nga, Tịch Ly suy đoán...” Hạ Vũ thay Ân Tịch Ly giải thích cho Tề Diệc nghe, “Hoàng thái tử kia nếu không phải giả mạo, thì là bị người ta hạ trùng độc rồi.”

65. Chương 65: Phong Vân Biến Chuyển

Tề Diệc nghe xong, tức thì nhận thấy rất chí lý, hành vi ấy của thái tử có hơi vượt quá giới hạn thông thường, quả thực quá kỳ lạ... Thế nhưng ai đã hạ độc hần? Xuất phát từ mục đích gì?

“Cho nên phải đi bắt cóc thái tử, hoặc để Hạ Vũ trực tiếp chẩn bệnh cho hần!” Ân Tịch Ly nói rồi kéo Tề Diệc ra khỏi đại doanh, cùng lên vào cung.

Tuy nói hoàng cung phòng thủ nghiêm ngặt, nhưng vẫn không ngăn nổi Hạ Vũ và Tề Diệc võ công cao cường, ngoài ra Tề Diệc còn thông thuộc cách bài trí thủ vệ trong hoàng cung, vì vậy cả ba thuận lợi mà tiến nhập cung.

Chỉ có điều, thủ vệ trong cung tầng tầng nghiêm mật, dù vượt qua hai tầng đầu tiên, cũng rất khó vào được đến tận cùng, nội cung chính là tầng đó.

Ân Tịch Ly bám trên lưng Tề Diệc, Hạ Vũ dẫn đường, thận trọng xâm nhập.

“Cần phải chú ý trông chừng binh sĩ trấn thủ ngoài cung điện thái tử đi qua.” Tịch Ly không quên dặn Tề Diệc.

“Nga.” Tề Diệc gật đầu, tiếng Tịch Ly vang lên ngay bên tai, khí tức cũng ấm áp, hần vô cớ có chút căng thẳng không dám xoay mặt nhìn... Chỉ là Tịch Ly rất nhẹ, vì sao lại nặng có bấy nhiêu thôi?

Ba người đáp xuống trước cửa tấm cung Thái tử, nhìn vào bên trong, quả nhiên thủ vệ dày dặt.

“Nghiêm mật đến thế à?” Tề Diệc nhíu mày, “Không hợp lý lắm.”

“Bởi vậy mới nói!” Tịch Ly khẽ cười lấy một tiếng, “Ắt hẳn có điều kỳ quái!”

“Người đông như vậy thì vào bằng cách nào?” Tề Diệc nhìn sang Ân Tịch Ly, chẳng ngờ Tịch Ly vốn đang nhìn hắn. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tịch Ly bèn cười với hắn... Có lẽ vì cự ly quá gần đi, Tề Diệc thậm chí hoảng hốt... Trước đây chưa từng phát hiện, Tịch Ly sao lại đẹp đến thế, thảo nào cả Viên Liệt lẫn Viên Lạc đều bị hắn khiến cho ăn ngủ không yên.

“Ta có cách, các người cứ chờ ở đây.” Hạ Vũ nói, đưa cả hai mỗi người một mảnh khăn tắm được vị cổ quái, bảo bọn họ lấy che mũi. Về phần hắn thì thi triển khinh công phóng lên nóc nhà, lôi ra một ống trúc, thổi một luồng khói không màu vào trong đình viện.

Tịch Ly ngưỡng cổ nhìn, Tề Diệc kéo hắn trốn vô bụi cây, “Người cẩn thận kẻo có người thấy.”

“Chớ sợ chớ sợ.” Tịch Ly khoát khoát tay, “Có người ở đây thì không lo rồi, phải đấu đá lên mới hào hứng chứ.”

“Chỉ biết sợ thiên hạ bất loạn.” Tề Diệc không ngại buông một câu phê bình Ân Tịch Ly, Tịch Ly ha hả cười với hắn.

Tề Diệc có hơi bất đắc dĩ, bất quá cùng Ân Tịch Ly hành sự, chung quy cũng rất thú vị... Hắn cơ hồ lúc nào cũng hăng hái, khiến kẻ khác phần chần.

Không lâu sau, Hạ Vũ đã trở lại, nhướn mày một cái với hai người, “Đều ngất cả rồi!”

“Thái tử đâu?” Tịch Ly hỏi.

“Phỏng chừng cũng đã gục.” Hạ Vũ đưa hai người thâm nhập vào cung thái tử, quả nhiên... bắt gặp thái tử đang ngủ say.

Hạ Vũ không nói hai lời, phủ hắn lại rồi cùng bọn Ân Tịch Ly rời đi, vừa ra ngoài... chợt thấy có bóng người vụt lên đầu tường.

“Có người...” Tịch Ly còn chưa dứt lời, liền bị Tề Diệc kéo sang một bên.

Nhưng bóng người kia tuyệt không có động thái gì, chỉ ngồi xổm trên đầu tường nhìn xuống quan sát... Tề Diệc công Ân Tịch Ly, Hạ Vũ vác thái tử gia bất tỉnh trên lưng, cùng kẻ ở tường viện nhìn nhau một hồi.

Kỳ quái thay, người nọ cứ nhiên chỉ lẳng lặng xoay người đi.

Hạ Vũ và Tề Diệc đưa mắt nhìn nhau, lấy làm kinh ngạc.

“Là mật thám, hay kẻ nào khác?” Tịch Ly hiếu kỳ, “Sao chẳng hề tấn công hoặc gọi thủ vệ tới? Mà chỉ nhìn chúng ta bắt cóc thái tử?”

“Đi trước rồi hãy nói!” Tề Diệc công Ân Tịch Ly, cùng Hạ Vũ ly khai, âm thầm trở về doanh trại, bọn họ không quay về quân doanh Tề gia, mà là chỗ của Viên Liệt.

Viên Liệt hầu như cả ngày nay không gặp Tịch Ly, quả thực chẳng hiểu sao lại nhớ vô cùng, thấy Tịch Ly trở về, còn hoàn hảo mang theo thái tử, khẩn trương tiến đến xem.

Đặt người xuống giường xong, Hạ Vũ cho người đem thùng thuốc đến, lấy dao nhỏ ra.

“Uy.” Tịch Ly bước qua khều khều Hạ Vũ, “Không phải người tính bỏ đầu hắn ra nhìn một trận chứ?”

Hạ Vũ trợn mắt, cạo sạch tóc trên đầu thái tử...

“Đây là cái gì?” Tịch Ly đưa tay chỉ vào ba vết đỏ trên đầu thái tử.

“Dấu vết bị hạ cổ[99].” Hạ Vũ chỉ chỉ ba điểm đó, “Ở giữa chính là dấu cắn, hai điểm hai bên là vết cào.”

“Vết cào?” Tịch Ly nghĩ không thông, “Là sâu gì đó bám vào đầu của hắn, sau đó cắn một phát?”

“Nhện nào.” Hạ Vũ quả quyết phán, “Thái tử đã bị hạ cổ!”

“Ai có thể hạ cổ thái tử, mục đích hạ cổ phải chăng là muốn hắn mất kiểm soát mà trở nên điên loạn?”

Hạ Vũ gật đầu, “Loại cổ trùng này kỳ thực chính là ấu trùng của nhện nảo, trong quá trình chúng phát triển sẽ làm người trúng cổ trở nên mất kiểm soát hoặc phát điên, tuy nhiên để đợi bọn chúng biến được thành trùng, người trúng cổ vẫn còn tỉnh táo được đôi ba ngày, nhưng một khi cổ trùng vừa trưởng thành, chúng liền ăn não của người bị trúng cổ, lúc bấy giờ người trúng cổ sẽ đau đớn như thể đầu nứt ra, điên cuồng mà chết.”

“Kẻ nào có cừu hận sâu đến thế với Trần thị vương triều a, thái tử kia tuy có điểm ngu ngốc, nhưng con người cũng không quá xấu, đâu cần dùng thủ đoạn ác nghiệt vậy để đối phó hắn a.” Tịch Ly lắc đầu, nói rồi trầm ngâm một hồi, “Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Tất cả nhìn vào hắn.

“Àn ha...” Tịch Ly đột nhiên bật cười, hỏi ngược lại Hạ Vũ, “Có thể chữa được chứ?”

“Tất nhiên, hiện vẫn là ấu trùng, rất dễ dàng lấy ra.”

“Lấy ra ngoài?” Viên Liệt bỗng chột dạ, “Làm thế nào?”

“Lúc nhện nảo thả con, sẽ để lại một sợi tơ bên ngoài, mình bạch chưa?”

“Tơ...” Mọi người gồm giếc giạt khoe miệng một cái.

“Nói cho đơn giản, ta phải rạch một chỗ trên đầu hắn, sau đó tìm lấy ngọn tơ ấy, lôi tiểu trùng bắt trị kia ra, rồi khâu đầu hắn lại!” Hạ Vũ miêu tả quá trình một chút, nhìn lại thần sắc của mọi người...

Tịch Ly đã chực xoay người đi ra ngoài, “Ày, ta đói quá a, ra ngoài ăn chút gì đi.” Nói đoạn, kéo Viên Liệt và Tề Diệc theo cùng, để Tiêu Lạc lại làm trợ thủ.

Hạ Vũ cười, “Như vậy thì...Tiểu Lạc tử, đưa dao cho vi sư đi!”

Tiêu Lạc cầm dao trên bàn bước tới, Hạ Vũ cười lắc đầu, “Lấy dao nhỏ, loại dùng để mổ đầu người ra đó!”

Tiêu Lạc kìm nén cảm giác thoáng buồn nôn, đưa dao nhỏ đến cho Hạ Vũ, Hạ Vũ cầm dao mổ, bắt đầu rạch.

Tiêu Lạc bưng miệng muốn tránh xa một chút, thế nhưng Hạ Vũ khoan thai phán một câu, “Nếu bỏ ta lại một mình... Nói không chừng ngày mai ta sẽ hầm canh óc heo cho người uống?”

“Quên đi, ta ở lại, người cứ tập trung mổ.” Tiêu Lạc thê lương đứng sau hắn, cắn răng nhịn xuống.

Mà bên ngoài trường, Tịch Ly, Viên Liệt và Tề Diệc lại cùng nhau ăn uống uống.

“Tịch Ly...Vừa rồi người có ý gì?” Viên Liệt đột nhiên nghĩ tới.

“Có ý cái chi?” Tịch Ly khó hiểu.

“Thì... Người nói đến chỗ ai muốn hại thái tử rồi dừng lại không nói nữa, có phải đã nghĩ ra điều gì không?” Viên Liệt hỏi, hắn ở cùng Tịch Ly lâu, có thể nhìn vào lời nói và hành động mà đoán được.

“Àn.” Tịch Ly buông chén rượu, “Đích thực có chút manh mối, nếu đoán không nhầm, phỏng chừng chốc nữa sẽ có người đến... Hay chính là hắc y nhân bọn ta đã gặp trong viện.”

“Kẻ đó là ai?” Tề Diệc cũng không nghĩ ra, “Người bên phe ta sao?”

“Không phải bên quân doanh người, phía ta cũng không có phái người đi...” Viên Liệt lắc đầu, “Vậy là ai?”

Tịch Ly cười, “Ha ha, là người các người nghĩ cũng không nghĩ đến được!”

Nói xong, cả Tề Diệc và Viên Liệt cùng xoay người rướn tới, bất quá trước giờ Tịch Ly luôn úp úp mở mở, cả hai đành phải mỗi mắt trông chờ.

Rượu quá ba tuần, Tề Diệc muốn đi xem tình hình bên Hạ Vũ, bỗng có một thủ vệ tiến đến bẩm báo, “Tướng quân, ngoài cửa có người cầu kiến.”

Viên Liệt vừa nghe quả nhiên có người đến tìm mình, liền hỏi, “Là ai?”

“Qué đại nhân.”

“Quế...”

Viên Liệt và Tề Diệc hai mặt nhìn nhau, chính là kẻ tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, đạo sĩ Quế Thiếu Nghĩa?

“Hắn tới làm cái gì?” Viên Liệt hỏi Tịch Ly, “Gặp hay không gặp?”

“Đương nhiên phải gặp.” Tịch Ly gật đầu, quả quyết nói, “Hắn chính là nhân vật trọng yếu, chuyện này chúng ta phải hảo hảo nhờ hắn hỗ trợ.” Nói đoạn, vẫy tay với thủ vệ, “Gọi hắn vào.”

Chờ thị vệ đi khỏi, Tề Diệc định lánh đi, nhưng Ân Tịch Ly chặn lại, “Không cần.”

“Thế chẳng phải sẽ khiến hắn biết chúng ta có quan hệ?” Tề Diệc cảm thấy vô lý.

“Vô phương a.” Tịch Ly cười, “Hắn hẳn đã sớm biết.”

“Ta đây nên ứng phó ra sao với hắn?” Viên Liệt thoáng lo ngại bản thân làm không tốt.

“Chỉ cần hắn nói cái gì người cũng làm ra vẻ điềm tĩnh ứng biến, còn bọn ta thì giả vờ cái gì cũng không biết, người cứ làm như mọi thứ đã nằm trong dự tính cả, là được.” Tịch Ly liên tục nháy mắt với hắn, “Người hiểu chưa?”

Viên Liệt nghe xong miễn cưỡng nhún vai một cái, “Hiểu thì không hiểu, bất quá không hiểu mà giả vờ hiểu cũng không phải chuyện quá khó.”

Tịch Ly thỏa mãn cười, bấy giờ, Quế Thiếu Nghĩa đã vào đến, vừa nhập doanh liền phát áo quỳ xuống đất, hành đại lễ với Viên Liệt, “Vi thần Quế Thiếu Nghĩa, tham kiến nguyên soái.”

Viên Liệt theo bản năng sững sốt, liền bị Ân Tịch Ly ngắt một phát, sức nhớ phải đóng vai đại vĩ ba lang, Quế Thiếu Nghĩa kia làm gì hắn cũng bình tĩnh ứng biến mới được, bèn cười cười gật đầu, “Quế đại nhân hà tất đa lễ, đứng dậy hắn nói.”

Quế Thiếu Nghĩa đứng lên, thấy Ân Tịch Ly và Tề Diệc thì hơi lúng túng, cũng thoáng giật mình, thế nhưng Viên Liệt tựa hồ cho rằng rất bình thường, xua tay mời hắn ngồi, có vẻ rất khách sáo.

Quế Thiếu Nghĩa ngồi xuống, chu toàn lễ nghi với Tề Diệc và Ân Tịch Ly xong, nói, “Quế Thiếu Nghĩa ngưỡng mộ Nguyên soái đã lâu, vẫn chưa có duyên gặp, hôm nay quả là tam sinh hữu hạnh.”

Viên Liệt cười cười, bụng nghĩ tên này có ý đồ gì? Rốt cuộc đứng về bên nào đây?

“Tại hạ... nói thẳng vào vấn đề luôn vậy.” Quế Thiếu Nghĩa đưa Viên Liệt một phong thư, “Đây là thư tín chủ thượng của ta gửi Nguyên soái đại nhân.”

“Chủ... Chủ thượng?” Tịch Ly biết chắc Viên Liệt sẽ ngạc nhiên mà không kịp giấu đi, bèn thay hắn giật mình thốt lên.

Viên Liệt quả thực vội thừa cơ giấu đi vẻ khó xử trên mặt, đưa tay nhận thư tín, mở ra xem.

Nội dung trong thư tuyệt đối nằm ngoài dự kiến của mọi người, thư này do bốn vị vương công đại thần trong triều, cùng bốn vị phiên vương bên ngoài liên hợp viết ra, tỏ ý tình nguyện phò Viên Liệt mưu phản, soán đoạt hoàng vị. Trong thư viết Trần Tĩnh hồ đồ khôn tả, quan viên địa phương thì hủ bại, bọn họ rất bất mãn! Tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng đẩy Nam Cảnh đến tử lộ, Viên Liệt tuổi trẻ có tiền đồ, văn võ song toàn, mọi người nguyện ý thần phục hắn.

Viên Liệt xem thư xong, có chút hoài nghi, đây hẳn là âm mưu của Trần Tĩnh, nhằm mục đích thử? Hay thực sự vẫn còn mấy nhà muốn tạo phản? Bất quá dựa theo tình hình Thái tử mà xét... Bức Tề gia làm phản, có thể mới chỉ là khổ nhục kế thôi, vẫn còn ý đồ khác.

Trong lúc đọc thư, Viên Liệt một mực cân nhắc xem nên ứng đối như thế nào với Quế Thiếu Nghĩa, chợt cảm giác có một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào hắn.

Viên Liệt chỉ thấy bàn tay kia cơ hồ khê cọ ngựa ngựa, vừa tiếp xúc, biết ngay là tay Ân Tịch Ly... Một cái cọ nhẹ này, khiến cả trái tim Viên Liệt dao động, tự hỏi yêu nghiệt kia muốn gì? Nghĩ lại chợt thấy bản thân còn nhiều tạp niệm lắm, Tịch Ly phỏng chừng là đang dạy hắn làm sao để ứng phó.

Nhẹ nhàng ôn nhu... nghĩa là dụ dỗ? Hiện tại lúc này, nói cũng không tốt, không nói cũng không tốt, vô phương... Bảo hấn giả hồ đồ để che mắt?

Nghĩ đoạn, Viên Liệt gấp thư, tựa hồ có chút hứng thú nhưng dường như hứng thú ấy vẫn chưa đủ, hồi đáp, “Quế đại nhân, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn, bất quá, sau này nếu chư vị đại nhân muốn có hành động gì, tốt nhất nên báo Viên Liệt biết trước một tiếng, chúng ta cùng thương lượng, để tránh khỏi bị hiểu lầm!”

Tịch Ly ngẫm gật đầu hài lòng___ Ân, đúng chuẩn!

“Vâng! Vì thần sẽ hồi báo như vậy.” Nói xong, cũng không nhiều lời thêm, Quế Thiếu Nghĩa đứng dậy rời chỗ, xin cáo lui.

“Kế hoạch của hấn ra sao ...” Tề Diệc hỏi Ân Tịch Ly, “Phải chăng tất cả đều nằm trong quỹ đạo của bọn chúng?”

Tịch Ly cười khẩy một tiếng, “Kẻ giỏi đánh cược, hiển nhiên tiên hạ thủ vi cường!”

Bấy giờ, Tiêu Lạc hốt hải chạy ra, vịn trưởng bình bắt đầu nôn, đến bữa ăn đêm trước cũng bị thổ sạch.

Mọi người nhú mày, Tịch Ly hỏi hấn, “Trùng được lấy ra rồi?”

Tiêu Lạc gật đầu đầy ghê tởm, chỉ chỉ vào bên trong, “Đang khâu lại... nôn.”

66. Chương 66: Gió Bụi Mịt Mùng

Mọi người nhìn đại hoàng tử, hiện tại thoát trông hấn có chút buồn cười, trên cái đầu mập mạp có thêm một vết sẹo, Hạ Vũ đang quần từng vòng từng vòng bằng gạc cho hấn.

“Bao giờ thì hấn mới tỉnh?” Tịch Ly thấy khuôn mặt thái tử tiêu tụy, xem ra chịu không ít khổ sở. Tuy mục đích của Quế Thiếu Nghĩa là muốn mượn sức Viên Liệt để giúp hấn đoạt vương vị, nhưng cách làm này quả thật khó mà tán thưởng.

“Bàn việc khác trước đi.” Tịch Ly nghiêm túc đứng lên, kéo Viên Liệt vào trong quân trưởng, ra hiệu cho Tề Diệc đi theo.

Hạ màn trưởng xuống, Viên Liệt và Tề Diệc cùng nhìn Tịch Ly, chuyện này có chút nan giải lẫn quỷ dị, bọn họ muốn nghe qua quan điểm của Tịch Ly.

“Thấy thế nào?” Tịch Ly cũng ngồi xuống, ôm lấy Diệt Diệt vẩy đuôi chạy tới, vuốt lông nó đồng thời nhìn Viên Liệt chờ đợi.

Còn Viên Liệt thì lại nhìn Tề Diệc.

Tề Diệc nhún nhún vai, “Ta có cảm giác bị người lợi dụng, phi thường khó chịu, Quế Thiếu Nghĩa kia mà đến trước mặt ta, ta sẽ hung hăng tấn cho hấn một trận.”

Tịch Ly cười cười gật đầu, nhìn Viên Liệt.

“Bất luận bọn chúng có tương trợ ta không...Ta vẫn phi thường căm ghét cách làm của bọn chúng!” Viên Liệt nhú mày, nghiêm trang nói, “Lũ người này muốn thúc ta soán vị, dùng thủ đoạn độc ác hại thái tử còn chưa tính, mấu chốt là dám lợi dụng người Tề gia. Bọn chúng hành sự hoàn toàn bất chấp hậu quả, tuyệt đối sẽ khiến người Tề gia bị liên lụy.”

“Ân.” Ân Tịch Ly thấy những điều nói ra đều là trọng điểm, “Vậy các người có nghĩ, vì sao bọn chúng khẩn thiết muốn bức Viên Liệt tạo phản đến vậy không?”

Viên Liệt và Tề Diệc nghe đến đó cùng nhú mày, đích xác khả nghi.

“Để ta nói lại cho đơn giản.” Tịch Ly nêu ra vài gợi ý, “Mấy tên trọng thần kia, chức vị đều được cấp bởi Trần Tĩnh, xem như kẻ chịu ân huệ của Trần thị, vì sao muốn phụ bạc?”

“Vì Trần Tĩnh đối xử bất hảo với bọn chúng?” Tề Diệc hỏi.

“Một vị hoàng đế, bỏ mặc bọn chúng tham ô phạm pháp, còn không được sao?”

Tề Diệc gãi gãi đầu, chuyện quả đúng như vậy.

Tịch Ly thấy hần ngồi trong tầm tay, trên hàng mi vương bụi không biết từ đâu rơi xuống, bèn đưa tay phỉu phỉu cho hần.

Không để ý biểu tình vui sướng trong nháy mắt của Tề Diệc, Tịch Ly tiếp tục nói, “Thực lực của Viên Liệt đã theo kịp với Trần thị Nam Cảnh, Trần thị nhân tài điêu linh, hoàng thượng thân mang bệnh, Viên Liệt làm hoàng đế kỳ thực chỉ là chuyện sớm muộn.”

“Đúng vậy! Đến bọn trẻ dân gian còn tương truyền, hoàng đế kế nhiệm chắc chắn là Viên Liệt, đâu đến phiên mỹ kỳ danh của bọn chúng được nhắc tới?” Tề Diệc cười nhạt một cái, “E rằng có ý đồ khác a!”

“Hiện đám người kia tham ô phạm pháp, nếu ta thực sự làm hoàng đế, thì chẳng có gì để bọn chúng trục lợi, không giết sạch bọn chúng đã là hạ thủ lưu tình rồi!” Viên Liệt cảm tức.

“Chính vì chỗ đó!” Tịch Ly cười lạnh một tiếng, “Hiện tại bức người mưu phản, đây chính là bắt Viên Liệt người vào thế tiến thoái lưỡng nan, không phản, để người thể hiện thực lực, Trần Tình tất sẽ có lòng kiêng kị người, đồng thời gấp rút chuẩn bị, từng bước làm suy yếu thể lực của người, để bọn chúng nhân cơ hội trở thành chủ lực đối kháng người. Hơn nữa bọn chúng còn nắm trong tay danh nghĩa trung quân báo quốc, Viên Liệt người không chiếm lẽ phải a, không có phần thắng. Về phương diện khác thì, nếu người phản, buộc phải thừa nhận bọn chúng phò trợ người mưu phản, đường đường chính chính là trợ thủ lớn nhất giúp người đăng vương, bọn chúng sẽ bảo vệ được quan vị. Ngày sau người cũng không thể trừng trị bọn chúng, bằng không bọn chúng sẽ bảo người qua cầu rút ván dờ hàng giết lừa gì gì đó.”

“Chiêu này quả thực quá độc a, kiểu gì bọn chúng cũng thắng lý.” Viên Liệt thở dài, “Phiền thật.”

“Vậy chúng ta phải làm sao để phản chế bọn họ?” Tề Diệc hỏi, “Đã đến nước này.”

“Rất đơn giản, lấy gậy ông đập lưng ông a.” Tịch Ly đứng lên xoa thắt lưng, tựa hồ hơi mỏi, “Àn, tay Quế Thiếu Nghĩa này rất đặc biệt, theo lý mà nói, thái tử hiện thời hần phải được bảo hộ tuyệt đối mới đúng, nếu để chúng ta cứu được, đối với lũ quyền quý kia phi thường bất lợi, thế nhưng hần thấy mà không ngăn cản chúng ta, xem ra có chút tư tâm.”

“Có lẽ muốn bỏ tà theo chính chăng?” Tề Diệc vấn.

“Hạ cổ thái tử nói không chừng chính hần... Cái tà quy chính? Ha ha.” Tịch Ly cười khẩy, “Đầu cơ không tôi a, con người hần tâm tư thâm trầm thấy biến bất kinh, chẳng phải loại người đơn giản.”

“Chờ dẹp yên biến loạn xong, hần phải đem Quế Thiếu Nghĩa kia ra xử tội.” Viên Liệt phán.

“Chỉ sợ hần xóa sạch dấu vết.” Tịch Ly có chút lo lắng, “Người như thế rất khôn khéo, chỉ sợ hần gỡ trò kim thiền thoát xác.”

Viên Liệt thấy Ân Tịch Ly ngáp hai cái trong lúc nói chuyện, biết hần mấy ngày nay bôn ba vì việc của mình, liền cắt đứt cuộc đối thoại, “Ngày mai tiếp đi, hôm nay mọi người đều mệt mỏi cả rồi, sớm đi ngủ.”

“Nga.” Tịch Ly đã buồn ngủ kinh khủng, Tề Diệc đứng dậy cáo từ, trước lúc rời khỏi đại trường, quay đầu lại. Chỉ thấy Viên Liệt đỡ Tịch Ly dậy, Tịch Ly uể oải vì buồn ngủ, Viên Liệt đơn giản ôm hần đặt lên giường, đắp cho hần tấm chăn da lộc thật dày.

Tề Diệc thấy Viên Liệt ngẩng đầu lên bắt gập mình, vô cớ có chút ngượng, cười cười toan bước ra ngoài.

Nhưng Viên Liệt lại vẫy vẫy tay với hần, ý bảo còn có việc, nhón chân khẽ chạy ra, buông rèm cửa xuống.

“Thế nào?”

“Viên Lạc sao rồi?” Viên Liệt hỏi.

“Yên tâm đi.” Tề Diệc vỗ vỗ vai hần, “Ổ chỗ ta được tiếp đãi tốt hảo ăn hảo uống, ai dám bạc đãi a.”

“Ta không hỏi cái này.” Viên Liệt bất đắc dĩ, “Ta là nói, tâm tình thế nào? Có giận ta không?”

Tề Diệc thoáng ngáp ngừng, chuyện này ư, nói ra không hay lắm, Tề Diệc đã cảm nhận được Viên Lạc có chút bất mãn với Viên Liệt, nhưng việc giữa hai huynh đệ xen miếng vào không tốt, bằng không chẳng khác gì gây xích mích cho mối quan hệ của bọn họ, châm dầu vào lửa sao?

Tề Diệc vội vã lắc đầu, “Nga... Không a, hần luôn luôn lấy người làm lý tưởng mà, đâu phải người không biết.”

Viên Liệt ý thức được có thể bản thân đã quá đa tâm rồi, dù sao cũng là cốt nhục tình thâm, bèn gật đầu, vỗ vỗ vai Tề Diệc, “Hôn sự của Linh nhi và Viên Lạc, người không có ý kiến chứ?”

“Nào có.” Tề Diệc lắc đầu cười, trong lòng cũng có đôi chút không thích ứng, kỳ thực hần mong Tề Linh kết duyên với ai đó tốt hơn, chẳng hạn như Viên Liệt đây... Hoặc là, như Tịch Ly chẳng? Nghĩ đến Tịch Ly, nếu có thể thành thân với Linh nhi, thế thì bọn họ sẽ trở thành thân thích, như vậy cũng rất tốt a.

Tề Diệc khó lòng không chế được đầu óc cứ miên man suy nghĩ, từ biệt Viên Liệt, vội vã trở về đại doanh. Có điều Tề Diệc vừa đi vừa lắc đầu, bản thân hần đang bị cái gì vậy, trúng tà rồi sao...Tịch Ly là hảo bằng hữu, không hơn a.

Bỏ qua Tề Diệc đang nhìn không thấu tâm tư của chính hần, lúc này, vẫn còn có người không ngủ được, ngồi trong viện than thở dưới trăng...Viên Lạc.

Viên Lạc bấm ngón tay tính đi tính lại, hai ngày rồi không được gặp Tịch Ly, bất quá cũng bình thường, gần đây Ân Tịch Ly luôn cố tình tránh hần, bản thân hần khiến người ta ghét vậy sao.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nghe tiếng sột soạt phát ra bên tường viện.

Viên Lạc chau mày, tức tốc đứng dậy, “Ai?!”

“Nhị công tử không cần khẩn trương!” Bấy giờ, một người nhảy xuống khỏi tường viện.

Viên Lạc trông thấy một gã đạo sĩ, liền cảnh giác nhìn hần, “Đạo trưởng ở phương nào?”

“Tại hạ Quế Thiệu Nghĩa.” Đạo trưởng kia cung kính hành lễ với Viên Lạc, Viên Lạc đâm ra ngây ngẩn cả người... Quế Thiệu Nghĩa?! Chẳng phải tâm phúc bên cạnh hoàng thượng sao? Trong lòng suy xét, người này đến, là có ý đồ gì đây?!

“Ân!” Quế Thiệu Nghĩa cũng không nói gì, chỉ quan sát trên dưới Viên Lạc, sau đó ra vẻ tâm đắc gật đầu, “Hảo tướng mạo, cốt cách thanh kỳ không phải thường nhân, chính là long phong chi tư a!”

Loại khẩu khí này Viên Lạc nghe qua không ít, bất quá đa phần là nghe kẻ khác nói về ca ca hần, tuyệt chưa từng nói cho hần nghe, bởi vậy khó lòng phân thật giả.

“Đạo trưởng... Quá khen.” Viên Lạc lạnh lùng đáp một câu, lòng trăm ngàn lần phòng bị, vô sự chẳng lý nào tìm đến.

“Nhị công tử, đừng khẩn trương như thế!” Quế Thiệu Nghĩa cười nói, “Ta mang sứ mệnh phụng sự đại vương, đến đây để thỉnh nhị công tử.”

Viên Lạc nhíu mày, Trần Tình phái hần tới?

“Nhị công tử nhân tài xuất chúng, nhưng bên ngoài Viên Liệt nổi danh, nên người khác thường bỏ qua điểm xuất chúng của nhị công tử, lẽ nào nhị công tử cam lòng ở dưới trướng kẻ khác?”

Viên Lạc trợn trừng mắt, nghĩ bụng nguyên lai là muốn gây xích mích để ly gián a.

Viên Lạc cũng không ngốc, tuy hần có chút thành kiến với Viên Liệt, nhưng trước giờ hần luôn lấy thân làm tôn tử Viên thị mà tự hào, chưa từng nghĩ đến việc dựa vào ai hay đối nghịch với Viên Liệt, lối hành xử đó là cực kỳ ngu xuẩn. Hần chung sống hòa thuận với phụ huynh, tuy cha hần ít trông chờ vào hần, nhưng kỳ thực vẫn yêu thương, đại ca hần lại càng thâm tình bảo bọc.

“Thỉnh Quế đạo trưởng chớ nhiều lời.” Viên Lạc khinh thường nói, “Ta cùng đại ca tình thâm nghĩa trọng, ta thân tôn tử Viên thị một lòng trung với tông tộc, sẽ không làm chuyện vô liêm sỉ.”

“Ha ha ha.” Quế Thiếu Nghĩa vỗ tay, “Ta quả nhiên không nhìn lầm người, nhị công tử có phong thái đế vương!”

Viên Lạc sững sốt, nhú mào, thăm hỏi đầu đạo sĩ kia có sao không ba? Say rồi ư? Trên đời này ai ai cũng thấy được Viên Liệt mang đế vương chi tư, về phần hấn sao... A, nói ra đã thấy buồn cười.

“Nhị công tử, thứ cho ta nói thẳng.” Quế Thiếu Nghĩa quan sát thần tình biến hóa của Viên Lạc, thông thả phát ngôn, “Nhị công tử có hơi tự xem nhẹ bản thân rồi! Phải biết rằng, Viên Liệt đại ca ngươi mặc dù có đế vương chi tư, nhưng tự cổ chí kim, được mấy kẻ có đế vương chi tư trở thành bá vương chứ?!”

Viên Lạc nhú mào nhìn hấn, đạo trưởng này ám chỉ cái gì?!

“Lời thực khó nghe, trên đời này có bao nhiêu anh hùng chân chính nhận được kết quả tốt đây?” Quế Thiếu Nghĩa cười, giơ mắt nhìn sao trên trời, chỉ vào ngôi sao sáng nhất bảo Viên Lạc, “Nhị công tử, thỉnh nhìn!”

Viên Lạc ngẩng đầu trông lên, chỉ thấy bầu trời đêm hiển hiện hai chòm sao song song nhau, phi thường phi thường sáng, hai chòm sao khác ở xung quanh thoáng mờ hơn một chút.

“Nhìn ngôi sao ở phía đông nam.” Quế Thiếu Nghĩa chỉ cho Viên Lạc, “Ngôi sao đó dễ gặp biến cố nhất! Hai chòm sao chính rực rỡ chói sáng, thu hút hết tầm mắt mọi người, tuy nhiên chẳng ai lưu ý hai chòm sao khác mờ hơn đôi chút đã có biến hóa. Một đang dần dần tắt đi, một kia thì ngày càng cường thịnh. Chòm sao đang tắt chính là Trần Tinh đế, mà chòm sao mỗi lúc một sáng hơn... Đích thị Viên Lạc ngươi!”

Viên Lạc hoảng thần, đảo mắt nhìn Quế Thiếu Nghĩa, trong lòng bắt đầu sinh sôi một thứ ý niệm kì quặc.

“Chính là thần tình này!” Quế Thiếu Nghĩa bất ngờ vỗ tay một cái, chỉ vào Viên Lạc, “Nhị công tử, kỳ thực ngươi vẫn đang lừa dối bản thân, buộc chính mình an phận dưới sự áp chế của Viên Liệt, phải biết rằng, hai chòm sao chính tỏa sáng như nhau sớm muộn cũng có ngày dẫn đến một mất một còn... Bất luận kẻ nào cũng bị tổn thương. Trong giai đoạn này, chỉ cần chòm sao đông nam không ngừng lớn mạnh, đến thời điểm mọi người chú ý, nó đã trở thành chòm sáng nhất sáng nhất rồi!”

Viên Lạc ngẩng đầu nhìn ngàn sao lung linh, sững sốt... Rõ ràng hấn cảm nhận được, trong lòng đang có một ngọn lửa lạ bùng lên.

Bên tai văng vẳng thanh âm của gã đạo sĩ, mỗi lúc một xa dần, “Hảo hảo lợi dụng những kẻ có giá trị sử dụng bên cạnh ngươi, nhân tính chi đó, bất quá chỉ là một trò hề, chỉ có bước lên vị trí tối cao, mới nắm giữ được những khát vọng trên thế gian này...”

“Lạc ca!”

...

Chính vào lúc này, phía sau có tiếng gọi vang đến, Viên Lạc lập tức định thần, vừa nhìn lại, Quế Thiếu Nghĩa vốn đang ở trong viện đã biến mất.

“Ừ, đã ăn chưa? Ta đem rượu đến uống.”

Viên Lạc chậm rãi quay đầu, bắt gặp Tề Linh đang xách một cái làn tới bên cạnh ngồi xuống, bày điểm tâm và rượu lên bàn.

“Đến nha, sao lại ngại người ra vậy?” Tề Linh ngẩng mặt nhìn Viên Lạc.

“Àn?” Viên Lạc khẽ cười cười, “Àn, thì người đẹp mà.”

Tề Linh sững sốt, đỏ mặt trừng hấn, “Ai cho ngươi nói vậy đó, không cho ngươi uống rượu.”

Viên Lạc mỉm cười bước qua ngồi xuống cạnh nàng, nhận lấy chén rượu nàng đưa, ánh mắt đã thay đổi... Hảo hảo lợi dụng kẻ có giá trị sử dụng bên cạnh ngươi, nhân tính chi đó, bất quá chỉ là trò hề...

Đêm khuya, Viên Liệt ngủ gục bên bàn, lúc tỉnh dậy, lắc lắc cái đầu nặng trĩu, bỗng thấy Tịch Ly trên giường đầu mắt.

Viên Liệt nhíu mày, đứng lên ra gian ngoài...Tìm thấy Tịch Ly đang ngồi giữa thao trường cách đó không xa, cầm một vò rượu, tiểu hắc cầu ngồi xổm bên cạnh.

Mặt Tịch Ly ngược cao, tay chống xuống đất, vừa uống rượu, vừa ngắm sao trên trời.

Viên Liệt không trông thấy thần tình của hắn, chỉ cảm nhận được một mảnh cô đơn khó hiểu phảng phất ưu sầu, vì sao đã rời xa chiến trường, vẫn còn mang cảm giác cô tịch như thế...

Viên Liệt bỗng nhớ hồi bé cha hắn thường nói với hắn một câu—Một khi bước vào chiến trường, cả đời đều ở chiến trường, đến một ngày người tử trận sa trường, trước khi bị cát vàng vùi lấp, lại phát hiện ra phút cuối không có người người muốn gặp ở bên cạnh, thì mới chân chính hiểu được chiến tranh là gì.

67. Chương 67: Gió Áo Ạt Thổi

Ngày kế, thái tử hồi tỉnh, quả nhiên, sau khi tỉnh lại không còn hung tàn như mấy hôm trước, hơn nữa chuyện hoang đường mấy ngày qua hắn chỉ còn nhớ mang máng. Núi lấy Tề Diệc khóc lóc om sòm, nói hắn tuyệt đối không cố ý khi dễ Linh nhi, nghìn vạn lần mong nàng đừng sinh khí.

Tịch Ly trông thấy, âm thầm lắc đầu, thái tử đây ưu điểm gì cũng không có, duy chỉ có mối tình sâu nặng với Tề Linh. Hắn đã sớm tính ra, Tề Linh mệnh khổ, hiện tại, trong mắt nàng vốn không hề có con người này, chỉ là không biết trước thời khắc lâm chung, Tề Linh có còn nhớ đến kẻ từng ôm mỗi chân tình với nàng không. Dù sao, chẳng mấy ai trên đời gặp được kẻ thành khẩn yêu mình, nhưng không thành vẫn cứ không thành, kẻ thật tâm yêu người, đầu nhất thiết được người yêu. Thế sự vốn không tận thiện tận mỹ, không cần phải... quá cưỡng cầu, chỉ hi vọng ngày sau, bọn họ tìm được hạnh phúc.

Hiện tại thái tử đã khỏe, hắn cũng không nói lên được rốt cuộc ai đã hạ cổ hắn, tuy mọi người đều biết đó là Quế Thiệu Nghĩa, nhưng vẫn thiếu chứng cứ.

Song song đó, trong cung truyền ra tin tức, thái tử mất tích khiến Trần Tĩnh tức giận, hạ lệnh phải tìm cho được thái tử, kẻ bắt cóc thì giết không tha.

Đồng thời, Quế Thiệu Nghĩa đứng phía sau, ngầm mưu với Trần Tĩnh có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.

Trần Tĩnh thấy Quế Thiệu Nghĩa cơ hồ hơi do dự, liền giục hắn mau nói.

“Là thế này tâu hoàng thượng, thần nhiều ngày nay đã phải không ít ngự y chẩn bệnh cho Thái tử, phát hiện có điểm kỳ quái!” Quế Thiệu Nghĩa hạ giọng nói, “Đường như thái tử trúng phải cổ độc của Tây Vực!”

“Cái gì?” Trần Tĩnh sửng sốt, “Thái tử trúng độc ư?”

“Hoàng thượng, trúng độc và trúng cổ là hai việc khác nhau.” Quế Thiệu Nghĩa giải thích với Trần Tĩnh, “Người trúng cổ thần trí sẽ bất an, nhẹ thì tính tình đại biến, nặng thì bị kẻ khác thao túng a.”

“Còn có chuyện như thế?!” Trần Tĩnh vuốt râu trầm ngâm một hồi, “Ta đã bảo lý nào hắn lại đột ngột đổi tính, trước đây một con hổ còn không dám hại, vậy mà dạo gần đây ngày càng tàn bạo, nguyên lai có kẻ âm mưu dùng độc hại hài nhi của ta, quả thực quá tàn độc a!”

“Hoàng thượng, những kẻ đó hẳn là muốn tương kế tựu kế khơi mào nội chiến phe ta!” Quế Thiệu Nghĩa phán, “Hiện tại thái tử mất tích, chỉ có hai khả năng!”

“Nói!” Trần Tĩnh cũng hiểu tình thế nghiêm trọng, lẽ nào các nước lân cận muốn gây mâu thuẫn ly gián, khiến hắn xung đột với Viên Liệt để bọn chúng thừa nước đục thả câu? Vậy thì không xong rồi!

“Đệ nhất, thái tử bị người khác ám hại, rồi từ đó, chỉ cần tin tức truyền ra, những kẻ nắm binh quyền trong thiên hạ tất sẽ tương tranh để giành lấy vị trí kế thừa hoàng vị bao người thèm muốn, thiên hạ đại loạn xem chừng đã ở trước mắt rồi!” Quế Thiệu Nghĩa nói một trận, Trần Tĩnh nghe xong cánh tay không khỏi có chút run rẩy, “Ách... Đạo trưởng, vậy nên làm thế nào cho phải đây?”

“Còn có một khả năng khác!” Quế Thiệu Nghĩa phân tích, “Trong doanh trại của Viên Liệt, chẳng phải có một vị thần y sao?”

“Đúng đó đúng đó, Hạ Vũ Hạ thần y, nghe đâu chứng bệnh nan y của Tề Linh là do hắn chữa khỏi!”

“Vậy thì được rồi!” Quế Thiếu Nghĩa gật đầu, “Hắn là, Viên Liệt cũng phát hiện được dị trạng của Thái tử, nên phái người đem hắn đi tiến hành chữa trị chẳng?”

“Nga...” Trần Tĩnh vừa nghe xong, lòng thoáng mở mang, gật đầu, “Quốc sư nói chí phải a! Bước tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?”

“Hoàng thượng...” Quế Thiếu Nghĩa còn chưa dứt câu, bên ngoài có thái giám đến bẩm báo, “Hoàng thượng...Tề lão Vương gia tới, còn dẫn theo thái tử nữa!”

“Nga?!” Trần Tĩnh thoáng chột dạ, thái tử còn sống là được a, vội vàng nói, “Mau mau cho mời...Chờ đã, trăm muốn đến Kim điện tiếp kiến, tới a, bãi giá, truyền văn võ đại thần vào triều đi!”

Chốc lát, toàn bộ văn võ đại thần đến đông đủ.

Văn võ phân ra hai bên, quần thần thấy hoàng thượng đột nhiên thượng triều, không rõ được ý đồ, lại thấy Viên Liệt hiện diện, thầm lấy làm kinh ngạc, nhìn sang Quý Tư—Đây là muốn xử lý việc gì a?!

Quý Tư sớm thông qua thư tín của Ân Tịch Ly, nói trước về việc có thể xảy ra hôm nay, nên khá hứng thú, dù sao cũng không ai muốn giương cung bạt kiếm để bị tổn hao.

Trần Tĩnh vừa thượng triều, lập tức sai người thỉnh Tề lão Vương gia cùng thái tử vào Kim điện.

Thái tử vào tới một cái, toàn thể mọi người sững sờ, tóc thái tử sao lại thành ra như thế, đầu thì quấn đầy băng gạc, dung mạo tiêu tụy, tựa hồ mới kinh qua trọng bệnh.

Quý Tư xuống trước Kim điện, thái tử liền khóc mà thưa, “Nhi thần có tội a phụ hoàng, nhi thần suýt nữa hủy đi đại sự!”

Trần Tĩnh cũng cả kinh, Quý Tư vội đến đỡ hắn, “Thái tử từ từ nói, thế này là sao?”

Tề Vương gia hành lễ với Trần Tĩnh, “Hoàng thượng, cụt thần cả gan, tự ý thỉnh thái tử đến đại doanh chữa trị, phát hiện thái tử bị hạ cổ độc, cho nên mới dẫn đến việc hỗn loạn ngày ấy.”

Trần Tĩnh vốn đã chuẩn bị tinh thần, lúc này nghe được chỉ thoáng giật mình, nhưng chẳng hề hoài nghi Quế Thiếu Nghĩa có can hệ đến chuyện này, còn thầm khen đạo trưởng thật thông tuệ, cư nhiên đoán ra thái tử trúng cổ độc! Lần này quả là hảo nguy hiểm hảo nguy hiểm!

Tịch Ly phía dưới trông biểu hiện của Trần Tĩnh liền nhìn thấu chân tâm, kẻ này là hoàng đế đầu trư a!

Sau đó, Tề Vương gia gọi Hạ Vũ tới diện kiến thánh thượng.

Hạ Vũ nâng tròng nảo trong tay, đem việc thái tử trúng độc cùng với biểu hiện trúng độc thuyết trình một trận, quần thần hoảng sợ—kẻ nào lớn mật tàn ác đến mức này?

Trần Tĩnh đập long án giận dữ, “Tâm địa đáng chém! Tâm địa đáng chém! Cư nhiên muốn Trần thị ta đoạn tử tuyệt tôn, phường vô sỉ a!”

“Hoàng thượng!” Bấy giờ, bang nhóm đại thần ra ý kiến, “Thần nghe nói ở Tây Vực và vùng nam Man, thường có độc sư, còn cả quý tộc, giới dùng cổ, gần đây một vài độc sư đã đến Nhạc Đô, có khả năng bọn chúng liên quan đến việc thái tử trúng độc!”

Trần Tĩnh gật đầu, bắt được một lối thoát, liền thuận thế lao theo, “Ai nha, nguyên lai suýt nữa trúng phải gian kế của yêu nhân... Lão vương gia, trăm hàm oan người rồi, người không trách trăm chứ?”

“Thần không dám, cũng do thần vô pháp dạy nhi tử.” Lão Vương gia lắc đầu thở dài, “Hồi thỉnh hoàng thượng trách phạt.”

Trần Tĩnh còn lấy đầu ra cớ để trách phạt Tề Diệc a, lần náo loạn này nói trắng ra là hắn tùy tiện trách khừ người ta, lại mang ý đồ muốn gây xích mích trong quan hệ giữa Tề gia với Viên gia, thái tử được vô sự, chuyện này coi như hữu kinh vô hiểm, kỳ thực được như thế đã tốt lắm rồi.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nghe thái tử hấp tấp nói, “Phụ hoàng, đừng trách Tề Diệc, đều do nhi tử làm chuyện vô sỉ khiến Tề Diệc nóng giận, hắn vì bảo hộ muội muội mà sốt ruột, cũng nhờ hắn, nhi thần mới không thương tổn đến Linh nhi.”

Thái tử đương nhiên phải sốt ruột, Tề Linh đã khinh hấn rồi, vạn nhất hấn còn khiến Tề Diệc chịu phạt, chẳng phải muốn Tề Linh hận chết hấn sao!

Trần Tĩnh tuy yên trí, nhưng cũng bất mãn... Thái tử này quá sức ngây ngô, làm sao đấu lại nổi Viên Liệt cáo già a... Xem ra cần phải tính toán kỹ hơn.

Mặt khác, hấn đặc xá tội trạng của Tề Diệc, chiêu cáo thiên hạ đó chỉ là chuyện hiểu lầm.

Quần thần thấy khối mây đen bao trùm Nhạc Đô mấy ngày nay cuối cùng cũng tan, bèn thở phào một cái.

Tuy nhiên lúc Tề Diệc về hàng, đứng sau Viên Liệt, cùng Viên Liệt đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ phát sinh hiềm khích.

Trần Tĩnh thấy tình hình ấy lấy làm mãn nguyện... Đây rốt cuộc là vô tâm sắp liều liều thành âm[100] rồi “Tề Diệc, phải thả Viên Lạc ra a!” Trần Tĩnh không quên phân phó.

“Hoàng thượng yên tâm, Viên Lạc và thần tình như thủ túc, thần sẽ không tổn hại đến hấn.” Nói đoạn, cười nhạt một tiếng, liếc nhìn Viên Liệt, hàm ý... Đâu như ai đó làm đại ca, biết rõ đệ đệ bị bắt, cứ nhiên vì bảo tồn binh lực thà ngồi nhìn huynh đệ bỏ mạng!

Những hành động này kỳ thực đều do Ân Tịch Ly phân phó bọn họ làm theo, khiến Trần Tĩnh lợi là cảnh giác... Trần Tĩnh tâm tính tiểu nhân, đặc điểm của hấn dễ nắm, cũng dễ khống chế, hiện tại chỉ cần kẻ nào bất hòa với Viên Liệt, hấn sẽ để ý kẻ đó!

Sau cùng, Trần Tĩnh hài lòng, đại phong văn võ, tất cả đều được ban thưởng, Viên Liệt lập tức được hấn hảo hảo khen ngợi một trận. Thâm tâm Viên Liệt hiểu rõ, Trần Tĩnh đây là muốn an định quân tâm, hiện tại hấn tự cho mình nắm lợi thế trong tay, nên muốn thông thả công kích Viên Liệt.

Tiêu Lạc tiếp nhận chức trách của Tiêu lão Vương gia, toàn quyền cai quản thủy quân và phòng tuyến Đông Nam. Tề Diệc hầu như nắm trong tay phân nửa quân hoàng thành, Viên Liệt giữ vững binh quyền, Trần Tĩnh ban tước vị cho hấn.

Khiến mọi người bất ngờ nhất là Trần Tĩnh còn phong thưởng thêm hai người nữa.

Quê Thiệu Nghĩa được phong làm Quốc sư, còn Ân Tịch Ly, lại được phong làm Thừa tướng, từ trước đến nay, đây là Thừa tướng trẻ tuổi nhất. Kỳ thực cả hai chỉ có hư danh, chẳng được mấy quyền lợi, nhưng vẫn nói lên được chủ ý. Biểu thị, Ân Tịch Ly và Quê Thiệu Nghĩa chính là tâm phúc hiện nay của hoàng thượng.

Quê Thiệu Nghĩa lưu lại bên cạnh Trần Tĩnh, bày mưu tính kế, còn Ân Tịch Ly hoạt động bên ngoài... Đặc trách giúp Trần Tĩnh “ứng phó” Viên Liệt.

Thụ ân điển xong, mọi người tan triều, đại quân ai về chỗ nấy, nghi thức vào thành bị hoãn bấy lâu cuối cùng được cử hành long trọng. Chẳng qua niềm vui bình định Đông Nam hải khẩu đã phai nhạt phần nào, hiện tại người trong thiên hạ đều biết, lần này chỉ sợ vì thế lực các bên chưa hoàn thiện nên mới tạm thời thỏa hiệp, một khi đợi cho quân lực vững mạnh, bấy giờ kết cục sẽ ra sao, có thể thấy, bách tính chỉ hy vọng lúc đó thiên hạ đừng đại loạn là phúc rồi a!

Kể từ đây, Tề gia và Viên gia không qua lại nữa, kỳ thực Tề Diệc thỉnh thoảng vẫn lui tới với Viên Lạc, nhưng không đụng chạm tới Viên Liệt. Đương nhiên, đó chẳng qua chỉ là trình diễn cho Trần Tĩnh xem thôi, sự thật lại tương phản, cực hảo.

Trần Tĩnh đích thân phái người điều tra, nghe được từ Ân Tịch Ly rằng gần đây Viên Liệt bị bằng hữu cô lập thì tâm tình rất tốt.

Nhân gặp cơ hội khoe mẽ, Trần Tĩnh còn mời riêng Tề lão Vương gia tới, đề nghị thiết yến khoản đãi Viên Liệt, dù gì cũng là bằng hữu lâu năm. Lão vương gia ngoài mặt miên cưỡng, nhưng nể mặt Trần Tĩnh, đành phải đáp ứng, phân phó mở đại tiệc, mời Viên Liệt đến uống rượu.

Kỳ thực, những kẻ dự yến hội này tận hưởng đến hả dạ.

Viên Liệt được lão Vương gia trân trọng sâu sắc, cho rằng hần đây tiền đồ vô lượng, đích thực để vương anh tài. Lại càng hơn nữa chính là đệ đệ Viên Lạc mà hần yêu quý! Viên Lạc tính cách an nhàn, tương lai làm một vương gia tự tại, Linh nhi theo Viên Lạc, hần sẽ được hưởng phúc vô hạn a...

Lão vương gia cũng là người từng trải, tuy hần rất tâm đắc Tịch Ly, thế nhưng Tịch Ly tướng mạo hơn người, loại tướng mạo này nói ra thất thổ, nghe đâu bị gọi là mệnh phạm đào hoa, đa tình đa nạn, làm bằng hữu là được rồi, làm đại ca chi đó càng tốt, còn làm tình nhân thì miễn đi.

Trước kia Tề lão Vương gia vẫn sợ Tề Linh quá yêu mến Tịch Ly, không lay chuyển nổi, nhưng mấy hôm gần đây phát hiện Viên Lạc nghiêm túc theo đuổi Tề Linh, xem ra là thật lòng. Tề Linh với hần thanh mai trúc mã, cùng nhau trưởng thành chắc sẽ không bất mãn hần, cả hai cứ ái muội như thế...Quả là tốt lắm rồi!

Không chỉ có lão Vương gia phát hiện, Viên Liệt cũng nhận ra được, Viên Lạc gần đây cả ngày sẵn đón Tề Linh, theo nàng ở mọi nơi, tính cách tựa hồ cũng cứng chặc lên, thân làm đại ca như hần tất nhiên là vui mừng, chẳng qua vẫn lấy làm nghi hoặc, Viên Lạc thật sự đã nghĩ thông suốt sao?

Một hôm, Viên Lạc sáng sớm đã vội vàng xuất môn, vừa ra đến sân đã đụng phải Viên Liệt.

“Đại ca, mỡ dê lần trước ngươi đem về từ Tây Vực còn không?” Viên Lạc thấy Viên Liệt liền hỏi.

“Ách... Đều biếu các dì cả rồi, đây là thứ nữ nhân dùng, ngươi cần làm gì?” Viên Liệt thắc mắc.

“À à.” Viên Lạc hơi lúng túng, nhìn đi chỗ khác, “Trời chẳng phải đã trở lạnh ư, Linh nhi bảo, da mặt bị khô.”

“Nga...” Viên Liệt rốt cuộc đã hiểu, hỏi, “Viên Lạc...Ngươi đối Tề Linh là thật tâm?”

“Đương nhiên rồi.” Viên Lạc thở dài, “Ta đã nghĩ thông, Tịch Ly thì... cũng ghét ta, ta hiện tại còn nhận ra ta và hần có chút bất đồng. Linh nhi thì không giống vậy, thanh mai trúc mã mà.”

Viên Liệt vui mừng gật đầu, “Linh nhi rất tốt, ngươi nên hảo yêu thương nàng a, đợi mấy ngày nữa, ta giúp các ngươi lo hôn sự.”

“Đa tạ đại ca.” Tia mừng rõ trong mắt Viên Lạc lộ cả ra ngoài, Viên Liệt lòng hoan hỉ, xem ra Viên Lạc thực sự thích Linh nhi.

Về phần Viên Lạc lại cười thâm trong bụng___Không còn ai giành Tịch Ly với ngươi, nên ngươi mới vui vẻ chứ gì!

“Đúng rồi, nếu ngươi muốn tìm mỡ dê, ta sai người đi tìm về cho ngươi, hai ba ngày là có thôi.”

“Hảo.” Viên Lạc cười ha hả chạy đi, xuất môn còn gặp Quý Tư và Tịch Ly đang cùng bước vào, qua loa bắt chuyện một lúc, lại chạy vội.

“Ha ha.” Quý Tư bật cười, “Vẫn là Viên Lạc tốt, luôn luôn hết sức hăng hái như thế, cái gì cũng không bỏ lỡ.”

Tịch Ly nhìn bóng dáng Viên Lạc rời xa, nhàn nhạt cười cười, “Hy vọng... là vậy đi.”

Hai người vào phủ, Viên Liệt buông đao đang luyện xuống, hỏi, “Có việc?”

Quý Tư cười, “Có, là một việc hoang đường!”

Viên Liệt sững sốt, Tịch Ly ngồi xuống bàn bên cạnh, tự châm trà, “Chưa nghe nói sao? Trần Tĩnh muốn tuyển phi.”

“Là nữ phi tử hay nam phi tử?” Viên Liệt còn hỏi riêng ra.

“Ngươi nói xem?”

Viên Liệt bất đắc dĩ nhìn sang Quý Tư, “Trần Tĩnh thực sự muốn tuyển phi?”

Quý Tư thở dài, “Có lẽ hoàng thượng bị chuyện thái tử lần này gây lo sợ, các vương tử khác phần lớn ở ngoài, một số thân thể bất hảo, cho nên cảm thấy sinh thêm mấy người nữa, hảo bảo toàn vương vị.”

“A.” Viên Liệt không khỏi bật cười, “Ai ra chủ ý cho hần? Chẳng phải hần bệnh đến nỗi vô pháp sinh dục rồi sao?”

“Chính xác đã vô năng! Tuy nhiên ngày đó khi Hạ Vũ bắt mạch xong vẫn chưa nói cho hần kết luận, sợ bảo hần sắp chết sẽ phạm vào đại tội mất đầu, nên chỉ tùy tiện đưa hần vài thứ thuốc bổ uống thôi.” Tịch Ly cười, “Nhưng Quế Thiếu Nghĩa lại đi bái thần cầu Bồ Tát thay hần, nghe đâu tìm được linh đan diệu dược, có thể giúp hần tinh lực tràn trề, trở lại như hai mươi năm trước.”

“A.” Mọi người không nhịn được cười phụt ra.

“Tên Quế Thiếu Nghĩa này...” Viên Liệt lắc đầu, “Trong đầu rớt cuộc có ý đồ gì đây.”

“Tuyển phi sinh tử đúng là chủ ý do hần đề ra.” Tịch ly nhún mày, “Hiện tại sinh hài tử, tất sẽ khiến hậu cung đại loạn!”

“Mưu toan muốn làm suy yếu thể lực của Trần thị vương triều sao?” Viên Liệt nghĩ bụng bọn họ lập kế toán vị, tham vọng còn hơn cả hần.

“Không hần.” Tịch Ly cười khẩy một tiếng, “Chúng ta cứ chờ xem... Phi tử kia có vai trò thế nào, rồi hãy kết luận!”

68. Chương 68: Hàn Dạ Tịch Liêu

Trần Tĩnh muốn tuyển phi, đây quả là đại sự, tuy bảo hần tuổi cao thể nhược đa bệnh, nhưng dù gì cũng là vua một nước, muốn nữ nhân, chuyện đó chỉ cần hô một tiếng.

Quả nhiên, toàn bộ Nhạc Đô náo nhiệt hần lên, vương tôn quý tộc, chư hầu các nơi đều đưa cô nương tiến cung, nhiều hơn cả là những danh gia vọng tộc. Xem ra đầu năm nay thiếu thứ gì chứ không thiếu kẻ ngu, tất cả đều chẳng nắm rõ thời cuộc, đẩy khuê nữ đi làm vương phi hèn mọn, tiền đồ bấp bênh a.

Nhạc Đô nhất thời náo nhiệt khôn xiết, trong lúc trà dư tửu hậu người người chỉ bàn đến mỗi mỹ nhân.

Mà Viên Liệt dạo gần đây một mình quần quanh trong phủ, cái kiểu trước vừa quá bận rộn nay sống bình thường lại đâm nhàm chán.

Tịch Ly hiện tại một thân giữ hai chức trách Thừa tướng và phủ doãn Nhạc Đô, bận bịu quay cuồng, càng bận càng buồn chán, vì chẳng ai chơi cùng hần.

Tước Vĩ vẫn ở trong hậu viện của hần, Viên Liệt thường nhật ban ngày xử lý quân vụ bận bịu, đêm đến chuyên tâm tới nghe Tước Vĩ giảng bài, bấy giờ Tịch Ly mệt mỏi cả buổi đã sớm ngủ, vậy nên hai người căn bản không hề gặp mặt.

Hạ Vũ luôn ở cạnh Tiêu Lạc, nghiên cứu y thuật cũng tốt, nói chuyện yêu đương cũng được, dù sao người ta cũng trăm công nghìn việc, trừ phi tìm hần cứu mạng bằng không cấm tiết Tịch Ly quấy rối!

Kỳ quái nhất chính là Viên Lạc. Hần cơ hồ thành tâm thành ý theo đuổi Tề Linh, cả ngày đều ở bên Tề Linh, tìm mọi cách mua vui cho nàng, thực chất là khuấy đảo từng bừng tâm hồn thiếu nữ khiến Tề Linh lưỡng lự suốt, không có lấy một khoảng trống để tìm đến Tịch Ly.

Nghiêm nhiên, có thể thỉnh thoảng quấy rầy Tịch Ly đôi chút, chỉ còn mỗi Tề Diệc.

Tề Diệc gần đây rất khác, đến bình thường không nói, lại còn đem đồ tới mời Tịch Ly ăn, hoặc đưa tặng các loại sách hiếm lạ. Hần cũng chẳng dừng lâu, thấy Tịch Ly bận bịu nhiều việc, chỉ bắt chuyện qua loa, uống chén trà chỉ đó rồi đi ngay.

Tịch Ly chẳng nghĩ gì nhiều, đương nhiên... Tề Diệc biết giữ phép giữ tắc tính tình trầm ổn, tuyệt đối sẽ không phát sinh ra hiểu lầm. Tịch Ly chỉ biết, Tề Diệc là người tốt, hảo huynh đệ, hảo đại ca...

Hiện tại, lạc thú mỗi ngày của Tịch Ly chỉ còn lại khi dễ tiểu thỏ tử Trần Miễn, tiếc là Trần Miễn hần cũng có cố để chống lưng, bận khanh khanh ta ta cùng vị tình nhân đại tài tử của hần, chẳng bao giờ chơi với Tịch Ly.

Trải qua tình cảnh ngày ngày như thế, Tịch Ly thấy mình sắp chết, đương nhiên, là chết vì bức bối lẫn buồn chán.

Chiều hôm đó, Viên Liệt lại tới tìm Tước Vĩ.

Buổi chiều lão đầu tham ăn, ăn của xong lại còn ăn thêm hai quả hồng lạnh, hậu quả bị tiêu chảy, ngồi dính trong nhà xí. Viên Liệt quanh đi quẩn lại trong sân, sức nhớ đã mấy ngày không gặp Tịch Ly, bèn qua thăm.

Vừa đến cửa viện của Tịch Ly, bắt gặp hạ nhân bưng ***g thức ăn đi tới, cả một thực hạp...Viên Liệt lướt nhìn bên trong, nhận ra bữa tối cơ hồ chỉ mới động vài đĩa, hỏi, “Tịch Ly ăn không vô sao? Bị bệnh?”

“Bệnh thì không có.” Tiểu nha hoàn phụ trách chăm sóc Tịch Ly hơi bất đắc dĩ lắc đầu, “Ăn đại nhân độ này ăn thì ít, uống rượu thì nhiều, thật lo thân thể đại nhân không chịu nổi, nói đại nhân cũng không nghe.”

Viên Liệt nhú mày, tên kia sao mới mấy ngày không quản mà đã ra cái dạng này?

Bước vội vào sân, vừa trông thấy cảnh tượng trước mắt, Viên Liệt liền vô thức giật khóe miệng... Muốn chết rồi!

Tịch Ly không tọa trên ghế đá, mà lại ngồi xếp bằng trên bàn, bình rượu bên người sớm chất thành một đống nhỏ, trên mặt đất Diệt Diệt đang gặm nửa con gà nướng, dường đến mập mạp, xem ra Tịch Ly đã đem toàn bộ bữa ăn cho nó. Mà Viên Liệt nhìn tới Tịch Ly, dường như gầy đi nhiều so với mấy ngày trước, bạch sắc y phục trên người thoát nhìn cũng rộng ra không ít, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, sao chẳng biết quý trọng bản thân gì cả.

“Người đang làm gì vậy?” Viên Liệt tiến tới vươn tay đoạt lấy bình rượu Tịch Ly cầm.

“Ăn?” Tịch Ly giương mắt nhìn qua, nhận ra Viên Liệt, trái lại thoáng giật mình, đã lâu không gặp tên nhãi này rồi! Cuối cùng cũng nhớ tới lão tử!

“Hừ!” Tịch Ly với tay giật bình rượu về.

Viên Liệt thấy tình trạng của Tịch Ly không ổn lắm, liền hỏi, “Uy, người không sao chứ?”

“Không vui.” Tịch Ly trợn mắt liếc Viên Liệt.

“Vì sao?” Viên Liệt thấy quá đổi lạ lắm, cả ngày đem người khác lẫn qua lẫn lại vẫn không đủ vui? Mấy hôm trước còn nghe nói hần suýt đốt cả nhà bếp mà.

“Ai...” Tịch Ly chống tay lên trán thở dài thườn thượt, “Thiếu bằng hữu!”

“Ha?” Viên Liệt tưởng hần nói mê, nghĩ bụng chắc không phải xích mích với ai chứ? Hạ Vũ? Tịch Ly thân thiết với Hạ Vũ nhất. Thế nhưng Hạ Vũ rất dung túng Tịch Ly, căn bản sẽ không khắc khẩu với hần, kể khác thì... Ai mà chẳng biết tính tình của hần, nên đều nhường nhịn mấy phần.

“Ai, ngồi xuống nói tiếp.” Viên Liệt đến đẩy đẩy Tịch Ly, ngồi xuống cạnh hần, cầm bình rượu lên uống, cười hỏi, “Ai đắc tội với người?”

Tịch Ly gườm hần.

Viên Liệt ngẩn người, đưa tay tự chỉ chính mình, “Ta a?”

Tịch Ly tiếp tục uống rượu.

Viên Liệt dỗi mắt nhìn hần một hồi, đột nhiên mỉm cười hỏi, “Người... Giận ta? Mấy ngày nay ta không hề gặp người làm sao chọc được người?”

Tịch Ly tiếp tục ức khí, bản khoản không biết dùng vô rượu có đập chết được Viên Liệt hay không.

“Hay là nói...” Viên Liệt nhích tới nhìn Tịch Ly, “Ta không đến thăm người, nên người mất hứng?”

Tịch Ly lặng thinh.

“Nếu người thấy nhớ ta, cứ cho người đến tìm không được sao?” Viên Liệt khề cười.

“Ai nhớ người hả?!” Tịch Ly phát hỏa, túm vò rượu ném thẳng.

Viên Liệt nhẹ nghiêng đầu tránh, vò rượu trực tiếp bay ra ngoài, va vào tường viện, xoảng một phát vỡ toang, rượu chỉ còn non nửa bình, Tịch Ly chặc một tiếng, mò mẫm tìm vò mới, bị Viên Liệt giữ tay lại.

“Kỳ thực ta cũng muốn đến.” Viên Liệt đột nhiên nói, “Chỉ là không dám đến.”

Tịch Ly sửng sốt, bỗng nhiên cười, “Viên Liệt người còn sợ cái gì sao?”

Viên Liệt ngẫm nghĩ một chút, thẳng thắn mà đáp, “Trước đây thì không, gần đây có...”

Tịch Ly rút tay về, vẫn muốn mò tìm rượu, Viên Liệt hơi ngửa ra sau, chắn tầm nhìn của hắn.

Tịch Ly đưa tay đẩy vai hắn, Viên Liệt rướn người lên phía trước, mãi đến khi môi chạm lên môi Tịch Ly mới thôi. Cái lạnh trên môi còn lẫn chút hương vị của rượu hoa điều... hơi đắng.

Chỉ là môi chạm môi, tiếp xúc rồi lại cảm thấy thật an tâm ... Cứ chỉ không hề kịch liệt, cái hôn bình thản đến khó có thể bình thản hơn.

Qua một hồi lâu, Viên Liệt mới chậm rãi rời ra đôi chút... Nhưng cũng không rời đi quá xa, hai khuôn mặt vẫn kề cận nhau như cũ, có thể cảm nhận được hơi thở đầy đó phả ra.

Cũng không biết là ai rời môi trước, Tịch Ly trừng mắt, “Cái gì?”

“Àn?” Viên Liệt nhìn vào mắt Tịch Ly, “Cái gì?”

“Người vừa làm cái gì?” Tịch Ly hỏi hắn một câu.

“...Không rõ lắm.” Nét cười của Viên Liệt khiến Tịch Ly không sao hiểu được, bên trong nụ cười, có chút gì đó hắn nhìn không thấu, bản thân Viên Liệt cũng có gì đó khó hiểu.

“Ồ đồ sao? Đã làm mà còn không biết làm gì.” Tịch ly khẽ hất cằm, hai mắt ly xa một chút, đôi môi lại tiến đến gần hơn.

“Àn.” Viên Liệt gật đầu, đường nhìn vô thức hạ trên môi Tịch Ly, “Muốn làm thì làm thôi.”

Tịch Ly thôi không nói, nhưng khóe miệng khẽ hé ra, dưới cái nhìn của Viên Liệt, đây quả là mời gọi...

Ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Tịch Ly, động tác của Viên Liệt rất nhẹ, trong hai người không rõ ai tiến tới trước, một khắc lơ là, hơi thở đã đan vào nhau.

Trong đêm lạnh, ngoại trừ tình cảm ấm áp trên môi, những cảm giác khác dường như đều tiêu biến, đến âm thanh vỡ nát của vò rượu bị gạt xuống đất, cũng không lay tỉnh được hai người.

Chờ đến lúc định thần lại, Tịch Ly đã nằm ngửa mặt trên bàn đá, hai bên tai là tay Viên Liệt, ngẩng mặt chỉ thấy khuôn mặt Viên Liệt gần trong gang tấc.

“Còn không biết đang làm gì sao?” Tịch Ly đưa tay, gạt đi dải tóc Viên Liệt rũ trên mặt hắn, có hơi ngứa ngứa... Thế nhưng gạt ra rồi mà cảm giác nhột nhạt kia, vẫn vẫn vương trong lòng.

Viên Liệt nhìn Tịch Ly, “Không muốn suy nghĩ.”

Tịch Ly mỉm cười, cười đến độ hơi bất trắc, thúc thúc lên ngực Viên Liệt, “Đảm tiểu quỷ.” (đồ nhát gan)

“Thế thì sao.” Viên Liệt cười hỏi.

“Người nói thử xem người uống nhiều hơn.” Tịch Ly chỉ chỉ bình rượu, “Hay ta uống nhiều hơn.”

Viên Liệt nhìn qua bình rượu trong tầm tay, cầm lấy, ngẩng đầu uống một ngụm, cay đến nhăn mày, “Khực khực... Người uống thứ rượu gì mạnh vậy?”

“Không tồi a.” Tịch Ly gồng hai tay sau đầu, ngắm sao trời phía sau đầu Viên Liệt, “Cũng như uống nước thôi.”

Một giọt rượu lưu lại trên khóe miệng Viên Liệt chậm rãi lăn xuống, vừa vụn rơi trúng khóe môi Tịch Ly.

“Nhớ ta đến thế sao?” Viên Liệt buông bình rượu, ngón tay khẽ giúp Tịch Ly lau giọt rượu kia đi.

“Phải công nhận người uống nhiều hơn, đâm ra ảo tưởng...”

Tịch Ly còn chưa nói hết, Viên Liệt lại cúi xuống thêm lần nữa, lần này đã không còn dè dặt nao núng như mới rồi.

Tịch Ly bật cười... Rốt cuộc là mượn rượu giả điên sao?

...

Tước Vĩ chật vật bước ra từ nhà xí, rảo trong viện không gặp được Viên Liệt, tìm một mạch, đến trước cửa viện của Tịch Ly, nhìn vào trong...

Bất đắc dĩ lắc đầu, lão đầu từ tốn lui ra ngoài tản bộ, rốt cuộc cũng nhịn không nổi a, ai.

Đoạn sau đêm đó cũng không rõ ra sao, chung quy kẻ muốn tùy tiện làm càn, thường rất dễ say.

Bước sang ngày thứ hai, Tịch Ly nhận ra mình đang nằm trên giường, được đắp chăn, không có gì khó chịu, quả thực tựa như mọi khi tỉnh giấc.

Nếu không nhờ trông ra cửa thấy Viên Liệt đang luyện công trong viện... Hẳn hầu như tưởng chuyện hôm qua chỉ là giấc mộng, xem ra Viên Liệt thức dậy khá sớm so với hẳn a.

Tịch Ly đứng lên, phát hiện y phục trên người đã được thay, xốc lên quan sát kỹ, hoàn toàn chẳng có gì giống hôm qua... Nhấn mặt nhấn mày. Tịch Ly rửa thầm một câu trong bụng___Ngốc, mượn rượu làm càn cũng không biết!

Nghĩ đoạn, đứng lên đến tát nước trong chậu bên giường rửa mặt.

“Người tỉnh?” Ngay lúc Viên Liệt vừa thu chiêu, Ân Tịch Ly chạy đến, trên bàn quả nhiên bày điểm tâm nóng hổi hấp, Diệt Diệt bên cạnh phe phẩy quạt. Tâm tình của Tịch Ly có vẻ tốt hơn nhiều so với thường ngày, nên nó cũng vui vẻ hơn hử mà chạy tới chạy lui nom rất có tinh thần.

Viên Liệt tiến đến bàn ăn, Tịch Ly đã khôi phục như cũ, nhắc đĩa ăn cùng hẳn.

“Uy.” Viên Liệt nhận ra mình gặp cái gì hẳn giành cái nấy, có chút bất đắc dĩ, “Người đừng bá đạo như thế được không a? Người xem đến Trần Miễn còn không dám bước vào viện của người.”

Tịch Ly nhai một cái bánh bao, lấy phần nhân thịt đút cho Diệt Diệt, rồi phán, “Đại gia thích.”

“Tịch Ly.”

Đang dùng bữa, Tề Diệc ngoài cửa viện chạy vào, tay cầm một gói giấy.

“Tề Diệc.” Tịch Ly vẫy hẳn, “Đã ăn chưa?”

“Ăn rồi, sáng sớm ta lên núi săn với phụ thân, được thịt thỏ tươi, người đem cho hạ nhân làm đi.” Tề Diệc giao thỏ cho một gia nhân, đồng thời đến bên bàn ngồi xuống, thoáng bất ngờ nhìn Viên Liệt, “Mấy ngày rồi không gặp người, bận rộn nhiều việc a?”

“Àn.” Viên Liệt gật đầu, “Lo việc rút quân, mấy ngày mới xong.”

Trong lúc nói Viên Liệt cố tình nhấn mạnh chữ “xong” một chút, Tịch Ly hung hăng trừng hẳn, khóe miệng tràn đầy tiểu ý.

“Thật đúng lúc a!” Tề Diệc phấn khởi, “Chốc nữa cùng đi xem náo nhiệt ba?”

“Xem cái gì náo nhiệt?” Viên Liệt và Tịch Ly đồng loạt hỏi.

“Sơ tuyển đã kết thúc, cuối cùng còn lại hơn mười người, hôm nay là chính tuyển, nghe đâu có mời thêm vài thần tử để cổ vũ nữa.”

“Tuyển cái gì?” Tịch Ly và Viên Liệt cùng chồm tới...

Tề Diệc hệt hắng, “Tối qua hai người làm cái gì vậy? Hoàng thượng tuyển phi ấy, quên rồi a?!”

Tịch Ly cùng Viên Liệt sững sốt, đồng thời vỗ đầu, quả thực quên mất.

“Chốc nữa đi xem ba, Linh nhi và Viên Lạc cũng đi.”

“Đúng rồi, gần đây hai người bọn họ thế nào?” Tịch Ly đột nhiên nghe thấy, bèn hỏi một tiếng.

“Rất tốt, Viên Lạc có đề cập hôn sự với ta vài lần, đợi vài ngày nữa nhờ cha ta và cha người bàn ngày thành hôn đã, dù gì cũng là do hoàng thượng tứ hôn.”

Viên Liệt nghe xong vui vẻ, “Tốt lắm a! Mau chóng sinh một oa nhi thôi, cha ta chờ tôn tử muốn phát điên rồi.”

“Ha ha.” Tề Diệc gãi đầu, “Ta cũng muốn một đứa cháu ngoại trai đi, tốt nhất là chúng có thể sinh mười tám tiểu tiểu tử và tiểu nha đầu, thế mới thú.”

Duy nhất mỗi Tịch Ly trên mặt không có biểu tình gì, chỉ ăn qua loa, hỏi Tề Diệc, “Linh nhi cũng chấp thuận rồi?”

“Àn... Nha đầu kia vẫn chưa đâu.” Tề Diệc lắc đầu, “Nàng còn nghĩ tới người đó.”

“Ta?” Tịch Ly lấy làm sửng sốt, ngâm dũa, “Liên quan gì đến ta?”

“Người vừa thôi.” Viên Liệt liếc mắt trừng hấn, “Người trêu chọc đủ người, hiện tại vất vả lắm Linh nhi và Viên Lạc mới tâm đầu ý hợp, không bằng người nói rõ một tiếng với Linh nhi đi.”

Tịch Ly chớp mắt mấy cái, hỏi, “Ta bảo Linh nhi đừng gả cho Viên Lạc, nàng sẽ nghe ta sao?”

Tề Diệc và Viên Liệt cùng sửng sốt.

Viên Liệt buông chén, “Tịch Ly, người còn chưa tỉnh rượu a? Ta bảo người nói rõ với Linh nhi, người không thích nàng, để nàng an tâm lấy Viên Lạc.”

Tịch Ly cũng buông chén, “Nếu ta nói ta không thích nàng, nhưng cũng không muốn nàng lấy Viên Lạc thì sao? Các người nghĩ Linh nhi sẽ nghe?”

“Vì sao?” Viên Liệt và Tề Diệc đồng thanh hỏi, chỉ thốt ra được mỗi câu ‘vì sao’, ngoại trừ nghi hoặc ra, tâm tình của Viên Liệt còn thêm bất mãn, Tề Diệc thì lại không lý giải nổi.

Tịch Ly tiếp tục cầm chén lên, mặt thản nhiên phán, “Bất tự không hợp.”

“Ách...”

Lúc này, đến phiên Viên Liệt và Tề Diệc cứng họng không phản đối được... Lý do thật hoàn hảo a.

“Không đúng a!” Tề Diệc lắc đầu, “Hai ngày trước ta đã tìm người xem thử, nói bất tự vô cùng hợp.”

“Sai.” Tịch Ly nói rất quả quyết, “Bất tự Viên Lạc cấp là giả.”

“Hả?” Tề Diệc kinh ngạc.

Viên Liệt nhú mày, hỏi Tề Diệc, “Bất tự Viên Lạc đưa người đâu?”

Tề Diệc nhướn mày, lục túi, “Hai ngày trước ta đến tìm bán tiên, giấy vẫn còn đây.” Nói đoạn, đưa bất tự của Viên Lạc cho Viên Liệt.

Viên Liệt nhìn thoáng qua, một hồi mới nói, “Đúng được mấy phần, viết sớm hơn hai canh giờ.”

“Thực sự?!” Tề Diệc mở to mắt, “... Phải chăng Viên Lạc tính qua thấy bất tự không hợp, sợ cha ta có định kiến, cho nên mới...”

“Cũng hiểu được, đây chứng tỏ Viên Lạc thực sự rất thích Linh nhi a.” Viên Liệt ngó Tịch Ly, “Đâu thể chỉ vì một cái bất tự không hợp, liền chia rẽ hai người nha?”

Tịch Ly cười, không nói thêm nữa.

“Ta sẽ hỏi lại Viên Lạc.” Viên Liệt nghĩ trong chuyện này Viên Lạc thật vô phép, nên từ biệt hai người kia trước, chạy về tìm Viên Lạc.

Tịch Ly dùng xong điểm tâm, Diệt Diệt cũng được chăm no rồi, lại thấy Trần Miển ôm tài liệu chồng chất ló đầu vào cửa viện, “Ân đại ca, Quý tướng tới.”

“Nga.” Tịch Ly gật đầu, “Ta đến ngay.”

“Người bạn, ta về trước vậy.” Tề Diệt đứng dậy, trong lúc vội vàng rời khỏi sân, bỗng nghe Tịch Ly gọi hắn, “Tề Diệt.”

Tề Diệt ngoái đầu lại.

Tịch Ly quan sát hắn một hồi, nói, “Đừng để Viên Lạc thú Linh nhi.”

Tề Diệt sững sốt, khẽ nhú mào, “Tịch Ly...”

“Ta không có ý gì.” Tịch Ly cười, “Chỉ mong người nhớ kỹ... Nếu kẻ làm đại ca như người không gạt đầu thì cha người sẽ không gạt, các người mà gả Linh nhi cho Viên Lạc, cũng chính là tự tay đẩy nàng vào hố lửa.”

“Ách...” Tề Diệt nghe không rõ, còn muốn truy vấn đôi câu, Tịch Ly đã xoay người đi mất.

69. Chương 69: Tịch Liêu Ai Tổ

Viên Liệt tìm Viên Lạc truy vấn chuyện sinh thần bất tự .

Viên Lạc hơi cúi đầu, không hề giải thích, chờ mãi đến khi Viên Liệt hỏi xong.

Viên Liệt khiển trách hắn một trận, chợt phát hiện hắn không cãi lại, lấy làm lạ hỏi, “Người không có gì muốn nói ư?”

Viên Lạc trầm mặc thật lâu, rồi ngẩng đầu nhìn hắn, “Đại ca, người không đồng ý để ta thú Linh nhi sao?”

Viên Liệt sững sốt, mấp máy miệng, “Không phải ý đó...”

“Nếu ta tính ra bất tự tương khắc, người Tề gia có thể sẽ phản đối bọn ta thành thân.” Viên Lạc hỏi, “Vậy người muốn ta phải làm sao đây?”

“Dù thế người cũng không nên gạt người a, nhất định sẽ có ngày bị vạch trần.”

“A.” Viên Lạc bật cười, nhìn Viên Liệt, “Đại ca người đã từng tính thử bất tự của người và Tịch Ly chưa?”

Chỉ hỏi một câu mà khiến Viên Liệt muốn á khẩu không trả lời được, một hồi lâu, Viên Liệt phản biện, “Ta đang nói về người và Linh nhi.”

“Linh nhi nhất quyết một lòng với Tịch Ly!” Viên Lạc hỏi Viên Liệt, “Ta giúp người cưới nàng không tốt sao?”

“Người nói vậy bậy bạ gì đó?” Viên Liệt nhú mào, trái lại trong lòng có chút động, đúng là hắn không thích cái kiểu Linh nhi quấn lấy Tịch Ly, khi biết Linh nhi cùng Viên Lạc quyết định thành thân, hắn thực sự mừng thầm trong bụng.

“Ta thích Tịch Ly, thế nhưng Tịch Ly không ưng ta, nể tình huynh đệ, ta bỏ cuộc rồi.” Viên Lạc nói với chút sảo thâm, “Linh nhi chưa hẳn đã thích ta...Chí ít... Nàng cũng không ghét ta như Tịch Ly. Ta thích nàng, muốn thú về nhà sống yên ổn, người bảo ta bỏ cuộc chỉ vì một cái bất tự sao? Đại ca, người muốn ta đem lòng dạ vứt đi đâu đây? Phải chăng người cho rằng cả Tịch Ly lẫn Linh nhi ta đều không xứng?”

“Ta không hề có ý này.” Viên Liệt lắc đầu, “Sao người lại nghĩ về đại ca như thế?”

“Có đôi lúc ta nghĩ, trong mắt người ta căn bản chẳng khác chi một đồng rác rưởi.” Viên Lạc cười khổ nói, “Đặc biệt từ khi Tịch Ly tới, trong mắt người chỉ có hắn, người vẫn còn là Viên Liệt sao?”

Viên Liệt cảm thấy đầu óc trong lòng bị xuyên thấu, thoáng bực bội.

“Dù gì Tề Diệt cũng biết chuyện này rồi.” Viên Lạc lắc đầu, “Tâm ý ta đã nguội lạnh, các người cứ bàn đi, Linh nhi không xuất giá thì thôi, người giúp nàng tìm hảo nhân gia đừng để nàng bị người khi dễ, ta sẽ xuất gia làm hòa thượng.”

“Ai!” Viên Liệt cuống cuống ngăn cản hắn, “Người đừng nghĩ xằng, người muốn chọc phụ thân tức chết a?!”

Viên Lạc cắn răng, cúi đầu im lặng.

“Được rồi.” Viên Liệt khoát khoát tay, “Người chờ vài hôm, chỉ cần Tề Diệc không nói ra ta cũng sẽ không nói. Nếu thực sự không được, ta thay người đi cầu lão Vương gia, người xuất thân võ tướng vốn vừa ý người, hai người lại có hôn ước từ nhỏ... Nói chung người đừng làm càn, ta sẽ nghĩ cách cho người.”

Một lúc lâu sau, Viên Lạc mới gượng gạo mà gạt đầu, cứ như giận dữ nhau thuở nhỏ.

Viên Liệt thở dài một tiếng cũng vô pháp nổi giận với hắn, vươn tay vỗ vỗ vai hắn, “Người với ta là thân huynh đệ, chẳng ai thân thiết hơn người cả, người hiểu chứ?!”

Viên Lạc gạt đầu.

Viên Liệt xoay người rời đi.

Chờ Viên Liệt đi rồi, Viên Lạc lạnh lùng nhếch mép, xem như không có chuyện gì trở về thư phòng đọc thư tín, gần đây thư từ của hắn tăng đáng kể.

Chiều đến, Tề Diệc dùng bữa xong đến tìm Tịch Ly, bắt gặp Tịch Ly nằm chợp mắt trên trường kỷ, bàn trà bên cạnh có một chung nhỏ, trong chung còn sót chút rượu, một cánh bạch mai nổi trên mặt rượu.

“Tịch Ly.” Tề Diệc nguyên bản cứ ngỡ Tịch Ly đang ngủ.

Nhưng ngay khi hắn lên tiếng Tịch Ly lại mở mắt, Tề Diệc quả thực bị dọa giật nảy mình.

“Người đang thức a?” Tề Diệc nhìn quanh một vòng, “Viên Liệt đâu?”

Tịch Ly nhấc tay, nhẹ nhàng vuốt Diệt Diệt cuộn tròn ngủ say bên cạnh, hỏi, “Muốn đi xem tuyển phi à?”

“Ân!” Tề Diệc nhíu nhíu chân mày, hạ giọng hỏi Tịch Ly, “Chắc Viên Liệt sẽ không vì chuyện của Viên Lạc mà tức giận ha? Có khi nào hai huynh đệ bọn họ cãi nhau không?”

Tịch Ly khẽ nhếch khóe miệng, nhìn Tề Diệc, “Nếu người là Viên Liệt, người có đủ lập trường để tranh cãi với Viên Lạc không?”

Tề Diệc ngẩn người, há mồm lắc đầu, lời thật khó nghe, Viên Liệt hầu như tranh đoạt hết kỳ vọng của Viên Lạc, Viên Lạc đã thua, nếu còn không để hắn thú Linh nhi, quả thực chẳng còn đạo lý gì để nói nữa, làm đại ca kiểu ấy thì cả đời đừng mong còn có thể nhìn mặt huynh đệ.

Tịch Ly đứng dậy, có hơi uể oải, “Quên đi, khỏi chờ hắn, chúng ta đi thôi.”

“A?” Tề Diệc nhíu mày, “Hai người cãi nhau sao?”

Tịch Ly nhìn Tề Diệc, tựa hồ đang nghĩ gì, nhưng lại nhanh chóng lắc đầu, “Bỏ đi... Bất hảo.”

“A?” Tề Diệc có hơi mờ mịt, hiện tại hắn đang phân biệt xem câu nào là nói với hắn, câu nào là độc thoại.

“Đi thôi.” Tịch Ly cất bước ra ngoài, trèo lên mã xa của Tề Diệc, khởi hành tiến cung.

Tề Diệc ngồi vào xe, trông thấy Tịch Ly tựa vào đệm, nhìn qua màn che ngắm cảnh vật bên ngoài.

Tề Diệc dĩ nhiên nhìn ra được người kia không vui, nhưng cũng chẳng xen vào, chính như Tịch Ly bảo, có vài câu, hắn không đủ tư cách nói ra, bất quá, hắn không đành lòng nhìn người này buồn bực, chỉ có thể thôi.

Xe lộc cộc chạy tới cửa hoàng cung.

Tịch Ly lười biếng xuống xe, nhận ra một cỗ xe ngựa đỗ trước mặt, xa huy hắc sắc của xe ngựa Viên gia có hơi chướng mắt, mã xa dừng lại, vén màn bước xuống chính là Viên Liệt.

“Ai?” Tề Diệc hơi mất hứng, đã hẹn cùng nhau đi, sao Viên Liệt lại tự tới?! Hơn nữa xét hướng đi của hắn, rõ ràng phải đánh một vòng cách xa đường từ phủ nha của Ân Tịch Ly, Viên Liệt đây là có ý gì?

Tề Diệc vừa định hỏi Viên Liệt đôi câu, Tịch Ly chẳng nói chẳng rằng cũng không buồn chào Viên Liệt, tăng cước bộ tiến vào hoàng cung.

Trên đường có rất nhiều đại thần đến chào hỏi, Viên Liệt và Ân Tịch Ly đều nhất nhất đáp lễ, nhưng vẫn không nhìn nhau.

Tề Diệc đang suy nghĩ, phải chăng là diễn kịch? Hai người không dám? Nhưng trên thực tế phần lớn chư thần trong cung đều nghĩ hai người bọn họ không hợp lắm.

Thế nhưng nhìn kỹ hai người kia, Tề Diệc biết rõ không đúng, Viên Liệt luôn cau mày bực bội, Tịch Ly lại luôn xuất thần phân tâm.

Vào ngự hoa viên, thấy các dãy bàn phía trước đã bị ngồi kín, dãy cuối vẫn còn trống, Tịch Ly tìm một vị trí ở hướng đông ngồi xuống, Viên Liệt thì lại chọn chỗ xa nhất về hướng tây.

“Hai người làm gì nha?” Tề Diệc không nhịn được hỏi Tịch Ly, “Viên Liệt đã làm gì? Chọc người mất hứng?”

Tịch Ly gác chân, chỉnh lý lại vạt áo, phát ngôn trái lại có mấy phần oán niệm, “Con người luôn luôn có tư tâm.”

Tề Diệc ngẫm nghĩ một chút, hỏi, “Người ám chỉ, Viên Liệt vì Viên Lạc, cho nên mới giận người?”

Tịch Ly mỉm cười, “Trên đời này, bất luận là huynh đệ, tỷ muội, phụ mẫu, tử nữ, đều là người khác, bản ngã chân chính, chỉ có chính mình thôi.”

“Là ý gì a?” Tề Diệc mở miệng.

“Nếu hai bên mang tư tâm quá nặng, đã không chịu hạ mình, lại thêm tính cách không giả dối, hảo sĩ diện...” Nói đoạn, Ân Tịch Ly khẽ lắc đầu, “Vậy thì cả đời không thể đồng hành, cho dù có lo lắng cho đối phương cũng dẫn đến mâu thuẫn thôi.”

Tề Diệc nghe mãi vẫn không hiểu, nhưng cái kiểu thản nhiên của Tịch Ly khiến hắn hơi ray rứt, tựa như có bộ phận nào đó bị đục khoét... Rõ ràng sáng sớm nay còn phấn khởi như thế, tiểu tử Viên Liệt này!

Trong lòng Tề Diệc bực bội, đồng thời cho rằng Viên Lạc có liên quan đến việc này! Hiện tại Viên Lạc đã tạo thành công một hố sâu ngăn cách giữa Viên Liệt và Tịch Ly. Nghĩ tới đây, Tề Diệc không khỏi hồ nghi. Kỳ thực nếu Viên Lạc có thể thành đôi với Tề Linh thì rất tốt... Vừa nghĩ đến, hắn liền lắc lắc đầu, tự thấy bản thân không đúng! Tịch Ly đã nói qua, nếu muốn tốt cho Linh nhi, chớ gả Linh nhi cho Viên Lạc.

Ngẩng đầu, bỗng thấy Tịch Ly tự bao giờ đang quan sát hắn, khóe miệng vương tiểu ý.

“Ách...” Tề Diệc nhìn hắn.

Tịch Ly mỉm cười, “Tề Diệc, người quả là người tốt hiếm có.”

Tề Diệc lấy tay gỡ đầu, có chút thẹn thùng.

“Không nên lúc nào cũng nghĩ cho kẻ khác.” Tịch Ly hạ giọng bảo, “Thỉnh thoảng nghĩ đến bản thân đi, nhất là những kẻ không can hệ.”

Tề Diệc càng nghe đến cùng, càng không thể tập trung vào điều Tịch Ly nói, mà lại có chút mê muội ngẩn nhìn khuôn mặt Tịch Ly, cả giọng nói dễ nghe kia, chỉ là không muốn người này buồn phiền... Bất luận làm cái gì cũng được, hắn không muốn Tịch Ly phật lòng.

Nghĩ đến đó, Tề Diệc xoay mặt sang Viên Liệt.

Chẳng ngờ Viên Liệt cũng đang nhìn hai người bọn họ... Trong khoảnh khắc ánh mắt tương giao, Tề Diệc rung mình.

Đôi mắt Viên Liệt mơ hồ ẩn chứa một loại sát khí.

Tề Diệc theo Viên Liệt chinh chiến, con người của Viên Liệt không giống với thường nhân, sát tâm của hắn càng đậm, thì sát ý trong mắt càng nhạt. Vì đã lâu không có chiến sự, vẻ phật ý phát ra từ Viên Liệt rất rõ ràng, đã lâu rồi hắn không thấy... Viên Liệt thế này, khiến hắn nhớ tới trước kia, hắn ở cạnh Tịch Ly, có thể khiến Viên Liệt mất hứng đến vậy sao? Hay chỉ đơn thuần là bản tính hiền lộ mà thôi?

Chính xác a, từ khi nào, Viên Liệt lại có thể nói đùa cùng người khác? Thậm chí còn đùa giỡn lưu manh nữa, Viên Liệt trước đây hầu như luôn ít lời kiệm ngữ, chẳng ai nhìn thấu được tâm tư hắn. Nói thế nào

nhỉ, sau khi Viên Liệt và Tịch Ly hợp lại, cơ hồ so với nguyên bản trở nên... mềm yếu? Không đúng, không nên dùng từ này, vậy là cái gì?

Tề Diệc vẫn nghiêng đầu khó hiểu.

Tịch Ly vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn, “Xem nào nhiệt đi, đầu óc người chậm tiêu, nghĩ cũng không ra đâu.”

Tề Diệc đỏ mặt, bất đắc dĩ nói, “Không cần thẳng thắn như thế a.” Hai mắt cũng vô thức nhìn bàn tay Tịch Ly đang đặt lên tay mình, tay thật ấm.

Tịch Ly nhìn hắn giây lát, nhích lại gần, nói nhỏ vào tai Tề Diệc, “Ta nói cái gì ra, người cũng sẽ nghe theo ba?”

Tề Diệc ngây ngốc gật đầu.

Tịch Ly bật cười, “Vậy có vấn đề rồi.”

Tề Diệc sững sốt há hốc miệng, cũng ý thức được là có vấn đề.

“Người với ta tốt nhất làm bằng hữu cả đời, ta không muốn thương tổn đến người, cũng không muốn người thương tổn người khác.” Tịch Ly nói xong, chợt cảm thấy nhiệt độ trên tay Tề Diệc thoáng cái hạ xuống, trong mắt phảng phất chút thương cảm.

Tịch Ly lắc đầu, quả là một kẻ thuần lương, rồi tự thấy việc mình làm có gì đó dè tiện, không nên lợi dụng hắn, dù chỉ một chút, quả nhiên...bản thân cũng là người ích kỷ.

Tịch Ly bỏ tay Tề Diệc ra, lơ đãng liếc nhìn Viên Liệt ở xa xa.

Mà nhân thân của Viên Liệt lúc này tựa hồ có thể đốt sạch toàn bộ cây cối phòng ốc trong ngự hoa viên đi, vừa không chịu thua, vừa đổ kị.

Tịch Ly thực sự khó nén khỏi bật cười, ngay cả một tia áy náy dành cho Tề Diệc mới đây cũng phai nhạt, lắc đầu lẩm bẩm rửa một câu, “Đồ ngốc.”

Tề Diệc ngẩn người, quay đầu lại, vừa vặn thấy rõ đôi mắt của Viên Liệt, trong nháy mắt lập tức minh bạch.

Ngay khi bầu không khí đang căng thẳng, bỗng có tiếng chiêng trong trẻo vang lên, tổng quản thái giám hô to: “Tuyển phi bắt đầu!”

Sau đó nhạc trống nổi lên, Viên Liệt mới chậm rãi thu lại đường nhìn.

Tịch Ly thấy Tề Diệc đã nhận ra, nhân tiện nói: “Đắc tội rồi.”

“Không hề gì.” Tề Diệc quay sang, nghiêm túc nói với Tịch Ly: “Người hết giận là tốt rồi, cần ta chọc tức Viên Liệt thì cứ nói thẳng, ta chẳng ngại đâu.”

Tịch Ly khẽ nhíu mày, Tề Diệc hẳn là một kẻ chung tình, là mẫu người đáng để cùng thề non hẹn biển sông cạn đá mòn đây, thế nhưng hắn vẫn không cách nào tiếp nhận được.

Tình cảm của người kia tựa như sơn trân hải vị, là mỹ vị nhưng vô pháp khiến hắn động lòng, mà kỳ thực Viên Liệt lúc thì xa cách, lúc thì kiềm nén rồi lưỡng lự, cảm tình kia có khi đường hoàng sâu đậm, có khi câu nệ hèn mọn, tựa như rượu mạnh có độc được mẫn tính. Thứ tình cảm ấy, càng vùng vẫy càng khắc sâu, tốt nhất cứ khắc thẳng vào lòng, khắc đến đẫm máu, mới không uống phí một lần yêu.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Tịch Ly đứng bật dậy.

Tề Diệc sững sốt, chứng kiến Tịch Ly bước nhanh qua chỗ Viên Liệt, đưa tay giắt lấy bình rượu hắn cầm, mặt không biến sắc, đổ cả một vò đầy rượu từ đầu đến chân Viên Liệt, rót ướt cả người hắn.

Bất chấp toàn triều vẫn vô đang mục trừng khấu ngọc, Tịch Ly vung tay ném bình rượu, giữ tay áo tiêu sái bước đi.

70. Chương 70: Nhân Tâm Khó Dò

Tịch Ly cứ thế gây khó xử cho Viên Liệt, cứ thế thần nhiên mà đi, toàn bộ hoàn hảo rơi vào tầm mắt của Trần Tĩnh đang chuẩn bị tuyển phi.

Dưới cái nhìn của Trần Tĩnh, oán hận giữa Tịch Ly và Viên Liệt cơ hồ đã đạt tới trình độ thủy hỏa bất dung rồi, chẳng hiểu sao tâm tình khá hơn hẳn.

Tề Diệc đuổi theo Tịch Ly ra ngoài, Trần Tĩnh cũng chứng kiến rõ ràng, ngấm ngấm khẽ nhếch khóe miệng.

Viên Liệt sầm mặt ngồi lại, không biết đang nghĩ gì trong bụng, hoặc chẳng nghĩ ngợi gì cả.

Buổi tuyển phi của Trần Tĩnh rất dung tục, chính xác là chọn nhan sắc và gia thế hảo, có thể sinh dưỡng tốt.

Kết cục tuyển ra hai người, một là Trần phi một là Dao phi.

Viên Liệt quan sát dung mạo yêu mị của hai vị được chọn làm Vương phi, bất đắc dĩ lắc đầu, bộ xương lão hóa của Trần Tĩnh đã muốn xum đến nơi a, dốc sức hầu hạ hai nha đầu kia, phỏng chừng sẽ tổn thọ tới mười năm, không quá hai ngày sẽ mã thượng phong mà chết trong hương sắc nữ nhân.

Quần thần tuy ngoài miệng chúc mừng hoàng thượng, nhưng ý tứ trong lòng cũng chẳng khác chi Viên Liệt. Còn những kẻ đần độn nghĩ một khi họ Trần có hậu sinh là có thể thiên thu trường tồn, đều là kẻ ngu si!

Tịch Ly về đến phủ, tiếp tục những việc dang dở.

Tề Diệc theo hẳn.

“Người mau về đi.” Ân Tịch Ly đuổi hẳn, ôm Diệt Diệt đến trường kỷ ngồi, lấy sách ra đọc.

“Người đừng nóng giận.” Tề Diệc nói, “Ta đi mắng Viên Liệt một trận, bắt hắn đến nhận tội với người, là hắn đã sai.”

Tịch Ly ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, mỉm cười, “Người khẳng định là người dám mắng hắn?”

Tề Diệc khựng lại, “Đương nhiên... dám.”

Tịch Ly khẽ lắc đầu, “Còn nhớ việc lần trước ta khuyên người nên nhớ kỹ không?”

“Ân!” Tề Diệc gật đầu, “Người bảo phải ngăn Tề Linh thành thân với Viên Lạc à.”

“Thế thì nhớ kỹ việc thứ hai.” Tịch Ly nói, “Đừng đắc tội Viên Liệt.”

Tề Diệc trề môi mếu máo, quả nhiên ấn định trong mắt hắn, ngoại trừ Viên Liệt những kẻ khác đều là trùng, còn Viên Liệt là rồng!

“Ta nói hắn đôi câu thì đã sao.” Tề Diệc bất mãn, “Chắc gì hắn đã làm gì ta, bọn ta là huynh đệ mà...”

“Viên Liệt...” Tịch Ly cũng không ngẩng lên, cúi đầu lật sách, nhẹ nhàng đáp một câu, “Chỉ có mỗi Viên Lạc là huynh đệ.”

Tề Diệc nhìn hắn, “Kế đến nữa?”

“Kế đến người không phải là Viên Lạc, cho nên đừng thách thức sự kiên nhẫn của hắn.” Tịch Ly buông sách nói, “Người ra phía sau tọa đi, có thể Tề Linh sắp tới rồi.”

“Hả?”

Tề Diệc nghe thấy kinh ngạc, đồng thời, bên ngoài cũng vọng đến tiếng chân bước vội vã, bèn nhanh nhẹn đến trốn sau bức bình phong của Tịch Ly.

“Ân đại ca! Ân đại ca!” Tề Linh nhanh như cắt xông vào, một mạch nhào đến bên cạnh Tịch Ly, vợ lấy chén trà trên bàn của hắn uống ừng ực liên tục hai ngụm, “Ai nha! Làm sao bây giờ a!”

Thở hắt ra mấy cái xong, Tề Linh vội vàng cầu cứu Tịch Ly, giậm chân thành thật, “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ a!”

Ân Tịch Ly lấy một cái chén khác, châm trà, chưa kịp uống lại bị nàng đoạt mất, nhìn Tề Linh hấp tấp uống trà, Tịch Ly mỉm cười, “Lão gia tử phản đối các người thành thân, Viên Lạc muốn dắt người bỏ trốn?”

“Phụt...”

Tề Linh phun trà ra, đập ngực ho khan sắc đến suýt ngất, hổn hển chỉ vào Ân Tịch Ly, “Người... Làm sao người biết a? Thần thông!”

Sau bình phong Tề Diệc cũng kinh ngạc.

“Vậy người có tính trốn theo hần không?” Tịch Ly buông sách, nhẹ nhàng vuốt tai Diệt Diệt, hỏi nàng.

“Ta...Ta không biết, hần hỏi ta, ta liền bỏ chạy.” Tề Linh bày ra bộ dáng tiểu gia bích ngọc[101], “Viên Lạc là đồ ngốc a, ngụy tạo ngày sinh mà cũng làm được a, còn đi tìm phụ thân tự thú nữa.”

“Người đừng ở chỗ ta nấn ná.” Tịch Ly khe khẽ thở dài, “Mau đi cứu Viên Lạc đi.”

“A?” Tề Linh mở to hai mắt, “Vì sao?”

“Hần là Viên lão gia tử cũng biết chuyện này rồi, không đánh chết Viên Lạc mới lạ.” Tịch Ly thản nhiên nói, “Viên Liệt đang ở trong cung, nhất thời không thể trở về, chờ hần quay lại, phỏng chừng Viên Lạc cũng tắt thở luôn.”

“A! Sao người không chịu nói sớm.” Tề Linh hét lên một tiếng, truyền gọi bên ngoài, “Người a, ngựa! Chuẩn bị ngựa cho ta.”

Tề Linh phóng lên ngựa thẳng tiến Viên gia phủ, ngực oán giận, sao Viên Lạc lại ngốc thế chứ!

Tịch Ly tiếp tục giở sách, tựa như không có gì xảy ra, một hồi sau, Tề Diệc chậm rãi bước ra khỏi bình phong, sắc mặt của hần, quả là phi thường khó coi.

“Tịch Ly!” Tề Diệc nắm vai hần, “...Viên Lạc đây là khổ nhục kế ư?!”

“Ân, người đã nhìn ra a.” Tịch Ly chỉ gạt đầu, tiếp tục giở sách.

“Vậy phải làm sao đây?” Tề Diệc thoáng kích động, “Phải chăng Linh nhi đang áy náy? Tính tình của nàng khá mạnh mẽ, nếu tưởng tất cả mọi người khi dễ Viên Lạc, nói không chừng sẽ trốn theo.”

“Người trúng kế cũng không phải Linh nhi, mà là cha người.” Tịch Ly thản nhiên nói.

“Có ý gì?”

“Người tin không, Viên Liệt xuất cung, sẽ có ngay thiệp thân thị vệ của Viên Lạc đến quỳ xuống cầu hần về cứu nhị thiếu gia, bảo Tề vương gia đã nói chuyện đó với Viên lão gia rồi, vương gia đang muốn đánh chết nhị thiếu gia, đến chậm e là không cứu kịp. Còn Viên Liệt tất nhiên trong lòng bất mãn, người bảo, cha người nhìn biểu hiện của Viên Liệt, có sợ đắc tội với hần không đây?”

Tề Diệc há hốc miệng, “Người... Người đã biết trước sao còn không nói?!”

Tịch Ly nhún vai một cái, “Nói với người ích gì?”

“Ta có thể thử ngăn cản...” Tề Diệc nói đến đó, cũng biết bản thân lắm lời vô ích, dựa vào bản thân hần cản bản không thể ngăn cản. Lòng nghĩ nếu cứ cản Tề Linh lại giữa đường, thực sự để Viên Lạc hảo hảo chịu chút giáo huấn, hần sao có thể trở nên bản tâm vô phế như thế a?!”

“Người đừng nghĩ xuẩn nữa, can ngăn Tề Linh như vậy, khác gì muốn nàng hận người cả đời?” Tịch Ly từ tốn cản hần, nói, “Biện pháp không phải là không có.”

“Biện pháp gì?” Tề Diệc thấy được có hy vọng, vội vã nhào đến hỏi hần.

Tịch Ly ngoắc hần, ghé vào tai hần nói thầm đôi câu.

Tề Diệc nghe xong gạt đầu, lao ra ngoài.

Tịch Ly dõi mắt trông hần rời đi, lắc đầu thở dài, lấy mai rùa và hai đồng tiền trong người ra, lắc lắc tính một quẻ.

Đang tính toán, bỗng có người chạy vào.

Đi trước là Quý Tư, đỡ hần chính là Trần Miễn.

Quý Tư đầu dầm mồ hôi, “Tịch Ly a, người với Viên Liệt làm sao vậy? Là đóng kịch hay thật a?”

Tịch Ly lạnh lùng buông một câu, “Là thực.”

“Vì sao a!” Trần Miễn cũng không hiểu, “Tịch Ly, vừa rồi người khiến Viên Liệt mất thể diện ngay trước mặt quần thần, hảo quá đáng a!”

Tịch Ly nhếch miệng, “Vậy thì thế nào.”

Quý Tư lo lắng ngồi xuống, “Người cũng biết hiện tại hoàng thượng bị Quế Thiếu Nghĩa mê hoặc, lúc này chính là thời cơ tốt nhất, nên khuếch trương thực lực của Viên Liệt mới phải a, hướng Tây nam hiện ngày càng lớn mạnh, chúng ta lại còn nội chiến...”

“Tây nam?” Tịch Ly nghe được mắt vụt sáng lên, cười hỏi, “Tây nam xuất hiện bộ tộc mới sao?”

“Ân! Man tộc!” Quý Tư gật đầu, “Thế lực đã quân bằng với Nam quốc rồi, hiện tại bọn chúng đang cấp tốc mở rộng về hướng Tây Bắc!”

“Nga...” Tịch Ly gật đầu, “Ân, Man vương quả là trưởng thành không ít a!”

“Có điều...” Quý Tư lắc đầu, “Ta nghe nói Man vương rất tàn bạo a, ngược đãi nô lệ, thực sự không từ thủ đoạn để khuếch trương hùng mạnh, sức chiến đấu của Man tộc rất lớn, nhưng lại không thu được nhân tâm a!”

“Cái gì?” Tịch Ly sững sốt, khẽ nhíu mi tâm, “Có thật không?”

“Ân!”

Tịch Ly trầm mặt tính xuống một quả, thả mai rùa ra ngẩng lên nhìn vùng trời Tây Nam, cũng chẳng rõ nhìn cái gì.

Trần Miễn và Quý Tư hai mặt nhìn nhau, thắc mắc Tịch Ly đang làm cái gì, sắc mặt trông cực kỳ khó coi.

Cùng ngày, Tịch Ly mang tâm sự nặng nề ưu tư, ra sân uống rượu giải sầu.

Bóng đêm dần sâu, Tịch Ly ôm bình rượu nằm trên trường kỷ, ngắm bầu trời đầy sao, bất chợt cảm khái một câu, “Nhân tâm khó dò a...”

“Còn có nhân tâm nào người dò không ra a...”

Phía sau đột nhiên có tiếng tiếp lời, thanh âm quen thuộc, nhưng lạnh băng băng, không còn thân thiện như xưa. Bất quá Tịch Ly chẳng màng so đo, đương nhiên cũng không có bất kỳ biểu hiện giết mình hay lúng túng lộ ra, vẫn uể oải ngắm bầu trời.

Kể bước tới từ sau lưng Tịch Ly, chính là Viên Liệt.

Thay bộ triều phục ra, ngồi xuống gần Tịch Ly trên trường kỷ, Diệt Diệt nhận thức, chạy lại vẫy đuôi với Viên Liệt.

Viên Liệt nhẹ nhàng vuốt nó, liếc mắt sang Tịch Ly, thấy hần đang nhìn bầu trời đầy sao, cũng ngẩng mặt lên theo, “Lại nhìn ra được sinh tử của ai rồi? Thần toán?”

Tịch Ly đưa ngón tay lên khẽ xua xua, “Người có biết trên đời này cái gì là mạnh nhất không?”

“Thiên mệnh?” Viên Liệt hỏi.

“Viên Liệt người mà còn sợ thiên mệnh?” Tịch Ly nâng vò rượu uống một ngụm, “Đừng giả vờ thiện lương nữa, chẳng phải người người cần giết người, phạt ngăn sát phạt sao, Viên đại tướng quân?”

Viên Liệt bật cười, “Ta không biết.”

“Phải nói, dưới con mắt người, không có thứ gì đủ mạnh để uy hiếp nổi người a?” Tịch Ly từ tốn quay sang, nheo mắt nhìn Viên Liệt, mỉm cười.

“Say rồi sao?” Viên Liệt thấy biểu tình trên mặt hắn có chút khác lạ, nhin không được hỏi.

“Ừ.” Tịch Ly lắc đầu, “Nói người biết, trên đời này mạnh nhất chính là nhân tâm.”

Viên Liệt khẽ nhủ mày, “Nhân tâm sá gì? Người hẳn cũng không tin cái thứ nhân định thắng thiên mà.”

“Hắc hắc.” Tịch Ly cười hăng hắc, “Trên đời này, lòng dạ của người thông minh nhất trái lại còn không bằng tâm tư của kẻ ngu xuẩn nhất, một khi đã thay lòng, thiên mệnh cũng đổi theo, mệnh của bản thân cũng đổi, kết cục sau cùng, người sẽ ăn năn đến chết! Đó chính là quả báo lão thiên gia dành cho người, người bảo người muốn thắng thiên, thật sự người tưởng người là cái gì?!”

Viên Liệt vốn tưởng Tịch Ly đang chỉ tang mạng hòe[102] để ám chỉ mình, trước giờ miệng mồm hắn chẳng chứa ai, nhưng khẩu khí lúc này, cơ hồ lại không phải vậy...

“Viên Lạc bị phụ thân đánh.” Viên Liệt chuyển đề tài, tiếp lời say của Tịch Ly.

“Àn.” Tịch Ly đưa tay nhẹ nhàng xoa ấn đường, “Đáng đánh! Đánh cũng vô ích, một thân, trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo.”

Viên Liệt nhíu mày, đảo mắt nhìn Tịch Ly, tựa hồ có chút khó hiểu, nhưng sau đó hắn liền âm thầm cân nhắc, thần sắc biểu hiện vẻ bình tĩnh đại ngộ, “Nga...”

“Ha ha.” Tịch Ly ôm vò rượu cười ha hả, chỉ tay vào mặt Viên Liệt, “Tên đầu đất nhà ngươi, trông biểu tình của người kìa, ha ha.”

Viên Liệt bực bội, hỏi hắn, “Là người bảo Tề Diệc đến cầu hoàng thượng hủy bỏ hôn ước của Viên Lạc và Linh nhi ư?”

“Àn đúng!” Tịch Ly cười, “Bất tự không hợp, hơn nữa hai ta bất hòa, Tề gia mâu thuẫn với Viên gia, dĩ nhiên đủ thuyết phục để hủy hôn sự này.”

“Chia rẽ hai người bọn họ có lợi gì cho người?!” Viên Liệt sầm mặt, “Tội tình gì người phải làm chuyện dư thừa.”

Tịch Ly nghiêng mắt quan sát Viên Liệt, chẳng biết có phải vì quá chén hay không, trong mắt Tịch Ly toát ra đôi chút tà dị, Viên Liệt nhìn chăm chú, vô pháp xóa đi cảm giác động tâm, đành phải chuyển dời ánh mắt.

“Người nên cảm tạ ta mới đúng, không thì Viên gia và Tề gia của các người đã trở mặt rồi, người quả là muốn thành toàn cho tiểu súc sinh kia a.” Tịch Ly buông cái vò rỗng.

“Cái gì mà tiểu súc sinh...” Viên Liệt bất bình.

Tịch Ly vừa định hồi đáp một câu, chợt bên ngoài có người báo vào, quan tuyên chỉ trong hoàng cung đến.

Tịch Ly liếc nhìn Viên Liệt, Viên Liệt nhanh chóng tìm chỗ ẩn thân.

Tịch Ly ngẩng mặt cân nhắc trước, đại khái cũng đoán được Trần Tĩnh muốn làm gì, không khỏi lắc đầu cười khổ—Trần Tĩnh này đúng là càng ngày càng có triển vọng!

Quan tuyên chỉ vào tới, truyền chỉ—Đại ý là, gần đây ở vùng núi tây nam Nhạc Đô xuất hiện nhiều sơn phỉ, lệnh Viên Liệt, Ân Tịch Ly lẫn Tề Diệc cùng nhau đi chinh phạt tiểu phỉ.

Tịch Ly tiếp chỉ xong, quan tuyên chỉ liền đích thân nâng hân dậy, cười nói, “Ân đại nhân, hoàng thượng kỳ vọng rất nhiều vào ngài, Viên tướng quân và Tề tướng quân, ai cũng có sở trường riêng nhưng tính cách lại hoàn toàn bất đồng, vì vậy... Ân đại nhân phải, nhất định phải tận lực, hợp tác cùng bọn họ a.”

Tịch Ly gật đầu, bụng nghĩ người dùng ba hoa nữa, chẳng phải là muốn ta nắm lấy cơ hội này gây mâu thuẫn ly gián để Viên Liệt và Tề Diệc thủy hỏa bất dung sao, thật trắng trợn!

Bất quá ngoài mặt vẫn phải nhọc công, Tịch Ly cười ha hả nói với quan tuyên chỉ, “Đại nhân yên tâm, thỉnh nhất định phải hồi báo hoàng thượng, Tịch Ly minh bạch, tuyệt đối sẽ không để hoàng thượng thất vọng.”

“Tốt lắm tốt lắm!” Quan tuyên chỉ lấy trong người ra một hộp gấm, bên trong có chút vàng bạc và ngọc ngà châu bảo, “Đây là hoàng thượng ban thưởng cho Ân đại nhân, biết đại nhân trước giờ thanh liêm, nhưng lại thích mua sách.”

“Nga, đa tạ đa tạ!” Tịch Ly vội vàng tạ lễ, nghĩ bụng Trần Tĩnh là đặt vốn đây, người bỏ nhiều bạc, ta phải “bán mạng” tận tụy, bằng không thật có lỗi với tôn tử cuối cùng của Trần gia người rồi.

71. Chương 71: Người Tính Trời Tính

Phía tây nam Nhạc Đô có một vùng núi, núi cao rừng rậm, thường xuyên gặp nạn sơn phỉ. Hầu như mỗi triều đại hoàng đế đều phải đặc biệt phái người đến dẹp loạn phỉ một lần.

Mấy tháng gần đây, nghe đâu trên núi lại có một bang lớn hợp lại thành phỉ trại, phóng hỏa đánh cướp tàn sát chẳng từ bất cứ việc xấu nào, quan đạo phía tây nam là con đường mà các thương nhân vắng lại nhất định phải băng qua. Luôn luôn bị sơn phỉ ngăn cản, trở thành chướng ngại rất lớn của người đi đường.

Vì thế, nếu lần này Trần Tĩnh không phái, Viên Liệt cũng sẵn sàng xuất binh tiêu diệt đám sơn phỉ kia.

Có điều vùng núi tây nam lắm rừng nhiều núi, địa hình phức tạp, không dễ tấn công! Đám sơn phỉ kia cũng rất cơ trí, vừa thấy có người đem binh mã hoặc người của quan phủ đến, chúng liền biến mất tầm trong núi, chẳng hề lộ diện. Trong núi vừa có cây trái vừa có thú hoang, cầm cự nửa năm không thành vấn đề.

Viên Liệt gần ra trận trái lại chẳng hề nghiên cứu chiến lược kỹ càng, chỉ lo điều động binh lực... Kế hoạch sao, dĩ nhiên đã có Ân Tịch Ly nghĩ.

Cuối cùng chuẩn bị thỏa đáng xong, tới ngày khởi hành, Tịch Ly lại trúng thương hàn, nghe đâu đêm trước ngày xuất quân uống rượu, quá nửa buổi tối ngủ ngoài sân, kết cục nhiễm lạnh mà đổ bệnh.

Hạ Vũ bắt mạch cho hắn, kỳ thực bệnh cũng không nặng lắm, bốc cho vài phương thuốc, khuyên hắn hảo hảo tịnh dưỡng, chớ nên lần qua lần lại nữa.

Trần Miễn lần này cũng đi theo, đặc biệt chiếu cố Tịch Ly. Trần Miễn không phải ngốc, gần đây quan hệ giữa Tịch Ly và Viên Liệt có chút vi diệu, mà Tề Diệc đối Tịch Ly tựa hồ có chút hảo cảm, loạn đến không ra gì. Vừa lúc này Tịch Ly ngã bệnh, nếu như không ai chiếu cố, còn nháo tới mức nào, cho nên hắn cố tình đi theo.

Mặt khác...Tề Diệc cũng hơi phô trương.

Hắn biết Tịch Ly bệnh, bèn đem đến một chiếc mã xa lớn, bên trong đặt noãn lô còn lót cả đệm dày, thành ra chẳng khác gì một gian phòng ngủ được ngựa kéo đi, xa hoa cực độ.

Quý Tư đến đưa tiễn, trông thấy mà nhăn mày, cho rằng như thế sẽ gây ảnh hưởng không tốt. Tịch Ly trái lại khoát khoát tay, “Cứ vậy đi, càng khoa trương càng tốt!”

Viên Liệt là kẻ sau cùng biết Tịch Ly bệnh, lúc thấy đại mã xa hắn liền trách Tề Diệc hồ đồ, thế nhưng vừa vén rèm lên, bắt gặp Tịch Ly thành thành thật thật ngủ trong mã xa, Diệt Diệt thấy hắn ngoác ngoác đuôi, Viên Liệt đành bó tay bật cười, bỗng nhiên giật mình... Nguyên lai Tịch Ly vẫn có thể sinh bệnh.

Cuối cùng, Viên Liệt cũng chỉ phát tay, ban lệnh khởi hành, tiến độ có thể thả chậm, không nên để quá dần xóc.

Đại đội binh mã thẳng tiến vùng núi tây nam.

Đi khoảng chừng nửa ngày, đến buổi trưa ngày thứ hai, rốt cuộc đã tới đồn gác trước núi.

Người dẫn đường giới thiệu với Viên Liệt, khu vực vùng núi này, tổng cộng được chia làm ba phần, thường hay có sơn phỉ lộng hành. Trong đó mặt hướng ra quan đạo là một phần, điểm này ở lưng chừng dốc núi, tại đây sơn phỉ thường núp trong bụi rậm, tùy cơ mạnh động. Vị trí thứ nhì nằm về phía đông ở một mảng rừng bí hiểm, nghe đâu đây chính là con đường huyết mạch để đào tẩu vào núi của bọn sơn phỉ. Sau cùng, cũng là địa điểm tối trọng yếu, thuộc khu vực sâu trong núi, đích thị hang ổ của bọn sơn tặc.

Ngon núi bọn chúng cư ngụ, gọi là Đại Phong sơn. Sở dĩ có tên Đại Phong sơn, bởi vì... ngọn núi này bốn bề núi vây quanh, tựa như bị phong kín giữa núi non trùng điệp, cho nên mới mang tên ấy.

Đại Phong sơn địa thế cực kỳ hiểm trở, dễ thủ khó công. Có người nói núi này gồm ba trại chủ, một kẻ là đại hán tử sức lực mạnh hơn thiên quân, được xưng tụng Sở bá vương chuyển thế, kẻ thứ nhì là một quân sĩ tinh thông địa lý, được xưng Ngọa Long tái thế. Kẻ thứ ba là một mỹ nam tử tinh thông tiên thuật võ nghệ cao cường, được gọi là Lữ Phụng Tiên chuyển thế.

Nghe xong lời giới thiệu của người dẫn đường, Tịch Ly hào hứng cười ha hả, “Sở bá vương, Khổng Minh lại thêm Lữ Bố, hảo thú vị!”

Người dẫn đường cấp mọi người bản đồ chi tiết địa hình vùng núi.

Tịch Ly cầm bản vẽ xem, Viên Liệt thì thảo luận cách thức diệt phỉ với Tề Diệc.

“A... Hắt xì.” Tịch Ly dụi dụi mũi, co người rúc vào chăn nhìn bản vẽ, thực ra là lần đầu tiên tự giác yên tĩnh như thế.

Trần Miễn đem thuốc đã sắc xong lên, cho hán vài quả mơ nhắm thuốc, Tịch Ly chép chép miệng, “Có rượu không?”

“Không được phép uống!” Trần Miễn hung hăng lên lớp hán, “Người sắp thành tửu quỷ rồi, còn muốn uống rượu?!”

Tịch Ly thở dài tiếp nhận chén thuốc, bịt mũi uống một hơi, thầm nghĩ tiểu bạch thố Trần Miễn ngày càng nóng nảy a, phải chăng dạo gần đây ai cũng có thể cười lên đầu Tịch Ly ta mà thị uy?

Trông coi Ân Tịch Ly uống thuốc xong, Trần Miễn cầm chén định rời đi, Tịch Ly bất ngờ gờ tay ngắt một phát lên đùi hán.

“Ai...” Trần Miễn đau điếng, quay đầu nhìn hán đầy ủy khuất.

Ân Tịch Ly nheo mắt cười, tựa hồ rất thỏa mãn, tỏ vẻ bắt nạt người kia thật trắng trợn.

Trần Miễn vô phương tính toán với hán, xoa xoa chân chạy mất, ra ngoài mã xa ngồi đọc sách...

Viên Liệt thấy thế, nhú mày, Tề Diệc cũng quở trách Tịch Ly, “Trần Miễn đặc biệt theo săn sóc người, sao người lại khi dễ hán?”

Tịch Ly nhướn nhướn mày, ngạo nghễ trả lời, “Bởi vì ta nổi hứng! Thích chí thì khi dễ thôi!”

Tề Diệc cùng Viên Liệt rầu rĩ nghĩ thầm trong đầu—Đây là tự người nói đó, hãy nhớ lấy!

“Người nghĩ thế nào về việc đánh lên núi?” Tề Diệc hỏi Tịch Ly.

Tịch Ly ngáp một cái, “Ân? Tiến công lên núi?”

“Đúng vậy!” Viên Liệt nhú mày, “Người vẫn chưa tỉnh rượu ư? Chúng ta đến đây để đánh lên núi diệt phỉ.”

Tịch Ly gãi gãi lỗ tai, trừng Viên Liệt, “Ai bảo không tấn công là không thể diệt phỉ vậy, núi rừng hiểm trở như thế, lũ sơn phỉ ví như chuột ẩn nấp, nếu người tiến sơn thật thì bắt được mấy tên đây? Lại còn dễ rơi vào bẫy hại các tướng sĩ thụ thương.”

Tề Diệc và Viên Liệt liếc mắt nhìn nhau, biết rõ hán là Tịch Ly đã có chủ ý, bèn hỏi, “Vậy... Người nói xem phải làm sao đây?”

“Đơn giản a!” Tịch Ly nhướn nhướn mày, “Trước hết chúng ta khoan động thủ, cứ đấu võ mồm đã!”

“Đấu võ mồm?!” Viên Liệt đoán mãi không ra.

Tịch Ly cười ranh mãnh, để lộ ra thứ biểu hiện lúc khi dễ Trần Miễn, Tề Diệc và Viên Liệt trong lòng hiểu rõ, tên này hán là trúng dịp tâm tình bất hảo, nên muốn lấy bọn sơn phỉ ra trút giận đây.

Dùng xong bữa trưa, Tịch Ly bày giấy viết thư, hăng hái viết một phong thư dài, nhờ Viên Liệt tìm một người dẫn đường thường lui tới ngọn núi, đưa đến nơi hay có sơn tặc hoạt động, đính thư lên thân cây, rồi trở về quân trại.

Viên Liệt hạ đồn trú đóng, dựa theo lời của Tịch Ly, phong kín toàn bộ các tuyến đường chủ yếu trên dưới núi, sau đó phát động đại lượng binh sĩ, tìm hơn trăm hộ săn bắn, đem chó săn lên núi săn thú hái quả!

“Săn thú và hái quả?” Viên Liệt nghe xong lấy làm lạ, “Không tiêu diệt?”

“Ân, ta muốn ăn lâm sản!” Tịch Ly nửa đùa nửa thật phán, “Tìm được thú rừng, từ mẹ tới con gì cũng phải dưỡng cho tốt lên, để già mới được ăn. Mặt khác, thả nhiều chó săn chim ưng các loại vào núi, ngày nào cũng giống trống khua chiêng, quấy nhiễu dã thú, nói chung, đừng để vùng núi này yên ổn là được!”

Viên Liệt bất đắc dĩ, đành phải an bài dựa theo ý kiến của Tịch Ly.

Lại nói về bọn sơn phỉ trên núi.

Ba trại chủ mấy ngày trước nhận được tin Viên Liệt sắp đến thảo phạt, cả đám tụ tập lại cùng bàn luận đối sách. Đều đánh giá Viên Liệt khó đối phó, nghe đâu vị này đã kinh qua trăm trận trăm thắng, bên cạnh đó Viên gia quân của hắn cũng bình hùng tướng mạnh, dũng mãnh thiện chiến. Mà bọn chúng thì cả ngọn núi không quá một nghìn sơn phỉ, đối phó với bách tính thông thường, đánh cướp một đội vũ trang còn thông qua được, muốn đấu cùng quân chính quy, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Đang lúc khẩn trương, lại có kẻ đem thư tới, bảo rằng do người dẫn đường đưa đến ngoài cửa trại, bên trong viết___Ba vị trại chủ thân kính, ký tên Viên Liệt.

“Viên Liệt viết thư cho ta?” Đại trại chủ nhận lấy, hắn là kẻ thô kệch, nên để nhị trại chủ đọc.

Nhị trại chủ mở thư tín đọc, giận đến méo mặt.

“Làm sao thế?” Đại trại chủ cùng tam trại chủ hỏi hắn đọc.

Nhị trại chủ đành đọc lại nguyên văn một lần. Đầu thư, Tịch Ly hỏi han đến mười tám đại tổ tông của ba vị trại chủ nhưng không hề dùng từ ngữ thất thố, vũ nhục nhân cách lẫn chế nhạo hành vi của bọn chúng một cách hết sức văn nhã, xem ba vị trại chủ như thể đồng rạc, hành động của bọn họ là tự sát, thủ hạ của bọn họ là lũ ăn hại.

Văn phong của Tịch Ly sắc xảo, chữ rất lưu loát, mắng đến tận cùng, rồi khuyên ba vị trại chủ, các người khôn hồn mau mau đầu hàng, bỏ xuống núi nghênh cổ chịu phạt, bằng không, cứ ở trong núi mà chờ chết đói đi, đoạn kết cuối thư, Tịch Ly còn bồi thêm ba chữ___ha ha ha!

Chọc ba vị trại chủ giận suýt ngất.

Đại trại chủ đập cái ghế đầu hỏ nổi trận lôi đình, “Khá khen cho người Viên Liệt a, dám sỉ nhục ta như thế, bản vương liều mạng với người!” Nói đoạn, xách thương lên ngựa, xông xuống núi tìm Viên Liệt đại chiến ba trăm hiệp, bị nhị trại chủ ngăn lại.

“Đại vương, nghìn vạn lần đừng để trúng kế khích tướng a!” Nhị trại chủ cũng tương đối khôn ngoan, “Ta nghe đồn lần này Viên Liệt đến thảo phạt, còn có cả tướng gia Ân Tịch Ly, người đó cực kỳ thông minh, lại tính toán như thần! Chúng ta không nên xem thường.”

Đại trại chủ cân nhắc thấy hợp lý, quăng thương, giận giữ hỏi, “Vậy nên làm thế nào? Đánh thì đánh không lại, lẽ nào ở đây chờ chết?!”

“Chờ đợi cũng không hẳn không phải là biện pháp tốt a, dù gì chúng ta vẫn có đầy đủ lương thực trong núi, chờ đến một năm rưỡi chẳng hề gì, còn đại quân của Viên Liệt thì ngày ngày tiêu hao lương thảo...” Nhị trại chủ vừa dứt lời, bên ngoài có người đến báo, rằng Viên Liệt phái đông đảo nhân mã, xua chó săn và chim ưng lên núi, làm kinh động hết dã thú... Hiện tại trên núi vắng bóng dã thú, trái cây cũng bị hái sạch. Lương thực trong kho không cầm quá vài ngày, cứ tiếp tục như vậy, sắp phải chịu đói rồi!

“Lý nào lại như vậy!” Đại trại chủ phẫn nộ, nhị trại chủ lệnh cho đám sơn phỉ đóng quân trong sơn trại, nghìn vạn lần không được xuất môn, việc này cần xem xét kỹ hơn.

...

“Khục khục...”

Trong mã xa rất ẩm áp dễ chịu, gió đêm ở vùng núi cực lạnh, Tịch Ly vừa ra ngoài vận động, trở về liền ôm Diệt Diệt ho khùng khục. Uống thuốc, cũng chẳng khá gì hơn, thoát nhìn Tịch Ly có vẻ tiêu tụy, đến khí lực để mắng chửi kẻ khác cũng phải tiết kiệm.

Trần Miễn lo lắng không thôi, cho người tốc hành đi mời Hạ Vũ, tuy nhiên dù khinh công của Hạ Vũ cao đến đâu, làm sao có thể đến ngay sáng mai được. Mọi người sốt ruột, Tịch Ly trái lại rất thông thả, chung quy vô sự không chết được, tiểu bệnh là cách để tiêu tai hóa giải đại nạn, phải bệnh mới giải được nhiều.

“Tịch Ly.”

Ngay khi đó, rèm mã xa vén lên, Tề Diệc vào tới, tay cầm cháo nóng, “Ăn chút gì chứ?”

Tịch Ly nhác thấy cháo sền sệt thì nhũn mảy, một điểm muốn ăn cũng chẳng có, chui vào trong chăn không chịu ra.

“Tịch Ly...” Tề Diệc muốn khuyên hấn ăn đôi chút, thế nhưng Tịch Ly khước từ, miệng mất vị giác, trông thấy loại cháo dinh dính kia đã muốn nôn!

Kết cục bất đắc dĩ, Trần Miễn đành phải kéo Tề Diệc ra ngoài, để Tịch Ly nằm nghỉ chốc lát.

Tịch Ly đang mơ mơ màng màng ngủ, cũng không biết ngủ được bao lâu, chợt nghe được một mùi hương bay đến. Mấy ngày nay chẳng hề ăn uống, chỉ mỗi hương thơm này, bỗng nhiên khiến Tịch Ly thấy đói bụng! Chui khỏi chăn nhìn, nhận ra bên cạnh có một người, tay cầm khúc xương đang dụ Diệt Diệt.

Tịch Ly ngẩng mặt nhìn kỹ___Viên Liệt!

Viên Liệt quay lại bắt gặp hấn tỉnh, vầy vầy khúc xương trong tay, “Có đói bụng không?”

“Sao ngươi lại ở đây?” Tịch Ly liếc qua thấy hấn cầm cả thỏ nướng lẫn rượu, tắc lưỡi.

Viên Liệt đặt thịt nướng và rượu xuống trước mặt hấn, “Đừng giả chết nữa, ăn no là khỏe ngay thôi.”

Tịch Ly nhếch khóe miệng, một tay nướng thịt một tay hơ dao nhỏ, vừa ăn vào, lập tức tinh thần phấn khởi gấp trăm lần.

Viên Liệt bên cạnh gác chân nhìn hấn, “Hôm nay trên núi đưa về rất nhiều đồ rừng, đám quan binh đều đang ăn thịt nướng, núi này rừng rậm rau quả đại nhiều, lâm sản rất phong phú.”

“Ăn, ăn ngon thật.” Tịch Ly gật đầu, “Ngươi cho binh sĩ đến đầu các yếu đạo lớn nhóm bếp hầm canh thịt hấp màn thầu, mỗi ngày ăn uống thỏa thích! Rồi tiếp tục phái người trở lên núi kêu gọi đầu hàng, bảo rằng chỉ cần đầu hàng sẽ được xóa bỏ tội làm sơn tặc, có tiền thưởng. Nếu có thể giết ba tên trại chủ để quy hàng, phong quan phong tước!”

Viên Liệt nghe xong cười chẳng ngừng, “A... Để bọn chúng tàn sát lẫn nhau? Kế sách này thật đáng khinh.”

“Chiêu độc địa đối phó người độc địa mà.” Tịch Ly uống một ngụm rượu, “Ăn! Quả là phải uống rượu ăn thịt thì người mới khỏe a. Bọn họ mà sớm cho ta uống rượu, bệnh của ta đã khỏi rồi.”

“Thế mới nói, bọn họ vẫn là bọn họ, ta là ta.” Viên Liệt cười vươn tay vén tóc giúp Tịch Ly, “Kẻ hiểu ý người nhất, vẫn luôn là ta.”

“A.” Tịch Ly cười gượng đôi tiếng, “Viên đại tướng quân quả thật rất tự tin a.”

“Không phải tự tin.” Viên Liệt thu dọn mâm, đồng thời rút khăn đưa Tịch Ly lau miệng, “Mà sự thật chính là như vậy!”

72. Chương 72: Tính Toán Chặt Chẽ

Tịch Ly mặc sức vui thú, kết quả của việc uống rượu ăn thịt rừng luôn miệng là khi Hạ Vũ đến nơi, cơn cảm mạo đã khỏi hấn.

Hạ Vũ đi một chuyến tay không tính bỏ về, bị Tịch Ly giữ lại, “Ngươi tới vừa đúng lúc, làm phiền chút nha!”

Vì lẽ đó, Hạ Vũ bị Tịch Ly phủ phàng đẩy lên núi, trợ giúp hạ được... Trên núi có bao nhiêu nguồn nước chủ yếu, hạ thuốc xổ toàn bộ! Binh sĩ phục sẵn tại hạ lưu nơi giao với sông ngòi chảy vào nông thôn thả giải được, để đảm bảo chỉ có sơn tặc trên núi ngày ngày uống phải nước có thuốc xổ.

Đám sơn phỉ vốn chẳng có gì để ăn, đành phải uống nước dần bụng chịu đói cả ngày, không ngờ trong nước còn nhiễm thuốc xổ, ai nấy uống xong đều bị thổ tả, toàn thân vô lực.

Đã vậy thời điểm này, dưới chân núi còn có cả đoàn quân mặc sức ăn uống, hương thơm lan tỏa mấy dặm, đến thôn dân vùng lân cận cũng chạy đến chia một chén canh. Viên Liệt cho mời một đầu bếp tới nấu nướng, theo lời Viên gia quân, thượng cấp của Viên gia quân không đến để bắt cướp, mà là đến ăn uống dưỡng béo.

Gần một nửa số sơn tặc không kham nổi, vừa nghe chiêu thư an bài của binh sĩ dưới chân núi, liền chạy xuống ngay, uống giải được lãnh cơm ăn, cùng nhau tập hợp, chờ được huấn luyện xong sẽ gia nhập biên chế quân đội.

Tịch Ly chỉ việc nằm dài trong mã xa, uống rượu đọc sách cả ngày.

Trước mắt đã tới nửa tháng, lâm sản trên núi sắp nhanh chóng bị quân binh ăn hết, Viên Liệt hơi mất kiên nhẫn, bước lên xe, trông thấy Tịch Ly nằm nhôai ra, ôm Diệt Diệt đã béo hơn một bậc vào lòng.

“Tịch Ly, còn bao lâu nữa?” Viên Liệt ngồi xuống, lo lắng hỏi, “Ta thấy đám sơn tặc trên núi hẳn là đang hấp hối đi? Không phải đám sơn tặc vừa mới đến quy hàng cũng nói thế sao, trên núi thiếu lương thiếu nước, hầu như chẳng mấy ai cầm cự được nữa!”

“Àn.” Tịch Ly gật đầu, không nói thêm gì.

“Tiếp theo sao?” Viên Liệt thúc thúc hấn, “Hay là chúng ta tiến công lên núi đi?”

“Àn? Người nói cái gì?” Tịch Ly bày ra thái độ khịch người tức chết miễn đền mạng, lơ mơ hỏi, tựa như chẳng hề nghe hấn nói.

“Ta hỏi người, rốt cuộc có kế sách gì a, ta xa kinh thành đã lâu, e sẽ có chuyện chẳng lành!” Viên Liệt khẩn trương, “Mau diệt xong sơn phỉ ở đây, chúng ta phải trở về kinh thành a!”

“Ha ha, người gấp cái gì vậy?” Tịch Ly thích thú nhìn Viên Liệt.

Viên Liệt nhíu mày, im lặng, ngồi xuống cạnh hấn, “Đã biết rõ hà tất phải hỏi?”

“Không a, ta đâu biết.” Tịch Ly thản nhiên lắc đầu, “Người không chịu giải thích rõ ràng cho ta, làm sao ta hiểu được a.”

“Người cũng biết tình hình hiện nay rất khẩn cấp, mấy ngày trước phía Nhạc Đô báo tin tới, bảo gần đây Hoàng thượng đang điều binh khiển tướng, cực lực phong quan tiến chức cho đám thân tín của hấn. Trên phương diện khác, chẳng biết hấn nghe tay quỹ đạo sĩ kia nói cái gì, cả ngày luyện đan uống được... Có người nói hấn còn hành phòng mỗi ngày, muốn nhanh chóng làm quý phi mang long chủng!”

Tịch Ly nghe xong cười không ngớt.

“Còn nữa, phía Man vương tại tây nam, thế lực đã cường thịnh, tuy nghe đồn hấn trở thành bạo quân, nhưng thực lực tăng là thực tế không thể phủ nhận.” Viên Liệt nói đến đây, lại nhận ra Tịch Ly hơi biến sắc.

“Ai...” Tịch Ly khẽ thở dài một tiếng, “Man vương biến thành bạo quân, ta nghĩ có thể Tương Vân đã xảy ra chuyện gì đó, hay phải nói, ai đó đã gây mâu thuẫn tình cảm của bọn họ? Con người Man vương quá bốc đồng, tính tình của Tương Vân thì quá thiện lương... Thật đáng tiếc.”

“Vì sao lại nói như thế?” Viên Liệt khó hiểu.

Tịch Ly mỉm cười, thế nhưng nét cười có chút bất đắc dĩ, “Người và Man vương kỳ thực có điểm giống nhau, có thể tiếp nhận rất nhiều việc, duy chỉ không dung thất bại. Kể cànng hiểu thắng, thì càng đặt nặng vấn đề thắng bại vô nghĩa, cái gì cũng muốn tranh giành. Những kẻ như vậy đều mạnh, bọn họ sẽ vì thắng lợi mà nỗ lực không ngừng. Người có tài, lại có bản lĩnh, nghiêm nhiên có thể đạt được những thứ kẻ khác

không đạt được, muốn công thành danh toại cũng dễ như trở bàn tay! Chỉ tiếc, trên đời này chuyện duy nhất không thuận nhân ý chính là hai chữ cảm tình, người nỗ lực nhiều bao nhiêu, càng thấy ít bấy nhiêu. Càng trân trọng một người, lại càng cảm thấy hắn chưa trân trọng mình đủ, luôn luôn lấy nỗ lực của bản thân ra so với sự hồi đáp của đối phương, về lâu dài, sẽ mất quân bình...”

“Đây cũng là chuyện thường tình a.” Viên Liệt thần nhiên nói, “Nếu thực sự yêu loại người đó, hẳn là phải khoan dung, dù gì con người ít nhiều phải có vài khuyết điểm.”

“Khoan dung đích xác là một chuyện, thế nhưng khả năng gánh chịu thương tổn của mỗi người có hạn.” Ân Tịch Ly bình thần nói, “Yên lặng chịu đựng là thói quen của loại người ôn hậu hòa nhã như Tương Vân, hẳn vẫn luôn nhẫn nại. Sự nhẫn nại ấy, ai không thấu hiểu sẽ bỏ qua mà liên tục gây tổn thương, thẳng đến...”

“Thẳng đến cái gì?” Viên Liệt hỏi.

“Có kết quả hay không thì ta không biết.” Tịch Ly thở dài, “Chỉ biết là, một khi mất đi, sẽ có rất nhiều việc phải hối hận không thôi.”

“Người muốn nói...”

“Ai, cho nên ta ghét nhất điểm này.” Tịch Ly đứng dậy, “Những kẻ một lòng truy cầu quyền lực thoát nhìn rất thu hút, kỳ thực cũng rất tệ hại.”

Viên Liệt nhíu mày, “Người đang ám chỉ cái gì sao?”

“Người nghĩ thái quá rồi.” Tịch Ly vén rèm lên ra ngoài, “Ta chỉ đơn thuần thích người như Tương Vân, có chút cảm khái, người tốt, cần phải biết điều mà hảo hảo quý trọng, bằng không sớm muộn gì cũng sẽ bị vuột mất.”

Nhảy xuống mã xa, Tịch Ly liền thấy Trần Miễn đang cầm một nồi canh đến, “Ăn đại ca, ăn chứ?”

“Không ăn đâu, tiểu thổ tử, người ăn đi, để gầy đói sẽ có người đau lòng đó.” Tịch Ly vươn tay xoa xoa đầu hắn.

Trần Miễn đỏ mặt chạy mất.

Hạ Vũ phờ phạt trở về, “Ta hầu như đã làm xong rồi, bao giờ hành động?”

“Lập tức tiến hành.” Tịch Ly đáp.

“Hành động cái gì?” Viên Liệt nhảy từ mã xa xuống, vừa nghe thấy hành động có chút mù mờ, nhớ không lầm bản thân hắn mới là người chỉ huy, có hành động cư nhiên lại không biết?!

“Người bớt quẩn.” Ân Tịch Ly vươn tay đẩy hắn trở về xe, “Giết gà dùng dao mổ trâu, bên này ta có thể không tổn thất binh nhất tốt diệt sạch sơn tặc, Viên Liệt người không phải để dùng vào chuyện diệt phỉ, nhân cơ hội ngàn năm khó gặp lúc này, bình tâm lại hảo hảo suy nghĩ một chút đi.”

“Ta cần nghĩ cái gì?” Viên Liệt có chút nghĩ không thông.

“Đến nghĩ cái gì cũng không biết, người đích thực nên hảo hảo ngẫm lại.” Tịch Ly phất tay với Hạ Vũ đang chờ, “Dựa theo kế hoạch trước đó mà làm, để các tướng sĩ ăn xong vận động vận động, không thì sẽ phát phì hết đi nổi.”

Mọi người tản đi lo thực hiện, Trần Miễn bồi Diệt Diệt ăn gì đó.

Tịch Ly cũng định xoay người chạy, Viên Liệt với tay níu hắn.

Tịch Ly quay đầu về, hai mắt tương giao, Viên Liệt đột nhiên hỏi, “Người nghĩ, có ngày ta sẽ hối hận sao?”

“Ta cũng không như Tương Vân, chẳng phải kẻ được lòng người.” Tịch Ly cười lạnh lùng, “Lúc nên rời đi ta sẽ đi, vì vậy người may mắn hơn so với Man vương.”

“Người đi rồi ta còn may mắn?” Viên Liệt nhíu mày, “Ý người là, thời điểm nguy khốn người sẽ từ bỏ ta? Chứ không phải là không rời không bỏ sao?”

“Từ bỏ người không chút do dự.” Tịch Ly nhếch miệng, vung tay áo, “Vì vậy người nên có chừng mực, sở dĩ ta lưu lại nơi đây làm mọi thứ, chẳng vì cá nhân ai, chỉ là do lão tử cao hứng.”

Nói đoạn, Tịch Ly bỏ qua Viên Liệt sắc mặt ngạc nhiên đang tựa bên hông xe, hướng phía trước nơi Viên gia quân tập kết mà đi.

Viên Liệt vừa nghĩ những lời Tịch Ly nói ra đầy ẩn ý, cùng lúc... lại hiểu kỳ hấn sẽ dùng phương pháp gì để binh bất huyết nhận[103] mà tiêu diệt toàn sơn phủ kia.

Trở về trong xe, Viên Liệt nằm ngửa mặt trên tấm thảm lông dê êm ái, ngắm hoa văn khắc trên trần xe... Ở giữa mấu nối có mắc một nút Như Ý kết hồng sắc, rũ xuống, khẽ lay động theo làn gió nhẹ thoảng vào từ bên ngoài.

Tâm trí Viên Liệt trống rỗng, chăm chăm xuất thần nhìn trần xe, hấn nên nghĩ về cái gì đây?! Trần trọc mấy lần, nghĩ tới nghĩ lui trước mắt chỉ thấy khuôn mặt Tịch Ly ẩn hiện.

Lần đầu tiên, Viên Liệt vô duyên vô cớ nghĩ đến...

Giả sử, một ngày nào đó, hấn lên làm hoàng đế, tọa vững giang sơn, sát cánh bên mình sẽ là ai đây? Là phi tần xinh đẹp trong hậu cung, dưới gối đông đảo con nối dòng, hay là tên Ân Tịch Ly bá đạo kia, vĩnh viễn không coi hấn ra gì.

Hay là, có một ngày, hấn tranh đoạt giang sơn bất thành, hai bàn tay trắng lưu lạc giang hồ, nhưng kỳ thực lại tiêu điều tự tại. Nghiễm nhiên, nếu có Tịch Ly bên cạnh bầu bạn, thế càng thú vị hơn.

Càng nghĩ càng kỳ quặc, Viên Liệt bỗng nhiên bật cười, rốt cuộc lòng hấn muốn sao đây? Được giang sơn, mất giang sơn nguyên lai bản thân hấn đều xem như chuyện đơn giản, thế nhưng không có Ân Tịch Ly bên người bầu bạn, hấn lại không muốn nghĩ đến.

Ở vào tình huống nào, Tịch Ly sẽ “không chút do dự” từ bỏ hấn, rời đi đây? Vừa phải thôi a...

Có lẽ phiền muộn nên bận tâm khó ngủ a, nghĩ mãi, bỗng nhiên Viên Liệt thấy mỗi một, đang lúc mắt sụp xuống chuẩn bị chìm vào mộng, xa xa vọng đến một trận kèn lệnh cùng tiếng trống trận như sấm dội.

Viên Liệt giật mình tỉnh giấc, xoay người đứng ngay dậy, vén màn ra ngoài xem, nhú mào___Tịch Ly an tọa trên thành xe đọc sách, phía trước một nghìn binh sĩ vây núi, hướng lên núi giống trống kua chiêng, hô đánh hô giết.

“Người... Đây là đang làm gì vậy?” Viên Liệt không kìm được hỏi.

Tịch Ly quay lại nhìn hấn, “Người suy nghĩ kỹ càng chưa?”

Viên Liệt thành khẩn lắc đầu, “Nghĩ không thông, ta đâu có thông minh như người.”

“Viên tướng quân đừng quá khiêm nhường.” Tịch Ly cười đến vân đạm phong khinh, “Đám binh sĩ ăn no bất động không tốt cho thân thể, cho nên ta bảo bọn họ mỗi ngày giả vờ công sơn mười lần, chọn giờ tùy ý.”

“Nga... Dùng kế nghi binh, tiêu hao thể lực quân địch, tiêu mòn ý chí sao?” Viên Liệt bật cười, “Loại kế sách bản này cũng chỉ có người mới nghĩ ra được, đám sơn tặc kia đã mất ăn, nay phỏng chừng còn thêm mất ngủ, cả ngày bị giày vò từ thể xác đến tinh thần. Người cũng ác lắm, ý đồ hiếp yếu.”

“Chiến tranh chẳng phải là thế sao.” Tịch Ly nhún nhún vai.

Viên Liệt với tay kéo người kia vào trong xe, Tịch Ly gạt tay hấn đi, “Không hứng thú.”

“Ta đưa người vào trong nghỉ tránh trúng gió, vẫn chưa bảo người vào làm gì, cần cái gì hứng thú?” Viên Liệt bốn cột nhìn hấn.

Không ngờ biểu tình trên mặt Tịch Ly vẫn thản nhiên, phản vấn, “Thật không, nếu thật quả là rất đáng tiếc, ta vốn tưởng người muốn làm gì ta chứ.”

“Làm cái gì?” Viên Liệt hiện tại càng không chịu thả hấn ra, đơn giản kéo hấn vào trong mã xa, hạ rèm xuống nhìn hấn, “Bệnh qua một trận càng gây đi, hảo hảo ăn nhiều, đừng uống rượu cả ngày.”

Tịch Ly nhìn hần cười, tìm một vị trí thoải mái trong xe nằm xuống, bảo, “Xoa bóp tay chân cho ta đi, ngồi xe suốt ngày, mỏi.”

“Xoay lưng lên, ta nắn cho ngươi.” Viên Liệt lật Tịch Ly lại, đưa tay nắn vai cho hần.

“Viên tướng quân, làm thế phải chăng sẽ đánh mất uy nghiêm tướng quân của ngươi?” Tịch Ly áp đầu vào gối, nghiêng mắt nhìn Viên Liệt, “Hai bàn tay của đại tướng quân, chính là để phò giang sơn đoạt thiên hạ, nắn vai đâm lưng cho ta, ta sợ không đâm được nổi.”

“Cái miệng ngươi không yên tĩnh được lúc nào sao?” Viên Liệt cúi đầu, tăng lực vào tay nắn vai cho Tịch Ly, thấy mặt hần lộ ra vẻ thoải mái, trong lòng thỏa mãn. Cúi đầu nói vào tai Tịch Ly, “Thoải mái cũng cố mà kim, đừng lên tiếng a, kêu ra sẽ khiến người khác hiểu lầm đó.”

“Kêu thế nào?” Tịch Ly cười ranh mãnh hỏi hần.

Viên Liệt đưa tay ngắt nhẹ một cái vào sườn hần.

“A!” Tịch Ly la lên một tiếng, Viên Liệt ghì hần lại, cười nói, “Chính là như thế đó.”

73. Chương 73: Một Thân Đồ Ky

Tịch Ly một phen xuất mưu, kết quả đâm sơn phỉ trên sơn trại bị nhào nặn đến sức cùng lực kiệt, sống không bằng chết.

Bọn chúng ban đêm không dám ngủ, ban ngày chẳng có ăn, nước còn bị hạ được không dám uống. Lúc này quả là sắp bị giày vò chết... Nhân mã của Viên Liệt vừa nổi trống nghi binh, vừa hưởng thụ thịt cá, cứ thế làm âm ỉ đến hết ba ngày, toàn bộ sơn trại suy sụp triệt để.

Ân Tịch Ly lệnh cho phó tướng của Viên Liệt đem quân lên núi, chẳng cần tốn nhiều sức đã lôi đám sơn tặc từ trại chủ đến tiểu binh tiểu tốt, không chừa một tên bắt trọn, giải về chữa bệnh trước. Mấy tay trại chủ còn vô tư hơn, lúc bị bắt đại khái đã thực sự mệt không chịu nổi, lăn ra ngủ khò, gọi kiểu gì cũng không tỉnh.

Vừa dậy liền quỳ dưới chân Tịch Ly xin tha mạng, Tịch Ly gõ đầu trại chủ, hỏi, “Còn muốn sống không?!”

“Muốn a!” Trại chủ dập đầu, “Đại nhân tha bọn ta một mạng a, bọn ta nhất định tu sửa.”

Tịch Ly cười, khẽ nói với hần, “Ngươi làm theo lời ta nói, thì đâu cần chịu như thế...”

Nói xong một trận, sơn phỉ nhất mực ghi nhớ, rồi bị lôi xuống nhốt với nhau, tu tĩnh vài ngày.

Viên Liệt quả thực nghe theo Tịch Ly, ở một mình trong xe nghiền ngẫm đến ba ngày.

Chạng vạng ngày thứ ba, nhiệm vụ đánh sơn trại căn bản đã kết thúc, Tịch Ly thấy khá ổn, bèn vén rèm xe, tiến vào trong xem Viên Liệt.

Chỉ thấy Viên Liệt đang khoan chân ngồi, trông như thể đang ngồi thiền.

“Uy.” Tịch Ly vỗ hần một phát, “Ngồi thiền sao? Ngươi có làm trầm trọng hơn cũng chẳng nghĩ thông suốt được gì, lực căn sắp thanh tịnh đủ để đi làm hòa thượng rồi.”

“Ta làm hòa thượng, ngươi chịu sao?” Viên Liệt cười hỏi ngược Tịch Ly.

Tịch Ly nhún nhún vai, “Ta không hề gì, hòa thượng không thể làm hoàng đế, tùy ý ngươi thôi.”

“Ta đã nghiệm ra không ít chuyện.” Viên Liệt bỗng nhiên lên tiếng, nghiêm túc nói.

“Nga?” Tịch Ly cười cười, “Nghĩ thông suốt cái gì rồi?”

Trầm mặc một hồi lâu, Viên Liệt nói, “Ta cần một đối thủ!”

Tịch Ly mỉm cười, “Ân?”

“Một đối thủ thật mạnh!” Viên Liệt lạnh lùng nói, “Bao giờ trở về, chúng ta cần phải giúp Man vương gây dựng thế lực!”

“Làm như vậy, người không cảm thấy có điểm đề tiện sao?” Ân Tịch Ly cười ranh mãnh.

“Chiến tranh không câu nệ lấy dài dấp ngắn, hiện tại Trần Tình cho rằng chỉ có ta muốn đoạt giang sơn của hần, cho nên đối ta địch ý rất nặng, mình thương dễ tránh ám tiễn nan phòng, ta phải cho hần biết, dù trên thế gian này không có Viên Liệt ta, cũng còn kẻ có thể đoạt giang sơn của hần.”

Tịch Ly gật đầu, “Tốt, đã nghĩ đến việc tạo một địch nhân giả chưa?”

Viên Liệt ngăn người, hỏi, “Có dã tâm và thực lực như thế, ngoài Man vương còn ai nữa?”

Tịch Ly nhìn hần một lúc, “Kẻ bên cạnh người.”

Viên Liệt nhíu nhíu mày, “Tề Diệc?”

Tịch Ly ngược mặt lên trời.

“Tiêu Lạc cũng không được.” Viên Liệt thở dài, “Kỳ thực tay quốc sư Quế Thiệu Nghĩa kia rất quý quyết, chẳng biết hần có ý đồ gì.”

“Bên cạnh người vẫn còn một người đó.” Tịch Ly nhắc nhở Viên Liệt, “Hần cũng bưng bưng dã tâm a.”

“Ai?” Viên Liệt nhìn Tịch Ly.

“Tự người nghĩ đi.”

Viên Liệt vuốt cằm, chẳng biết có phải là nghĩ không ra thật không, hay có ý muốn trêu Tịch Ly, “Không nghĩ ra a, người gợi ý gợi ý... A, đừng nói chính là người!”

“Đi chết đi.” Tịch Ly đập Viên Liệt một cước, xoay người định bỏ ra ngoài, “Quên đi, mặc kệ người.”

“Người muốn nói Viên Lạc a?”

Tịch Ly vén màn xe lên, Viên Liệt đã nói trúng rồi.

Tịch Ly dừng lại, ngồi bất động tại cửa mã xa, “Người thấy sao?”

“Chuyện của hần... để sau hần tính.” Viên Liệt thản nhiên nói, “Ta tự có chừng mực.”

Tịch Ly bĩu môi, nói thầm một câu, “Người có chừng mực cái rắm.”

“Cái gì?” Viên Liệt không hiểu lắm, thấy Tịch Ly mất hứng muốn bỏ đi, bèn cười hỏi hần, “Tịch Ly...”

Ân Tịch Ly nhảy xuống xe, quay đầu đảo mắt quan sát hần.

Viên Liệt thả lỏng người, dựa vào thành xe, chống cằm nhìn hần, “Người cứ như thể đang ghen.”

Tịch Ly giật giật khóe mắt, đột ngột ngồi xổm xuống, nhặt lên hai hòn đất, hung hăng ném về phía Viên Liệt, vừa chơi vừa chửi!

Náo loạn xong xuôi, Viên Liệt phái tham báo về Nhạc Đô, bẩm báo sơn phỉ đã bị diệt, hần cùng Tề Diệc một mạch khai hoàn hồi triều, giải theo mấy trăm sơn phỉ bị bắt sống, đình đám trở lại Nhạc Đô.

Trên đường về, Tịch Ly cho gọi đám đầu lĩnh sơn phỉ đến, hỏi bọn chúng, vì sao lại tụ tập làm việc ác, nơi đây tuy nhiều người qua đường vắng lai, nhưng dù gì cũng là dưới chân thiên tử, sao không đi xa một chút?

Đầu lĩnh sơn tặc kể trước đây hần gặp một đạo sĩ rất lợi hại trên đường, nhìn thấu thiên thời địa lợi, bảo rằng núi này là phúc địa của hần, nên mới an doanh trát trại tại đây.

“Vậy đạo sĩ đó trông như thế nào?” Tịch Ly từ trong lòng, ngấm dựa vào trí nhớ phát họa ra bộ dáng của Quế Thiệu Nghĩa, vẽ cho hần xác nhận.

Sơn tặc xem qua xem lại, bảo là có điểm giống, nhưng cũng có chỗ không giống.

Tịch Ly cân nhắc một hồi, vẽ thêm hai chòm râu vào bức họa...

“Ai! Chính là hần!” Sơn phỉ cùng đám sơn tặc phía sau nhất mực xác nhận người đó chính là Quế Thiệu Nghĩa.

Viên Liệt nhìn sang Tịch Ly, Tịch Ly cho đám sơn phỉ lui ra, cúi đầu im lặng.

“Đám sơn tặc này tồn tại đã lâu, Quế Thiếu Nghĩa bắt đầu âm mưu sớm như vậy sao? Mục đích là gì?” Viên Liệt nghĩ mãi không thông.

“Ân...” Tịch Ly gật đầu nghĩ ngợi, trận này cơ hồ chỉ tiêu diệt được một nước cờ Quế Thiếu Nghĩa đã an bài, đợi khi thích hợp sẽ dùng đến, dù tung ra không mấy hiệu quả, cũng kéo dài được thời gian, nhưng đến tột cùng là vì cái gì đây? Phải cẩn trọng đề phòng mới được.

...

Rất nhanh, mọi người đã về đến Nhạc Đô.

Vào cửa thành đúng buổi trưa, Nhạc Đô vẫn là chốn phồn hoa bậc nhất, Tịch Ly ngồi ngay rìa mã xa, trong lòng ôm Diệt Diệt, bên cạnh là Trần Miễn, trông ra ngoài cửa sổ.

“Chắc?” Tịch Ly ngẩng người qua lại hai bên đường, thương nhân đặc biệt đông, bèn hỏi Trần Miễn, “Hôm nay là ngày mấy a? Người đông như thế?”

“Nga, vào thời điểm này chắc là hội chợ Nhạc Đô, hằng năm đến dịp này, thương nhân khắp nơi sẽ đem hàng hóa tập hợp về Nhạc Đô buôn bán, bách tính Nhạc Đô thì đổ xô ra tìm của hiếm lạ, chính thức hẳn là bắt đầu từ hôm qua, duy trì liên tục trong mười ngày!” Trần Miễn cười nói, “Ân đại ca, người cũng nên dạo quanh, tìm sách cổ chi đó.”

“Thật sao?” Tịch Ly nghiêng đầu, cảm thấy rất thú vị, trong đầu nảy ra một dự định, gọi Hạ Vũ tới.

Hạ Vũ đến gần, ngồi xuống nghe Tịch Ly thì thầm một trận xong, nhăn trán khó chịu, “Ta nói người còn chưa đủ thất đức a? Người không nghĩ theo cách của người bình thường được sao? Không nên cho ra những ý tưởng phá hoại như vậy!”

Tịch Ly cũng nhăn trán, “Hạ Vũ, thứ biểu hiện người đang dùng hảo quái, ngữ điệu hệt như một đại thúc, lại nói với vẻ mặt giống tiểu hài nhi!”

“Phốc...” Trần Miễn nhin không được, lấy tay che miệng, tự biết lúc này cười thì quá thất thố, hơi áy náy nhìn Hạ Vũ.

Hạ Vũ hận đến nghiêng răng, độc địa ngắt cánh tay Tịch Ly.

“A!” Tịch Ly đau đến nảy người, vội vàng che cánh tay, “Quân tử động khẩu bất động thủ!”

“Dùng lời với người vô ích!” Hạ Vũ phẫn nộ xoay người, chỉ muốn thoát khỏi Tịch Ly đi làm việc, Tịch Ly đột nhiên hỏi, “Ai!”

“Ân?” Hạ Vũ quay lại nhìn hắn.

“Người như vậy... sẽ tiếp tục cả đời như vậy sao, về sau còn lớn lên được không a?” Tịch Ly khẽ hỏi.

Hạ Vũ chép miệng, “Lão tử trường sinh bất lão, ngưỡng mộ a?”

“Ngưỡng mộ cái đầu người!” Tịch Ly chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Vì một nam nhân, đáng sao?!”

“Người quân...”

Hạ Vũ còn chưa dứt lời, bỗng nhiên hai mắt chăm chú nhìn ra ngoài.

Tịch Ly và Trần Miễn liếc mắt nhìn nhau, gác cầm lên hai bên vai Hạ Vũ ngóng ra ngoài, trông theo hướng nhìn của hắn... Phát hiện tại cửa chính của một tòa lầu, Tiêu Lạc đang đứng ngay đó, trò chuyện với một thiếu niên. Thiếu niên kia cả đầu tóc dài màu mận đỏ bắt mắt dị thường, da trắng như tuyết mi mục tuấn tú, nghiêm nhiên tuyệt đẹp. Hai người đứng cạnh nhau cười cười nói nói, điệu bộ trông rất thân thiết...

Tịch Ly lui ra, bày mặt quỷ với Trần Miễn, Trần Miễn cũng nhìn qua Hạ Vũ, nhận ra sắc mặt hắn rất khó coi.

Đại quân của Viên Liệt đang rầm rộ tiến vào thành, vừa vào đến nơi liền hợp với quân đến mừng bọn họ chia làm hai đường. Hấn cùng Tề Diệt dẫn binh mã hướng về quân doanh phía tây thu xếp, nhóm Tịch Ly ngại theo đại đội người phiền phức, bèn tự đánh xe đi trước... Cho nên cũng không khiến người khác chú ý.

Tiêu Lạc vẫn chưa phát hiện ra bọn họ, cũng không rõ hấn nói gì hay ho, làm cho thiếu niên kia cười nghiêng ngả, khuôn mặt trắng nõn hiện lên vài mảng ửng hồng, Tiêu Lạc còn đưa tay đỡ, giúp hấn chỉnh trang tóc, kéo vào bên trong nhà trọ.

Hạ Vũ phát tay buông màn.

“Dừng xe!” Tịch Ly đột ngột lên tiếng.

Trần Miễn tròn mắt ngó Tịch Ly, như muốn hỏi ____Người muốn làm gì a?

Tịch Ly cười, vươn tay tóm Hạ Vũ, “Ai, đi ăn không, đói chết được!”

Hạ Vũ nhú mày, “Chẳng phải đợi về đến nhà sao? Người về nhà mà ăn!”

“Trong nhà không có thức ăn, trái lại còn có một ‘cây’ ăn!” Tịch Ly nhớ đến lão Tước Vĩ, đưa tay nhấc vật áo xuống xe, khoát tay với Trần Miễn, “Tiểu thổ tử, người đưa Diệt Diệt về trước đi gặp Quý tướng báo bình an, nhẩn là ta ăn rồi sẽ về, đợi đến ngộ nhóm Viên Liệt dàn xếp binh mã xong, ta sẽ đến cùng tiến cung diện thánh.”

“Nga... Hảo.” Trần Miễn đáp lời, Tịch Ly liền kéo Hạ Vũ đi.

“Tính làm gì?” Hạ Vũ cau mày nhìn hấn.

“Làm gì sao?” Tịch Ly cười hí hửng, “Bắt gian thôi!”

“Ta...” Hạ Vũ cảm thấy nực cười, “Người bệnh a, người cũng thừa biết hấn có tật gì rồi, ta không để ý.”

“Người không để ý nhưng ta để ý a!” Tịch Ly lắc đầu, “Ta chịu tổn thất lớn như thế, không thể bỏ qua tiểu bạch kiểm kia được!”

“Hả?” Hạ Vũ không nghe rõ.

“Người xem... Người và ta cùng lắm chỉ ở chung được ba mươi năm!” Tịch Ly tặc lưỡi đôi ba tiếng.

“Tại sao?” Hạ Vũ hoảng hốt, lẽ nào Tịch Ly tính ra được mệnh số gì đó, một trong hai người bọn họ chỉ sống được đến ba mươi tuổi?!

Tịch Ly thấy hấn khần trương, trái lại bị hấn gây buồn cười, đưa tay gõ gõ vai hấn, cười nói, “Đến lúc hai ta quá ba mươi tuổi, người đừng để ta trông thấy người nữa!”

Hạ Vũ sững sốt, “Vì sao?”

“Người nghĩ a, quá ba mươi tuổi ta đã thành đại thúc rồi, người còn non như thế, lão tử thấy người sẽ chướng mắt đến mức nào a! Đợi đến bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi, tám mươi tuổi, càng nhìn người càng gai mắt...”

Hạ Vũ tức đến méo mặt.

“Ta vốn muốn cùng người uống rượu tán chuyện làm huynh đệ cả đời.” Tịch Ly bĩu môi, “Người vì một tiểu bạch kiểm mà vứt bỏ ta, đến tình nghĩa huynh đệ cũng chẳng màng, người bảo ta tổn thất có nhiều không?!”

Hạ Vũ nghe cũng thấy có điểm hợp lý tuy nhiên vẫn mang vẻ ngụy biện.

“Là do ai gây nên?” Tịch Ly vỗ tay một cái, phần nộ nói, “Chính là tiểu bạch kiểm họ Tiêu kia! Thế mà hôm nay hấn dám ăn vụng sau lưng người!”

Tịch Ly vừa thốt ra một câu, người đi đường băng qua đồng loạt lia mắt nhìn cả hai.

Hạ Vũ xấu hổ, kéo hấn về phía tửu lâu, “Người nói bậy bạ gì đó!”

“Ta không hề nói bậy a!” Tịch Ly nhướn mày, “Người vì hấn không thèm nhìn huynh đệ, mệnh cũng không cần, tên nhãi kia còn dám ôm người khác, chuyện này không thể nhịn, nói người biết, chỉ có hai con đường cho hấn đi!”

“Hai đường gì?” Hạ Vũ nhìn hấn.

Tịch Ly khoát tay ngăn lại, “Hoặc chinh chết hấn, hoặc giết chết hấn!” Nói đoạn, sải bước vào tửu lâu, hỏi chương quỹ tửu lâu, “Vừa rồi có một đôi cầu nam nam vào đây, tọa ở nhĩ gian nào?!”

Chương quỹ nghe xong suýt cắn phải lưỡi, Hạ Vũ hung hăn đập hấn một cước, “Người nói bậy bạ gì đó hả?!”

Tịch Ly xoay đầu, bình tâm lại một chút, hỏi chương quỹ, “Ta vừa thấy một thiếu niên tóc đỏ, trông như người Tây Vực, có vẻ rất giống bằng hữu của ta, người có gặp không?”

“Nga! Ngay ngưỡng lầu hai sát cửa sổ ngồi trong một nhĩ tọa, không phải nhĩ gian.” Chương quỹ nói xong còn tận tình hướng dẫn vị trí cho nhóm Tịch Ly.

Tịch Ly và Hạ Vũ nghe xong, trái lại cũng không đến thẳng, chỉ đi chưa tới nhĩ gian.

“Ấn.” Tịch Ly cân nhắc, vươn tay lấy ngân phiếu ra từ người Hạ Vũ.

Hạ Vũ nhìn hấn với vẻ mặt bội phục, “Ta nói... Người lấy tiền ra khỏi túi kẻ khác động tác sao mà thành thạo đến thế?!”

Tịch Ly cười hăng hắc, đem bạc thưởng cho chương quỹ, ghé vào tai hấn phân phó một trận, chương quỹ nghe xong lấy làm lạ, bất quá nhận tiền thay người hành sự, bèn thu bạc rồi dựa theo yêu cầu của Tịch Ly mà làm.

Hạ Vũ không lý giải được nhìn Tịch Ly, “Người... muốn gì?”

Tịch Ly khoanh tay lại giấu vào tay áo, ra vẻ lưu manh cất bước lên lầu, “Muốn gì? Thiếu gia ta lòng bội, trị không được hai tên nhãi nhà họ Viên kia, phải lấy đồ đệ người tiêu khiển tiêu khiển.”

Hạ Vũ nghiêm mặt lại, Tịch Ly quay ra sau đập hấn một cước, “Người trờng cái gì? Ta giúp người xả giận mà!”

Hạ Vũ bắt đắc dĩ, trong bụng cũng hơi bực, đành theo Tịch Ly lên lầu.

Vừa đến ngưỡng lầu, Tịch Ly bất ngờ đứng lại, Hạ Vũ suýt nữa tông vào hấn, “Người bị sao vậy?”

Tịch Ly đột nhiên hỏi Hạ Vũ, “Hôm nay là ngày mấy?”

Hạ Vũ ngẩn người, “Ách... Sơ bát[104].”

“Sơ bát a!” Tịch Ly vỗ tay, “Ngày lành! Đại cát, thích hợp để bắt gian!”

Hạ Vũ không nói nên lời...

74. Chương 74: Cảm Nhận Trong Cuộc

Cầu thang không cao, chỉ hai tầng mà thôi, đi lên cũng chẳng tốn nhiều công sức lắm, nhưng Hạ Vũ vẫn bước thật chậm, lúc sắp lên đến lầu hai, hấn túm lấy Ấn Tịch Ly đang ở phía trước, “Đã biết rõ còn nháo.”

Ấn Tịch Ly quay lại nhìn hấn, cúi sát đầu xuống, chăm chú quan sát kỹ Hạ Vũ hồi lâu, tỏ vẻ kinh ngạc mà “Ai nha nha” hai tiếng, “Người không thích hấn sao?”

Hạ Vũ nhần mặt lại, “Không rõ lắm, chỉ biết giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, dù sao cũng chẳng hay ho gì.”

Tịch Ly mấp máy miệng, nhìn Hạ Vũ từ trên xuống dưới, sao lại thành ra cái dạng thoát tục thế này?!

Ngay khi đó, chợt có tiếng cười từ lầu hai vọng xuống. Một là của Tiêu Lạc, cười đến sáng khoái, còn lại hấn chính là thiếu niên kia, thanh âm trong trẻo, rất êm tai, tiếng cười nghe cực kỳ ái muội.

Tịch Ly tức giận, xoay đầu sai bước lên lầu, Hạ Vũ ngược mặt nhìn nhìn, bất đắc dĩ, đành theo sau.

Tịch Ly lên đến lầu hai, phát hiện Tiêu Lạc ngồi quay lưng về phía cầu thang, nghĩ vừa hay, bèn cùng Hạ Vũ đến bàn ngay sau lưng hắn ngồi... Dù gì cũng là nhà tọạ mà, ít nhiều có vài chậu hoa che chắn một chút, Tiêu Lạc không phát giác ra cả hai.

Tịch Ly và Hạ Vũ ngồi xuống.

Có hỏa kế đến hỏi món ăn, Tịch Ly cũng đói, thỉnh thoảng gọi cả bàn rượu cùng thức ăn, mưu toan chốc nữa sẽ tính lên đầu Tiêu Lạc.

Nhìn lại Hạ Vũ, chỉ thấy hắn đang uống trà, ngắm quang cảnh ngoài cửa sổ, tựa hồ không mấy quan tâm đến động tĩnh bên bàn Tiêu Lạc.

Tịch Ly lắc đầu, Hạ Vũ làm sao vậy chứ? Nguyên bản tưởng rằng hắn thay hình đổi dạng, nhưng tính cách vẫn không thay đổi. Đừng nhìn tên này ngoài mặt trầm lặng, tính tình hắn lại tương đối cá biệt, từ việc hắn tự biến chính mình thành cái dạng này thì không khó nhận ra. Nói tóm lại, Hạ Vũ là kiểu người cực kỳ nặng tình, dám yêu dám hận, nếu Tiêu Lạc có lỗi với hắn, hắn hẳn phải quậy long trời lở đất mới đúng, nhưng hiện tại có sao lại bình tĩnh đến thế?

Tịch Ly hai tay chống cằm, hạ giọng hỏi hắn, “Người sao vậy?”

Hạ Vũ uống một hớp trà, vẻ mặt thản nhiên, tựa hồ có điểm mệt, “Hắn đã vô tâm, cường cầu chỉ vô dụng, thân phận hắn xem như cũng cao quý, không nhân nhượng được thì thôi đi, làm đồ đệ vẫn cứ làm đồ đệ vậy, tâm ta đã nguội lạnh lâu rồi.”

Tịch Ly nhú mày, “Gạt người.”

“Nếu không còn có thể làm gì đây?” Hạ Vũ cười cười, “Đi tranh đoạt với kẻ khác rất vô nghĩa.”

Tịch Ly bất mãn.

Hạ Vũ thấy biểu tình của hắn, mỉm cười, “Người kiếp này, chỉ có người khác tranh giành người thôi, chưa từng phải tranh giành ai, thứ cảm giác ấy người sẽ không hiểu được đâu.”

Tịch Ly ngẩn người, bỗng chốc dường như có nhiều loại cảm xúc, kẻ chưa hề kinh qua sẽ không hiểu! Bản thân hắn chưa từng trải, Viên Liệt cũng chưa nếm qua! So ra, Viên Lạc lại phải tranh đoạt cả đời.

Tịch Ly một tay chống cằm, tỉ mỉ cân nhắc, ngẫm thấy vô cùng có ý tứ! Đích xác, có những kẻ tranh đoạt cả đời, tranh mãi thành tật, cứ cho rằng chẳng có gì thuộc về mình. Mà có những người cả đời chưa từng phải tranh giành, kết quả thành ra không biết trân trọng thứ gì. Bởi vậy, kẻ giành giật thì quá tay, còn người chẳng màng thì bỏ lỡ... Đủ để thấy, vấn đề của những người lỡ mất cơ hội trên thế gian này, đâu phải muốn giành là giành được, cũng không phải không muốn tranh giành là chối từ được sự việc.

Tịch Ly mang chấp niệm trong lòng, thần sắc cũng ưu tư. Hạ Vũ trông thấy một mực lắc đầu, dùng đầu điểm nhẹ lên trán hắn, “Nghĩ cái gì vậy?”

Tịch Ly ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm túc nói, “Nếu đến bốn mươi tuổi mà hai ta còn độc thân, nhất quyết phải cùng nhau xa chạy cao bay nha.”

Hạ Vũ nghe hắn nói mà giật mình, cười lắc đầu nguầy nguậy, “Thôi, kinh tài tuyệt diễm như ngươi, ta sợ không tiếp nhận nổi.”

“Ngoài tình nhân còn có bằng hữu mà!” Tịch Ly kiên trì nói, “Chỉ ít biết được tương lai không phải cô đơn, vẫn còn hơn mỗi ngày đều thấy quạnh quẽ.”

Hạ Vũ mỉm cười, “Người không thiếu chỗ dung thân đâu, khắp đất trời đều có chỗ cho người, chẳng qua là người không chịu để mắt tới thôi.”

Tịch Ly nhấp nháy mắt.

“Phải lấy người làm chỗ dừng chân, ta thà không chốn dung thân.” Hạ Vũ thẳng thắn nói.

“Hai ta là thanh mai trúc mã, người nữ tuyệt tình đến thế à?” Tịch Ly ôm tay áo ra vẻ bứt rứt.

“Đâu đã đủ a, ta còn thấy người rất phiền phức nữa.” Hạ Vũ uống trà, điềm tĩnh nói, “Người gây họa, ta giúp người thu dọn tàn cuộc, còn đứng đầu ngọn chấn gió cho người, tốt chỗ nào chứ? Mang tiếng thanh mai trúc mã, nên bị cha người nhờ vả chiếu cố người, không thể tức giận với người, lại không đánh người được. Ta khuyên nhủ người người xỏ xiên ta, ta động thủ với người thì bị người múa mép khua môi lại, thiên hạ chỉ mình Ân Tịch Ly người có lý, quá khứ người rành tương lai người cũng biết, người khác trên trọng người bị người coi như cỏ rác. Dâng cả cung điện đến cho người người còn lười an tọa, ta thì chỉ một gian phòng nhỏ cũng phải dè chừng thái độ của người khác mới dám vào, gió trở mạnh, mái ngói bị tốc mất, cũng đành cam chịu giá rét.”

“Có đáng thương đến mức đó không a!” Lòng nhân từ của Ân Tịch Ly dâng trào dâng trào, chẳng thèm nhớ tới Tiêu Lạc phía sau, giãy nảy tròng Hạ Vũ.

“Còn chưa thăm sao, đều là bị người bức.” Hạ Vũ thấy thức ăn tới, bắt đầu dùng bữa, đồng thời khuyên Ân Tịch Ly, “Ăn no rồi trở về mau, còn nhiều chuyện phải làm.”

Tịch Ly gãi gãi đầu, ngậm đũa khều chén... Lúc bấy giờ, chợt nghe mỹ thiếu niên kia luôn miệng gọi Tiêu Lạc, “Tiêu đại ca? Người làm sao vậy?”

“Ách...” Tiêu Lạc lắc đầu, không lên tiếng.

Tịch Ly giật mắt mấy cái, lần đầu tiên múa mép khua môi bại dưới Hạ Vũ, vì vậy quyết tâm khi dễ đồ đệ hẳn cho hả giận. Bèn quay phắt đầu lại, “Uy! Chẳng phải Tiêu Lạc đây sao.”

Hạ Vũ trợn trừng mắt, lắc đầu tiếp tục ăn.

Tiêu Lạc có chút xấu hổ xoay qua, nhận ra đối diện Tịch Ly là Hạ Vũ đang cầm cúi ăn.

“Bằng hữu của người a?” Thiếu niên nọ hỏi Tiêu Lạc, khuôn mặt hơi ửng hồng, xem ra đã dùng khá nhiều rượu.

Tịch Ly quan sát kỹ, bỗng thấy không đúng lắm... Thiếu niên này mắt long lanh môi đỏ, cười duyên mặt mày e lệ, lại nhìn kỹ đến khung người cùng ngón tay, nào phải là tiểu quan a, là một đại cô nương phần nam nhân!

Cô nương thấy Ân Tịch Ly chăm chú nhìn mình, có hơi phật ý, Tịch Ly vội vàng quay đầu lại, nhận ra Hạ Vũ ngó hắt với ánh mắt hàm chứa bốn cột, lập tức chửi má nó, nguyên lai tiểu tử Hạ Vũ kia đã biết từ lâu rồi, thảo nào cứ ung dung!

Bốn người hai bàn, ngồi có chút không tiện, Tiêu Lạc đứng dậy dẫn vị mỹ nhân dị tộc kia đến giới thiệu với Hạ Vũ và Tịch Ly, “Đây là Hồng nhi, cha nàng là đại vương Đại Bằng quốc ở Tây bắc, mấy đời thân giao cùng gia phụ.”

“Ân, ta vừa đến Nhạc Đô, nhờ Tiêu đại ca dẫn ta đi tham quan.” Tuy Hồng nhi khá rụt rè, nhưng khẩu khí trái lại mang chút hơi hướm tiểu tử, thảo nào nhìn từ xa chẳng phân biệt được nam nữ. Tịch Ly vuốt cằm dò xét thần sắc của Tiêu Lạc, nhận ra hắn liên tục lén nhìn Hạ Vũ.

Hồng nhi coi vậy mà vô cùng tự nhiên, chờ Tiêu Lạc giới thiệu cả hai với nàng.

“Nga... Đây là Quốc tương Ân Tịch Ly, vị này... là thần y Hạ Vũ.” Tiêu Lạc giới thiệu.

“Nga!” Hồng nhi vỗ tay, “Ngài chính là thần toán Ân Tịch Ly đó sao! Ta ở đại mạc đã từng nghe qua danh tiếng của ngài!”

“Thật sao.” Tịch Ly giật mép đôi cái, đây là thứ tình huống gì thế này.

Hồng nhi tiến tới ngồi, “Ngồi cùng nhau được chứ? Quốc tương đại nhân ngài giúp ta xem tướng tay nha?”

Tịch Ly lại méo miệng, nha đầu chết tiệt kia dám xem lão tử là thầy tướng số hành nghề ven đường.

Tiêu Lạc bất đắc dĩ, đành phải qua nhập chung bàn, vừa ngồi xuống bên phải Hạ Vũ, vừa hỏi, “Trở về bao lâu rồi?”

“Mới đây thôi.” Hạ Vũ thần nhiên đáp.

“Người là thần y?” Hồng nhi rướn tới nhìn kỹ Hạ Vũ, “Thật có bản lĩnh nha, tuổi còn trẻ thế đã được coi là thần y rồi a!”

Hạ Vũ mỉm cười, chẳng nói gì thêm.

“Ai nha, người cũng rất được mắt nha.” Hồng nhi có lẽ lần đầu gặp một mỹ thiếu niên như Hạ Vũ, sấn lại gần nhìn kỹ, “Nam tử Nam Cảnh được tiếng tuần tú, cánh thiếu niên so với đám nữ tử phương Bắc bọn ta còn đẹp hơn, quả nhiên không sai.”

Hạ Vũ lại cười, không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn.

Tiêu Lạc nhìn xoáy vào Tịch Ly_Thế này là sao?

Tịch Ly đang chống cằm suy tính, tình hình xem ra không khớp lắm!

Đang nghĩ ngợi, bất chợt nghe Hạ Vũ đột ngột hỏi, “Đúng rồi, ta nghe Tiêu lão Vương gia nói, muốn Tiêu Lạc thú nữ nhi nhà hảo bằng hữu của ngài, là người sao?”

“Khục khục...” Tịch Ly sắc mặt ngưng trệ, giật mình ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ, rốt cuộc nghiệm ra vì sao hắn mang cảm xúc đó, nguyên lai là có chuyện như thế a.

Hồng nhi đỏ mặt cúi đầu, thỏ thẻ một câu, “Đều do phụ thân ta và Tiêu bá bá tự ý làm chủ cả, tùy tiện bàn hôn sự.”

Tịch Ly nhú mày, nha đầu chết tiệt kia mừng rỡ thiếu điều lòi cả đuôi, đến nửa điểm khước từ cũng không có. Quả thật hắn không ngờ tới tình thế này, quay đầu lại đảo mắt liếc Tiêu Lạc, chấp tay, “Ai nha, cung hỉ cung hỉ a!” Nhưng nét cười như muốn bảo___Người chết chắc rồi a!

Tiêu Lạc tức đến nghiến răng, đập cho Tịch Ly một phát dưới gằm bàn, Tịch Ly tránh sao nổi cái đập của hắn a, vội vã rút chân về, xoa ngón chân tròng Tiêu Lạc, như ngầm cảnh cáo___Người đợi đó!

Hạ Vũ gấp cho hắn một đĩa thức ăn, Tịch Ly liếc qua Tiêu Lạc, giả giọng làm nũng với Hạ Vũ, “Muốn được chút.”

Hạ Vũ ngăn người, tống vào miệng hắn một cái đầu vịt, Tịch Ly cứng họng, đành phải đưa tay cầm lấy đầu vịt gặm.

Hồng nhi nhận thức có chút bất thường, hỏi Tịch Ly, “Các người...”

“Nga, hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, đùa giỡn quen rồi.” Tiêu Lạc đỡ lời lý giải.

“Ai bảo thanh mai trúc mã vậy?” Tịch Ly cười ranh mãnh nói với Hồng nhi, “Đây là ái nhân của ta.”

Tịch Ly chưa kịp dứt lời, Hạ Vũ cùng Tiêu Lạc mỗi người một cước đạp tới, ai ngờ chẳng trúng được chân Tịch Ly, nguyên lai hắn đã sớm phòng bị, ngồi xếp bằng lên ghế rồi.

“Nhân tình...” Hồng nhi đỏ bừng mặt, “Ăn đại ca cứ đùa.”

“Ai đùa chứ.” Tịch Ly vươn tay tới, dùng đũa khê nâng cằm Hạ Vũ, “Hạ Vũ nhà ta tài mạo hơn người văn võ song toàn! Cả đồng kê theo đuổi, gặp phải người hắn thương là một tên trời đánh vừa bội bạc vừa nhu nhược sợ cha, ta sắp đưa hắn trốn đi.”

Hồng nhi cũng biết Nam Cảnh thịnh hành nam phong, hai nam nhân tương thân tương ái cũng chẳng có gì lạ, nên nghe Tịch Ly nói xong, còn phi thường tức giận, “Đúng đó đúng đó! Ta cũng ghét nhất là cái thứ nam nhân tam tâm nhị ý!”

“Đúng vậy!” Tịch Ly rót rượu cho Hồng nhi, “Nào, ba người chúng ta cạn chén!”

“Ân!” Hồng nhi nâng chén lên đối ẩm với Ân Tịch Ly, đầy hào khí.

Ngó đến hai kẻ còn lại đang ngồi, Hạ Vũ mặt không biểu tình tiếp tục ăn, Tiêu Lạc thì cứ như thể kiến bò trên chảo nóng, tận tình gấp thức ăn cho Hạ Vũ.

Tịch Ly thấy trán hắn toát mồ hôi, nhin không được cười bảo, “Ai, ta nói Tiêu Lạc a, người đừng quá săn sóc Hạ Vũ nhà ta a, lo gấp đồ ăn cho Hồng nhi nhà người đi!”

Tiêu Lạc rốt cuộc cũng hiểu được vì sao có đôi khi Viên Liệt hận Tịch Ly đến nghiêng rằng nhưng chẳng thể làm gì, chỉ biết tìm chỗ trú ẩn, yêu nghiệt kia quả là quá quái!

Đang gượng gạo dùng bữa, Tịch Ly đảo mắt xung quanh, phát hiện chướng quỹ dẫn theo vài người tới, bụng mừng rỡ, tuồng hay sắp mở màn rồi!

Chỉ chốc lát sau, một nữ nhân từ dưới lầu lên, là Như Hoa cô nương của Hạnh Hoa lâu. Vừa lên đến, liền lao thẳng tới Tiêu Lạc. Bộ dạng nhu mì uyển chuyển ngồi xuống cạnh Tiêu Lạc, “Ai u, Tiêu đại tướng quân, ngài sắp hại chết người ta rồi!”

Tiêu Lạc há hốc mồm, ngơ ngác nhìn Như Hoa, “Người là...”

“Vô lương tâm!” Như Hoa giận dỗi giậm chân, vươn ngón tay trắng gầy điểm vào chóp mũi Tiêu Lạc, “Sao lại bạc tình đến thế a, đã hứa đêm qua tới tìm người ta, có gì lại không tới... Nói! Đã đi đâu để bị hồ ly tinh câu mất? Phải chăng đi gặp Tình Nhi của Thúy Bình lâu, hay là mấy tỷ muội ưu ái ở Vạn Hoa lâu. Nga! Ta biết rồi, là Liễu công tử của Tứ Hỉ các phải không?!”

Mí mắt Tiêu Lạc căng ra, cuống quýt nhìn Hạ Vũ lắc đầu, “Ta không biết nàng a...”

“Ai nha, người xấu lắm!” Như Hoa làm nũng thí mạng, Tiêu Lạc như đứng trên đồng lửa, như ngồi ở đồng than vô phương biện bạch.

Tịch Ly dẫn một miếng trứng vào miệng, tránh không phì cười, Hạ Vũ đã ăn xong món chính, bắt đầu dùng canh, mà nhìn tới Hồng nhi đối diện Tiêu Lạc, mặt mũi trắng bệch.

Như Hoa hờn dỗi một trận với Tiêu Lạc, Tịch Ly bèn kéo nàng qua một bên, “Ai, Tiêu công tử đang bàn chính sự, việc của người để tới hăn nói, đừng đem lên bàn ăn.”

Vừa nói, vừa thừa dịp không ai để ý dúm mấy lượng bạc cho Như Hoa.

Như Hoa mãn nguyện rời đi.

Tiêu Lạc gạt gạt mồ hôi, dè dè dặt dặt liếc mắt nhìn Hạ Vũ, nói, “Khẳng định nàng đã nhận lầm rồi...”

Tịch Ly ở một bên phụ họa, “Đúng vậy đúng vậy! Hiện tại không ít người vừa anh tuấn tiêu sái vừa có thân phận cao quý như Tiêu đại tướng quân, nhất định đã nhận lầm rồi!”

Tiêu Lạc tức đến xanh mặt, nếu không ngại Viên Liệt xử mình, hăn không hung hăng đập Tịch Ly một trận mới lạ.

Ngay lúc ấy, tại cửa cầu thang có một phú gia công tử cầm ***g chim xuất hiện, nhắc thấy Tiêu Lạc, vội gọi, “U! Tiêu huynh!”

Tiêu Lạc cũng chẳng biết hăn có quen người này hay không, bất quá nếu đã chủ động chào hỏi trước, hơn nữa người nọ trang phục hoa mỹ trông không phú cũng quý, Nhạc Đô là đất danh vọng, chắc là tôn tử nhà vương công quý tộc, nên cũng miễn cưỡng cười cười cho có lệ.

Lại nghe vị thiếu gia kia nói, “Tối nay nhớ đến Bát Bảo các, hôm nay là ngày tuyển hoa khôi đó! Hôm nọ người bỏ ba nghìn lượng bạc để mua đêm đầu của hoa khôi, đêm nay biết đâu lại được điểm phúc nữa.”

Tiêu Lạc há hốc miệng, vị công tử kia cười ha hả đi tới, Tịch Ly vội đứng lên hòa giải, một mặt lảng lảng dúm bạc cho tên công tử, “Trương công tử đã lâu không gặp, ha ha, bọn ta đang bàn việc, đêm nay gặp ở Bát Bảo các a!”

“Nga, hảo hảo!” Công tử kia hoan hoan hỉ hỉ bước sang chỗ khác dùng trà.

Tịch Ly ngồi xuống, chẳng đợi Tiêu Lạc mở miệng, nói ngay với Hồng nhi ở đối diện sắc mặt tái nhợt, “Ai... Hồng nhi cô nương, nam nhân gặp dịp thì chơi thôi mà, mọi người đều là kẻ ở chốn quan trường, đừng để trong lòng. Cứ yên chí, vị trí Tiêu gia đại thiếu phu nhân khẳng định là của người, chỉ chờ sinh oa nhi a, là chuyện sẽ ổn.”

“Người...” Hồng nhi hung hăng đưa mắt trừng Ân Tịch Ly, đứng phắt dậy, vung tay tát Tiêu Lạc, “Người cư nhiên trở nên quá quái như thế, khó trách cha vẫn bảo quan trường là hồ nhuộm, bên trong chẳng có kẻ

nào tốt... Người thật đáng khinh, chuyện này ta sẽ tìm Tiêu bá bá xin từ hôn!” Nói đoạn, sức nhớ đến lễ vật ra mắt Tiêu vương gia tặng, gỡ hết vòng ngọc phỉ thúy xuống, ném trả cho Tiêu Lạc, phần nộ bỏ đi.

Tịch Ly gãi gãi đầu, nhìn cô nương nọ vội vã xuống lầu, chưa kịp phản ứng gì, cánh tay đã bị Tiêu Lạc túm chặt.

“Uy!” Tịch Ly kinh hãi, “Người muốn gì, quân tử động khẩu bất động thủ nha, người có chứng cứ không?”

Ai ngờ đợi cả nửa ngày, Tịch Ly vẫn không thấy quả đấm của Tiêu Lạc, còn cánh tay bị Tiêu Lạc nắm thì lắc qua lắc lại dữ dội, “Người tài thật a, ta nghĩ suốt ba đêm không ra được cách từ hôn, biện pháp này quá hay, về sau ta sẽ dùng chiêu ấy để đối phó cha ta!”

Tịch Ly há to miệng, Tiêu Lạc quay lại nhìn Hạ Vũ, “Vũ...”

Hạ Vũ cũng đứng dậy, phán, “Ăn no rồi thì trở về đi.” Nói đoạn xoay người bỏ đi.

“Ai!” Tiêu Lạc nhanh nhẩu đuổi theo.

Tịch Ly chống cằm ngồi yên tiếp tục gặm đầu vịt, thế cũng tốt a...Quả nhiên hôm nay là ngày hoàng đạo đại cát đại lợi a.

Đang ăn ngon lành, Tướng gia phủ phái người tới, Trần Miển chuyển lời cho hắn, báo mọi thứ đã được chuẩn bị tốt.

Tịch Ly gật đầu, thanh toán bạc rồi đi... Hắn vừa đi vừa lắc trống bỏi. Vì thế gian nơi đâu cũng có cơ duyên, vừa rồi nghe Hạ Vũ nói qua một phen, Tịch Ly bỗng nhiên nghiệm ra được vài ý nghĩ mới.

75. Chương 75: Mắt Say Mơ Màng

Tịch Ly vội vội vàng vàng về tới phủ nha, thấy Trần Miển và Quý Tư đã hiện diện.

“Tịch Ly a, người đã về.” Quý Tư tiến đến, chụp lấy cánh tay Tịch Ly, khẩn thiết nhìn hắn.

Tịch Ly bị hắn dọa cho một trận, “Quý tướng, làm sao vậy?”

“Phi tử hoàng thượng vừa thu nhận, tuyên bố đã có thai.”

“Gi?” Tịch Ly há hốc miệng, “Không phải chứ...Ta tưởng Trần Tĩnh bất lực, không ngờ càng già càng lợi hại a.”

“Ai nha.” Quý Tư lắc đầu, “Không phải chuyện đó! Người tính toán thời gian xem!”

Tịch Ly sửng sốt, gãi gãi đầu, “Cũng đúng ha, quá nhanh rồi đi...” Nghĩ tới đây liền bùm miệng, “Nga nha! Phải chăng Hoàng thượng đã bị cấm sừng?”

“Chậc.” Quý Tư lắc đầu, thở dài, “Nghe đồn là thiên dục!” (thai trời)

Tịch Ly ngơ ngác, “Thiên cái gì?”

“Cứ gọi là Long chủng, thiên mệnh thai gì đó. Nghe đâu thời điểm hoàng thượng lên giường với tân phi nọ, nàng gặp đúng vận. Trước lúc cộng sần hoàng thượng có khăn cầu trời xanh. Tính tới hiện tại chỉ mới mang thai được một tháng, lại còn tuyên bố là nam hài.” Quý Tư bấm ngón tay tính toán, “Chuẩn thì chuẩn, đương nhiên.... Bản lĩnh của Quê Thiếu Nghĩa kia cũng không tồi, mới một tháng mà đã có thể bắt mạch chẩn ra có thai, còn dự đoán được nam nữ, ta nghĩ ngay cả Hạ thần y cũng không có bản lĩnh đó.”

“Quê Thiếu Nghĩa?” Tịch Ly nghe xong, tựa hồ chợt dạ, chắp tay sau lưng rảo quanh sân, “Lại là tiểu tử này a...”

“Tịch Ly?” Quý Tư hạ giọng nói, “Hiện tại Quê Thiếu Nghĩa nói gì hoàng thượng sẽ nghe nấy, hơn nữa trong lúc người vắng mặt, ta nhận thấy thần sắc hoàng thượng tiêu sệt, dường như không ổn lắm!”

Tịch Ly gật nhẹ, bụng thấu triệt, ngẫm nghĩ một chốc rồi hỏi Trần Miển bên cạnh, “Những việc ta nhờ người chuẩn bị đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Ân!” Trần Miễn gật đầu, “Đã tung tin ra, khoảng chừng hai ngày sau sẽ có kết quả.”

“Tốt lắm!” Tịch Ly gật đầu, khẽ duỗi lưng mệt mỏi, “Lâu rồi không gặp Tước Vĩ lão nhân, đến uống chén rượu với hần thôi.”

“Ai.” Quý Tư vội níu hần, “Ngươi cứ thế mà đi à? Về phần hoàng thượng...”

“Quý tướng.” Tịch Ly vỗ nhẹ lên mu bàn tay Quý Tư, cười nói, “Dù có mang thai hài tử thật, cũng phải đợi tới chín tháng sau mới sinh ra được, gấp cái gì, địch bất động ta bất động, chỉ là trò tiểu nhân bịp bợm thôi. Địch nhân chính của chúng ta, hoàn toàn không phải những kẻ đó.” Nói đoạn, đỉnh đỉnh đặt đặt chuồn mắt.

Quý Tư thấy cũng đúng, thở dài, nhận ra Trần Miễn đang mỉm cười nhìn theo Ân Tịch Ly rời đi.

“Trần Miễn? Có gì đáng cười nha?” Quý Tư hiểu kỳ.

“Nga...” Trần Miễn gãi gãi đầu, “Chẳng biết vì sao, ta cảm thấy Tịch Ly chung quy không phải kẻ sống vội, dường như lúc có thể vui vẻ thì sẽ thoải mái tận hưởng không hề bận tâm đến những thứ loạn thất bát tao, rất phóng khoáng.”

Quý Tư ngẫm lại những lời hần nói, cũng chỉ cười lắc đầu, vỗ vai hần, “Đó là tâm trạng của nhân tài đoán biết thiên mệnh a...Tiếc rằng trong thiên hạ chẳng có được mấy người như thế, hầu hết chỉ toàn kẻ ngu si mãi cầu danh trục lợi thôi.” Nói đoạn, cười ha hả rời đi.

...

Viên Liệt trở lại phủ đệ của mình, đang định về phòng rửa mặt thay y phục. Nói đến cũng kỳ quái, đợt chinh chiến này, hần gần như chẳng hề động đến việc gì, chỉ ở trong mã xa chú tâm suy nghĩ, suy nghĩ quá nửa tháng, nhưng so với lúc trước thống thống khoái khoái đánh trận còn thấy mệt hơn.

Nấn nấn cái cổ nhức mỏi, Viên Liệt vừa đi tới cửa viện, liền sưng sốt.

Nhận ra trong viện, Viên Lạc và Tề Linh đang hiện diện.

Khiến Viên Liệt giật mình chính là, cả hai đang ngồi trên hòn non bộ bên bờ hồ, thả thức ăn cho cá. Chẳng biết Viên Lạc nói gì mà Tề Linh cười khanh khách, khuôn mặt nàng điểm phấn. Không còn là Tề Linh mạnh mẽ trước đây, thay vào đó hoàn toàn trở thành tiểu nữ hài nhi lòng đã có chủ.

Viên Liệt ngại ngừng đứng tại chỗ, trở ra ngoài cũng không được mà đi tiếp cũng không xong, tuy nhiên muốn về phòng buộc phải băng qua sân.

Đang khó xử, bỗng nhiên Viên Lạc ngẩng đầu lên, thoáng kinh hỉ reo một tiếng, “Ca!”

Tiếng gọi của Viên Lạc, đồng thời khiến cả Viên Liệt lẫn Tề Linh giật mình.

Tiểu nha đầu dù gì da mặt cũng mỏng, vẫn chưa thành hôn mà có cử chỉ quá thân mật nghĩ lấy làm xấu hổ, lập tức tránh sang một bên, khiến Viên Lạc cười không ngớt.

Viên Liệt lại tự thấy nụ cười của mình hơi cứng nhắc, gật đầu, “Ai.”

“Trở về bao giờ vậy? Sao không phái người đến báo một tiếng, để ta tiếp đón ngươi.” Viên Lạc nhảy khỏi hòn non bộ, đồng thời đỡ lấy Tề Linh.

Tề Linh sao có thể không thẹn được a, quýnh tay quýnh chân tự trào xuống, thỏ thẻ một câu, “Chắc đại ca ta cũng về tới rồi, ta đi thăm hần...” Nói đoạn, lập tức cúi đầu chạy, hai tai ửng hồng.

Viên Liệt nhìn bóng nàng khuất dạng, quay đầu lại nhìn Viên Lạc.

Viên Lạc ranh mãnh gãi gãi đầu, cười cười.

Viên Liệt lắc lắc đầu, “Ngươi cũng giỏi thật a, ngoại trừ nắm tay có làm gì khác không đó? Cẩn thận kéo Tề Diệc làm thịt ngươi.”

“Không có a!” Viên Lạc vội lắc đầu, “Ta nào dám a đại ca, người đừng làm ta sợ.”

Viên Liệt cười cười, xoay người về phòng.

“Đúng rồi, ca, Tịch Ly cũng đã về a?” Viên Lạc bám theo đến phòng Viên Liệt, “Các người thế nào? Lần chinh phạt này thuận lợi chứ?”

Viên Liệt cười trừ, “Tịch Ly lo liệu mọi việc, ta hầu như chẳng làm gì, chỉ du sơn ngoạn thủy thôi.”

“Nếu người chẳng làm gì, vậy ở đó làm chi?” Viên Lạc thắc mắc.

Viên Liệt ngẫm nghĩ một chút, thành thật trả lời, “Ân, cũng suy nghĩ rất nhiều chuyện.”

“Chuyện gì a?” Viên Lạc hiếu kì sắp lại hỏi.

Viên Liệt cởi áo choàng, đẩy hần ra, “Để ta ăn chút gì đã, ta thay y phục đến thỉnh an cha.”

Viên Lạc cười để Viên Liệt xua hần ra ngoài, vẫn đùa giỡn với hần như khi còn nhỏ, nhưng chỉ chờ đến khi cửa phòng đóng lại cách một tiếng. Nét tươi cười trên mặt Viên Lạc cũng triệt để thu về. Nghĩ gì vậy? Tịch Ly đưa đại ca đến nơi xa xôi, gần tròn cả tháng, là để hần suy nghĩ thôi sao? Có việc gì cần phải suy nghĩ chứ? Hần đã nghĩ thông suốt những gì rồi?

Viên Liệt thay y phục xong, liền đến thỉnh an Viên lão tướng quân, tường thuật lại những chuyện đã kinh qua trong chuyến thảo phạt này, phải chăng vì đã lâu không gặp lão tướng quân, Viên Liệt chợt nhận ra người già đi nhiều, lại còn ho khan.

“Phụ thân, người khó chịu a?” Viên Liệt đến gần xem xét, lão tướng quân cơ hồ cũng gầy đi không ít, Viên Liệt nhíu mày, “Tìm lang trung đến xem chưa?”

“Ai, xem cái gì chứ, bệnh của người già thôi.” Viên lão tướng quân lại ho vài tiếng.

“Già cái gì, ta có cầu cũng không được như người.” Viên Liệt nhíu mày, “Chốc nữa ta sẽ nhờ Hạ Vũ đến xem cho người ngay.”

Thăm Viên lão tướng quân xong, Viên Liệt đến đại sảnh, thấy sắc trời không còn sớm nữa, dự định đến quý phủ Ân Tịch Ly rủ hần cùng đi diện thánh. Mật thám của Viên Liệt ở kinh thành cũng báo hần việc hoang đường phi tử của hoàng thượng được trời ban thai.

Viên Liệt nghe xong cười ha hả, “Lẽ nào già quá hồ đồ thật? Vậy mà cũng tin?”

Cho mật thám lui, Viên Liệt xuất môn.

Mới đi được một đoạn, đã nghe không ít người xung quanh đồn... Nam Man xuất hiện Man vương, là một nhân vật phi thường lợi hại, cầm binh thuần thực từng bước hướng Nam quốc thôn tính, đưa kiếm chĩa Nhạc Đô, ám chỉ đến đại tướng quân Viên Liệt cũng không thể làm khó được hần.

Viên Liệt nghe xong thầm gật đầu, hần là tin tức do Ân Tịch Ly tung ra, nói không chừng ngày mai sẽ khiến dư luận xôn xao. Vừa nghĩ đến Man vương và Tương Vân, Viên Liệt bèn lắc đầu, bỗng nhiên thấy Man vương có chút hồ đồ. Quả thật hần không thể hiểu, bên này một Ân Tịch Ly, khi xa khi gần khó nắm bắt! Nhưng Tương Vân rõ ràng đặt hết lòng dạ vào Man vương... Nếu đã hữu tình hữu nghĩa, còn cầu công danh lợi lộc chi nữa, cùng nhau đi cùng trời cuối đất chẳng tốt sao? Nghĩ tới đây, Viên Liệt không khỏi tự vấn bản thân, có tư cách gì để bình luận kẻ khác.

Lắc đầu cười khổ tiến vào phủ của Ân Tịch Ly, trông thấy Trần Miễn ở đằng xa cho thở ả.

“Trần Miễn.”

“Viên tướng quân.” Trần Miễn đang ôm một tiểu thố trắng như tuyết, dứt lá cây, thấy Viên Liệt tới, liền chỉ sang hậu viện, “Tề tướng quân và Tề cô nương cũng tới, đều ở hậu viện, Tịch Ly đại ca đang đấu rượu với Tước Vĩ lão nhân kia chết luôn a?”

“Đấu rượu?” Khóe miệng Viên Liệt khẽ giật, ai chẳng biết Tịch Ly nghìn chén không say, lẽ nào muốn chuốc Tước Vĩ lão nhân kia chết luôn a?

Bước ngay đến hậu viện xem, Viên Liệt ngửa mặt nhìn trời.

Chỉ thấy Tịch Ly một cước giẫm ghế, tay cầm bầu rượu lớn, đang ngửa mặt uống rượu, Tề Diệc ở cạnh nhìn mà đỏ khóc đỏ cười, Tề Linh sát bên vỗ tay, “Ân đại ca thật lợi hại!”

Tước Vĩ cũng đang ôm bình nốc rượu, thế nhưng ra chiều đã khốn đốn, cơ hồ chuẩn bị chịu thua.

“Ai...” Tịch Ly uống xong, khà một hơi thật dài, “Sảng khoái! Lão gia tử, còn muốn uống nữa không?”

“Uống cái gì a, sợ người rồi, ta chịu thua được chưa a?” Lão đầu xoa bụng, nhìn Tịch Ly, “Ta nói làm thế nào mà tửu lượng của tiểu tử người tốt vậy hả, mặt cũng không đỏ, hư tim hư phổi hết!”

Tịch Ly hất cằm giật râu hắn, “Thì đã sao, thua không phục a!”

Tề Diệc vội ngăn hắn, tên này quả thật là...

“Viên đại ca.” Tề Linh quay đầu lại, thấy Viên Liệt tới, liền vẫy, “Người tới uống với Tịch Ly, xem ai lợi hại!”

Viên Liệt cười gượng, “Thôi đi, hắn là tửu quỷ, đấu sao lại.”

Tịch Ly liếc mắt trừng Viên Liệt, Viên Liệt sững sốt... Minh vừa về nhà một chút đã đắc tội với hắn a? Nghĩ tới tình cảnh lúc trước, Viên Liệt vô cớ phát run, có chút e ngại.

Tịch Ly thấy mọi người đã đến đủ, đập bình rượu vỡ choang, quát to một tiếng, “Tiến cung!”

“Uy.” Viên Liệt kéo Tịch Ly lại, “Người đằng đằng sát khí chi vậy? Định tiến cung làm gì?”

“Đi cãi nhau với người a!” Tịch Ly giật áo về, “Chốc nữa người sẽ như tử!”

Viên Liệt cau mày, ngẫm nghĩ một chút, đại khái cũng hiểu được ý của Tịch Ly... Suy nghĩ lẫn con người hắn vừa qua đã nghiệm ra không ít, bèn cười, “Người đang nói mớ đó sao? Ta mà phải sợ người?”

“Ân, cũng không tệ lắm!” Tịch Ly thỏa mãn gật đầu, nghênh ngang bước đi.

Viên Liệt cười đuổi theo.

“Ai?” Tề Diệc không hiểu hai người bọn họ úp mở cái gì, chỉ đành bám theo, Tề Linh phía sau ngơ ngác, hỏi Tước Vĩ, “Lão gia tử, Tịch Ly nói gì thế?”

“Ân?” Tước Vĩ đã hồ đồ rồi, tỉnh tỉnh mơ mơ nhìn Tề Linh, “Gì?”

“Ai nha.” Tề Linh đẩy hắn một phát, “Thật vô dụng, mới uống đã say.”

Tề Linh nhặt bình rượu giúp thu dọn, lại ngó chừng Tước Vĩ, chỉ thấy hắn đang nửa tỉnh nửa say, đây hắn là lúc rượu vào xuất lời thật a.

“Lão gia tử.” Tề Linh lay hắn.

“Ân?” Tước Vĩ đáp lời.

“Hỏi ngài một chút a.” Tề Linh khê hỏi, “Ngài bảo... Tịch Ly và Viên Lạc ai tốt hơn?”

“Ân?” Tước Vĩ dường như chưa nghe rõ.

“Ta hỏi ngài a, Tịch Ly và Viên Lạc, ai mới tốt?” Tề Linh cao giọng hỏi lại một lần.

“Về mặt nào?!” Tước Vĩ say khướt khoát tay chặn lại, “Một kẻ là cơ linh quỷ, một kẻ là tiểu súc sinh.”

“Hả?” Tề Linh nghe không rõ, “Kỳ linh quỷ và cái gì?”

“Ân ân...” Tước Vĩ còn muốn lấy thêm vò rượu, Tề Linh giữ chặt không đưa, hỏi, “Ta đây hỏi lại ngài, Tịch Ly có thích ta không a?”

“A?” Tước Vĩ ham rượu, lấy không được, bèn cầu nhàu, “Tiểu ni tử (cô gái nhỏ), đừng cố chấp nữa, trong lòng người ta không có người.”

Tề Linh giậm chân, giấu bình rượu đi, “Đáng ghét, thế còn Viên Lạc?”

“Ân?” Lão đầu mơ mơ màng màng, thuận miệng phán một câu, “Lòng hắn càng không có người, hắn là tên lang tễ (sói con).”

“Cái gì?” Tề Linh đẩy hắn một phát, “Ngài biết ta nói tới ai không? Nói bừa!”

“Ai gạt ngươi chứ!” Tước Vĩ đoạt vò rượu, “Nếu ta là ngươi a, ta sẽ lấy thái tử mập kia, đó mới là hôn phu tốt, bảo bọc ngươi bình an đến già, lên tới thiên đường vẫn còn ân ái.”

“Ngài đáng ghét chết được! Có quỷ mới lấy tên béo đó!” Tề Linh đập bình rượu, xoay người bỏ ra ngoài.

Vừa đi tới cửa, lại chạm mặt Viên Lạc đang tiến vào từ đại môn, tựa như mới tới, hai bên đụng phải đầy tâm trạng.

“Linh nhi?” Viên Lạc nhìn nàng với vẻ mặt khó hiểu.

“Ngươi đáng ghét!” Tề Linh lại nổi nóng, cảm thấy thật ủy khuất, Tước Vĩ cứ nhiên bảo nàng đi lấy gã thái tử nhu nhược kia, tức chết người đi được! Tề Linh rơm rớm nước mắt bỏ chạy mất.

“Linh nhi!” Viên Lạc gọi theo nàng một trận, thấy nàng đã chạy xa, quay đầu nhìn vào viện.

Lúc bấy giờ, Tước Vĩ đột nhiên đứng dậy, với tay lấy một cái đùi gà trên bàn, vừa gặm vừa cười đắc ý bước ra ngoài.

“Lão gia tử... Ngài không có say?” Viên Lạc xuất ngôn xong liền phát hiện lời. Hắn đang giả vờ mới đến, nói thế chẳng phải tự thú với Tước Vĩ hắn vừa nghe trộm sao?

“Ân?” Tước Vĩ hỏi lại, “Sao ngươi biết ta không say?”

Viên Lạc nhú mày, “Rõ ràng ta vừa thấy ngài ngã qua ngã lại mà?”

“Ha ha.” Tước Vĩ cười khẩy, “Ai bảo đứng vững nghĩa là không say, ngã tới ngã lui thì nhất định say? Cũng như con người vậy, ai nói thoát nhìn điên điên khùng khùng thì nhất định là kẻ không bình thường? Mà kẻ đường hoàng học theo bộ dáng cầu, còn không phải điên sao? Ân?”

Viên Lạc khê biến sắc, cười gượng hai tiếng, “Lão gia tử thật biết đùa.”

“Đừng tỏ thái độ đó với ta.” Tước Vĩ phát tay áo, “Con người a, phải có lương tâm, tạo nghiệt sẽ bị trời phạt. Không bình thường cũng chẳng sao, nhưng điên rồi tạo nghiệt thì...”

Viên Lạc đứng một chỗ, nhìn Tước Vĩ lão đảo đi phía trước.

Hắn biết, hắn chỉ cần khê nhắc tay lên, đánh tới một chưởng, Tước Vĩ đang lão đảo sẽ rơi xuống hồ chết đuối, không ai có thể phát hiện ra hành vi của hắn, chỉ tưởng rằng lão đầu quá chén, bất cẩn tự ngã xuống hồ.

Thế nhưng, mãi đến khi Tước Vĩ rời khỏi sân, Viên Lạc vẫn đứng yên bất động, sắc mặt bình thản không có bất kỳ biểu tình gì. Bỗng nhiên hắn mỉm cười, nguyên lai trên đời này đáng sợ nhất chẳng phải suy đồi, mà là biết rõ bản thân trở thành kẻ xấu, nhưng vẫn không hề cảm thấy bất an.

Nhẹ nhàng chấp tay ra sau lưng, Viên Lạc thong thả bước ra ngoài.

76. Chương 76: Sống Trong Cơn Say

Mấy ngày nay Trần Tĩnh luôn cảm thấy tinh thần không minh mẫn, có người bảo đó là tác động của thiên định.

Dựa theo lời Quê Thiệu Nghĩa nói với hắn, thánh thần đã đem vận mệnh và linh hồn hắn chuyển vào thai nhi trong bụng phi tử. Đợi đến khi thai nhi ra đời, hồn phách của Trần Tĩnh sẽ được dời qua, kiểu ấy, cũng tương tự cái lão hoàn đồng vậy.

Nói cách khác, Trần Tĩnh chỉ cần bảo toàn vương vị cho hoàng tử này, đảm bảo hắn sẽ đăng cơ thành công. Thời điểm đó, lớp người Viên Liệt đã già, còn bản thân hắn vẫn đang độ thanh xuân, sở hữu năng lực và tinh hoa như hiện tại, lại có thêm khí lực cường kiện, chẳng phải Trần Tĩnh hắn sẽ là đệ nhất đế vương thiên cổ sao?!

Lại nói tiếp, Trần Tĩnh cũng không khác gì những thế hệ hoàng đế khác, bởi ham quyền thế, muốn trường sinh bất lão đến tẩu hỏa nhập ma, chuyện hoang đường thế mà cũng tin tưởng.

Do thân thể bất hảo, dạo này Trần Tĩnh chẳng hề thượng triều.

Sự vụ trong triều đều là Quý Tư giúp hấn giải quyết, việc đối ngoại hấn càng không quan tâm đến, dù gì Nhạc Đô quy tụ đầy võ tướng, cứ tùy tiện phái ra một vị, người nào cũng như Quan Trương Triệu bách chiến bách thắng.

Trần Tĩnh đến động một cái cũng không muốn động, bất quá ngày hôm nay dù có đi không nổi cũng phải thượng kim điện, bởi vì Viên Liệt, Ân Tịch Ly và cả Tề Diệc đều trở về, đã thảo phạt phỉ thành công.

Mà trong khoảng thời gian Viên Liệt diệt phỉ, Trần Tĩnh cũng không quên phái người do thám.

Nghe đầu Viên Liệt cố tình chẳng làm gì, gây khó dễ với Ân Tịch Ly, hấn mang thân Đại soái thống lĩnh tam quân lại cả ngày lẫn ra ngủ trong mã xa. Càng lạ lùng hơn chính là, đại đội binh sĩ cứ nhiên ngày ngày sẵn thú nướng thịt, không thao luyện cũng chẳng thuận theo Ân Tịch Ly, khiến hấn vô pháp hạ thủ. Trần Tĩnh cười thầm, Ân Tịch Ly khẳng định hận Viên Liệt chết đi được... Nhưng cũng phải công nhận, Ân Tịch Ly kia quả thực có chút bản lĩnh! Như thế mà hấn vẫn có thể trừ phỉ thành công, chuyện này không hảo hảo ban thưởng cho hấn một phen không được!

Nghĩ tới đây, Trần Tĩnh quyết định khởi giá lâm triều... Thế nhưng vừa bước chân khỏi cửa thiếu đi noãn lô[105] ấm áp trong phòng, hấn liền cảm thấy bên ngoài gió lạnh ào ạt, buốt thấu xương.

Tức tốc rút trở vào lệnh cho thái giám đóng cửa lại.

Trần Tĩnh run cầm cập nhận noãn lô thái giám đem đến chà xát hai tay, “Ai nha... Sao lại lạnh thế này a!”

Đám tiểu thái giám đôi mắt nhìn nhau, thầm nghĩ hoàng thượng làm sao vậy? Hôm nay có lạnh đâu a, bọn họ còn mặc áo đơn mà, Hoàng thượng thì vận cả áo bông, cứ nhiên vẫn than lạnh. Nhắc mới nói, trong phòng đặt đến tám cái noãn lô, nóng tới độ bọn họ đều khốn đốn, huyết khí bùng bùng xông muốn chảy máu mũi.

“Hoàng thượng.” Đại thái giám đến gần hỏi, “Hay là, thần gọi loan giá (xe vua) đến?”

“Ai, không cần.” Trần Tĩnh khoát tay áo nói, “Người nghĩ cách giúp trẫm, hôm nay trẫm không thể đến kim điện được, nơi đó quá lạnh, lệnh nhóm của Viên Liệt tới thư phòng gặp trẫm. Đúng rồi! Làm ấm thư phòng ngay cho trẫm!”

“Tuân mệnh!” Thái giám phập phồng lo sợ rời đi.

Hấn gạt mồ hôi, cả người nóng toát mồ hôi, áo đơn ướt đầm cả. Cho người đặt sẵn tám chín cái noãn lô ở thư phòng, đóng cửa đồng thời ra sức xông, sau đó lại gọi tới một cỗ kiệu, bốn bề phủ chăn bông chắn gió, bên trong cũng đặt noãn lô nóng rực.

Đại khái quá nửa ngày trôi qua, thái giám cảm thấy ổn thỏa rồi, mới cho khiêng kiệu vào thẳng tẩm cung của Trần Tĩnh, đưa hấn tới thư phòng. Vì hấn sợ lạnh, còn muốn dùng chăn bông phủ kín cả thư án, hai bên trái phải đặt noãn lô, mặt ghé lót chăn bông dày đặt, sau khi Trần Tĩnh an tọa, thái giám còn đắp lên cho hấn một tấm chăn nhung.

Trần Tĩnh đây đưa một trận, so với thời điểm hẹn bọn Ân Tịch Ly, trễ tròn một canh giờ.

Tịch Ly đi lòng vòng trước cửa Hoàng thành, “Mệt chết được! Mỗi chân.”

Tề Diệc vội đem ngựa đến cho Ân Tịch Ly ngồi đỡ một lúc, thế nhưng Tịch Ly vừa ngồi lên lưng ngựa lập tức nhảy xuống, bảo nhúc chân.

Tề Diệc lại tìm đến cho hấn một cái ghế, Tịch Ly ngồi một chốc, vẫn than ê mông.

Tề Diệc định đưa trường kỷ tới cho hấn, bị Viên Liệt ngăn cản, “Người săn sóc hấn, chạy ngược chạy xuôi, sẽ chiều hổng hấn.”

Vừa dứt lời, Ân Tịch Ly liền đập Viên Liệt một cước, tựa hồ vẫn còn say rượu.

Viên Liệt bị hấn đập, cũng không để thua thiệt, nhào tới túm cánh tay hấn, Tề Diệc sợ Tịch Ly tay chân mảnh khảnh bị tổn thương, vội vã can.

Ân Tịch Ly thừa cơ đập Viên Liệt thêm cái nữa, rồi trốn ra sau Tề Diệc hất cằm, bày vẻ mặt khiêu khích. Viên Liệt bị hấn chọc tức, nếu không nhờ Tề Diệc ngăn, đã sớm tóm được hấn, ít nhất cũng phải vắn cho hấn hét toáng lên, tên này đã xấu tính lại né tránh trách nhiệm, thật đáng giận!

...

Lại nói đến Trần Tĩnh rốt cuộc cũng được ủ ấm, bèn hỏi lão thái giám, “Nhóm Viên Liệt đang chờ ở cửa ư?”

Lão thái giám gật đầu cười, thấp giọng nói, “Hoàng thượng, thị vệ vừa bẩm báo, nói rằng Ân Tịch Ly và Viên Liệt toan đánh nhau trước cửa Hoàng thành, Tề Diệc đang khuyên can, thế nhưng rõ ràng là thiên vị Ân Tịch Ly.”

“Nga?” Trần Tĩnh cười ha hả.

“Hoàng thượng, xem ra Ân Tịch Ly và Viên Liệt quả thực xung khắc như nước với lửa a!” Lão thái giám đứng bên cạnh chọn những lời Trần Tĩnh thích nghe, pha trò khiến Trần Tĩnh cười sang sảng, “Hảo! Ai, Ân Tịch Ly là một nhân tài, có hấn, thêm một trợ thủ lớn để đối phó Viên Liệt a... Hiện tại nội vụ đều do Quý Tư phụ trách. Lão nhân kia tuy có khả năng quản sự, nhưng lại quá thân cận với các đại gia tộc, còn Ân Tịch Ly là bậc tuấn tài vẹn cả đôi đường.”

Thái giám nọ thường thu được không ít lợi lộc từ Quế Thiếu Nghĩa, vừa nghe quyền thế trong ngoài đều đổ về Ân Tịch Ly, vội hỏi, “Hoàng thượng, thế Quế thiên sư thì sao?”

Trần Tĩnh ngẫm nghĩ, “Không được, Quế quốc sư phải chuyên tâm vào việc giúp trẫm nối dõi tông đường, những thứ ngoài chức trách của hấn, không cần hấn bận tâm! Người đi truyền bọn hấn vào đi!”

“Vâng!” Đại thái giám đành chạy ra tuyên chỉ, triệu Viên Liệt, Tề Diệc, Ân Tịch Ly yết kiến.

Chốc lát sau, ba người tiến cung gặp Trần Tĩnh.

Vừa vào cửa chính thư phòng, Tịch Ly cả kinh suýt nhảy căng lên, nghĩ bụng có cháy hay sao vậy? Nóng thế này a?

Tề Diệc và Viên Liệt vô thức quan sát trận địa hỏa lò trên mặt đất.

Ân Tịch Ly là văn nhân, khí lực thông thường mà còn thấy nóng, thậm chí chưa kể đến hấn, dù có là tiểu thố tử Trần Miển vóc người mỏng manh như mầm đậu, cũng nóng và mồ hôi đầy người.

Đến phiên Viên Liệt và Tề Diệc càng vui hơn, hai người này đều là quân nhân, huyết tính mạnh nhiệt khí cũng lớn, vừa vào đến phòng đã muốn ngạt thở, thậm chí ngày tam phục[106] còn chưa nóng đến mức này a.

Tề Diệc nhác thấy đám tiểu thái giám xung quanh đầu toát mồ hôi, ngầm tự hỏi hoàng thượng muốn làm gì vậy? Thiêu sống người ư?

Cả ba vừa ngẩng đầu nhìn Trần Tĩnh, thật sự lấy làm kinh hãi, cuối cùng cũng triệt để thấu hiểu nguyên nhân giữa ban ngày lại đi đốt noãn lò.

Ân Tịch Ly tuy không là thần y như Hạ Vũ, nhưng đã đọc rành sách thuốc tinh thông y thuật, vừa nhìn qua bộ dạng của Trần Tĩnh, ấn đường tối đen khí huyết đều hư, điểm ấy biểu thị sắp chết rồi a! Mới vài ngày không gặp Trần Tĩnh lao lực kiểu gì mà thành ra cái dạng này? Thảo nào giữa trưa lại trang bị một dàn đệm chắn bao phủ bản thân, bệnh đến hồi nguy kịch rồi!

Trần Tĩnh cũng không biết được suy nghĩ của mọi người, chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt.

Trước đây bản thân hấn ở trước mặt Viên Liệt luôn mặc cảm không góc đầu lên nổi, thế nhưng từ khi Vương phi có thai, hấn tự thấy mình mạnh hơn Viên Liệt, đứng trước Viên Liệt cũng có thể thẳng lưng uốn ngực... Thậm chí quần tử báo thù mười năm chưa muộn.

“Khục khục, ba vị ái khanh, lần này có công diệt phỉ, trẫm phải khen ngợi!” Trần Tĩnh kỳ thực rất khoan khoái, bất quá nói chuyện có chút hụt hơi, vừa nói liền thở hổn hển ngay, nói xong câu đầu, câu hai thều thào, câu thứ ba thiếu khí lực nói không nghe rõ, thanh âm còn hơi khàn.

Viên Liệt nghĩ bụng... Bộ dạng Trần Tĩnh cứ như thể sẽ chết bất đắc kỳ tử, kẻ nào hạ độc hấn hay sao... Vì dân trừ hại?

“Hoàng thượng.” Nhân cách Tề Diệc cũng tương đối thực thà, muốn hỏi thăm Trần Tĩnh phải chăng sinh bệnh khó chịu, có cần đi chẩn không, tình trạng này thoát nhìn không ổn.

Lại thấy Tịch Ly nháy mắt với hấn, ý bảo hấn—Đừng phí lời, nói cũng vô dụng!

“Ân?” Trần Tĩnh thấy Tề Diệc có chuyện muốn nói, liền hỏi, “Tề ái khanh có chuyện gì?”

“Nga.” Tề Diệc nhanh chóng đổi giọng, “Thần đã đưa binh mã về đại doanh xong, chuyến này bắt được đông đảo sơn tặc, áp giải về chờ phán xét, quân ta không hề tổn thất bất kỳ binh mã nào!”

Trần Tĩnh gật đầu cười, đảo mắt nhìn Viên Liệt, “Viên ái khanh, càng ngày càng tài ba, hiện tại đã đạt đến cảnh giới chẳng cần xuất binh cũng vô hình giết được giặc, quá tốt quá tốt!”

Trần Tĩnh nói đến đoạn này, phát hiện Ân Tịch Ly đã nhìn đi chỗ khác, tỏ thái độ khinh miệt.

“Ân ái khanh.” Trần Tĩnh thấy mặt mày Tịch Ly bất hảo, bèn cười nói, “Chuyến này dọc đường đi đã trải nghiệm được những gì thú vị? Nói trảm nghe xem nào, mấy ngày gần đây trảm sợ lạnh không xuất môn, thật bức bối quá.”

Tịch Ly nghĩ bụng, đúng thế, phải ở trong một căn phòng như vậy ta đây cũng phát bức.

Ngẫm nghĩ đôi chút, Tịch Ly liền cười nói, “Hoàng thượng, chẳng có việc gì đặc biệt đáng nghe, chỉ là đám sơn tặc kia thực ra hơi khó xử trí, hay là sau khi trừng trị đầu phạm xong, lưu lại vài người trẻ tuổi còn nông cạn để cải tạo. Như thế đồng thời thể hiện được hoàng thượng nhân từ, mặt khác cũng tiện thể chiêu an đám nhân sĩ giang hồ khác.”

“Ân...” Trần Tĩnh vừa gật đầu khen hảo kế, lại nghe Viên Liệt cười nhạt ra một tiếng, “Người xúi giục hoàng thượng đặc xá sơn tặc? Vậy những bách tính bị sơn tặc giết tính sao đây?”

“Ta đã nói đặc xá toàn bộ đâu, chỉ là phân biệt đối đãi!” Ân Tịch Ly phản vấn hấn, “Nếu bắt được nhân sĩ giang hồ nào cũng xử trảm hết, chỉ khiến đám lục lâm nhân sĩ phá thủ trảm chu, hành vi càng thêm cực đoan!”

“A.” Viên Liệt khoát tay lại, “Quan niệm đàn bà, thế cuộc loạn lạc phải nghiêm trị.”

“Hanh.” Tịch Ly cũng chẳng chịu thua kém, “Người chỉ có cái dũng của kẻ thất phu, biết nhân từ mới là người vô địch!”

“Người chẳng qua là một văn nhân, quản chuyện quân nhân nhiều như thế để làm gì?” Viên Liệt ra vẻ phật ý Tịch Ly đa sự.

Tịch Ly cười nhạt, “Thiên hạ rộng lớn là đất của vua, mọi việc đều do hoàng thượng định đoạt. Viên Liệt, ta đây tâu chuyện với hoàng thượng, người xen mồm vào chỉ a? Trong mắt người còn có quân thần ư?”

Viên Liệt ngẩn người, tựa hồ đang cố nuốt khẩu khí xuống, bức bội chấp tay với Trần Tĩnh, đối Tịch Ly nói, “Ta dĩ nhiên luôn kính trọng hoàng thượng, cũng chính vì giang sơn xã tắc của hoàng thượng, nên mới tranh cãi với người.”

“Vậy sao?” Tịch Ly nghiêng răng nói, “Viên tướng quân quả không hổ là hiền hạ đệ nhất đại trung thần a, tiếc rằng đại trung thần vĩnh viễn chỉ là thiên hạ đệ nhị không thể trở thành thiên hạ đệ nhất, bởi vì thiên hạ đệ nhất đã có chân long thiên tử rồi!”

“Người.” Viên Liệt trợn mắt nhìn hấn, “Ân Tịch Ly, người có ý gì?”

Tịch Ly cười nhạt, “Người nói thử? Thuyết giả vô tình thính giả hữu ý nha?”

“Ai...” Tề Diệc vội khuyên, “Hai người kiềm chế chút, không được lỗ mãng trước mặt hoàng thượng!”

Viên Liệt và Ân Tịch Ly liền ngoảnh mặt nhìn đi chỗ khác, thế này đã lên đến đỉnh điểm.

“Ha ha ha, hai vị ái khanh đều vì giang sơn của trảm cả, tranh luận thì tranh luận, nhưng đừng để tổn hại tới hòa khí a!”

Viên Liệt mặt đầy vẻ phẫn nộ, lặng thinh.

Còn Ân Tịch Ly thì đắc ý liếc nhìn hắn.

“Ách, hiển nhiên thôi, tất cả đều là thần tử có công, đều được ban thưởng!” Trần Tĩnh hiện vẫn chưa dám đắc tội với Viên Liệt, nhưng lòng hắn cũng hồ hởi khi trông thấy Ân Tịch Ly hung hăng chế nhạo Viên Liệt, nói tới, “Tề tướng quân, Viên tướng quân, đều ban thưởng hai trăm hoàng kim, nghìn lượng bạc, bảy trăm thước tơ lụa, một tòa dinh thự.”

Tề Diệc cùng Viên Liệt đồng tạ ơn.

“Tôi phiên Tịch Ly sao.” Trần Tĩnh ngẫm nghĩ một chút, “Ngoại trừ những phần thưởng này ra, Trẫm thấy chức quan của người, cũng nên thay đổi, Trẫm nên thăng quan cho người.”

Tịch Ly sửng sốt, vội nói, “Hoàng thượng, thần chưa đến ba mươi tuổi đã giữ chức vị cao, không dám cưỡng vọng, chỉ cần dốc sức phân ưu với hoàng thượng là đủ rồi.”

“Hảo hảo!” Trần Tĩnh vui vẻ, cười nói, “Chức vụ phủ doãn Nhạc Đô của người chẳng phải chỉ tạm thời thôi sao, nay biểu hiện của người hoàn hảo rồi, vậy chính thức làm phủ doãn Nhạc Đô đi. Mặt khác, tuổi tác của Quý tướng đã cao, ta dự tính giảm bớt gánh nặng cho hắn, người hãy lên làm đương kim Thừa tướng đi!”

Tịch Ly nghĩ bụng không phải chứ___đại quan nhất phẩm! Lẽ nào Trần Tĩnh bệnh quá hóa hồ đồ?

“Tiếp đó...Tuy người thân là văn nhân, nhưng Trẫm thấy khả năng điều binh khiển tướng của người rất cừ, bày mưu tính kế rất có khí chất của Gia Cát vũ hầu ngày trước. Không bằng thế này đi, hoàng thành quân trực thuộc Nhạc Đô, trong đó có năm vạn cấm quân, do Trẫm đích thân chỉ huy, lần năm vạn thủ thành quân do Vương tướng quân suất lĩnh. Thế nhưng năm ngày trước Vương tướng quân đã giải giáp hồi hương, không bằng bàn giao ba vạn thủ thành quân ấy cho người đi, hoàn hảo để duy trì trị an Nhạc Đô.” Trần Tĩnh nói đến đây thì hỏi Tề Diệc, “Tề tướng quân a, Tịch Ly không rành thao diễn binh mã, làm phiên người vậy.”

“Thần không chối từ!” Tề Diệc nhanh nhẩu đáp ứng.

Mà nhìn sang Viên Liệt, bắt gặp sắc mặt hắn chưa bao giờ khó coi hơn.

Trần Tĩnh thấy rõ, trong lòng thỏa mãn, bèn nói với cả ba, “Trẫm mệt mỏi rồi, đều cho lui.”

Ân Tịch Ly chỉ chờ có thế nhanh chóng cáo từ rời khỏi...

Cả ba chấn chỉnh lại một thân đầy mồ hôi, bao gồm cả hít thở thông khí, đám tiểu thái giám phía sau nhìn ba người mà hâm mộ không ngớt, đồng thời nhắc tay gạt mồ hôi.

Trên đường về, tìm một ngõ nhỏ vắng vẻ, cả ba ngồi xuống cười ha hả, màn trình diễn vừa rồi, quá thú vị!

Mọi người cười đã một trận, rồi tự hồi phủ nha.

Trần Miễn vừa biết Tịch Ly được thăng quan, vội bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn ngon cùng hảo tửu chúc mừng.

Viên Liệt và Tề Diệc vừa phân phát đều phần thưởng cho các tướng sĩ trong quân, liền đến phủ Ân Tịch Ly dùng bữa.

Có điều vừa đến cửa phủ, cả hai đều tròn mắt.

Chỉ thấy Trần Miễn đang bận bịu cùng một đám bộ khoái nha dịch, trước cửa phủ thì có một đội ngũ xếp hàng thật dài.

Viên Liệt kéo một đại thúc đang chạy đến xếp hàng lại hỏi, “Đại thúc, các người đang làm gì vậy?”

Đại thúc nọ cười đáp, “Ân tướng gia phát bạc đấy!”

“Phát bạc?” Viên Liệt và Tề Diệc liếc nhìn nhau, “Phát cái gì bạc?”

“Nga, Ân tướng gia được Hoàng thượng ban thưởng, muốn chia một phần, cấp cho người nghèo mua lương thực và y phục qua mùa đông!” Đại thúc cười nói, “Hảo nhân a!”

Viên Liệt và Tề Diệt đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu___Tên hồ ly này, mua chuộc nhân tâm.

“Hắt xì.” Tịch Ly nằm đọc sách ăn nho trên sập trúc, nằm sấp bên cạnh là đại cẩu Diệt Diệt đã trưởng thành. Hắt hơi một cái thật mạnh, Diệt Diệt lắc lắc đuôi.

Dụi dụi mũi, Tịch Ly giở sách qua trang, với tay lấy thêm một quả nho, nhưng lại bắt được một bàn tay ấm áp.

77. Chương 77: Bức Người Quá Đáng

Tịch Ly cầm trúng tay, quay lại nhìn... Phát hiện Viên Lạc đã đứng phía sau hần tự bao giờ, cúi người cười với hần, “Đã lâu không gặp.”

Tịch Ly hoảng hốt, nghĩ bụng đây là ai a? Viên Lạc thế này phải gọi là bạc đầu sau một đêm hay sao? Cảm giác trưởng thành nhiều như vậy?

Về hồ nghi của hần tựa hồ khiến Viên Lạc rất đắc chí, tươi cười ngồi xuống, đẩy một vò rượu lên bàn, “Rượu ngon, tặng người này.”

Tịch Ly nhích tới gần ngửi ngửi, nhãn tình lập tức sáng lên___Quả là hảo tửu a!

Viên Lạc thấy thần thái trên mặt hần rạng rỡ, liền cất tay rót rượu cho hần, “Biết người thích Lê Hoa Bạch, ta nhờ người đem về rất nhiều, trong viện của người còn chôn mấy vò nữa, đều là ủ năm mươi năm đấy!”

“Thật sao?” Tịch Ly tấm tắc đôi tiếng, “Thảo nào ta thấy trong viện nổi lên mấy gò đất.”

Viên Lạc ngồi xuống tự rót cho mình một chén rượu, uống cạn.

Tịch Ly cầm chén rượu hứng khởi nhấp một ngụm.

“Thế nào?” Viên Lạc hỏi.

“Ân.” Tịch Ly tán thưởng, “Hảo tửu!”

Hai người cứ thế ngồi đối ẩm trong viện, trên cành bạch mai rơi rơi, gặp cơn gió nhẹ lướt qua lá tả rụng xuống.

Có vài cánh đáp trong chén rượu, điểm thêm chút thi vị.

Lúc Viên Liệt và Tề Diệt bước vào sân, vừa vận bắt gặp hình ảnh này.

Cả hai đứng ngay cửa viện, vô thức mà ngẩn ngơ.

Tịch Ly ngược mặt lên, trông thấy hai người, giơ tay ngoắc, “Lại đây lại đây, có rượu ngon uống.”

Viên Liệt cùng Tề Diệt mới định thần lại, tiến vào trong.

Không lâu sau, Hạ Vũ và Tiêu Lạc cũng tới, mọi người quay quần trong sân thỏa chí đối ẩm, thoải mái nói cười. Viên Liệt bỗng dưng có chút hoang mang... Cái cảm giác huynh đệ ngồi lại cùng nhau thế này, đã rất lâu không thấy.

Viên Liệt lại đảo mắt nhìn Viên Lạc, nhận ra hần tựa hồ trưởng thành không ít... Chính mình vẫn luôn coi hần như một tiểu đệ đệ mãi không lớn, nhưng hiện tại xem ra, hoàn toàn có thể để hần tự đảm đương một phần rồi.

“Ai, Hạ Vũ.” Tịch Ly nhấp rượu, khều khều Hạ Vũ, “Ta đang nghĩ, hoàng thượng dường như không ổn lắm, người đã thấy bộ dạng hiện tại của hần chưa a?”

Hạ Vũ lắc đầu, “Bộ dạng thế nào?”

Tịch Ly và Viên Liệt lần lượt mô tả lại tình trạng vừa gặp của Trần Tĩnh.

Hạ Vũ ngẩn người, túm lấy ống tay áo của Tịch Ly, ngửi.

“Làm sao vậy?” Tịch Ly ngơ ngác.

“Nga...” Hạ Vũ mỉm cười, lắc đầu, “Các người vừa đến Hoàng cung xong, tự ngồi thử xem, trên người có phải ám mùi ngòn ngọt không?”

Tất cả mọi người khó hiểu, nhắc tay áo lên ngửi một chút___Quả nhiên!

“Vị ngọt này là cái gì a?” Tịch Ly nghĩ mãi không ra.

“Là lá Đại Yên (nha phiến).” Hạ Vũ bình tâm như vậy mà chắc lưỡi, “Nếu ngồi ít, sẽ gây nghiện. Liều lượng hoàng thượng dùng phỉ phỉ chừng rất nhiều. Loại dược này không được dùng quá, đến mức nghiện là coi như xong, nếu cả ngày thấy lạnh thân thể lại càng tồi tệ... Coi bộ sống cũng chẳng được bao lâu nữa.”

“Kẻ nào đã cấp lá Đại Yên cho hoàng thượng?” Tịch Ly bấy giờ, trùng hợp quay đầu sang hỏi trịnh Viên Lạc.

Viên Lạc lắc đầu, “Còn ai vào đây, ngoài Quế Thiếu Nghĩa chứ.”

“Lạc, người lui tới với hắn sao?” Viên Liệt khẽ nhíu mày, hỏi Viên Lạc.

Viên Lạc cân nhắc một chút, “Hắn đến tìm ta vài lần, ta chỉ xã giao một chút.”

“Muốn dựa hơi người a?” Tịch Ly vừa hỏi, vừa hếch hếch mũi, “Bộ có gì thơm a?”

“Dù hắn muốn mượn hơi ta, ta cũng không đáp ứng hắn.” Viên Lạc thản nhiên trả lời.

Ngay khi đó, Trần Miển dẫn một đám hạ nhân, khiêng lò nướng đi vào, trên giá xiên một con gà và vài thứ khác vừa chín tới, tỏa ra hương vị mê người.

“Ăn, tính thật chu đáo!” Ăn Tịch Ly thấy Trần Miển tiến về phía mình, túm lấy hắn định rót rượu.

Trần Miển vội vàng tránh, “Ai, tướng gia người đừng rót cho ta, ta còn bận rộn nhiều việc ngoài kia nữa.” Nói đoạn, dẫn người chuẩn đi.

Tịch Ly tấm tắc khen vài tiếng, Tề Diệc kể bên phán, “Trần Miển càng ngày càng tháo vát.”

“Ăn.” Tịch Ly gật đầu, phát tay lên, “Ban thưởng!”

Viên Liệt trừng hắn, “Bản thân người đã không một xu dính túi, bạc phân phát hết cho người khác, lấy gì làm phần thưởng? Dùng khó tử a?”

Tịch Ly lườm hắn một cái, rồi bắt đầu bỏ nhào tới, muốn tuột quần hắn.

Viên Liệt kinh hãi, ngăn hắn lại, “Người nổi điên a?!”

Tịch Ly thấy cởi quần không xong, cư nhiên lần mò trên người hắn, lấy ra được một khối ngọc bội, đứng lên hướng ra ngoài, “Tiểu thổ tử, ban thưởng cho người này!”

“Uy!” Viên Liệt hoảng hốt, đứng dậy đuổi theo, “Người điên rồi, đó là binh phù của ta!”

Tịch Ly bụng chẹn rượu chưa kịp chạy khỏi viện đã bị Viên Liệt tóm trở về, cuối cùng còn bị hắn tước đi khối ngọc bội bên hông, Tịch Ly trần lộ một vòng, Tiều Lạc, Viên Lạc, Tề Diệc chẳng chờ ai. Đều phải xuất ra phục sức vô giá. Tịch Ly như thể một phá gia chi tử, chơi ngông đưa hết cho Trần Miển, bảo là của hồi môn, chọc Trần Miển tức muốn giết chân đá.

Viên Liệt lắc đầu thở dài, tên này cùng kẻ điên chỉ cách nhau cái ngưỡng mỏng như tờ giấy.

Mọi người uống tận hứng rồi mới giải tán, trở về hết.

Tịch Ly ôm vò rượu ngả lên ghế, nhìn Trần Miển sai người thu dọn đây đó, bất chợt hỏi hắn, “Bận rộn cả ngày rồi, đã ăn gì chưa?”

“Ăn xong từ sớm, đâu như người a, chỉ biết uống rượu.” Trần Miển thoáng giận dỗi, “Người nhìn lại người xem, càng ngày càng gầy.”

Tịch Ly cười nhàn nhạt, ngoắc hắn, “Trần Miển, ta muốn người cùng ái nhân của người đưa nhau đi, người đồng ý không?”

Trần Miển sửng sốt, quay lại nhìn Tịch Ly, “Người... Có ý gì a?”

Tịch Ly duỗi duỗi ngón tay, “Mạng của Hoàng thượng chắc chỉ còn duy trì được một năm, một năm này Nhạc Đô đại loạn, người cùng ái nhân rời đi càng sớm càng tốt, dẫn luôn cả Diệt Diệt theo. Tước Vĩ lão gia tử ta còn cần đến, xong việc, sẽ đưa đến chỗ các người, người hãy thay ta tận hiếu. Số ngọc bội này xem như lộ phí và vốn liếng, hai người có tài, đến chỗ nào cũng có thể sống tốt. Bảo hai người huynh đệ khác của người cũng đưa thân nhân đi mau.”

Trần Miễn nóng ruột, “Người... người nói cái gì vậy! Bọn ta đi hết thì người phải làm sao đây?”

Tịch Ly nhún vai một cái, “Nếu ta đi cùng các người, các người khó mà chạy thoát.”

“Thế nhưng, dù Hoàng thượng có bại, thiên hạ cũng là của Viên Liệt.” Trần Miễn ngồi xuống bên Tịch Ly, “Hắn sẽ không gây tổn hại đến chúng ta.”

Tịch Ly đưa tay giật một dải tóc của hắn, Trần Miễn đau điếng người.

“Các người lưu lại, chẳng những không giúp được ta trái lại còn có thể gây vướng chân ta.” Tịch Ly thở một hơi dài, “Chính ra, lưu lại ta đơn độc mới không sợ kẻ khác lấy các người ra để uy hiếp.”

Trần Miễn hiển nhiên không thể bỏ qua, ngẩng đầu nhìn Tịch Ly, “Sau này chúng ta còn có thể gặp nhau hay không?”

“Cũng không biết được.” Tịch Ly nhún vai một cái, “Phải rồi, ta tính ra, có thể ta sẽ có nhi tử.”

“Cái gì?” Trần Miễn giật mình, nghĩ bụng chẳng phải Tịch Ly và Viên Liệt là một đôi sao? Nhi tử ở đâu ra.

Tịch Ly lấy trống bỏi ra lắc lắc, “Nếu sau này người gặp một tiểu ngọc tử đặc biệt thích đọc sách, nhớ đưa nhiều sách cho hắn đọc.”

Trần Miễn khẽ gật đầu, hạ giọng hỏi Tịch Ly, “Ta đây... bao giờ đi a?”

“Đêm nay.”

“Nhanh vậy sao?!” Trần Miễn mắt đỏ hoe, “Người chẳng chịu nói trước để ta có thêm chút thời gian.”

“Đã bảo ta đoán cho người rồi, nên người và La Tử Minh hãy đưa thân nhân bỏ trốn. Sau đó đi càng xa càng tốt, vĩnh viễn đừng trở về, nhớ kỹ.” Tịch Ly nhẹ nhàng vung tay lên, “Đi thu dọn mau.”

Trần Miễn rút cuộc không kìm được, nước mắt rơi xuống, khẽ níu tay áo Tịch Ly, “Ta ở cùng người thêm một tháng được chứ? Dưỡng cho người béo thêm vài cân rồi đi.”

Tịch Ly vươn tay chỉnh tóc giúp hắn, một hồi lâu sau lắc đầu, “Một ngày cũng không được.”

“Sao người có thể nhẫn tâm như thế, không nghiêm với kẻ khác, mà hà khắc với bản thân.” Trần Miễn oán giận khóc, “Tất cả mọi người cứ vậy rời đi, đến Diệt Diệt cũng mang đi rồi, chỉ còn người lẻ loi lưu lại một mình.”

Tịch Ly cười nhẹ, “Biết các người tốt là đủ, nhân sinh vốn hợp hợp tan tan, không tán thì làm sao có tụ? Hợp mà lại chẳng tan, nghĩa là người một nhà rồi, nửa kia của người cũng nên nếm thử chút mùi vị.”

Trần Miễn bất đắc dĩ, đêm đến cùng La Tử Minh đưa người nhà đi quy ẩn, lúc Diệt Diệt bị đem đi, vẫn kêu ư ử, Tịch Ly uống rượu, ngồi giữa sân cười.

Ngày thứ hai, trong hoàng cung bắt ngờ hạ chỉ, muốn thăng La Tử Minh lên làm nội vụ, Trần Miễn cũng được thăng quan, đồng thời điều vào đại nội... Nhưng thánh chỉ chưa kịp xuống tới, sớ từ quan đã được đưa đến hoàng cung.

Trần Tĩnh không tài nào nghĩ ra vì sao hai người kia đột nhiên bỏ đi, hôm qua Quế Thiếu Nghĩa vừa nhắc nhở với hắn, bảo hai người kia rất có tiền đồ, nên trọng dụng, cố gì lại đào tẩu chứ?

Vì vậy Trần Tĩnh gọi riêng Tịch Ly đến hỏi, Tịch Ly luôn mồm trách khừ, nói rằng hai người kia tâm đầu ý hợp chi đó, mà hắn lại có ý với Trần Miễn, nên La Tử Minh đêm hôm dẫn người bỏ trốn, hai vị khác trong tứ đại tài tử sợ liên lụy, bèn theo chân, khiến hắn tức chết vân vân...

Khỏi cần nói, Trần Tĩnh cũng thấu hiểu, Trần Miễn quả thật rất được lòng người, ngày trước hắn còn phải lòng... Chỉ tiếc tính cách quá cứng nhắc! Quên đi, đi cũng đã đi rồi.

Ân Tịch Ly đạt được mục đích, đỉnh đạt rồi đi, băng qua hành lang dài ở hoa viên, vừa vận chậm mặt với Quế Thiếu Nghĩa.

“Nước cờ của Ân tướng thật cao siêu, Thiếu Nghĩa bội phục bội phục.” Quế Thiếu Nghĩa diện kiến liền hành lễ với Tịch Ly. Nguyên bản hắn thấy Tịch Ly quan chức ngày càng cao quyền lực cũng mỗi lúc một lớn, âm mưu ép người thân cận của hắn vào cung để áp chế. Nhưng tính tới tính lui, bên cạnh Tịch Ly chỉ có hai người thân là Hạ Vũ và Trần Miển. Hạ Vũ đã có Tiêu Lạc hậu thuẫn, đồng thời võ nghệ lại cao cường, không dễ lập mưu. Trần Miển thì khác, hắn cùng La Tử Minh cảm tình thâm hậu, nếu không chế được hai người này... Quế Thiếu Nghĩa tuy không thể thấu triệt nổi Ân Tịch Ly, nhưng biết nhược điểm trí mạng của hắn là trọng bằng hữu.

Chẳng ngờ hôm qua vừa tính toán xong, bỏ cả đêm đề cử hai người này với Hoàng thượng, mới sáng sớm hôm nay, quý phủ của Ân Tịch Ly đã đi hết đến một con chó cũng không thừa, chẳng phải khiến người ta bội phục sao.

“Ân?” Tịch Ly vẫn tiếp tục giả ngây giả dại, ngơ ngác nhìn Quế Thiếu Nghĩa, “Quế công công nói gì cơ?”

Quế Thiếu Nghĩa sững sốt, nghiêng rằng, Ân Tịch Ly còn dám gọi hắn là công công?!

Tịch Ly thở dài với Quế Thiếu Nghĩa, “Chúc mừng công công làm chủ nội cung.”

“Ân tướng.” Quế Thiếu Nghĩa xanh mặt, bắt gặp ánh mắt kinh ngạc pha lẫn tiểu ý của hạ nhân binh sĩ xung quanh, phần nộ hạ giọng nói với Ân Tịch Ly, “Hạ quan đã nhập nội cung bao giờ? Việc này há có thể bừa bãi, có nói cũng đừng nói bậy a!”

Tịch Ly cười gượng đôi tiếng, “Đắc tội, Quế công công.”

Quế Thiếu Nghĩa nhíu mày.

Tịch Ly đan hai tay giấu vào giữa tay áo, chậm rãi nói, “Thứ này a, tuyệt đối không thể ăn bậy, đặc biệt rất dễ nghiện đó.”

Quế Thiếu Nghĩa kinh ngạc, quan sát hai bên một chút, đưa tay chỉ một lối đi nhỏ bên cạnh cho Ân Tịch Ly, “Tướng gia có thể hạ cổ nói chuyện một chút không.”

Tịch Ly nhún nhún vai, thản nhiên theo chân hắn bước vài cái, đến bên bờ tường.

“Lời ấy của Tướng gia có ý gì?” Quế Thiếu Nghĩa thấy xung quanh không người, nhíu mày hỏi Ân Tịch Ly.

“Nga.” Tịch Ly cười cười, “Vừa rồi ta đang nghĩ a, bất luận thế nào Hoàng thượng cũng không hút Nha phiến này nọ... Vậy đến tột cùng vì sao lại nghiện chứ?”

Sắc mặt Quế Thiếu Nghĩa tái đi mấy phần.

“Hôm nay ta mới phát hiện, trên long án của Hoàng thượng có đặt một lư hương màu bạc, trên lư hương có sáp dầu màu nâu. Quế đại nhân, lư hương ấy hẳn là do người dâng lên đi? Người đoán, nếu tùy tiện tìm một thái y đến xem sáp dầu nọ, chẳng phải là... Ai nha, nói không chừng lúc ấy quả thực phải cung hình (hoạn) rồi.”

Quế Thiếu Nghĩa nhíu cặp lông mày, “Ân tướng đây là muốn tố giác ta?”

Tịch Ly lắc đầu, “Ta cũng không có ý đó, nhược điểm tốt đến thế, đương nhiên phải nắm lấy trong tay.”

“A!” Quế Thiếu Nghĩa cười nhạt, “Ân đại nhân đã nói với ta rồi, không sợ ta có chuẩn bị mà tiêu hủy chứng cứ trước sao?”

Tịch Ly cười đưa tay điểm điểm hắn, “Nói trước, thì cũng nghiện rồi không phải sao?” Vừa nói, vừa sấn tới, khẽ nhắc, “Hoàng thượng lỡ nghiện rồi, thứ này chỉ cần thiếu một ngày, sẽ khó chịu đến mức nào người hiểu rõ! Ngộ nhớ hoàng thượng cảm thấy không kham nổi giày vò mà tìm một thái y đến xem, oa... Vẫn là cung hình a!”

Quế Thiếu Nghĩa nghiêng rằng, bất chấp cả mặt mũi khuôn phép, xen lẫn chút hung tợn hỏi Ân Tịch Ly, “Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

“Ta đã nói rồi.” Tịch Ly cười, “Nắm nhược điểm của người a.”

“Người bắt lấy nhược điểm của ta để làm gì?” Quế Thiếu Nghĩa vung tay áo, “Chức quan của người đã cao hơn ta đến thế rồi!”

Tịch Ly nhướn mày, “Ai bảo thâm tóm nhược điểm là muốn áp chế người? Ta chỉ muốn nắm cái mạng của người nhìn người mỗi ngày sống trong bất an thôi.”

“Người...” Quế Thiếu Nghĩa bị Ân Tịch Ly khích giận đến méo mặt, “Người đây là vì cái gì?”

“Chúng ta đều như nhau như nhau!” Tịch Ly ung dung cười, “Ta chỉ giáo huấn người một trận thôi.”

Quế Thiếu Nghĩa sững sốt, “Giáo huấn gì chứ?”

Tiểu ý trên khóe môi Tịch Ly tiêu biến, mặt thâm trầm lạnh lùng nhìn Quế Thiếu Nghĩa, “Nếu người dám nhắm vào những người bên cạnh ta, ý đồ trong đầu người vừa rồi, ta sẽ khiến người phải hối hận cả đời.”

Quế Thiếu Nghĩa mở to hai mắt nhìn Tịch Ly, “Người...”

Ân Tịch Ly lại lần tới một bước, “Chỉ một câu nói của ta, Viên Liệt có thể đem người ngũ mã phanh thây, người đoán, người tránh nổi sao?”

Quế Thiếu Nghĩa khẽ lùi lại một chút.

Tịch Ly lại tiến lên một bước, “Chẳng phải người muốn mượn tay Viên Lạc soán quyền, thâm tóm thiên hạ sao? Người đoán, Viên Lạc sẽ nghe lời người, hay là ta đây?”

Quế Thiếu Nghĩa lui thêm một bước, Ân Tịch Ly tiếp tục lần lướt, “Nói đến thiên định của người, đem hoàng thượng đưa bốn trong lòng bàn tay, há sẽ lâu dài? Người đoán, ta có thể dễ dàng vạch trần người hay không?”

“Ân Tịch Ly!” Quế Thiếu Nghĩa đã lùi đến chân tường, “Người chớ nên bức người quá đáng!”

Tịch Ly nhướn mày một cái, “Đây cũng là điều ta muốn nói.”

Quế Thiếu Nghĩa nín lặng.

Ân Tịch Ly nhắc tay, chỉ vào bức tường phía sau hắn, lạnh lùng khuyên hắn, “Mỗi người đều có một giới hạn, người hẳn là biết đỉnh điểm của ta ở chỗ nào rồi, về sau hành sự thông minh một chút, đừng tự chuốc lấy họa.” Nói đoạn, quay người lại, giũ tay áo bỏ đi.

Quế Thiếu Nghĩa ngây người tại chỗ một hồi lâu, lau mồ hôi kín áo giậm chân___Ân Tịch Ly này, bản thân mình cư nhiên lại không có cách gì nắm được hắn!

78. Chương 78: Lời Thề Sơn Sắt

Ân Tịch Ly chân chính trở thành kẻ cô độc, một tòa phủ Thừa tướng to lớn đến thế, ngoài lúc ăn ăn uống uống ở hậu viện khi thì hồ đồ khi thì thanh tỉnh cùng Tước Vĩ, chỉ còn lại mỗi đám hạ nhân ít ỏi hầu như chẳng có cơ hội trò chuyện gì với hắn.

Đa phần những hạ nhân của tướng gia đều nhận thấy Ân Tịch Ly rất nghiêm khắc, không dễ tiếp cận, người gì mà lúc nào cũng ca ca cẩm cẩm.

Những ngày đơn độc nối nhau qua được một tháng, Tịch Ly lúc này cơ hồ đang ở thời điểm nghiêm chỉnh nhất trong đời hắn, vào triều xử lý quốc sự, cẩn cẩn trọng trọng, về nhà liền trốn đi đọc sách, thỉnh thoảng cũng uống say một chút, nhưng không nói nhiều. Viên Liệt thường nhật đến uống rượu với hắn, cứ thấy hắn có điểm cô đơn, không biết vì sao hắn phải ép Trần Miễn đi, đối xử quá hà khắc với bản thân. Mà mấy ngày này trong triều thanh tỉnh, nhưng khắp nơi bên ngoài lại đồn đại sôi nổi.

Lui tới chẳng có gì khác hơn, ngoài chuyện Man vương ở Tây nam đang bành trướng.

Có người bảo Man vương thân chinh xuất quân, cùng đại tướng quân Tương Vân càn quét chư hầu phía Tây nam, gần nhất đến Miến quốc cũng bị sang bằng, Tô Mẫn tựa hồ cố tình quy thuận, quan hệ các bên

rất bất minh. Cứ thế, toàn bộ Man quốc trong vòng nửa năm gần gũi hầu như phát triển lớn mạnh đến mức đủ sức đối đầu Nam Cảnh.

Mà khiến chư thần ngày càng hoảng loạn khôn xiết, ngoại trừ sự cường đại của kẻ khác, còn có hiện trạng Nam Cảnh.

Tình hình thể lực của Trần Tĩnh mỗi lúc một nguy kịch, hiện tại gần như đã không thể kham nổi trọn vẹn một buổi lâm triều, thân thể càng cỗi đến biến dạng, gây guộc rệu rã, còn đâu khí phách đế vương, cả ngày bám lấy Yên diệp túy sinh mộng tử[107], kiểu này mà cỏi long bào ra thì chẳng khác chi một cơ dân chạy nạn.

Quần thần chứng kiến lòng dạ rối bời, Trần Tĩnh lại còn ngày càng hồ đồ, rất hay nổi nóng trước những lời khuyên của trung thần, hầu hết chỉ tiếp thu lời Quế Thiệu Nghĩa nói. Hắn ngày ngày chuyên tâm nghiên cứu kế sách trường sinh bất lão, gần như si dại, toàn bộ việc đối nội đối ngoại đều giao cả cho Tịch Ly, Quý Tư và Viên Liệt.

Quý Tư bị Trần Tĩnh bức phát bệnh, kiên quyết đóng cửa cáo ốm không vào triều, Viên Liệt bận rộn thao luyện binh mã, bởi vậy trong triều đại thể quyền hành đều thu tóm về tay Tịch Ly.

Tịch Ly là kẻ ưa nhàn nhã, cũng phải vận động tinh thần để xử lý thiên hạ đại sự, may mà hắn thông minh cần mẫn biết phân rõ nặng nhẹ, nhờ đó Nam Cảnh vẫn duy trì tốt đẹp được. Đến lúc này, toàn bộ bách tính Nam Cảnh chỉ còn biết mỗi Quốc tướng thần toán Ân Tịch Ly, đã quên mất vị hảo hoàng đế Trần Tĩnh kia của bọn họ.

Tịch Ly thuộc loại nói ít làm nhiều, miễn giảm thuế má, chủ trương thu nạp bách tính học rộng khắp nơi, phát triển thương nghiệp trừng trị tham ô, nguyên bản thiên hạ Nam Cảnh đã động tâm, vả lại sau khi Tịch Ly lên làm Thừa tướng, mưa thuận gió hòa dân tâm quy tụ. Hiện tại cả đám phản thần biên vương ngày trước hầu như rất ác cảm với Tịch Ly, nay cũng chú tâm lung lạc hắn, bởi vậy nhân tài tất thu được lòng dân trong thiên hạ, có dân tâm, được thiên hạ cũng dễ như trở bàn tay thôi!

Hôm nay, Tịch Ly tan triều, mới vừa bước vào phủ Thừa tướng chợt thấy Vương Du đại nhân ở Hộ bộ hốt hải chạy đến, tới trước mặt túm lấy tay hắn, “Thôi... Không xong rồi tướng gia!”

Tịch Ly bị hắn hù cho giật mình, từ khi hắn nắm quyền cao trọng tay vẫn chưa gặp phải sự cố gì, sợ nhất chính là nghe ba chữ “không xong rồi”!

Vội hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng... Hoàng hà ngập lụt rồi! Lũ tràn đê vỡ đổ vào mười mấy châu thành phủ huyện ven bờ, hiện tại lương thực khẩn thiết, dân gặp nạn khắp nơi a!”

“Cái gì?” Tịch Ly nhíu mày băn khoăn, “Không thể nào, thời kì này Nam Cảnh không có khả năng gặp đại họa! Gần nhất cũng chẳng có mưa, sao lại vỡ đê được?”

“Cấp báo vừa mới đến!” Vương Du kéo hắn ra ngoài, chỉ thấy ba trăm tham báo khẩn quỳ trước cửa, toàn thân thoát nhìn như thể mới ở chiến trường về, phá y lạn xam (y phục tả tơi) phong trần mệt mỏi, một kẻ rạp người dưới chân Tịch Ly, “Tướng gia, xin hãy cứu vớt hơn mười vạn dân gặp nạn ven bờ Hoàng hà!”

“Đứng lên hắn nói!” Tịch Ly nhíu đôi chân mày, nâng hắn dậy, “Đạo gần đây không có mưa to, lượng nước ở Hoàng hà cũng bình thường, có sao lại lũ lụt gây họa?”

“Tướng gia chưa biết đó thôi!” Tham báo nọ khóc lóc hồi bẩm, “Khu vực Hoàng hà gần đây chẳng biết từ đâu quy tụ đến một binh đoàn yêu quái, gọi là Hoàng Y giáo. Bọn này đều vận trang phục đạo sĩ, áo vàng, chuyên dùng tà phép cổ thuật, hại người vô số sát nhân không chớp mắt. Bọn chúng có binh khí và đạn dược, lợi hại nhất là lời hóa đạn. Bọn chúng phá hủy đê điều, còn cho nổ thành trì gây tắc đường sông ở hạ lưu Hoàng hà, thế nên thượng nguồn ngập lụt, nạn dân không thoát được đành phải sống trong lũ.”

“Vô liêm sỉ!” Tịch Ly trợn trừng hai mắt, “Thực sự có việc này?”

“Nếu tướng gia không tin có thể phái người đi điều tra, ty chức phải liều chết mới thoát được!” Tham báo hai mắt đỏ hoe, “Hiện quân dân tự phát tại thành huyện tổ chức nổi dậy chống yêu giáo, thế nhưng trong

thành thiếu trang thiếu lương, gặp hồng thủy bệnh dịch hoành hành khắp nơi, tướng gia mau phát binh cứu người a!”

Tịch Ly gật đầu, cho tham báo kia về Tướng gia phủ nghỉ ngơi, phái người gọi đầy đủ các nhân đốc lo việc Hoàng hà và văn võ hữu dụng toàn triều đến.

Sự kiện này vừa truyền ra, kinh thành chấn động, cũng xuất hiện không ít nạn dân lưu lạc ồ ạt kéo đến trước nha môn kêu oan, sự việc xảy ra bất ngờ, khiến mọi người nhất thời chẳng kịp ứng phó!

Tại thư phòng Tướng phủ, Ân Tịch Ly quan sát đám đốc công Hoàng hà mồ hôi ròng ròng trước mặt, hỏi, “Các người được phân công quản lý những phủ huyện châu thành kia, vì sao chưa bao giờ bẩm báo qua chuyện của Hoàng Y giáo?”

“Ách... Này...” Mấy gã đốc công liên tục toát mồ hôi lạnh, lau đầu đáp, “Việc này, đại nhân, bọn ta không biết nguồn cơn, Hoàng Y giáo nọ chỉ trong nháy mắt trở nên hùng mạnh, nhất định có hậu thuẫn!”

“A, không biết?” Tịch Ly sao có thể bị hấn lừa, cười khẩy hỏi, “Không biết? Chẳng phải các người đã thương thuyết hảo với bọn chúng rồi sao, lúc đầu tưởng có lợi nên mới dưỡng bọn khốn kia, không ngờ thanh thế của người ta lớn mạnh rồi lại quay đầu cắn các người một phát đi?”

“Việc này...” Đám đốc công tái mặt, không biết làm sao để biện bạch, việc các thế lực địa phương câu kết cùng đốc công chèn ép bách tính cũng là chuyện thường tình hay phát hiện, chỉ là bọn chúng không lường được Hoàng Y giáo cư nhiên lớn mạnh khắp vùng, lại còn lớn mật tạo phản.

“Quả thực vô liêm sỉ!”

Lúc này, ngoài cửa Viên Liệt dẫn đám võ tướng tiến vào, “Bọn ta đã điều tra xong, cả mười châu thành ở Hoàng hà bị lụt, Hoàng Y giáo hiện có ít nhất mười vạn người, thanh thế lớn mạnh đã không chế phân nửa Hoàng hà lẫn bình nguyên trung bộ, chuẩn bị đối đầu với Nhạc Đô, bọn chúng tác quái ven bờ Hoàng hà quá nửa năm, cư nhiên chẳng ai dám bẩm báo! Thậm chí hiện tại đã đủ lông đủ cánh, ta không lời sạch đám quan viên trên dưới ra chém là không được!”

“A?” Đám đốc công há to miệng, biết chắc đại nạn sắp giáng xuống.

Tề Diệc đã sớm tức giận, nhất chân lên đạp ngã một gã đốc công trong bọn.

Ân Tịch Ly nhìn quét qua đám đốc công kia, chỉ tay vào tên giữ chức quan cao nhất, đồng thời cũng là kẻ run rẩy dữ dội nhất, nói với Tề Diệc, “Tên này lưu lại hữu dụng, còn lại lời ra ngoài, chém!”

“Ai...” Cả đám đốc công quẫn bách, “Ân tướng, bọn ta là mệnh quan triều đình, muốn giết bọn ta phải có chỉ dụ của hoàng thượng... A!”

Hắn chưa kịp dứt lời, Viên Liệt đã rút kiếm ra, chém gọn hắn.

Đám còn lại lấy làm bàng hoàng, nhóm tướng sĩ xông lên đem người giải ra ngoài trăm tử.

Tịch Ly ngồi trên ghế cau mày, nghiền ngẫm vụ việc này... Làm sao để đi nước này đây? Hoàng Y giáo tuyệt đối chẳng thể là bang hội thường dân phổ thông. Thứ nhất, muốn bách tính quay lưng với Nam Cảnh, trừ phi là dân chúng lâm than. Nhưng hiện tại Nam Cảnh sống sung túc mưa thuận gió hòa, bách tính ngày ngày an ổn tuyệt đối không có khả năng tác loạn, sợ chiến tranh còn không kịp nữa!

“Ta hỏi người!” Tịch Ly nhìn tên đốc công đã sợ hãi đến thểu não tuyệt vọng nhũn như một đồng bùn, “Hoàng Y giáo là do ai kiến lập nên?”

“Ách... Chúng ta không biết.”

Tịch Ly cười nhạt, “Người còn không thành khẩn khai báo? Ta đem từng ngón từng ngón tay của người chặt xuống người tin không?”

Mấy tay võ tướng lân cận thềm le lưỡi, tuy Ân tướng này là quan văn, nhưng đích thực tính khí ngông cuồng như võ tướng.

“Là... Là bọn vũ phu ác bá đứng đầu địa phương.” Đốc công trả lời.

Tịch Ly nghe xong khẽ nhú mày, cảm thấy thất vọng, còn chưa bắt đầu đối ngoại đã nội chiến trước, bên trong mà khởi binh đao, kết cục được lợi sẽ là Man quốc.

“Phải chăng có kẻ xúi giục?” Vài quan văn hỏi, “Nếu chúng ta nổi lên nội chiến, hưởng lợi nhiều nhất chính là Man quốc!”

Tịch Ly khẽ lắc đầu, mặc kệ Man vương ra sao, hẳn tin tưởng Tương Vân. Tương Vân vẫn còn là đại tướng quân của Man vương, hẳn sẽ không bỏ qua! Với nhân phẩm của Tương Vân, muốn hẳn làm chuyện gây thương tổn đến hàng nghìn hàng vạn sinh linh vô tội, chẳng bằng cứ một đao giết hẳn, cho dù Man vương không dám động đến mạng hẳn, trừ phi hẳn không còn là Tương Vân chân chính nữa!

“Hay là... Chúng ta đánh Man quốc trước, rồi hẳn cứu nạn thiên tai Hoàng hà?” Có một quan văn đề nghị.

Tịch Ly cau mày, còn chưa kịp khiển trách, đã nghe Viên Liệt phẫn nộ nói, “Đánh một trận với Man quốc mất tối thiểu vài năm, chờ đánh xong dân trong nước cũng chết cả rồi, người đoạt nhiều đất như vậy để làm cái quái gì?!”

Tim đám quan văn co thắt co thắt, sợ hãi cấp kỳ im miệng.

“A!” Lúc này, lại có một quan viên nói, “Không bằng, chúng ta cũng dùng phương pháp tương tự thiết lập người đối phó Man quốc, khiến quốc nội của bọn họ cũng tử thương vô số, như vậy...”

Hắn còn chưa nói dứt, đã thấy trên mặt Tịch Ly tỏa ra hàn khí bức người, lập tức thu lời lại.

Tịch Ly lắc đầu, “Người đối với Man quốc như thế, dù chúng ta có chiến thắng, thần dân Man quốc sẽ phục chúng ta hay xem chúng ta là cừ địch đây?”

Chúng thần hai mặt nhìn nhau, đều lặng thinh.

Tịch Ly đứng dậy, “Không được, cứu tế quan trọng hơn, xuống dưới chuẩn bị cả đi, chúng ta mau chóng xuất binh, ta và Viên tướng quân sẽ vào cung diện thánh.”

...

“Đại ca!”

Hai người vừa phân phó triều thần xong, Viên Lạc cấp tốc chạy tới.

“Thế nào?” Viên Liệt quay đầu nhìn hẳn.

Viên Lạc nghiêm nghị nói, “Ta đi cho!”

Toàn thể mọi người sững sốt, còn Ân Tịch Ly thoáng nhú mày, “Người đi? Vùng Hoàng hà địa thế biến hóa, hơn nữa dân phong ngoan cường, hiện tại tình trạng thiên tai chưa rõ ràng, người lãnh binh?”

Viên Lạc gật đầu, “Đúng, hiện trong triều phong vân đột biến, nếu các người đi hết, vậy trong triều không ai trấn thủ, nhờ bị đoạt mất quyền lợi thì sao? Mặt khác, Man vương như hổ đói rình mồi, vạn nhất...” Viên Lạc nói, khựng lại đôi chút rồi tiếp lời, “Vạn nhất hẳn thực sự muốn đoạt quyền đến phát rồ, chúng ta nào có thể mạo hiểm đúng không?”

Viên Liệt thở phào một cái, vỗ vai Viên Lạc, “Hảo! Quả nhiên là người nhà họ Viên ta, cơ trí can trường.”

“Kỳ thực...Ta có chút mục đích riêng.” Viên Lạc thành khẩn nói, “Ta muốn đánh thắng trận này, có chiến tích đủ để quay về cầu thân Linh nhi, chứ thế này mãi chẳng lay chuyển được nàng.”

Viên Liệt bị hẳn đùa bật cười, quay đầu lại nhìn Tịch Ly, ra vẻ rất tự tin về Viên Lạc.

Tịch Ly mặt không biểu tình, chỉ xoay người đi lên, nói, “Xem xét tình hình rồi hãy tính.”

Viên Lạc và Viên Liệt đưa mắt nhìn nhau, đành đuổi theo.

Tịch Ly vừa đi, vừa lắc nhẹ trống bỏi, suy tư.

Thăng tới cửa hoàng cung, Tịch Ly đứng lại, khoanh tay dừng trước cửa.

“Tịch Ly, sao không đi tiếp?” Viên Liệt nhìn Tịch Ly.

“Nga...” Tịch Ly quay đầu nhìn hai huynh đệ, “Trận này cứ để Viên Liệt đánh!”

Viên Liệt sững sốt, Viên Lạc vừa lúng túng vừa đau lòng, “Tịch Ly, người không tin ta a?”

“Trên phương diện đánh trận Viên Liệt có nhiều kinh nghiệm hơn, chúng ta phải hành sự cẩn trọng, tránh chịu thương vong lớn hơn! Về phía kinh thành, người ở lại đây trấn thủ gia nghiệp giúp Viên Liệt đi.” Tịch Ly nói, mỉm cười vỗ vỗ Viên Lạc, “Nói cho cùng cũng là sản nghiệp của Viên gia, người có thời giờ nên giúp cha gánh vác đôi chút a.”

Viên Lạc mấp máy miệng, nhìn Tịch Ly.

“Tất nhiên là!” Tịch Ly bổ sung, “Ta sẽ để Tề Diệc và Tiêu Lạc lưu lại giúp người, còn có Viên lão tướng quân cùng Tề vương gia, cả Quý tướng nữa!”

Viên Lạc ngoài mặt gật đầu, trong bụng ngầm nghiêng rằng, Tịch Ly ra một chiêu thật độc, nguyên bản hấn nghĩ, bất luận lãnh binh hay thủ gia nghiệp đều có giá trị cả. Lãnh binh tất có chiến công lẫn binh quyền, thủ gia nghiệp cũng có thể thừa cơ soán quyền. Thế nhưng hiện tại lãnh binh không được, tại gia lại có nhiều người giám sát như thế, trước hết không cần nói đến ai khác, cha hấn ắc phải giúp Viên Liệt bảo toàn gia nghiệp. Tề Diệc thì hấn không ngại, nhưng Tiêu Lạc có thể làm khó hấn. Từ mưu lược đến tâm kế Tề Diệc đều kém bản thân hấn không ít, khả dĩ đối phó. Nhưng Tiêu Lạc văn võ song toàn, công phu hảo hơn nữa còn thông minh tuyệt đỉnh, trước giờ quan hệ với hấn ở mức không gần không xa, vì vậy rất dễ bị người kia thấu triệt, người kia lại có binh quyền!

“Ta...” Viên Lạc vẫn muốn nói.

“Như thế cũng tốt!” Viên Liệt nhất mực lo âu Viên Lạc đơn thân lãnh binh đánh trận, lần này cứ để hấn và Tịch Ly đi thêm một chuyến a.

“Quyết định vậy đi!” Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt tiến cung diện thánh cầu thánh chỉ.

Hiện tại theo điều lệ của Nam Cảnh, mọi chuyện do bọn họ thảo luận trước đối sách rồi trực tiếp chuẩn bị tốt thánh chỉ, đem tiến cung để Trần Tĩnh đóng ngọc tỷ. Trần Tĩnh hầu như đến đâu óc cũng không dùng, hấn bị Quế Thiếu Nghĩa lường gạt thao túng, lại thêm uy lực của nha phiến, cả ngày đắm chìm với mộng tưởng trường sinh bất lão.

Tịch Ly và Viên Liệt vừa bảo muốn đi cứu trợ thiên tai diệt khẩu, Trần Tĩnh cầu thiếu điều thấp hượng niệm Phật, hấn chỉ mong Viên Liệt đi mau cho rồi! Đạo gần đây chẳng biết sao, hấn hèn nhát tột bậc, mỗi ngày trông thấy Viên Liệt thần thái sáng lạng, lòng đổ kỵ cộng thêm sợ đến phát hoảng.

Hai người thỉnh được thánh chỉ liền đi ngay, ra đại môn, Viên Liệt phẫn nộ lắc đầu, “Thật mất cả hứng đánh a, Trần Tĩnh cư nhiên bại hoại đến mức này!”

“Đế vương mà.” Tịch Ly lãnh đạm nói, “Nắm quyền khó tránh khỏi đi đến giai đoạn bảo thủ, người hãy nhìn đó mà tránh a.”

“Đừng trầm trọng như vậy chứ.” Viên Liệt cười vỗ hấn một phát, “Người sát cánh bên ta, thì làm sao có ngày đó được.”

“Ta đâu thể luôn ở cạnh người.” Tịch Ly thần nhiên đáp một câu.

Viên Liệt biến sắc, “Có ý gì?”

Tịch Ly tiến lên phía trước, chẳng hề quay đầu lại, Viên Liệt chỉ thấy một dải tóc thật dài lay động trong gió, tiếng của Tịch Ly theo gió trở về, khẽ nói với hấn, “Hợp tan là nhân sinh thường tình, hợp nhờ duyên, tán cũng tại duyên, con người phụ thuộc duyên phận.”

“Viên Liệt ta tin tưởng nhân định thắng thiên.” Viên Liệt bước tới vài bước.

Tịch Ly cười lắc đầu, “Người tin không, kẻ càng thích ứng với mọi hoàn cảnh càng như nước chảy thành sông, càng muốn nhân định thắng thiên thì con đường phía trước càng trắc trở.”

“Vì sao?” Viên Liệt khó hiểu.

“Một kẻ thấy đường, một kẻ không nhìn thấy!” Tịch Ly cười nhàn nhạt, “Thấy được chướng ngại đầy đường dĩ nhiên sẽ đi cẩn thận, không trông thấy cứ tưởng đường xá bằng phẳng đỉnh đạt mà đi, kết cục ngã cũng thảm.”

“Luôn luôn có ngoại lệ, ta sẽ hết sức cẩn trọng! Ta Viên Liệt tin tưởng nắm giữ được hạnh phúc của bản thân!” Viên Liệt nghiêm túc, “Sau này người không được rời đi!”

Tịch Ly chỉ tay lên trời, “Ngoại trừ lão thiên gia, còn có một người, người vĩnh viễn không thể thắng được!”

“Ai?” Viên Liệt lạnh lùng.

Tịch Ly tự chỉ vào ngực, “Ta!”

Viên Liệt á khẩu.

Tịch Ly đưa tay vỗ nhẹ hai bên mặt hắn, “Cho nên, người nên hảo quý trọng.”

“Người nói trân trọng người, hay là duyên phận?” Viên Liệt bắt kịp Tịch Ly, đưa tay cố tình ngẫu nhiên đụng phải cánh tay hắn, cơ hồ muốn hai tay chạm vào nhau.

Nhưng tay của Tịch Ly mãi vẫn không bắt được, Viên Liệt nhú mày, nắm thẳng lấy cổ tay Tịch Ly, “Nếu có ngày lão Thiên gia thực sự muốn tước đi những gì ta yêu, ta cũng sẽ dốc sức tìm lại.”

Tịch Ly nhìn hắn một hồi lâu, gật đầu, “Ân, người nhớ kỹ điều đã nói hôm nay, ta sẽ chờ xem.” Nói đoạn, mỉm cười rời đi.

Viên Liệt mau chóng bắt kịp, hai người sóng vai mà đi, nhưng đã quên mất, Viên Lạc vẫn đứng ngơ ngác tại cửa cung, nhìn hai người rời xa, tự nghiền ngẫm tư vị khổ sở quen thuộc.

79. Chương 79: Bàng Hoàng Vô Cùng

Lần này Tịch Ly và Viên Liệt đi bình loạn Hoàng Y giáo, có chút bất đồng với những lần hành quân trước, chuyến này diệt giáo, bình loạn, còn thêm cứu nạn thiên tai! Trọng tâm là cứu trợ tình hình thiên tai vùng Hoàng Hà... Trên quan điểm của Ân Tịch Ly, việc này trọng yếu hơn rất nhiều so với bất kỳ chuyện gì khác!

Trước khi hành quân, thu xếp một trận ất không thể thiếu.

Đâu còn Trần Miễn, Ân Tịch Ly đành phải đích thân thu thập mọi thứ, nguyên bản hắn rất bừa bãi. Đang bối tung phòng ốc, chợt nghe có người ngoài cửa nói vọng vào, “Người không mang theo chăn mền mà đem nhiều sách như thế có ích gì a? Đợi chết cóng rồi lấy sách làm củ thiêu người a!”

Tịch Ly nheo mắt quay đầu lại, nói năng độc địa như thế chỉ có Hạ Vũ.

Quả nhiên, bắt gặp Hạ Vũ khoanh tay đứng phía sau, dựa vào cửa chính quan sát hắn. Tuy đáng đáp thay đổi, nhưng đức hạnh cùng bản chất lại quay về thời điểm ban đầu, vẫn dài dòng lằng nhằng y như cũ!

“Người ra ngoài giùm ta!” Hạ Vũ tổng khứ Ân Tịch Ly ra khỏi phòng, trở vào trong giúp hắn thu thập hành lý.

Tịch Ly ra tới cửa, phát hiện trên bàn có mấy bao hành lý, liền quay qua hỏi, “Người cũng theo ta đi a?”

“Ân.” Hạ Vũ gật đầu, “Mấy cái giáo a phái a kiểu này thường thạo dùng độc, ta không theo sao được?”

Tịch Ly nhận thấy sắc mặt Hạ Vũ tối đi... Nổi giận ư?

Thu thập một hồi, Hạ Vũ thực sự phát cáu, quăng gói đầu của Ân Tịch Ly xuống đất chà đạp, “Người mắc cái chứng gì a, đem Trần Miễn đuổi đi, lấy mẹ ai đến chiếu cố người a? Toàn hại lão tử phải giúp người sửa soạn.”

Tịch Ly ngồi bên cửa, nhìn mà khiếp đảm, lẳng lặng ôm đống sách tại góc tường đi chỗ khác, tránh cho một hồi bị Hạ Vũ xé nát.

Hạ Vũ bộc phát cơn thịnh nộ, vừa giẫm gói đầu vừa đạp chẵn, cuối cùng tạm hả giận, giúp Ân Tịch Ly thu thập xong hai bao hành lý lớn, đem ra đặt lên bàn, “Xe đâu?”

Tịch Ly theo sau hắn, vươn một ngón tay chọc chọc hắn, “Đâu cái gì, ngày mai chúng ta mới khởi hành mà.”

Hạ Vũ ngẩn người, “Thật không?”

Tịch Ly đặt sách xuống bàn, hỏi hắn, “Người lại xích mích với tiểu tử Tiêu Lạc sao?”

Hạ Vũ quay đầu lại, trầm mặt lạnh lùng, “A?”

Tịch Ly chợt dạ, ngồi cách ra xa một chút, rụt rè hỏi, “Nếu không sao người lại phát cáu như thế?”

Hạ Vũ băng quơ nhìn đám lá rụng trên mặt đất, nhíu mày, “Người nghĩ chúng ta vượt đường xa từ trấn Thanh Vân đến đây để làm gì?”

Ấn Tịch Ly chống cằm, tự chỉ vào mình, “Ta tới cứu muôn dân thiên hạ.” Rồi lại chỉ sang Hạ Vũ, “Người tới tìm chỗ chết.”

Hạ Vũ nghe Tịch Ly trêu, một hồi lâu thở dài, “Người nói.... Phải chăng ta nên rời đi?”

“Người đi đâu chứ?” Tịch Ly hỏi, “Đừng bỏ đi như vậy, cô quanh lăm, cứ như kẻ thương tâm đơn độc phiêu bạt nơi chân trời.”

“Kẻ thương tâm thôi thì xá gì, người tuyệt vọng mới phải lưu lạc cuối trời.”

“Nghiêm trọng thế a?” Tịch Ly đứng dậy, hướng sang cửa đối diện nhìn quanh hắt đầu ra dấu với một tiểu nha đầu, ý bảo nàng mang rượu tới.

Chỉ chốc lát sau, nha đầu nọ bưng đến một vò rượu cùng hai cái chén, rồi vội vàng xoay người chạy mất.

“Sao hạ nhân ở phủ người ai cũng thế?” Hạ Vũ thắc mắc, “Cứ làm như kẻ trộm vậy.”

“Ta bảo bọn họ cố đừng để ta nhớ rõ hình dạng và dung mạo của bọn họ, ta cũng tránh không nhìn họ.” Ấn Tịch Ly nhíu mày.

“Vậy làm sao người ta trung thành với người được?” Hạ Vũ nhíu mày.

“Được a.” Tịch Ly nhếch miệng, “Ta cấp nhiều bạc mà!”

Hạ Vũ lắc đầu cười, “Người có nói trước với bọn họ chưa a, nguyên nhân phải lạnh lùng như thế là không muốn bọn họ gặp nguy hiểm.”

“Không cần phải nói, thông minh sẽ hiểu a.” Tịch Ly châm rượu xong, nâng lên uống, “Hảo tửu, đến! Sầu cái gì a, không say không về!”

Hạ Vũ cầm lấy chén rượu, giương mắt nhìn Ấn Tịch Ly, “Người thấy, ta và Tiêu Lạc có tương lai không? Hai ta tính ra mạng không hợp sao? Phải chăng sẽ có ngày phải cách biệt chân trời?”

“Ngốc a người.” Tịch Ly đẩy Hạ Vũ một cái, có chút thô bạo, khiến người Hạ Vũ chao đảo, rượu trên tay cũng bị hắt ra đến nửa chén, “Nếu đã chia cách, thì nơi nào chẳng là chân trời?”

Hạ Vũ ngẩn người, sau đó cười bật cười ha hả, hai người nâng ly cạn chén mà uống.

Viên Liệt đang định đến tìm Ấn Tịch Ly thảo luận về chuyến hành quân lần này, vào sân, lại thấy hắn và Hạ Vũ đang say sưa.

“Hai người còn uống nữa thì sẽ trở thành tửu quỷ mất.” Viên Liệt bước đến cướp bình rượu, bày ra một đồng lớn bản vẽ hắn tìm tới cho Ấn Tịch Ly, “Đây là bản đồ địa hình, lần này khá phiền phức.”

“Vùng Hoàng hà đại thể đều là đất bình nguyên, chẳng hề có núi non hiểm trở, sợ gì chứ?” Hạ Vũ thắc mắc.

“Then chốt là hiện tại đang thiên tai.” Tịch Ly mở bản vẽ ra xem, “Chúng lại có mục đích hủy diệt gây lụt. Người xem... Những thành thị bị ngập này, đều trở thành đầm nước lớn, dễ thủ khó công, là lá chắn thiên nhiên.”

“Người có biện pháp gì không?” Viên Liệt hỏi Tịch Ly.

“Ấn... Ấm thăm điều tra có vẻ được, nội ứng ngoại hợp gì đó.”

Hạ Vũ nghe xong vẫn thấy rất không thỏa đáng, “Nhưng nếu hai người đều đi do thám, binh mã tính sao đây?”

“Giao cho Tề Diệc a.” Tịch Ly đáp.

“Tề Diệc cũng đi?” Viên Liệt thoáng chau mày.

Tịch Ly nhìn hắn với chút tiểu ý, “Thế nào, người không muốn Tề Diệc theo?”

“Hắn không phải sẽ ở lại đây giúp Viên Lạc sao?” Viên Liệt hơi lo không có ai yểm trợ Viên Lạc, Viên Lạc sẽ bị chèn ép.

“A.” Ân Tịch Ly cười nhạt lấy một tiếng, “Người còn sợ Viên Lạc bị người khác khi dễ, hắn không khi dễ người khác là đã tốt rồi.”

Viên Liệt ngẩng đầu nghiêm nghị, “Người lại nữa rồi.”

“Yên tâm đi, đã có Tiêu Lạc chiếu cố cho Viên Lạc, mặt khác, ta còn để Tước Vĩ lão gia tử lưu lại nữa, trông cậy Tiêu Lạc hảo hảo giúp ta tận hiếu a, hơn nữa... Viên Lạc còn có cha người và Tề lão vương gia, sợ cái gì!?”

Viên Liệt không ý kiến, Tịch Ly đã an bài thì tất ổn, bèn nói: “Ta đây đi phân phó nhân lực một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, người đừng mê ngủ, buổi tối đừng uống say để còn tỉnh táo.”

Tịch Ly nhăn mặt nhăn mày, phát tay áo với hắn, ý bảo đã biết.

Viên Liệt lắc đầu, xoay người định đi, nhưng Tịch Ly cơ hồ đoán được gì đó, đuổi theo mấy bước, hạ giọng nói, “Uy, ta muốn gặp Tiêu Lạc, người hãy giúp ta mời hắn đến dùng bữa tối.”

Viên Liệt nhìn hắn khó hiểu, Ân Tịch Ly đưa mắt ngầm bảo hắn nhìn ra sau nơi cách đó không xa Hạ Vũ đang ngồi bên bàn uống rượu giải sầu.

Viên Liệt khẽ nhủ mày, kéo hắn tới hành lang ngoài viện, vị trí ở ngoài tầm nhìn của Hạ Vũ.

“Người có chi cứ nói a, úp mở cái gì chứ.” Tịch Ly vẫy tay áo nhìn hắn.

“Người không biết tại sao Hạ Vũ tức giận ư?” Viên Liệt hỏi.

Tịch Ly lắc đầu, “Vì cái gì?”

“Tiêu lão Long vương gửi thư đến, đã định sẵn hôn sự cho Tiêu Lạc, muốn hắn lựa thời thành thân, để sớm được bông tôn tử.”

Tịch Ly sững sốt nửa ngày, đột nhiên nói, “Nếu lão Vương gia chỉ đơn thuần muốn tôn tử, ta thấy Hạ Vũ hoàn toàn có bản lĩnh khiến chính ngài sinh hai đứa, một đứa ở trong bụng đứa kia, thế còn không phải tôn tử!?”

Viên Liệt ngó trời, “Đối tượng thành thân là thanh mai trúc mã của Tiêu Lạc từ bé, người này có giao hảo. Trước đây rất nhiều mối đã bị Tiêu Lạc khước từ, Tiêu lão vương gia chuyển này bèn tiền trăm hậu tấu, tặng sính lễ xong hồi môn cũng thu rồi. Nếu Tiêu Lạc không chịu, chẳng khác nào từ hôn với một cô nương đã rước qua cửa, còn là người từ nhỏ hắn xem như muối mè, về sau không gả đi được người bảo Tiêu Lạc phải tính sao đây?”

“Giúp nàng... tìm một mối khác, nếu xuất giá mà không có được tình cảm của Tiêu Lạc thì khác gì phải sống như quả phụ thủ tiết chứ?” Tịch Ly nhíu mày, “Hơn nữa, người đã nói là thanh mai trúc mã, cô nương nọ không chừng cũng chẳng ưng ý, biết đâu người ta có ái nhân rồi.”

“Điểm ấy xem ra bất khả.” Viên Liệt cân cân nhắc nhắc, “Từ nhỏ Tiêu Lạc đã rất được hoan nghênh.”

“A.” Tịch Ly cười nhạt, “Ta và Hạ Vũ cũng rất được hoan nghênh, thì sao nào?”

“Người chuyển hướng lên người người làm gì hả?” Viên Liệt bất đắc dĩ, “Người nên khuyên nhủ Hạ Vũ.”

“Người bảo ta khuyên cái gì?” Tịch Ly hung hăng đập trước cho Viên Liệt một cước, “Ta nói cho người biết, nếu từ đầu Tiêu Lạc không hề nghiêm túc thì đừng đùa giỡn Hạ Vũ, tính tình Hạ Vũ ra sao ta rõ ràng hơn

các người, các người trêu chọc hấn như thế, đến lúc hấn đứt ruột đứt gan, mỗi người các người sẽ không được yên ổn!” Nói đoạn, xoay người bỏ đi.

“Ai!” Viên Liệt vội nín lấy.

“Còn gì nữa?” Ân Tịch Ly vừa tránh vừa mắng, “Hỗn đản, tuyệt giao với người!”

Viên Liệt nổi giận, “Đâu phải ta có lỗi với Hạ Vũ, sao người lại trút giận lên ta?”

“Lão tử thấy Tiêu Lạc chướng mắt, thì cả a miêu a cầu bên cạnh hấn cũng chướng mắt!” Ân Tịch Ly xắn tay vén áo, “Ngày mai ta và Hạ Vũ sẽ trở về trấn Thanh Vân luôn!”

“Vậy người không muốn cứu muôn dân thiên hạ nữa?” Viên Liệt mỉa mai hấn.

“Đến huynh đệ còn cứu không nổi, cứu cái giống gì thiên hạ muôn dân a!” Tịch Ly vẫn muốn đi.

Viên Liệt lôi hấn đến một chỗ xa hơn rồi giữ lại, “Ta bảo sao lần nào người cũng không chờ ta nói xong, mà đã vỗ cánh bay như ngỗng vậy?”

Tịch Ly tưởng tượng ra hình ảnh một con ngỗng và hình tượng của bản thân...Trùng mắt.

“Đừng trùng, Tiêu Lạc biết Hạ Vũ tức giận cũng đang rất khẩn trương!” Viên Liệt nghiêm túc nói, “Hấn bảo ta cho hấn thời gian, hấn nghĩ cách.”

Tịch Ly khoanh tay, hỏi Viên Liệt, “Nếu đổi lại là người, thì người sẽ làm sao?”

Viên Liệt ngẩn người, “Sẽ không có khả năng là ta, cha ta biết ta có ý với người.”

Tịch Ly đỏ mặt, Viên Liệt cư nhiên nói ra miệng.

Thoáng bức bối, Tịch Ly then quá hóa giận mà đá người, Viên Liệt vọt ra sau hấn, “Người nói thế nào bắt hảo người đánh, hảo cũng đánh, người ứng xử có nguyên tắc hay không?”

“Có!” Tịch Ly vận sức rống, “Miễn là người thì đánh!”

Viên Liệt đã quen rồi, cũng chẳng thèm tranh chấp với hấn, chỉ nói, “Lần này đúng lúc, chúng ra đi bình định Hoàng hà, nhờ người trấn an Hạ Vũ, nói vài câu hữu ích đừng để hấn nản lòng thoái chí, Tiêu Lạc bảo, trong khoảng thời gian ấy hấn sẽ hảo hảo mà tính cách!”

Ân Tịch Ly cười cười, cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới hỏi, “Vậy nếu là người, người sẽ làm thế nào?”

“Ta nói rồi chuyện như thế sẽ không xảy đến với ta.” Viên Liệt đáp đầy tự tin.

“Người đây là không muốn trả lời sao?” Tịch Ly lắc đầu, “Ngay cả vấn đề còn chưa đụng tới, đã bắt đầu lảng tránh rồi.”

“Người đừng bận tâm nhiều như vậy.”

“Nếu là ta.” Ân Tịch Ly trái lại lên tiếng, “Nếu ta là Tiêu Lạc, căn bản không cần thời gian để chuẩn bị! Ta đã sớm nói trực tiếp với cô nương kia là không có khả năng, để nàng đi tìm tình yêu thật sự. Nói cha ta biết, ta thích Hạ Vũ, người muốn sao cũng được, chỉ cần ở cạnh hấn là tốt nhất rồi! Nếu tất cả đều phản đối, ta sẽ đưa hấn cao chạy xa bay. Hai ta văn võ song toàn, cứng cỏi hơn so với bất kỳ ai, dù lưu lạc chân trời góc bể cũng tiêu dao tự tại, cái chính là có thể ở bên nhau, không cần ngại ánh mắt kẻ khác!”

Viên Liệt nghe Tịch Ly nói xong, biết hấn vốn quyết đoán về mặt tình cảm, đôi khi bảo hấn oanh oanh liệt liệt cũng chẳng ngoa, thế nhưng Tiêu Lạc lại không có khả năng ấy, đành khuyên nhủ, “Người từ nhỏ đã được phụ mẫu sủng ái muốn gì được đó, không hiểu được khoảng hiểu tâm ấy của Tiêu Lạc đâu.”

“Buồn cười, ta không hiểu thuận sao? Nhân nghĩa trung hiếu lễ nghi ta đều toàn vẹn, không hề có điểm nào quá phận!” Ân Tịch Ly giương mắt nhìn thẳng vào Viên Liệt, “Dù sao đi nữa ta đã nói rồi, ta thà rằng bản thân chịu ủy khuất, sẽ không để ái nhân của ta chịu uất ức! Chờ cái gì chứ? Lễ nào đợi đến ngày báai đường thành thân mới nói ân hận? Thử hèn nhất!” Nói đoạn, Tịch Ly xoay người sải bước đi.

Viên Liệt nén giận trong lòng, vì cái gì phải vô duyên vô cớ thay Tiêu Lạc nghe chửi một trận, đợi trở về sẽ đem toàn bộ những lời đó trả lại cho Tiêu Lạc.

Sắc mặt Tiêu Lạc khi đỏ khi trắng, có chút bất kham hỏi Viên Liệt, “Lần nào Tịch Ly cũng thẳng miệng như thế a?”

Viên Liệt bĩu môi, “Hắn đối với người tính là khách khí rồi, nếu đối lại ta chọc vào hắn, hắn sẽ coi ta như con rệp mà giẫm.”

“Người cũng không trừng trị hắn?” Tiêu Lạc giận dữ, “Thân phận người thế nào... mà để bị một tên thư sinh quản chế.”

“Ai!” Viên Liệt khoát tay áo, “Đó không phải bị quản chế, hắn là nhân tài, nếu ai cũng thấu hiểu năng lực của hắn như ta phỏng chừng thiên hạ ít nhiều sẽ mang dã tâm với hắn, mỗi ngày quỳ xuống cho hắn đánh cũng chịu.”

“Nói vậy, người ở cạnh hắn là bởi vì tài năng của hắn?” Tiêu Lạc thoáng sửng sốt.

Viên Liệt cười khở, “Làm gì có khả năng...”

“Vậy vì sao phải nhân nhượng?” Tiêu Lạc mờ mịt, chẳng rõ là đang nói với Viên Liệt hay tự lẩm nhẩm, “Tính tình hắn như thế, vừa quái gở vừa khó gần, nhưng vẫn một mực khiến ta khắc ghi trong lòng.”

Viên Liệt ngồi xuống, mở một vỏ rượu cạn chén cùng hắn, “Cái loại tính tình không xấu cũng không quái, thiên ưng bách thuận thì thiếu gì, người trong thiên hạ nhiều thế, có mấy ai vừa xuất sắc vừa hết lòng vì người như Hạ Vũ. Gặp được Hạ Vũ rồi, Tiêu Lạc người còn có thể để mắt tới kẻ khác sao?”

“Cũng đúng...” Tiêu Lạc nhìn xa xăm, “Trước đây ta vẫn tiêu diêu tự tại, hiện thời bị Hạ Vũ ràng buộc, luôn có cảm giác tù túng, nhưng hề tách khỏi hắn ta lại phát hoảng.”

Viên Liệt nghe xong ngẩn người, một hồi lâu, đứng dậy một tay đoạt lại cả chén và bình rượu, “Người đừng uống rượu của ta.”

“Làm sao thế?” Tiêu Lạc ngơ ngác.

Viên Liệt ôm bình rượu bỏ ra ngoài, “Vừa rồi ta thật sự không nên biện hộ thay người, lại bị Tịch Ly chửi cho, chính người còn không làm rõ được Hạ Vũ có phải là duy nhất không, mà lại muốn người ta chờ người, người chẳng đáng mặt huynh đệ ta nên đánh người mới phải! Ta đi tìm con ngỗng hung hăng kia uống đây.”

Tiêu Lạc thở dài, ngây người ra trong viện.

Không rõ qua bao lâu, bỗng dưng hắn đứng dậy tiến vào thư phòng, viết thật nhanh một phong thư giao cho gia nhân chuyển về nhà. Sau đó đứng lên, vội vã rời viện chạy đến tướng gia phủ của Ân Tịch Ly.

Tiêu Lạc mới vừa tới cửa, chợt nghe Ân Tịch Ly đang âm ỉ bên trong, “Cấm uống rượu của ta!”

“Ta đã mắng Tiêu Lạc là hỗn đản, người còn muốn sao nữa?” Thanh âm của Viên Liệt, “Đưa ta uống mấy ngụm.”

Một bên Tề Diệc khuyên nhủ, “Hai người làm gì nha? Hợp lại uống rượu cũng không biết chọn thời gian, ngày mai đã xuất chinh rồi!”

Ngay lúc ấy, Tiêu Lạc bước đến.

Tất cả kinh ngạc nhìn hắn.

Tiêu Lạc nhìn lướt một vòng qua mọi người, sau cùng đường nhìn dừng lại trên Hạ Vũ, xuất ngôn cũng nhượng bộ với Tịch Ly, “Tịch Ly, chuyến này cho ta theo đi, để Tề Diệc lưu lại.”

Tề Diệc phát hiện bầu không khí bất thường, gãi gãi đầu nhìn mọi người, bụng nghĩ, thế này là sao vậy?

Tịch Ly cân nhắc một chút, gật đầu, “Kỳ thực cũng được...”

“Ta đây không đi nữa.” Hạ Vũ cướp lời, Tiêu Lạc nhú mày, “Không được!”

Hạ Vũ thoáng ngơ ngàng nhìn hắn.

“Ta vừa viết thư khước từ hôn sự rồi!” Tiêu Lạc nghiêm túc nói, “Nếu cha ta không thuận, thì không quay về nữa.”

Hạ Vũ mấp máy miệng, trong đôi mắt quang hoa bừng sáng.

Tịch Ly thở phào nhẹ nhõm, vươn tay vỗ vỗ Tề Diệc đang mục tròng khẩu ngốc kể bên, “Tề Diệc.”

“Ân?” Tề Diệc ngơ ngác nhìn Tịch Ly.

“Nếu người lưu lại, ta có một yêu cầu, người nhất định phải đáp ứng, đồng thời tuyệt đối phải nghe theo!”

“Được!” Tề Diệc gật đầu, “Tịch Ly người yên tâm, muốn ta làm việc gì?”

“Bất luận người đi đến đâu cũng phải đem Tước Vĩ theo, đưa ra bất kỳ quyết định gì, dù rất nhỏ, đều phải hỏi qua Tước Vĩ. Bảo gì nghe nấy!” Ân Tịch Ly nói xong nhấn mạnh, “Bảo đảm an toàn cho hân!”

Tề Diệc gật đầu, “Ta hiểu rồi, người yên tâm!”

Tịch Ly còn tuyển từ chỗ của Viên Liệt tới mười người đáng tin cậy nhất, công phu tốt nhất Viên gia quân cả ngày mười hai canh giờ thiếp thân bảo hộ Tước Vĩ.

Mặt khác, Tịch Ly còn muốn đi một nước rất lạ lùng... Nhờ Tước Vĩ giảng bài cho Tề Linh, dạy cho nàng vài thứ.

80. Chương 80: Như Đã Từng Quen

Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt dẫn dắt đại quân, ngay sáng hôm sau lên đường tiến đến vùng duyên ngân Hoàng hà, cứu nạn thiên tai và bình loạn.

Đại quân viễn chinh đầu thế vô tung vô ảnh, chẳng được vài ngày, người người đều biết.

Đại quân của Ân Tịch Ly đi đến nơi nào, đại thế đôi bên đường đều hoan nghênh, đi cứu nạn thiên tai mà. Có điều khoảng thời gian này Ân Tịch Ly gặp phải chút phiền phức.

.....

“Lại tới?” Tịch Ly tại bên trong quân trường xem bản đồ, xua tên tiểu giáo đang cầm bạc đợi ngoài cửa, “Đã nói bao nhiêu lần rồi, đám người đó về sau đừng để ý đến bọn hân nữa!”

Viên Liệt bước từ bên ngoài vào, bắt gặp binh sĩ đang cầm bạc đứng ngay cửa, nhin không được hỏi, “Lại có kẻ tìm Tịch Ly xem bói?”

“Tàu Nguyên Soái đúng vậy.” Chúng tiểu giáo mặt như đưa đám, “Đã nói qua rất nhiều lần rằng Tướng gia không phải thầy tướng số, nhưng những người đó vẫn không nghe, lại còn xưng là cố hữu của Ân tướng a, quen biết lâu năm chi đó, bọn tiểu nhân chẳng dám lơ là mà đi bẩm báo, kết cục lần nào cũng bị Tướng gia đuổi ra.”

Viên Liệt mấy ngày nay nghe người ta gọi Tịch Ly Ân tướng, Tướng gia gì gì đấy, có chút không quen, chung quy thấy rất buồn cười.

Gần đây danh tiếng Quốc tướng thần toán của Tịch Ly lan truyền, dọc đường mỗi ngày trên dưới cả trăm người bảo muốn tìm hân xem tướng, khiến hân phiền đến phát bực.

Giữa lúc đang nói chuyện, lại thêm một tiểu giáo chạy tới, thấy Viên Liệt nói, “Nguyên soái, có người ở ngoài trại xin cầu kiến Tướng gia.”

“Lại là để xem bói?” Viên Liệt bật cười.

“Hân không nói, tuổi trẻ anh khí hơn người.” Tiểu giáo đáp, “Xưng là cố hữu của Tướng gia.”

“Nửa rồi.” Những tiểu giáo khác vội vàng ra ngoài đuổi, “Về sau đừng để ý loại đó, Tướng gia vừa bảo thế.”

Thấy đám giáo úy đi mất, Viên Liệt cũng chẳng nghĩ nhiều, vào đại trường, tiến tới cạnh Tịch Ly đang vừa ôm noãn lô vừa xem bản vẽ, “Sao người ăn mặc phong phanh vậy, không có áo ấm?”

Tịch Ly rút cổ, “Ai biết hôm nay đột nhiên trở lạnh, ta không mang theo trang phục mùa đông.” Ngẫm nghĩ đôi chút rồi bồi thêm một câu, “Tiểu tử Hạ Vũ giúp thu thập hành trang, hẩn nhỏ mọn muốn trả thù ta.”

Vừa dứt lời, Hạ Vũ tái mặt bước vào, trên tay cầm hai bình rượu, một lọ tương thịt còn thêm hai tấm áo bông và một cái chăn.

Mới bước qua cửa liền nghe được câu này của Tịch Ly, hẩn hận đến nổi muốn quăng toàn bộ đi tìm cây kéo cắt nát áo bông, cho cái thứ vô lương tâm kia chết cồng.

Tịch Ly vội nhào đến giành rượu, phó mặc cả áo bông.

Gần nhất mọi người bằng qua Tịnh châu, lộ hành mỗi lúc một hoang vắng, lương thực cũng không dư dả. Khoảng thời gian tại đây không như lúc ở Nhạ Đô mỗi ngày thoải mái ngâm mình trong hủ mật, lương thực thiếu thốn hạn hực nghiêm trọng, quan viên còn tham ô không hoàn thành chức trách, chưa nói đến dân chúng lâm than, thì cũng chẳng thể tệ hơn được nữa, thảo nào muốn tạo phản.

Mà đi đến đâu, quan phủ và phú thương địa phương cũng tìm hết cách để hối lộ Viên Liệt, Tịch Ly đều cho đuổi đi sạch, lúc này tạm thời không có tâm trạng trêu người.

“Tiếp tục đi thêm nữa, là Nhạ môn, một địa phương thiệt hại tương đối nhẹ, song song cũng là tiền tuyến của Hoàng Y giáo.” Tịch Ly đưa địa đồ cho Viên Liệt nhìn, “Ta muốn đích thân đi xem xét.”

“Ta đưa người đi.”

“Người đi đại quân tính sao đây?” Ân Tịch Ly xua tay, “Ta đi cùng Hạ Vũ được rồi.”

“Mười vạn đại quân đóng ngay tại đây còn có thể xảy ra chuyện gì?” Viên Liệt nhíu mày, “Chỉ người và Hạ Vũ đi, ta lo lắng.”

Ân Tịch Ly trợn mắt ngó Viên Liệt, “Xuống địa ngục đi, công phu của Hạ Vũ còn tốt hơn người.”

“Người...” Viên Liệt nổi giận, “Chung quy ta muốn quan sát tình hình bên kia, người không cho ta đi ta tự mình đi!”

Tịch Ly nheo mắt đối đầu với Viên Liệt, Hạ Vũ ở một góc thu thập y phục, chẳng buồn xem cả hai cãi cọ ầm ĩ.

Tiếc là Viên Liệt thương lượng với Tiêu Lạc nhờ hẩn trông coi, Tiêu Lạc lại sống chết khước từ, khẳng khẳng bám chặt Hạ Vũ chẳng rời. Cuối cùng Viên Liệt phát cáu lên, phái mấy vị phó tướng của hẩn giữ nhà, bốn người cùng nhau đi.

Đêm đó, nhóm Viên Liệt đổi thường phục, dẫn thêm vài thiếp thân thị vệ giả trang thành thương nhân, tiến nhập Nhạ môn.

Đi suốt một đêm, sáng sớm ngày thứ hai đã đến trước cổng thành.

So với Tịnh châu, Nhạ môn thoát nhìn nao nhiệt hơn, thương nhân lui tới cũng nhiều.

Viên Liệt và Tịch Ly đợi tới lượt vào thành, tạm thời vẫn chưa phát hiện ra điều gì khác thường, bất quá dân chạy nạn trong thành cực nhiều, khắp nơi ven đường đều là nạn dân lưu lạc, khiến ai thấy cũng chạnh lòng.

“Đại khái đều từ phía tây đổ về.” Tịch Ly bước xuống mã xa, vừa đi vừa nhìn.

Xa xa trong ngõ nhỏ có đoàn người đang đứng sắp hàng dài, tất cả đều cầm đầu hoặc túi, Tịch Ly đến gần xếp hàng sau một lão đầu, “Đại gia, các người mua gì vậy?”

Lão nhân nọ nhìn từ đầu tới chân Tịch Ly, thấy hẩn ăn mặc nhã nhặn đúng mực, bèn nói, “Nga, mua gạo.”

“Nhiều người mua gạo đến thế a?” Tịch Ly hiếu kỳ, “Ta nghe đồn thời điểm này lương thực rất khan hiếm a?”

Lão đầu do dự một chút, cười cười, “Ha hã, chắc vậy.”

Viên Liệt ở ngay sau Tịch Ly, nghe câu ‘chắc vậy’ được lão đầu nói một cách miễn cưỡng, biết còn có điểm ẩn giấu, liền hỏi, “Một đấu gạo giá bao nhiêu a?”

Lão đầu lại ngập ngừng đôi chút, phía trước có một hán tử trẻ tuổi, quay đầu nhìn hai người, “Một lượng bạc một đấu.”

“Cái gì?” Tịch Ly kinh ngạc, Viên Liệt cũng nhú mào, một lượng bạc chỉ được một đấu?! Thấy Ân Tịch Ly nheo mắt toan lao đến tiệm gạo, Viên Liệt túm lấy hán tử vào xe, “Người muốn làm gì?”

Tịch Ly phát tay giật áo lại, “Đám buôn gạo thừa dịp đại hạn nâng giá gạo vùn vụt, lợi dụng quốc nạn trục lợi, đại gia đi đập bọn chúng.”

“Người mà đánh được ai?” Viên Liệt kéo Tịch Ly vẫn đòi xông ra ngoài lại, hạ màn xe xuống, “Cẩn thận kéo bại lộ.”

Tịch Ly bĩu môi, “Ta sao có thể bại lộ chứ, chỉ đánh người thôi.”

Hạ Vũ đang đọc sách trong xe, mục kiến hai kẻ dẫn co một cách hả hê, lãnh đạm nhắc Viên Liệt, “Người đừng để ý hán tử, cứ để hán tử đi, hán tử một mình cho tiện ăn đòn.”

Viên Liệt nghe xong câu này liền thả lỏng tay, Tịch Ly loạng choạng va vào cửa xe, xoa đầu quay lại xông tới liều mạng với Viên Liệt.

Cải cọ mãi, xe cuối cùng cũng dừng trước cửa một nhà trọ.

So với không khí mua gạo ngọt ngào tại ngõ nhỏ mới rồi, trước cửa nhà trọ từ lâu kia có thể giăng lưới bắt chim được. Bên trong lạng ngắt chỉ thừa thớt vài thương nhân đang dùng bữa.

Tịch Ly vừa lặn qua lặn lại xong đâm ra cực đói, bèn theo đám Viên Liệt xuống xe vào cửa.

Bên trong quán ăn chỉ còn mỗi một hỏa kế, đến hỏi, “Khách quan hán tử là từ vùng khác đến a? Muốn dùng món gì?”

Tịch Ly xem sắc trời, hiện tại rõ ràng là giờ cơm, vì sao chẳng có ai ăn chứ?

Thấy hỏa kế đang đợi sát bên, hán tử bèn chọn vài món nhẹ dễ ăn, còn gọi thêm một bầu rượu. Không ngờ hỏa kế lại nói với hán tử, “Món này không có, chỉ có mấy món ăn dân dã, trái lại rượu thì có.”

Tịch Ly liếc mắt nhìn xong, lập tức hỏi giá, lấy làm thất kinh.

“Đắt đến vậy sao?” Mí mắt Tịch Ly bắt đầu giật.

“Không giấu gì ngài, có ăn là khá rồi, đi lên phía trước thêm vài khách *** nữa, e rằng đến cháo trắng cũng không có, mà phải uống canh rau suông.” Hỏa kế lắc đầu, “Ai, nguyên bản gặp thiên tai nên thiếu lương thực, đã vậy bọn buôn gạo bắt lương kia còn nắm giá gạo, quan phủ cũng chẳng quản, đại thể mọi người đành phải sung vào Hoàng Y giáo để kiếm miếng cơm ăn.”

“Hoàng Y giáo?” Ân Tịch Ly và Viên Liệt liếc mắt nhìn nhau, đánh hơi được điều gì đó, “Sung vào Hoàng Y giáo sẽ có cơm ăn?”

“Ân, nói cho tử tế là nhập giáo, nói hơi khó nghe đó là tạo phản nha.” Hỏa kế thở dài lắc đầu, “Đầu năm nay nguyên bản thời tiết tốt đẹp, chưa từng có lấy một trận lũ lụt, lương thực ăn còn không kịp. Nếu chẳng đói đến mức không sống nổi, sẽ không bỏ theo phản tặc, dù sao đó cũng là tội sao gia diệt tộc[108] a.”

“Nga...” Tịch Ly nghe mà chạnh lòng, “Nguyên lai sung vào Hoàng Y giáo sẽ có cơm ăn? Rất thâm thúy a.”

Mọi người ăn một bữa cơm rau nghèo nàn với giá của một bàn tiệc rượu, sau khi ra khỏi cửa đều cảm thấy bức bối như thể bị trấn lột. Tịch Ly đi một mạch từ khách *** ra, liền đứng ngay giữa đường nhìn hết đông lại đến tây.

Viên Liệt lôi hán tử vào một ngõ nhỏ, “Người dự định như thế nào?”

Tịch Ly dạo quanh một chỗ, “Chẳng phải Hoàng Y giáo chỉ là một bang đạo phỉ sao, bọn chúng lấy đầu ra nhiều lương thực như vậy?”

“Cầu kết với đám buôn gạo kia chẳng?” Hạ Vũ cùng Tiêu Lạc cũng tiến tới, tất cả đều cảm thấy có điểm bất cập.

“Thảo nào Hoàng Y giáo phát triển nhanh đến thế, nguyên lai là nhập giáo có cơm ăn a!” Viên Liệt lắc đầu, “Đám quan địa phương kia cứ nhiên bỏ mặc.”

“Trông chờ bọn chúng quản?” Hạ Vũ cười khẩy một tiếng, “Phỏng chừng còn cầu kết với lũ buôn gạo kia cùng đếm bạc đó chứ.”

“Chuyện này không đến mức khó giải quyết.” Tịch Ly vuốt cằm, “Trước hết chúng ta thâm tóm Nhận môn đã, sau đó tập trung tâm lý chiến!”

Viên Liệt gật đầu, bốn người tạm trú tại một khách *** của Nhận môn, chuẩn bị để đêm đến tìm tới làm phiền đám buôn gạo và quan địa phương.

Đêm đó, dạ hắc phong cao.

Tịch Ly mang khăn che mặt, cùng mọi người rời khỏi khách ***, men theo đường nhỏ đến nha môn tri phủ trước.

Vừa tiến nhập nha môn từ cửa sau viện, đã ngửi thấy một mùi hương.

Tịch Ly thính mũi, “Uy! Túy kê, bỏ hằm, xú mại hấp a.”

Hạ Vũ tổng cho hằm một cái trừng mắt, “Người học cái này từ Tước Vĩ a?”

Tịch Ly xoa xoa bụng, “Ta vẫn chưa no, thức ăn ở nha môn này không tồi a.”

Bốn người theo mùi hương đi một mạch đến nhà bếp, tọa trên nóc nhà nhìn xuống, trong nhà bếp có một bếp lò, tại đó tầm mười một hạ nhân đang bận rộn nấu nướng, trên lò bày món nọ trông rất ngon lành.

Tịch Ly nhướn mày, “Hay, một huyện thái gia nho nhỏ như hằm, còn có nhiều hạ nhân hơn cả Tướng gia phủ của ta.”

“Trông như sắp đãi khách!” Viên Liệt nói qua kẻ rằng với Tịch Ly, “Chúng ta tới rồi đây!”

Quả nhiên, cả bốn phục trên nóc nhà một hồi, chợt có người ra dáng quản gia tới thúc giục hạ nhân. Xem ra hôm nay Huyện thái gia mời đến chính là đám chủ buôn gạo, toán hạ nhân đối diện da bọc xương, nhìn chằm chằm mấy món ăn mà nuốt nước bọt chẳng dám ăn vụng.

Tịch Ly trông thấy lắc đầu, “Phường cầu quan a!”

Viên Liệt gật đầu, “Không thể không làm thịt hằm.”

Vốn dĩ bốn người định đi nghe xem bọn quan thương nói những gì, nhưng Hạ Vũ đột ngột ngoảnh đầu nhìn mái nhà xa xa. Viên Liệt cũng nhíu mày, “Có người!”

Tịch Ly phản ứng chậm nhất, ngó quanh quất theo đường nhìn của mọi người, phát hiện ra một hắc y nhân ngồi xổm trên nóc nhà đối diện tựa bao giờ, đang quan sát phía dưới.

Không hiểu sao...Tịch Ly thấy đáng dấp kia có chút quen mắt, bèn cố nheo mắt nhìn kỹ.

Kể ở mái nhà đối diện tựa hồ cũng đã thấy bọn họ, ngoài dự đoán của mọi người, còn phất tay áo lên với cả nhóm, ra ý chào hỏi.

“Người quen sao?” Tịch Ly cả kinh.

Nhân lực của Viên Liệt tốt hơn nhiều so với Tịch Ly, vừa nhìn rõ người nọ cũng lấy làm thất kinh, “Sao lại là hằm?”

81. Chương 81: Tự Chuốc Ưu Phiền

Nhóm Tịch Ly gặp được một người quen, chẳng ai ngờ lại gặp mặt người nọ tại chốn này.

“Tương Vân!” Ân Tịch Ly suýt quên mất bản thân đang do thám, phát ra tiếng ồn, may mà Viên Liệt kịp thời bưng kín miệng hắn lại.

Kể trên nóc nhà đối diện, chính là Tương Vân xa cách đã lâu, Tịch Ly quan sát trên dưới, so với lần gặp trước có vẻ gầy đi nhiều, bất quá tình trạng vẫn rất khá.

Lúc trước chung quy hắn có nghe qua những tin đồn về Man vương tại Tây Nam, rất lo sợ Tương Vân tâm tính thiện lương nên chịu thiệt, tuy nhiên hiện tại xem ra... cũng ổn!

“Sao ngươi lại ở đây a?” Ân Tịch Ly lâu ngày không gặp Tương Vân, hẳn thích bản tính của đối phương, thấy hợp ý, định rướn tới ôm một cái, bị Viên Liệt túm trụ.

Mọi người nhận thấy vị trí này ở lâu quá dễ bị phát hiện, bèn nhảy khỏi mái nhà, trốn vào ngõ nhỏ trong hậu viện thì thầm.

“Cách đó không lâu, có mấy lão đạo sĩ vận hoàng y đến Man quốc, tuyên bố có biện pháp lật đổ Nam Cảnh, tuy nhiên cần Man quốc viện trợ.” Tương Vân nói khẽ, chẳng đợi phía Ân Tịch Ly hỏi, đã nói lên mục đích chuyến này.

“Phương thức mà bọn chúng nói chính là muốn các người nhân lúc vùng Trung bộ Hoàng Hà nạn đói hoành hành, khởi binh mặt Bắc đánh Nam Cảnh phải không?” Ân Tịch Ly bật cười, tiếp lời Tương Vân.

“Đúng vậy!” Tương Vân gật đầu, bởi Tịch Ly cứ nhiên đoán được mà lấy làm kinh ngạc.

“Ai ngờ chẳng những Man vương không muốn hỗ trợ, còn muốn giúp Nam Cảnh bình nội loạn nữa, cho nên phải người đến do thám đúng không?”

“Không sai!” Tương Vân liên tục gật đầu, cảm thấy ngạc nhiên, “Làm sao Ân huynh biết được?”

“Ai, đã sớm đoán ra.” Tịch Ly khoát khoát tay, “Man vương tâm cao khí ngạo, hẳn muốn công bình tỷ thí với Viên Liệt, tuyệt không dùng đến ám chiêu. Hơn nữa, Viên Liệt cũng chẳng thừa lúc hắn chưa đủ vây cánh mà diệt trừ hắn, vậy nên hắn sẽ không dám lén sau lưng Viên Liệt, vì làm thế là hắn tự nhận bản thân thất bại!”

“Nói rất chuẩn.” Tương Vân cười ha hả gật đầu, “Vả lại, thừa dịp thiên tai khởi binh gây loạn chính là hại chết bách tính, Man sẽ không làm kiểu đó.”

Tịch Ly gật đầu tán thưởng, phát hiện trong nụ cười của Tương Vân, rõ ràng có vài phần cô độc lẫn mệt mỏi, nên nhìn hắn đến xuất thần.

“Uy.” Viên Liệt ngăn Tịch Ly thôi quan sát Tương Vân, “Tiếp theo người định thế nào?”

“Ân?” Tịch Ly định thần lại, ngơ ngác hỏi, “Cái gì?”

“Này.” Viên Liệt thấy hắn nhìn Tương Vân ngây dại, trong lòng bức bối, chỉ chỉ tường viện, “Bọn buôn gạo và huyện lệnh bên trong?”

“Nga!” Tịch Ly vỗ đầu, “Các người đi thám thính đi, trở về báo cho ta biết tình hình.” Nói đoạn, nhất mực lôi Tương Vân, “Đi, hai ta đi uống rượu.”

“Ngươi...” Viên Liệt túm lấy Ân Tịch Ly, “Không được đi!”

Tịch Ly nheo mắt lườm hắn.

“Không bằng cùng đi nghe thôi.” Tương Vân cũng thấy ngượng ngùng.

Ân Tịch Ly bất tình bất nguyện để Viên Liệt lôi lên mái nhà.

Mọi người lần theo nhà bếp đưa cơm đến đại sảnh, bên trong phòng khách to như thế chỉ có mỗi một bàn lớn bày tiệc rượu.

Hạ Vũ bất bình nhú mày, hạ giọng nói: “Đám tham quan kia, bách tính thì đói đến độ phải gặm vỏ cây, vậy mà bọn chúng tại gia tiệc tùng rượu thịt.”

Mọi người nén cơn tức phục trên mái nhà nghe ngóng, bè lũ trong phòng đang thương lượng cách thức để bọn buôn gạo tăng được giá cao hơn nữa, làm sao kiếm được thêm nhiều gạo từ Hoàng Y giáo.

Có qua có lại, nhóm Tịch Ly đại khái nắm được quá trình tiến triển của sự việc.

Nguyên lai đám buôn gạo thực sự câu kết với Hoàng Y giáo.

Hoàng Y giáo chia làm hai bang, một bang là Hoàng Y đạo nhân vận trang phục đạo sĩ, chủ yếu lường gạt lão bách tính để chiêu mộ tân nhân. Còn một bang khác, lại là sơn tặc thổ phỉ, chuyên phá nhà cướp cửa, cất giấu lương thực lẫn tiền tài cướp được, một phần trữ tại Hoàng Y giáo, chia cho giáo chúng. Phần kia sẽ được bán với giá thấp cho đám buôn gạo, rồi bọn buôn gạo bán lại bách tính với giá cao, từ đó mà kiếm lời.

Ngoài ra, Huyện lệnh cùng đám buôn gạo còn thảo luận phải làm sao để đối phó Viên Liệt. Chủ yếu là lừa gạt, trấn an hắn, sau đó bọn chúng mới tìm cách cùng Hoàng Y giáo nội ứng ngoại hợp, tốt nhất cứ hạ độ giết Viên Liệt!

Viên Liệt nghe xong liền cau mày, “Hảo một đám tặc tử a!”

Tịch Ly vỗ vỗ vai hắn, “Huy động đại quân đến đi.”

“Hiện tại san bằng huyện thành này sao?!” Viên Liệt đang trong cơn tức, đứng bật dậy.

“Phải phô trương thanh thế a!” Tịch Ly dặn Viên Liệt, “Khiến toàn bộ bách tính trong huyện biết đến!”

Viên Liệt gật đầu, cùng Tiêu Lạc tốc hành về đại doanh, không nói hai lời, dẫn binh mã đánh ngay vào thành.

Sau khi vào thành, trước tiên Viên Liệt bắt sạch bọn buôn gạo, Huyện lệnh lẫn quan viên nha môn, tiếp đến mở kho thóc phát lương thực.

Bách tính toàn thành tỉnh giấc, biết Viên Liệt công thành mở kho phóng lương, từng bừng hò reo, những ai bị đói, đều cầm bao tải lao ra.

Đồng thời Viên Liệt cho người làm cơm phân phát rộng rãi, cùng lúc đem tra thẩm đám quan viên trước mặt bách tính, buộc bọn chúng khai rõ gốc rễ của Hoàng Y giáo, còn tuyên bố cứu dân chúng lầm nhập Hoàng Y giáo trở về. Kẻ nào buôn gạo mà dám tích trữ lương thực tăng cao giá gạo nữa, sẽ bị gán tội sao gia diệt tộc.

Nhất thời, tin truyền ra đến tận các thị trấn lân cận.

Nhiều bách tính muốn gia nhập binh đoàn của Viên Liệt, đi chinh phạt Hoàng Y giáo gây quốc nạn đẩy dân chúng vào chốn lầm than.

Vài ngày sau, tin tức này lan truyền khắp bốn phương tám hướng, bách tính thi nhau đến đầu quân cho Viên Liệt.

Viên Liệt đã biến địa bàn Nhận môn trở thành đại bản doanh, binh mã đóng quân, phân phát lương thực cứu tế nạn dân. Theo đó, binh mã song phương hình thành thế cục giằng co hai bên sông.

Quân Hoàng Y ở bờ Tây hiển nhiên cũng nhận được tin tức, tạo thế tiến công chuẩn bị sẵn sàng.

Gặp loại địa thế càng hướng về phía Tây càng cao, khá bất lợi cho bên Viên Liệt, hơn nữa độ khó của việc vượt sông tác chiến cũng phi thường cao.

Quân lương Viên Liệt đem theo hữu hạn, dân chạy nạn lại ngày một nhiều, mà khẩn cấp điều động từ hậu phương cần đến thời gian. Nếu lương thực phát hết thì sao? Bấy giờ kiểu gì cũng vẫn đại loạn.

Viên Liệt nóng ruột như thiêu như đốt, muốn tìm Ân Tịch Ly thương lượng đối sách, lại chẳng tìm thấy tung tích hắn.

Viên Liệt tìm khắp nơi, cuối cùng hỏi được từ chỗ Tiêu Lạc, rằng Ân Tịch Ly đã đi dạo cùng Tương Vân và Hạ Vũ. Viên Liệt chẳng biết trút giận đi đâu, Ân Tịch Ly kia, hễ gặp Tương Vân là như gặp được thân nhân, tìm đâu cũng không thấy.

Mà hiện tại Tịch Ly đang làm gì? Hắn đang cùng Tương Vân và cả Hạ Vũ đi xem xét địa hình bờ sông.

Cổng Tây của thành Nhạn môn, đối diện dòng sông lớn, phân cách với Tịnh Châu phủ ngoài xa. Nước sông xuôi hướng Đông đổ về Hoàng Hà. Mặt sông rộng nước chảy xiết, khoảng cách hẹp nhất cũng không có cầu, chỉ có đoàn thuyền đưa sang sông.

Trước đó Hoàng Hà dâng tràn, phá hủy đê đập dọc đường sông, vì vậy việc qua sông trở nên rất trắc trở, có được lá chắn thiên nhiên che chở như thế, Hoàng Y giáo ở bờ bên kia chẳng cần phải lo sợ.

Tương Vân đứng trên một tảng đá trông ra phía đối diện, “Cả tòa thành như được vây chặt bởi trận địa thép, xem ra phải tìm biện pháp khác để công thành.”

Tịch Ly đứng cạnh hắn, đột nhiên hỏi, “Tương Vân, tâm trạng ngươi không tốt a?”

Tương Vân thoáng sửng sốt, nhảy khỏi tảng đá, nhìn Tịch Ly.

Hạ Vũ thấy hai người muốn hàn huyên, bèn đi dạo ven bờ quan sát, xem có cứu nạn dân nào bơi tới được không vãn vãn.

Tương Vân ngồi lên tảng đá, nhìn Tịch Ly, khe khẽ thở dài.

“Có phải Man vương khi dễ ngươi không?” Tịch Ly ngồi xếp bằng cạnh hắn, “Hay là theo ta đi? Ngươi lo hắn một trận, hắn sẽ biết điều hơn.”

Tương Vân đỏ khốc đỏ cười nhìn Tịch Ly một chút, lắc đầu, “Như vậy sao được.”

“Thế nào lại không được a?! Ta nói ngươi nghe, phỏng chừng vì Man vương có người luôn nghĩ thay hắn thành quen nên đâm hỏng... Ngươi phải khiến hắn ngộ ra chân lý là thiếu hắn ngươi vẫn tốt, nhưng thiếu ngươi hắn sẽ khổ đến.”

Tương Vân cơ hồ hơi xấu hổ, cười khổ một tiếng, “Đừng nói tới hắn nữa, bàn chuyện công thành đi.”

Tịch Ly ôm đầu gối nhìn thần sắc âm trầm của hắn, biết rõ giữa hắn và Man vương nhất định đã xảy ra cái gì đó. Phái người do thám hoàn toàn có thể phò thác cho kẻ khác, vấn đề nhỏ nhất thế kia mà để người có thân phận như Tương Vân đích thân làm sao? Nếu do Man vương hạ lệnh, thì chắc đầu óc tiểu tử kia mù mẫm rồi, còn nếu tự thân Tương Vân muốn đến, đủ để thấy, hắn đang lẩn tránh Man vương.

Tịch Ly chống cằm, không khỏi thở dài, lần trước lúc gặp Man vương, trông hắn và Tương Vân vẫn như hai đứa trẻ vô tư. Thế nhưng về sau lại nghe nói hắn ngày càng tàn bạo, tham vọng chiếm hữu của hắn dường như có phần vượt quá Viên Liệt, tính cách càng bá đạo hơn, mà Tương Vân thì tương đối hướng nội.

“Dạo này ngươi thế nào?” Tương Vân chuyển trọng tâm câu chuyện sang hỏi Tịch Ly, “Ta nghe được rất nhiều chuyện về ngươi, quốc tướng thần toán, người người đều ca ngợi ngươi.”

“Ai...” Tịch Ly khoát khoát tay, “Đánh lừa kẻ ngoài cuộc thôi.”

“Thế nhưng ta nghe đồn ngươi và Viên Liệt đối đầu nhau a.” Tương Vân có chút khó hiểu hỏi, “Trong ấn tượng của ta, hai người rất hòa hảo.”

“Chắc.” Ân Tịch Ly hơi nhướn mày, nói với Tương Vân, “Chớ trách ta, muốn trách thì hãy trách Viên Liệt quá khó ưa.”

“Thật ư?” Tương Vân luôn tâm đắc Viên Liệt, Man vương cũng luôn miệng khen hắn, có sao Tịch Ly lại bảo hắn rất đáng ghét?

“Tên này, tự cao tự đại, đầu óc lại còn vô dụng.” Tịch Ly nhăn mặt nhăn mũi bắt đầu bôi bác Viên Liệt tứ bề, “Ngươi đừng thấy hắn mặt ngoài ba đầu sáu tay, bên trong cũng thường thôi!”

Tịch Ly nói, chợt thấy sắc mặt Tương Vân đột ngột biến đổi, thoáng ngại ngừng nói, “Không... Không lý nào, hắn rất tài giỏi.” Vừa nói, vừa nháy mắt với Ân Tịch Ly.

“Tài giỏi cái rắm a.” Tịch Ly không để ý biểu hiện của Tương Vân, còn nói to hơn, “Không có ta trợ giúp thì toàn quân đã bị diệt sạch, đại tướng quân cái gì chứ.”

Tương Vân giật giạt cánh tay áo Ân Tịch Ly, ý bảo hắn đừng nói nữa, mặt khác chuyển đề tài, “Về phương diện đánh trận hấn vẫn rất lợi hại mà, Man vương thường khen ngợi hấn.”

“Hừ, đầu óc ngu si tứ chi phát triển.” Tịch Ly nhích lại gần thêm, dụ Tương Vân, “Không bằng ngươi theo ta luôn đi, đừng bận tâm tới Man vương nữa, ngươi càng giúp hấn hấn càng lần lốt, cùng một giuộc với Viên Liệt cả! Ta phò ngươi lên làm Hoàng đế, cho hai tên đó lọt bôn cầu.”

Tương Vân mặt đỏ đến mang tai, không rõ vì sao lại lúng túng, mở miệng nói đầu đầu.

Tịch Ly còn muốn bồi thêm vài câu, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh sau gáy, như thể bị ai bắt được.

Bỗng nghe có giọng nói lạnh lùng cất lên, “Lọt bôn cầu?”

Tịch Ly lập tức toàn thân nổi da gà, nơm nớp lo sợ nhìn lại, phát hiện Viên Liệt mặt tái xanh đứng ngay sau lưng hấn.

Viên Liệt tức đến méo cả mặt, nguyên bản hấn đến tử lâu tìm Ân Tịch Ly, tự nhủ tìm được hấn thì không mắng cho một trận quả bất khả thi, nhưng đám tùy tùng lại bảo Tướng gia không đến tử lâu, mà đi về phía bờ sông.

Viên Liệt kỳ thực đã nguôi bớt giận, nghĩ bụng Tịch Ly cũng đâu phải không biết thiệt hơn, hấn là đi quan sát địa hình, tính kế để vượt sông công thành thôi.

Tới bờ sông, thấy Tương Vân và Tịch Ly ngồi hàn huyên, Viên Liệt toan tiến lại bắt chuyện.

Nhưng vừa mới đến gần lại nghe Tịch Ly nhiệt tình nói xấu hấn với Tương Vân rất sống động, vừa nghĩ Tương Vân và Man vương tốt xấu gì cũng là địch thủ sống chết trong tương lai, Tịch Ly cư nhiên vạch áo cho người xem lưng, còn muốn để hấn té bôn cầu, Viên Liệt nổi cơn thịnh nộ.

“Buông tay buông tay.” Tịch Ly vùng vẫy phản kháng vài cái vô dụng, bèn đập vào cánh tay Viên Liệt, nhìn hấn với vẻ mặt bất mãn, “Sao ngươi có thể như thế được a? Đường đường một nguyên soái lại đi nghe trộm người khác nói chuyện?”

“Ai nghe trộm chứ?!” Viên Liệt nhú mày, “Chẳng phải ngươi cũng đang nói lén a!”

Tịch Ly ngượng ngùng bĩu môi, quay sang làm mặt quỷ với Tương Vân_Tên này luôn như thế đó!

Thấy hai người dường như sắp bắt đầu cãi nhau, Tương Vân vội ngắt lời, hỏi Viên Liệt, “Trong thành thế nào rồi?”

“Lúc này tạm thời bình an vô sự.” Viên Liệt khẽ lắc đầu, nói với Tịch Ly, “Nhưng lương thảo chỉ còn đủ duy trì bốn năm ngày, bốn năm ngày sau nếu không có lương thực...”

“Đủ mà?” Tịch Ly bĩu môi, “Bốn năm ngày là đủ rồi.” Nói xong, nhảy khỏi tảng đá, phủ phủ bụi sau mông, toan trở về.

“Ai.” Viên Liệt kéo hấn, “Cứ vậy mà đi ư? Làm sao để qua sông?”

“Không cần ngươi qua sông, người ta sẽ viếng tận cửa.” Nói đoạn, Tịch Ly đỉnh đạc cất bước.

Viên Liệt ở đằng sau thở dài, quay đầu lại nhìn Tương Vân, bắt gặp hấn đang cười một cách ẩn nhẫn, “Hai người vui thật.”

Viên Liệt cười khổ, “Đúng rồi, lần này vẫn chưa đa tạ ngươi và Man vương.”

“Tạ cái gì.” Tương Vân lắc đầu, “Bất quá Man chỉ thực hiện đúng tâm nguyện của hấn thôi, trước đây hấn luôn mơ hồ cảm thấy nợ người gì đó, thua thiệt người nên không muốn trực tiếp đối đầu với người.”

“Nói cách khác, nếu hiện tại nạn lũ lụt ở Hoàng Hà đã bình ổn, hấn sẽ tìm đến gây phiền phức cho ta phải không?” Viên Liệt cười ha hả, “Sớm muộn gì cũng đánh một trận, ngươi trở lại nhớ thay ta bảo hấn, trận đầu giữa ta và hấn không cần có kẻ chết, nếu hấn thắng giang sơn sẽ thuộc về hấn, nếu ta thắng người và hấn hãy làm đại tướng quân cho ta.”

Tương Vân gật đầu cười, “Àn, Man cũng nghĩ như vậy.”

“Bất quá người nói ra lời này quả là rất bất ngờ.” Tương Vân thì thầm tự nói, “Ta cứ ngỡ người và Man đều như nhau, chỉ muốn làm đệ nhất, không chịu đứng thứ nhì.”

“Thú thật, đệ nhị cũng chẳng có gì xấu, tránh được rất nhiều phiền phức, nói không chừng còn sống tốt hơn cả.” Nói đoạn, Viên Liệt xoay đầu nhìn Tịch Ly đã đi được khá xa.

Tương Vân đứng thất thần một chỗ, nguyên lai tâm tư của Viên Liệt là như vậy a, đích xác, chẳng cần phải tọa vững thiên hạ mới có thể đạt được hạnh phúc chân chính, thông thường con người vẫn đang hưởng phúc mà không hay biết, rõ ràng hạnh phúc gần trong gang tấc, nhưng mãi truy cầu xa tận chân trời, một thứ hư vô nhìn không thấy chạm không xong.

Trong lúc Tương Vân ngây người lặng yên, Viên Liệt đã nhanh bước đuổi kịp Tịch Ly, đưa tay giạt tóc hắt rồi chạy vọt lên phía trước, Tịch Ly bị giạt đau điếng, tăng tốc rượt hắt.

Hai người cứ thế, thoát nhìn như trẻ con năm tuổi nô đùa với nhau.

Tương Vân lắc đầu, tìm gọi Hạ Vũ cùng quay về.

Quay đầu lại, nhận ra Hạ Vũ đã ngồi gần đó, dường như đang nhìn hai người kia, ánh mắt thoáng cô độc, biểu hiện ấy khiến Tương Vân cơ hồ cảm thấy quen thuộc... Đã gặp qua ở đâu rồi?

Về tới quân trưởng.

Ấn Tịch Ly bảo Viên Liệt chọn ra vài lão binh giỏi thủ công, phái bọn họ đi làm chút việc.

Mọi người tập trung trong một quân trưởng cực to, Tịch Ly đem đến nhiều vật liệu, truyền đạt những thứ cần bọn họ làm.

Đám lão binh hai mặt nhìn nhau, Tịch Ly chính là bảo bọn họ___dựng kho lương giả!

Trong số mấy lão binh có một người cực kỳ khéo tay, nghe đầu trước kia làm hình nhân giấy, tác phường (phân xưởng) được ban bằng vàng tại Nhạc Đô. Hắn chỉ xuống tay đôi ba cái đã cấp được cho Tịch Ly một mô hình rất đáng biểu dương.

Tịch Ly vừa thấy là mừng rỡ, phi thường thỏa mãn, rồi lệnh cho hắn tập hợp mọi người làm thêm nhiều mô hình hơn nữa!

Sau đó, Viên Liệt xuất binh cả đêm, vờ như lên kho lương phía Tây vận chuyển lương thực. Dem lúa thật sẵn có trong kho ra hết, đổ vào thành kho lương giả.

Kho lương giả kia thoát nhìn rất bắt mắt, trên nóc còn có mái che nắng mưa, bên ngoài có một vòng rào vây lại, thoát ẩn thoát hiện, ngó xa ngó gần đều rất chân thật. Bách tính toàn thành bao gồm cả quân dân bờ cõi diện đều trông thấy. Người người cảm thấy an tâm, số lương thực trong doanh của Viên Liệt đừng nói ăn một tháng, ăn một năm cũng chẳng hề gì.

Tịch Ly cho các lão binh trấn thủ kho lương giả, tin tức không được tiết lộ, bên ngoài còn phái thêm mấy trăm quân binh thủ vệ, cách ly mọi người, phòng ngừa trộm đạo.

Viên Liệt hỏi Tịch Ly, “Người định thế nào?”

“Ôm cây đợi thỏ a.” Tịch Ly cười hăng hắc, “Chúng ta đã truyền bá tin tức rằng, hễ thoát ly Hoàng Y giáo quay về quy thuận, chuyện cũ bỏ qua sẽ có cơm ăn. Người nghĩ a... Chúng ta là quân chính quy, phe kia là phản tặc, chúng ta bên này bao nhiêu gạo, còn bọn chúng thì bao nhiêu gạo?”

Viên Liệt nghe Tịch Ly nói đùa, cười gượng lấy hai tiếng, “Biện pháp thật ra không tồi, nhưng phía chúng ta là giả a! Vạn nhất tất cả đến, ăn hai ngày hết gạo thì sao đây?”

Tịch Ly đập hắt một cước, “Hở thay cho người là một đại tướng quân, sao lại thành thật như thế?!”

Viên Liệt nắn nắn tay, “Vậy người nói rõ đi a.”

Tịch Ly lắc đầu, “Nếu có vài người bên kia bơi sang đầu nhập, thì ăn được nhiều ít lương thực? Muốn ăn sạch lương thực phe ta, bên kia không thể không tạo phản!”

Viên Liệt nghe thế cũng gật đầu, “Cũng đúng...”

“Chúng ta ngấm ngầm phái người qua, vô tư mặc sức tận hưởng lương thực, đồng thời gieo tin đồn Hoàng Y giáo đã cạn lương thực. Nếu Hoàng Y giáo muốn duy trì lâu dài, nhất định sẽ tiết kiệm lương thực không để dùng thoải mái. Chúng ta cho người đến xúi giục, dẫn tới bách tính sinh nghi, không tới hai ngày, Tịnh Châu phủ tất loạn! Chúng ta chỉ việc sẵn loạn qua sông, nội ứng ngoại hợp đánh bại Tịnh Châu phủ, vào nơi cất trữ phóng lương. Rồi trọng thưởng những bách tính phát động nội chiến trong Hoàng Y giáo, phong quan tước cho bọn họ, song song truyền đạt tin tức, các phủ huyện lân cận tất đồng loạt đại loạn. Lúc bấy giờ, phe ta chẳng cần tác chiến, lo tu đề đập cạnh tác!”

Viên Liệt mắt sáng ngời, “Khá lắm binh bất yểm trá[109].”

Quả nhiên... Hai hôm sau, nội bộ Tịnh Châu phủ phát loạn.

82. Chương 82: Ngày Công Phá Thành

“Những thứ như giang sơn, được cũng nhanh, mất cũng nhanh, nó đã được định, để các người truy đuổi, nhưng chẳng bao giờ thuộc về bất kỳ ai.”

Tương Vân rất tâm đắc những lời ấy của Ân Tịch Ly, đáng tiếc, lắm kẻ chẳng nhìn thấu. Những ai đi theo kẻ không nhìn thấu, thông thường lại càng mù quáng hơn. Tuy nhiên lần trong đám đông những kẻ mù quáng, có đôi người nhận thức được, sẽ khó tránh khỏi tịch mịch, bất lực.

Có một câu khác Tương Vân tâm đắc, vẫn là Tịch Ly nói, “Những thứ như nhân tâm, tới nhanh, đi còn nhanh hơn. Nhân tâm không hề chịu chi phối, nhân tâm của mỗi người chỉ thuộc về cá nhân người đó, người tốt với hần, hần do do dự dự với người, người lưỡng lự với hần, hần lập tức rời bỏ người. Cho nên giang sơn và nhân tâm, kẻ nào muốn có toàn bộ là rất ngu muội, bởi kết cục khó tránh khỏi tịch liêu.”

Dưới cái nhìn của Tương Vân, Tịch Ly thuộc số ít những người thấu triệt nhất, hơn nữa ai cũng thấy rõ là hần nhìn thấu, nhưng hần vẫn một mực giả hồ đồ, so với bản thân mình cả ngày trầm mặc tốt hơn nhiều...Tối thiểu...Còn có thể làm vui lòng những người bên cạnh.

Vì vậy, đại mộng xuân thu chiếm giang sơn của Hoàng Y giáo, vì nhân tâm dao động mà kết cục triệt để đổ nát.

Nước Hoàng Hà vô tình, dâng nhanh, rút cũng nhanh.

Mấy nghìn binh mã thủ hạ của Hoàng Y giáo chủ truy bức thủ lĩnh suốt đêm, giường chiến thuyền vượt sông quy thuận Viên Liệt.

Viên Liệt cho bọn họ một lựa chọn rất tốt, nên chiếm được khoảng nhân tâm hướng đến an định, phá được thành trì, tiêu diệt tận gốc Hoàng Y giáo.

Chiến cuộc cũng không mất bao nhiêu thời gian, nhưng tu kiên bỏ lộ cứu trợ thiên tai mất tròn ba tháng.

Trong thế cục loạn lạc này, ba tháng là rất trân quý, thế nhưng, “lãng phí” thời gian một cách công khai như vậy mà mọi người vẫn điềm nhiên khoái hoạt.

Tịch Ly mỗi ngày đi chân trần, xắn quần, cùng nhóm Viên Liệt, Tương Vân chuyển bao cát, khuôn gạch, còn hợp lại xây nhà với đám thợ chân lấm tay bùn, rồi đề biển cho bọn họ nữa.

Nhìn một tòa tiểu lâu tu sửa qua một lần hoàn toàn đổi mới, tòa thành nhỏ khôi phục lại vẻ náo nhiệt như xưa, Tịch Ly rất thỏa mãn. Hần có chút quyến luyến, muốn lưu lại, tuy hần biết không thể. Nhưng trong ba tháng ở đây, ngày nào hần cũng mong giá mà dây thần kinh nào đó của Viên Liệt bị chạm, đến nói với hần, dừng đi, cứ lưu lại.

Thế nhưng Viên Liệt chẳng hề nói, ba tháng sống yên gió lặng, cuối cùng bị văn kiện từ Nhạc Đô đưa đến cắt đứt___Trần Tình đã băng hà.

Điều khiến người ta không tưởng chính là ngày thứ nhì, lúc Viên Liệt chuẩn bị chinh tề hồi cung, bách tính thiên hạ đồng loạt hành đại lễ với hần.

Bởi trong cung đã ban thánh chỉ, Hoàng thượng không truyền ngôi vị hoàng đế cho thái tử, cũng không truyền cho vị linh đồng trời ban mới ra đời kia, mà nhường cho một kẻ không có quan hệ huyết thống, đại nguyên soái Viên Liệt.

Nhất thời, quân dân phấn khởi, thiên hạ hoan ca, chỉ có bản thân Viên Liệt thấy mờ mịt___Làm hoàng đế sao? Hắn vẫn tưởng phải tranh đoạt, nhưng cuối cùng lại chẳng có.

Đồng cảm giác không được hưng phấn mấy, còn có Tương Vân, Hạ Vũ, Tiêu Lạc... Trong mắt bọn họ, Viên Liệt lên làm hoàng đế, nghĩa là quan hệ bằng hữu cùng nhau uống rượu của bọn họ, biến thành quan hệ quân thần.

Quân Viên gia thì vẫn chúc mừng, trong biển người như thế, duy độc Tịch Ly, thẳng thắn tỏ ra rất không vui.

Viên Liệt chỉnh đốn hàng ngũ, từ biệt hương thân xong chuẩn bị ly khai, nhưng lại không tìm thấy Tịch Ly.

Để ngựa đợi chốc lát, Viên Liệt rời khỏi đoàn người, một mình đến khoảng đồng ruộng cách quân doanh bọn họ không xa. Quả nhiên, bắt gặp Tịch Ly đang xắn ống quần, ngồi trên bờ đê mới đắp, dong đưa đôi chân trần, đầu đội mũ rơm, chỉ là phơi cả làn da trắng ra nắng cũng không đen, dáng vẻ vẫn thập phần thư sinh, thập phần quý khí.

Viên Liệt bước qua, đứng cạnh hắn, “Đi, trở về thôi.”

Tịch Ly bắt cam quay đầu nhìn hắn, rồi lại quay sang nhìn dòng nước vẫn chảy mãnh liệt. Hoàng Hà... chẳng có con sông nào như vậy, luôn hùng dũng, dù bị ngăn trở không thể chảy xuôi, vẫn cứ hung mãnh.

“Đi về thôi.” Viên Liệt dịu dàng hiếm thấy, ngồi xuống đưa tay điểm điểm lên má Tịch Ly.

“Ta thích ở đây.” Tịch Ly lên tiếng.

Viên Liệt phóng tầm mắt ra, mặt sông mênh mông, nước sông vàng vồ, mãnh liệt cuộn trào.

“Thanh sơn bích thủy đầy rẫy không thích, thích nước bùn vàng đục làm gì?” Viên Liệt khẽ cười.

“Ân.” Tịch Ly vẫn tiếp tục gặt đầu, “Ta không thích dương liễu ven bờ dưới cầu nước chảy như kẻ khác, cũng không thích cảnh thái bình phồn thịnh vinh hoa phú quý. Ta chỉ thích chốn thâm sơn cùng cốc, đất cằn sỏi đá có tấy thể nào cũng không sạch kia.”

“Ở đây không có sách đọc.” Viên Liệt một tiền đâm trúng tim đen của Tịch Ly, chọc hắn mất hứng quay lại trợn trừng mắt.

Viên Liệt nhìn thẳng vào hắn, nói lần thứ ba, “Trở về đi.”

“Nhà của ta không phải Nhạc Đô.” Tịch Ly đáp trả hắn, “Người đã là Hoàng đế rồi, nhiệm vụ của ta cũng hoàn thành.”

“Ta vẫn chưa thống nhất thiên hạ!” Viên Liệt nắm lấy tay hắn, rất chặt.

“Thiên hạ rộng lớn, căn bản không có giới hạn, nhân tâm vừa nắm trên dưới bất ổn, biết chừng mực mà thỏa mãn.” Tịch Ly lãnh đạm nói.

“Người nói đều đúng.” Viên Liệt gặt đầu, “Vậy nên không cho người đi.”

Nói đoạn, một tay nhấc Tịch Ly lên.

“A!” Tịch Ly đạp loạn hai chân, “Khó chịu chết được!”

“Người không ngoan ngoãn mà đi!” Viên Liệt ngó hắn, “Sẽ trói đem về.”

“Người thả ta xuống, ta đi!” Tịch Ly khẩn cầu.

Viên Liệt có chút hồ nghi, dễ dàng chịu thua vậy sao?

Theo đó bèn cẩn cẩn trọng trọng buông hắn xuống.

Tịch Ly hai chân chạm đất, vẫn chưa mang hài, cứ thế chân trần đạp bùn tiến lên phía trước. Viên Liệt nhìn quanh, muốn tìm hài cho hắn mang vào, nhưng vừa xoay người đi trong nháy mắt, liền cảm thấy một trận gió vụt qua người.

Viên Liệt sửng sốt, ngẩng đầu, chỉ nghe Tịch Ly hô, “Ta tới rồi!” Đoàn diên cuồng lao về phía bờ đê.

“Uy!” Viên Liệt kinh hãi, vội vã đuổi theo.

Tịch Ly không dừng cước bộ, xông thẳng hướng đại đê, cuối cùng định nhảy vào lòng Hoàng Hà.

Ngay khoảnh khắc hắn nhảy khỏi bờ đê, một cánh tay vươn tới, tóm lấy đai lưng hắn, mạnh mẽ giật trở lại.

Lực của cái ném đầy giận giữ, rất lớn! Như thể quyết tâm quăng hắn một phát thật mạnh, nhưng sau đó lúc hắn sắp chạm đất lại vững vàng đón được hắn, vẫn không nỡ.

“Ha ha ha!” Tịch Ly hứng khởi lăn qua lăn lại, “Ta đã muốn thử từ lâu rồi.”

Viên Liệt nhìn hắn như nhìn kẻ điên, “Người quá chén hả? Nếu vừa rồi ta không nắm được người thì người đã bị cuốn đi mất!”

Tịch Ly đứng dậy, một bên cầm hài một bên mang vào, lục đục phủi tay áo trở về.

Viên Liệt ngó trời, mới rồi trong nháy mắt hắn sợ đến mức tim suýt phóng ra, đành theo sau Tịch Ly trở về, nghĩ bụng tên này gần đây có vẻ hơi thất thường, phải để ý kỹ một chút.

Về đến đoàn, Viên Liệt xoay người lên ngựa, phất tay ra hiệu, “Khởi hành!”

Các tướng sĩ mặt mày rạng rỡ từ biệt hương thân tới đưa tiễn họ, cất bước lên đường.

Tương Vân và Tịch Ly ngồi trong một chiếc xe ngựa, Tịch Ly tựa vào xe ngủ gật, Tương Vân ngồi ngay cửa xe, nhìn dân bản xứ tiễn bọn họ hai bên đường, cười nói, “Viên Liệt rất được lòng dân a.”

“Trước khi Viên Liệt tới, Hoàng Y giáo cũng rất được lòng người.” Tịch Ly lãnh đạm nói.

Tương Vân quay đầu lại, “Tịch Ly, đừng bị quan như thế chứ.”

Tịch Ly ngẩng đầu nhìn hắn, đưa tay vẫy vẫy hắn.

Tương Vân rất nghe lời tiến đến, ngồi bên cạnh quay sang cười với hắn.

“Vậy người có từng nghĩ, chúng ta về sau, kết cục như thế nào mới là lạc quan không?” Tịch Ly nghiêm túc hỏi.

“Sẽ tốt cả thôi!” Tương Vân đưa tay cầm lấy trống bỏi trong tay Tịch Ly, miết miết, đập vỗ nát, quăng ra ngoài cửa xe.

Tịch Ly nhìn hắn một hồi, chìa tay ra, “Người đèn, mặc kệ! Ta muốn Man vương đem một vạn lượng vàng đến chuộc người, bằng không người phải chung thân ở Nhạc Đô một trăm năm!”

Tương Vân thấy hắn la lối âm ỉ, đành bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay xoa xoa đầu hắn, “Ta phải đi, người bảo trọng.”

Tịch Ly bắt cam, “Lại muốn đi a, mới đến chưa bao lâu.”

Tương Vân với lấy bình rượu bên cạnh, uống cùng Tịch Ly.

“Này, về sau người phải đến thăm ta a!” Tịch Ly cạ chén với hắn.

“Ân.” Tương Vân gật đầu, “Đúng rồi, ta có nhi tử.”

“Phốc...” Tịch Ly không phòng bị, phun cả ngụm rượu ra.

“Khục khục...” Vừa đám ngực vừa thất kinh nhìn Tương Vân.

Tương Vân cơ hồ muốn đạt được hiệu quả này, cười đến sảng khoái, vỗ vai Tịch Ly, “Hữu duyên tái kiến vậy, bất luận trong tương lai các người thắng hay ta thắng, ngày phá thành, phải cùng nhau uống rượu.”

“Ân.” Tịch Ly gật đầu, Tương Vân vén rèm mã xa lên, hướng về trạm gác xa xa hô vài tiếng. Một chiến mã hắc sắc phi nhanh đến, Tương Vân nhảy lên ngựa, chấp tay với Viên Liệt đằng xa, nói đôi câu cáo từ, Viên Liệt gật đầu.

Xoay đầu ngựa, Tương Vân tuyệt trần rời đi.

Tịch Ly ngồi ở cuối mã xa, nhìn hắt chạy xa dần.

Thẳng đến khi không còn thấy được bóng dáng Tương Vân, Tịch Ly mới trở lại trong mã xa, rượu sầu từng chén nổi từng chén, chẳng rõ uống bao lâu, lúc Hạ Vũ vào xe, chứng kiến Tịch Ly ôm bình rượu ngả nghiêng dựa vào thành xe, lảo nhảo trong miệng.

Hạ Vũ tiến đến gần nghe kỹ, chỉ thấy hắt lập đi lập lại nhiều lần, “Nhân tâm, giang sơn, để con mẹ người! Bằng hữu, hảo tửu mới là chân thật. Nhìn không thấu, nhìn không thấu, đồ ngu! Đồ ngu!”

Hạ Vũ lắc đầu, đoạt lấy bình rượu trên tay hắt, vỗ vỗ lưng hắt, “Thiên hạ chỉ toàn kẻ ngu, càng ngu muội thì mới có thể gian phù phiếm, chẳng phải người đã nói người yêu chốn phồn hoa kia nhất ư, là tự người thích mù quáng, người trách ai?”

Sau đó, Viên Liệt cùng Tiêu Lạc ở bên ngoài nghe thấy trong mã xa vang lên chuỗi va đập “Bình bình bang bang”, tiểu giáo đánh xe xấu hổ nói, “Nguyên soái, Tướng gia và thần y bắt đầu đánh nhau!”

Tiêu Lạc và Viên Liệt đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt thôi ngựa một cái, tránh xa chút, đỡ phải bị va lầy.

...

Tốc hành chạy hơn mười ngày, rốt cục mọi người cũng về tới Nhạc Đô.

Hiện tại trở về vừa hay, tang sự trong lúc chờ đợi Quý Tư đã cho người lo liệu xong. Nhiệm vụ ở Hoàng Hà thắng lợi, Viên Liệt cứu nạn thiên tai trở về trong tư thế anh hùng, một vị hoàng đế lý tưởng văn võ song toàn, một quốc tướng gia luôn được lòng dân.

Chuyến này mọi người khải hoàn trở về, vinh quang biết nhường nào, đương nhiên toàn thành đón mừng nghênh tiếp.

Viên Liệt dẫn mã xa vào thành.

Dưới con mắt người ngoài, bọn họ có tất cả, được ước ao không ngớt, nhưng buồn cười nhất là chỉ mình bọn họ biết, đến tận lúc này cái gì cũng không có.

Tịch Ly và Hạ Vũ ngồi trong mã xa, tựa hồ vẫn đang giận dỗi, một kẻ trên mặt bầm một mắt, cảm quả trứng luộc lẩn mất mấy ngày, vẫn chẳng khá hơn.

Về đến cửa hoàng cung, Quý Tư dẫn toàn triều văn võ đại thần tiến ra, hành đại lễ, nghênh đón Viên Liệt hồi triều.

Viên Liệt xoay người xuống ngựa, nhìn lướt qua mọi người chung quanh, những người quỳ trước mặt đều từng là bằng hữu trưởng bối, quỳ xuống cảm giác thật xa cách, trước đây gặp mặt vẫn hàn huyên đôi câu, quan văn thì văn an, võ quan chỉ cần đơn giản thủ một quyền.

Hôm nay tất cả cúi đầu, quỳ tại nơi này.

Viên Liệt đột nhiên không biết phải làm sao để cất bước, hắt nhìn không thấy mặt những người đó, chẳng biết hiện tại bọn họ đang khóc hay đang cười, hoan hỉ hay thương tâm.

Hắt chỉ thấy người quỳ kín, nói dài đằng đặc đến cung điện nguy nga.

Con đường trải kim thảm hơn hắt dải đất vàng, so với gạch đá xanh êm ái hơn, bước lên trên thật khó khăn, mạnh một chút sợ nát, nhẹ một chút, sợ trượt.

Từ lúc Viên Liệt chào đời tới nay, lần đầu tiên đi đứng lại vất vả đến thế.

Bằng qua một đoạn đường thật dài, mới phát hiện ra bên cạnh chẳng có ai, chỉ có chính hắt!

Ngập ngừng quay đầu lại, thấy binh mã đã cách mình rất xa, hơn mười vạn binh mã Viên gia quân cũng đang quỳ ở đó, toàn bộ Hoàng thành không một ai đứng, tất cả mọi người đều quỳ.

Viên Liệt ngẩn ra tại chỗ, chợt thấy xa thật xa, màn xe khẽ nhấc lên, Tịch Ly bước xuống xe.

Viên Liệt bàng hoàng, chăm chú nhìn hấn.

Tịch Ly cũng đứng ở nơi đó, ngẩng đầu quan sát hấn.

Viên Liệt thấy hấn khẽ phất vạt áo, liền chau mày, trong bụng tưởng như sông cuộn biển trào, đầu chỉ tồn tại mỗi một ý niệm_Người đứng quỳ, người nghìn vạn lần chớ có quỳ.

Tịch Ly chỉ là giữ giữ bụi trên vạt áo, ngược mặt thấy Viên Liệt vẫn còn đứng yên một chỗ, đột nhiên hấn bật cười.

Viên Liệt vốn nghe bốn phía an tĩnh, thanh âm gì cũng không nhận được, tiếng cười của Tịch Ly bởi thế mà đặc biệt rõ ràng. Người kia như đang trông thấy điều gì thú vị, cười hứng khởi đến giậm chân, kết cục ngã nghiêng. Quần thần hai mặt nhìn nhau, nhìn Tịch Ly như nhìn kẻ điên.

Qua cơn cười ngặt nghèo, Tịch Ly lắc đầu, như thể vừa xem xong một màn hài kịch, chậm rãi hé môi, mấp máy miệng.

Không ai biết hấn nói gì, Viên Liệt cũng chợt dạ.

Tịch Ly nói đoạn, phần phật dứt áo quay lưng mà đi, bỏ lại cả biển người đang quỳ, sững sờ nhìn theo.

Chúng thần đều cho là Tịch Ly điên rồi, đồng thời phỏng đoán chẳng được mấy ngày nữa Viên Liệt sẽ giết hấn.

Nhưng Viên Liệt tuyệt nhiên không nói gì, quay đầu lại, yên lặng, một mình bước hết đoạn đường trước mặt, ngồi lên ngai vị Đế vương.

Quần thần lần thứ hai dập đầu, tung hô vạn tuế, khí chấn sơn hà, tiếc rằng Viên Liệt không hề cảm động chút nào, trước mắt vẫn là đôi môi Tịch Ly đang mấp máy, người kia nói___Con đường này đã định sẵn phải đi một mình, không thể có hai người.

Viên Liệt ngẩng đầu, nhẹ nhàng bãi tay.

Quần thần đứng nghiêm dậy, trên mặt mang những biểu hiện khác nhau.

Lần đầu tiên Viên Liệt nhìn mọi người dưới góc độ này, quả nhiên khác biệt rất lớn so với thường ngày, lạ lẫm đến vậy... Nguyên lai đây là cảm giác của bậc đế vương, cô độc, xa cách, xen lẫn quyền lực vô hạn.

Viên Liệt nhìn đạo thánh chỉ còn trống cùng tân ngọc tỷ, đột nhiên nghĩ___Nếu hạ chỉ lệnh Tịch Ly mỗi ngày đều cười với ta, hấn sẽ cười chứ?

83. Chương 83: Đại Nghiệp Đế Vương

Làm Hoàng đế, lại cách rất xa so với sự mỹ mãn trong tưởng tượng, mới mấy ngày ngắn ngủi, Viên Liệt lo âu khôn xuể. Cái chính là hiện tại chẳng ai để ý đến hấn, người người chỉ cung kính hành lễ trước hấn, gọi hấn là Hoàng thượng.

Ngay cả Ân Tịch Ly cũng lẩn tránh hấn, Viên Liệt thì không muốn buộc hấn vào triều...Vào triều sẽ phải quỳ, vừa nghĩ đến cảnh Tịch Ly dập đầu với hấn, Viên Liệt liền xúc động đến mức chỉ muốn đâm đầu vào cột chết cho xong.

Ngày đầu tiên làm Hoàng đế, Viên Liệt thấy trước mắt toàn thái giám, bắt nam bắt nữ.

Ngày thứ nhì, có người muốn hấn tuyển phi, đầu đầu cũng là nữ nhân, yêu nhân yêu khí. (lẳng lơ)

Viên Liệt bức bối khôn xiết, muốn tìm ai đó uống rượu, phải vượt quá ba tầng quan: thái y, thị vệ, thái giám từng người thử qua một lượt xem trong rượu có độc hay không, rượu kiểu gì cũng uống không trôi nữa!

Sau ba ngày làm Hoàng đế, Viên Liệt tự thấy sắp điên rồi, làm Hoàng đế có cần phải xa rời lục thân[110] không vậy? Đến Viên lão Vương gia gặp hấn cũng phải quỳ, hấn thật sự muốn quật Trần Tĩnh khỏi mộ, bảo hấn làm Hoàng đế, chẳng thà cho hấn ăn trượng.

Ba ngày sau, rốt cuộc Viên Liệt cũng nghĩ ra một biện pháp hoàn hảo để trốn khỏi hoàng cung, đến chỗ Tước Vĩ học đạo trị quốc! Tước Vĩ sống chết không chịu tiến cung, tốt nhất là hấn ra ngoài học... Nói cách khác, có thể gặp được Tịch Ly rồi.

Mới vừa đến cửa, đã nghe bên trong phi thường náo nhiệt.

Viên Liệt có chút hiếu kỳ, bước vào xem, thấy được cả bàn lớn giữa viện. Tịch Ly mở tiệc rượu, hấn đang nâng vò rượu hết mình với Tước Vĩ, bên cạnh đủ mặt huynh muội Tề Diệc, cười nghiêng ngửa, Tiều Lạc chẳng biết đã làm gì để bị Hạ Vũ đuổi đánh, Quý Tư đang khuyên can, Viên Lạc cũng hiện diện, còn có thêm một thiếu niên trông khá quen.

Viên Liệt lấy làm hâm mộ a, tuy trước giờ hấn ít nói, nhưng ít nói không có nghĩa là không thích náo nhiệt.

Vội vàng tiến vào.

Mọi người vừa nhìn thấy hấn thì dừng một cái, quá nửa đứng bật dậy, toan hành lễ, Tịch Ly và Tước Vĩ ôm vò rượu, một chân còn giẫm trên bàn tiệc.

“U!” Tịch Ly buông vò rượu xuống, chỉ tay vào Viên Liệt, “Chẳng phải vai chính chân long thiên tử cử ngũ chí tôn đây sao? Đến đến đến, tất cả mau quỳ xuống hành lễ, hoan nghênh vạn tuế gia tới!”

Viên Liệt tức đến méo mặt, cũng không biết Tịch Ly quá chén hay mượn rượu nói xằng nữa.

Quý Tư bên cạnh vội kéo hấn, “Ai, Tịch Ly a, không được bất kính với Hoàng thượng!”

Tịch Ly ngoảnh mặt thản nhiên ngồi xồm trên ghế, ôm vò rượu, “Ta nói, thánh thượng vạn tuế cử ngũ chí tôn chân long thiên tử, hạ cố đến phủ Tướng gia của ta để làm gì?”

Viên Liệt nhìn sang Tước Vĩ, nói, “Ta đến nghe giảng.”

Tước Vĩ ngậm một cây tăm xỉa răng, vươn tay vỗ vỗ Tịch Ly, “Người đừng khi dễ hấn nữa, người thật là, Hoàng đế mọi người công nhận mà người vẫn dám khi dễ, cứ ý hấn thương người không đánh người, nên người hoành hành ngang ngược a?”

Tịch Ly nghe xong câu này cũng hơi xấu hổ, quảng vò rượu lên bàn, dốc cả băng từ trẻ đến già, ngồi xuống tiếp tục dùng bữa.

Viên Lạc đứng lên, “Đại ca, đến ngồi.”

Viên Liệt thuận theo ngữ khí ấy, thời điểm này huynh đệ vẫn là hữu dụng nhất.

Viên Liệt ngồi xuống uống rượu, nhắc thấy người thanh niên ở cạnh Viên Lạc, tuổi không lớn lắm, dáng vẻ chính tề, bèn hỏi, “Đây là ai a?”

Viên Lạc cười vỗ vỗ hấn, giới thiệu với Viên Liệt, “Đại ca người quên rồi sao? Trước đây đã gặp qua rồi, là đường đệ Viên Cảnh a.”

Viên Liệt ngẩn người, một hồi mới nhận ra, gật đầu, “Nga... Lớn đến vậy rồi ư?”

Viên Cảnh tựa hồ có chút khấn trương, không rõ nên gọi Viên Liệt đại ca, hay gọi Hoàng thượng, lúng túng đến đỏ cả mặt. Viên Liệt vỗ vai hấn, “Xưng theo Viên Lạc là được, không cần câu nệ.”

Viên Cảnh ngây ngô cười với Viên Liệt, gật đầu kêu đại ca, ra chiều phi thường thành thật.

Tịch Ly loay hoay gấp một đĩa mầm đậu, đồng thời buông lời tầm tặc, “Ai nha, phải nói tạ chủ long ân mới được chứ.”

Hạ Vũ kế bên đưa chân đạp hấn, “Làm gì quái gở vậy.”

Tịch Ly bĩu môi, ăn mầm đậu.

“Ân đại ca, ăn thử món này.”

Phía bên kia, Tề Linh đang ăn cá, cá hôm nay là do Tiêu Lạc cho người chuẩn bị từ Đông Hải, đặc biệt tươi sống.

Tịch Ly gấp ăn, mỉm cười gật đầu với Tề Linh.

Mặt Tề Linh thoáng lộ nét e thẹn, im lặng tự nếm.

Viên Liệt bắt gặp, trong lòng có chút bất mãn, đảo mắt, trông thấy Viên Lạc vẫn đang cúi đầu ăn, một mặt gấp thức ăn cho Tề Linh, Tề Linh dùng được, sẽ tiếp tục lấy cho Tịch Ly ăn.

Chẳng hiểu sao Viên Liệt cảm thấy... Món ăn ấy, chính là Viên Lạc gấp cho Tịch Ly.

Vừa nghĩ đến mấy ngày nay vô pháp xuất cung, căn bản không biết Tịch Ly sống ra sao, trong cung còn cả đồng công vụ cần xử lý, đêm nay ngủ được hay không vẫn là một vấn đề. Tại thư phòng có mấy trăm tấu chương chưa đọc trên bàn, bên cạnh là cả chồng cấp báo, buổi tối phải học lễ nghi, sáng sớm thức dậy thượng triều sớm, đến thời gian luyện công cũng chẳng có! Mà trong lúc hẩn vắng mặt, ngày ngày Tịch Ly đều... vui vẻ cùng những người khác... Có thể nào sẽ bị ai đó đoạt mất không?

Đang miên man suy nghĩ, Tiêu Lạc kể bên giới thiệu một thiếu niên nữa cho Viên Liệt, “Tử Minh, mau mau hành lễ với Hoàng thượng.”

Thiếu niên này bất quá mới mười lăm mười sáu tuổi, vội đứng lên trịnh trọng hành lễ với Viên Liệt.

Viên Liệt liền gật đầu, quan sát tinh tế, nhận thấy thiếu niên trưởng thành có khuôn mặt thông tuệ, mắt phượng môi thanh trông rất thành thực, chẳng hề giống loại tươi vui khả ái Tiêu Lạc vẫn thường thích? Lễ nào khẩu vị đã thay đổi? Nhìn sang Hạ Vũ đang dùng bữa cạnh đó, Viên Liệt khẽ nhíu mày, Tiêu Lạc muốn chết rồi sao!

Tiêu Lạc nhận ra Viên Liệt đang nghĩ gì, đưa tay thôi hẩn một quyền, “Người nghĩ cái chi vậy! Hẩn là đồ đệ của ta! Đặng Tử Minh.”

“Nga...” Viên Liệt dường như đã hiểu, lập tức tăng vài phần lễ độ với vị tiểu huynh đệ kia, tiêu chuẩn của Tiêu Lạc rất cao, được hẩn thu nhận làm đồ đệ, tất phải có biệt tài gì đây!

“Là hảo hảo đó.” Tịch Ly chép miệng nói với Viên Liệt, “Thông minh tuyệt đỉnh.”

“Hẩn rành thủy tính, thích hợp để đánh thủy chiến, ta tìm được trong quân doanh.” Tiêu Lạc cũng nói, “Thấy có thể bồi dưỡng nên dẫn theo bên cạnh.”

“Thật ư!” Dù Viên Liệt chưa ý thức được như một đấng quốc chủ, nhưng vẫn mang tập tính binh mã đại nguyên soái, trọng tài như mệnh, phát hiện nhân tài mới về sau có thể cống hiến cho quốc gia, lập tức gật đầu, vươn tay vỗ vai hẩn, “Hảo, tốt lắm!”

Đặng Tử Minh liền tạ ơn Viên Liệt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, chứng tỏ tiểu tử đây rất có tự tin, Viên Liệt rất thích.

Tề Diệc vừa lóng ngóng lộ chỉ một con tôm, vừa bảo Viên Liệt, “Phải rồi, phía Nam đang căng thẳng, biết chưa?”

Viên Liệt nhíu mày, “Phía Nam? Tây nam?”

“Là phía nam.” Tề Diệc lắc đầu.

Viên Liệt nhăn mi, “Nam Quốc ư?”

“Ân, hôm nọ nha đầu Tô Mẫn gửi thư, nói có khả năng Man vương sẽ đánh Nam Quốc.” Tịch Ly vừa gặm một cái chân gà vừa nói.

Viên Liệt ngẩn người, “Sao ta vẫn chưa nhận được tin tức.”

“Là thư riêng giữa ta và Tô Mẫn, không phải công văn.” Tịch Ly khẽ nhếch mày, “Nàng có làm nạn cũng không tìm tới người.”

“Hai người lén lút liên lạc?” Viên Liệt bức bối.

“Đúng a, nhân duyên của ta được chứ, ngưỡng mộ a?” Tịch Ly cười ranh mãnh trêu Viên Liệt.

“Lão sư thấy thế nào?” Viên Liệt vừa hỏi vừa quay sang nhìn Tước Vĩ vẫn ăn uống ngầu ngẩn ở góc bàn.

“Àn?” Tước Vĩ ngửa mặt lên trời ngẫm nghĩ, “Việc này sao... Nam Quốc là lá chắn của ta trước Man Quốc, tuyệt đối không thể đánh mất a! Vẫn nên bang trợ. Một khi Nam Quốc bị Man Quốc thôn tính, lúc bấy giờ thực lực tương đồng, Man vương xác thực có thể tranh đoạt thiên hạ với người... Cần thận nga, chưa chắc đối phương sẽ thất bại đâu.”

Viên Liệt nhú mày, bỗng nhiên vô cớ nảy ra một ý nghĩ...Giao chiến với Man vương kỳ thực rất thú vị, thua thì không tương, tốt nhất đánh thắng rồi hỏi xem hắn có hứng thú muốn làm hoàng đế hay không.

Chợt nghe Tịch Ly bên cạnh khe khẽ lầm bầm một câu, “Hay, có Tương Vân ở đó, phần thắng đã định sẽ là của Man vương.”

“Chắc...” Hạ Vũ liếc mắt trừng hắn, “Lòng dạ của người đặt ở bên nào a?!”

Tịch Ly ngó trời, “Có vài kẻ đánh không lại Tương Vân.”

Viên Liệt sầm mặt, hậm hực nhìn Tịch Ly.

“Ăn no rồi.” Tịch Ly với hai tay chùi mỡ lên tay áo Hạ Vũ, khiến hắn phần nộ khoa tay múa chân.

Tịch Ly ôm vò rượu, lão đảo thối lui.

Tề Diệc cũng vương bận quân vụ, dặn Tề Linh về nhà sớm một chút, rồi cùng Tiêu Lạc và Hạ Vũ rời đi.

Viên Liệt đứng dậy, theo Tước Vĩ ra sau học, ngày hôm nay Tước Vĩ muốn nhân tiện bàn với hắn vấn đề Nam Quốc và cách thức để ứng phó với Man Quốc.

Tại bàn tiệc, chỉ còn lại Tề Linh, Viên Lạc và Viên Cảnh, cũng đồng đứng dậy, chuẩn bị quay về.

Tề Linh đột nhiên hỏi Viên Lạc, “Vì sao Ân đại ca lại khiêu khích đại ca người như vậy, mà hắn vẫn không nổi giận? Bất quá Tịch Ly cũng can đảm nga, ta còn không dám lớn tiếng với đại ca người nữa.”

Viên Lạc ngẩn người, lập tức cười đến bé tắc, xoa xoa đầu Tề Linh, “Người quả là đơn thuần.”

“Là sao a?” Tề Linh truy vấn Viên Lạc đang định đi, “Mấy ngày nay Tịch Ly cứ buồn buồn, phải chăng có chuyện gì xảy ra a?”

Viên Lạc thở dài, “Đừng hỏi nữa.”

“Người nói!” Tề Linh bám lấy tay áo Viên Lạc co kéo, “Có phải đã xảy ra chuyện gì bất hảo không?”

Viên Lạc nhú mày làm ra dáng vẻ ngập ngừng, Viên Cảnh kể bên bắt chợt hỏi Viên Lạc, “Nhị ca, phải chăng đại ca ứng Ân tướng, nhưng Ân tướng không đồng ý nên bị cưỡng ép?”

Viên Lạc khẽ nhướn mày, đảo mắt nhìn Viên Cảnh. Cười thầm trong bụng, đường đệ này vô công không giỏi, văn chương không thạo, duy chỉ được khoảng tâm kế là xuất chúng! Liếc mắt qua liền biết ngay ý đồ của hắn, kế hoạch chưa hề nói, đã phối hợp vô cùng ăn ý. Người như thế, xem chừng có đôi chỗ dùng được... Nhưng về sau phải loại trừ, không thì hậu họa khôn cùng.

Tề Linh nghe xong kinh ngạc, nguyên bản nàng chỉ thấy cả hai có chút ẩn tình, bất quá cũng là người tình ta nguyện, nhưng hôm nay biết được, cư nhiên là Viên Liệt bức bách! Nàng lập tức sáng tỏ vì sao Ân Tịch Ly lại buồn bã không vui! Bởi vì quá rõ ràng a, hiện tại Viên Liệt đã làm Hoàng đế, Tịch Ly muốn không theo cũng không được!

Lại nói tiếp, âu cũng là chút dục vọng riêng tư tại nhân tâm quấy phá! Tề Linh vốn thích Tịch Ly, nhưng Tịch Ly tựa hồ còn chung tình với Viên Liệt hơn, điểm này khiến nàng rất bất mãn. Nàng quen được chiêu chuộng từ bé, muôn vàn sủng ái dồn cả vào nàng, lại càng lớn càng tuyệt mỹ, đâu đâu cũng có người ái mộ. Riêng Ân Tịch Ly kia cư nhiên chẳng tha chung tình với một nam nhân còn hơn chọn nàng! Hiện Viên Lạc vừa cho Tề Linh một lý do thật tốt, Ân Tịch Ly là bị bức! Tề Linh hiển nhiên tin tưởng chẳng hề nghi ngờ!

Lúc biết được việc này, Tề Linh đâm hận Viên Liệt. Cần nhắc một hồi, Tề Linh xoay người toan đi về phía sau. Viên Lạc níu nàng lại, “Ai, người chớ bốc đồng a, hãy nghĩ đến tình thế của ca người!”

Tề Linh sững sốt, tức thì nhớ ra, phụ huynh nhà mình đều là thần tử của Viên Liệt, nếu chọc giận Viên Liệt, bản thân khó bảo toàn còn liên lụy cả nhà chịu khổ.

Bấy giờ, lại nghe Viên Cảnh hạ giọng nói, “Ta thấy đại ca có thừa uy vũ, lại có tài chủ soái, nhưng khá ngông cuồng tùy tiện, không thích hợp để làm Hoàng đế lắm...”

Lời vừa thoát khỏi miệng, liền rơi vào sự khiển trách gay gắt của Viên Lạc, “Nói xằng bậy gì đó! Phát ngôn bừa bãi!”

Viên Cảnh đành cúi đầu im lặng, nhưng tức thời hấn thấy được, Viên Lạc ngoài miệng phần nộ, có điều mắt lại lóe lên một tia tiếu ý... Trong lòng lĩnh ngộ, quả nhiên, chẳng phải Viên Lạc cũng không có dã tâm, trái lại, dã tâm của hắn còn nhiều hơn ai hết! Chẳng qua chỉ đang chờ thời cơ thôi, thâm tàng bất lộ a Viên Lạc!

Viên Lạc và Viên Cảnh vờ như vô tình trò chuyện, nhưng cố ý để Tề Linh nghe được. Sau đó, nàng bảo đã muộn, muốn tự mình quay về, cáo từ Viên Lạc rồi hướng phía hậu viện đi... Thực chất là có dụng ý tìm đến Tịch Ly.

Tới hậu viện, bắt gặp Tịch Ly đang ôm bình rượu ngồi xõm ven hồ ngắm cá, vừa định bước qua, chợt thấy Viên Liệt tiến đến từ lối nhỏ phía sau hoa viên.

Tề Linh vội trốn sau cổng đá hoa viên.

“Ta đến chỗ Tước Vĩ nghe giảng bài, ngươi có đi không? Cùng thương lượng vài đối sách?” Viên Liệt hỏi Tịch Ly.

Tịch Ly tổng cho hắn một cái trừng mắt.

Viên Liệt sẵn tới kéo hắn, “Sao ngươi lại nổi cáu với ta?”

Tịch Ly đá hắn, “Bỏ đi, ta không nói chuyện với Hoàng đế.”

Viên Liệt dở khóc dở cười, một mực lôi kéo hắn, “Ngươi tưởng ta muốn làm chức Hoàng đế này ư, ta làm được ba ngày đã mệt muốn chết, chỉ cầu đi đánh trận, ... chí ít... đánh trận còn có người theo ta.”

“Tự tạo nghiệt khó sống!” Tịch Ly lườm hắn một cái, rút tay lại, đứng dậy lánh ra xa.

Viên Liệt rướn tới nín, “Ngươi đừng cáu kỉnh với ta nữa, ngươi vào cung giúp ta đi!”

Tịch Ly lườm hắn một cái, “Ta không rảnh!”

“Ngươi bận cái gì?” Viên Liệt giận tái mặt, “Ngươi đã không vào triều cũng không chia sẻ với ta, ngươi là Tướng quốc a, việc đó còn không làm thì ngươi bận cái rắm!”

Tịch Ly khê giật khóe miệng, “Ngươi buông tay, ta đã đồng ý dạy Linh nhi đánh đàn!”

“Hừ.” Viên Liệt nhú mày, “Ngươi đâu nhất thiết phải chung chạ với nha đầu kia, ta phái hai vị nhạc sư đến từ từ dạy nàng không được sao? Ngươi chuyển vào cung ở với ta đi!”

“Dựa vào cái gì chứ?” Tịch Ly trợn tròn mắt nhìn, “Làm Hoàng đế bộ hay lắm a!”

“Đúng vậy!” Viên Liệt cũng trừng lại hắn, “Lão tử rất giỏi đó, thì sao?”

Tịch Ly trề môi, bị Viên Liệt túm áo gần như khuân đi, luôn miệng hùng hùng hổ hổ.

Hai người đi khỏi, thế nhưng Tề Linh đứng nghe trộm tại cổng viện thì sa sầm mặt... Thảo nào Tịch Ly chẳng bao giờ đến với mình, nguyên lai vì Viên Liệt đứng giữa gây trở ngại, đáng giận a!

84. Chương 84: Thà Rằng Tan Biến

Ngôi vị Hoàng đế của Viên Liệt ngồi đến vất vả, khỏi cần bàn tới tác loạn đầu đầu, hay quần thần bắt phục, mà chính hắn cảm thấy cái Long y kia tựa hồ được phủ một tấm thảm dính, ngồi kiểu gì cũng bị đâm túi bụi.

Mấy ngày nay, lại có vấn đề Nam Quốc cần xử lý, phải chuẩn bị xuất chinh bang trợ Nam Quốc đánh Man vương.

Viên Liệt nghiêm nhiên muốn đích thân đi, thú thật, ngoại trừ bản thân hắn, trong triều vẫn còn Tề Diệc, Tiêu Lạc hai đại tướng đứng đầu, Tiêu Lạc thì am hiểu thủy chiến, Tề Diệc lãnh binh không tồi, nhưng luận võ công tuyệt đối đánh không lại Tương Vân.

Cả toàn triều văn võ, có thể đương đầu với Tương Vân chỉ có hắn, Tiêu Lạc và Hạ Vũ. Chung quy không thể để Hạ Vũ hỗ trợ tác chiến... Nói tới nói lui, hắn vẫn nên ra quân.

Kỳ thực... Những việc ấy chỉ là mượn cớ, thực chất hiện tại Viên Liệt mong ước được rời khỏi Hoàng cung, ra ngoài tung hoành một trận.

Tiếc rằng, hắn vừa mở miệng bảo ngự giá thân chinh, lập tức cả một đoàn triều thần quỳ xuống vái trời lay đất sống chết can gián, luôn mồm nước không thể một ngày thiếu vua chi đó.

Trái lại, mấy ngày này Viên Liệt quan sát, xem ra Viên Lạc tại quan trường thuận lợi như cá gặp nước, so với chính hắn quả thật mạnh hơn nhiều.

Viên Lạc hiện giờ giữ chức quan đều là nội chính, hắn tương đương với Vương gia, có thể cái gì cũng quản hay có thể cái gì cũng không quản. Viên Liệt tuyển chọn điều gì đều phụ một tay, giải quyết những sự tình nhiều nhưng lặt vặt, quan hệ với triều thần cũng không tệ.

Viên Liệt ngầm hỏi riêng Tịch Ly, “Viên Lạc rất có năng lực a.”

“Đương nhiên hắn có năng lực, tâm kế thâm sâu a, người tưởng giống người ư, ngờ nghệch như một con lừa, chỉ biết cầm đầu mà kéo.” Tịch Ly trừng hắn, vẫn y hệt mấy hôm trước, chẳng có lấy một câu dễ nghe.

Viên Liệt càng thêm phiền muộn, hơn nữa dạo gần đây, phát sinh chuyện kỳ quặc...Tề Linh gặp hắn thì không còn thân thiết như trước, luôn quay đầu bỏ đi, tựa hồ có chút khúc mắc với hắn.

Viên Liệt cân nhắc trước sau, cho rằng có thể vì hắn nghe theo kiến nghị của Tịch Ly, trì hoãn ngày thành thân giữa nàng với Viên Lạc, nên nàng mới phật ý.

Nghĩ tới đó, Viên Liệt bèn tìm Viên Lạc nói chuyện, hỏi hắn có muốn thú Linh nhi không, nếu muốn, liền giải quyết nhanh cho gọn. Lời này, hắn cũng không bàn trước mặt Tịch Ly...Viên Liệt cảm thấy Tịch Ly có thành kiến với Viên Lạc, không nên thương lượng với hắn, để Viên Lạc cưới Linh nhi, cũng có lợi cho việc khai chi mở dòng của Viên gia.

Viên Lạc đương nhiên đáp ứng, tuyên bố không phải Linh nhi thì sẽ không cưới.

Vì vậy, Viên Liệt nhanh chóng lo liệu tìm bà mối thay Viên gia đến Tề gia cầu hôn.

Tề Diệc không vừa mắt Viên Lạc, ngập ngừng không muốn gả muội tử cho hắn, nhưng còn phải nghe bản thân Tề Linh nữa, lão Vương gia trái lại khá hài lòng, nhận thấy đây là hảo sự.

Tề Linh nghe chuyện cầu hôn xong, tức đến độ hất bàn, giởi cho Viên Liệt, sợ nàng lại tìm đến Tịch Ly, nên thẳng tay gả nàng cho Viên Lạc.

Linh nhi âm thầm gặp Viên Lạc, cả hai trốn vào phòng thương nghị.

Viên Lạc ra vẻ thất vọng, khẩn cầu Tề Linh, “Linh nhi, ta chân thành thích người, gả cho ta không tốt sao? Đại ca sẽ không buông tha Tịch Ly đâu, hay là người bỏ cuộc đi, được không? Ta cùng người trải qua những ngày tiêu điều tự tại, vẫn tốt cho người.”

Tề Linh nghe Viên Lạc nói xong, cũng động lòng, bất quá cảm thấy hổ thẹn với Viên Lạc, nhưng chẳng thể từ bỏ hy vọng với Tịch Ly, nên càng thêm hận Viên Liệt.

“Viên Liệt hắn dựa vào cái gì mà quyết định cả đời người khác.” Tề Linh đứng dậy, “Hắn cứ hảo hảo làm đại tướng quân không tốt sao, chớ nên làm Hoàng đế!”

Viên Lạc thấy thần sắc của Tề Linh, làm như lơ đãng nói, “Người đừng nói nữa, kỳ thực nỗi khổ của chúng ta, không giống nỗi khổ của Tịch Ly, hắn có khổ cũng chẳng nói ra được.”

“Sao hần không phản kháng a?” Tề Linh nghĩ không thông, “Lẽ nào Tịch Ly còn sợ Viên Liệt ư?”

“Đâu phải bản thân Tịch Ly sợ, là sợ thay chúng ta và những người khác nữa!” Viên Lạc thở dài, “Người nghĩ a, tốt xấu gì đại ca của ta cũng là Hoàng đế, hôm nay hần có thể đem người gả cho ta, nếu người chọc giận hần, hần sẽ đem người đi gả cho kẻ man rợ, người cũng vô phương.”

“Hần dám!” Tề Linh nhảy dựng lên, “Bảo đại ca của ta phản hần!”

“Hu!” Viên Lạc vội che miệng Tề Linh lại, chạy đi đóng cửa chính, “Nha đầu ngốc, người muốn lấy mạng ca ca người a!”

“Đại ca ta cũng không biết bị cái gì mà nghe lời Viên Liệt như thế.” Tề Linh ầm ức.

“Ca ca người cũng thích Tịch Ly, người không biết sao?” Viên Lạc vờ như nhất thời kích động lỗ miệng.

Tề Linh ngẩng đầu nhìn hần, Viên Lạc nhanh chóng quay mặt đi, “Tịch Ly thì ai chẳng thích a... Đại ca chiếm chỗ rồi, kẻ khác đừng hòng tơ tưởng.”

“Vậy Tịch Ly thích ai?” Tề Linh bất chợt hỏi, “Hần có ý với đại ca ta chứ?”

“Thú thật, ta thấy Tịch Ly không để tâm đến phương diện này.” Viên Lạc thở dài, “Người nghĩ a, được như cái thời chúng ta cùng đến nghe Tước Vĩ giảng bài, tốt biết mấy? Mọi người hỉ hả mỗi ngày, tất cả chúng ta đều thích Tịch Ly, Tịch Ly cũng thích chúng ta, tương thân tương ái, cứ thế bên nhau đến già, thật tốt a?”

Tề Linh nghe những lời này của Viên Lạc, liền ngẩn ra, “Đúng vậy... Giá Viên Liệt không khiến chuyện rối lên, chúng ta cứ sống chung như thế thật tốt a.”

“Nếu ta là Hoàng đế a, ta sẽ xây một cái đại viện trong nội cung, sau đó tất cả chúng ta đến ở, mỗi ngày ngoại trừ quốc sự, chỉ có vui đùa. Tịch Ly a, hần thích ai cứ để hần chọn được rồi, tuyệt đối không ngăn cấm. Dù hần có chọn được ai, cả nhóm chúng ta vẫn có thể ở bên nhau.” Viên Lạc lẩm bẩm, “Người nghĩ a, chúng ta thanh mai trúc mã với nhau lâu như thế, nếu về sau lại cùng nhau đến bạc đầu, một đám lão công công lão thái thái tụ tập ngày ngày vui đùa, tốt chứ?”

Tề Linh dựa theo những điều Viên Lạc nói, thấy trước mắt hiện ra một viễn cảnh, bọn họ đều già cả, vây quần tán ngẫu với nhau, ai cùng ai quẩn để mà chi, được bên nhau thì tốt biết mấy?

“Ta nghe nói, đại ca sắp xây một tòa cung điện, đưa Tịch Ly vào ở, không cho hần ra nữa.” Viên Lạc hạ giọng nói.

“Hần lấy quyền gì chứ?!” Tề Linh phẫn uất, nhưng chợt nghĩ... Chuyện đúng là như vậy, Viên Liệt làm Hoàng đế, hần không có quyền thì còn ai?!

“Người là đệ đệ của hần, người không thể cầu xin hần sao?” Tề Linh van nài Viên Lạc, “Ta không muốn sau này không còn gặp Tịch Ly nữa, làm bằng hữu cũng không được sao?”

Viên Lạc khẽ nhíu mày, lắc đầu, “Người cũng thấy đó, đại ca đối xử với ta thế nào, chẳng ai có thể cưỡng lại được ý nguyện của hần, đặc biệt là chuyện Tịch Ly.”

“Vậy... Nếu hần không là Hoàng đế thì sao?” Tề Linh đột nhiên hỏi, “Có cách nào hay không? Để hần không còn là Hoàng đế nữa?”

“Người đừng nói bậy, đại ca dân tâm quy thuận, hần không làm Hoàng đế thì ai làm?” Viên Lạc nhíu mày lắc đầu liên tục.

“Người a!” Tề Linh nghiêm túc, “Ngày đó ta nghe cha và đại ca nói chuyện, hình như Viên Liệt có ý muốn ngự giá thân chinh đánh Man vương, hần hợp chinh chiến, không thích hợp làm Hoàng đế đâu!”

“Cái này...” Viên Lạc tựa hồ hơi khó xử.

“Người nghĩ a!” Tề Linh tiếp lời, “Nếu người làm Hoàng đế, Viên Liệt vẫn làm Nguyên soái, thế là mọi người có thể ở bên nhau rồi. Tịch Ly thích ai, để hần chọn, nhưng bất luận thế nào cũng không ai được độc chiếm! Lẽ nào chọn người thương thì không thể ở bên bằng hữu nữa? Viên Liệt hần cũng bá đạo quá.”

“Linh nhi, đừng nói chuyện này nữa.” Viên Lạc nghĩ tới nghĩ lui, vẫn mang bộ mặt khó xử, “Mạo hiểm lắm!”

“Nói đi nói lại, người vẫn sợ đại ca người!” Tề Linh tức tối đẩy Viên Lạc một phát, “Một điểm hữu dụng cũng không có.”

“Đâu phải người không biết ta sợ đại ca ta!” Viên Lạc khẽ buông một câu, có chút uất ức.

Tề Linh giận dữ chạy đi.

Chờ người đi khỏi, sắc mặt Viên Lạc khôi phục như cũ, quá hồi lâu mới nói một câu, “Ra đi!”

Tức thì, Viên Cảnh bước ra từ sau cánh cửa, sợ sệt nói, “Ta hoàn toàn không cố ý...Ta chỉ muốn đến báo nhị ca một tiếng, Hoàng thượng đã quyết định ngự giá thân chinh!”

“Ân.” Viên Lạc gật đầu, chẳng nói thêm gì, bỏ vào trong.

Viên Cảnh thấy Viên Lạc vào nhà, trong nháy mắt liền đuổi theo, ở bên bờ hồ sen, tìm được Tề Linh đang hờn dỗi ném đá xuống hồ cá.

“Linh nhi tỷ tỷ.” Viên Cảnh tiến đến gần.

Tề Linh nhìn hẩn một cái, nhận ra là Viên Cảnh, vẫn không lên tiếng, tiếp tục thả đá vào ao cá nhỏ.

“Tỷ chớ nên trách nhị ca, trong tay hẩn không có binh quyền a.” Viên Cảnh đột ngột nói một câu.

Tề Linh ngăn người nhìn hẩn, “Binh quyền?”

“Đúng vậy!” Viên Cảnh tìm tảng đá gần nàng ngồi xuống, “Tỷ nghĩ a, đại ca tay nắm trọng binh, nhị ca chẳng có lấy một điểm binh quyền, dù muốn làm gì cũng lực bất tòng tâm!”

Tề Linh cân nhắc một hồi, nói, “Người có chủ ý gì không?”

“Ta vốn là con cháu Viên gia, theo lý mà nói, ai làm Hoàng đế đối với ta nào có gì khác biệt, chỉ không muốn thấy Linh nhi tỷ tỷ tức giận như thế.” Viên Cảnh thật khéo miệng, nói nhỏ với Tề Linh, “Trong tay Tề tướng quân có binh quyền, chuyển này đại ca ngự giá thân chinh, xuất binh mã Nam hạ, nhất định sẽ cần binh mã của đại ca người tiếp viện, ngộ nhờ quân tiếp viện không tới được, đại ca chỉ có thể sống chết với Man vương ở tiền tuyến! Song phương đâu phải đèn không cần tiếp dầu, cam đoan sẽ đại thương nguyên khí.”

Tề Linh nhú mày, “Người nói bậy bạ gì đó? Tuy ta không thích Viên Liệt, nhưng có gì người phải hại chết hẩn?”

“Lý nào lại hại chết!” Viên Cảnh vội lắc đầu, “Viên Liệt nam chinh bắc chiến, một tên Man vương nho nhỏ sao có thể làm khó hẩn? Chỉ phải lãng phí chút thời gian, mục đích cuối cùng là để nhị ca mượn hơi triều thần, chiếm được binh quyền cho bản thân, nhằm đủ sức đối đầu với đại ca. Hơn nữa dù gì Viên Liệt cũng ở xa, nhị ca thì ở Nhạc Đô! Chúng ta dựa vào đó, truyền tin Viên Liệt bị trọng thương hoặc tử trận về, để nhị ca giành lấy căn cơ không được sao?”

Tề Linh ngăn người, “Như vậy... Khả thi không?”

“Có gì mà không được chứ?” Viên Cảnh cười cười, “Thú thật, ta thấy Viên Liệt cực không thích hợp làm Hoàng đế, nhị ca vẫn tốt hơn, lựa chọn như ta đây, trước nhất là để Linh nhi tỷ tỷ hài lòng, thứ hai, nghĩ thay cho thiên hạ bách tính. Tỷ nghĩ a, Viên Liệt bẩm sinh hiếu chiến, sau khi diệt được Nam man tất sẽ khuếch trương ra toàn miền nam, một hồi lại muốn phạt bắc rồi muốn chinh tây, hao tài tốn của đến tận bao giờ? Còn nhị ca trời sinh tính ôn hòa, nhất định hẩn sẽ dồn hết tinh lực chú trọng khôi phục triều đình, cũng tốt cho bách tính a!”

Tề Linh nghe đến đâu gật đầu đến đó, “Đúng thế, hai huynh đệ bọn họ, một kẻ hiếu chiến, một kẻ hòa hảo, vô cùng khác biệt.”

“Hơn nữa, có Ân tướng gia thủ nội, Viên Liệt đại tướng quân thủ ngoại, đó mới là lựa chọn tối ưu.” Viên Cảnh nói rất chắc chắn với Tề Linh, “Hiện tại chính là vận tốt trời ban, vận nhất bỏ qua, về sau... sẽ không còn cơ hội nữa!”

Tề Linh nghe thấy gật gù, nhưng cân nhắc thêm một hồi, lại nói, “Vậy phải cần đến đại ca ta tương trợ mới được a?”

“Chắc chắc.” Viên Cảnh lắc đầu, “Cái này không thể, Tề tướng quân tính tình quân tử, hơn nữa nếu hấn hỗ trợ, sẽ phạm vào quân quy, phải mất đầu đó!”

“Thế thì làm sao bây giờ?” Tề Linh giậm chân, “Người quả thật có tài ăn nói a, câu trước được câu sau không tức chết người đó!”

“Ha ha.” Viên Cảnh gãi đầu, “Việc ấy... Nếu muốn điều động binh mã, có binh phù là được.”

Tề Linh nhướn mày, “Binh phù...”

...

Tuy triều thần cực lực phản đối, nhưng Viên Liệt vẫn quyết ngự giá thân chinh, mang theo Tịch Ly và Hạ Vũ, Tề Diệc theo sau áp tải lương thảo và tiếp viện. Vốn dĩ Tiêu Lạc có thể đảm đương viện quân ở hậu phương, nhưng hấn sống chết đòi theo Hạ Vũ, vì vậy đành phải đưa hấn theo, làm quân tiên phong.

An bài thỏa đáng mọi thứ xong, Viên Liệt đến tìm Quý Tư và Viên Lạc, để cả hai thủ lại trong triều, có chuyện gì thì đến thương lượng với Tề Diệc.

Trước khi đi, Viên Lạc tiến cử Viên Cảnh làm tùy tùng cho Viên Liệt, có người nhà theo chiếu cố một chút trước sau ổn thỏa, chung quy cũng rất thuận tiện.

Viên Cảnh kia thoát nhìn thành thật đáng tin, lại là họ hàng thân thích, Viên Liệt cũng hiểu chuyện cho hấn một cơ hội trui rèn mà vui vẻ tiếp nhận, để hấn đi bên cạnh, làm tiền mã giáo úy.

Tất cả thu xếp chuẩn bị, chờ sang ngày thứ hai, điểm pháo xuất binh.

Đêm trước ngày xuất chinh, Viên Liệt rất hưng phấn, một mực loay hoay lo chuyện trong quân doanh, cứ như thể bị giam cầm trong ngục lâu ngày, cuối cùng cũng được phóng thích, cả người hoạt bát hấn lên.

Tịch Ly một mình một côi, ngồi trước cửa viện của Tước Vĩ uống rượu.

Tước Vĩ trông thấy hấn dờ ra, liền hỏi, “Làm sao vậy?”

Tịch Ly lấy trống bối lắc đôi ba cái, khẽ phán, “Có đi không về.”

“Gi?” Tước Vĩ sững sốt, “Không phải điềm lành sao?”

Tịch Ly cười khở một tiếng, “Hung hiểm trầm trọng thì đúng hơn, điềm lành cái gì a, Viên Liệt là thập tử nhất sinh đó.”

“Vậy người nói cho hấn nghe.” Tước Vĩ nhú mày, “Bảo thôi đừng đi!”

“Mệnh số đã định, hơn nữa, lão gia tử, người nghĩ ta nói Viên Liệt sẽ nghe ta, không đi nữa sao?”

Tước Vĩ đành thở dài, đích xác___Viên Liệt là đại tướng quân, dù báo hấn biết có hiểm nguy, hấn cũng nhất quyết anh dũng tiến tới.

“Thế nhưng...”

Tịch Ly bỗng dừng xoay tiếp, tựa hồ có chút cơ may hoán chuyển.

Tước Vĩ nhướn mày một cái, nhìn hấn, “Còn gì nữa?”

“Sát khí có lẫn một đường sinh cơ.” Tịch Ly đáp lời, “Ân... Nói thế nào đây, mệnh số của ta cùng Viên Liệt, ta đã đoán trước rất nhiều lần, lần nào cũng bất khả chuyển vận, duy độc mỗi lần này, cư nhiên lại xuất hiện chuyển vận.”

“Thế cũng phải a, bởi vì... lần này có thể là tối hung hiểm.” Tước Vĩ vuốt râu cười, “Đi thôi.”

“Ân?” Tịch Ly nhìn lão đầu, “Người cũng tán thành ta đi?”

“Dĩ nhiên phải đi, có cơ hội, nên khuyên Viên Liệt đừng làm Hoàng đế, bỏ trốn đi.”

“Há?” Tịch Ly nhảy dựng ba thước, “Người cái lão đầu chết tiệt ăn đến mụ đầu rồi sao? Đùi gà ghen nào hả?”

Tước Vĩ quả thực đang gặm đùi gà, bị Tịch Ly chọc tức đến quắp râu mép, “Người đồ tiểu vô lương tâm, lão tử vì tốt cho người, người con mẹ nó muốn ở trong cung cho râu rĩ nhão nhừ? Hay muốn thoát ra ngoài làm đôi uyên ương nhàn vân nhã hạc?”

Tịch Ly ngẩn người, bĩu môi, “Có mẹ hần mới muốn cùng hần làm uyên ương.”

“Người nói hần là ám chỉ ai a?” Tước Vĩ cười ranh mãnh hỏi hần, “Quả nhiên có người được chọn rồi sao?”

Tịch Ly tiếp tục trề môi, “Đâu dễ thế?”

“Có chỗ nào không thể dễ dàng chứ?” Tước Vĩ mỉm cười, “Người biết cơ hội chuyển vận của người ở đâu không?”

Tịch Ly quay qua nhìn Tước Vĩ.

“Chính là Viên Liệt không có lấy một điểm tham luyến quyền thế!” Tước Vĩ cười hăng hắc, “Không bằng người hãy làm rõ với hần, để hần ngẫm lại, những ngày tháng như thế nào, mới là hần thực sự muốn trải qua!”

Tước Vĩ nói một trận, đi vào lỗ tai Tịch Ly, cũng lọt tai kẻ đang đứng ở cửa viện, Viên Liệt.

Viên Liệt vốn định tìm Tịch Ly và Tước Vĩ uống rượu khuya, dù chẳng phải lần đầu xuất chinh, nhưng lần này hần đặc biệt hứng khởi, cơ hồ trút xuống được toàn bộ gánh nặng trên vai. Nguyên bản hần cũng không nghĩ nhiều, nhưng hôm nay lời Tước Vĩ nói như đột nhiên tát nước vào đầu... Hần ngộ ra rồi! Vì có gì mấy hôm trước bản thân hần không được vui, mà mấy ngày nay lại hài lòng đến vậy___Hần không muốn làm Hoàng đế!

Con người một khi hiểu được tâm ý của chính mình, thì tâm bệnh cũng hóa giải triệt để, rốt cuộc Viên Liệt đã sáng tỏ, cuộc sống đế vương không phải thứ hần muốn. Quyền thế, sức mạnh... đều là những thứ từ nhỏ hần mong muốn, hay nói cách khác, là cha hần hướng hần theo. Còn nguyện vọng thực sự của Viên Liệt hần rất đơn giản, được tự do tự tại không bị ràng buộc, chinh chiến cũng tốt, nếu có ngày phải lưu lạc giang hồ, chỉ cần có Tịch Ly bên cạnh, nhìn dáng vẻ thông tuệ hơn người của hần, nghe hần nói xằng nói bậy rồi luôn mồm nhanh trí chống chế, cùng hần uống rượu đến hùng đông... Đó mới là cuộc sống Viên Liệt muốn. Những mưu đồ đại nghiệp, nhất thống thiên hạ gì đó, hần thực sự cần ư? Có sao vừa nghĩ đến mấy thứ này chẳng những hần không thấy đã tâm bình气和, mà chỉ thấy ác cảm lẫn phiền phức?

...

Màn đêm buông xuống, người người trần trọc khó ngủ.

Viên Liệt nghĩ đến ngày sau, Tịch Ly cũng nghĩ đến ngày sau.

Viên Lạc nghĩ đến tương lai, Tề Linh cũng nghĩ đến tương lai.

Thẳng đến khi trời hừng sáng, toàn bộ mới hạ quyết tâm, định ra chính mình mai sau.

Ba tiếng pháo vang lên, Viên Liệt điểm duyệt binh mã xuất chinh. Trước lúc ra đi, hần hạ một chiếu thư, khiến người trong thiên hạ ngỡ ngàng___Để Viên Lạc chấp chính thay ngôi vị Hoàng đế, lần này hần xuất chinh, một khi bại trận hoặc vô pháp trở về, để vị nhường cho Viên Lạc.

Một đạo chiếu thư khiến mọi người phải kinh ngạc nhưng dường như hữu tình hợp lý, hai huynh đệ mà!

Chỉ có Viên Lạc tiếp nhận xong ngọc tỷ từ Viên Liệt thì trong lòng thấp thỏm___Viên Liệt đây là giở trò gì a? Lạ lắm buộc chặt, hay thực sự cho rằng bản thân không có năng lực làm Hoàng đế?

Chung quy lòng bất ổn, nhưng cũng có chút khích lệ___Chỉ cần Viên Liệt không trở về, Hoàng vị sẽ là của hần! Hoàng vị!

Từ lúc sinh ra Viên Lạc luôn đi theo Viên Liệt, chưa từng được hưởng qua thứ gọi là quyền uy, gọi là kính nể___Hiện tại, hần có thể làm Hoàng đế?!

Đương nhiên, ngoại trừ Viên Liệt, kinh ngạc nhất vẫn là Tịch Ly.

Nguyên bản hẳn cho rằng Viên Liệt hồ đồ rồi, định giáo huấn đối phương vài câu, nhưng ngẩng mặt nhìn lên, bắt gặp Viên Liệt đang tọa trên hắc sắc tuần mã, ngoài vẻ oai hùng toàn thân còn toát ra đôi chút thanh thần. Lúc này, Viên Liệt đang quay đầu lại cười với hắn, nét cười kia mang vẻ xán lạn chưa từng thấy, đôi mắt ẩn ẩn hiện hiện ánh quang hoa, tựa như muốn hỏi ____Tịch Ly, có muốn đi cùng nhau không? Chỉ riêng hai người chúng ta!

Tịch Ly nhìn một hồi lâu, bất giác, khóe mắt đỏ lên, sao lại không đi? Nơi quý quái như Nhạc Đô này, có gì đáng để lưu luyến chứ!

85. Chương 85: Trận Chiến Cuối Cùng

Ấn Tịch Ly và Viên Liệt khởi hành chinh phạt phía Nam, trong cung người người dõi theo trông đợi, còn Viên Lạc thì tăng cường chuẩn bị.

Viên Liệt vừa đăng cơ, vẫn tồn tại rất nhiều quan lại từ thời Trần Tĩnh, đại thể là bọn tham ô phạm pháp, gốc gác thâm sâu. Viên Liệt đối nhân xử thế chính trực, trong mắt không thể có sạn, nên đã xét xử một bộ phận, những kẻ nằm trong bộ phận còn lại ai ai cũng thấy bất an.

Vừa hay tin Viên Liệt muốn đi bình Nam, đám quan lại kia hầu hết đều thở phào nhẹ nhõm, có thể kéo được chút thời gian, che giấu đi những chuyện xấu xa đã làm trong quá khứ, xem có thể đào thoát xét phạt không.

Chỉ là dưới sự tích cực của Viên Liệt lẫn sự thông tuệ đặc biệt của Ấn Tịch Ly, muốn thoát được nguyên vẹn mà còn bảo toàn tiền của tham ô lúc trước khả năng rất thấp.

Bất quá đạo gần đây Viên Lạc chấp chính thay Hoàng vị trái lại mở ra một hy vọng mới cho bọn chúng, đừng tưởng Viên Lạc kia ngày thường vô thanh vô thức, tựa như một cái đuôi theo sau Viên Liệt, nhưng hiện tại xem ra...Tĩnh cách rất linh hoạt, so ra tốt hơn ca ca hắn nhiều lắm. Con đường đế vương và con đường cầm quân có sự khác biệt cực lớn, không phải cứ chinh chiến được là có thể làm Hoàng đế tốt.

Các tướng lĩnh lãnh binh đa phần tính cách kiên cường, còn làm đế vương phải chú trọng vận dụng cương nhu!

Qua lại với nhau, Viên Liệt mới đi chưa tới nửa tháng, Viên Lạc đã lung lạc được một đại bộ phận, trong đó đủ cả từ văn thần hữu quyền hữu thế, hay tướng lĩnh trong tay nắm binh quyền.

Thấy vậy, Quý Tư bận tâm lo lắng, đi tìm Tước Vĩ thương nghị.

Nhưng Tước Vĩ nghe xong nỗi lo của Quý Tư đối với Viên Lạc, chỉ cười cười bẽ tắc, “Lão đầu nhi, ta e rằng lần này không giúp được ngươi rồi.”

Quý Tư nhú mày, “Lão nhân gia, ngài có ý gì a? Dù sao Hoàng thượng cũng là đồ đệ của ngài!”

“Chắc chắc.” Tước Vĩ lắc đầu, “Tiểu tử Viên Liệt là đồ đệ của ta, tiểu tử Ấn Tịch Ly cũng được lòng ta, chỉ có điều a... Đồ đệ ta không có tiền đồ, tính cách bẩm sinh không thích giang sơn mà thích mỹ nhân.”

Quý Tư sửng sốt, “Hả?”

“Kỳ thực vốn dĩ đây cũng là chuyện tốt.” Tước Vĩ vẻ mặt hồ hởi, “Hắn và tiểu Ấn tử cùng nhau đến chân trời góc biển, trải qua những tháng ngày mình thích là tốt rồi, chỉ tiếc...”

“Rằng trời không toại lòng người a!” Quý Tư cũng cảm khái một câu, “Hai người bọn họ đều là kẻ thiên phú dị bẩm, phỏng chừng đi tới đâu cũng chẳng yên thân!”

“Người đúng là thư ngọc tử, tuổi tác chưa cao mà đầu óc so với tử lão nhân ta còn cứng nhắc hơn.” Tước Vĩ bất bình trả lại một câu cho Quý Tư, “Muốn làm khó hai người bọn họ cũng không phải lão thiên gia! Mà là tiểu tử Viên Lạc kia a...”

Quý Tư sửng sốt, “Không thể nào... Dù gì cũng là huynh đệ ruột thịt, ta thấy Hoàng thượng đã làm tốt lắm rồi...”

“Ha hả, nhân tâm khiếm khuyết xà nuốt tương, đặc biệt a, với kẻ không có quyền lực, hay kẻ bỗng nhiên có quyền lực, hoặc cả hai dạng đó, Viên Liệt chiếm giữ tất cả, rồi ban cho hần, sẽ làm hần nghĩ lệch lạc đi.”
Tước Vĩ khe khẽ thở dài, “Ai, trên đời này không có gì khiến người ta tiếc nuối như thủ túc tương tàn.”

Quý Tư nghe Tước Vĩ nói xong, kìm không được nhíu mày___Thứ đáng sợ nhất, chính ra không phải là hồng thủy mãnh thú ngay từ đầu, nhưng trong lúc không ai để ý thì ngầm phát triển lớn mạnh, chờ đến khi người phát hiện ra, đã hoàn toàn vượt khỏi tầm nắm, xa lạ mà đáng sợ!

...

Tạm gác sóng ngầm dữ dội hoành hành trong hoàng cung, lại nói đến Tịch Ly và Viên Liệt một đường thẳng tiến phía Nam.

Nửa đoạn đường trước, hai người chẳng nói gì nhiều với nhau, tựa như đang cố ý lẩn tránh đề tài nào đó.

Nhưng khi sắp tiếp cận Nam Quốc, Viên Liệt đột nhiên vào xe của Tịch Ly, ngồi xuống đối diện hần.

Tịch Ly cùng hần nhìn nhau một hồi, vung chân đá hần, “Không có tiền đồ.”

Viên Liệt nhíu mày tặng hần một cái trừng mắt, “Đâu phải ta không có tiền đồ, là người hại nước hại dân!”

“Phóng thí!” Tịch Ly ngồi xuống, với tay muốn tìm đồ chơi Viên Liệt, khiến Viên Liệt phải đoạt hết tất cả những thứ có thể đánh người, rồi bỏ nhào tới, giữ chặt đối phương.

“Người muốn gì?” Tịch Ly đạp chân lên ngực hần cản lại, “Đừng làm bậy nha!”

Viên Liệt nhìn thẳng vào hần, “Người có theo ta đi không?”

“Phải nói bệnh của người không nhẹ đâu!” Tịch Ly nhíu mày, “Hơn mười vạn đại quân, đi thế nào đây?”

“Ta bảo sau khi chiến sự chấm dứt.” Viên Liệt nói, “Chúng ta giả chết, rồi bỏ trốn!”

Tịch Ly khựng mặt, “Người đừng suy nghĩ viễn vông, người từ bỏ hết những nỗ lực bấy nhiêu năm sao?”

“Từ bỏ?” Viên Liệt lắc đầu, “Đánh xong Man vương, thiên hạ có thể bình định chỉ ít mười năm hai mươi năm, lúc bấy giờ, hậu bối đều đã trưởng thành, ta làm thế đã là quá nhiều rồi!”

“Còn thiên hạ?” Tịch Ly cười nhạt, “Còn tâm nguyện của liệt tổ liệt tông Viên gia người!”

“Viên Lạc cũng họ Viên!” Viên Liệt vươn tay, kéo Tịch Ly lại, “Ta không muốn làm Hoàng đế nữa!”

“Không có tiền đồ!” Tịch Ly thấy Viên Liệt tựa hồ quá táo bạo, bèn vỗ vỗ vai hần, bắt đắc dĩ mà nói, “Trước đó ta bực bội với người, cũng không phải vì muốn người từ bỏ giang sơn, cùng lắm quay về ta sẽ giúp người làm Hoàng đế...”

“Vấn đề là ta không muốn làm Hoàng đế!” Viên Liệt lắc đầu, “Sao người không chịu nghe ta nói?”

“Người không sợ thiên hạ đại loạn a?” Tịch Ly đẩy hần một phát, “Chỉ nghĩ đến bản thân.”

“Ta không nghĩ cho bản thân thì nghĩ cho ai? Kẻ nào làm Hoàng đế mà chẳng như nhau? Chính người cũng nói, Viên Lạc thông minh hơn ta.” Tiếng của Viên Liệt dường như vượt quá độ, Tịch Ly vội che miệng hần đi, “Người muốn chết hả, không sợ quân tâm dao động a?”

Một hồi, không thấy Viên Liệt có động tĩnh.

Tịch Ly nhìn hần, bất giác đối phương bỗng nhiên thành khẩn nhìn lại thật tình tứ, Tịch Ly cả kinh dựng tóc gáy, vội vã rút tay về, “Người làm gì vậy?”

Viên Liệt thở dài thườn thượt, ngồi sát bên cạnh hần, “Ta muốn đi, không muốn ở trong cung câu tâm đầu đá, ta muốn cùng người phiêu bạt giang hồ, tự do tự tại, không màng đến quyền lực lẫn thị phi.”

“Như thế sao được.” Tịch Ly nhìn đi chỗ khác, “Ta còn ham mê phú quý mà.”

“Lừa gạt!” Viên Liệt nắm cầm hần quay đầu hần lại, cười khinh khỉnh, “Hôm đó ta đã thấy rồi.”

“Thấy cái gì?” Tịch Ly nhìn xoáy vào Viên Liệt đề phòng.

“Lúc nghe được chiếu thư của ta.” Viên Liệt tiến đến, cúi đầu xuống hôn, “Người dám nói, rằng người không phải là vui đến sắp khóc?”

Ngoài trường bông, Hạ Vũ thính lực cực tốt ngồi ở tiền phương đánh xe, lắng lắng nghe ngóng động tĩnh phía sau, thoáng lộ ra nét tươi cười, ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng Tiêu Lạc phía trước, lắc đầu— Chẳng phải ai cũng phóng khoáng được như vậy.

“Người là tên quỷ ích kỷ.” Tịch Ly đẩy Viên Liệt ra, “Thế cha mẹ người? Huynh đệ người? Nghìn nghìn vạn vạn huynh đệ Viên gia quân? Những cự thần sát cánh bên người như Quý Tư? Rồi hàng vạn hàng ngàn triệu thần và con dân ký thác vào người? Có biết là chỉ cần người rời đi thì sẽ để lại tiếng xấu muôn đời không? Lão tử theo người cũng sẽ bị người liên lụy để tiếng xấu muôn đời.”

“Sẽ không.” Viên Liệt lắc đầu, cười vô sỉ chưa từng thấy, “Chúng ta giả chết, ta vì thiên hạ bách tính tử trận sa trường, ai dám cười ta?”

“Viên Lạc sẽ không buông tha chúng ta đâu!” Tịch Ly đột nhiên phán một câu.

Viên Liệt nhú nhú mày, lắc đầu, “Hắn sắp sửa thú Linh nhi rồi.”

“Lời hắn mà người cũng tin?” Tịch Ly phản vấn.

“Chúng ta đều chết cả, hắn làm được gì đây?” Viên Liệt cũng phản vấn, “Lại nói, nếu Viên Lạc muốn Hoàng vị, sẽ không để lộ tin chúng ta còn sống!”

Tịch Ly mấp máy miệng, chẳng biết nói gì hơn. Tên Viên Liệt này, không biết bị hỏng cái dây gì, trước thì liều mạng tranh giành Hoàng vị, hiện tại ngại vàng đã tới tay, hắn lại ngang nhiên đá đi! Tên hỗn đản này!

“Ta thật tình đó Tịch Ly!” Viên Liệt rướn tới, nắm lấy tay Tịch Ly.

Tịch Ly cũng không quyết liệt nữa, an tĩnh một hồi lâu, hỏi hắn, “Người... Làm cách nào để hạ quyết tâm vậy?”

“Ta để tự bản thân lựa chọn.” Viên Liệt ngẫm nghĩ rồi trả lời, “Muốn trải qua hai mươi năm sắp tới ra sao? Nhốt mình trong cung làm Hoàng đế? Hay cùng người tự do tự tại du sơn ngoạn thủy?” Viên Liệt nói đoạn, mỉm cười, “Ta thậm chí chẳng cần nghĩ ngợi, liền chọn cách thứ hai! Người bảo ta còn quay về làm hoàng đế thế nào đây? Ta có thể lãnh binh chinh chiến, nhưng ta lại không quen nhìn các trưởng bối và bằng hữu lúc trước ngày ngày quỳ tới quỳ lui, không muốn cả đám thái giám cung nữ trong cung giúp ta vận y phục, bưng trà rót nước, xuất cung phải kéo theo cả đoàn người. Không muốn mỗi ngày xem tấu chương, ta thích săn thú, kỵ mã, uống rượu với bằng hữu, ở cạnh người.”

Viên Liệt trách khư thao thao bất tuyệt, tuôn ra tất cả những chuyện không vui đã trải nghiệm trong một tháng làm Hoàng đế của hắn, Tịch Ly chỉ lắng lắng ngồi đối diện hắn, yên lặng, chăm chú nhìn hắn.

Bỗng nhiên, xe xóc một phát.

Viên Liệt và Tịch Ly cùng chấn động.

Vừa ngẩng đầu lên, Viên Liệt liền trông thấy Tịch Ly đang ngồi khoanh chân trước mặt hắn, biểu tình bất mãn đã tan biến thay vào đó là nét cười mãn nguyện, dị thường xán lạn.

“Người... chấp thuận rồi?” Viên Liệt ngỡ ngàng.

“Hắc.” Tịch Ly gằn rở cười một tiếng, nhào tới, ôm cổ Viên Liệt, đưa tay vỗ đầu hắn, “Ân, ngốc tử, đại gia nhiều tiền lắm, sẽ không để một công tử ca như người phải ra ngoài lao động, lão tử nuôi người!”

Viên Liệt chọc tay vào sườn hắn, Tịch Ly giật bắn, rớt cuộc Viên Liệt ôm lấy hắn, “Để xem đến lúc đó, ai nuôi ai!”

Tịch Ly chỉ cảm thấy đã quanh quanh quẩn quẩn lâu đến thế, lần đầu tiên bỏ xuống được gánh nặng trên vai, cũng là lần đầu tiên suy tính đến tương lai của bọn họ, cái tương lai ấy, tràn đầy hạnh phúc, hạnh phúc của tự do thư thái.

Bỗng dưng Tịch Ly nghĩ tới “chuyển cơ” trong quẻ nói lúc sắp lên đường, phải chăng chính là đây?! Có lẽ vì thứ hạnh phúc ấy vất vả lắm mới đến được, nên Tịch Ly phát thệ không xem bói nữa, bất luận con đường

phía trước ra sao, cùng Viên Liệt vượt qua, thế là đủ rồi! Hắn không muốn đoán mệnh nữa, giữa lúc vận mệnh trên người, cái ôm tối mỹ mãn tựa như một mảnh ấm áp sau cùng, đã là quá tàn nhẫn.

...

Nửa đoạn đường sau đó, tình hình ở chung của Viên Liệt và Ân Tịch Ly cải biến.

Viên Liệt trở nên thiếu đứng đắn, Tịch Ly vui vẻ trách mắng, nguyên bản luôn luôn mâu thuẫn, tuy hiện tại thỉnh thoảng cũng đấu võ mồm, nhưng sẽ không hờn giận, ngược lại còn dẫn đến những đụng chạm ngẫu nhiên...Tựa hồ lần này chẳng phải đang xuất chinh, mà chỉ là một chuyến ra ngoài dạo chơi.

Không khí thoải mái giữa hai người lan truyền đến các tướng soái trong quân, nỗi lo lắng từ khi rời thành của mọi người cũng dần dần thối lui, cơ hồ như những lần theo Viên Liệt xuất chinh trước đây, tràn đầy tự tin trở lại.

Nam Quốc đã ở trước mắt, hôm ấy, mọi người chọn một ngọn đồi cách ngoại thành Nam Quốc ba mươi dặm rồi an doanh trát trại.

Dù sao Nam quốc cũng nhiều nữ nhân, Ân Tịch Ly phái vài nữ quan liên lạc đến tìm Tô Mẫn, hỏi ý nàng, binh mã của Viên Liệt phải bài trí như thế nào.

Viên Liệt lệnh cho binh mã tại chỗ nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Tịch Ly rời khỏi xe duỗi gân duỗi cốt, cùng lúc, trông thấy một vài lang trung trong quân doanh, không rõ đang bận rộn làm gì.

“Có chuyện gì vậy?” Viên Liệt chặn một đại phu lại hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, rất nhiều tướng sĩ bị thương ở chân, Hạ thần y đang lo chữa trị cho bọn họ.”

“Chân bị thương?” Tịch Ly thắc mắc, “Sao lại bị thương? Giày của các tướng sĩ không vừa chân à?”

“Vấn đề không phải là giày, mà là dọc đường đến Nam Quốc, địa chất khá mềm, đôi khi có hang động, nhiều tướng sĩ bị sụp bẫy, nên sải chân! Vài trường hợp nghiêm trọng còn gãy xương nữa.”

“Nga...” Viên Liệt gật đầu, Tịch Ly bên cạnh nghe được, tiến tới hỏi thêm, “Ngươi là nói, có hố ngầm, bắt đầu từ khi nào?”

“Đã vài ngày!” Lang trung đáp lời, “Hầu như đều giẫm phải dọc đường.”

“Hố sâu không?”

“Cũng sâu lắm, thiếu chút nữa là rớt xuống luôn.” Quân y lắc đầu, “Nam Quốc này địa hình nhiều bãi đá, cho nên đất rất dễ sụp!”

Tịch Ly nghe xong, gật đầu sơ qua, chẳng biết đang nghĩ gì.

Trụ lại nghỉ ngơi một thời gian, Tô Mẫn đích thân dẫn người ra nghênh tiếp. Từ biệt đã lâu chưa gặp, hôm nay Viên Liệt đã để vương vinh hiển, cũng khó tránh được có chút lúng túng.

Tô Mẫn đem người tới tham bái hắn, mặt khác liếc qua Tịch Ly bên cạnh hắn...Thấy Tịch Ly thoạt nhìn có vẻ tinh thần sáng láng, cũng yên tâm nhiều.

Sau đó, Tô Mẫn dẫn phái đoàn Ân Tịch Ly tiến nhập Nam Quốc, dọc đường đi, chẳng biết Tịch Ly khám phá ra điều gì, luôn bám theo Tô Mẫn hỏi này hỏi nọ.

Đội dàn xếp xong chôn dừng chân, Tô Mẫn liền tìm thứ Ân Tịch Ly muốn đến cho hắn___tài liệu địa lý và phong tục Nam Quốc, kèm theo vài quyển sử sách.

Tịch Ly đem sách vào phòng, vùi đầu trong đống sách, cầm theo một cuộn da dê và một cây bút, chăm chú bận rộn, đến bữa cũng chẳng ăn.

Viên Liệt quá nửa đêm về tới phòng, bắt gặp Tịch Ly đang đọc sách ở đó, bèn bước qua, nhận ra hắn đang vẽ địa đồ.

Viên Liệt đến gần hỏi, “Tịch Ly, vẽ gì đấy? Có dói bụng không?”

Tịch Ly khoát khoát tay, ngẩng mặt nhìn Viên Liệt, đắc ý cười nói, “Người biết không, dưới lòng đất nơi đây, có thể có địa đạo. Ta xem qua một ít tư liệu lịch sử, xưa kia có người đào một cái địa đạo thông nam bắc quốc gia, trải qua chút đổi thay, chắc đã sập mất vài đoạn, nhưng chỉ cần chúng ta khai thông, đến thời điểm sẽ trở nên phi thường tiện lợi!”

Viên Liệt thoáng ngần người, ngồi xuống, “Người muốn vẽ bản đồ địa đạo sao?”

“Chúng ta chinh chiến phía nam, điểm bất lợi nhất là không thông thuộc phương diện địa lý, nhưng nếu chúng ta nắm giữ được vị trí địa đạo thì có thể từ khách biến thành chủ!” Tịch Ly hưng phấn nói, “Còn nữa a, nếu hai ta thực sự muốn đào tẩu, nắm giữ địa đạo này, có thể đột thổ phi thiên, kẻ khác khó mà bắt được chúng ta!”

Viên Liệt thấy vẻ phấn khởi của hắn, bỗng dưng có chút cảm khái...

Tịch Ly bấy giờ đang nhìn Viên Liệt, thấy hắn biến sắc, trong lòng hoảng hốt, lo sợ, giữ lấy hắn hỏi, “Người đổi ý rồi a?”

Viên Liệt ngần người, lắc đầu cười, “Sao lại có thể, ta chỉ tự thấy bản thân có chỗ ngốc.”

“Đúng nga, người rất ngốc.” Tịch Ly thuận miệng ban một câu, “So với người Viên Lạc khôn khéo hơn, người bẩm sinh chỉ có khuôn mặt thông minh thôi.”

Viên Liệt ngồi xuống cạnh Tịch Ly, “Nếu ta có đủ khôn ngoan, sẽ không đẩy tình thế tới mức bất khả vãn hồi.”

Tịch Ly ngẩng đầu lên, trông ra ngoài cửa sổ, sao trời ở Nam Quốc chẳng giống với Nhạc Đô, trăng sao nơi này tỏa sáng hơn đôi chút.

“Đây là lần cuối.” Viên Liệt nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn, “Chuyến này kết thúc, chúng ta sẽ ly khai!”

86. Chương 86: Không Biết Quý Trọng

Chẳng phải ai cũng như nhau, tại một nơi khác, cũng ngắm cùng một bầu trời đêm.

Tương Vân ngồi một mình trong sân, ngẩng cao đầu, nhìn tinh tú trên không. Trước mắt, một đứa trẻ khả ái, đang ôm cái gối giả làm con ngựa nhỏ, tập tễnh bước tới, luôn miệng ngọng nghịu y y nha nha chẳng biết đang nói gì.

Tương Vân lặng lẽ ngắm sao trời, mãi đến khi cảm thấy có bàn tay bé nhỏ kéo kéo tay áo hắn.

Cúi đầu nhìn, bắt gặp tiểu hài nhi đang mở to đôi mắt tròn xoe đẹp dị thường nhìn hắn, như thể cảm giác được nỗi bất an mơ hồ của hắn, trong nét cười ấy, cứ nhiên có chút an ủi... Phải chăng là ảo giác của bản thân, chỉ một oa nhi chưa biết nói thì hiểu được cái gì đây?

Đôi mày của tiểu oa nhi khẽ nhíu lại tạo thành một rãnh nhỏ, ngơ ngác nhìn Tương Vân.

Đưa tay nhẹ nhàng xoa giãn ra cho nó, “Đừng nhăn nhó, phải vui vẻ chứ.” Tương Vân ôm lấy nó, chợt nghe sau lưng vọng đến tiếng bước chân, oa nhi lập tức hờ hờ kêu “nha nha”, quay lại hướng đến kẻ phía sau Tương Vân, vươn tay tới, như thể muốn được bồng lên.

“Thanh, có nhớ ta không?” Man vương tiến đến ngồi cạnh Tương Vân, với tay ôm lấy đứa nhỏ, nhắc nhắc cao quá đầu, “Thanh trông rất giống người.”

Tương Vân hít sâu một hơi, đứng lên ra về muốn về phòng.

“Hắn sắp khóc nga.” Man vương nói một câu.

Tương Vân dừng bước, tựa hồ vẫn lưu luyến, xoay lại ôm lấy oa nhi, mang nó theo cùng.

“Người vẫn còn giận ta?” Man Vương bám sát hắn.

Tương Vân không nói gì, chỉ bực bội bế tiểu hài nhi đi.

“Người muốn giận đến bao giờ?” Man vương giữ lấy Tương Vân .

Tương Vân quay ngoắt đầu lại, “Người có từng nghĩ tới, đến khi Thanh trưởng thành, hỏi mẹ nó ở đâu? Chúng ta phải trả lời ra sao không?”

“Thanh không có mẹ, chỉ có cha!” Man vương nhíu mày, “Hai người chúng ta là phụ thân! Mẹ nó đã chết!”

“Người thả nàng ra đi, ta nghe nói ngày nào nàng cũng khóc!” Tương Vân nghiêm túc nói, “Nàng là muội muội của người...”

“Nó muốn giành người với ta thì không có tư cách làm muội muội ta!” Man vương ôm lấy Tương Vân, “Người là của ta, hài tử cũng là của ta! Chỉ hai người chúng ta, trên người hài tử này có huyết thống của hai ta!”

“Người điên thật rồi sao!” Tương Vân vùng ra, “Rốt cuộc người muốn thế nào? Vì sao lại biến thành như vậy?”

“Ta không cảm thấy hiện tại ta có gì bất ổn!” Ánh mắt Man vương kiên quyết, “Người cùng ta nhất thống thiên hạ, tương lai đem Hoàng vị truyền cho Thanh của chúng ta!”

“Ta sẽ không để Thanh chưa trưởng thành đã phải ôm một thân tội nghiệt!” Tương Vân xoay người bỏ đi, “Ta muốn đem hài tử trả lại cho nàng.”

“Ta đây sẽ ban nó tội chết!” Man vương lạnh lùng phán, “Hay phải nói, người thích nó?”

Tương Vân quay đầu lại, có chút sững sốt nhìn Man vương, “Người hiểu rõ ta nghĩ sao mà...”

“Ta mặc kệ.” Man vương sấn tới một bước, đoạt lấy oa nhi, có hơi dùng sức, dường như làm tiểu hài nhi đau, nó giật mình mấp máy miệng, mở to hai mắt nhìn Tương Vân đầy tội nghiệp, nhưng không khóc.

Tương Vân trông bộ dạng của nó mà thương tâm, sau này lớn lên, phải chăng sẽ trở thành nơi để trút giận, từ nhỏ đã hiền hòa thế này biết làm sao đây.

“Nhẹ tay!” Tương Vân nhin không được với tay giành lấy, lại sợ thương tổn tiểu hài nhi, bắt lực nhìn Man vương, “Rốt cuộc người muốn thế nào mới chịu bỏ qua?”

“Người tuyệt đối không được nghĩ đến kẻ khác!” Man vương nắm cầm Tương Vân, buộc hắn nhìn thẳng vào bản thân, “Người tuyệt đối chỉ được nghĩ tới ta! Còn nữa, sắp tới phải giao chiến với Viên Liệt.”

“Chúng ta nhất thiết phải đánh một trận với Viên Liệt thật sao?” Tương Vân hỏi, “Trước đây người đã từng nói rất tâm đắc Viên Liệt, bằng không...”

“Ta ngày trước và ta hiện tại không còn giống nhau nữa!” Man vương hùng hồn hói: “Ta không còn là tiểu hài tử như trước kia, ta đã trưởng thành, đủ lớn mạnh để giành lấy thiên hạ của chính mình! Không hề thua kém Viên Liệt nữa, nhớ kỹ, Vân.”

...

Tịch Ly vẽ tròn hai ngày đêm, rốt cuộc cũng hoàn tất bản vẽ, vừa vẽ xong, ngay lập tức lăn ra ngủ.

Đến khi tỉnh lại, đã là chạng vạng ngày thứ hai.

Viên Liệt ngồi cạnh hắn, cắn mực chiếu cổ hắn, “Hạ Vũ nói suýt nữa là người mất cái mạng nhỏ.”

“Àn?” Tịch Ly cũng cảm thấy mình có hơi choáng, hình như bị bệnh.

“Người sốt rồi, chắc là không quen khí hậu lại thêm lao lực quá độ mà thành.” Viên Liệt nhẹ nhàng nâng Ân Tịch Ly dậy, Tô Mẫn kể bên đưa bát cháo qua.

Cháo này là do Viên Liệt đích thân nấu, Tô Mẫn vẫn không thể ngờ, chẳng những Viên Liệt thừa nhận tình cảm với Ân Tịch Ly, mà còn yêu sâu đậm đến dường này. Vì thế, trong lòng nàng trái lại thoải mái hơn nhiều, tuy Tịch Ly bệnh, nhưng nhìn ra được, hẳn vì Viên Liệt nên mới nỗ lực, song song đó, hắn rất hạnh phúc... Đây chính là điều Tô Mẫn quan tâm nhất.

Viên Liệt săn sóc Ân Tịch Ly cẩn thận tỉ mỉ, mặt khác, cũng nghe ngóng động tĩnh phía Man Quốc.

“Man vương thật đã chuẩn bị xong?” Viên Liệt nhíu mày, hỏi Tô Mẫn, “Trực diện giao chiến?”

“Ân, dường như hần chủ trương đấu sức với người, luận binh lực hần và người đã ngang sức ngang tài, mấu chốt là thông thuộc nội tình.” Tô Mẫn nói đến đó, khẽ nhíu mày, “Mặt khác, có điểm ta cần lưu ý, Man vương không còn là Man vương trong quá khứ nữa rồi! Nhất định người phải cẩn thận ứng phó.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Tịch Ly nghe nhắc đến Man vương, chợt lo lắng cho Tương Vân, vội hỏi Tô Mẫn.

“Ân, Man Quốc trước tiên bình định nội loạn rồi mới thu phục chư quốc Tây nam và mở rộng lên Tây bắc, hao tổn rất nhiều thời gian, lúc đầu Man vương tuyệt không gặp phải trở ngại gì, mãi đến một năm trước... Nghe đâu có chuyện xảy ra với Tương Vân. Dẫn đến tình hình Man vương đại biến.” Tô Mẫn kể lại mà thở dài.

“Chuyện gì xảy ra?” Ân Tịch Ly nhíu mày, lần trước lúc gặp Tương Vân, trong mắt hần phảng phất chút tuyệt vọng thương tâm, nguyên lai thực sự có vấn đề.

“Chẳng phải hai người bọn họ là thanh mai trúc mã hoàn hảo muốn chết sao?” Viên Liệt không tưởng tượng nổi, lấy thái độ trăm xuôi nghìn thuận Man vương đối với Tương Vân lúc trước, còn làm ra được cái gì thương tổn đến Tương Vân chứ.

“Nghe đâu nguyên nhân là vì muội muội của Man vương và Tương Vân yêu đương vụng trộm, thậm chí còn mang thai, sinh hạ một nam hài.”

“Không thể nào!” Viên Liệt và Ân Tịch Ly đồng loạt lắc đầu.

Nhưng đồng thời, Tịch Ly chợt nhớ, lúc trước Tương Vân đã từng nhắc chuyện có nhi tử với hần... Chẳng lẽ là sự thực?

“Man vương có một muội muội rất điệu ngoa, vì nàng ta thích Tương Vân từ nhỏ, nên Man vương luôn đề phòng nàng. Man vương cùng Tương Vân tình cảm sâu đậm, tại thời điểm hần còn là một vương tử thất chí, Tương Vân vẫn là kẻ nô lệ. Man vương bị thu hút bởi sự dũng cảm của y, đã cứu Tương Vân rồi mang bên người khi còn rất nhỏ... Nô lệ ư! Y đã hoàn toàn toàn thuộc về Man vương rồi, tuy rằng đến giờ Man vương chưa từng để tâm tới thân thể của Tương Vân. Tương Vân đã cứu mạng hần nhiều lần, luôn phò tá hần, nghiêm nhiên, bao gồm cả muội muội của hần.” Tô Mẫn thở dài, “Cô nương ấy ta biết, những phương diện khác đều rất tốt, nhưng hai huynh muội bọn hần có một trở ngại, là quá cố chấp với Tương Vân kia, về tình cảm cũng quá cực đoan, gần như tới mức điên cuồng.”

“Sau đó thì?” Tịch Ly hỏi.

“Sau đó không biết phát sinh hiểu lầm gì, Man vương thay đổi thái độ với Tương Vân, có thể là do nhiều kẻ cười nhạo rằng, hần bị Tương Vân xuất thân nô lệ thấp hèn điều khiển thao túng, nên Man vương cố tình gây bất hòa với y.” Tô Mẫn đang nói, chợt thấy Tịch Ly lắc đầu cười khổ, “Ấn tượng ban đầu của ta quả không sai, Man vương kia đích thực là kẻ ngu ngốc!”

“Về sau, nghe đồn nha đầu ngốc ấy thừa cơ hạ được Tương Vân... Vì thế, chuyện không nên xảy ra nhất đã xảy ra.” Khi phát ngôn những lời này Tô Mẫn diễn đạt có vẻ khó khăn, “Chi tiết bên trong ta cũng không rõ, chỉ biết hiện tại thay vì tên tiểu tử thân thiện lại có điểm khờ khạo trước kia, Man vương đã triệt để trở thành một tên bạo chúa! Hần nhốt muội muội thân thích vào địa lao đặc biệt dùng để giam nô lệ, đoạt hài tử lưu lại bên người xem như nuôi dưỡng nhi tử của hần với Tương Vân. Chung quy từ đạo đó, ta chẳng còn trông thấy nụ cười chân thật của Tương Vân nữa.”

Viên Liệt nhíu mày, “Sao lại đến nước này?”

“Do sự nhẫn nhịn của Tương Vân gây nên.” Tịch Ly khẽ thở dài, “Tương Vân hoàn toàn bỏ qua kẻ hần không quan tâm, nhưng lại nhất mực tận tình với người hần quan tâm, kẻ khác tiến một bước, hần sẽ nhường một bước, đối phương dồn hần vào đường cùng, hần sẽ liều mạng nép vào góc tường. Man vương là ân nhân cứu mạng của hần, giải thoát hần khỏi số phận nô lệ, hần đã sớm cống hiến toàn bộ bản thân cho đối phương, thế nên có kẻ tính cách quá trẻ con, có phúc mà không biết hưởng, ta phải nghĩ cách giúp Tương Vân! Bằng không chỉ sợ sẽ đúc kết sai lầm nghiêm trọng. Vận mệnh của hai người đó cực khắc, có thể phải ôm hối tiếc cả đời.”

“Tiểu tử Man vương này, thật không biết bản thân hần muốn cái gì.” Viên Liệt gật đầu.

Tịch Ly gắng gượng ngồi dậy, bắt đầu suy tính. Một hồi lâu, hần nhờ Viên Liệt đem hộ giấy bút đến, lưu lưu loát loát viết một phong thư, sau đó gọi Hạ Vũ tới.

Hạ Vũ xách hòm thuốc đến, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Làm sao vậy?” Tịch Ly hiếu kỳ nhìn hần, “Lại cãi nhau với Tiêu Lạc sao?”

“Tiêu Lạc là ai? Về sau đừng nhắc đến cái tên đó với ta!” Hạ Vũ buông hòm thuốc xuống, “Lão tử sắp hồi gia rồi! Không đúng, phải đi đến một nơi hần vĩnh viễn không tìm được ta nữa!”

Tịch Ly và Viên Liệt liếc mắt nhìn nhau, hai tên này cũng là nghiệt duyên, suốt ngày cãi tới cãi lui. Hạ Vũ thì phát sinh tình cảm trước, nói ra tâm ý trước nên chịu thiệt. Bản tính Tiêu Lạc vốn thiếu quyết đoán, hơn nữa trời sinh hần phong lưu phóng khoáng, luôn luôn là người khác phải nhường hần, bỗng dưng gặp trúng một kẻ chịu ngọt không chịu đòn như Hạ Vũ, đã thích mà không nghiêm túc với đối phương, cứ thế dây dưa, mãi bao giờ mới thôi? Tính tình Hạ Vũ thì thập phần kiên cường, không biết quay đầu, không chừng có ngày hần sẽ tự làm tổn thương bản thân, bấy giờ Tiêu Lạc muốn hối tiếc cũng không kịp.

Tịch Ly và Viên Liệt chợt cảm thấy rất buồn cười, chung quy những kẻ có duyên trong thiên hạ sẽ thành người một nhà, nhưng lão thiên trêu cợt, không muốn để bọn họ kết thân khi chưa trải qua muôn trùng khổ sở. Nếu giữa Man vương và Tương Vân, là Man vương dày vò Tương Vân. Thì Hạ Vũ và Tiêu Lạc, cũng dần vật nhau đủ điều. Lúc trước bọn họ dần vật để thăm dò nhau... Vất vả lắm mới thông qua, lại phải đối mặt với cuộc đại chiến sinh tử, phạm thực tế không toại nhân ý, kẻ càng có tài, càng không thể định đoạt được số phận của bản thân.

Ấn Tịch Ly giao thư tín cho Hạ Vũ, “Tìm cách lên vào quân doanh của Man vương, đưa thư tín này cho Tương Vân, sau đó bảo hần sao lại thư một lần, rồi cùng nhau rời đi, có khả thi không?”

“Mỗi tối Man vương đều ngụ tại quân doanh.” Tô Mẫn nhắc nhở. “Nếu quả thực bên người Tương Vân có một hài tử, hần phải ở trong hành cung! Chia nhau hành động là thuận tiện nhất, Tương Vân sẽ tuyệt đối không tổn hại đến người phe ta.”

Sắc mặt Tịch Ly trở nên hơi khó coi, “Ta rất thích con người của hần, phải chi không cần đụng độ lẫn không có cuộc đại chiến sinh tử giữa hai nước.”

“Hiện nay không muốn đánh cũng không được.” Tô Mẫn nhíu mày nhắc nhở, “Nếu chỉ là Man vương trong quá khứ, được Tương Vân trợ giúp, hần có thể trở thành hảo Hoàng đế, cho dù không làm Hoàng đế thì cũng là một phiên vương tốt. Nhưng hiện tại đã bất đồng rồi, nếu hần có được thiên hạ, ta thật không dám nghĩ hần sẽ thành ra cái dạng gì nữa.”

“Vậy nhanh chóng làm a, có gì khó đâu.” Hạ Vũ cầm thư tín lên, chuẩn bị đi.

“Ai!” Tịch Ly gọi hần lại, thấy biểu hiện trên mặt hần vẫn lãnh đạm như cũ, bèn nói, “Người cần trọng a, không cần miễn cưỡng, một khi có vấn đề phải chạy ngay.”

“Sợ cái gì, chết cũng tốt thôi.” Hạ Vũ giận dỗi phán một câu rồi xoay người đi mất.

Tịch Ly thở dài nằm lẩn trên giường, “Ta lên đường cùng Hạ Vũ, thì cũng nên trở về cùng nhau mới phải đạo, dù có khởi hành không cùng lúc, cứ thế này mà bỏ hần lại, thật có lỗi với phụ mẫu hần.”

“Ta đi hỏi Tiêu Lạc xem sao.” Viên Liệt khuyên Tịch Ly đừng nghĩ quá nhiều, ngủ thêm một giấc, còn bản thân đứng dậy, đi tìm Tiêu Lạc.

Lúc bấy giờ, Tiêu Lạc cũng chẳng sung sướng gì, hần ngồi một mình uống rượu giải sầu trong quân trường quân tiên phong ở tiền phương.

Viên Liệt tiến vào, thấy bộ dạng thất chí của hần mà phật ý, nhin không được hỏi, “Rốt cuộc các người làm sao vậy? Vì sao càng ngày càng không ngừng khác khẩu?”

“Ta đâu biết!” Tiêu Lạc buông bình rượu, “Ta thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, cái gì ta làm cũng khiến hần mất hứng, cả ngày phải thấp thỏm lo sợ, ta sắp phát điên rồi!”

Viên Liệt ngồi xuống cạnh hần, hỏi, “Vì sao các người lại cãi nhau?”

“Ta...Ta chỉ vừa nói đùa vài câu với mấy tay tiểu giáo trong quân doanh thì hắn đã mất hứng!” Tiêu Lạc nhún vai một cái, chắc cũng đã hơi say, bắt đầu oán trách, “Ta vì hắn, hầu như tuyệt giao với toàn bộ bằng hữu trước đây, đến phụ thân ta còn không màng, có điều người cũng biết tính ta trời sinh tự do tự tại, trong lòng ta đích thực chỉ có hắn, nhưng đâu cần phải đoạn sạch tam thân lục cố thất tình lục dục chứ?”

Viên Liệt nghe Tiêu Lạc nói xong, trầm giọng bảo, “Chẳng phải hắn bảo người lưu lại Nhạc Đô sao? Là tự thân người muốn tới mà.”

“Ta có thể không lo lắng sao.” Tiêu Lạc ngó trời, “Xa cách lâu như thế, đương nhiên sẽ rất nhớ, không bằng cứ đi theo.”

“Vậy nếu hắn làm giống người đi?” Viên Liệt hỏi, “Cứ hai ba ngày là ái một kẻ khác.”

Tiêu Lạc mấp máy miệng, “Cái chính là hắn sẽ không a...”

“Dựa vào người hiện tại thì có.” Viên Liệt cười bẽ tắc, “Hạ Vũ đi rồi, biết chưa?”

Tiêu Lạc sững sốt, “Hắn đi đâu chứ?”

Viên Liệt không trả lời, quay lại trọng tâm câu chuyện, “Kỳ thực phải chăng người đang tự kỷ ám thị, ta thấy Hạ Vũ có miễn cưỡng người làm hay không làm cái gì đâu.”

Tiêu Lạc nhíu đỉnh mày, tựa như độc thoại, “Ta biết... nhưng hễ hắn nhìn ta, ta sẽ vô thức chú ý đến vẻ mặt của hắn, đôi lúc hắn rất dễ bị tác động, rất dễ phật lòng. Mấu chốt là một khi hắn không vui ta tuyệt đối không được thoải mái, như thế đã phạm phải sai lầm vậy.”

“Hay người đã thực sự làm sai chuyện gì?” Viên Liệt chỉ biết cười mà khuyên Tiêu Lạc, “Con người không thể quá tham lam, có được thứ mình muốn thì phải hy sinh một vài thứ khác, lợi ích trong thiên hạ đâu thuộc về riêng ai được, đúng không?”

Tiêu Lạc sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn, “Người... Lời ấy ám chỉ điều gì?”

“Người có thể giúp ta phò tá Viên Lạc không?” Viên Liệt trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nghiêm nghị nói, “Cho dù không trợ giúp hắn, thì cũng vì hắn mà trấn giữ môn hộ ở vùng duyên hải Đông Nam?”

“Người thực sự đã quyết?” Tiêu Lạc nhíu mày, cảm thấy không thể chấp nhận nổi, “Đó là một sự hy sinh lớn người có chắc rằng đã thông suốt chứ?”

Viên Liệt cười cười, gật đầu, “Àn.”

“A.” Tiêu Lạc đột nhiên mỉm cười, than một câu, “Có thể người đúng, vấn đề là ở ta, ta quá tham lam sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.”

Viên Liệt vỗ vỗ vai hắn, “Đừng khẩn trương, cứ từ từ.”

“Hạ Vũ đi thật sao? Hắn đi đâu vậy?” Tiêu Lạc xem ra vẫn rất lo cho Hạ Vũ.

“Chỉ đi làm giúp Tịch Ly một chuyện thôi.” Trước khi Viên Liệt rời khỏi quân trường, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi, “Không bằng các người thử xa nhau, bình tĩnh nghĩ cho rõ ràng?”

“Xa nhau?” Tiêu Lạc nhíu mày, “Xa nhau...”

“Trong thời gian làm Hoàng đế, ta chợt ngộ ra đã sai lầm.” Viên Liệt đứng ở cửa, “Có một số việc, vĩnh viễn không được như ý, cũng có những người, một khi mất đi, hoàn toàn chẳng còn gì đáng để tâm huyết nữa!”

Tiêu Lạc nghe xong ngẩng đầu lên, Viên Liệt đã rời đi, thân ảnh tan vào bóng tối, Tiêu Lạc chậm rãi nhắm mắt lại, rốt cuộc thì bản thân hắn muốn gì đây___ Vì Hạ Vũ, từ bỏ tất cả, hay là vì tất cả, từ bỏ Hạ Vũ? Bất kể lựa chọn ra sao, thì ngày sau, có khi nào hắn sẽ hối hận không?

87. Chương 87: Cách Nhau Một Bước

Tịch Ly nhờ Hạ Vũ chuyển một phong thư cho Tương Vân, Hạ Vũ đưa đến doanh trại của Man vương thành công, để Tương Vân đọc qua một lần, đồng thời nhắc lại lời Tịch Ly nói cho hắn.

Tương Vân có chút khó xử, do dự cầm thư một hồi, nhìn Hạ Vũ, “Kế sách này, rất có lợi cho Man vương.”

Hạ Vũ vẫn chưa rõ chuyện của bọn họ, có điều thấy gương mặt Tương Vân tiêu tụy người thì khá gầy, trong lòng ôm một hài tử rất mực khả ái, bèn khuyên hấn, “Tuy Tịch Ly ưa càn quấy, nhưng vẫn là kẻ biết phân rõ nặng nhẹ, người chớ ngại thử xem?”

Tương Vân ngẫm nghĩ đôi chút, nhắc bút, chép lại thư tìn của Tịch Ly một lần, sau đó theo Hạ Vũ đi gặp Tịch Ly.

Tịch Ly vừa thấy Tương Vân tới, vội vã ra ngoài nghênh tiếp, lẳng lặng đưa hấn lánh vào quân doanh, thấy hài tử trong lòng hấn thì nổi cơn nghịch ngợm, bế lên đùa giỡn.

Hài tử này giống hệt Tương Vân, thoát nhìn cũng thành thật, khả ái cực độ, mở to đôi mắt quan sát mọi người, chẳng hề quấy khóc.

Tịch Ly thâm lắc đầu, hài tử này tướng đại phú đại quý, nhưng cũng gặp trắc trở triền miên, số mệnh đường tình lận đận... Ai, cha hấn đã là kẻ mệnh khổ, sao lại sinh ra một hài tử cũng cao số a!

“Mệnh của hài tử không tốt sao?”

Biểu hiện của Tịch Ly hầu như lộ hấn ra mặt, Tương Vân hồi hộp lên tiếng hỏi.

“Ách... Cũng không hấn, đại phú đại quý, tuy là sau này gặp phải một kẻ khi dễ hấn.” Tịch Ly nhanh nhẩu nói tốt.

“Phú quý chưa hấn đã hạnh phúc, hạnh phúc là được rồi, không phú quý cũng chẳng sao.” Tương Vân khe khẽ thở dài.

“Người yên tâm đi, nhất định Man vương sẽ hồi tâm chuyển ý.” Tịch Ly vỗ vỗ vai hấn.

Tương Vân lắc đầu cười khổ một tiếng.

Man vương hoàn thành công vụ trở về quân trưởng, phát hiện doanh trưởng của Tương Vân trống không, không có người. Hấn vội vàng hồi phủ, vẫn không thấy Tương Vân, hài tử cũng biến mất.

Man vương lo lắng khôn xiết, rốt cuộc tìm được một phong thư trong bộ chiến giáp Tương Vân mặc thường ngày.

Man vương thoáng hồi hộp... Để lại thư? Tương Vân bỏ đi sao? Không thể nào!

Điểm này Man vương hoàn toàn tự tin, nếu Tương Vân đi, những người có can hệ tới hấn, bao gồm cả mẫu thân của Thanh, đều bị xử tử, nên Vân sẽ không đi.

Vừa mở thư ra đọc, đỉnh mày Man vương nhíu lại.

Nội dung trong thư của Tương Vân rất đơn giản, rằng hấn muốn ly khai để hảo hảo suy nghĩ một chút, còn nói hy vọng Man vương có thể cởi bỏ thành kiến làm lại từ đầu. Chuyện giao chiến với Viên Liệt thì thế nào cũng được, nhưng mong hấn đừng cực đoan như vậy nữa. Nếu không, chỉ e bọn họ chẳng còn đường quay lại.

Man vương bỏ thư xuống, ngồi ngầy ra bên bàn.

“Trở lại như cũ...”

Lời lẽ trong thư của Tương Vân khiến những cảm giác thân quen ủa về, hấn đã từng thấy không có gì đáng trọng hơn Tương Vân, bất luận làm gì, có Vân đều có thể, dù phải đến nơi nào ẩn cư cũng chẳng sao. Nếu được giang sơn xã tắc mà không có Vân chia sẻ, thì còn nghĩa lý gì?

Nhưng mọi chuyện phát sinh từ lúc Tương Thanh chào đời, dường như tất cả đã thay đổi!

Lòng Man vương vẫn vô pháp hồi phục, hấn biết, tất cả đều không thể trở lại! Mặc dù hấn rất muốn, thế nhưng lòng dạ hấn đã bị sự đố kị và bất cam kia chiếm lĩnh. Hấn cần quyền lực... Về phần muốn có quyền lực tối cao để làm gì? Man vương đã nghĩ thật lâu, đại khái, sở hữu thứ quyền lực ấy thì có thể tuyệt đối giữ được Tương Vân bên mình a. Hấn muốn trở thành người khiến kẻ khác phải nể sợ, sợ đến mức... không ai dám rắp tâm với Tương Vân của hấn nữa.

Sau một thoáng dao động, Man vương đặt thư xuống bàn, nhắm mắt lại, bên tai nghĩ đến tình cảnh mục kiến đêm hôm đó. Muội muội hẳn đã ý ra sao mà nói với hắn, Tương Vân vĩnh viễn không thuộc về hắn, nàng sinh hài tử với Tương Vân, vậy nên có ràng buộc huyết mạch sâu sắc hơn bất cứ kẻ nào, vĩnh viễn vô pháp xóa bỏ.

Man vương cũng thấu hiểu sâu sắc điểm ấy, nàng nói không sai, đích thật là ràng buộc sâu hơn bất kỳ mối liên hệ nào! Chỉ ít...hắn biết, nếu giết đi một trong hai người đã cải biến quan hệ giữa hắn và Tương Vân, muội muội và Tương Thanh, nhất định Tương Vân sẽ hận hắn cả đời.

Thâm trầm đó, bất lực đó, khiến Man vương muốn phát điên.

Trời dần sáng lên, Tương Vân ngồi lại doanh trướng của Tịch Ly cả đêm, tiểu bảo bảo trong lòng đã ngủ say.

Tịch Ly cũng qua cơn ngủ gật, thấy hắn đang ngẩn ra, bèn hỏi, “Nếu như...”

Tương Vân nhìn hắn.

“Ta muốn nói, nếu Man vương không chịu hồi tâm chuyển ý, ngươi tính làm thế nào?” Tịch Ly dò hỏi.

Tương Vân nhìn hắn hồi lâu, lắc đầu, “Ta không biết, có lẽ là ta quá ngu ngốc.”

“Ngươi mới không ngốc, chỉ là tâm địa tốt, bản tính thành thật.” Tịch Ly vươn tay vuốt ve khuôn mặt tiểu bảo bảo trong lòng hắn.

“Ta dường như không nhận ra Man nữa, tất cả đều thay đổi trong một đêm.” Tương Vân thở dài, “Nguyên bản, ta cứ tưởng bọn ta sẽ hạnh phúc mãi mãi, nhưng nháy mắt, liền trở nên bế tắc, tất cả chỉ cách nhau một bước.”

Tịch Ly nghe được bốn chữ “cách nhau một bước”, bỗng nhiên thoáng chạnh lòng, số phận rất thích đùa bỡn như thế với con người. Ngay khi ngươi tưởng hạnh phúc chỉ cách ngươi một bước, thì ngươi lại rơi xuống vực sâu vạn trượng, vĩnh viễn không thể trèo lên...Đây chính là điểm trớ trêu a.

“Man cứ cái đà này, về sau tuyệt đối không phải là hoàng đế tốt.” Tương Vân trầm giọng nói, “Hắn điên rồi, một điểm bất cẩn của ta, đã bức điên hắn.”

“Cũng không phải lỗi của ngươi.”

“Là lỗi của ta.” Tương Vân hạ giọng nói, “Ta biết rõ tiểu muội có ý kia, nhưng lại không biết khước từ, hôm đó, Man trở chứng, ta còn đang giận hắn, cuối cùng lại hóa thành như vậy.”

Tịch Ly bật cười, lắc đầu, “Từ nhỏ ngươi quen bị hắn bắt nạt, chính ra ngươi mới đúng là người bị hại.”

“Ngươi biết không, kỳ thực những kẻ làm nô lệ không hề sợ chết.” Tương Vân chậm chậm khẽ nói, có chút cảm giác lấp lửng, “Khi ta còn nhỏ, luôn cho rằng nô lệ và trư cầu chẳng khác biệt mấy, được một miếng cơm ăn, người khác bảo gì ngươi làm đó, số mệnh đã định cho gian khổ. Thỉnh thoảng, ta cũng từng nghĩ, nếu sau khi chết thực sự có chuyển thế, nghìn vạn lần đừng làm nô lệ, làm người đi.”

Tịch Ly nhíu mày, “Chế độ nô lệ vùng Nam man quả khiến người ta không thể chấp nhận.”

“Man đã cứu ta, giúp ta từ nô lệ trở thành người, hẳn cho ta hy vọng đầu tiên.” Tương Vân nói tiếp, “Hắn bất đồng với những kẻ trong vương tộc, Man luôn bảo ta rằng, hắn phải làm thượng vương để phế truất chế độ nô lệ ấy, khiến người trong thiên hạ bình đẳng. Hài tử nô lệ sinh ra không còn phải sống như trư cầu, mỗi người, mỗi ngày, đều được sống vui vẻ.”

Tịch Ly không nhịn được mỉm cười, “Hắn thật trẻ con.”

Tương Vân cũng gật đầu cười, “Àn, thế nhưng mỗi lần hắn nói ra những lời trẻ con ấy, ta sẽ rất cao hứng, hẳn cho ta hy vọng để tiếp tục tiến tới.”

Tịch Ly chăm chú nhìn Tương Vân một hồi lâu, đột nhiên phát hiện hắn có chút tư tưởng bất cần đời, rướn tới nắm cổ tay hắn, “Ngươi muốn làm gì?”

Tương Vân ngẩn người, ngược nhìn Tịch Ly, tiểu bảo bảo trong lòng không biết đã tỉnh tự bao giờ, giờ tay nắm lấy ngực áo Tương Vân, ngưỡng mặt nhìn hần, tựa như một động tác theo thói quen.

Tịch Ly phân phó chuẩn bị đồ cho hài tử ăn.

“Đừng luẩn quẩn trong lòng.” Tịch Ly khuyên Tương Vân, “Cố kiên trì một chút, Man vương rồi sẽ hồi tâm chuyển ý.”

Tương Vân say sưa nhìn đứa trẻ quẩn trong tã bọc một lúc lâu, trầm giọng nói, “Ta vốn dĩ là nô lệ, nó là nhi tử của ta, nếu Man vương quên mất lời hứa, trở thành bạo chúa? Hần sẽ không đối xử tử tế với dị tộc, càng có thêm những hài tử thế này sinh ra giẫm vào vết xe đổ của ta ngày trước.”

Tịch Ly nhíu mày, ý niệm phí hoài bản thân mình của Tương Vân đã rất mãnh liệt, chắc là ảnh hưởng bởi nguồn gốc nô lệ của hần, hần sống trên đời này, vốn đã không mấy thiết tha sinh mệnh bản thân. Khiến hần lưu luyến mà tiếp tục, chỉ có hy vọng mà Man vương cho hần, một khi hy vọng ấy mất đi, niềm tin để sống còn của hần sẽ dần dần nguội lạnh, tiếc rằng Man vương quá vô tâm, không phát hiện ra những chuyển biến trong lòng hần.

“Tịch Ly, đoán giúp ta một quẻ nha?” Tương Vân quay sang, nghiêm túc hỏi Tịch Ly, “Man có thể hồi chuyển không?”

Tịch Ly nhíu mày, “Đoán mệnh đâu phải lúc nào cũng chuẩn!”

Tương Vân cúi đầu, nhìn tiểu hài tử trong lòng, “Thế còn nó? Ta để nó chào đời, lẽ nào chỉ để chịu khổ? Mới vừa sinh ra, nó đã bị cách ly khỏi mẫu thân.”

“Tương Vân, khổ đau trên thế gian này đều do con người tự tìm lấy, người không cần phải gánh chịu những gì kẻ khác áp đặt.” Tịch Ly nắm cánh tay hần, “Người có thể tự thân lựa chọn, Man vương đã cưỡng ngạnh như thế, người thử bỏ đi một trận cho hần hồi hận xem! Giữa giang sơn và người, hần sẽ chọn người!”

“Nhưng hần sẽ hại chết rất nhiều người vô tội.” Tương Vân lắc đầu, “Ta hiểu hần, hần là loại người chưa đụng phải tường nam thì không quay đầu lại, vương tộc đều như thế, từ nhỏ chẳng ai dạy hần phải quay đầu hay cúi đầu.”

Tịch Ly chép chép miệng, hần biết, khuyên Tương Vân ích kỷ một chút, vì bản thân mà suy nghĩ một chút là bất khả thi, là bẽ tắc. Tương Vân cảm thấy sinh mệnh của bản thân không đáng giá, Man vương quá nông nổi, gặp thời lại nắm được quá nhiều quyền lực, tất cả phát sinh quá nhanh, hai người bọn họ còn chưa trưởng thành, phải làm thế nào để cải biến đây?

Không đợi Tịch Ly tìm ra được giải pháp, Tương Vân đứng dậy, “Đã khuya rồi, ta còn phải quay về.”

“Tương Vân.” Tịch Ly với tay níu hần, có chút lo lắng, “Vẫn còn rất nhiều thứ đáng để người lưu luyến!”

Tương Vân mỉm cười, bất chợt nói, “Đôi khi ta có những suy nghĩ rất xấu, nếu ta chết, phải chăng sẽ khiến Man hồi hận thương tâm?”

“Nếu hần chết theo thì sao?” Tịch Ly phản vấn, “Người sẽ không hồi hận và thương tâm ư?”

Tương Vân ngẩng mặt ngẫm nghĩ, nghĩ một hồi lâu, nhưng không cho Tịch Ly đáp án, chỉ cười với hần, “Ta về đây, lần sau diện kiến, có lẽ là tại chiến trường.”

Tịch Ly đứng lên, “Người yên tâm, ta sẽ tìm cách khiến Man vương phải thua.”

Tương Vân hơi sững sốt.

“Nếu người không tìm ra giải pháp, ta có thể nghĩ giúp người, những gì người cần làm là tiếp tục kiên trì, chớ nên bỏ cuộc.” Tịch Ly vươn tay chỉ vào tiểu oa còn nắm lấy vạt áo trong lòng hần, “Người hãy nhìn nó, nếu người đi thì nó sẽ bị người ta khi dễ.”

...

Viên Liệt cố tình tránh chạm mặt Tương Vân, đợi đến khi vào lại quân trường, chỉ thấy Tịch Ly đang ngồi thất thần trên trường kỷ, mặt lộ ra vẻ bẽ tắc hiem gặp.

“Ân Tịch Ly người mà cũng có lúc thúc thủ vô sách a?” Viên Liệt bước tới ngồi cạnh hắn.

Trước mặt Tịch Ly bày ra ba đồng tiền.

“Quẻ tử.” Tịch Ly hững hờ nói, “Quẻ của Tương Vân và Man vương toàn bộ như nhau, đều là tử quẻ.”

Viên Liệt nhíu mày, “Tuy ta rất thích hai người ấy, nhưng chiến tranh cuối cùng sẽ có người chết, tranh đoạt cả thiên hạ, tất nhiên cái giá phải trả rất lớn. Có phải hài tử giành kẻo đầu mà một bên bị xô ngã là giải quyết được vấn đề.”

Tịch Ly trầm mặc chốc lát, đưa tay chỉ một bên chân Viên Liệt.

Viên Liệt cúi đầu, nhận ra cư nhiên vẫn còn một đồng tiền. Đồng tiền này đứng tựa vào mu bàn chân, bất âm bất dương.

“Đây là quẻ gì?” Viên Liệt thắc mắc nhìn Tịch Ly.

“Là quẻ tượng của tiểu bằng hữu kia.” Tịch Ly nói với chút ngập ngừng, “Hắn là quẻ sinh của Tương Vân và Man vương.”

“Kỳ lạ thế sao?” Viên Liệt nghe không hiểu mấy.

“Ân.” Tịch Ly mỉm cười, “Đích xác rất quái lạ, quẻ tượng diễn thuyết, Tương Vân và Man vương ắt hẳn sẽ chết, nhưng về sau khi tiểu bằng hữu kia trưởng thành, hai người bọn họ lại có thể phục sinh từ cái chết.”

“Tịch Ly...” Viên Liệt có chút đỏ khốc đỏ cười, “Lý nào chết rồi lại hồi sinh, phải chăng đã đoán sai?”

“Ta gieo ba quẻ rồi! Thiên mệnh bất khả nghịch.” Tịch Ly lắc đầu, “Lúc ta tiên đoán hưng suy của Viên gia người, cũng từng ra quẻ tương tự.”

“Viên gia ta?”

“Ân, trong đám tôn tử đời sau của Viên gia, có một nhân vật rất nổi bật, nửa chính nửa tà. Trong vòng hai mươi năm khắp thiên hạ sẽ trở phong vân, loạn thế vừa lên, anh hùng vô số!”

Viên Liệt gật đầu cười, “Nếu vậy, lúc ấy ta và người ra sao?”

“Có thể còn sống vất vưởng, cũng có thể đã chết.” Tịch Ly lắc đầu, “Ta không dám đoán.”

Viên Liệt đến bên cạnh hắn, bắt tay nhặt mấy đồng tiền lên, thả vào tay hắn, “Tương lai của ta và người, đầu thế chỉ dùng vài đồng tiền để quyết định.”

Tịch Ly nhìn hắn.

“Ta cùng Man vương là một loại người, vì nguyện vọng của bản thân, có thể hy sinh những kẻ khác, nhưng người lại bất đồng với Tương Vân.” Viên Liệt cơ hồ có chút cảm khái.

Tịch Ly nhíu mày, “Ta đích xác không đồng dạng với hắn, Tương Vân coi trọng những người khác nhưng không trân trọng bản thân, còn ta tương đối ích kỷ, sẽ nghĩ cho bản thân.”

“Thế nên, có lẽ chúng ta sẽ sống được lâu hơn bọn họ một chút ...” Viên Liệt cười khổ.

“Như vậy mà sống, phải chăng lão thiên gia không có mắt?” Tịch Ly nhíu mày, thoáng chút ưu tư.

“Trần Tĩnh cả đời hại người vô số, nhưng cuối cùng cũng chết thọ tại gia đó thôi.” Viên Liệt lạnh lùng nói, “Có rất nhiều người tốt đoản mệnh, cũng không ít kẻ xấu trường mệnh. Chết sớm cũng có, sống để trả giá cũng có, đôi khi còn sống nhưng tâm đã chết, hay vì được sống mà phải chịu khổ mỗi ngày.”

“Mệt thật...”

“Chớ buồn phiền.” Viên Liệt lắc đầu, “Chết cũng tốt, sống cũng vậy, chúng nhân không từ một ai đều hy vọng có được kết cục tốt. Không toại nguyện thì khóc, rồi chết, cầu được thì thanh thản vài năm, đích đến cuối cùng vẫn như nhau. Số mệnh chẳng phải do đồng tiền quyết định mà do bản thân lựa chọn.”

Tịch Ly ngồi thẩn thờ, “Nghĩa là, vì Man vương, Tương Vân sẽ chọn cái chết.”

“Người thì không.” Viên Liệt chăm chú nhìn Tịch Ly, “Cho dù vận mệnh của người giống hần, người cũng sẽ không.”

“Chắc chắn vậy sao?” Tịch Ly mỉm cười, “Ta đâu sợ chết đến thế.”

“Sẽ không.” Viên Liệt lắc đầu quả quyết, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tịch Ly, “Người khác có thể chết vì tình, nhưng người có thể vì bọn họ mà sống sót... chết đi dễ hơn sống dần vất nhiều lắm.”

Tịch Ly chăm chú nhìn Viên Liệt hỏi, “Vạn nhất chỉ còn cách kết cục một bước, có một kẻ bỏ cuộc, người kia rơi xuống đáy vực, vĩnh viễn không thể xoay chuyển. Nếu vậy kiên trì đến cùng, sợ là chỉ sống vất vưởng...”

“Dù ta có ở tận đáy vực, cũng sẽ ra sức trèo lên lại.” Viên Liệt cười mà vuốt vuốt đầu hần, “Chỉ một người vĩnh viễn vô pháp đi đến tận cùng, đoạn kết của một cá nhân không phải là kết cục cuối cùng.”

88. Chương 88: Mười Mô Quỷ Kế

Man vương suy nghĩ cả đêm, tới gần sáng mới mơ mơ màng màng dựa vào quân sàng của Tương Vân chớp mắt, lúc tỉnh dậy, nhận ra trời đã sáng trưng, một bóng hình thân quen đang tiến vào trong trướng.

“Người đã về?” Man vương đứng lên.

Ánh mắt Tương Vân nhìn hần, chẳng có lấy nửa điểm như mong đợi mà tựa nước đọng đáy hồ, khiến Man vương chợt thấy đau lòng, xen lẫn chút bất an.

“Đi đâu vậy?”

“Đi loanh quanh thôi.” Tương Vân hơi hột đáp, “Bao giờ khai chiến?”

“Người sốt ruột?” Man vương có hơi bất ngờ, trước đó Tương Vân luôn cực lực muốn ngăn cản trận giao chiến trực diện giữa hần và Viên Liệt.

“Cái gì tới sẽ phải tới.” Tương Vân đặt tiểu bảo bảo đang ngủ xuống giường, trầm giọng nói, “Ta mệt mỏi rồi, kết thúc nhanh một chút cũng tốt.”

“Cái gì?” Man vương nghe không rõ, hỏi hần, “Mệt lắm sao? Mau ngủ chút đi.”

“Ân.” Tương Vân gạt đầu, “Để đánh xong trận này, ngủ bù luôn.”

“Người toàn lực trợ giúp ta đánh trận này sao?” Man vương hỏi.

“Ân!” Tương Vân trầm mặc một hồi rồi ngẩng đầu nhìn hần, “Nếu chúng ta thắng, thì hãy bắt đầu lại đi!”

“...Vậy còn thua?” Man vương chợt cảm thấy thái độ của Tương Vân có chút kỳ quái.

“Người nghĩ bản thân sẽ bại dưới Viên Liệt sao?” Tương Vân khẽ nhếch khóe miệng, nét cười mang theo thách thức, đó là thứ biểu hiện lâu rồi Man vương chưa được thấy.

Đã từng có một Tương Vân mỗi lần cổ vũ hần làm việc gì đó, đều nhếch khóe miệng như thế, thúc giục hần.

Đôi bên nhìn nhau một hồi lâu, Man vương bật cười, “Hào! Nhất ngôn cửu đỉnh, thắng, chúng ta bắt đầu lại!”

...

Sau ba ngày, song phương vẫn án binh bất động, thỉnh thoảng thăm dò đôi chút tình hình, âm thầm tích cực chuẩn bị.

Tịch Ly phán đoán thời gian, thay Viên Liệt thành lập một nhóm binh mã thân tín, âm thầm đào địa đạo. Quả nhiên, bản vẽ của Tịch Ly không sai một điểm, dưới lòng đất chính xác có một mạng lưới địa đạo ngang dọc thông suốt bắc nam, muốn khai thông toàn bộ đại khái phải cần đến một năm rưỡi.

...

Lúc bấy giờ tại Nhạc Đô, sóng ngầm cũng dâng trào mãnh liệt.

Các thế lực bị Viên Lạc lung lạc đã nhiều đến cực đại, đa phương rục rịch góc đầu, lộ ra tình thế cải triều hoán đại sôi sục. Tề Diệc vốn luôn đề phòng Viên Lạc dạo gần đây cực bận rộn, hẳn phải huy động lương thảo giúp tiền phương, lại kiêm cả việc viện quân.

Còn Tề Linh thì theo tới theo lui hỗ trợ Tề Diệc, quả là nhiệt tình hiếm thấy.

Tề Diệc thắc mắc hỏi nàng, “Linh nhi, trước đây chẳng phải ngươi ghét nhất những chuyện vặt vãnh trong quân sao? Có gì hiện tại tích cực như thế?”

“Can hệ đến an nguy của Tịch Ly mà!” Tề Linh thở thê, “Đương nhiên phải hỗ trợ chứ!”

Tề Diệc lấy làm mừng rỡ, cứ tưởng Tề Linh không chiếm được tâm Tịch Ly sẽ sinh oán niệm, xem ra muội tử nhà mình vẫn còn rất đơn thuần, vì thế chẳng hề nghi ngờ nàng.

Có điều mấy ngày nay, ngoại trừ lương thảo Tề Linh càng quan tâm nhiều hơn đến lịch trình điều động binh mã của Tề Diệc và nơi cất binh phù. Nhưng Tề Diệc lại quá chuyên chú vào chiến sự, nên không để ý rằng nhân thân của muội muội, từ lâu đã không còn là tiểu cô nương đơn thuần ngày nào.

Ba ngày trôi qua trong chớp mắt, song phương dồn sức chờ phát động. Khí trời dần dần nóng lên, mùa mưa sắp tới, đôi bên đều rất khẩn trương, một khi mưa xuống, chiến sự phải gác lại, phe Tịch Ly không kham nổi tổn thất, sẽ phải quay về Nhạc Đô. Man vương cũng chẳng xoay sở được, hẳn cần đưa bộ tộc của mình lánh vào rừng trước mùa mưa, để chiếm vị trí địa lý tốt, nói cách khác, phải tiếp tục chờ!

“Bao giờ khai chiến?” Viên Liệt hỏi Tịch Ly đang cầm cúi viết gì đó.

Tịch Ly nhếch khóe miệng cười cười, “Ngày mai đánh.”

“Ngày mai?” Viên Liệt ngỡ ngàng, “Lấy nơi đâu làm chiến trường giao chiến? Binh mã vẫn chưa chuẩn bị tốt mà?”

“Vùng này toàn rừng rậm, căn bản không có chỗ nào dùng để giao chiến với quy mô lớn được.” Tịch Ly khê nhún vai, “Ngươi nói, dùng trận pháp thì bốn phía không có địa hình vận dụng. Dùng hỏa công, đám đại thụ ngăn thủy triều sẽ bị thiêu. Dùng mĩ nhân kế, Man vương chỉ toàn tâm toàn ý với mỗi Tương Vân. Ly gián kế, chúng ta nói, hầu hết dân Man tộc nghe không hiểu. Lương quân giao chiến, không chừng chiến mã vừa xông lên đã sa hết xuống đầm lầy rồi.”

Viên Liệt cũng lắc đầu cười, “Đích xác, vậy ngươi muốn đánh thế nào?”

Tịch Ly đưa mảnh giấy vừa viết xong cho Viên Liệt, “Dùng biện pháp này!”

Viên Liệt đón lấy, xem xong liền nhíu mày, “Ước định đấu đơn với Man vương?”

“Ân!” Tịch Ly gật đầu cười, “Một đấu một!”

“Ha hã.” Viên Liệt dở khóc dở cười, “Ngươi bảo ta đơn đả độc đấu với Man vương? Kẻ thắng được thiên hạ?”

“Đúng vậy!” Tịch Ly gật đầu, “Nhất định hẳn sẽ chấp thuận, đây là phương án đơn giản nhất.”

“Võ công của Man vương hiện tại chưa bằng ta, hẳn mà đáp ứng thì khác gì chịu thua chứ?” Viên Liệt hỏi.

“Tương Vân sẽ giao chiến.”

Viên Liệt gật đầu, “Ân, đích xác, Tương Vân xuất trận còn khả thi hơn một chút.”

“Sợ a?” Tịch Ly cười hỏi, “Công phu của Tương Vân không thua gì ngươi, có thể còn tốt hơn đôi chút.”

“Giao chiến tại bình địa và giao chiến trên lưng ngựa là hai chuyện khác nhau.” Viên Liệt không đồng tình, “Bất quá lại nói, tam quân giao chiến quan trọng nhất đích thị tướng soái đối chiến, nếu tướng lĩnh thua, nghĩa là bại trận, tỷ thí kiểu này rất hợp lý.”

“Yên tâm đi, dù ngươi có thua, Man vương cũng chẳng công kích được, trước sau gì ngươi cũng muốn thừa cơ đào tẩu, lo chi cho nhiều? Cứ thống thống khoái khoái đánh một trận đi!” Tịch Ly vỗ vỗ vai hắn, trong khí thế, mơ hồ có chút bất an.

“Có phải người cảm thấy, nếu ta giao thủ với Tương Vân, sẽ tốt hơn để hấn đại đột chết trận giữa loạn quân?” Viên Liệt nhìn ra ý đồ của Tịch Ly, “Chỉ ít... Ta cũng không giết hấn.”

Tịch Ly mấp máy miệng, tựa hồ có chút hồ thẹn, cuối cùng gật đầu, “Ân... Nếu Tương Vân có gì bất trắc thì Man vương sẽ chết, hai người bọn họ nhất thể đồng mệnh mà. Nhưng vất vả lắm mới thống nhất được vùng Nam man, ngộ nhờ Man vương chết, thế cục ắt lại rơi vào vòng phân tranh, khi ấy bách tính không khỏi lầm than.”

Viên Liệt cũng gật đầu, “Chính xác, nguyên bản ta luôn nhận thấy mưu đồ và dã tâm của Man vương không hề cực đoan đến như vậy... Hiện tại hấn đánh trận này rõ ràng có ý giận dữ Tương Vân, nên hành xử theo cảm tính thôi.”

“Còn người thì một mực không cần đến vương vị nữa.” Tịch Ly cười gượng đôi ba tiếng, “Hai người quả thú vị, không bằng cứ nghị hòa cho rồi.”

“Hy vọng có thể lấy nghị hòa làm kết cục?” Viên Liệt xuất thần nhìn mưa rừng dày đặc phía xa xa, “Đánh xong trận chiến cuối cùng này a, hy vọng tất cả sẽ kết thúc, chiến tranh gieo rắc chết chóc hoàn toàn không cần thiết.”

...

Buổi chiều cùng ngày, Man vương nhận được chiến thư Viên Liệt gửi đến, hẹn hấn trực diện giao phong.

“Ha ha.” Man vương ném thư lên suất án, hỏi Tương Vân, “Vân, người thấy sao?”

Tương Vân cũng đọc thư, trả lời, “Có vẻ như Viên Liệt muốn tốc chiến tốc thắng.”

“Ta cũng muốn tốc chiến tốc thắng, không tòi a, tính cách của Viên Liệt đúng là hợp ý ta.” Man vương cười cười, “Nếu thực sự khai chiến, chúng ta cũng không chiếm quá nhiều thuận lợi về địa hình, dù gì bọn hấn vẫn có Tô Mẫn hỗ trợ, mặt khác, binh mã của Viên Liệt lại nhiều hơn ta, nên đơn đả độc đấu như thế mới là có lợi cho chúng ta.”

“Người muốn đích thân xuất trận?” Tương Vân nhíu mày.

“Đương nhiên.” Man vương gật đầu.

“Thế nhưng...”

“Người thấy công phu của ta không bằng Viên Liệt đúng không?” Man vương mỉm cười, “Nhưng nếu không ứng chiến, chẳng phải quá mất mặt sao!”

“Ta đi vậy?” Tương Vân hỏi, “Ta từng giao thủ với Viên Liệt, nắm chắc phần thắng hơn một chút.”

Man vương chăm chú nhìn Tương Vân, “Người đi?”

“Ân!” Tương Vân nghiêm nghị gật đầu, “Ta muốn giúp người thắng Viên Liệt một trận.”

Man vương nhìn Tương Vân, hai mắt sáng ngời, “Người giúp ta thắng?”

Tương Vân trầm mặc một lát, “Vốn dĩ ta đánh cũng là vì người.”

Man vương sững sốt, đâm ra có chút thất thố.

“Căn bản ta không để tâm đến việc đạt được thiên hạ hay không.” Tương Vân vân đạm phong khinh nói, “Người muốn thắng thì ta sẽ tận lực giúp người, người hài lòng là tốt rồi.”

Man vương nhìn Tương Vân với thái độ nhu hòa, vẻ tàn bạo trong mắt đã vơi bớt vài phần, “Lần đầu tiên người nói những điều này với ta.”

“Nếu ta nói rõ cho người sớm một chút, có lẽ đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Tương Vân thở dài, “Chúng quy nói tới nói lui, đều là lỗi của ta.”

Man vương nhíu mày, bỗng nhiên thấy tâm phiền ý loạn, “Đừng nói vậy.”

“Hồi âm cho Viên Liệt đi a... Có điều, chúng ta đều xuất chinh cả, Thanh tính sao bây giờ?” Tương Vân thoáng lo âu, “Ta nghĩ nên trả hài tử lại cho mẹ của nó.”

Man vương trầm mặt xuống, “Người...”

“Chẳng thà ta không tiếp nhận hài tử này.” Tương Vân ngẩng đầu nghiêm nghị nhìn Man vương, “Chỉ không muốn nó cứ vậy mà lớn lên, làm Hoàng đế tương lai. Nó nên được ở cạnh mẫu thân nó, vui vẻ thoải mái lớn khôn, đừng vì những chuyện hoang đường của phụ mẫu và cữu cữu nó mà gánh trên lưng quá nhiều gian khổ không đáng có.”

Man vương nhìn Tương Vân một cách kiên trì hiếm thấy, nét sầu bi trên mặt dần dần tan biến, thở dài, “Việc này thực ra cũng không nên trách người, là ta sơ suất, nóng giận với người.”

“Kỳ thực hai huynh muội các người rất giống nhau.” Tương Vân cúi đầu lẩm bẩm, “Nếu ta một lòng hướng về nàng, người dám khẳng định sẽ không dùng đến cách đó không?”

Man vương sững sốt, càng phát ra vẻ xấu hổ, đưa tay sờ gáy.

“Ta đã suy nghĩ rất nhiều, nếu không có ta, huynh muội các người sẽ không phản bội nhau.” Tương Vân khẽ vuốt gương mặt non nớt của hài tử quấn trong khăn, “Nếu ta chết, ta muốn hài tử được theo mẹ hân, người đừng làm khó dễ bọn họ...”

“Người nói vậy bực gì đó!” Man vương bỗng chốc trở nên hung bạo, nắm lấy cổ tay Tương Vân, “Ai nói sẽ để người chết! Người dám?! ”

Tương Vân cúi đầu, “Mạng của ta thuộc về người, người cho ta sống thì sống, muốn ta chết thì chết.”

“Ta chưa từng nói như thế!” Man vương thốt câu này ra, liền lấy làm chột dạ, mấy ngày trước quá mức tức giận mà mạnh miệng với Tương Vân, kỳ thực hắn đã nói qua câu ấy, “Ta lúc đó chẳng phải đang tức điên sao?”

“Người đem thân muội giam lỏng, giữ ta bên cạnh rồi cùng ta nuôi nấng hài tử... Người biết người trong thiên hạ sẽ nói về người như thế nào không?” Tương Vân cười khổ, “Mỗi ngày ta đều bị người ta phỉ nhổ, ta không muốn hài tử cũng lớn lên như vậy, nó sẽ hận chúng ta.”

Man vương nhú mày, có chút bất mãn, “Ai dám nói ta giết kẻ ấy ngay.”

“Người thành ra như vậy từ lúc nào?” Tương Vân nhăn mày lại, “Man vương mà ta thích không phải như thế này...”

“Người... Người vừa nói gì?” Man vương nửa mừng nửa sợ nhìn Tương Vân, hai mắt sáng ngời, “Vân, người nói người thích ta?”

Tương Vân cúi đầu yên lặng.

“Người nói thật chứ? Câu này người chỉ được nói với ta thôi!” Man vương phấn khởi.

Tương Vân ngẩng đầu, thấy nét cười trên mặt hắn lộ ra chút vẻ trẻ con, kìm khôngặng mà vuốt mặt hắn, đây mới là Man vương mà hắn luôn tâm niệm niệm, bác bỏ nô lệ, một Man vương bưng bưng khí thế muốn đem lại cuộc sống bình đẳng hạnh phúc cho người trong thiên hạ.

“Ta sẽ thắng.” Tương Vân khẽ nói với Man vương, “Nếu có thua, ta cũng trở về, được không?”

Man vương nhìn hắn một hồi lâu, gật đầu, “Hảo.”

...

Ngày kế, mây đen phủ kín bầu trời, phe cánh hai bên đối đầu tại một khoảng thao trường nhỏ ở tây nam Nam Quốc, đây gần như là mảnh bình địa lớn duy nhất có thể tìm thấy ở phía nam.

Mười vạn nhân mã của Viên Liệt lấy Nam Quốc làm căn cứ, còn mười vạn binh mã Man quốc lấy rừng rậm làm lá chắn, song phương đối mặt trên đồng cỏ.

Ba tiếng pháo vang, đôi bên dồn lực chờ phát động.

Tiêu Lạc chạm trán quân tiên phong Man quốc, hai phe ở vào thế giằng co đại chiến hơn mười hiệp, đôi phương bại trận, Tiêu Lạc đầu ba trận bất bại, phía Viên Liệt sĩ khí ngút trời.

Tịch Ly lấy làm buồn cười, trêu Viên Liệt, “Ta thấy, hay là cứ để Tiêu Lạc đánh tới cùng đi...”

Vừa dứt lời, đối phương đã cho Tương Vân xuất trận.

Viên Liệt ngồi trên ngựa quan sát, khẽ nhú mào, công phu của tương Vân rất cao!

Tiêu Lạc đánh liên tiếp ba trận đã tổn thất nhiều nội lực, đánh đến hiệp thứ ba mươi thì bại trận, một góc Man quốc cũng sôi sục sĩ khí.

Viên Liệt mỉm cười, xoay người lên ngựa.

Tịch Ly đứng phía sau, căn dặn hần, “Cẩn thận ứng phó.”

“Yên tâm.” Viên Liệt vươn tay, Viên Cảnh phục bên cạnh đem trường đao Viên Liệt vẫn thường dùng tới cho hần.

Viên Liệt cầm đao trong tay, thúc ngựa phi nước đại đến tiền phương.

Nhịp tim mọi người muốn bật khỏi họng, rốt cuộc Tịch Ly nhẫn không nổi tính thử một quẻ___khi quẻ bói biểu hiện Viên Liệt sẽ thắng, Tịch Ly mới yên tâm phần nào, nhưng nói là nói thế, vẫn không tránh khỏi khẩn trương.

Trong lúc mọi người mải miết tập trung vào tình hình chiến sự, chẳng ai để ý rằng Viên Cảnh đã lén lút rời đi.

Viên Cảnh về tới quân doanh, trốn vào một quân trưởng bỏ không, rồi mới lòi trong người ra một cuộn kim ti. (tơ vàng)

Cuộn kim ti đó Viên Lạc đưa hần trước khi lên đường, đừng tưởng chỉ là một cuộn tơ mảnh, bảo vật này tước thiết như tước bùn cứng cáp không gì sánh được. Viên Cảnh phụ trách khuân binh khí giúp Viên Liệt, hần nhân lúc Viên Liệt không lưu ý, vừa rồi đã ngấm ngấm quần kim ti ấy lên cán bảo đao của Viên Liệt. Trong lúc lưỡng quân giao chiến kiếm đao vô nhân, nhất là khi tốc chiến, trọng lượng mà binh khí phải chống đỡ chỉ ít cũng lên đến trăm nghìn cân. Viên Cảnh cười thầm, chỉ cần Viên Liệt xuất binh khí sai lầm, còn sợ người không chết sao?

Thấy tả hữu không người, Viên Cảnh lặng lẽ thay vào bộ y phục khác, tìm đến hai tên ảnh vệ cao thủ Viên Lạc phái theo hần trước khi đi.

Hai tên này, mỗi người cầm một cái nõ tiền hình thập tự, trên nõ tiền có tấm kích độc.

“Chốc nữa hai người linh hoạt một chút!” Viên Cảnh phân phó, “Nhớ kỹ, nếu Viên Liệt không chết, bồi thêm cho hần một tiền, mặt khác, cả Man vương cũng bắn luôn một tiền, tốt nhất là bắn chết hần!”

“Rõ!” Hai tên tuân lệnh lui xuống dưới, Viên Cảnh cười ám muội, cầm lấy hành trang đã chuẩn bị sẵn thật tốt, lặng lẽ rời khỏi quân doanh, cưỡi con ngựa giấu trong rừng trước đó, cấp cấp tốc tốc phóng về Nhạc Độ phụng mệnh.

89. Chương 89: Tình Mãi Là Xa

Viên Liệt phóng ngựa tiến như bay lên mặt trận, ghì dây cương, cùng Tương Vân xoay ngựa vờn mấy vòng, đôi bên trừng mắt nhìn nhau, thay vì thù hận trong ánh mắt đa phần là tán thưởng.

Tịch Ly nhìn từ xa, lấy làm buồn cười, cả Tương Vân lẫn Viên Liệt đều là tướng soái tài năng hiếm thấy, nhưng thú thật, chẳng bên nào có triển vọng trở thành hoàng đế. Hai người võ công đầy mình, thân hình tuấn mỹ đỉnh đạt. Viên Liệt khôi ngô hơn Tương Vân một chút, lại thêm vài phần lãnh liệt. Tương Vân thoạt nhìn rất ôn hòa, tuy hần thường tự nhận học thức không cao lắm, nhưng trông cũng khá nho nhã. Thú vị nhất là hiện tại cả hai đều toát ra một luồng khí siêu nhiên thế ngoại, thứ trạng thái vô sở dục, tựa như chẳng hề có hứng đánh.

“Man vương!”

Lúc này, Tịch Ly tọa trên ngựa, thúc mã tiến lên vài bước, chỉ vào Man vương cách đó không xa.

Man vương đưa mắt nhìn qua, thấy Viên Liệt lẫn Tịch Ly đang ở phía sau hắn.

Man vương bỗng nhiên lấy làm hâm mộ, với thói kiệt ngạo bất tuân lẫn khẩu khí ngông cuồng, Tịch Ly mà mở miệng hẳn phải vượt quá Tương Vân nghìn vạn lần?! Lúc trước ở cạnh nhau, Viên Liệt luôn bị Tịch Ly khích đến nổi trợn lồi đình, trái lại Tương Vân đối hắn trăm thuận nghìn xuôi... Phải chăng bản thân hắn có phúc mà không biết hưởng?

Đang suy tư, chợt nghe Tịch Ly cười khanh khách, “Nếu Tương Vân thua, ngươi có chịu thua không?”

Man vương hỏi ngược lại, “Vậy nếu Viên Liệt thua?”

Tịch Ly mỉm cười, “Dù Viên Liệt chết, Viên gia quân cũng không đầu hàng, thế còn ngươi?”

Man vương thoáng sửng sốt, cau mày... Tương Vân chết ư? Nếu Vân chết, phải làm thế nào đây? Nghĩ tới đó, tức thời tâm phiền ý loạn.

Tương Vân nhận ra Tịch Ly đã bắt trúng nhược điểm của Man vương, bèn cười, “Tịch Ly, đừng múa mép khua môi, chúng ta đều như nhau cả.”

Tịch Ly á khẩu, Tương Vân vốn hiền lành, thế mà vì Man vương cũng thành ra ngang ngược.

Trong nháy mắt Man vương thoát ly trạng thái hoảng hồn định thần lại, gằn giọng nói, “Vân thua thì ta chịu thua ngay, nhưng nếu Vân chết, ta sẽ bắt con cháu Viên gia các người lấy máu trả nợ máu.”

Viên Liệt có chút cảm động, tên Man vương này... Vẫn còn cứu được, kể ra đối với hắn, sự tồn tại của Tương Vân thủy chung bất khả thay thế.

Tương Vân quay đầu lại nhìn Man vương, trong lòng cũng dấy lên chút cảm động.

Man vương đồng loạt nói với Viên Liệt, “Viên Liệt, ta sinh tại Man quốc, đất nam Man cần cỗi hung hiểm lắm dã thú, mạng người như cỏ rác, ta hướng đến Giang Nam phồn thịnh, phương Bắc màu mỡ, chinh chiến vì muốn dân Man tộc có cuộc sống tốt đẹp hơn, nên tuyệt không muốn lạm sát kẻ vô tội.”

Viên Liệt gật đầu tán thưởng, Man vương không điên! Thậm chí xác thực có đủ tài đức để làm đế vương, chiêu thức của Tịch Ly tựa hồ đã linh nghiệm! Quả nhiên, Tương Vân là phương thuốc tốt nhất của Man vương. Bất luận hắn từng nhất thời hồ đồ hóa điên, nhưng cuối cùng hắn vẫn duy trì được sự thanh tỉnh.

“Ta cũng có ý này.” Viên Liệt cười, “Thiên hạ lớn quá đổi, chinh chiến bất tận chỉ vô nghĩa, đất dưới chân ta và người đã đủ để dung thân, có tái chiến thêm mười năm hai mươi năm, chẳng phải cũng về với đất sao?”

“Hảo!” Tịch Ly cười, “Vậy cứ đánh đến cùng một trận, ai thua kẻ đó lui binh.”

“Sảng khoái!” Man vương gật đầu đáp ứng, vừa nói vừa phát tay.

Tiếng trống trận ầm ầm vang dội cả hai bên.

Tương Vân tọa trên ngựa, đối đầu với Viên Liệt.

Quân sĩ song phương hừng khởi, phân thắng bại dựa vào trận đối chiến của chủ tướng, cũng tựa như đang cược một ván lớn. Tất cả mọi người tin tưởng đem thân gia đặt vào một cá nhân.

Tương Vân và Viên Liệt hai cao thủ so chiêu, trước khi giao chiến đôi bên quan sát nhau rất cẩn thận, ngoại trừ xem thần, khí, hình của đối phương ra, tối trọng yếu chính là đánh giá binh khí lẫn nhau.

Cả Viên Liệt và Tương Vân đều dùng trường đao, là hảo đao hiếm thấy, nên thoáng nhìn qua đã bị hấp dẫn bởi binh khí trong tay đối phương.

Tịch Ly không có võ công, chỉ lấy làm lạ vì sao đã lâu đến thế mà hai người còn chưa động thủ, lẳng nhẳng chết được!

Hạ Vũ nhú mày nhìn hắn a, “Ngươi vò đầu bứt tai chi vậy, bình tĩnh chút đi!”

“Chậm chạp quá!” Tịch Ly giậm chân, “Mau chóng kết thúc cho rồi.”

Hạ Vũ bật cười, “Kể ra, luận về binh khí thì cả hai bất phân thắng bại!”

“Bọn họ cứ nhìn chằm chằm vào binh khí của đối phương làm gì a?” Tịch Ly cảm thấy bồn loạn, hỏi Hạ Vũ, “Ai, có thể khỏi dùng đao không, hay dùng quyền đi? Cứ làm như cái thứ sáng loang loáng kia nhanh lắm.”

Hạ Vũ nhìn Tịch Ly với vẻ mặt bội phục, “Người tưởng giao chiến là vui đùa a? Không bằng để đại gia ngồi xuống đánh cờ đoán chữ a?”

“Thế còn gì bằng?” Tịch Ly bật cười hứng khởi, “Ta tiếp!”

“Thôi!” Hạ Vũ khoát khoát tay xua Tịch Ly, ý bảo hắn đừng lên tiếng.

“Đổi thử một lần xem, thấy sao?” Tương Vân đột nhiên hỏi Viên Liệt.

Viên Liệt sững sốt, ghì chiến mã nhìn Tương Vân, “Đổi đao?”

“Ân, ta sớm nghe danh bảo đao thượng cổ hắc kim__ trăm mã đao__ của Viên Liệt từ lâu, vừa hay, bạch ngân đao của ta cũng vậy... Không bằng đổi một chuyến thử xem?”

Viên Liệt nghe xong cũng cười sảng khoái mà gật đầu, “Hảo!”

Hai người phát tay vung đao lên, đao xoay mấy vòng trên không trung, rơi vào tay đối phương.

Bất chợt Tịch Ly thấy hai thanh bảo đao phát quang hoa tứ phía vẽ ra hai đường cung trên không, hợp lại thành quả tượng__Viên Liệt khởi tử hồi sinh, Tương Vân từ sinh chuyển vong...

Tịch Ly há hốc miệng, “Cớ sao lại...”

Tiếc rằng lúc này hắn đã vô pháp cải biến chiến cuộc, song đao vừa hoán xong, hai người lập tức giao thủ một trận sống chết.

Song đao tiếp xúc hỏa tinh bắn ra tứ phía, trận chiến kịch liệt bắt đầu.

Trống trận hai bên ầm ầm vang dội, trên chiến trường chẳng còn âm thanh nào khác ngoài tiếng binh sĩ reo hò. Tịch Ly muốn ngăn cản, nhưng căn bản không ai nghe được tiếng hô của hắn nữa.

“Uy!” Hạ Vũ bị Tịch Ly kéo ra ngoài, “Người làm gì vậy?”

“Không ổn a, không thể đánh!” Tịch Ly sốt ruột.

“Không thể đánh cái gì a?” Hạ Vũ nhú mày, “Người nháo cũng có chừng mực thôi chứ, hiện tại lưỡng quân đang giao chiến một mất một còn...”

Hắn vừa phát ngôn, chợt nghe ồ lên một tràn... Lập tức nhìn sang thì chiến trường hỗn nháo đã trở nên an tĩnh, tất cả mọi người cơ hồ không thể tin được, đứng sững tại chỗ.

Tịch Ly quay ngoắt đầu lại, bỗng nghe tiếng gào thê lương của Man vương cất lên, “Vân!”

Lúc này trên chiến trường, chỉ thấy Viên Liệt ngồi trên ngựa ngơ ngác, hai mắt vẫn nhìn Tương Vân vốn đang giao chiến với mình ở tiền phương, mà trên vạt áo màu tuyết bạch dưới kiện giáp bạc của Tương Vân, có một vết máu thật dài, máu đỏ tươi không ngừng tuôn trào, chói mắt khôn tả.

Trên tay Tương Vân, chỉ còn nửa đoạn hắc kim mã đao, vừa đánh với Viên Liệt đến đao thứ ba, thanh đao đột nhiên gãy đoạn... Đao trong tay Viên Liệt lại hạ xuống với động tác quá nhanh, sinh ra lực đao mãnh liệt. Hai người đều không ngờ đao sẽ gãy tại thời khắc ấy, bất luận là thu hay phóng, cũng không kịp nữa rồi.

Thẳng đến khi cảm giác được lưỡi đao chém xuống, Viên Liệt mới ý thức rõ ràng, một đao ấy của hắn, Tương Vân không hề chống đỡ...

Nhìn mảnh đao rơi trên mặt đất, đầu Viên Liệt trống rỗng.

Bốn phương an tĩnh lại, tướng sĩ hai bên cũng khó lòng tiếp thu được hiện thực ngay trước mắt, vì sao đao lại gãy? Làm sao đao có thể gãy được? Nếu vừa rồi không đổi đao thì người sẽ chết, phải chăng chính là Viên Liệt?

Chúng nhân cơ hồ thành ra mộc đầu cắm rễ tại chỗ, duy chỉ có hai người cử động. Man vương như thể hóa điên lao tới, Tương Vân chậm rãi ngã xuống ngựa.

“Thịch” một tiếng, giật mình thức tỉnh mọi người.

Tịch Ly cảm thấy có tiếng gì đó vỡ vụn văng vẳng bên tai, là cái gì vỡ? Tương lai như mộng, tất cả chỉ còn cách một bước, nhưng quá một bước này, tuyệt không thể quay về thuở ban đầu.

Giữa lúc Tịch Ly miên man suy nghĩ, chợt nghe Hạ Vũ hô to một tiếng, “Cẩn thận ám tiên!”

Tiếng của Hạ Vũ cảnh tỉnh Viên Liệt, nhưng vẫn không lay động được một Man vương đang mất hết tinh thần.

Viên Liệt thoát khỏi trạng thái vô thức, nghe có tiếng xé gió, hần khê nghiêng thân theo bản năng... Độc tiên nguyên bản nhắm thẳng tim cắm vào giữa vai, cả nhuyển giáp lẫn giáp dày liên tiếp bị mũi tên xuyên qua thật sâu.

Viên Liệt chau mày, cảm thấy hơi thở trong ngực tắc nghẽn, lập tức ý thức được tiên có độc, hơn nữa loại độc này rất hung mãnh.

Còn Man vương giữa cơn hoảng loạn cảm giác Tương Vân trong lòng gắng sức đẩy hần một phát...tiên bắn trúng vào chiến mã phía sau, con ngựa hí lên một tiếng, đổ ập xuống.

“Trên tiên có độc!” Hạ Vũ thôi Tiêu Lạc đang dờ ra, “Mau đem Viên Liệt trở về!”

Tiêu Lạc vội vã thúc ngựa lên cứu Viên Liệt.

Man vương bấy giờ đã hoàn toàn mất đi lý trí, mắt hần chỉ còn thấy được mỗi Tương Vân toàn thân đầy máu, sắc mặt tái nhợt.

“Vân!” Man vương thất kinh, chỉ biết ôm chặt Tương Vân, gào to, “Cứu hần! Mau cứu hần!”

Đông đảo lang trung trong quân doanh của Man vương xông tới, nhưng đành chịu...Tương Vân trúng một đao thụ thương nghiêm trọng, đã vô pháp xoay chuyển.

Hạ Vũ cấp tốc điểm huyết đạo của Viên Liệt vừa được Tiêu Lạc khiêng về, rồi bắt mạch, “Có kịch độc, phải lập tức giải độc!”

Tịch Ly hiện đang rối bời, chợt nghe tiếng Man vương diên cuồng gọi người cứu Tương Vân ngoài sa trận, hần quay sang Hạ Vũ, “Hạ Vũ...”

Hạ Vũ không hề phản ứng, tập trung thi châm khử độc giúp Viên Liệt rồi phán một câu, “Độc này kiến huyết phong hầu, ta chỉ có thể cứu một người!”

Một câu ấy, khiến Tịch Ly chết lặng tại chỗ___Chỉ có thể cứu một người!

Lúc Man vương đang hoảng loạn, không thể tin vào chuyện trước mắt chợt nghe toán lang trung bên cạnh trầm giọng nói với hần, “Vân tướng quân đi rồi.”

“Không thể, Vân đã nói sẽ trở về, muốn cùng ta làm lại từ đầu.” Man vương cảm giác được thân thể Tương Vân trong lòng đã dần dần băng lãnh, nhân ảnh trước mắt cũng trở nên mơ hồ, càng nhìn càng mờ ảo, hần nỗ lực trông theo, muốn đối phương đừng đi, nhưng vẫn không thấy rõ.

“Đại vương!”

Bấy giờ, vài vị võ tướng Man quốc nhặt trở về nửa đoạn đao và thân đao Tương Vân đánh rơi trên mặt đất, “Có kẻ hạ thủ lên đao!”

“Viên Liệt đề tiện vô sỉ!” Cánh tướng lĩnh đồng loạt cầm phẫn, “Hần đã bố trí hại chết Vân tướng quân! Hồ cho chúng ta xem hần là bậc anh hùng, nguyên lai là kẻ tiểu nhân!”

Một câu ấy, như thể cương châm xuyên tận đáy lòng Man vương, trong cơn bi thống khuynh trời lở đất, Man vương chỉ nghe được một câu___Viên Liệt đã hại chết Tương Vân!

“Viên Liệt!” Tiếng hô uất nghẹn thê lương của Man vương, mang theo tuyệt vọng, trên chiến trường vắng vẻ thanh thấu dị thường, “Người giết chân tình của ta, ta nguyện rửa Viên gia người đời đời kiếp kiếp mất đi số ái, chết không nhắm mắt!”

Hưởng ứng lời nguyên của Man vương, tướng sĩ Man quốc xách đao lên ngựa, tiếng hô hào nổi lên bốn phía, hướng về trận doanh của Viên Liệt.

Tiêu Lạc nhắm thấy đại sự bất ổn, liền phái tướng lĩnh cảm tử xông ra ngăn trở, song phương nhanh chóng lao vào hỗn chiến.

Hạ Vũ gọi vài người thân tín tới khiêng Viên Liệt, “Mau trở về trị thương!”

Nhất thời trong lòng Tịch Ly lóe lên một giả thuyết, một tia thanh tỉnh tồn tại giữa cơn hỗn loạn_Vì sao đao lại gãy, Có kẻ gây trở ngại! Ai?

Hiện chiến trường rối loạn bất kham, Tịch Ly điểm qua___Không có Viên Cảnh! Viên Cảnh được Viên Lạc phái theo Viên Liệt trước khi đi, đao cũng là do Viên Cảnh trao cho Viên Liệt.

Tịch Ly thấy một trận khí huyết xông lên, Viên Lạc! Tất cả đều do hấn an bài. Trong nháy mắt Tịch Ly hối hận không ngớt, nếu ngày đó tính kỹ thêm một bước, đề phòng Viên Lạc nhiều hơn một bước, thế phải chăng Tương Vân đã không chết, bản thân hấn được xem là thần toán, lại không tin số mệnh! Kết quả chỉ lệch có một bước!

Binh lực của Man vương nguyên bản không hùng hậu như Viên Liệt, mà tối trọng yếu là Man vương ôm thi thể Tương Vân cũng thương tâm tuyệt vọng, còn binh mã do Viên Liệt huấn luyện vốn thiện chiến, lại được Tiêu Lạc chỉ huy, vì vậy chiến cuộc nghiêng về một phía...Chẳng bao lâu binh mã Nam man tan rã hoàn toàn.

Nội bộ Man quốc, tin Tương Vân tử trận cũng nhanh chóng lan truyền, nhất thời đại loạn.

Trong thiên lao, một nữ tử bé tiểu bảo bảo trong lòng khe khẽ vỗ nhẹ, đứa trẻ không hiểu sao đột nhiên tỉnh giấc, lập tức thương tâm khóc lên.

“Thanh, sao lại khóc?” Nữ tử vỗ về tiểu bảo bảo, “Ngoan, nhớ cha có phải không? Cha sẽ mau trở về thôi.”

Có điều nàng càng dỗ, bảo bảo khóc càng thêm thương tâm.

Ngay khi ấy, cửa nhà giam đột nhiên mở ra, một người đứng tại cửa.

Người này họ Tương, gọi Tương Tuyền, là biểu huynh của Tương Vân.

“Đại ca, sao ngươi lại tới đây...”

“Đi mau!” Tương Tuyền kéo nữ tử đi, “Chuyện không thể trì hoãn!”

“Đi đâu? Vân và ca ca đã đánh thắng chưa?”

Tương Tuyền không nói gì, bế lấy Tương Thanh, dắt theo nữ tử rời khỏi thiên lao. Vừa ra tới bên ngoài, liền chứng kiến nội thành Man quốc một mảnh đại loạn, chìm vào hỗn loạn.

“Tại sao lại trở nên như vậy?” Nữ tử muốn truy hỏi, lại bị Tương Tuyền kéo đi, trốn vào rừng, ly khai Man quốc đã ở thể tan vỡ.

Tương Tuyền cố nén bi thương, trước khi xuất chinh Tương Vân đã đến tìm hấn, nói với hấn lần này ra trận, có chút dự cảm không lành. Vạn nhất bản thân không về được, thỉnh Tương Tuyền bất luận thế nào cũng phải dẫn mẫu tử Tương Thanh rời khỏi Man quốc, vĩnh viễn không trở về.

Lúc này, đám phiên vương ngày trước bị Man vương thu phục thấy thời cơ đến, lập tức khởi binh tạo phản, tất cả đều muốn bắt Man vương phân thân vạn đoạn, tiếc rằng... Man vương đã mang theo thi thể của Tương Vân, biệt tung biệt tích.

Tịch Ly tại quân doanh, nghe được tin tức như thế.

Bên ngoài Viên gia quân chiến đấu với Man quốc, bị thương đông đảo, tất cả lui về Nam quốc dưỡng thương chấn chỉnh.

Viên Liệt vẫn trọng thương chưa tỉnh, Hạ Vũ chữa trị cho hấn, nói với Tịch Ly rằng chỉ năm được năm phần sống sót, cho dù cứu sống được, muốn hồi phục chỉ ít phải dưỡng thêm đến một năm rưỡi.

Tịch Ly định hỏi cặn kẽ, nhưng Hạ Vũ xua hấn ra ngoài bảo hấn chủ trì đại cuộc, Tịch Ly chỉ biết lo âu.

Lúc này, Tiêu Lạc và Tô Mẫn tiến vào.

“Tình hình Viên Liệt thế nào rồi?” Tiêu Lạc lo lắng.

“Hiện tại vẫn chưa rõ.” Tịch Ly lắc đầu, hấn tự ý thức được thời khắc này tuyệt đối phải tĩnh tâm để trấn định quân tâm, tìm cách bảo tồn thực lực, nhưng kỳ thực cứ lo lắng cho Viên Liệt, muốn không hoang mang cũng khó khăn.

“Còn bên ngoài? Tình hình thế nào rồi?” Định thần lại, Tịch Ly hỏi Tiêu Lạc.

“Man vương đem theo thi thể Tương Vân biệt tung biệt tích, Man quốc hỗn loạn, đám phiên vương liên thủ với nhau thừa cơ tạo phản, ta đoán bọn chúng chừng một hai ngày nữa sẽ tiến công bao vây quân ta. Trận vừa rồi chúng ta thương vong thảm trọng, hơn nữa viện binh vẫn chưa tới.”

“Đừng trông đợi vào viện binh nữa.” Tịch Ly thở dài, “Đã bị cắt đứt rồi.”

“Tề Diệc thống lĩnh viện binh.” Tiêu Lạc nhíu mày, “Hấn sẽ không hai lòng...”

“Vấn đề không phải ở Tề Diệc, mà là Viên Lạc.” Tịch Ly tổng đem suy đoán của bản thân nói cho Tiêu Lạc.

“Viên Lạc thường vô liêm sỉ!” Tiêu Lạc biến sắc, “Ta trở về phanh thây hấn!”

“Không được!” Tịch Ly vội nín Tiêu Lạc, “Viên Liệt hiện tại sinh tử bất minh, ta vừa tính cho hấn, tuy hấn đại thương nguyên khí, nhưng không chết được, chỉ là cần rất nhiều thời gian để hồi phục. Giang sơn này, là hấn liều mạng chiếm hạ, nếu Viên Lạc cũng chết thì những nỗ lực bỏ ra trước đó đều uổng phí cả, huống chi...”

“Huống chi cái gì?” Tiêu Lạc nhìn Tịch Ly.

“Huống chi...Ta sẽ không để kẻ ấy toại nguyện.” Tịch Ly đứng đó, sắc mặt dần dần phát lạnh, “Ta sẽ không để Viên Liệt thụ thương vô ích, cũng không để Tương Vân phải chết không minh bạch, lại càng không cho phép Viên Lạc được đắc ý!”

“Tịch Ly.” Tô Mẫn thấy lần này Tịch Ly cơ hồ thực sự nổi khí, liền hỏi hấn, “Vậy ngươi tính làm gì?”

Tịch Ly nhìn lướt qua cả hai, “Các ngươi cho ta chút thời gian, ta muốn tự mình suy nghĩ một lát.”

“Hảo, ta đi tăng cường phòng ngự.” Tiêu Lạc lui ra.

Tô Mẫn vỗ vỗ Tịch Ly rồi cũng rút đi hỗ trợ.

Tất cả đều rời khỏi. Phòng trong, Hạ Vũ đang cứu Viên Liệt.

Gian ngoài, Tịch Ly đứng lặng yên, trên tay cầm hai thanh đao vừa được các tướng sĩ tìm về, một là Ngân đao của Tương Vân, một là Hắc kim trường đao của Viên Liệt.

Tịch Ly nâng đoạn đao gãy lên, nắm trong tay, lấy mấy đồng tiền hấn dùng để xem bói ra.

Hấn ngồi xuống bàn, lẳng lặng xuất quỷ, thời gian từng khắc một trôi qua. Chung quy cả đời này, lần đầu Tịch Ly hận đến như vậy, nghiêm túc đến như vậy, tính cặn kẽ xem bước tiếp theo phải đi như thế nào.

Gà báo sáng, Hạ Vũ bước ra, vẻ mặt mỗi mết.

“Đã cứu sống, nhưng chỉ còn có nửa cái mạng.” Hạ Vũ nói với Tịch Ly, “Viên Lạc hiểm thật a, độc ấy, đổi lại kẻ khác thì hấn là chết chắc, cũng may Viên Liệt mạng lớn, không bị bắn trúng chỗ hiểm... Ai, chỉ tiếc cho Tương Vân.”

“Để hấn hoàn toàn hồi phục như cũ, cần bao nhiêu thời gian?” Tịch Ly lạnh lùng cất tiếng hỏi.

“Chỉ ít nửa năm.” Hạ Vũ nhìn Tịch Ly, “Vừa hay a, ngươi hãy đưa hấn đi, tìm một chỗ ẩn cư luôn, công bố ra ngoài là các người đã chết...”

Tịch Ly khê nghịch ngợm cán đao trong tay, một hồi lâu mới mở miệng, “Nửa năm này, phiên ngươi giúp ta chiêu cố hấn, thẳng đến lúc lành bệnh, nhớ bảo hấn nửa năm sau đến đón ta.”

“Hả?” Hạ Vũ đứng lên, “Thế còn người? Người định làm gì?”

Tịch Ly trầm mặc thật lâu, “Ta muốn đi Nhạc Đô một chuyến.”

“Người đến đó làm gì a? Tiểu tử Viên Lạc kia phát rồ rồi, hiện tại hắn nắm quyền...”

“Ta biết.” Tịch Ly không giận trái lại còn mỉm cười, “Ta muốn đến quấy cho hắn gà chó không yên, Viên Lạc hắn hữu mệnh được giang sơn, ta sẽ khiến hắn vô mệnh làm hoàng đế.”

“Ừ, chính người có thể nguyên vẹn trở ra không a?” Hạ Vũ nín Tịch Ly, “Bỏ đi, đừng miễn cưỡng.”

“Không đoán được.” Tịch Ly kiên quyết lắc đầu, “Người không nghe lời nguyện rửa của Man vương trước đó sao, cả tộc họ Viên, vĩnh viễn mất đi sở ái. Chết không nhắm mắt... Lời độc chú này, Viên Liệt gánh không nổi, tôn tử hậu thế của Viên gia cũng gánh không nổi, chỉ có Viên Lạc hắn mới đáng nhận!”

90. Chương 90: Bất Cộng Đái Thiên

Vốn dĩ Tề Diệc phải điều động binh mã chi viện Viên Liệt ở nam biên, nhưng trước khi đi, Tề Linh làm bữa ăn mời hắn, Tề Diệc uống xong vài chén rượu, chợt thấy đầu vầng mắt hoa, gục xuống lăn ra ngủ...

Một giấc ấy, Tề Diệc ngủ đến thiên hôn địa ám, lúc hắn tỉnh dậy thì nhận ra đã tròn một ngày đêm, lỡ mất thời cơ chiến đấu. Hắn chỉnh chu khôi giáp lao khỏi phủ môn, lại phát hiện đại quân đã giải tán, nguyên lai sáng sớm có người đem hồ phù[111] của hắn đến truyền đạt. Kẻ ban lệnh chính là phó tướng được Tề Diệc tín cẩn nhất.

Tề Diệc giận dữ, tìm phó tướng tra hỏi, phó tướng cũng ngơ ngác, bảo rằng đêm qua Tề Linh cầm binh phù đến chuyển lời thay Tề Diệc đang say khướt.

Tề Diệc giận tím mặt, muốn sống muốn chết hảo hảo nghe Tề Linh giải thích rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhưng tiền phương lại gửi tham báo đến báo tin Viên Liệt và Man vương đã giao chiến.

Tề Diệc bất chấp mọi thứ, xuất binh nam hạ.

Đi được nửa đường, chợt nghe tin song phương đại chiến thảm khốc, Viên Liệt, Tương Vân và Man vương đều tử trận, Man quốc diệt vong, Viên gia quân hầu như tan rã, trong nháy mắt, Tề Diệc choáng váng.

“Còn Tịch Ly?” Tề Diệc túm lấy tham báo hỏi, “Tịch Ly thế nào?”

Tham báo đáp lời, “Quốc tướng vô sự, đang ở đó chỉnh đốn lực lượng, chuẩn bị quay về.”

Tề Diệc thần trí rối loạn, nên chẳng vãn xuất binh nam hạ tiếp ứng Tịch Ly, hắn thủy chung vô pháp tin Viên Liệt đã chết? Sao lại có thể!

Không quá hai ngày, lại nhận được thư Tịch Ly phái người đưa từ tiền phương, thưởng dụ bảo hắn trước tiên quay về Nhạc Đô, nắm giữ binh quyền, đợi Tịch Ly trở về. Trong thưởng dụ vẫn chưa đề cập đến việc sinh tử của Viên Liệt, chỉ nói với hắn, hiện tại Viên Lạc cùng Tề Linh đang hợp mưu.

Được cái Tề Diệc cũng không ngốc, hắn truy hỏi đám tùy tùng tường tận việc hắn say rượu hôm đó, tra ra Tề Linh đã hạ mông hắn được vào rượu của hắn, quân y soát thấy trong chần, nhưng không dám báo Tề Diệc.

Lúc bấy giờ Tề Diệc phẫn nộ, hắn dẫn quân về tới Nhạc Đô, gọi Tề Linh ra chất vấn. Khởi đầu Tề Linh vờ như không biết, cuối cùng bị Tề Diệc gặng hỏi đến phát cáu, ngoan độc phản, “Đúng vậy! Ta muốn Viên Liệt chết đấy! Ai bảo hắn cứ bức Tịch Ly không tha! Chết là đáng!”

Tề Diệc chợt thấy cả người phát lạnh, nhìn kỹ Tề Linh như thể không nhận ra nàng, lúc này mới phát hiện, muội muội đơn thuần động lòng người kia từ lâu đã không còn. Tề Linh ở trước mặt, đôi mắt chỉ có điên cuồng và hận ý, một đôi mắt đáng sợ biết đường nào? Ai đã biến muội muội hắn thành như thế, là ai?

...

Viên Liệt chết rồi sao? Đương nhiên không phải, đây là lời Viên Cảnh nói nhằm tranh công trước Viên Lạc lúc chạy bỏ nhào về.

Mà Viên Lạc bắt chắp Viên Liệt có thực sự chết hay không, phong tỏa toàn bộ tin tức, bô cáo tin Viên Liệt chết, nhờ đó kể vị, cử đại quốc tang.

Hiện tại ở Nam quốc, tình hình mỗi lúc một nguy cấp.

Tính mệnh Viên Liệt treo lơ lửng, thương thể trầm trọng, tuy Hạ Vũ đã trị tốt vết thương của hắn, nhưng tình trạng vẫn bất ổn như cũ, thân thể kỳ thực chỉ là thứ yếu, chủ yếu là những tích tụ trong lòng Viên Liệt. Nằm trên giường, nhưng trước mắt hắn là biểu tình của Tương Vân trước lúc chết, hình ảnh Viên Cảnh đưa đao lên cho hắn, nét tươi cười trên mặt Viên Lạc khi gọi hắn là đại ca, còn có lời sau cùng của Man vương_ Vĩnh viễn mất đi sở ái, chết không nhắm mắt.

Viên Liệt suy nghĩ thật lâu thật lâu, lâu đến mức Tịch Ly đứng bên cạnh hắn tự lúc nào, hắn cũng không hay biết.

“Ta phải rời đi một thời gian, ngươi hãy tìm nơi ẩn thân.” Tịch Ly bỗng đứng lên tiếng.

Viên Liệt vẫn chưa thể nói chuyện, đôi mắt cổ truyền đạt đến đau rát, hắn rướn tay, bắt được tay Tịch Ly... Nắm thật chặt, Tịch Ly chẳng biết làm sao để buông ra.

Trong mắt Viên Liệt có rất nhiều lời muốn nói, tỷ như nói không muốn, lo âu, bất lực...

Tịch Ly đưa tay, nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, “Ngươi phải hồi phục nhanh một chút.”

Viên Liệt vẫn tuyệt không buông tay, trong ngữ khí bình đạm của Tịch Ly, ẩn chứa sự phẫn nộ mà hắn chưa từng trải nghiệm.

Tịch Ly tiến đến, ghé vào tai hắn trầm giọng nói, “Người ta bảo kẻ đã kinh qua sinh tử, sẽ có những quan điểm khác xưa, trong thời gian ngươi dưỡng thương, hãy hảo hảo suy nghĩ một chút. Vì ta mà từ bỏ giang sơn, rốt cuộc có đáng giá hay không...Ta thay ngươi trông coi giang sơn của ngươi trước, thuận thể báo thù cho Tương Vân.”

Nói đoạn, Tịch Ly định đứng dậy đi, nhưng Viên Liệt vẫn nắm lấy tay hắn, không cho đi, tựa như muốn nói mà lại nói không nên lời. Chỉ có thể nhìn Tịch Ly nhẹ nhàng gạt tay hắn ra, xoay người bỏ đi.

Viên Liệt nhìn theo bóng lưng của hắn, lòng tràn đầy luyến tiếc...

Nhất thời trong nháy mắt, bỗng nhiên hắn ngộ ra, nguyên lai thứ gọi là số mệnh chính là đã biết nhưng vẫn không làm. Nếu trước đây hắn tin lời Tịch Ly, sớm phòng bị Viên Lạc, hiện tại kết cục sẽ không như vậy. Nếu hắn chú ý đến dã tâm và sự bất mãn của Viên Lạc sớm hơn một chút, hiện tại phải chăng sẽ không đến nước này?

Dẫu biết vẫn chẳng làm, cuối cùng kết quả cũng hoài công.

Viên Liệt chậm rãi nhắm mắt lại, Tịch Ly đi, hắn không thể không đi, nhưng biết đâu đợi đến ngày đoàn tụ, sẽ lại có thêm một lần hối tiếc? Tịch Ly muốn đi trả thù, hắn còn lạ gì đối phương sẽ trả thù Viên Lạc rất cực đoan, dùng lối trả thù không màng hy sinh bản thân để thực hiện, vì bằng hữu đã mất, và cũng vì hạnh phúc chỉ ở cách bọn họ một bước.

...

Ba ngày sau, Tịch Ly đơn độc cùng Tiêu Lạc và vài tâm phúc khởi hành trở về Nhạc Đô.

Trước khi đi, Tịch Ly viết một phong thư gửi đến các phiên vương tại nam Man.

Những kẻ này vốn chẳng hề tín nhiệm nhau, lại thêm trời sinh tính đa nghi, bị Tịch Ly bịa đặt gây xích mích, khơi mào nội chiến, dĩ nhiên... Mục tiêu phần lớn là mở rộng địa bàn, củng cố vương vị của bản thân.

Dân chúng Man quốc thấy thế bỏ chạy đến Nam Quốc, đều được thu nhận, an bài ở các vùng lân cận. Thế lực của Tô Mẫn nhờ đó mà mở rộng thêm một bước, trở thành lá chắn lớn nhất tại phía Nam.

Tịch Ly giao địa đồ lại cho Tô Mẫn, bảo nàng phân phó người khai thông địa đạo, thuận thể đem Viên Liệt lẫn tàn quân Viên gia quân giấu cả vào địa đạo, bảo tồn lực lượng.

Tô Mẫn nán ná hỏi Tịch Ly, “Ngươi tin tưởng ta vậy sao? Biết đâu ta sẽ thừa cơ sát hại Viên Liệt đấy.”

Tịch Ly chỉ cười cười, “Người sẽ không.”

Nói đoạn, cùng Tiêu Lạc ly khai.

Hạ Vũ đưa Viên Liệt đến một nơi hoàn toàn tách biệt, chuyên tâm chữa trị.

Kể từ hôm Tịch Ly từ giã thì không còn gặp mặt nữa, Viên Liệt cũng chẳng hề lên tiếng.

Hạ Vũ nói với hắn, “Tịch Ly đi rồi.”

Mí mắt Viên Liệt khẽ động, nhưng cũng không trả lời.

Hạ Vũ thì chăm cho hắn, thấy biểu hiện của hắn, liền an ủi, “Nghĩ đến hắn thì mau chóng bình phục, rồi đi cứu hắn về đây, ta chưa từng thấy hắn tức giận như thế, nhất định sẽ làm nên một trận đại náo.”

Viên Liệt bỗng chậm rãi mở mắt, hé miệng, nói với giọng khàn khàn hầu như chẳng mấy rõ ràng, “Tất nhiên phải nhanh... Bằng không hắn là hắn sẽ khiến cả thiên hạ long trời lở đất.”

...

Thời điểm này, khắp thiên hạ đều biết sau trận chiến ở Nam Quốc, Man Quốc diệt vong, Viên Liệt cũng tử trận sa trường. Nhưng vẫn có tin đồn lan truyền rất nhanh, nhiều người bảo Viên Liệt đã chết vì bị ám toán, mà kẻ hạ sát, đích thị là Viên Lạc hiện tại sắp đăng cơ.

Tình huống bấy giờ của Viên Lạc cũng tương đối khó khăn, tuy hắn là đương kim hoàng đế, nhưng binh quyền trên tay cực nhỏ.

Binh mã thuộc về Viên Lạc chỉ e chẳng được đến mười vạn, đã thế còn là một đám ô hợp chưa từng chinh chiến. Hầu như toàn bộ binh mã hiện hữu đều thuộc về Viên Liệt, phần còn lại là của Tề Diệc và Tiêu Lạc. Hiện tại Viên Liệt vừa mất, toàn bộ lực lượng sót lại của Viên gia quân tự khắc gom vào tay Tề Diệc.

Mặt khác, trong những lời đồn đãi còn có một lập luận được rất nhiều người tin tưởng — Viên Liệt vẫn chưa chết!

Trước đó Tề Diệc bị Tề Linh hạ được cướp binh phù, ngăn trở việc cứu viện. Hắn phần nộ đến mức suýt nữa giết Tề Linh rồi khởi binh tạo phản, song thư tín Tịch Ly gửi đã ngăn hắn lại.

Tề Diệc dựa theo phân phó của Tịch Ly, cho toàn bộ tướng mã đóng quân hòa nhã tại Hoàng lăng lân cận, tình thế như hàm ý đang bao vây chặt chẽ... Bách tính toàn thành kinh hãi, xét thấy đại chiến sắp tới.

Mặt khác, trong thư của Tịch Ly còn liệt kê một chuỗi danh sách, bảo Tề Diệc _Sát!

Tề Diệc xem qua, tất cả đều là những tham quan có thế lực lớn nhất dưới trướng Trần Tĩnh trước đây.

Cơn thịnh nộ của Tề Diệc đã tìm được chỗ để trút, lập tức hạ lệnh ám sát toàn bộ những quan viên đó.

Nhất thời, bầu không khí tại Nhạc Đô cực khẩn trương, mấy ngày nay Viên Lạc cũng ngủ không yên. Sau khi Viên Cảnh chạy về phục mệnh, Viên Lạc vì muốn gạt bỏ hết toàn bộ trách nhiệm, đã từng động tâm giết hắn. Bất quá nghĩ lại thấy hắn còn hữu dụng, bèn phái hắn trốn khỏi nước một thời gian, chờ cho sóng yên gió lặng hẵng trở về.

Chưa kể, Viên Lạc cũng thật sự có chút năng lực, chỉ trong thời gian ngắn đã ổn định được cả một phe cánh lớn trong triều.

Tuy nhiên có một việc khiến Viên Lạc ưu phiền, những quan viên bị ám sát vốn mang thế lực khổng lồ, bọn chúng vừa chết, vây cánh dưới trướng triệt để tan rã, gây tổn thất thảm trọng cho Viên Lạc. Nói cách khác, lực lượng của hắn lẽ ra trên cơ Tề Diệc một chút, có thể nuốt sống Tề Diệc trước khi Tịch Ly trở về. Nhưng hiện tại chỉ ở mức cân bằng, thậm chí hắn còn nghiêng vào tình thế xấu, việc nội chính trong triều vẫn do Quý Tư nắm giữ.

Một khi Tịch Ly trở về, trong tay hắn lại có tàn dư của Viên Liệt... Tiêu Lạc thì làm chủ đại quyền phía Đông Nam. Về phần Nam biên, Nam Quốc chính là hậu thuẫn của Tịch Ly, hơn nữa binh mã toàn phương Bắc đều của Tề Diệc. Vậy bản thân hắn chẳng phải là một hoàng đế trên danh nghĩa hoàn toàn không có thực quyền sao?

Quý Tư cũng nhận được thư của Tịch Ly, hẩn vốn thông minh, biết Viên Liệt chuyển này đường hổ vi hoạn[112] bị ám toán, phi thường lấy làm bất mãn.

Viên Lạc tả tư hữu tướng[113], phái người lần đến phủ Tướng gia của Tịch Ly, nhưng phát hiện đến một con chó cũng không còn. Nguyên lai Tước Vĩ vừa hay tin chiến cục, trước nhất liền giải tán mọi người, sau đó bản thân chạy mất tăm. Tước Vĩ biết tổng trong lòng, xét thái độ của Ân Tịch Ly, phỏng chừng tiểu tử Viên Liệt không chết cũng mất nửa cái mạng, lúc này tiểu Ân tử trở lại là để tận tâm đập chết Viên Lạc, hẩn nên nhanh một chút lánh đi, nhằm khỏi bị vạ lây. Bình thường Ân Tịch Ly lòng bông lang bang đã đủ đem cả đám người đùa bỡn trong tay, hiện tại đằng đằng sát khí trở về lẽ nào còn không quấy cho long trời lở đất?! Tuổi tác hẩn đã cao, vẫn nên bớt nhiều sự mà vác hành trang hướng phía Nam tìm Viên Liệt.

Khoảng nửa tháng sau, Tịch Ly mang binh mã của Tiêu Lạc về tới, Viên Lạc đích thân ra nghênh đón.

Tịch Ly không đi thẳng vào thành, trước tiên đến đại doanh của Tề Diệc ở ngoại thành, an bài sẵn một lượt, nhờ Tề Diệc làm theo phân phó của hẩn. Tiêu Lạc cũng lệnh cho Đặng Tử Minh đến vùng duyên hải Đông nam bố trí binh lực, bí mật hành sự.

Tịch Ly để Viên Lạc đợi rã họng ở đại môn nửa ngày, mới tàn tàn xuất hiện.

Liều lĩnh ở chỗ Tịch Ly đi một mình, hoàn toàn không mang theo Tiêu Lạc và Tề Diệc.

Viên Lạc nhú mày, Ân Tịch Ly có ý đồ gì?!

Viên Lạc sai người triệu kiến Tiêu Lạc và Tề Diệc, cả hai lại nói hiện tình thế đang khẩn trương, rồi tại ngoại bất tuân Hoàng mệnh, công nhiên kháng chỉ.

Viên Lạc tất bực bội trong lòng, nhưng không có biện pháp, hẩn không nắm được hai người kia! Tịch Ly đích thị tiên hạ thủ vi cường, hai người kia ở ngoài Nhạc Đô giám sát, nói không chừng chỉ cần hẩn gây bất lợi cho Tịch Ly thì ngày kế sẽ vong quốc ngay. Tịch Ly muốn gì đây?

Nghiêm nhiên, giáp mặt nhau, vẫn không thể thiếu một màn hư tình giả ý, Viên Cảnh đã trốn mất dạng, mấy tên ảnh vệ phóng ám tiễn cũng tự sát rồi, người chết không thể đối chứng. Chẳng ai nói Viên Lạc là đầu phạm được, vả lại hẩn còn là thân đệ của Viên Liệt, trước khi đi Viên Liệt có để chiếu thư, vì vậy việc Viên Lạc đăng cơ là bất khả dĩ nghị.

Viên Lạc khóc thầm một trận, tất nhiên khóc cho thân đại ca Viên Liệt của hẩn.

Tuyệt không ngờ Tịch Ly nhìn hẩn một cái, khoát tay chặn lại, “Khóc cái gì, Viên Liệt còn chưa chết đâu.”

“Cái gì?” Viên Lạc thất kinh, ngẩng đầu nhìn Tịch Ly, “Đại ca chưa chết?”

Tịch Ly mỉm cười, “Người thất vọng?”

“Ách... Không phải thế, nếu đại ca chưa chết vì sao không trở về Nhạc Đô?” Viên Lạc truy hỏi, “Còn nữa a, có sao trước đó Tịch Ly lại truyền tin về bảo đại ca đã chết?”

Tịch Ly chăm chú nhìn Viên Lạc một hồi, trầm giọng nói, “Đã chết thật, ta đùa với người thôi.”

Một câu ấy, khiến Viên Lạc sững sờ tại trận... Rốt cuộc Viên Liệt đã chết hay chưa chết? Nếu không chết, vì sao Tịch Ly phải trở về một mình? Mà nếu thật sự đã chết, có sao Tịch Ly chẳng hề khổ sở lấy một chút?

“Không phải trước khi đi chính Viên Liệt đã nói, nếu hẩn không thể quay về Nhạc Đô thì cho người đăng cơ làm Hoàng đế sao? Nên người cứ chiếu theo lời hẩn mà làm đi.” Tịch Ly nói xong, chấp tay với Viên Lạc, “Ta còn phải về Tướng gia phủ xử lý nhiều việc, Hoàng thượng... Thông thả mà chuẩn bị đăng cơ.” Nói đoạn, phát tay bỏ đi.

“Ách...” Viên Lạc chịu đả kích trở tay không kịp.

“Đúng rồi!”

Đi tới cửa, Ân Tịch Ly dường như chợt nhớ đến điều gì, quay đầu lại nói, “Viên Liệt vô ý giết Tương Vân, trước khi chết Man vương đã nguyện rửa Viên gia người vĩnh viễn mất đi sở ái, chết không nhắm mắt. Còn trù Viên gia đoạn tử tuyệt tôn. Ta có hỏi qua, Nam man chú thuật hàng đầu thập phần cao siêu, lời nguyện phải được hóa giải trong vòng một tháng, bằng không tất sẽ ứng nghiệm. Hoàng thượng nên mau chóng sắc

phong Linh nhi làm hoàng hậu, đồng thời lấy thêm khoảng mười mấy hai mươi phi tử, sinh thêm tầm mười mấy hai mươi nhi tử, có thể mới phá được lời nguyền.”

“Đây...” Viên Lạc cười gượng vài tiếng, “Chẳng qua là lời xàm ngôn của bọn Man tộc thôi, cần gì để ý thái quá chứ?”

“Thế sao được!” Tịch Ly lắc đầu, “Độc chú của Man vương là hạ trước khi chết, tử chú đâu phải trò đùa, cần dùng hỷ sự dồn dập, đồng thời nên nắm chắc việc sinh hài tử! Nếu năm nay sinh không được, chỉ sợ sẽ tổn hại đến căn cơ của nước nhà, chắc hoàng thượng cũng không muốn Hoàng vị bất ổn a?” Vừa nói, Tịch Ly vừa bấm tay tính toán, “Hoàng thượng, xin lấy đại cục làm trọng, cũng đừng trở thành tội nhân của Viên gia.”

Tịch Ly cố tình nhấn mạnh hai chữ “tội nhân” thêm một chút, thần sắc trên mặt Viên Lạc biến hóa, có vẻ như phi thường hổ thẹn.

Tịch Ly ngẫm nghĩ một chút, lại nói, “Phải rồi, thuận thể phiến Hoàng thượng tìm giúp ta vài vị mỹ nhân.”

“Cái gì?” Viên Lạc sững sốt.

“Nga, phỏng chừng Man vương đã nguyện rửa đến cả Ân gia ta, nên ta cũng cần bồi đắp bằng hỷ sự.” Nói đoạn, cất bước đi ra.

Viên Lạc sững sờ tại trận, Quý Tư bên cạnh mị cả đầu nhìn theo Tịch Ly đang rời khỏi...Tiểu tử Tịch Ly này, muốn làm cái gì đây?

Tịch Ly rời hoàng cung, đảo mắt thấy Tề Linh từ xa chạy tới.

“Ân đại ca...” Tề Linh tiến đến trước mặt Tịch Ly.

“Linh nhi, sao ngươi lại đại đột như vậy?” Tịch Ly lắc đầu thất vọng.

“Ta? Ta làm sao chứ?” Tề Linh mở to hai mắt nhìn Tịch Ly, “Chẳng phải ngươi đã tự do rồi ư? Viên Liệt đâu còn khi dễ ngươi được nữa.”

Ân Tịch Ly cười khở lắc đầu, “Ngươi bị Viên Lạc lừa.”

Tề Linh tức thời sững sốt, “Cái gì?”

“Ngươi không tin sao? Ngươi vẫn phải gả cho Viên Lạc, sau này chúng ta sẽ không gặp nhau nữa.” Tịch Ly nói rõ ràng từng câu từng chữ.

“Cái gì?” Tề Linh không thể tin được, “Tại sao, Viên Lạc đồng ý để chúng ta được ở bên nhau rồi...”

Tịch Ly thở dài, “Hiện tại sai lầm đã đúc kết, Tề Diệc đoạn tuyệt tình nghĩa huynh muội với ngươi, hoàng vị đã bị Viên Lạc đoạt mất, Viên Liệt cũng không còn... Chỉ có mỗi mình ngươi, sau này ngươi nên bảo trọng.” Nói xong, xoay người bỏ đi.

“Chờ một chút!” Tề Linh đuổi theo níu Tịch Ly lại, “Ngươi hãy nói rõ, vì sao chúng ta không thể gặp mặt nhau?”

Tịch Ly quay đầu lại, nhìn Tề Linh, chậm rãi nói, “Bởi vì ta thật tâm thích Viên Liệt.”

Tề Linh ngơ ngàng.

Tịch Ly nhân lúc Tề Linh ngây người mà phất áo bỏ đi. Hiện tại Nhạc Đô sắp vào đông, thời tiết trở lạnh. Tịch Ly một mình bước lên phía trước, thần sắc trên mặt còn lạnh hơn cả gió bắc đầu đông, trong chuyện này, Viên Lạc cũng thế, Tề Linh cũng thế, cứ bảo yêu đến phát rồ, nhưng kỳ thực kẻ nào cũng viển vông! Viên Lạc muốn Hoàng vị muốn quyền lực, lại thêm ganh ghét Viên Liệt. Tề Linh cũng vì ham muốn cá nhân không màng thương tổn đến những người chí thân, nhưng đều lấy Ân Tịch Ly hấn để ngụ biện. Vậy nên, hãy xem sắp tới ai điên hơn ai, tóm lại chuyện này hấn tuyệt đối sẽ không nương tay!

91. Chương 91: Trống Trãi Tịch Liêu

Những ngày sau khi đăng cơ của Viên Lạc cũng không thuận lợi lắm, bởi luôn có kẻ tìm hấn gây phiền phức.

Đồng thời, hấn muốn cử hành đại hôn cùng Tề Linh.

Đại hôn với Tề Linh có rất nhiều lợi ích, thứ nhất nắm vững được triều chính, chặn miệng quần thần. Thứ nhì có thể kiềm chế Tề Diệc. Hiện tại Viên Lạc sợ nhất là trong cơn giận dữ Tề Diệc muốn lấy mạng hấn, nếu hấn thành thân cùng Tề Linh thì dù sao cũng là muội phụ của Tề Diệc...Tề Diệc giết hấn chẳng khác nào khiến Tề Linh thủ tiết?

Cân nhắc ngọn ngành trên nhiều phương diện, Viên Lạc vẫn quyết định thú Tề Linh... Còn việc Tịch Ly muốn thành thân, tuyệt đối không thể chấp thuận.

Mặt khác, Tề Linh cũng ngộ ra được chỗ không đúng _ chính vì Viên Lạc thay đổi.

Việc một nữ nhân khờ khạo cho rằng nam nhân vĩnh viễn không cải biến quả thật rất sai lầm, hiện tại Tề Linh đã được ném hậu quả của việc cả tin Viên Lạc.

Hiện tại Viên Lạc đối nàng cực kỳ lãnh đạm, hôn sự của bọn họ sớm được công bố, với các cô nương khác mà nói, gả cho Hoàng đế là thiên đại hỷ sự, nhưng với Tề Linh lại thành chuyện phiền não.

Cuộc nói chuyện cùng Tịch Ly khiến Tề Linh triệt để tỉnh ngộ, nàng phát giác nguyên lai từ đầu chí cuối kẻ xấu xa nhất chính là Viên Lạc, hấn có mục đích rõ ràng, bản thân nàng đã bị lợi dụng tàn nhẫn.

Nhưng chuyện cũng vô pháp cải biến rồi! Nàng chẳng còn đường nào để rút lui, vì nàng hại Viên Liệt chết, Tịch Ly sẽ không tha thứ cho nàng, Tề Diệc cũng không tha thứ cho nàng, những bằng hữu có được trước đây đều bỏ nàng đi, hiện tại bên cạnh nàng, chung quy chỉ còn mỗi Viên Lạc.

Tề Linh lâm trọng bệnh, mặc dù bệnh đến chết đi sống lại, Viên Lạc vẫn không trì hoãn hôn sự, những ngày nàng nằm trên giường, vị đại ca đã từng nâng niu nàng như châu như bảo thể nhưng chẳng hề đến thăm nàng. Trái lại Tịch Ly có tới một lần, tuy nhiên Tề Linh biết...Tất cả đã khác.

Vì thế, Tề Linh khóc tức tưởi một trận, khóc xong, nàng bỗng bừng minh bạch, số phận mình đã cải biến, nếu bản thân không thay đổi thì chỉ ngày càng thống khổ.

Đại hôn nhanh chóng được tiến hành, nhưng dân chúng Nhạc Đô vui sao nổi, bách tính đâu biết gì về Viên Lạc, chỉ lấy làm tiếc cho Viên Liệt bỗng chốc lìa trần...Trông mong vất vả lắm mới có được một vị minh chủ, cứ thế mà mất đi, thật chẳng đáng.

Mấy ngày nay Tịch Ly bận rộn tại tư phủ, Tề Diệc có ghé qua thăm hấn vài lần, nghe đủ lời căn dặn của hấn xong, rốt cuộc nhin không đành hỏi, “Tịch Ly, ngươi còn lưu lại để làm gì?”

Tịch Ly nhìn hấn một chập, “Bảo thù a.”

“Ta thay ngươi xé xác Viên Lạc không được sao?” Tề Diệc nhíu mày.

“Không được.” Tịch Ly kiên quyết lắc đầu, “Nếu Viên Lạc chết thiên hạ sẽ đại loạn, ngươi bảo ta vì tư dự đẩy trăm họ vào cảnh nước sôi lửa bỏng để đời đời kiếp kiếp chịu báo ứng ư.”

“Tóm lại ngươi muốn thế nào thì cứ làm như vậy, ta sẽ bảo hộ ngươi!” Tề Diệc nghiêm nghị nói, “Nhưng ngươi phải cẩn thận một chút, ta thấy Viên Lạc sẽ gây bất lợi cho ngươi.”

“Ân...” Tịch Ly chống cằm nhìn quẻ tượng trước mắt, “Đúng rồi, nói ngươi biết một việc thú vị, tính ra ta sẽ có nhi tử.”

“Khục khục...” Tề Diệc bỗng chốc ho khùng khục, nhìn Tịch Ly, “Ngươi, chắc không dự định thú thê sinh tử thật chứ?”

“Không nghĩ đến chuyện đó a.” Tịch Ly lắc đầu, “Ta tính mãi từ hôm qua đến giờ, không thể đoán sai, vậy nhi tử này từ đâu ra?”

“Ta đây thì sao?” Tề Diệc chột chột Ân Tịch Ly, “Ta có nhi tử không?”

Tịch Ly lắc đầu, “Ngươi và Viên Liệt đều không có, nhưng Viên Lạc lại có vài đứa, Tề Linh cũng có hai đứa.” Tịch Ly nhìn Tề Diệc cười, “Ngươi được làm cữu cữu.”

Tề Diệc biến sắc, hiển nhiên chuyện của Tề Linh vẫn còn canh cánh trong lòng.

“Bỏ đi...Đừng trách Tề Linh nữa.” Tịch Ly khuyên nhủ.

“Không được!” Hai hàng lông mày Tề Diệc cau lại ra vẻ phẫn nộ, “Nếu ngươi không ngăn cản, ta đã một đao chém chết nó rồi!”

“Ngươi đừng kích động như thế!” Tịch Ly lắc đầu thở dài, “Tề Linh nhỏ tuổi không hiểu chuyện, số nàng thọ cũng chẳng bao lâu, hơn nữa lại gian khổ cả đời, ngươi tha thứ cho nàng đi, dù gì nàng vẫn là thân muội có quan hệ đặc biệt với ngươi.”

“Ta...” Tề Diệc vẫn cầm phần, “Nó muốn sát hại Viên Liệt, còn gạt ta phá hỏng quân cơ khiến Viên gia quân thương vong thảm trọng, ta làm thế nào để tha thứ cho nó đây?”

Tịch Ly lắc đầu bỏ cuộc, “Ai, ngươi tự mình suy xét đi, ta cũng không ép ngươi.”

“Tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?” Tề Diệc hỏi.

“Rất đơn giản!” Tịch Ly ngồi thẳng dậy cười, “Cái gì Viên Lạc muốn chúng ta làm, chúng ta tuyệt đối không làm, cái gì Viên Lạc không muốn chúng ta làm, chúng ta kiên quyết làm! Hảo sự của Viên Lạc ta phá! Việc bất lợi cho Viên Lạc ta sẽ xúc tiến thêm vào, thế thôi!”

Tề Diệc cười khổ, “Nghĩa là quấy phá hấn a?”

“Không sai!” Tịch Ly cười cười, “Một năm này, không để hấn hưởng qua ngày lành!”

...

Kể từ đó, mỗi ngày của Viên Lạc quả thực trở nên bất hảo.

Điều động binh mã thì binh mã luôn bất động, Tịch Ly lúc nào cũng gây phiền phức cho hấn, điều phối quân thần đầy gian nan, những kẻ nghe theo hấn, chẳng được bao lâu liền bị vạch trần tham ô phi pháp. Còn những ai không tham những phạm pháp thì lại không theo hấn, vì mọi người rất bất bình với việc hấn sát hại Viên Liệt, vong ân phụ nghĩa không màng thủ túc tình thân.

Thoát cái cả thiên hạ đều biết Viên Lạc ngầm ngầm giết Viên Liệt, nên chẳng hề coi vị Hoàng đế này ra gì.

Viên Lạc làm Hoàng đế ngày nào thì trắc trở ngày ấy, tâm trạng ưu phiền cực độ.

Ngày đại hôn với Tề Linh, Viên Lạc không hề trở về phòng, Tề Linh cô đơn trơ trọi trong tiểu viện, nào có viễn cảnh mọi người sống vui vẻ mãn nguyện bên nhau như đã tưởng, lẽ ra nguyên bản còn được đại ca để mắt đến, còn có phụ mẫu trò chuyện với nàng, hiện tại cái gì cũng không có...

Tề Linh bỗng dưng phát hoảng, lẽ nào từ nay về sau, nàng hoàn toàn trắng tay?!

Tề Linh càng nghĩ càng sợ, chỉ muốn xuất cung, nhưng thân là hoàng hậu, sao có thể nói đi là đi được?! Nàng phái người tìm đến Viên Lạc mà Viên Lạc vẫn không đến, một lần cũng không.

Tề Linh ở trong cung được mười ngày, chịu hết xiết, âm ỉ đòi ra ngoài.

Nha hoàn nói, Viên Lạc để lại khẩu dụ không được xuất cung, nhưng có thể viết thư mời thân nhân đến thăm viếng.

Tề Linh vừa nhắc bút liền khóc òa, ai sẽ đến thăm mình đây? Phụ mẫu sao?

Tề Linh không muốn gặp phụ mẫu, vốn dĩ lão Vương gia và Vương phi rất thỏa mãn với hôn sự của nàng, nhưng bỗng nhiên Viên Liệt chết, lại nghe đồn do Viên Lạc sát hại... Hai vị lão nhân đâm ra có thành kiến với nữ tử (con rể). Mặt khác, Tề Linh sợ bản thân gặp phụ mẫu thì sẽ khóc lóc.

Tề Diệc ư? Vị thân đại ca luôn thương yêu nàng nhất?

Tề Linh biết rõ, Tề Diệc đã không còn thương nàng nữa rồi, thậm chí còn ghét bỏ nàng.

Cổ đề bút nhiều lần, kết cục đành buông bút xuống, Tề Linh lặng lẽ đứng trong viện, âm thầm lau nước mắt.

Lúc bấy giờ, bên ngoài đột nhiên vào bão, có người đến thăm Hoàng hậu, hỏi nàng muốn gặp hay không.

“Gặp!” Tề Linh vội vàng đáp ứng, rồi mới dè dặt hỏi một câu, “Ai tới thăm ta vậy?”

“Là Ân tướng.”

Câu trả lời này khiến đôi mắt Tề Linh càng đỏ thêm.

Tịch Ly tiến vào viện, bắt gặp hình ảnh Tề Linh lấy tay áo vội vã chấm mắt, bất đắc dĩ thở dài, cầm thực hạp đến bên nàng, “Khóc cái gì?”

“Ta nghĩ từ giờ các người không còn để ý tới ta nữa.” Tề Linh vừa khóc thút thít vừa nói.

Nàng khiến Tịch Ly phải bật cười, “Người đường đường là Hoàng hậu a, sao còn học theo người ta khóc nháo?”

“Ta không muốn...Ta không muốn làm hoàng hậu đâu.” Tề Linh khóc càng thương tâm, dốc hết hối hận lẫn ủy khuất mấy ngày nay ra mà khóc, nhưng nàng biết có khóc cũng vô dụng, Viên Liệt sẽ không sống lại, Tịch Ly sẽ không tha thứ cho nàng.

Ân Tịch Ly tối kỵ phải nhìn nữ nhân khóc, thấy Tề Linh thương tâm như thế cũng hiểu nàng hoàn toàn không cố tình, chẳng qua là có chút đơn thuần nên bị kẻ khác lợi dụng, có chút ích kỷ... Mà nói tới ái tình thì ai lại không ích kỷ?

Tiếc rằng Tịch Ly vô pháp bảo với Tề Linh rằng Viên Liệt căn bản vẫn chưa chết, cũng không thể an ủi nàng, chỉ biết ngồi bên nàng, nhìn nàng khóc.

Giữa lúc Tề Linh say sưa khóc, ở ngoài có tiếng truyền vào_Viên Lạc đã tới.

Sắc mặt Tề Linh trầm xuống, hiển nhiên Tịch Ly biết rõ mấy ngày nay Viên Lạc bỏ mặc Tề Linh không hề đến thăm nàng, với tính tình của Tề Linh, hiện tại nhất định là hận Viên Lạc chết đi được.

Trước khi Viên Lạc vào tới, Tịch Ly sắp lại, nói đôi lời vào tai Tề Linh.

Tề Linh ngăn người, Tịch Ly đã nói với nàng rằng, “Chốc nữa phải vui vẻ, phải vâng lời, không được đối đầu cùng Viên Lạc.”

Tề Linh thoáng do dự, Tịch Ly đưa tay giúp nàng lau nước mắt, “Đều vì lợi ích của người.”

Tề Linh gạt đầu, lau thật khô mặt, ngồi cách ra một chút, Tịch Ly châm trà cho nàng.

Viên Lạc tiến tới từ đằng sau, trông thấy Tịch Ly ngồi cùng Tề Linh, dường như đang trò chuyện với nhau rất vui.

“Tịch Ly, người cũng tới sao?” Viên Lạc bước qua ngồi xuống, nhưng chẳng hề có vẻ đến thăm Tề Linh, mà là đến để tìm Tịch Ly.

Nguyên lai mấy ngày nay Tịch Ly luôn trốn trong phủ xin nghỉ thượng triều, lâu lắm rồi Viên Lạc không gặp được hắn, Viên Lạc phỏng đoán, Tịch Ly rất dễ mủi lòng, với tình huống hiện thời của Tề Linh e rằng chỉ có Tịch Ly đến thăm nàng, quả nhiên hắn ở nơi đây.

Tuy Tề Linh vừa mang hận ý vừa phẫn nộ, nhưng nàng nhớ rõ lời Tịch Ly, đứng dậy, mẫu mực rót chén trà cho Viên Lạc, “Hoàng thượng dùng trà.”

Viên Lạc có chút bất ngờ, lấy tính tình của Tề Linh, giận đến thế cư nhiên còn khách khí được sao? Xem ra Tịch Ly cũng dạy nàng không ít.

“Linh nhi, dạo gần đây nhàn rồi a?” Viên Lạc khách khách khí khí hỏi Tề Linh, cứ như thể chưa từng phát sinh bất kỳ khúc mắc gì.

“Nhàn a.” Tề Linh gạt đầu.

“Ta muốn kiến tạo một dinh thự phía sau núi, còn nhớ những điều ta đã nói với người lúc trước không?” Viên Lạc hỏi với giọng pha lẫn tiếu ý.

Tề Linh thoáng chốc ngỡ ngàng...Viên Lạc đã từng hứa hẹn, chẳng phải sẽ kiến tạo một khu dinh viện để sống chung đó sao? Là thật ư!

Tịch Ly trông thấy biểu hiện của Tề Linh, trầm lắng đầu_Thú thật nha đầu Tề Linh này dù đáng thương, nhưng không đáng đồng tình mấy. Số nữ tử nên được cảm thông trên thế gian này nhiều lắm, có kẻ thân nhân ly tán vô pháp mưu sinh phải lưu lạc chốn phong trần, có kẻ lại nhọc nhằn vì kế sinh nhai, cũng có những người gửi gắm niềm mơ ước mà hoang phế cả đời, tuổi thanh xuân phí hoài vô ích.

Nhưng Tề Linh thì khác, nàng xuất thân danh môn tướng mạo tuyệt trần...Chắc có lẽ từ nhỏ nghìn vạn sủng ái dồn cả vào thân, nên Tề Linh quá mức ích kỷ.

Nàng thương tâm tuyệt không phải vì cái chết của Viên Liệt, mà vì chẳng còn ai yêu thương nàng. Hay nói cách khác, nếu giết Viên Liệt có thể khiến mọi người yêu thương nàng lần nữa, nàng sẽ làm như cũ không chút do dự.

Viên Lạc và Tề Linh hồ hởi thảo luận cách kiến tạo viện tử, nói đến thật cao hứng.

Tịch Ly ngồi một bên lắng nghe, cảm khái_Viên Lạc cũng vậy, Tề Linh cũng thế, vì tình cảm mà nỗ lực rất nhiều, còn hơn cả Tương Vân lẫn Viên Liệt...Nhưng cảm nhận chung về cái kiểu say mê này của bọn họ, rất ích kỷ!

Vừa hỏi Tề Linh, Viên Lạc vừa thăm dò quan điểm của Tịch Ly.

Tịch Ly khẽ nhún vai, ý bảo không liên quan đến mình, rồi để thực hạp lại, nhấn với Tề Linh rằng mẫu thân nàng nhờ đem tới, đoạn cáo từ ly khai.

“Ai, Tịch Ly, chờ một chút, Trẫm đi cùng người.” Viên Lạc hấp tấp đứng lên, vội vã từ biệt Tề Linh, rời khỏi đại viện.

Trong nháy mắt, viện tử lại trở nên vắng lặng.

Tề Linh ngồi đó ngơ ngác, nhìn thực hạp trên bàn.

Sau một hồi lâu, nàng đứng lên, chợt thấy bên bàn có một cuốn bản vẽ, hẳn là Viên Lạc đã đánh rơi, bản vẽ trang viên sao? Tề Linh cẩn thận nhặt lên, mở ra xem. Nhất định phải đại hưng thổ mộc (xây dựng hoành tráng) mới kiến tạo được một dinh viện xa hoa, Tề Linh lấy làm hoan hỉ. Nếu có thể ở đó quanh năm, cùng Tịch Ly, đại ca, chờ đến lúc có thêm nhiều người nữa, mỗi ngày náo náo nhiệt nhiệt tâm tâm đắc đắc, tốt lắm thay!

Tiếp tục mở bản vẽ, thẳng đến cuối, tay Tề Linh khựng lại.

Một lúc sau, nàng đóng bản vẽ, để sang một bên, ngẫm nghĩ đôi chút rồi quăng xuống đất, kết cục, Tề Linh đứng bật dậy, dốc sức lật bàn, nhưng bàn đá quá nặng, đẩy bao nhiêu lần cũng bất động.

Tề Linh ngồi xuống ghé ngang mặt nhìn trời, cảm thấy lòng trống trải lạc lõng, đau đớn, đủ mọi xúc cảm hòa trộn với nhau thành thứ dư vị chất chứa.

Tề Linh sống đến giờ, lần đầu tiên mới nếm trải cảm giác ấy, so với khi Viên Liệt độc chiếm Tịch Ly, khi biết Tịch Ly thật lòng thích Viên Liệt còn khổ sở gấp bội. Phần cuối bản vẽ có đề bút, tọa viện mà Viên Lạc muốn dựng, tên gọi Tịch Viên...

92. Chương 92: Lay Lắt Hơi Tàn

Viên Lạc đuổi tới, tính nhờ Tịch Ly xem bản vẽ, nhưng lục lọi trên người lại phát hiện bản vẽ đã mất, thoáng bực bội, lẽ nào vừa rồi chạy vội quá nên đánh rơi.

Mất thấy Tịch Ly bỏ đi một mình chẳng đoái hoài đến hẳn, Viên Lạc đành gọi thái giám đem đến một bản vẽ khác, rồi hốt hải cầm bản vẽ đuổi theo Tịch Ly, mở ra cho hắn xem, hỏi hắn, “Có thích không?”

Tịch Ly khó hiểu hỏi, “Đây là cái gì?”

“Ta chuẩn bị kiến tạo một trang viên phía sau núi.” Viên Lạc trả lời, “Ta biết người thích an tĩnh, bên trong sẽ có vô số sách và không gian yên lặng.”

Tịch Ly cười khẩy một tiếng, “Hoàng thượng quả là Hoàng thượng, hiện tại thế cục chưa ổn mà đã vội vàng đại hưng thổ mộc sao?”

“Ách, Trẫm không hề có ý đó!” Viên Lạc sốt ruột, “Tịch Ly định cư ngoài cung bất tiện cho chúng ta thương lượng sự vụ, nếu hôm nào muốn tiến cung lưu lại thì trang viên này cũng không tồi!”

“Tịch viên?” Tịch Ly nhìn danh tự, nhin không được bật cười, “Nghĩa là thế nào?”

“Ta hy vọng Tịch Ly có thể đến ở, nên trích một chữ từ tên người.” Viên Lạc thành khẩn nói, “Nếu Tịch Ly không đến, chỉ mình ta ở cũng ứng với tình cảnh.”

“Người có thể tìm một đám kỹ nữ đến sống chung a.” Tịch Ly cười đáp, “Càng hợp bối cảnh hơn.”

“Là ý gì a?” Viên Lạc không hiểu.

Tịch Ly nhếch miệng, “Tịch viên kia nghe cứ như tên kỹ viện, còn không thích hợp để kỹ nữ cư trú sao.” Nói xong, giũ tay áo bỏ đi.

Viên Lạc đứng phía sau, trán nhăn nhúm, tiến lên hai bước, “Tịch Ly có cảm thấy bản thân quá ngông cuồng không? Trẫm dù gì cũng là Hoàng đế.”

“Viên Liệt thế mà chưa từng ở trước mặt ta thốt ra cái từ Trẫm này.” Tịch Ly đảo mắt ném cho Viên Lạc một nụ cười khiêu khích, “Hắn thì muốn tận lực khiến ta quên đi thân phận Hoàng đế của hắn, còn người lại rất sợ kẻ khác không biết người là Hoàng thượng.”

“Thì đã sao?” Viên Lạc đành mặt, “Người chịu hồi triều làm quan, nghĩa là người muốn phò tá Trẫm, hà cớ chi phải gây khó dễ muôn bề?”

“Hoàng thượng cứ việc cách chức quan của thần, cho thần hồi hương làm ruộng a.” Tịch Ly thản nhiên đáp, “Thần thành khẩn ngóng trông từng ngày.”

Sắc mặt Viên Lạc càng thêm khó coi, Tịch Ly cũng đâu thể quá khinh thị hắn.

Nhưng con người là vậy, càng không chiếm được, lại càng ham muốn, Tịch Ly như gần như xa, luôn kiên quyết không để mắt tới Viên Lạc, tình cảm của Viên Lạc đối với hắn thì ngày một sâu nặng, so với dĩ vãng còn tăng gấp bội, nhìn kiểu gì cũng thấy hảo, đích thực ngày nhớ đêm mong.

Thời gian trôi cực nhanh, chớp mắt đã ba tháng.

Tịch Ly vẫn sống qua ngày, toàn tâm phục vụ Viên gia, song vẫn chẳng ngó ngang gì đến Viên Lạc.

Viên Lạc tiếp tục rầm rộ xây dựng Tịch viên của hắn, Tịch Ly không hề liếc mắt.

Trong khoảng thời gian ấy, Viên Lạc phát động một đại đội nhân mã truy tìm tung tích Viên Liệt, nhưng thám tử lùng sục khắp vùng Nam man, kết cục chẳng tìm thấy tăm hơi Viên Liệt. Vả lại theo tin đồn tại địa phương, Viên Liệt xác thực đã chết trong trận chiến với Tương Vân.

Vậy nên Viên Lạc cũng yên tâm phần nào, nhưng chỉ cần một ngày chưa thấy được thi thể Viên Liệt, hắn vẫn chưa hoàn toàn thanh thản.

Tịch Ly nhờ Tiêu Lạc và Tề Diệc cố cầm thêm nhiều thời gian để hỗ trợ Viên Liệt, còn Viên Liệt lúc bấy giờ đang lánh tại một sơn động yên tĩnh dưỡng bệnh cùng Hạ Vũ.

Hạ Vũ đi tìm được liệu hết nửa ngày, phân nửa thời gian còn lại trợ giúp Viên Liệt trị thương.

Viên Liệt thì tập trung nghiên cứu sổ sách và địa đồ Tịch Ly lưu lại cho hắn.

“Tiêu Lạc vừa cho người đưa tin tới, Tịch Ly sống rất ổn, khuyên người không cần lo lắng.” Hạ Vũ nói với Viên Liệt.

“Còn bao lâu nữa ta mới có thể quay về tìm Tịch Ly?” Viên Liệt tiếp tục hỏi vấn đề cố hữu thường nhật.

“Người đã khôi phục rất nhanh, nhưng vẫn chưa thể khấn trương, phải đợi thêm khoảng tám tháng nữa.” Hạ Vũ cẩn thận đưa chén thuốc qua cho hắn.

Viên Liệt uống một ngụm, nhíu mày, “Uống chẳng thấy đáng gì cả.”

“Độc kia rất lợi hại, các giác quan của người sẽ lần lượt phục hồi, nhưng chắc sẽ có một vài giác quan cả đời vô pháp khôi phục.” Hạ Vũ áy náy bảo hắn.

“Không hề gì...” Viên Liệt chỉ tay vào đầu, “Còn nhớ được Tịch Ly là đủ rồi.”

Hạ Vũ bật cười, “Tịch Ly dễ dụ lắm, nếu người trực tiếp nói những lời này với hắn, hắn sẽ rất vui.”

“Hắn mà dễ dụ?” Viên Liệt cười khanh khách, “Chẳng phải hắn tinh ranh nhất sao?”

“Ngoài mặt thôi.” Hạ Vũ lắc đầu, “Thực chất ai cũng thích nghe hoa ngôn xảo ngữ, tiếc là có mấy người bình thường miệng luôn thủ sẵn lời ngon tiếng ngọt, luôn hào phóng với lưu oanh quá khách[114], nhưng đối với kẻ toàn tâm toàn ý bỗng dưng lại trở nên chi li.”

Viên Liệt thấy Hạ Vũ thương tâm, bèn mở lời khuyên nhủ, “Tiêu Lạc chỉ là trời sinh tính tình phóng túng, người đầu thế buộc hắn lập tức định tâm được, hãy cho hắn thêm chút thời gian đi.”

“Người nghĩ rốt cuộc phải cho hắn thêm bao nhiêu thời gian thì mới đủ đây?” Hạ Vũ trầm giọng nói, như thể đang tự nhủ, “Hắn là hắn cần rất lâu, rất lâu rất lâu nữa.”

“Đừng bi quan thế, tuy các người còn trẻ, nhưng cũng không cần đợi lâu đến mức đó đâu.” Viên Liệt nhắc Hạ Vũ.

“Sẽ không.” Hạ Vũ cười, bên trong nụ cười xen lẫn chút bất lực, lại mơ hồ mang chút thâm ý...Viên Liệt không minh bạch lắm.

“Bọn ta vẫn còn rất nhiều thời gian.” Hạ Vũ cười, “Đứng yên chờ đợi đảo lại tốt hơn cứ lao đầu tới, chờ một người lạc lối tìm được đường về vẫn hơn miệt mài bám theo khuyên hắn quay đầu lại, được người khác tưởng niệm dễ dàng hơn phải làm kẻ nhớ thương, yêu nhau khi còn trẻ trung tuần mỹ càng hoàn hảo hơn so với gần gũi lúc về già nhắc chân không nổi.”

Viên Liệt nghe xong lời của Hạ Vũ, hiếu kỳ hỏi, “Hạ Vũ, người đang nói gì vậy?”

“Ta đang nói.” Hạ Vũ nhìn hắn, “Hảo hảo mà quý trọng Tịch Ly, bất luận trong tương lai phát sinh việc gì, cũng đừng gây khúc mắc, không phải ai cũng như ta, có thể cho bản thân rất nhiều thời gian, cũng chẳng phải mọi thứ tình cảm đều không phai nhạt theo thời gian.”

Viên Liệt nghe xong, quá hồi lâu mới khẽ thở dài một tiếng, “Tuy không rõ vì sao quý thời gian của người lại nhiều đến thế, nhưng ta sẽ ghi nhớ.”

“Àn.” Hạ Vũ gật đầu, đứng dậy lui ra ngoài để Viên Liệt yên tĩnh nghỉ ngơi.

Viên Liệt nằm trên giường, lờ cái trống bỏi nhỏ dưới gối đầu ra... Đây là cái trước đây lấy trộm từ Tịch Ly, tên kia đã tốn rất nhiều công sức để làm mặt trống, nên khi phát hiện đánh mất thì giậm chân chửi đổng, náo loạn tới mấy ngày. Nhẹ nhàng lắc lắc trống bỏi, Viên Liệt trầm tĩnh nhắm mắt. Hiện tại hắn cần dành hết thời gian nghỉ ngơi, đừng mau chóng hồi phục.

Vùng Nam quốc vẫn phong bình lãnh tĩnh[115], còn Nhạc Đô lại gió nổi mây vây, các thế lực giằng co tứ phía.

Tịch Ly biết, trước đó nửa năm khi cái chết của Viên Liệt lan truyền, các nước đi Viên Lạc tất gặp trắc trở, nhưng sau nửa năm, tình thế sẽ dần dần cải biến hại chuyển thành lợi.

Mọi người quả rất thức thời, từ trọng thần trong triều, đến quyền quý thị tộc, đa phần tùy thế mà kiến phong sử đà. Ngày hôm nay Viên Liệt đã mất, Viên Lạc mới đích thực là Hoàng đế. Làm một quan viên thông thường, chẳng có lý do gì để chống đối Hoàng đế.

Viên Lạc cũng dần dần bớt lưu ý đến Tịch Ly, Tề Diệc, Tiêu Lạc... Những người này dù đối nghịch với hắn, nhưng không hề có ý định khởi binh tạo phản, bởi bọn họ đều không muốn thiên hạ đại loạn sinh linh đồ

thán. Vậy mới nói, tiểu nhân mà đầu quân tử, kẻ thắng vĩnh viễn là tiểu nhân, vì tiểu nhân không ngại hy sinh người khác, có thể xuống tay vô sỉ vô độ.

Viên Lạc bắt đầu hành động, thời điểm không vượt quá tính toán của Ân Tịch Ly.

“Ai.” Tịch Ly vung vẩy trống bỏi thờ dài, “Viên Lạc cũng không phải đèn thiếu dầu a, may mà không thông minh bằng lão tử.”

“Ân tướng.”

Lúc này, bên ngoài có một tiểu thái giám vào báo với Tịch Ly, Hoàng hậu mời hần tiến cung.

Từ lần viếng thăm trước, chứng kiến Tề Linh và Viên Lạc hăng hái bàn chuyện kiến tạo Tịch viên, Tịch Ly chưa hề vào cung nữa. Nghiễm nhiên, Tề Linh phái người đến mời rất nhiều lần, nhưng Tịch Ly luôn cáo bận hoặc viện cớ thân thể bất hảo.

Tịch Ly không tiến cung, Viên Lạc cũng chẳng đến thăm Tề Linh nữa, số lần Tề Linh cho người mời Tịch Ly ngày một tăng, khởi điểm là nửa tháng một lần, sau thành mười ngày, cuối cùng sắn thành ba ngày, rồi thậm chí mỗi ngày đều đến.

Tịch Ly xua thái giám truyền chỉ đi, thăm thờ dài—Hắn luôn nhìn người rất chuẩn, nhưng đối với Tề Linh, dường như không thể thấy rõ. Cái kiểu bông bột, thậm chí táo bạo của nàng, là chỗ Tịch Ly không ngờ tới, lại còn chẳng ngần ngại dùng thủ đoạn độc ác hại chết Viên Liệt. Nguyên lai huynh đệ thủ túc, huynh muội đồng bào, lại có khoảng cách lớn như vậy. Tính nết của Viên Liệt và Viên Lạc, Tề Diệc và Tề Linh, đều khác nhau một trời một vực. Tịch Ly nhớ rõ trên quả bói của hắn biểu thị trong tương lai Tề Linh sẽ có hai hài tử—Cặp huynh đệ này, chẳng biết có khác biệt nhiều đến thế không?

Tịch Ly buông chén rượu đứng lên, thông thả dạo quanh một chỗ, nếu là tôn tử của Viên Lạc chắc cũng chẳng tốt lành là bao? Hy vọng bọn chúng giống cữu cữu Tề Diệc và bá phụ Viên Liệt, ngạo mà không ác, tâm tính thiện lương. Cái này chỉ e không phải do trời sinh, sắp tới cần có người bảo ban một chút, giúp bọn chúng đi theo chính đạo.

Tịch Ly bỗng nhiên rất muốn tính thử vận mệnh của hai hài tử chưa xuất thế, nhưng cuối cùng vẫn không động thủ, nghĩ tới nghĩ lui, trái lại đâm ra hiếu kỳ, chẳng biết hài tử tương lai của hắn sẽ mang số mệnh thể nào đây?

Bức bói, cầm trống bỏi xoay qua xoay lại thật lâu, Tịch Ly vẫn không có can đảm xem quả, kết cục từ bỏ.

Ngay từ đầu, Viên Lạc đã dồn hết thời gian để lung lạc triều thần bồi đắp thế lực, nay thành quả ngày một đến gần. Hơn nữa Viên Lạc tâm ngoan thủ lạt tính cách khó dò, lại có chút uy nghi của bậc đế vương, còn Tề Diệc thì tuân theo sự dàn xếp của Tịch Ly, ra sức quản chặt binh quyền, cũng là tử huyệt lớn nhất của Viên Lạc, là điểm bất lực nhất của hắn. Song phương đối đầu gay gắt, không ai nhường ai, duy trì mình tranh ám đấu, bước qua ba tháng.

...

Viên Liệt lại một lần nữa uống xong thuốc Hạ Vũ đưa, “Đáng quá.”

“Người hồi phục rất nhanh.” Hạ Vũ thỏa mãn gật đầu.

“Vẫn còn bao lâu?” Viên Liệt không câu nệ phiền phức hỏi mãi một vấn đề.

“Nhanh nhất là ba tháng.” Hạ Vũ phán, “Không thể nhanh hơn nữa.”

“Tịch Ly sẽ ổn chứ?” Viên Liệt lo lắng.

“Hắn hảo, có thể tự chiêu cố bản thân được.” Hạ Vũ trấn an Viên Liệt, “Tuy nhiên Tô Mẫn nói dạo gần đây Viên Lạc phái người truy tìm ngày một ráo riết.”

Viên Liệt cầm lấy thanh ngân đao quen thuộc của Tương Vân, “Ta đã khá hơn rất nhiều.”

“Người tính lãnh binh sát tới cùng sao?” Hạ Vũ hỏi.

“Ta không muốn giết người một nhà.” Viên Liệt lắc đầu trầm ngâm, “Nhưng ta không thể không làm gì cả.”

“Người là đại ca của Viên Lạc, tuy nhiên người không nhất thiết phải chịu trách nhiệm về hắn.” Hạ Vũ cười cười, “Mỗi cá nhân đều phải trả giá cho những gì mình làm.”

Viên Liệt lắc đầu, “Ta đâu cần dạy hắn làm Hoàng đế, so với ta hắn làm hoàng đế còn thích hợp hơn, nhưng ta phải dạy hắn, lúc nên buông tay thì hãy buông tay. Để sinh tồn trên thế gian này, bất luận người có mạnh đến đâu, đạt được thứ nọ tất phải từ bỏ thứ kia, không thể nào có được tất cả, lại càng không nên chiếm đoạt tình cảm của kẻ khác.”

Hạ Vũ gật đầu, đồng tình với lý lẽ của Viên Liệt.

“Nếu người nhớ Tiêu Lạc, cứ việc đi tìm hắn.” Viên Liệt bảo Hạ Vũ, “Ta tự lo cho bản thân được.”

“Ta đã nhận lời Tịch Ly chiếu cố người đến khi khỏi hắn.” Hạ Vũ lắc đầu, “Hắn biết ta ở đâu, song hắn không đến thăm ta.”

Viên Liệt nhú mày, thở dài.

Tịch Ly đốt trụ mảnh giấy trên tay, tâm trạng cũng khá hơn nhiều... Chỉ còn ba tháng a, nguyên bản cần đến một năm, Viên Liệt tiết kiệm được ba tháng, hắn đã rất nỗ lực.

Tâm trạng không tồi quyết định ăn mừng một chút, nên Tịch Ly ra ngoài dùng tiệc rượu, gọi cả vò hảo tửu, hăng hái đánh chén.

Mới ăn được phân nửa, thái giám trong cung lại đến thỉnh hắn, báo tin Tịch viên hầu như đã hoàn thành, Hoàng thượng mời hắn đến xem.

Tịch Ly ngẫm nghĩ một lúc, hiện tại vây cánh của Viên Lạc đang toàn vẹn dần, đủ để tập trung tinh lực truy tìm Viên Liệt. Ba tháng này chính là ba tháng trọng yếu nhất. Hiện nay, duy nhất có thể phân tán sự chú ý của Viên Lạc chỉ có bản thân hắn.

Tịch Ly khe khẽ thở dài, đứng dậy “Đi thôi.” Nói đoạn, vội vàng tiến cung, bỏ thái giám kia lại thay hắn thanh toán.

Trong cung, Viên Lạc thấy Tịch Ly chịu tới, tự khắc vui vẻ không thôi, liền dẫn hắn dạo quanh Tịch viên.

Tịch Ly nhìn qua một vòng, thấy quả không tồi, bèn hỏi Viên Lạc tốn bao nhiêu bạc, Viên Lạc trả lời cặn kẽ.

“Tịch Ly, sau này dọn đến đây ở chứ?” Viên Lạc nhận ra tâm trạng của Tịch Ly khá tốt nên nhân dịp còn nóng mà rên, “Ta đã chuẩn bị Tầng thư các rồi, bên trong có rất nhiều sách, và còn rất nhiều bất ngờ khác cho người nữa.”

Tịch Ly bật cười, “Hôm nay không xưng Trẫm mà xưng ta?”

“Ân.” Viên Lạc cười gượng, “Làm Hoàng đế kỳ thực cũng chẳng mấy thú vị...”

Tịch Ly nhìn xoáy vào Viên Lạc, mãi đến khi thấy được Viên Lạc chột dạ, Tịch Ly mới cười lạnh một tiếng, xoay mặt đi, “Người nói dối! Người rất thích thứ cảm giác quyền uy, cao cao tại thượng này.”

Viên Lạc cũng kìm không được mỉm cười, “Tịch Ly, ta làm Hoàng đế càng thích hợp hơn so với Viên Liệt, tin ta đi.”

Tịch Ly cũng lắc đầu, “Có những lời viễn vông một khi nói quá nhiều, sẽ ngỡ như thật. Có đôi khi tọa lâu ở một vị trí, dù không dành cho bản thân cũng tưởng là thuộc về bản thân.”

“Nghĩa là sao?” Viên Lạc hỏi hắn, “Người cảm thấy Viên Liệt phù hợp hơn ta?”

“Điểm khác biệt duy nhất giữa người và Viên Liệt chính là hắn không muốn làm Hoàng đế, nhưng người muốn!” Tịch Ly nhẹ nhàng vỗ vai Viên Lạc, “Người với hắn làm huynh đệ lâu năm như vậy, hắn đã biết, hắn làm cái gì cũng tốt hơn người, người mãi kiếp không thể vượt qua hắn.”

...

Ngay cả Viên Lạc cũng bị Tịch Ly chọc tức trong sát na, Tịch Ly đột ngột xoay sang tiếp tục ngắm cảnh, “A, trang viên lớn thế này, ở một mình quả là rất tịch mịch, tìm thêm vài người đến đây đi, ta thích náo nhiệt!”

Viên Lạc hít sâu một hơi, ghì xuống cơn oán khí đã xộc tới ốt, tươi cười, “Ân, người muốn gọi thêm ai đến cũng được.”

“Thật a!” Tịch Ly cười, “Vậy thì tốt quá rồi!”. Nói đoạn, chạy đi tìm thái giám kê danh sách, gọi người đến viện tử ở cùng.

Một lần nữa Tề Linh lại tiếp tục cho người đến mời Tịch Ly.

Thành thân cùng Viên Lạc được nửa năm, suốt nửa năm Tề Linh chỉ gặp được hắn hai lần, trong đó còn có một lần là ngẫu nhiên, Viên Lạc chủ động tới, chỉ có lần Tịch Ly ghé thăm.

Thái giám trở về báo với Tề Linh, rằng Tịch Ly đã tiến cung.

“Tiến cung?” Tề Linh lấy làm lạ, “Tiến cung để làm gì?”

“Nga, nghe đâu là Tịch viên hoàn thành, Hoàng thượng đưa tướng gia đi tham quan đình viện.” Thái giám cẩn cẩn dặt dặt trả lời.

“...Thật sao.” Trầm mặc một hồi lâu, Tề Linh gật đầu, sau đó mỉm cười, “Đúng vậy, đã nửa năm, đương nhiên phải hoàn thành rồi!”

Thái giám tức trực bên cạnh quan sát thần sắc của Tề Linh, hạ giọng hỏi, “Hoàng hậu, nô tài mạo muội nói một câu.”

Tề Linh ngẩng đầu nhìn hắn, nhãn thần sắc bén khiến thái giám kia lùi một bước, cúi đầu im bật.

“Người muốn nói cái gì?” Tề Linh hỏi gần từng chữ.

“Ách...” Thái giám lại lui xuống một bước, cầu được khoan hồng, “Nô tài không dám.”

“Nói!” Tề Linh trừng mắt hạnh nhú mày, khuôn mặt đẹp như thiên tiên cũng trở nên hung ác dị thường.

“Nô tài muốn nói, Hoàng hậu chớ nên lo lắng chuyện Ân tướng, cho dù hắn được Hoàng thượng sủng ái đến mức nào, chung quy hắn vẫn là một nam nhân.” Thái giám trông thấy mặt Tề Linh dần dần lộ ra tiểu ý, lá gan cũng trở nên lớn hơn, “Hoàng hậu mới là nữ nhân chân chính, ngài có thể sinh hài tử, Ân Tịch Ly hắn thì không.”

“Ha ha...” Tề Linh ha hả cười phá lên, “Người nghĩ ta ghen?”

“Nô tài không dám.” Thái giám vội vã lắc đầu, thăm trách bản thân lắm miệng, nguyên bản tìm cách làm vui lòng Tề Linh, không ngờ vô môn ngựa lại vô nhâm chân ngựa.

“Người nói kỳ thực cũng đúng nga.” Tề Linh bỗng nhiên tiến tới, ngoắc ngoắc tay với thái giám, thái giám nhanh nhẩu cúi đầu nghe.

“Ta mới đúng là nữ nhân, ta sinh được hài tử a! Viên Lạc và Viên Liệt đều là nam nhân! Nam nhân không thể sinh hài tử, đúng không?” Tề Linh nhovn miệng cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt vành tai thái giám, “Người quả là lạnh lợi a.”

Thái giám nghe xong cũng hoảng hồn run rẩy, bụng nghĩ, lẽ nào không phải là Hoàng hậu đây đổ kị Tịch Ly được Hoàng thượng ái mộ sao? Có chi lại vợ cả Hoàng thượng lẫn Viên Liệt vào cùng một hội.

“Vậy thì người ba.” Tề Linh thu nụ cười lại, đưa mắt nhìn thái giám nọ “Giúp bản cung làm một chuyện.”

Thái giám gật đầu, “Hoàng hậu cứ việc phân phó.”

Tề Linh ghé vào tai hắn thì thầm vài câu, thái giám nghe được cái hiểu cái không, gật đầu.

“Chuyện này, người tất phải làm cẩn thận.” Tề Linh đột ngột gia tăng lực tay, xiết lấy lỗ tai của thái giám. Móng tay nàng được trau chuốt đến dị thường sắc nhọn, chỉ khẽ nhấn, lỗ tai tiểu thái giám đã máu chảy ròng.

“Hoàng hậu tha mạng a!” Thái giám hốt hải xin khoan hồng.

“Người mà dám làm bất thành, hoặc tiết lộ nửa điều ra ngoài, ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn, nhớ lấy!” Tề Linh đẩy bật thái giám ra.

Thái giám nhanh nhẩu đáp ứng rồi lao đi.

Tề Linh nhoẻn miệng, đứng cười trong viện, cười đến mỹ mãn.

93. Chương 93: Thiên Ý Khó Nghịch

Tịch viên ngày khánh thành giảng đèn kết hoa cực kỳ náo nhiệt, Viên Lạc triệu tập đám múa rồng múa sư tử, tìm mọi cách mua vui cho Tịch Ly, nhưng hội ‘bằng hữu’ đông đảo mà Tịch Ly định tìm đến sống cùng lại khiến Viên Lạc suýt nghẹn thở.

Tịch Ly công khai đón hầu như toàn bộ kỹ nữ tại Nhạc Đô vào cung, đến ngụ ở Tịch viên, Tịch viên lúc bấy giờ quả xứng danh kỹ viện.

Cả đám oanh oanh yến yến vừa tới, toàn bộ Tịch viên náo loạn đến mức chẳng ra thể thống gì, Tịch Ly còn gọi thêm một trăm tiểu thái giám, thái giám gặp kỹ nữ, chạy chí chóe khắp viện.

Viên Lạc nguyên bản tính đến ở chung, thế nhưng Tịch Ly bảo hết phòng rồi, tất cả đều đã chật ních, Viên Lạc muốn ở thì vào phòng của kỹ nữ mà ở, tiện thể còn có người hầu hạ.

Viên Lạc là Hoàng đế, có kỹ nữ nào lại không muốn chung chạ với hần, thấy hần là ủa ngay tới, Tịch Ly khoái chí đến giậm chân.

Viên Lạc xanh mặt tức tối.

Hơn nữa, hiện nay trong ngoài Hoàng cung oán thanh ngập trời, người người đều bảo Viên Lạc thực hoang đường quá mức, hoang *** vô độ, cứ nhiên xây một tòa viện gom toàn bộ kỹ nữ tại Nhạc Đô đến sống, đây quả thực là đỉnh cao của đồi phong bại tục!

Quý Tư đau lòng nhức óc, bởi chẳng ai tin rằng chính Tịch Ly làm việc đó chứ không phải Viên Lạc. Hơn nữa, Viên Lạc mới là Hoàng đế, nếu hần chưa gặt đầu ai lại dám làm... Dù người có do Tịch Ly tìm đến, thì cũng là Viên Lạc sai sử.

Nhất thời lời đồn đại sôi nổi bốn phương.

Viên Lạc tìm Tịch Ly, yêu cầu hần giải tán sạch đám kỹ nữ.

Tịch Ly tựa người vào ghế, một kỹ nữ rót rượu cho hần, một vị tiểu mỹ nhân giúp hần tách vỏ nho, còn hai tiểu mỹ nhân khác thì thay phiên nhau giúp hần lật sách, gần đó có bốn tiểu mỹ nhân đang tấu đàn. Xa xa một đoàn tiểu mỹ nhân đang hái hoa bắt bướm...

Viên Lạc thấy so với hần Tịch Ly còn giống một hôn quân hơn.

“Người thật hết nói nổi!” Viên Lạc đối Tịch Ly nhú mày, “Mau mau đuổi hết người đi!”

Tịch Ly ôm lấy vị tỷ muội áo phấn sa hồng bên cạnh, “Ta bắt chấp! Ta muốn mỹ nhân!”

“Người...Tịch Ly!” Viên Lạc cũng hết cách, biết rõ đối phương giở trò dần mặt, nhưng bản thân hần lại đâm ra dung túng một cách khó hiểu, không nỡ trách khừ.

Tịch Ly thấy Viên Lạc bế tắc, cười giảo hoạt, cười không ngừng khiến Viên Lạc tiêu hết cả bực bội.

Lúc này, các mỹ nhân đem một bó thực dược dâng tặng Tịch Ly, Tịch Ly tiếp lấy, khẽ đưa lên mũi ngửi, bỗng dưng thấy tâm thư thần sướng, vươn tay nâng cằm mỹ nhân bên cạnh, cười đến tuyệt mỹ, “Triều quan nghe thường[116] dạ quan dung, hương phong phát diện mục hàm tu. Nhược đắc quân vương thường tương bạn, chính thị giai duyên hoa gian phùng.”[117]

Các mỹ nhân chứng kiến Tịch Ly một thân phong lưu đỉnh đạt, hé miệng thì khép miệng từ, lời lẽ động lòng người, ngọt ngào tình tế, quả là muốn tài học có tài học, muốn diện mạo có diện mạo, muốn tình thú

lại có tình thú, chẳng điểm nào là không khiến người động tâm! Hiển nhiên hào hứng khôn xiết, quần quýt làm nũng với hân, tận dụng hết mọi tuyệt kỹ của bản thân.

Tịch Ly đối nhân cực nhả nhặn, đối nữ nhân càng thêm hảo, hoàn phỉ yến sấu tả ôm hữu ấp, bảo hân gặp dịp thì chơi cũng được, thật tình hưởng thụ cũng xong, tóm lại khiến Viên Lạc tức đến độ tóc tai dựng đứng.

“Các vị tỷ tỷ. Hay là chúng ta ngâm thơ đi?” Tịch Ly đứng dậy, cầm đầu một đám đại mỹ nữ tiểu mỹ nữ, vừa đi vừa hỏi, “Ngâm thơ của ai đây a?”

Các kỹ nữ hai mặt nhìn nhau, cùng lắc đầu, bảo không rành.

“Vậy thì chúng ta đối câu đối, đối được có thưởng.” Tịch Ly cười hỉ hả bước vài bước, thấy đóa mẫu đơn trên cành nở thật đẹp, bèn giơ tay chỉ, “Lấy nó đi, chúng ta làm một câu đơn giản, mẫu đơn hàm tu khai[118].” Các kỹ nữ thất chủ ý bất thiết[119] đối lại.

Những cô nương này đều biết đùa giỡn mua vui cho người, có kẻ nói “Tài tử đái tiểu lai” (Tài tử đến đem theo nụ cười), Tịch Ly chần chừ, “Ai, tài tử có gì đẹp chứ, tài tử tài tử, đem vào hồng mắt thì sao, phải là ‘mỹ nhân nhi đái tiểu lai’ mới đúng...Ha ha.”

Viên Lạc đứng ở ngưỡng viện thở dài một hơi, tiến đến kéo Tịch Ly ra, trầm giọng nói, “Người cố ý chọc giận ta?”

Tịch Ly tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Sao Hoàng thượng lại nói vậy a? Là ngài muốn thần vào ở, cũng là ngài bảo thích mang ai tới ở là tùy thần!”

“Người...người làm đến mức, đến mức đòi phong bại tục như thế, là đạo lý gì?” Viên Lạc càng nói càng rối lên.

“Ai!” Tịch Ly khoát tay ngăn lại, “Đòi phong bại tục cái gì a? Nếu tính cả thực sắc, phụ mẫu người mà không đòi phong bại tục một chút, thì lấy đâu ra người?”

“Người...” Viên Lạc hít sâu một hơi, đưa tay chỉ viện tử, “Người...tổng hết những nữ nhân này đi, bằng không ta giết sạch các nàng.”

“Chắc chắc.” Tịch Ly điểm điểm ngón tay vào Viên Lạc, “Hoàng thượng, hiện tại ngài đã là hôn quân háo sắc, thoát cái lại giết thêm mấy trăm mạng, lẽ nào còn muốn làm cả bạo hôn quân? Lẽ nào muốn trở thành Hạ Kiệt Thương Trụ[120], lưu danh đến muôn đời?”

“Ta...”

“Còn nữa a!” Tịch Ly lắc đầu, “Những kỹ nữ này đã phạm vào tội gì, người vừa mở miệng đã đòi sát nhân, có còn vương pháp không vậy?”

“Cái này...” Luận đấu vô mồm, Viên Lạc đấu sao lại Tịch Ly? Ân Tịch Ly mà mở miệng ra, dù triệu tập gấp đôi cả triều văn võ đến, cũng không thể đánh bại hân.

Tịch Ly thấy Viên Lạc đuối lời, bèn cười, quay đầu trở lại sân, tay trái ôm một mỹ nhân tay phải ôm một mỹ nhân, cười hỏi, “Các tỷ tỷ có thể làm bánh điểm tâm không a?”

“Được a, Ân tướng muốn ăn loại bánh gì?”

“Nga, muốn ăn hoa quế cao!”

“Ta biết!”

“Ta biết!”

Cùng một lúc, chỉ ít có ba mươi người giơ tay bảo biết.

“Hảo!” Tịch Ly vỗ tay một cái, “Chúng ta sẽ thi làm hoa quế cao, thua thì bị phạt!”

Đám kỹ nữ lập tức huyên não, Tịch Ly cười ha hả dẫn người hướng đến ngự thiện phòng.

Viên Lạc hít sâu nhằm giúp bản thân giữ bình tĩnh, ngay khi đó Quý Tư tiến vào, vừa vịn mục kiến cảnh tượng ấy, vội vàng che mắt lại, “Ai nha phi lễ chó nhìn phi lễ chó nhìn!”

Tịch Ly quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy Quý Tư thì nhếch miệng, đưa tay ngoắc Quý Tư rồi bảo đám kỹ nữ, “A, các tỷ tỷ, mau bắt lấy người râu bạc kia, hắn rất thích ăn hoa quế cao, hãy để hắn luận xem ai làm ngon nhất!”

“Được được!”

Đám kỹ nữ nhanh chóng vây quanh Quý Tư.

Quý Tư vừa thấy tình hình, nhanh chân toan chạy, nhưng thường ngày hắn chẳng hề trui rèn, sao có thể thoát kịp, bị đám mỹ nhân đưa vào giữa vòng vây.

“Ai! Phi lễ chó nhìn phi lễ chó nhìn a!” Quý Tư cuống quýt tay chân che mặt, đồng thời lăm bắm trong miệng, “Phu nhân chó trách, ta không hề động vào các nàng a, phu nhân chó trách!”

Tịch Ly đã sớm nghe qua Quý Tư sợ vợ có tiếng, vợ hắn cũng là sư tử Hà Đông nổi danh Nhạc Đô, quả nhiên không sai a.

Mặc dù có điểm áy náy, nhưng Tịch Ly đang cần nói chuyện với hắn, đành phải để hắn chịu chút ủy khuất vậy.

Quý Tư cố tránh xa đám mỹ nhân vây quanh, vừa chạy vừa cầu cứu Viên Lạc, “Hoàng thượng cứu mạng a!”

Viên Lạc chẳng buồn nhìn, bắt đắc dĩ xoay người bỏ đi, Quý Tư bị đám mỹ nhân kéo thẳng đến ngự thiện phòng.

Toán đầu bếp ở ngự thiện phòng cũng bị dọa mất tằm, Tịch Ly ra lệnh một tiếng, các mỹ nhân cùng bắt đầu làm hoa quế cao, cảnh tượng này phải nói là vô cùng hoành tráng.

Quý Tư lau mồ hôi, ngửi thấy trên tay áo toàn mùi hương yên chi thủy phần, đầm ra rầu rĩ, “Ân tướng, người hại chết ta rồi, chóc nữa ta phải đến chỗ người tắm rửa giặt y phục, người tìm mấy người đến giúp ta hong khô y phục, không được để mùi lại!”

Tịch Ly bật cười, “Sợ tẩu tử sinh khí a? Ngài cứ đổi y phục khác không được sao?”

“Không được!” Quý Tư nhảy dựng lên, “Thay quần áo còn chết nhanh hơn, ngộ nhờ nàng hoài nghi ta có tư tình với người khác...Ta đây chẳng phải sẽ chết thảm hơn! Không được...Chóc nữa người phải theo ta hồi phủ, thay ta phân trần giải thích!”

Tịch Ly nhìn Quý Tư với vẻ mặt bội phục, “Quý tướng, ngài và nương tử đã thành thân được bao nhiêu năm?”

“Ân, ta với nàng biết nhau từ nhỏ, thành thân được hai mươi sáu năm ba tháng mười bảy ngày!” Quý Tư cười khanh khách trả lời.

Tịch Ly nhìn Quý Tư một hồi lâu, “Hai vị tình cảm thâm hậu a.”

“Đương nhiên rồi!” Quý Tư gật đầu lia lịa, đổ mắt nương tử nói, “Vì nàng ta có chết cũng cam lòng.”

Tịch Ly mỉm cười, “Quý tướng thật khiến người ta hâm mộ.” Nói đoạn, tay lắc trống bỏi, cười đến thư thái, “Quý tướng, ngài và phu nhân có thể bách niên giai lão, cả hai người đều đại phú đại quý, vẫn còn trông thấy ngày thái bình thịnh thế, duyên phận giữa ngài và ta rất sâu nặng a, đến tôn tử hậu thế cũng nhờ ngài dẫn dắt.”

“Nga?” Quý Tư mặt mày phấn khởi, “Thật vậy a!”

“Bất quá Quý tướng không có nhiều con cái lắm a.” Tịch Ly nói, “Hiện thời hai người con, sẽ không thêm nữa, mà lại toàn khuê nữ.”

“Khuê nữ hảo a, ta đây thích khuê nữ, lúc nương tử ta sinh con thật đáng sợ đến mức, ta chỉ sợ nàng lại sinh ngoài ý muốn, nên đã tự uống rất nhiều dược thủy, có vậy mới không khiến nàng sinh thêm nữa!”

Tịch Ly thấy Quý Tư đỏ bừng cả mặt, khẽ hỏi, “Quý tướng, hai vị tuổi tác thế này, vẫn còn hành phòng a?”

Sắc mặt Quý Tư càng đỏ, hùng hổ nghiêm mặt trừng Ân Tịch Ly, “Ai, không được phép lấy lão nhân gia làm trò cười”. Tịch Ly đắc chí cười ha hả.

“Ân tướng, người có thể tiên đoán, vậy người thử tính an nguy của Viên tướng quân lúc này xem?” Quý Tư cười hỏi.

Tịch Ly nhìn Quý Tư một lúc, thấy hắn cười đến đầy ắp ý, bất đắc dĩ mà lắc đầu, trầm giọng nhắc, “Quý tướng...”

“Ta hiểu ta hiểu, người đích thực đã coi ta già cả hồ đồ rồi phải không a? Ha ha.” Quý Tư cười ha hả.

Tịch Ly thu hồi nụ cười, nói nhỏ, “Từ dạo ta đến Tịch viên ở, hộ vệ canh phòng gia tăng, ra ngoài không dễ dàng, nói năng cũng bất tiện, Quý tướng có thể trợ giúp ta không?”

“Ân tướng cứ nói đừng ngại, lão đầu nhi ta có liều lĩnh tính mạng cũng sẽ giúp người.” Quý Tư vô cùng tận tình.

Tịch Ly vỗ vỗ hắn, “Không cần tính mạng của ngài, mạng của ngài phải lưu lại cho phu nhân chứ.”

Quý Tư cười khanh khách.

“Ta muốn...” Tịch Ly ghé vào tai Quý Tư thì thầm vài câu.

Quý Tư gật đầu, “Hảo!”

Tịch Ly cầm lấy tay Quý Tư, “Đa tạ.”

Quý Tư càng thêm e ngại, vả lại nếu Viên Liệt còn có thể trở về chấp chính để vị thì quả thực tốt quá!

Cuộc thi làm hoa quế cao của tiểu mỹ nhân ở ngự thiện phòng thu hút rất nhiều quần thần vây khán, chúng thần được Ân Tịch Ly mời đến chờ ném hoa quế cao.

Tề Linh tại hậu cung tự khắc cũng hay tin, nằng phái tiểu thái giám đến xem.

Thái giám trở về còn tường thuật thêm dầu thêm mắm, rằng Ân Tịch Ly tác loạn cung đình ra sao, không kiêng kỵ cùng đám yêu nữ thanh sắc khuyến mãi như thế nào, khiến cả hoàng cung chướng khí mù mịt. Một mặt còn kể Hoàng thượng cũng hết cách với hắn, quần thần oán than ngập trời.

Tề Linh lắng lắng mà nghe, đưa tay khảy khảy một con rùa nhỏ trên bàn, “Thương cảm thật a.”

“Đúng vậy.” Thái giám gật đầu, “Hoàng thượng không chiếm được sở ái, thật đáng thương!”

Tề Linh lại hỏi, “Những thứ bản cung muốn, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đều chuẩn bị hoàn hảo rồi.” Thái giám quan sát tả hữu thấy không người, cẩn cẩn trọng trọng lấy một bình sứ bạch ngọc từ tay áo ra, “Vô sắc vô vị, hạ xong người sẽ hôn mê, thế nhưng công hiệu rõ rệt, nường nường sẽ nhận thấy! Chỉ cần đợi ngày Hoàng thượng đến chỗ nường nường ngủ, dùng thử một ít, nhất định nường nường sẽ được hoài thai long chủng...”

“A.” Tề Linh cười nhạt một tiếng, nụ cười hàm chứa chút cổ quái, thái giám kia tư chất ngu muội, không nhìn ra, chỉ tưởng rằng bản thân đã làm được một việc vừa ý Tề Linh.

Những ngày sau đó, Tịch Ly tiếp tục “họa loạn” cung đình.

Viên Lạc rối rắm vì chuyện của Tịch Ly mấy ngày mấy đêm mà phát sốt, nhưng cứ mỗi lần nổi giận, gặp Tịch Ly vô tư cười cười thì hắn lại không giận nổi, hết lòng dung túng, có lẽ đó cũng là một kiểu yêu của hắn đi. Hơn nữa gần nhất truy tìm Viên Liệt không có kết quả, nghe đâu các châu thành lân cận đột nhiên có phản loạn, lại thêm lũ lụt mất mùa, khiến hắn bận đến sức đâu mà trăn.

Viên Lạc phát sốt, trúng hàn lại không nghỉ ngơi tử tế, nên bắt đầu ho khan.

Khởi đầu chỉ là ho nhẹ, sau lại ngày càng ho lợi hại hơn, đến Tịch Ly cũng thấy, Viên Lạc cơ hồ đổ bệnh.

Thái y đến chẩn trị qua, Viên Lạc cư nhiên trúng bệnh lao. Điều này quả bất ngờ, tuy tin tức được phong tỏa nghiêm ngặt, nhưng đại thể vẫn bị mọi người trong cung và triều thần biết, phần đông đều cho rằng đó là bởi ‘miệt mài’ quá độ mà thành.

Tịch Ly ôm bát quái tính nửa ngày, dở cười dở khóc___Cư nhiên tính ra Viên Lạc gặp đại tai về thể chất, vận hạn kém. Chẳng biết có phải vì làm quá nhiều việc ác nên bị lão thiên gia trừng phạt hay không, những năm tháng còn lại của hắn đều lấy ác tật ngoan cố làm bạn, có phúc mà không có số hưởng, có nhĩ tử nhưng trước lúc lâm chung lại không người săn sóc.

Tịch Ly lắc đầu, bất quá hấn sợ các kỹ nữ bị truyền nhiễm, bèn phái người tiễn đi quá nửa. Chỉ chừa lại vài người thân cường thể kiện, mở một học đường, cả ngày ở đó giáo thụ.

Đám kỹ nữ cũng không biết tướng quốc gia Ân Tịch Ly này mắc chứng gì, ngày ngày khai đường giảng khóa, tứ thư ngũ kinh kinh sử tử tập không thiếu thứ nào, giảng đến chân thật sống động, diễn cổ lịch sử lại càng lôi cuốn nhập tâm.

Viên Lạc mỗi ngày đều đến tìm Tịch Ly.

Tịch Ly đã ngâm đan dược trong miệng tránh lây nhiễm, nên cũng thăm hỏi hấn.

Viên Lạc đối Tịch Ly tình cảm sâu đậm, hấn tìm kiếm danh y khắp thiên hạ, muốn trị bệnh cho bản thân. Thật ra xác thực có thể trị, có điều trong quá trình chữa trị không thể đại hỉ đại bi, càng không được hành phòng, để chữa khỏi hoàn toàn chỉ ít phải uống thuốc đến nửa năm, còn phải ăn chay, kỵ sinh lãnh tân lạc[121].

Viên Lạc thấy cũng chẳng khó, chuẩn bị tiến hành.

Trước mắt Viên Liệt chết trận đã gần chín tháng, Viên Lạc dần dần lãng quên chuyện Viên Liệt, chỉ có Tịch Ly và bệnh tình của bản thân là khiến hấn quan tâm.

Mà bấy giờ Viên Liệt tại Nam quốc xa xôi cũng ngày một nóng lòng.

Nguyên bản lúc bệnh chưa khỏi phải nằm bất động trên giường, hấn lại không lo lắng đến như vậy, nhưng hiện tại đã khỏe, hấn liền đứng ngồi không yên.

Viên gia quân của hấn được Tô Mẫn chiếu cố tử tế, chúng tướng thấy Viên Liệt vô sự thì vui mừng khôn xiết.

Viên Liệt đã bắt đầu thao binh luyện mã, nhưng Hạ Vũ vẫn chưa để hấn đi, liên tục bồi hấn uống thuốc, đồng thời yêu cầu hấn tiếp tục nhẫn nại, nghỉ ngơi thêm!

Trong khoảng thời gian đó, Tiêu Lạc quả thực nhịn không nổi mà tới một lần. Gặp gỡ Hạ Vũ, hảo một phen tình nồng ý đượm, Hạ Vũ hỏi thăm tình hình gần đây của hấn, hấn chỉ nói hảo, có chút hàm hồ.

Hạ Vũ chỉ cười với hấn, chuẩn bị loại rượu hấn thích dùng nhất, cộng ẩm cùng hấn. Cũng chẳng biết có phải vì xa mặt cách lòng không, Tiêu Lạc thấy Hạ Vũ có chút khác lạ, có phần xa cách lẫn chút lãnh đạm, khiến hấn rất bất an, bất kham.

Viên Liệt không dám hỏi quá nhiều về Tịch Ly, chỉ muốn từ Tiêu Lạc biết được hấn có ổn không.

Tiêu Lạc cười đáp: “Rất ổn, yên tâm, không lâu nữa là ngươi có thể tự mình đi đón hấn rồi.”

“Vậy thì tốt.” Viên Liệt tính toán ngày, chỉ còn không tới một tháng.

“Quý Tư có truyền tin cho ta, ngày ngươi khởi binh Tề Diệc sẽ đưa hấn ra bảo hộ thật tốt, Viên Lạc không cách gì lấy hấn làm con tin được!” Tiêu lạc dặn Viên Liệt hảo hảo dưỡng thương rồi ly khai.

Tịch Ly trông ngày trông đêm, cuối cùng ngày mong đợi đã ở ngay trước mắt, hơn nữa gần nhất thân thể Viên Lạc bất hảo, hấn cũng có phần an lòng.

Tuy nhiên Tịch Ly chung quy vẫn có chút lo lắng, nếu quả thực hấn có thể kết thân với Viên Liệt, thì hài tử kia từ đâu ra chứ? Lẽ nào về sau bản thân hấn lại đồn mặt trên hoa ghẹo nguyệt sau lưng Viên Liệt?

Tịch Ly ngẫm đến còn tự thấy buồn cười, lắc đầu___Chắc không tới nỗi đâu.

Hôm ấy, Viên Lạc vì nguyên nhân thể chất, dẫn người đi tế thiên, Tịch Ly không muốn theo, ở lại trong cung đọc sách.

Lúc chạng vạng, Tề Linh đến thăm Tịch Ly.

Tịch Ly thấy nàng xách một thực hộp tiến vào, cuối đầu khẽ nói, “Tịch Ly, ta đem rượu Lê Hoa Bạch người thích đây.”

Tịch Ly thấy nàng sau nhiều ngày không gặp gầy đến chẳng giống người nữa, cũng có chút thương cảm. Dù sao vẫn là thân muội của Tề Diệc, lại từng gọi hần Ân đại ca, bèn gạt đầu, mời nàng ngồi xuống hàn huyên.

Nguyên bản đại khái Tịch Ly không nghĩ nhiều, bởi vì tứ phía đều không rõ có bao nhiêu ảnh vệ do Viên Lạc phái đến thủ, lại chẳng biết... hần cũng tương tự Tề Diệc, lơ là thái quá, tín cẩn thái quá đối với năng lực và dụng tâm của nha đầu Tề Linh này.

94. Chương 94: Chẳng Kịp Quay Lại

Mọi người tuyệt đã quên một chuyện, nếu Viên Lạc hiện diện trong cung, có thể Tề Linh chẳng là gì cả, nhưng một khi trong cung vắng Hoàng thượng thì bất luận có được sủng hay không, Hoàng hậu cũng định đoạt tất cả.

Vì vậy Tề Linh tận dụng vị thế Hoàng hậu, sai phái toàn bộ thị vệ, hạ nhân, tỳ nữ làm việc này việc nọ, thẳng tới khi những hạ nhân trong cung đều bận rộn không xuể mới thôi.

Tề Linh đến gần Tịch Ly, hần đang tựa người vào ghế đọc sách, bên cạnh chất một chồng sách, đều là sách địa lý.

“Sao lại đọc nhiều sách địa lý và phong thổ nhân tình vậy?” Tề Linh hỏi, “Tịch Ly muốn đi du ngoạn?”

Tịch Ly cười cười, hần quả thực tính chờ Viên Liệt tới để cùng nhau đi thăm thú những địa phương ấy. Trải qua quá nhiều chuyện, Tịch Ly cũng dần dần ngộ ra, làm người không thể ích kỷ, chẳng phải cái gì cũng được tùy tâm sở dục. Nếu quả thực Viên Liệt muốn làm Hoàng đế thì vẫn có thể thuận tâm thuận ý phò hần làm Hoàng đế, tuy nhiên, trước lúc đó nhất định phải du ngoạn sơn hà mỹ lệ đã.

“Tịch Ly, Lê Hoa Bạch mà người thích đây.” Tề Linh rót chén rượu đưa qua, “Người đừng giận ta nữa.”

Tịch Ly tiếp lấy chén rượu.

Tề Linh cũng tự mình rót một chén uống, đồng thời tán thưởng, “Ân, rượu ủ năm mươi năm quả có khác.”

Tịch Ly cũng không lưu ý, nhận chén xong thì nhấp rượu, tiếp tục lật sách.

Tề Linh ngồi cạnh hần, trò chuyện với hần câu được câu mất, tán ngẫu tán ngẫu, mãi đến cận giờ thắp đèn, Tề Linh gọi Tịch Ly lần nữa, Tịch Ly đã ngừng đáp lời.

“Tịch Ly?” Tề Linh với tay khẽ lay Tịch Ly.

Tịch Ly bất động, say ngủ.

Tề Linh khẽ nhếch miệng, biểu lộ tiểu ý, tiến đến nâng Tịch Ly dậy.

Tuy Tề Linh là phận nữ nhi, khí lực tính ra không lớn, nhưng Tịch Ly thân hình thanh gầy nên chẳng nặng mấy, Tề Linh cố sức một chút cũng đỡ được hần vào phòng.

Đặt Tịch Ly lên giường xong, Tề Linh ngồi bên thành giường nhẹ nhàng sửa sang phần tóc rối loạn của hần, tự mình đọc thoại, “Tịch Ly, người với ta mới đúng là trời sinh một đôi... Ngày đó người cứu ta, ta đã biết, Linh nhi sẽ không gả cho ai ngoài người. Viên Lạc, Viên Liệt bọn họ đều là ác nhân! Bọn họ tranh thiên hạ, thứ nhì mới đến phiên người, ta bất đồng, ta chỉ muốn người chứ không cần những thứ trên trời dưới đất.”

...

Sau khi hoàn tất việc tế thiên Viên Lạc vẫn cứ ho khan, uống thuốc cũng chẳng thấy tiến triển.

Sáng sớm ngày thứ hai, hần tọa mã xa hồi cung.

Về tới cửa cung, quyết định trước tiên đến Tịch Viên thăm Tịch Ly. Lúc bấy giờ đám kỹ nữ gần như đã đi hết, chỉ còn vài kẻ đặc biệt hiếu học lưu lại, mỗi ngày theo Ân Tịch Ly học, người nào người nấy cũng sắp thành bậc giai nhân tài nghệ song toàn.

Đến cửa viện của Tịch Ly, trông thấy một tiểu thái giám đứng thủ sẵn, hẩn hiếu kỳ vào trong nhìn quanh.

“Người là hạ nhân nơi nào?” Thái giám theo hầu Viên Lạc hỏi tiểu thái giám nọ.

Tiểu thái giám vừa thấy Viên Lạc tới, lập tức hành lễ bẩm báo mình từ đến từ cung Hoàng hậu.

“Hoàng hậu?” Viên Lạc thoáng sửng sốt, “Người ở chỗ này để làm gì?”

“Nô... nô tài chờ Hoàng hậu.” Tiểu thái giám ấp úng nói.

“Cái gì?” Viên Lạc chau mày, “Hoàng hậu ở nơi đây? Nàng đến từ lúc nào?”

Tiểu thái giám đã chực khóc, biết phải nói thế nào bây giờ, hoàng hậu qua đêm tại đây ư...

Viên Lạc cũng chẳng buồn hỏi thêm, xông vào viện, thấy có chén rượu ngã ra bàn, giọt rượu đọng lại vẫn đang phản chiếu lên mặt bàn bạch ngọc.

Viên Lạc bị cơn tức làm uất nghẹn, lao đến cửa phòng, một cước đạp cửa xông vào.

Trong phòng, Tịch Ly đang nằm trên giường, người vận lý y, đắp chăn say ngủ. Quan sát khắp nơi, sau bình phong, ở gian giữa, chẳng hề thấy bóng dáng Tề Linh.

Viên Lạc bán tín bán nghi tiến đến gần Tịch Ly, đưa tay toan vén áo hẩn lên xem thử, ai ngờ hẩn lại trở mình.

“Tịch Ly?”

Viên Lạc cất tiếng gọi.

“Ân?” Tịch Ly nhấp nháy mắt, trông thấy Viên Lạc, ngáp một cái, “Sao người lại tới đây?”

“Ta... ta vừa gặp tiểu thái giám trong cung Tề Linh ở ngoài cửa.” Viên Lạc nói.

“Rồi sao nữa?” Tịch Ly tỉnh giấc lấy làm lạ, “Hẩn đến để làm gì?”

“Hẩn...” Vừa rồi tại cửa Viên Lạc cũng không truy rõ sự việc, bèn hỏi, “Tối qua người... đã làm gì?”

Tịch Ly ngồi dậy, “Tối hôm qua? Thì ngủ.”

Viên Lạc nhìn Tịch Ly đứng lên, chạy đi rửa mặt, bỗng thấy có lẽ bản thân đã nghĩ quá xa, liền thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi khẩn trương thái quá khiến khí huyết dâng lên, bắt đầu ho khùng khục.

“Hoàng thượng, nên uống thuốc đi thôi.” Thái giám theo hầu khẽ nhắc.

“Nga... Hảo.” Viên Lạc cười, thở hắt ra một hơi, đối Tịch Ly nói, “Ta vào triều trước đây.”

“Ân.” Tịch Ly gật đầu, tiếp tục rửa mặt.

Chờ khi Viên Lạc rời khỏi đóng cửa lại, Tịch Ly cũng chậm rãi bỏ khăn mặt xuống, thả vào chậu nước, ngồi bệt ra ghế thở phào.

Sáng nay lúc hẩn hồi tỉnh, trời vẫn chưa tỏ, thế nhưng vừa mở mắt lại thấy Tề Linh nằm bên cạnh, hai người không hề mặc y phục, ngủ cùng một giường.

Tịch Ly thấy cả đầu trống rỗng, ký ức chỉ tồn tại tới đoạn uống Lê Hoa Bạch Tề Linh đưa, sau đó thì chẳng còn nhớ gì nữa.

Hẩn giật mình ngây người, há hốc miệng không dám tin vào chuyện đang diễn ra trước mắt.

Tề Linh cũng mở mắt, đắc ý cười hỏi hẩn, “Người tỉnh rồi sao?”

Tịch Ly nhìn Tề Linh, “Người...”

“Hư.” Tề Linh khê vươn tay chặn môi Tịch Ly, nói nhỏ, “Chớ để kẻ khác biết, đây là bí mật của chúng ta.”

Tịch Ly bần thần nằm tại chỗ, nhìn Tề Linh thỏa mãn mà ngồi dậy, vận y phục, trước khi đi, Tề Linh tỏ vẻ hỏi hần, “Tịch Ly, ta bất đồng với Viên Liệt và Viên Lạc phải không?”

Tịch Ly nhú mày, hần có phần mơ hồ không rõ tối qua bản thân hần đã làm gì, theo lý mà nói thì không đúng a, không thể say đến mức loạn tính được... Tính ra uống say làm bấy chắc chỉ với mỗi Viên Liệt, sao lại có thể tác loạn Tề Linh? Hơn nữa bản thân trước giờ thường hay quá chén, nhưng chưa từng mất kiểm soát a!

Tề Linh vận y phục xong, rời đi từ cửa sổ. Vì những thị vệ thủ dọc đường đã bị nàng đuổi đi, nên căn bản chẳng ai trông thấy nàng rời khỏi.

Tịch Ly ngồi ngáy trên giường, thẳng đến hừng đông, tay khê lắc trống bỏ vài cái, không ngừng cười khở, “Ra vậy... Tương Vân Tương Vân, hai ta quả giống nhau! Người nói Viên Liệt và Man vương tương đồng, vậy người đoán thử xem, Viên Liệt có trở thành như thế hay không?”

Tịch Ly ngồi vò đầu trên giường, mặc xong quần áo lại tiếp tục thần thờ, mãi tới khi bên ngoài vọng vào tiếng Viên Lạc. Việc này không thể để Viên Lạc biết, bằng không hậu quả khó lường...Tịch Ly không rõ Tề Linh đã tính kế cặn kẽ đến như vậy, có sao còn lưu lại một tiểu thái giám ngoài cửa, bắt quá trước tiên hần vẫn nằm xuống giả vờ ngủ hòng gạt Viên Lạc.

Viên Lạc vừa đi, Tịch Ly lập tức nhờ một kỹ nữ tại ngoại đưa thư cho Tề Diệc.

Buổi chiều cùng ngày, Tề Diệc phái người âm thầm tiến cung đón Tịch Ly ra ngoài.

Tịch Ly được Tề Diệc đưa đi, rời Hoàng cung, đến quân doanh của Tề Diệc, trên tay chỉ cầm theo một quyển địa lý chỉ làm hành trang. Bản địa lý chỉ này là do hần viết mấy ngày nay. Hần chép lại toàn bộ những nơi muốn đến, ghi chú kỹ các trích lục, dự tính sau này cùng đi với Viên Liệt. Nhưng hiện tại đây, còn có thể hay không? Nếu quả tượng này ứng nghiệm, Tề Linh sẽ có một nhi tử, chính là nhi tử của hần... Lúc bấy giờ, Viên Liệt sẽ làm gì? Hần sẽ nghĩ thế nào?

Những ước hẹn ngày trước của bọn họ lẫn niềm tin vào đó, sẽ bị phá hủy. Viên Liệt có trở thành như Man vương không? Hần có gặp phải kết cục giống Tương Vân không?

Tịch Ly bỗng thấy sợ hãi, hần chẳng hào hứng chờ Viên Liệt đến đón như trước mà chỉ ngáy ngẩn cả ngày, không biết sắp tới phải làm sao.

Tề Diệc phát hiện sự bất thường của Tịch Ly, cứ ngỡ hần ngóng trông Viên Liệt đến sốt ruột, bèn khuyên hần, “Đừng khẩn trương Tịch Ly, Viên Liệt sắp tới rồi!”

Tề Diệc càng nói thế, thần trí Tịch Ly càng hoảng loạn.

Sau khi Viên Lạc thượng triều trở về, tổng cảm thấy sự việc sáng nay không đơn giản.

Cuối cùng hần bắt tiểu thái giám theo hầu Tề Linh tới, tra khảo tàn khốc buộc y khai thật, kết cục thái giám không kham nổi hình phạt, khóc lóc khai ra Tề Linh lệnh cho y tìm được, cùng với chuyện tối qua Tề Linh qua đêm ở chỗ Ân Tịch Ly.

Viên Lạc nghe xong giận khôn xiết, phóng ngay đến biệt viện của Tịch Ly, phát hiện bên trong đã vắng bóng người, hần nổi cơn thịnh nộ lao đi tìm Tề Linh.

Mà Tề Linh lúc bấy giờ đang ngồi trong viện, ngắm nghía một sợi dây buộc tóc đậm tử sắc (tím nhạt)... Đây là sợi dây buộc tóc thường ngày Tịch Ly vẫn dùng, hiển nhiên Viên Lạc nhận ra.

Hần xông tới túm lấy Tề Linh, “Tiện nhân, người...”

“Hoàng thượng, muốn ban tử cho thần thiếp sao?” Tề Linh thần nhiên cười, “Không những *** loạn cung đình còn sát hại Hoàng hậu, Hoàng thượng cần nhắc cần thận a...”

Viên Lạc nghiêng răng nghiêng lợi, “Vì có gì người lại làm như vậy, tuy Trẫm không thể giết người, nhưng vẫn có vô số biện pháp khiến người phải sống không bằng chết!”

“Ta vốn đã sống không bằng chết!” Tề Linh trợn trừng đôi mắt tràn đầy hận ý, “Chính người! Chính người đã hại ta chúng bạn thân ly[122], người hại ta cơ khổ vô y[123], người ta yêu nhất cũng không đoái hoài

đến ta nữa! Các người yêu Tịch Ly sao, ngoại trừ ta, tất cả các người đều không chiếm được hần! Kiếp này người mà hần khắc ghi sâu nhất, chính là ta!”

Viên Lạc chăm chăm nhìn Tề Linh một hồi lâu, bỗng nhiên bật cười, hần cười ngày càng lớn, rốt cuộc nhin không được mà ho khan, càng ho càng lợi hại.

Thái giám bên ngoài vội tiến vào khuyên hần thỉnh ngự y, bị Viên Lạc một cước đạp trở ra, hần kéo Tề Linh lại, cầm mắt nhìn nàng hỏi, “Tề Linh, rốt cuộc người yêu Tịch Ly, hay hận Tịch Ly?”

Đôi mắt Tề Linh thoáng nổi tơ máu, nàng nghiêng răng cười khẩy, “Dĩ nhiên ta yêu hần, hận chính là hận các người!”

“Ta lại thấy không phải như thế.” Viên Lạc lắc đầu cười, “Người căn bản chỉ lợi dụng Tịch Ly để trả thù bọn ta, trả thù tất cả mọi người, quả thực ta đã đánh giá thấp người, bất quá người hận nhất chắc chắn không phải ta mà là Viên Liệt, ha ha... Là Viên Liệt!”

Tề Linh đẩy bật Viên Lạc đang vừa cười vừa ho khùng khục ra, “Các người không một ai yêu ta, vậy cứ hận ta đi!”

Viên Lạc hồi cung thì trở cơn trọng bệnh, trong thời gian dưỡng bệnh hần phái người tìm Tịch Ly khắp nơi, nhưng hoàn toàn chẳng thấy tung tích.

Viên Lạc càng chán kinh hơn khi nghe được tin truyền đến từ phía Tây Nam, một đại đội nhân mã đang tập kết tại biên cảnh Nam Quốc, có kẻ khởi binh tạo phản. Mà kẻ đó chẳng phải ai khác, chính là quốc chủ Viên Liệt nguyên bản đã cáo tử.

Nhất thời, phong vân đột biến, đầu đường cuối ngõ người người bàn luận, Viên Lạc đã sát huynh đoạt vị như thế nào, đã sử dụng gian kế hại Viên Liệt đến thập tử nhất sinh ra sao. Sau một năm Viên Liệt Đông sơn tái khởi, sẽ thống lĩnh Viên gia quân đánh vào Nhạc Đô, đoạt lại vương vị.

Tin tức ấy là thật sao? Đương nhiên thật rồi!

Sau khi Hạ Vũ bắt mạch cho Viên Liệt, thốt ra bốn chữ ‘hoàn toàn bình phục’, Viên Liệt đến một khắc cũng chờ không nổi, phóng ngựa đề đao, lập tức dẫn mười vạn binh mã hồi sát.

Viên Liệt đã trở lại!

Tin tức này lan truyền trong quân đội.

Nguyên bản Viên Lạc có thể dồn nhiều tâm trí hơn để lung lạc các thế lực địa phương và quân đội, nhưng thiên bất toại nhân nguyện, bệnh của hần không cho phép hần lao碌. Vì vậy việc này phải đợi đến lúc hần gần khỏi hần mới đảm đương được, hần cứ tưởng dư dả thời gian, mà hiện tại xem ra hần tuyệt không có!

Viên Liệt vốn vang danh khắp nơi, hơn nữa vì chuyện này ở vào thế bất buộc, nên hầu như không hề gặp phải kháng cự tương sức ở bất kỳ đâu, thế như chẻ tre.

Mỗi ngày Viên Lạc nghe quần thần bẩm báo đều có tin thành trì thất thủ, cũng tâm phiền ý loạn, hần trăm triệu lần không ngờ, Viên Liệt trúng độc nặng đến thế cư nhiên vẫn chưa chết, hần là nhờ tên quái y Hạ Vũ kia! Hiện tại mất đi Tịch Ly, đại thần trong triều thì thập phần ám muội, Tề Diệc còn trực tiếp dâng sớ yêu cầu Viên Lạc đem ngôi vị hoàn trả cho Viên Liệt.

Viên Lạc rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, hần chỉ biết, lần này nhất định Viên Liệt sẽ không bỏ qua cho hần! Phải làm gì mới được đây?

Tuy Viên Liệt khẩn trương, nhưng đầu thế bay về đến Nhạc Đô trong một ngày, bất quá hần biết, sẽ rất nhanh chóng được trông thấy Tịch Ly.

Hạ Vũ còn nóng lòng hơn cả Viên Liệt, Viên Liệt khỏi bệnh thì hần chẳng còn phận sự gì nữa, Hạ Vũ lên đường đến quân doanh của Tề Diệc trước, tại đó tìm được Tịch Ly đang ngây ngẩn.

“Tịch Ly!” Hạ Vũ nhào tới đá hần một cước.

Tịch Ly không hề phản ứng, bị đạp xong, chỉ xoa chân ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ.

“Người đang làm gì vậy, sao phản ứng chậm thế?” Hạ Vũ ngồi xuống bên người hắn, “Người khỏe không, Viên Liệt sắp đến đón người rồi.”

“Còn mấy ngày nữa thì hắn đến?” Ân Tịch Ly tâm phiền ý loạn.

“Không quá một tháng đâu.” Hạ Vũ thấy Tịch Ly có vẻ không vui, đâm ra nghi hoặc, “Xảy ra chuyện gì vậy? Người mất hứng?”

Tịch Ly đan tay, “Không a...”

“Ta không quản người nữa, tóm lại chuyện này vất vả lắm mới được trùng phùng với Viên Liệt, hảo hảo nắm bắt đừng để vuột mất, ngày nào hắn cũng nhớ đến người.” Nói xong, bỏ đi tìm Tiêu Lạc.

Tịch Ly nhìn bóng Hạ Vũ xa dần, đứng dậy, thấy muốn cùng hắn uống vài chén, bèn chậm rãi đuổi theo.

Hạ Vũ cuống quýt tìm Tiêu Lạc.

Để tiếp ứng Viên Liệt, lúc này Tiêu Lạc đã tới quân doanh của Tề Diệc.

Hạ Vũ chạy đến gần cửa viện nơi Tiêu Lạc tạm trú, nghe được có tiếng cười đùa vọng ra.

Tịch Ly theo sát phía sau, cũng nghe thấy không ổn, hướng vào trong nhìn, há hốc miệng— Tiêu Lạc muốn chết rồi!

Tại thời điểm đó, chỉ thấy bên trong viện có hai thiếu niên tuấn tú đang uống rượu tán ngẫu với Tiêu Lạc, tuy cử chỉ bình thường, nhưng nhân thần trông cũng đủ ám muội, Tiêu Lạc thì vẫn bản tính phong lưu đáng chết ấy.

Hạ Vũ đứng nhìn ngoài cửa một hồi, xoay người định đi, Tịch Ly níu hắn lại, bảo hắn hãy khoan rồi chạy vụt vào sân, “Tiêu Lạc!”

Tiêu Lạc giật bắn người, nhận ra là Tịch Ly mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Tịch Ly khẩn trương nháy mắt với hắn, “Những người này là ai a? Hạ Vũ sắp trở lại rồi người mau chuẩn bị chuẩn bị.”

Tiêu Lạc bắt đắc dĩ nhún nhún vai, “Biết hắn gần về... Nên phải tranh thủ uống vài chén rượu trước khi bị hắn quản chứ sao.”

Tịch Ly không ngừng kêu khổ, thầm trách bộ Tiêu Lạc người không có mắt a, Hạ Vũ đang đứng ngoài cửa kìa!

Tịch Ly nháy mắt ra hiệu với hắn nửa ngày, Tiêu Lạc cũng không ý thức được, tối hậu nhìn lại, Hạ Vũ đã bỏ đi mất. Tịch Ly giậm chân, túm một cái ghế nện tới, “Cho người chết luôn, Hạ Vũ vừa ở ngay cửa.”

Tiêu Lạc nhất thời sửng sốt, cất bước đuổi theo nhưng tìm sao được tung tích Hạ Vũ nữa.

Chớp mắt một tháng trôi qua, Hạ Vũ tìm không thấy, Viên Liệt cũng sắp đánh đến cổng thành Nhạc Đô, Tịch Ly không cách nào thả lỏng tâm trí, luôn cảm thấy lo lắng.

Ngày nọ, Tịch Ly đột ngột nghe được tin—Hoàng hậu có hỉ sự, Viên Lạc làm quốc khánh ba ngày.

Tề Diệc hay tin cũng đành bất đắc dĩ, thật không ngờ, hắn cư nhiên lại có ngoại tôn. Sau khi Tịch Ly nghe xong, ngồi trong quân trường, sắc mặt điềm tĩnh chẳng biết đang nghĩ gì.

Hôm ấy, Viên Lạc dậy thật sớm, tham báo đến bẩm báo Viên Liệt đã đến ngoài cổng thành, lập tức sẽ vào thành ngay.

Viên Lạc chỉ cười nhạt lấy một tiếng, một mình tới Tịch Viên, vào phòng Tịch Ly ngồi, chờ đợi.

Sau khi tiến nhập Nhạc Đô, Viên Liệt chẳng hề xông thẳng vào Hoàng cung đoạt lại ngai vị như mọi người vẫn tưởng mà tới quân doanh của Tề Diệc, hắn muốn gặp Ân Tịch Ly. Đã một năm không gặp, chẳng biết Tịch Ly hiện ra sao...

Nhưng thời điểm hắn đến, trong quân doanh lại có chút hỗn loạn, Tề Diệc đang triệu tập nhân mã tìm kiếm Tịch Ly, hắn không biết Ân Tịch Ly đã đi đâu, đột nhiên lại mất tích.

“Nguy rồi, lẽ nào đã bị Viên Lạc cho người bắt đi?” Tề Diệc lo lắng.

Viên Liệt biến sắc, dẫn binh mã đánh vào Hoàng cung.

Viên Liệt tìm được Quý Tư, không đợi hắn bày tỏ tình quân thần đã túm lấy hỏi, “Tịch Ly đang ở đâu?”

Quý Tư cũng chẳng biết gì, bắt quá Viên Lạc hắn là đang ở Tịch Viên.

Viên Liệt nghe xong hai chữ “Tịch Viên” lòng càng bức bối, hắn tóm một hạ nhân đến dẫn đường, tìm thấy Viên Lạc đang ngồi đọc ẩm trong viện của Tịch Ly.

Viên Lạc ngẩng đầu, trông thấy Viên Liệt cửu biệt trùng phùng...Vẫn đầy khí chất anh hào như xưa, ngoại trừ già hơn trước rất nhiều cũng chẳng khác đi bao nhiêu. Thế nhưng tái kiến thì đã thập phần xa lạ, Viên Lạc biết, đây là thứ cảm giác gọi là hoảng như cách thế[124].

“Đại ca, đã lâu không gặp.” Viên Lạc mỉm cười, đối Viên Liệt hành thủ thế kính rượu.

Viên Liệt lạnh lùng nhìn hắn, lạnh lùng hỏi, “Tịch Ly đâu?”

Viên Lạc ngẩn người, lập tức phá ra cười, chỉ tay vào Viên Liệt, “Ta đã hiểu! Ta đã hiểu!”

...

Liên tiếp mấy ngày vẫn chưa tìm được Hạ Vũ, trong lòng Tiêu Lạc lo lắng không ngớt, thấy Viên Liệt đánh vào Hoàng cung đại cục đã định, hắn có thể rời đi làm việc tư rồi, hắn liền toàn tâm toàn ý tìm kiếm Hạ Vũ.

Tìm đến được phô Hạ Vũ thường lui tới thì có một tiểu tư đưa hắn phong thư, bảo rằng Hạ Vũ để lại.

Tiêu Lạc mở thư ra đọc, chỉ thấy trên giấy viết___Ta tại biệt viện ở thành Đông.

Biệt viện thành Đông thuộc về Tiêu Lạc, Hạ Vũ rất thích phong cảnh nơi ấy nên vẫn thường đến nghỉ.

Nguyên bản Tiêu Lạc cứ tưởng Hạ Vũ không bao giờ để mắt đến hắn nữa, hiện vô cùng hối hận, chẳng phải chỉ là vài kẻ qua đường thôi sao, bản thân hắn cũng đã hơn chục tuổi, có phải trưởng thành mà chưa kịp bông đùa đâu! Nhìn Tịch Ly và Viên Liệt vất vả lắm mới đến được với nhau, bản thân hắn cùng Hạ Vũ lẽ ra nên trân trọng mới đúng.

Tiêu Lạc quyết định hảo hảo nhận lỗi với Hạ Vũ, hy vọng hắn có thể dung thứ cho mình.

Tiêu Lạc kích động lao tới biệt viện, xông thẳng vào gian phòng của Hạ Vũ, đẩy cửa ra nhìn, chứng kiến rèm bên giường rủ xuống, trên giường có người đang nằm.

“Vũ?” Tiêu Lạc chạy tới, “Ta có lời muốn nói với ngươi, ngươi hãy khoan giận ta!”

Tiêu Lạc dứt lời, vẫn thấy không ai hồi đáp, hắn do dự một lúc rồi đưa tay vén rèm lên. Vừa thoáng nhìn qua, lập tức sững sờ tại chỗ...

Xác thực là Hạ Vũ đang nằm trên giường, thế nhưng bên ngoài thân thể Hạ Vũ phong kín một lớp gì đó tựa bạch ngọc, trông như phủ sáp hay vây kén... Tiêu Lạc chưa từng thấy qua, cũng không rõ đó là thứ gì.

“Vũ?” Tiêu Lạc muốn gọi Hạ Vũ dậy, nhưng chẳng biết Hạ Vũ đã chết hay hóa đá, hoàn toàn không hồi đáp.

Trong cơn lo lắng, chợt phát hiện có phong thư đặt cạnh ngọc nhân.

Tiêu Lạc vội cầm lấy mở ra xem_Trên giấy chỉ viết độc một câu, “Cứ làm những việc ngươi muốn làm, ta chờ ngươi, chờ ngươi vui đùa thỏa thuê xong, còn nhớ đến thì hãy đánh thức ta.”

Tiêu Lạc nắm chặt thư, ngồi bất động nơi đầu giường, “Phải làm thế nào để đánh thức ngươi? Sao ngươi không chịu nói cho ta biết? Hiện tại ta muốn lập tức đánh thức ngươi...”

Trên quan đạo ở ngoại thành Nhạc Đô, một cỗ mã xa nhỏ phóng qua, người trên mã xa tay cầm rượu, tay cầm sách, thông thả lật, chiếc mũ rơm thật to trên đầu khẽ nhếch lên, “Mã nhi a, chúng ta đi núi Nga Mi nào, trạm kế tiếp sẽ là Lạc Dương, sau đó đến Tây Bắc, trở về gia hương, rồi tới Giang Nam, Nam Hải, chúng ta đào tẩu thôi...”

Ứng với từng địa danh hần chậm rãi điếm qua, mã xa tiến xa dần, bỏ lại trên quan đạo tiếng lác trống bởi lộp bộp lộp bộp âm vang, theo gió tiêu tán.

95. Chương 95: Loạn Thế Tự Khúc

“Người cười cái gì?” Viên Liệt lãnh đạm nhìn Viên Lạc đang hứng khởi gật đầu phán ‘đã hiểu’.

“Tịch Ly đi rồi, người không tìm được hần đâu.” Viên Lạc cười xong, nhìn Viên Liệt, “Hần không cần người nữa!”

Viên Liệt lấy làm chột dạ, trầm mặt lại, “Người đem hần giấu đi rồi sao?”

“Ta nào giấu được hần!” Viên Lạc bắt đầu ho, nhưng vẫn cười, “Người muốn biết vì sao không?”

Viên Liệt lặng thinh, ra hiệu cho thủ hạ lục soát toàn bộ Tịch Viên tìm Tịch Ly.

Mấy vạn quân binh lục soát khắp Tịch Viên, nhưng vẫn không thấy tung tích của Tịch Ly.

Viên Liệt kẻ đao lên cổ Viên Lạc, “Nói!”

“Người muốn giết ta ư? Động thủ a!” Viên Lạc cười vô lại, “Người có tìm cả đời, cũng không thấy Tịch Ly!”

“Viên Lạc, người đừng bức ta!” Viên Liệt tâm phiền ý loạn.

“Vậy hảo a, ta có thể nói cho người, bắt quá người phải nhường ngai vị này cho ta, chịu hay không?” Viên Lạc đột nhiên hỏi.

“Khả dĩ.”

Không ngờ tới chính là, Viên Liệt chẳng hề do dự lấy một khắc, trực tiếp đáp ứng hần, “Người đâu?”

“Người không cần Hoàng vị?” Viên Lạc giật mình, “Ân Tịch Ly hần còn trọng yếu hơn cả ngai vị của người? Giang sơn mà Viên Liệt người hơn hai mươi năm đổ máu đổ mồ hôi dốc sức thu phục lại không bằng một Ân Tịch Ly?”

Viên Liệt thấy Viên Lạc bàng hoàng kinh ngạc, nhúu mày, nôn nóng hỏi, “Tịch Ly đâu?”

Quá hồi lâu, Viên Lạc lên tiếng, “Hần đi rồi.”

Viên Liệt sầm mặt, cho rằng Viên Lạc đang giở trò.

Nhưng Viên Lạc bồi tiếp một câu khiến hần không thể tưởng tượng được, “Hải tử Linh Nhi có được là của Tịch Ly, người và ta hần đều không thích, hần thích Linh nhi!”

Viên Liệt nghe xong trầm mặc một lúc rồi thở dài, “Viên Lạc, người quả thực chẳng hiểu Tịch Ly lấy một điếm, nếu hần thực sự nghĩ vậy thì đã quang minh chính đại thú Tề Linh, sẽ không nhường cho người cũng không nhân nhượng với ta. Ta hiểu được, người mạo phạm đến Tề Linh, chọc giận nàng, nàng đem ái hận phát tác hạ được Tịch Ly, dụng tâm muốn ngư tử vồng phá[125], đúng không?”

Viên Lạc sững sờ tại trận nhìn Viên Liệt, bất cam lẫn phần hận trùng điệp trào dâng trong mắt, “Phải a ... Hai người xứng! Nếu Tịch Ly thực sự đối người tình thâm ý trọng vì cố gì không đợi người? Lại đơn độc bỏ đi?!”

“Hần đang trốn chạy.” Viên Liệt khe khẽ thở dài, “Hần sợ, sợ ta trở thành cùng loại với Man Vương, biến thành một kẻ xa lạ, một hôn quân. Nếu ngay từ đầu Tương Vân cũng hạ được quyết tâm bỏ đi như hần, nhất định Man Vương sẽ tìm về, dù gì chính Tịch Ly và Tương Vân mới là kẻ bị tổn thương, không phải bọn ta. Viên Lạc, người không xứng để thích hần.”

“Cút ngay! Người đã nói nhường giang sơn cho ta, nói thì phải biết giữ lời a!” Viên Lạc kích động rống lên.

Viên Liệt ngồi xuống, nhìn Viên Lạc một chút rồi vươn tay túm vạt áo hần, lôi hần tiến nhập từ đường tổ tông được kiến tạo tại phía nam Tịch Viên. Ném Viên Lạc xuống đất, nắm đao cầm bên cạnh hần, “Viên Lạc, ta muốn người thề với trời, đối đãi bách tính tử tế, đồng thời vĩnh viễn quên đi ta và Tịch Ly, không được dây dưa nữa, bằng không, bất luận nơi nào lúc nào, ta cũng có thể khiến người đầu lìa khỏi cổ!”

Viên Lạc quỳ trước linh vị tổ tông, hoang mang mở to mắt nhìn chăm chăm bài vị liệt tổ liệt tông bày khắp từ đường.

“Nói!” Ngữ khí này của Viên Liệt trước giờ Viên Lạc chưa từng nghe qua, tuyệt không có ôn độ lại ngẫm mang sát ý, bên trong cơ hồ phảng phất sự uy hiếp.

Viên Lạc chợt ngộ ra, nguyên lai trước đây sự lạnh lùng của Viên Liệt vẫn còn hàm chứa vài phần dung túng từ đại ca, nay hoàn toàn gạt bỏ tình nghĩa huynh đệ, mới chân chính là một Viên Liệt trên chiến trường khiến địch nhân nghe qua sợ mất mật.

Viên Lạc như bị ma xui quỷ khiến, quỳ tại từ đường chỉ thiên phát thệ___Làm hảo Hoàng đế đối xử tử tế với lê dân, từ nay về sau không tìm Viên Liệt và Tịch Ly gây phiền phức, bằng không sẽ đoạn tử tuyệt tôn, chết không chỗ táng.

Phát thệ xong, Viên Lạc hỏa khí công tâm, thổ ra một ngụm máu, phủ phục trên đất mà ho.

Viên Liệt nhìn lại hần, bất đắc dĩ lắc đầu rồi xoay người bỏ đi.

Sau khi ra cửa, Viên Liệt cáo biệt chúng tướng sĩ Viên gia quân, giao toàn bộ binh quyền cho Tề Diệc, tiếp đó từ giả Quý Tư, thỉnh hần hảo hảo phò trợ Viên Lạc trị vì thiên hạ. Cuối cùng bái biệt phụ mẫu, cất bước lên ngựa, ly khai Nhạc Đô, hướng vào biển người mệnh mông, đi tìm Tịch Ly.

Không lâu sau, Viên Lạc chính thức đăng cơ trở thành Hoàng đế, nhưng hần cũng là bậc đế vương bị đàm tiếu nhiều nhất, bị phê phán vì dụng tâm đối ái nhân lấy giang sơn, đông đảo thần tử nhận thức được chẳng thiết gì đến hần.

Mặt khác, Viên Lạc thân mang trọng bệnh hoàn toàn vô pháp trị liệu, suốt ngày làm bạn với thuốc, Viên Cảnh được phong Thụy vương, trở về phò hần quản lý nội vụ.

Về sau Viên Lạc nam nữ bất kị, hần dưỡng nhiều phòng phi sủng ở hậu cung, nhưng tất cả đều có chung một đặc điểm, chính là dung mạo có vài phần giống với Tịch Ly.

Một năm sau, Hoàng hậu Tề Linh sinh hạ nhi tử, hài tử chào đời không đủ tháng rồi biến mất trong cung.

Kể từ ngày đó, Viên Lạc cư nhiên bắt đầu sủng hạnh Tề Linh, thỉnh thoảng đồng phòng, ban rất nhiều đãi ngộ cho Hoàng hậu. Tuy nhiên dù hậu cung kín người thiếu chỗ, Tịch Viên vẫn một mực trống trải, Viên Lạc cực bạc tình, hôm nay còn sủng hạnh, ngày mai có thể đã cho bước vào lãnh cung. Phi tần ở hậu cung đều biết rõ, Hoàng đế của bọn họ trong lòng chỉ nghĩ đến kẻ khác...

Bên cạnh đó, Viên Lạc còn có một ham thích quái dị, hần truy tìm cao thủ hội họa khắp thiên hạ, vẽ chân dung Tịch Ly, đồng thời vẽ lại chuyện trong phòng của hần cùng các phi tử khác rồi đem phi tử sửa thành Tịch Ly, vẽ thành sách ngày ngày ngắm nhìn, sau lại muốn đổi bối cảnh Tịch Viên vào. Như thế ngày ngày hần đều cùng Tịch Ly vui thú sinh hoạt tại Tịch Viên. Về sau thần trí Viên Lạc dần dần rối loạn, bệnh tình trầm trọng...Tuy thực chất hần không ngu ngốc, còn rất khôn ngoan, nhưng lại quá vô tâm với sự vụ trong triều, xét cho cùng một Hoàng đế không nắm binh quyền như hần, chỉ đơn giản là để bài trí.

Nội vụ thì Viên Cảnh chuyên quyền, ngoại vụ lại do Tề Diệc chủ trì trọng binh, Viên Lạc chỉ cần lo dưỡng bệnh hoặc âm thầm tính toán gì đó, về phần hần thật sự nghĩ cái gì, âu cũng chẳng có ai nhìn thấu.

Viên Lạc từng có rất nhiều tông tử, phần lớn trong số đó mắc trọng bệnh, đại thể mất sớm, theo lời thái y, nguyên nhân vì bệnh tình của Viên Lạc đã truyền sang anh nhi.

Ba năm sau, Tề Linh bỗng có tin vui.

Thần dân vốn tưởng rằng Viên Lạc sẽ rất hoan hỉ, có ngờ đâu ngay khi Tề Linh sinh hạ một nam anh khỏe mạnh xong, Viên Lạc lại biếm nằng vào lãnh cung, mãi kiếp không thể xuất cung.

Thời gian trôi cực nhanh, sơn hà đại biến phong khởi vân quây, nháy mắt đã hai năm trôi qua.

Tại một tiểu sơn thôn vùng Giang Nam, có tiểu oa năm tuổi đang ôm quyển sách, ngồi đọc trên băng ghế trước hiên nhà.

Ánh mắt hướng tới một kẻ đội mũ vành rộng, khoác kiện áo choàng lớn che khuất cả mặt, đột nhiên xuất hiện ngay ngưỡng cửa nhà nó, ngồi xổm ngoài vách rào nhìn nó.

Người này bộ dáng quái dị, đến tiểu hoàng cầu nhà thiếu niên nuôi cũng thấy khả nghi, tức trực bên cổng hướng hẳn sửa vang.

Tiểu oa nhi ngẩng mặt, mắt mở to chăm chú nhìn quái nhân.

Quái nhân nọ cũng nghiêng đầu nhìn nó, sau cùng vươn ra một ngón tay ngoắc nó.

Tiểu oa nhi lại đứng dậy thật, chạy đến, rướn cổ nhìn hắn, dù chưa từng gặp gỡ nhưng không hề e sợ.

“Chắc chắc.” Quái nhân nọ đưa tay nắn nắn má tiểu oa nhi, ngón tay thon gầy thanh nhã, thoáng nhìn đã biết tay thư sinh.

“Tiểu oa, người tên gì?” Quái nhân hỏi, thanh âm trong trẻo xuôi tai.

“Hoàng Bán Tiên.”

“Phi!” Người kia đột nhiên giật bắn lên ba thước, giậm chân mắng, “Kẻ nào thất đức đặt cái tên này cho người?”

“Cha a.” Tiểu Hoàng xoa xoa má, người này thật bốc đồng.

“Người đọc sách gì vậy?” Đối phương mắng xong đôi câu, lại ngồi xuống hỏi nó.

“Đọc sách sử.”

“Đọc hiểu được sao?”

“Hiểu nha.” Tiểu oa nhi gật đầu.

“Kể vài điển cổ cho ta nghe.” Quái nhân hất cằm hỏi, “Thử lý giải chuyện tái hợp tiền duyên phá kính trọng viên[126] thần tiên quyền lữ xem.”

Tiểu oa nhi ngúc ngắc đầu, thao thao bất tuyệt giảng một lượt bốn năm hồi, quái nhân đặc ý gật đầu, “Hảo thông minh nha, chẳng kém gì ta hồi bé!”

“Thức thức người là ai a?” Tiểu oa nhi trông thấy cái trống bỏi trong lòng người nọ, với tay bắt lấy, lắc lắc lộp bộp đôi ba vòng, “A, quả thiên, hai ta có nhân duyên sao?”

“Nha nha phi!”

Người nọ lại nhảy cẫng lên, “Mẹ nó ai lại đi dạy tiểu oa bé thể này xem tướng! Kẻ nào đáng chém nghìn đao?”

“Không cho người mắng cha!” Đừng nhìn vào mà lầm tưởng Tiểu Hoàng là tiểu thổ tử, nó cũng khá nóng nảy.

Quái nhân ngẩn người, thấp thỏm lo sợ hỏi nó, “Vậy, cha người có thể xem tướng a?”

Tiểu Hoàng ngẩng mặt, “Ân.”

“Hư!” Quái nhân vội vàng che miệng nó lại, “Đừng để người khác biết a!”

Tiểu Hoàng mở to hai mắt nhìn hắn, người này sao mà quái gở thế?

“Những thứ này... cho người.” Quái nhân kia nói, đoạn xuất một đại bao từ trong áo choàng ra, thả vào viện, đại bao này so ra còn lớn hơn cả tiểu hài nhi.

“Đây là cái gì?” Tiểu Hoàng mở bung túi, thấy được bên trong toàn sách là sách.

“Oa!” Tiểu Hoàng cao hứng cực điểm, “Thật nhiều sách, nhiều hơn cả sách của Trần phu tử ở đầu thôn nữa!”

“Thiết.” Quái nhân bĩu môi, “Trần phu tử thì xá gì, sách này đủ cho người đọc đến một năm rưỡi luôn, sang năm ta lại cho người đưa thêm tới, nhớ kỹ, học cái gì cũng được, miễn đừng học xem tướng!”

“Vì sao?” Tiểu oa khó hiểu.

“Cứ biết số mệnh là do trời tính, ý trời đã định, làm người chỉ cần biết trải nghiệm là được, biết trước tương lai, cuộc sống sẽ rất phiền lụy!” Quái nhân huyền thuyên một tràn, thế mà tiểu hài nhi vẫn thông suốt, gật đầu, “Cảm tạ thúc thúc.”

“Ta đây đi a!” Người nọ kéo áo choàng lên che mặt như thể đi ăn trộm, rồi xoay người chạy mất.

Tiểu Hoàng đứng bên cửa vừa ngóng đầu nhìn theo, vừa vẫy tay, “Các thúc thúc, tái kiến, sang năm lại tới nga, ta sẽ mời các người ăn hoa quế cao!”

Quái nhân chạy vào cánh rừng xa xa, hạ áo choàng xuống, phe phẩy mũ vành đánh chút gió, khiêng cả bao sách to nặng gần chết. Hắn để lộ ra tướng mạo sắc sảo, khuôn mặt hoàn mỹ, còn ai khác ngoài Ân Tịch Ly đây?!

Lại nói suốt năm năm, Ân Tịch Ly đi khắp đại giang nam bắc, với kiến thức uyên thâm, đầu óc thông minh lại thêm khả năng xem tướng, hắn đi đến đâu cũng không sợ thiếu tiền, ngày ngày thăm đông viếng tây kể ra không tịch mịch, chí ít... Không muốn thì sẽ không tịch mịch.

Hắn biết, Tiểu Hoàng vừa sinh đã bị Viên Lạc phái người đem đến nơi thâm sơn cùng cốc, trao cho một hộ hảo tâm nhận nuôi, cuộc sống sung túc an nhàn, bản tính nó không màng danh lợi, mỗi ngày chẳng làm gì khác trừ đọc sách, phụ thân hài tử cũng không để nó phải làm lụng.

Bắt đầu từ lúc Tiểu Hoàng biết đi, Tịch Ly có vài lần âm thầm đến thăm nó, hài tử này do hắn cùng Tề Linh sinh ra, vô cùng xinh đẹp, tựa như một tiểu Bồ Tát, chỉ thích ngồi đọc sách, khi thì ôm mèo mà đọc, có lúc lại dựa vào đại cẩu đọc, tóm lại đặc biệt an tĩnh.

Tịch Ly thấy nhi tử còn nhỏ xíu mà đã tìm đọc hết sách trong thôn, bèn cố tình mua một túi sách to tới để nó đọc cho thỏa thích.

Vào đến rừng, Tịch Ly hỗn hển điều khí, lôi túi nước ra nhấp ngụm rượu, ngẫm lại hình như sau cùng hài tử có nói, “Các thúc thúc tái kiến”... ‘Các’ ở đâu ra? Rõ ràng chỉ có mình hắn a. Không lẽ tiểu oa nhi tuổi còn nhỏ mà mắt đã mờ?! Thế thì nguy quá.

Chắc phải đi đâu đó tìm tiểu tử Hạ Vũ đến chấn cho tiểu oa... Vừa nghĩ đến Hạ Vũ, Tịch Ly lại rầu rĩ, chẳng biết tiểu tử chết tiết kia sao rồi, cứ nhiên bất âm vô tín, quay về gia hương cũng không gặp, mọi người ở Dục vương phủ nói hắn chưa từng trở lại.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tịch Ly nhin không được lấy trống bỏi và đồng tiền ra, bắt đầu đoán mệnh cho mọi người.

Hiện tình trạng của Hạ Vũ và Tiêu Lạc là bên nhau nhưng không thể gần nhau, Tịch Ly cũng chẳng hiểu đây là tình huống gì, song, tính cách Hạ Vũ quá ương bướng! Tiêu Lạc kia lại vô tâm, muốn ổn thỏa nhất định phải tìm cách chiếu cố đối phương cho hảo.

Vận mệnh của Man Vương là sống, nhưng cực bi thương tằm tối, xem ra hắn vẫn chưa thể vượt qua chuyện Tương Vân, tuy nhiên số mệnh của Tương Vân là chờ đợi... Cứ nhiên không phải tử! Điều này cũng khiến Tịch Ly hoan hỉ phần nào.

Bên cạnh đó có thêm một quẻ thú vị khác, tiểu oa nhi xinh đẹp nhà Tương Vân hắn đã gặp năm ấy, hiện đang ngộ kiến hai tay hỗn thế Ma vương. Hai hỗn thế Ma vương này mệnh tối cường, một trong số đó còn là liên tinh với Tiểu Hoàng nhà hắn.

Tịch Ly lấy làm lạ tám tắc xoay trống bỏi, lẩm bẩm, “Sao mà loạn thế này?”

Tìm tảng đá an tọa tiếp tục đoán ____ Viên Lạc tính ra bệnh tật quần thân, Tề Diệc chinh chiến sa trường, Tề Linh mệnh số sắp tận, Tịch Ly rầu rĩ. Tuy nhiên Tề Linh còn sinh hạ một nhi tử, hay cũng là đệ đệ đồng mẫu đệ phụ của Tiểu Hoàng, nghiễm nhiên là chòm sao tốt, long phụng chi tư đế vương chi tượng, đồng thời lại là liên tinh với nhi tử nhà Tương Vân.

“Chết mất, mệnh kiểu gì lòng vòng thế a!” Tịch Ly lắc trống tiếp, đoán được một hỗn thế Ma vương Tương Thanh gặp phải liên tinh với một hỗn thực Ma vương ở phương Bắc.

Lục tinh liên tiếp, tương lai sẽ là bậc loạn thế đại anh hùng!

“Ai nha nha.” Tịch Ly lắc tới lắc lui, cuối cùng ngay cả tiểu cẩu Diệt Diệt được Trần Miển mang đi cũng tính ra nhi tôn mần đường, kể đến chỉ còn mỗi Viên Liệt chưa tính.

Tịch Ly thoáng do dự rồi cất trống vào người, đứng lên định đi, chợt nghĩ thấy không cam lòng, bèn tung chân đá hòn đá nhỏ ven đường một cước, “Tử Viên Liệt!”

Đá xong, Tịch Ly lóng nga lóng ngóng lấy trống bỏi trong người ra lắc vài cái, niệm niệm, trống dừng, vừa xem qua...Tịch Ly há hốc miệng, “Gần ngay trước mắt?!”

Trầm mặc chốc lát, Tịch Ly lại nhấc chân đạp một cước vào tảng đá, “Tên mù đường kia tìm suốt năm năm, rốt cuộc cũng tìm đúng đường rồi sao?!”

“Hắn tìm ra lâu rồi, sợ người không thèm nhìn hắn nên hắn mới ẩn đi không dám gặp thôi.” Phía sau vọng đến một thanh âm quen thuộc.

“Phi!” Tịch Ly ‘phi’ xong liền sững sốt, đứng bất động tại chỗ, sau lưng hắn, hơi thở người nọ vẫn thân quen như ngày nào.

Vốn dĩ Tịch Ly muốn quay lại nhìn một cái, nhưng chẳng biết vì sao, hắn lại cuống cuồng bỏ chạy...

Chạy thẳng một mạch mà đằng sau cũng không có động tĩnh, Tịch Ly ngoái đầu nhìn, nhận ra phía sau không người.

Tịch Ly hồi hận, chạy cái gì? Vừa rồi còn chưa kịp nhìn kỹ, nói không chừng uống say sinh ảo giác cũng nên. Vì thế hắn lại quay đầu tìm, tìm cả nửa ngày chẳng thấy ai! Thở dài, Tịch Ly đá thêm một hòn đá, “Ngốc!”

“Người mới ngốc a!” Ai đó cười đáp.

Tịch Ly giật mình ngẩn ngơ một hồi, phát giác ra thanh âm vọng xuống từ phía trên, bèn ngẩng đầu xem, chỉ thấy cao cao tại một cành cây, có người đang ngồi.

Người nọ toàn thân hắc y, râu ria xồm xoàm, toát ra khí tức quen thuộc khôn tả, Tịch Ly nghe tim đập thình thịch, muốn nhảy cả ra ngoài.

“Người...”

Tịch Ly chỉ thấy một tên đại hồ tử[127] từ trên cây nhảy xuống, đáp ngay trước mặt mình. Ánh mắt thì nhận biết được, bất quá đám râu ria đầy mặt kia...

“Cái này gọi là súc tu minh chí[128].” Người nọ lên tiếng, còn không phải giọng Viên Liệt đây sao! Vẫn thanh thanh lạnh lạnh, nhưng trong lời nói bao hàm chút tiểu ý, “Không gặp được thì không cạo râu.”

“Vậy người đã tìm thấy chưa a?” Tịch Ly bĩu môi.

“Đã sớm tìm được, cũng theo hắn tròn một năm rồi.” Viên Liệt hồi tưởng xa xăm, “Mỗi ngày ta đều lặng lẽ theo hắn, nhìn xem hắn làm những gì.”

Tịch Ly há hốc miệng kinh ngạc, “Người đích thị ăn no rồi việc?!”

“Hắn sợ người trốn nên nhất mực theo người, người có chạy cũng không thoát.” Viên Liệt vươn tay kéo đối phương lại, “Tính luôn một năm trước đó, tổng cộng sáu năm, người mới là ngốc nghếch vô lương tâm!”

Tịch Ly sượng sùng trừng Viên Liệt, trừng mắt nửa ngày, “Người... Không làm Hoàng đế ư? Đã thấy Tiểu Hoàng chưa? Thân thể hảo chứ?”

Viên Liệt bật cười, “Người mà cũng có ngày nói năng không lưu loát?”

Tịch Ly méo mào.

“Tiểu Hoàng thật đáng yêu, người lúc còn bé chắc cũng thế?” Viên Liệt cười hỏi.

“So với hắn ta có điểm lạnh lợi hơn.” Tịch Ly nhìn sang nơi khác.

Viên Liệt nắm lấy tay hắn, kéo hắn đi, tay nắm thật chặt, chỉ sợ buông ra là sẽ mất.

“Đi đâu a?” Tịch Ly bị hấn kéo theo cùng chạy về phía trước.

“Thần Tiên đảo ở cực Bắc.” Viên Liệt đáp.

“Để làm gì?” Tịch Ly hiểu kỳ, “Người có việc cần xử lý?”

“Đúng a, đến đó để xử lý người!” Viên Liệt cười trả lời hấn, “Thần Tiên đảo, cổ danh tư nghĩa[129], chúng ta đến đó làm thần tiên quyến rũ đi.”

Tịch Ly lòng hoan hỉ, vừa đi vừa lắc trống bỏi lộp bộp lộp bộp, quẻ tượng phán_Mười năm an nhàn, loạn thể tái khởi.

Tịch Ly tươi cười, vung tay vút trống bỏi, tiến đến nắm tay Viên Liệt, “Mười năm nữa, Tiểu Hoàng được mười sáu tuổi! Lúc đó sẽ đại loạn a.”

“Ân, có loạn thì cũng là chuyện của hậu bối, thế hệ chúng ta đã loạn xong rồi.” Viên Liệt giữ tay Tịch Ly, giúp hấn trở người ngồi lên hắc tuần mã chờ ở bìa rừng, “Mười năm ấy, chỉ thuộc về chúng ta, phải tâm tâm đặc đặc mà sống.”

Nói đoạn, vung dây cương.

Hắc mã tung cao bốn vó, đưa Viên Liệt cùng Tịch Ly tiến hướng phương Bắc tuyệt trần.

Tịch Ly tựa vào lưng Viên Liệt, tai áp sát lưng hấn, lắng nghe nhịp tim đập mạnh mẽ, tối hậu khoe môi khê nhếch lên...Thần tiên quyến rũ a.

Chính văn hoàn

^1Hà Đồ là một hệ thống gồm những nhóm chấm đen hoặc trắng được sắp xếp theo những cách thức nhất định. Tên gọi “Hà Đồ” là theo truyền thuyết do người Trung Hoa đời Hán đặt ra, theo đó thì khi vua Phục Hi đi chơi ở sông Hà, thấy có con long mã (con vật tưởng tượng mình ngựa đầu rồng) nổi lên. Trên lưng có bức đồ (hình vẽ). Phục Hi theo đó mà làm ra Hà Đồ.

Những nhóm chấm vạch ấy là những kí hiệu biểu thị 10 số tự nhiên từ 1 tới 10 vào thời chưa có chữ viết, nhưng đã xuất hiện triết lý âm dương, bởi lẽ các chấm trắng biểu thị số dương (số lẻ), chấm đen biểu thị số âm (số chẵn).

^2phân tích bộ chữ để đoán dữ lành

^3chuyện tình cảm lãng mạn

^4như cảnh lê trắng trong mưa

^5ngủ với hoàng thượng

^6gió chiều nào thì ngã theo chiều đó

^7bảng thông cáo do triều đình truyền xuống

^8nghìn thu vĩnh biệt

^9xưng bá thiên hạ

^10kỹ viện, nơi trông nom kỹ nữ – con hát

^11Tuân Tử (; 313 TCN – 235 TCN) là một nhà Nho, nhà tư tưởng của Trung Hoa vào cuối thời Chiến Quốc. Ông sinh ở nước Triệu, làm việc cho Tương Vương của nước Tề. Tuân Tử là một trong Bách gia chư tử. Tuân Tử chính là thầy học của thừa tướng nhà Tần là Lý Tư

^12tâm tư bị cuốn hút, tinh thần bị lay động

^13không tùy tiện nói cười

^14lừa gạt, xúc phạm phụ nữ

^15

^16người cha nghiêm khắc

^17Thông dong tự tại mà ngao du

^18một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên ***g đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường.

^19Bát Tự: giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo hai thể Thiên can và Địa chi, một cách xem số mệnh của Trung Quốc

^20ba thứ hạng cao nhất

^21bề ngoài có vẻ vô tình nhưng tâm lại rất tốt

^22thâm sơn cùng cốc

^23việc nhân đức không nhường ai

^24làm âm ỉ đến cùng

^25có trở mình thì mới có khởi sắc

^26Ngày xưa, khi thiết triều, quan văn đứng bên phải, quan võ đứng bên trái.

^27bị hủy hoàn toàn

^28Đặng Thông: Vị hoàng đế anh minh và hiếu thuận Hán Văn Đế, người khai sáng nền chính trị Văn Cảnh, một trong những thời kỳ thịnh trị của triều Hán rất yêu quý Đặng Thông. Họ đi đâu cũng có nhau và đêm thì ngủ chung giường. Nhà vua cho Đặng Thông nhiều vàng bạc và phong chức đại phu trong triều mặc dù Đặng Thông chỉ là một người chèo thuyền không biết y thuật. Sau này nhà vua còn cho phép Đặng Thông tự đúc tiền mà dùng. Câu thành ngữ tiền họ Đặng rất phổ biến ở Trung Hoa. Tuy nhiên, Đặng Thông là người trung thực, cẩn trọng và hết lòng chăm sóc khi nhà vua lâm bệnh nặng không ngại tanh hôi.

^29Đồng Hiền: Hán Ai Đế cũng từng sủng ái và phong chức rất cao trong triều cho Đồng Hiền, một người giống phụ nữ, dịu dàng và có khuôn mặt kiêu diễm. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của nhà vua ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên cất cánh tay áo của mình. Người ta sau gọi mối tình đồng tính là mối tình cất tay áo cũng là có nguồn gốc từ điển cố này. Khi nhà vua mất, hoàng đế mới là Vương Mãng cực lực phản đối Đồng Hiền. Vì sợ gặp họa và cũng để đáp lại tình yêu của vua dành cho mình, Đồng Hiền và vợ con đã tự sát tại nhà.

^30mở cờ trong bụng

^31Thê tử ta cũng như thê tử của người, con ta cũng là con người

^32Giữ cho nước chảy thông

^33giáo: [jiāo]; giác: [jiào]; âm đọc tương đối giống nhau nên lão Tước Vĩ cố tình nghe nhầm!

^34không đánh không thành bằng hữu

^35giữa muôn loại mỹ ngọc chỉ yêu duy nhất ánh đẹp của ngọc bích, khi yêu chỉ luyện thương độc nhất mỗi người kia.

^36Chí lớn tại tâm không ngờ lại gặp họa hồng nhan, chỉ còn biết chấp tay dâng Cảnh Chi giang sơn này

^37người hầu hạ việc đèn sách

^38ta nhớ không sai thì có một cuốn sách tên là ‘Nhị thập tứ hiếu’ ca ngợi hiếu tử trong thiên hạ

^39vừa lòng thỏa dạ

^40bộ dáng kiêu diễm

^413 chức quan cao nhất thời phong kiến: thái sư, thái phó, thái bảo.

^42áo gấm về làng

^43mối tình cắt tay áo, có nguồn gốc từ điển cổ giữa Đổng Hiền và Hán Ai đế

^44vừa gặp đã thương

^45trùng trùng điệp điệp

^46tranh ảnh xyz =.=

^47uống rượu có kỹ nữ hầu

^48Thiên mạch (): bờ ruộng, bờ ruộng chạy theo phía đông-phía tây gọi là mạch, theo phía nam-phía bắc gọi là thiên. Ý nói bờ ruộng dạng ô lưới

^49thực ra Ân Tịch Ly viết chữ cung ([gōng]), có nghĩa là cung điện. Nhưng Man vương lại đọc ghép hai chữ xuất([chū]) và cung ([gōng]) thành [chūgōng] đồng âm với xuất-cung ([chūgōng]) có nghĩa là đại tiện.

^50dung mạo và phong thái của đế vương

^51Hạng Tịch () (232 TCN-202 TCN), tên tự là Vũ/Vô (), còn gọi là Tây Sở Bá Vương (). Ông là một nhà chính trị, một tướng quân nổi tiếng, người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ (Lưu Bang) đầu thời nhà Hán.

Hạng Vũ và Lưu Bang đã từng kề vai sát cánh trong cuộc chiến chống Tần, bảo vệ Sở. Sau khi dành được Quan Trung, tiêu diệt nhà Tần, Hạng Vũ tôn Sở Hoài Vương lên làm Nghĩa Đế và tự mình phân phong cho các chư hầu. Trong đó:

-Đất Ba cũng là đất Quan Trung, nên lập Lưu bang làm Hán Vương cai trị đất Ba.

-Hạng Vương tự lập làm Tây Sở Bá Vương, cai trị chín quận, đóng đô ở Bành Thành.

Về sau, trong cuộc chiến Hán Sở tranh hùng, Hạng Vũ bại dưới tay Lưu Bang.

^52Hán Cao Tổ Cao Hoàng Đế, thường được gọi tắt là: Hán Cao Tổ (,HànGāozǔ) (256 TCN – 1 /6 / 195 TCN) là vị Hoàng đế sáng lập nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông họ Lưu tên Bang (), sử quan đời Hán chép là Lưu Quý vì ông là con thứ ba trong gia đình. Ông trị vì 8 năm (từ 202 TCN đến 195 TCN).

Sau khi diệt Sở, Lưu Bang lên ngôi hoàng đế ở phía bắc sông Tụ Thủy, tức là Hán Cao Tổ.

Năm 195 TCN, Hán Cao Tổ đi dẹp loạn Anh Bố. Ông bị trúng tên độc, sau lâm bệnh nặng và qua đời, hưởng thọ 63 tuổi.

^53không sao lý giải được

^54Cái hồ bằng ngọc, nơi ở của Tây vương mẫu trong thần thoại Trung Quốc.

^55Điền thất khí oa kê: gà hấp trong nồi đất với củ tam thất.

-Điền thất: củ Tam thất, là loại dược thảo “Vô cùng quý giá-Khí oa kê : một món ăn nổi tiếng ở Vân Nam, được lưu truyền từ 2000 năm trước.

^56gốc rễ duy trì nòi giống

^57bộ tộc Miao ở tây nam Trung Quốc

^58sâu bọ, côn trùng độc

^59lều vải dựng trong trại quân

^60giường của quân đội

^61không xương_éo lã

^62núi xanh còn đó lo gì thiếu củ đun = chuyện đâu còn có đó

^63thỏ khôn có ba hang=biết lo xa, tính trước đường lui

^64quân tử thì có suy nghĩ giống nhau

^65biển động nhỏ

^66quần áo mỏng manh

^67lấy cái chết biểu lộ chí khí

^68Truyện xưa chép rằng, để giữ vững mối hòa hiệp trong liên minh Ngô-Thục, Lưu Huyền Đức (Lưu Bị) phải tới Giang Đông của Nước Ngô lấy Tôn phu nhân (còn gọi là Tôn Nhân, Tôn Thượng Hương) em gái của Tôn Sách và Tôn Quyền.

^69

^70không có đất dụng võ

^71đao dùng khi cưỡi ngựa

^721 quân=30 cân

^73tai nghe không bằng mắt thấy

^74không nặng không nhẹ

^75ngựa xe như nước

^76vận tải đường thủy

^77kẻ gây hại liên lụy đến nhiều người

^78ngàn dặm đề sứt lở chỉ vì cái tổ kiến

^79Trắng trong nước hoa trong kính, có duyên không có phận, đau khổ suốt một đời, tái đoàn tụ kiếp sau.

^80người Nhật Bản, theo cách gọi của người Trung Quốc, thời xưa.

^81bắn tên không đích = vô dụng

^82không có việc chẳng đến nơi này

^83không chân mà chạy, lan truyền nhanh chóng

^84sức cao võ giỏi

^85không còn chỗ dựa

^86Phá nổi chìm thuyền = quyết đánh đến cùng. Dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

^87tính toán nhỏ nhen

^88Hàn Tín (? – 196 TCN), còn gọi là Hoài Âm hầu, là một danh tướng.

Thuở hàn vi, mọi người đều cho ông là người thấp kém, hèn hạ. Năm 209 TCN, Trần Thắng khởi nghĩa chống nhà Tần, Hàn Tín theo Sở diệt Tần. Nhiều lần bày mưu cho Hạng Vũ, nhưng Hạng Vũ không dùng. Hàn Tín bất mãn vì không được trọng dụng, bèn bỏ Sở theo về Hán.

Nhưng ông cũng không được Hán vương coi trọng. Nhờ tiến cử của Tiêu Hà – tướng quốc của Lưu Bang, phong cho Hàn Tín làm đại tướng. Có công lớn giúp Lưu Bang diệt Sở lập Hán.

Sau bị gán tội thông đồng với Trần Hy mưu phản, bị Tiêu Hà lừa vào cung cho Lã Hậu giết. Đời sau nói rằng Hàn Tín làm nên sự nghiệp nhờ bởi Tiêu Hà mà chết cũng do tay Tiêu Hà.

Theo các nhà nghiên cứu, Hàn Tín không có tội mà đây là do Lưu Bang, Lã Hậu bày đặt vu hãm Hàn Tín do tài năng, công lao của ông quá lớn. Hàn Tín là người thực sự trung thành, đến mức ngu trung với Lưu Bang.

^89Trương Lương (chữ Hán: 張良; ?-188 TCN) tự là Tử Phòng (子房), dòng dõi sĩ tộc nước Hàn thời Chiến Quốc. Tổ tiên làm khanh sĩ nước Hàn. Là quan văn.

Năm 230 TCN, nước Hàn bị Tần Thủy Hoàng tiêu diệt. Năm 218 TCN, Trương Lương giết hụt vua Tần ở bãi cát Bác Lăng; bèn đổi tên họ, trốn tránh ở Hạ Bì.

Sau theo Lưu Bang, giúp Lưu Bang diệt Tần.

Trương Lương giúp Lưu Bang lấy được lòng tin của Hạng Vũ. Có công giúp Lưu Bang diệt Sở, lập ra nhà Hán.

^90giáp sợi vàng

^91mắt kiểm soát

^92đem mình so với người thì chỉ có tức chết, đem hàng hóa so với nhau thì chỉ có nước vớt đi. Ý muốn nói phải học cách tự thỏa mãn những gì mình có.

^93ăn cây táo rào cây sung

^94Một hòn đá ném hai con chim

^95nuôi ong tay áo

^96tịch biên tài sản, giết tội nhân

^97hành sự vì tình riêng

^98dựa vào một việc nào đó mà rêu rao, thổi phồng

^99Một vật độc làm hại người. Tương truyền khi cho vật ấy vào trong đồ ăn uống, người nào ăn phải thì sinh ra rồ dại mê man.

^100chuyện vô tình làm nhưng lại được kết quả tốt

^101thiên kim tiểu thư

^102chỉ cây dâu mà mắng cây hòe = nói bóng gió

^103thắng không đổ máu

^104mùng 8 đầu tháng

^105lò sưởi nhỏ; có lẽ gần giống cái lư, người ta cho than hồng vào bên trong.

^106thời điểm nóng nhất năm

^107say sưa sống trong mộng

^108tịch biên gia sản, giết toàn tộc

^109dụng binh không ngại dụng kế

^110Lục thân: phụ, mẫu, huynh, đệ, thê, tử.

^111dấu hiệu điều binh khắc hình hổ

^112nuôi ong tay áo

^113nghĩ đủ mọi bề

^114người đứng nước lã

^115sóng yên gió lặng

^116nghê thường: điệu múa nghệ thường.

^117Sớm thường nghệ thường dạ thường dung, gió xuân e ấp mặt thẹn thùng, giá có quân vương thường bầu bạn, thật đúng duyên may khó kiến cầu.

^118Mẫu đơn thẹn thùng nở

^119thi nhau lên tiếng

^120Vua Kiệt cuối đời nhà Hạ, vua Trụ cuối đời nhà Thương, đều là hai ông vua nổi tiếng bạo ngược

^121đồ sống đồ cay

^122bằng hữu, thân nhân từ bỏ

^123không có chỗ dựa

^124ngờ như đã qua mấy kiếp. (Xúc động trước thay đổi lớn lao)

^125đôi bên cùng thiệt

^126gương vỡ lại lành

^127râu ria

^128Giữ râu nuôi chí hướng

^129nghĩa cũng như tên

“Người cười cái gì?” Viên Liệt lãnh đạm nhìn Viên Lạc đang hứng khởi gật đầu phán ‘đã hiểu’.

“Tịch Ly đi rồi, người không tìm được hấn đâu.” Viên Lạc cười xong, nhìn Viên Liệt, “Hấn không cần người nữa!”

Viên Liệt lấy làm chột dạ, trầm mặt lại, “Người đem hấn giấu đi rồi sao?”

“Ta nào giấu được hấn!” Viên Lạc bắt đầu ho, nhưng vẫn cười, “Người muốn biết vì sao không?”

Viên Liệt lặng thinh, ra hiệu cho thủ hạ lục soát toàn bộ Tịch Viên tìm Tịch Ly.

Mấy vạn quân binh lục soát khắp Tịch Viên, nhưng vẫn không thấy tung tích của Tịch Ly.

Viên Liệt kẻ đao lên cổ Viên Lạc, “Nói!”

“Người muốn giết ta ư? Động thủ a!” Viên Lạc cười vô lại, “Người có tìm cả đời, cũng không thấy Tịch Ly!”

“Viên Lạc, người đừng bức ta!” Viên Liệt tâm phiền ý loạn.

“Vậy hảo a, ta có thể nói cho người, bắt quá người phải nhường ngai vị này cho ta, chịu hay không?” Viên Lạc đột nhiên hỏi.

“Khả dĩ.”

Không ngờ tới chính là, Viên Liệt chẳng hề do dự lấy một khắc, trực tiếp đáp ứng hấn, “Người đâu?”

“Người không cần Hoàng vị?” Viên Lạc giật mình, “Ân Tịch Ly hấn còn trọng yếu hơn cả ngai vị của người? Giang sơn mà Viên Liệt người hơn hai mươi năm đổ máu đổ mồ hôi dốc sức thu phục lại không bằng một Ân Tịch Ly?”

Viên Liệt thấy Viên Lạc bàng hoàng kinh ngạc, nhúu mày, nôn nóng hỏi, “Tịch Ly đâu?”

Quá hồi lâu, Viên Lạc lên tiếng, “Hấn đi rồi.”

Viên Liệt sầm mặt, cho rằng Viên Lạc đang giở trò.

Nhưng Viên Lạc bồi tiếp một câu khiến hấn không thể tưởng tượng được, “Hải tử Linh Nhi có được là của Tịch Ly, người và ta hấn đều không thích, hấn thích Linh nhi!”

Viên Liệt nghe xong trầm mặc một lúc rồi thở dài, “Viên Lạc, người quả thực chẳng hiểu Tịch Ly lấy một điểm, nếu hấn thực sự nghĩ vậy thì đã quang minh chính đại thú Tề Linh, sẽ không nhường cho người cũng không nhân nhượng với ta. Ta hiểu được, người mạo phạm đến Tề Linh, chộc giận nằng, nằng đem ái hận phát tác hạ được Tịch Ly, dụng tâm muốn ngư tử vong phá[125], đúng không?”

Viên Lạc sững sờ tại trận nhìn Viên Liệt, bất cam lẫn phần hận trùng điệp trào dâng trong mắt, “Phải a ... Hai người xứng! Nếu Tịch Ly thực sự đối người tình thâm ý trọng vì cố gì không đợi người? Lại đơn độc bỏ đi?!”

“Hắn đang trốn chạy.” Viên Liệt khe khẽ thở dài, “Hắn sợ, sợ ta trở thành cùng loại với Man Vương, biến thành một kẻ xa lạ, một hôn quân. Nếu ngay từ đầu Tương Vân cũng hạ được quyết tâm bỏ đi như hắn, nhất định Man Vương sẽ tìm về, dù gì chính Tịch Ly và Tương Vân mới là kẻ bị tổn thương, không phải bọn ta. Viên Lạc, người không xứng để thích hắn.”

“Cút ngay! Người đã nói nhường giang sơn cho ta, nói thì phải biết giữ lời a!” Viên Lạc kích động rống lên.

Viên Liệt ngồi xuống, nhìn Viên Lạc một chút rồi vươn tay túm vạt áo hắn, lôi hắn tiến nhập từ đường tổ tông được kiến tạo tại phía nam Tịch Viên. Ném Viên Lạc xuống đất, nắm đao cắm bên cạnh hắn, “Viên Lạc, ta muốn người thề với trời, đối đãi bách tính tử tế, đồng thời vĩnh viễn quên đi ta và Tịch Ly, không được dây dưa nữa, bằng không, bất luận nơi nào lúc nào, ta cũng có thể khiến người đầu lìa khỏi cổ!”

Viên Lạc quỳ trước linh vị tổ tông, hoang mang mở to mắt nhìn chằm chằm bài vị liệt tổ liệt tông bày khắp từ đường.

“Nói!” Ngữ khí này của Viên Liệt trước giờ Viên Lạc chưa từng nghe qua, tuyệt không có ôn độ lại ngầm mang sát ý, bên trong cơ hồ phẳng phát sự uy hiếp.

Viên Lạc chợt ngộ ra, nguyên lai trước đây sự lạnh lùng của Viên Liệt vẫn còn hàm chứa vài phần dung túng từ đại ca, nay hoàn toàn gạt bỏ tình nghĩa huynh đệ, mới chân chính là một Viên Liệt trên chiến trường khiến địch nhân nghe qua sợ mất mật.

Viên Lạc như bị ma xui quỷ khiến, quỳ tại từ đường chỉ thiên phát thệ——Làm hảo Hoàng đế đối xử tử tế với lê dân, từ nay về sau không tìm Viên Liệt và Tịch Ly gây phiền phức, bằng không sẽ đoạn tử tuyệt tôn, chết không chỗ táng.

Phát thệ xong, Viên Lạc hỏa khí công tâm, thổ ra một ngụm máu, phủ phục trên đất mà ho.

Viên Liệt nhìn lại hắn, bắt đắc dĩ lắc đầu rồi xoay người bỏ đi.

Sau khi ra cửa, Viên Liệt cáo biệt chúng tướng sĩ Viên gia quân, giao toàn bộ binh quyền cho Tề Diệc, tiếp đó từ giả Quý Tư, thỉnh hân hảo hảo phò trợ Viên Lạc trị vì thiên hạ. Cuối cùng bái biệt phụ mẫu, cất bước lên ngựa, ly khai Nhạc Đô, hướng vào biển người mệnh mông, đi tìm Tịch Ly.

Không lâu sau, Viên Lạc chính thức đăng cơ trở thành Hoàng đế, nhưng hắn cũng là bậc đế vương bị đàm tiếu nhiều nhất, bị phê phán vì dụng tâm đối ái nhân lấy giang sơn, đông đảo thần tử nhận thức được chẳng thiết gì đến hắn.

Mặt khác, Viên Lạc thân mang trọng bệnh hoàn toàn vô pháp trị liệu, suốt ngày làm bạn với thuốc, Viên Cảnh được phong Thụy vương, trở về phò hân quản lý nội vụ.

Về sau Viên Lạc nam nữ bất kỳ, hân dượng nhiều phòng phi sủng ở hậu cung, nhưng tất cả đều có chung một đặc điểm, chính là dung mạo có vài phần giống với Tịch Ly.

Một năm sau, Hoàng hậu Tề Linh sinh hạ nhi tử, hài tử chào đời không đủ tháng rồi biến mất trong cung.

Kể từ ngày đó, Viên Lạc cư nhiên bắt đầu sủng hạnh Tề Linh, thỉnh thoảng đồng phòng, ban rất nhiều đãi ngộ cho Hoàng hậu. Tuy nhiên dù hậu cung kín người thiếu chỗ, Tịch Viên vẫn một mực trống trải, Viên Lạc cực bạc tình, hôm nay còn sủng hạnh, ngày mai có thể đã cho bước vào lãnh cung. Phi tần ở hậu cung đều biết rõ, Hoàng đế của bọn họ trong lòng chỉ nghĩ đến kẻ khác...

Bên cạnh đó, Viên Lạc còn có một ham thích quái dị, hắn truy tìm cao thủ hội họa khắp thiên hạ, vẽ chân dung Tịch Ly, đồng thời vẽ lại chuyện trong phòng của hắn cùng các phi tử khác rồi đem phi tử sửa thành Tịch Ly, vẽ thành sách ngày ngày ngắm nhìn, sau lại muốn đối bối cảnh Tịch Viên vào. Như thế ngày ngày hắn đều cùng Tịch Ly vui thú sinh hoạt tại Tịch Viên. Về sau thần trí Viên Lạc dần dần rối loạn, bệnh tình trầm trọng...Tuy thực chất hắn không ngu ngốc, còn rất khôn ngoan, nhưng lại quá vô tâm với sự vụ trong triều, xét cho cùng một Hoàng đế không nắm binh quyền như hắn, chỉ đơn giản là để bài trí.

Nội vụ thì Viên Cảnh chuyên quyền, ngoại vụ lại do Tề Diệc chủ trì trọng binh, Viên Lạc chỉ cần lo dưỡng bệnh hoặc âm thầm tính toán gì đó, về phần hắn thật sự nghĩ cái gì, ai cũng chẳng có ai nhìn thấu.

Viên Lạc từng có rất nhiều tông tử, phần lớn trong số đó mắc trọng bệnh, đại thể mất sớm, theo lời thái y, nguyên nhân vì bệnh tình của Viên Lạc đã truyền sang anh nhi.

Ba năm sau, Tề Linh bỗng có tin vui.

Thần dân vốn tưởng rằng Viên Lạc sẽ rất hoan hỉ, có ngờ đâu ngay khi Tề Linh sinh hạ một nam anh khỏe mạnh xong, Viên Lạc lại biếm nang vào lãnh cung, mãi kiếp không thể xuất cung.

Thời gian trôi cực nhanh, sơn hà đại biến phong khởi vân quây, nháy mắt đã hai năm trôi qua.

Tại một tiểu sơn thôn vùng Giang Nam, có tiểu oa năm tuổi đang ôm quyển sách, ngồi đọc trên băng ghế trước hiên nhà.

Ánh mắt hướng tới một kẻ đội mũ vành rộng, khoác kiện áo choàng lớn che khuất cả mặt, đột nhiên xuất hiện ngay ngưỡng cửa nhà nó, ngồi xổm ngoài vách rào nhìn nó.

Người này bộ dáng quái dị, đến tiểu hoàng cầu nhà thiếu niên nuôi cũng thấy khả nghi, tức trực bên cổng hướng hắt sửa vang.

Tiểu oa nhi ngẩng mặt, mắt mở to chăm chú nhìn quái nhân.

Quái nhân nọ cũng nghiêng đầu nhìn nó, sau cùng vươn ra một ngón tay ngoắc nó.

Tiểu oa nhi lại đứng dậy thật, chạy đến, rướn cổ nhìn hấn, dù chưa từng gặp gỡ nhưng không hề e sợ.

“Chắc chắc.” Quái nhân nọ đưa tay nắn nắn má tiểu oa nhi, ngón tay thon gầy thanh nhã, thoáng nhìn đã biết tay thư sinh.

“Tiểu oa, người tên gì?” Quái nhân hỏi, thanh âm trong trẻo xuôi tai.

“Hoàng Bán Tiên.”

“Phi!” Người kia đột nhiên giật bắn lên ba thước, giậm chân mắng, “Kẻ nào thất đức đặt cái tên này cho người?”

“Cha a.” Tiểu Hoàng xoa xoa má, người này thật bốc đồng.

“Người đọc sách gì vậy?” Đối phương mắng xong đôi câu, lại ngồi xuống hỏi nó.

“Đọc sách sử.”

“Đọc hiểu được sao?”

“Hiểu nha.” Tiểu oa nhi gật đầu.

“Kể vài điển cố cho ta nghe.” Quái nhân hất cằm hỏi, “Thử lý giải chuyện tái hợp tiền duyên phá kính trọng viên[126] thần tiên quyền lữ xem.”

Tiểu oa nhi ngúc ngắc đầu, thao thao bất tuyệt giảng một lượt bốn năm hồi, quái nhân đắc ý gật đầu, “Hảo thông minh nha, chẳng kém gì ta hồi bé!”

“Thức thức người là ai a?” Tiểu oa nhi trông thấy cái trống bỏi trong lòng người nọ, với tay bắt lấy, lắc lắc lộp bộp đôi ba vòng, “A, quả thiên, hai ta có nhân duyên sao?”

“Nha nha phi!”

Người nọ lại nhảy cẫng lên, “Mẹ nó ai lại đi dạy tiểu oa bé thể này xem tướng! Kẻ nào đáng chém nghìn đao?”

“Không cho người mắng cha!” Đừng nhìn vào mà lầm tưởng Tiểu Hoàng là tiểu thố tử, nó cũng khá nóng nảy.

Quái nhân ngẩn người, thấp thỏm lo sợ hỏi nó, “Vậy, cha người có thể xem tướng a?”

Tiểu Hoàng ngẩng mặt, “Ân.”

“Hư!” Quái nhân vội vàng che miệng nó lại, “Đừng để người khác biết a!”

Tiểu Hoàng mở to hai mắt nhìn hần, người này sao mà quái gở thế?

“Những thứ này... cho ngươi.” Quái nhân kia nói, đoạn xuất một đại bao từ trong áo choàng ra, thả vào viện, đại bao này so ra còn lớn hơn cả tiểu hải nhi.

“Đây là cái gì?” Tiểu Hoàng mở bung túi, thấy được bên trong toàn sách là sách.

“Oa!” Tiểu Hoàng cao hứng cực điểm, “Thật nhiều sách, nhiều hơn cả sách của Trần phu tử ở đầu thôn nữa!”

“Thiết.” Quái nhân bĩu môi, “Trần phu tử thì xá gì, sách này đủ cho ngươi đọc đến một năm rưỡi luôn, sang năm ta lại cho ngươi đưa thêm tới, nhớ kỹ, học cái gì cũng được, miễn đừng học xem tướng!”

“Vì sao?” Tiểu oa khó hiểu.

“Cứ biết số mệnh là do trời tính, ý trời đã định, làm người chỉ cần biết trải nghiệm là được, biết trước tương lai, cuộc sống sẽ rất phiền lụy!” Quái nhân huyền thuyên một tràn, thế mà tiểu hải nhi vẫn thông suốt, gật đầu, “Cảm tạ thúc thúc.”

“Ta đây đi a!” Người nọ kéo áo choàng lên che mặt như thể đi ăn trộm, rồi xoay người chạy mất.

Tiểu Hoàng đứng bên cửa vừa ngóng đầu nhìn theo, vừa vẫy tay, “Các thúc thúc, tái kiến, sang năm lại tới nga, ta sẽ mời các người ăn hoa quế cao!”

Quái nhân chạy vào cánh rừng xa xa, hạ áo choàng xuống, phe phẩy mũ vành đánh chút gió, khiêng cả bao sách to nặng gần chết. Hần để lộ ra tướng mạo sẵn có, khuôn mặt hoàn mỹ, còn ai khác ngoài Ân Tịch Ly đây?!

Lại nói suốt năm năm, Ân Tịch Ly đi khắp đại giang nam bắc, với kiến thức uyên thâm, đầu óc thông minh lại thêm khả năng xem tướng, hần đi đến đâu cũng không sợ thiếu tiền, ngày ngày thăm đông viếng tây kể ra không tịch mịch, chí ít... Không muốn thì sẽ không tịch mịch.

Hần biết, Tiểu Hoàng vừa sinh đã bị Viên Lạc phái người đem đến nơi thâm sơn cùng cốc, trao cho một hộ hảo tâm nhận nuôi, cuộc sống sung túc an nhàn, bản tính nó không màng danh lợi, mỗi ngày chẳng làm gì khác trừ đọc sách, phụ thân hải tử cũng không để nó phải làm lụng.

Bắt đầu từ lúc Tiểu Hoàng biết đi, Tịch Ly có vài lần âm thầm đến thăm nó, hải tử này do hần cùng Tề Linh sinh ra, vô cùng xinh đẹp, tựa như một tiểu Bồ Tát, chỉ thích ngồi đọc sách, khi thì ôm mèo mà đọc, có lúc lại dựa vào đại cầu đọc, tóm lại đặc biệt an tĩnh.

Tịch Ly thấy hải tử còn nhỏ xíu mà đã tìm đọc hết sách trong thôn, bèn cố tình mua một túi sách to tới để nó đọc cho thỏa thích.

Vào đến rừng, Tịch Ly hẩn hẩn điều khí, lôi túi nước ra nhấp ngụm rượu, ngẫm lại hình như sau cùng hải tử có nói, “Các thúc thúc tái kiến”... ‘Các’ ở đâu ra? Rõ ràng chỉ có mình hần a. Không lẽ tiểu oa nhi tuổi còn nhỏ mà mắt đã mờ?! Thế thì nguy quá.

Chắc phải đi đâu đó tìm tiểu tử Hạ Vũ đến chấn cho tiểu oa... Vừa nghĩ đến Hạ Vũ, Tịch Ly lại rầu rĩ, chẳng biết tiểu tử chết tiết kia sao rồi, cư nhiên bắt âm vô tín, quay về gia hương cũng không gặp, mọi người ở Dục vương phủ nói hần chưa từng trở lại.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tịch Ly nhin không được lấy trống bỏi và đồng tiền ra, bắt đầu đoán mệnh cho mọi người.

Hiện tình trạng của Hạ Vũ và Tiêu Lạc là bên nhau nhưng không thể gần nhau, Tịch Ly cũng chẳng hiểu đây là tình huống gì, song, tính cách Hạ Vũ quá ương bướng! Tiêu Lạc kia lại vô tâm, muốn ổn thỏa nhất định phải tìm cách chiếu cố đối phương cho hảo.

Vận mệnh của Man Vương là sống, nhưng cực bi thương tằm tới, xem ra hần vẫn chưa thể vượt qua chuyện Tương Vân, tuy nhiên số mệnh của Tương Vân là chờ đợi... Cư nhiên không phải tử! Điều này cũng khiến Tịch Ly hoan hỉ phần nào.

Bên cạnh đó có thêm một quả thú vị khác, tiểu oa nhi xinh đẹp nhà Tương Vân hẳn đã gặp năm ấy, hiện đang ngộ kiến hai tay hỗn thế Ma vương. Hai hỗn thế Ma vương này mệnh tối cường, một trong số đó còn là liên tinh với Tiểu Hoàng nhà hần.

Tịch Ly lấy làm lạ tấm tắc xoay trống bối, lẩm bẩm, “Sao mà loạn thế này?”

Tìm tảng đá an tọa tiếp tục đoán___Viên Lạc tính ra bệnh tật quần thân, Tề Diệc chinh chiến sa trường, Tề Linh mệnh số sắp tận, Tịch Ly rầu rĩ. Tuy nhiên Tề Linh còn sinh hạ một nhi tử, hay cũng là đệ đệ đồng mẫu đệ phụ của Tiểu Hoàng, nghiễm nhiên là chòm sao tốt, long phụng chi tư đế vương chi tượng, đồng thời lại là liên tinh với nhi tử nhà Tương Vân.

“Chết mất, mệnh kiểu gì lòng vòng thế a!” Tịch Ly lắc trống tiếp, đoán được một hỗn thế Ma vương Tương Thanh gặp phải liên tinh với một hỗn thực Ma vương ở phương Bắc.

Lục tinh liên tiếp, tương lai sẽ là bậc loạn thế đại anh hùng!

“Ai nha nha.” Tịch Ly lắc tới lắc lui, cuối cùng ngay cả tiểu cầu Diệt Diệt được Trần Miến mang đi cũng tính ra nhi tôn mãn đường, kể đến chỉ còn mỗi Viên Liệt chưa tính.

Tịch Ly thoảng do dự rồi cất trống vào người, đứng lên định đi, chợt nghĩ thấy không cam lòng, bèn tung chân đá hòn đá nhỏ ven đường một cước, “Tử Viên Liệt!”

Đá xong, Tịch Ly lóng nga lóng ngóng lấy trống bối trong người ra lắc vài cái, niệm niệm, trống dừng, vừa xem qua...Tịch Ly há hốc miệng, “Gần ngay trước mắt?!”

Trầm mặc chốc lát, Tịch Ly lại nhấc chân đạp một cước vào tảng đá, “Tên mù đường kia tìm suốt năm năm, rốt cuộc cũng tìm đúng đường rồi sao?!”

“Hần tìm ra lâu rồi, sợ người không thèm nhìn hần nên hần mới ẩn đi không dám gặp thôi.” Phía sau vọng đến một thanh âm quen thuộc.

“Phi!” Tịch Ly ‘phi’ xong liền sững sốt, đứng bất động tại chỗ, sau lưng hần, hơi thở người nọ vẫn thân quen như ngày nào.

Vốn dĩ Tịch Ly muốn quay lại nhìn một cái, nhưng chẳng biết vì sao, hần lại cuống cuống bỏ chạy...

Chạy thẳng một mạch mà đằng sau cũng không có động tĩnh, Tịch Ly ngoái đầu nhìn, nhận ra phía sau không người.

Tịch Ly hồi hận, chạy cái gì? Vừa rồi còn chưa kịp nhìn kỹ, nói không chừng uống say sinh ảo giác cũng nên. Vì thế hần lại quay đầu tìm, tìm cả nửa ngày chẳng thấy ai! Thở dài, Tịch Ly đá thêm một hòn đá, “Ngốc!”

“Người mới ngốc a!” Ai đó cười đáp.

Tịch Ly giật mình ngẩn ngơ một hồi, phát giác ra thanh âm vọng xuống từ phía trên, bèn ngẩng đầu xem, chỉ thấy cao cao tại một cành cây, có người đang ngồi.

Người nọ toàn thân hắc y, râu ria xồm xoàm, toát ra khí tức quen thuộc khôn tả, Tịch Ly nghe tim đập thình thịch, muốn nhảy cả ra ngoài.

“Người...”

Tịch Ly chỉ thấy một tên đại hồ tử[127] từ trên cây nhảy xuống, đáp ngay trước mặt mình. Ánh mắt thì nhận biết được, bất quá đám râu ria đầy mặt kia...

“Cái này gọi là súc tu minh chí[128].” Người nọ lên tiếng, còn không phải giọng Viên Liệt đây sao! Vẫn thanh thanh lạnh lạnh, nhưng trong lời nói bao hàm chút tiểu ý, “Không gặp được thì không cạo râu.”

“Vậy người đã tìm thấy chưa a?” Tịch Ly bĩu môi.

“Đã sớm tìm được, cũng theo hần tròn một năm rồi.” Viên Liệt hồi tưởng xa xăm, “Mỗi ngày ta đều lặng lẽ theo hần, nhìn xem hần làm những gì.”

Tịch Ly há hốc miệng kinh ngạc, “Người đích thị ăn no rồi việc?!”

“Hắn sợ người trốn nên nhất mực theo người, người có chạy cũng không thoát.” Viên Liệt vươn tay kéo đối phương lại, “Tính luôn một năm trước đó, tổng cộng sáu năm, người mới là gốc rễ vô lương tâm!”

Tịch Ly sững sờ trừng Viên Liệt, trừng mắt nửa ngày, “Người... Không làm Hoàng đế ư? Đã thấy Tiểu Hoàng chưa? Thân thể hảo chứ?”

Viên Liệt bật cười, “Người mà cũng có ngày nói năng không lưu loát?”

Tịch Ly mếu máo.

“Tiểu Hoàng thật đáng yêu, người lúc còn bé chắc cũng thế?” Viên Liệt cười hỏi.

“So với hắn ta có điểm lạnh lợi hơn.” Tịch Ly nhìn sang nơi khác.

Viên Liệt nắm lấy tay hắn, kéo hắn đi, tay nắm thật chặt, chỉ sợ buông ra là sẽ mất.

“Đi đâu a?” Tịch Ly bị hắn kéo theo cùng chạy về phía trước.

“Thần Tiên đảo ở cực Bắc.” Viên Liệt đáp.

“Để làm gì?” Tịch Ly hiếu kỳ, “Người có việc cần xử lý?”

“Đúng a, đến đó để xử lý người!” Viên Liệt cười trả lời hắn, “Thần Tiên đảo, cổ danh tư nghĩa[129], chúng ta đến đó làm thần tiên quyến rũ đi.”

Tịch Ly lòng hoan hỉ, vừa đi vừa lắc trống bỏi lộp bộp lộp bộp, quẻ tượng phán_Mười năm an nhàn, loạn thể tái khởi.

Tịch Ly tươi cười, vung tay vút trống bỏi, tiến đến nắm tay Viên Liệt, “Mười năm nữa, Tiểu Hoàng được mười sáu tuổi! Lúc đó sẽ đại loạn a.”

“Ân, có loạn thì cũng là chuyện của hậu bối, thế hệ chúng ta đã loạn xong rồi.” Viên Liệt giữ tay Tịch Ly, giúp hắn trở người ngồi lên hắc tuần mã chờ ở bìa rừng, “Mười năm ấy, chỉ thuộc về chúng ta, phải tâm tâm đắc đắc mà sống.”

Nói đoạn, vung dây cương.

Hắc mã tung cao bốn vó, đưa Viên Liệt cùng Tịch Ly tiến hướng phương Bắc tuyết trần.

Tịch Ly tựa vào lưng Viên Liệt, tai áp sát lưng hắn, lắng nghe nhịp tim đập mạnh mẽ, tối hậu khoe môi khẽ nhếch lên...Thần tiên quyến rũ a.

Chính văn hoàn

^1Hà Đồ là một hệ thống gồm những nhóm chấm đen hoặc trắng được sắp xếp theo những cách thức nhất định. Tên gọi “Hà Đồ” là theo truyền thuyết do người Trung Hoa đời Hán đặt ra, theo đó thì khi vua Phục Hi đi chơi ở sông Hà, thấy có con long mã (con vật tưởng tượng mình ngựa đầu rồng) nổi lên. Trên lưng có bức đồ (hình vẽ). Phục Hi theo đó mà làm ra Hà Đồ.

Những nhóm chấm vạch ấy là những kí hiệu biểu thị 10 số tự nhiên từ 1 tới 10 vào thời chưa có chữ viết, nhưng đã xuất hiện triết lý âm dương, bởi lẽ các chấm trắng biểu thị số dương (số lẻ), chấm đen biểu thị số âm (số chẵn).

^2phân tích bộ chữ để đoán dữ lành

^3chuyện tình cảm lãng mạn

^4như cảnh lệ trắng trong mưa

^5ngủ với hoàng thượng

^6gió chiều nào thì ngã theo chiều đó

^7bảng thông cáo do triều đình truyền xuống

^8nghìn thu vĩnh biệt

- ^9xưng bá thiên hạ
- ^10kỹ viện, nơi trồng nom kỹ nữ – con hát
- ^11Tuân Tử (; 313 TCN – 235 TCN) là một nhà Nho, nhà tư tưởng của Trung Hoa vào cuối thời Chiến Quốc. Ông sinh ở nước Triệu, làm việc cho Tương Vương của nước Tề. Tuân Tử là một trong Bách gia chư tử. Tuân Tử chính là thầy học của thừa tướng nhà Tần là Lý Tư
- ^12tâm tư bị cuốn hút, tinh thần bị lay động
- ^13không tùy tiện nói cười
- ^14lừa gạt, xúc phạm phụ nữ
- ^15
- ^16người cha nghiêm khắc
- ^17Thông dong tự tại mà ngao du
- ^18một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên ***g đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường.
- ^19Bát Tự: giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo hai thể Thiên can và Địa chi, một cách xem số mệnh của Trung Quốc
- ^20ba thứ hạng cao nhất
- ^21bề ngoài có vẻ vô tình nhưng tâm lại rất tốt
- ^22thâm sơn cùng cốc
- ^23việc nhân đức không nhường ai
- ^24làm âm ỉ đến cùng
- ^25có trở mình thì mới có khởi sắc
- ^26Ngày xưa, khi thiết triều, quan văn đứng bên phải, quan võ đứng bên trái.
- ^27bị hủy hoàn toàn
- ^28Đặng Thông: Vị hoàng đế anh minh và hiếu thuận Hán Văn Đế, người khai sáng nền chính trị Văn Cảnh, một trong những thời kỳ thịnh trị của triều Hán rất yêu quý Đặng Thông. Họ đi đâu cũng có nhau và đêm thì ngủ chung giường. Nhà vua cho Đặng Thông nhiều vàng bạc và phong chức đại phu trong triều mặc dù Đặng Thông chỉ là một người chèo thuyền không biết y thuật. Sau này nhà vua còn cho phép Đặng Thông tự đúc tiền mà dùng. Câu thành ngữ tiền họ Đặng rất phổ biến ở Trung Hoa. Tuy nhiên, Đặng Thông là người trung thực, cẩn trọng và hết lòng chăm sóc khi nhà vua lâm bệnh nặng không ngại tanh hôi.
- ^29Đồng Hiền: Hán Ai Đế cũng từng sủng ái và phong chức rất cao trong triều cho Đồng Hiền, một người giống phụ nữ, dịu dàng và có khuôn mặt kiều diễm. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của nhà vua ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên cất cánh tay áo của mình. Người ta sau gọi mối tình đồng tính là mối tình cất tay áo cũng là có nguồn gốc từ điển cố này. Khi nhà vua mất, hoàng đế mới là Vương Mãng cực lực phản đối Đồng Hiền. Vì sợ gặp họa và cũng để đáp lại tình yêu của vua dành cho mình, Đồng Hiền và vợ con đã tự sát tại nhà.
- ^30mở cở trong bụng
- ^31Thê tử ta cũng như thê tử của người, con ta cũng là con người
- ^32Giữ cho nước chảy thông
- ^33giáo: [jiāo]; giác: [jiǎo]; âm đọc tương đối giống nhau nên lão Tước Vĩ cố tình nghe nhầm!
- ^34không đánh không thành bằng hữu

^35giữa muôn loại mỹ ngọc chỉ yêu duy nhất ánh đẹp của ngọc bích, khi yêu chỉ luyến thương độc nhất mỗi người kia.

^36Chí lớn tại tâm không ngờ lại gặp họa hồng nhan, chỉ còn biết chấp tay dâng Cảnh Chi giang sơn này

^37người hầu hạ việc đèn sách

^38ta nhớ không sai thì có một cuốn sách tên là ‘Nhị thập tứ hiếu’ ca ngợi hiếu tử trong thiên hạ

^39vừa lòng thỏa dạ

^40bộ dáng kiều diễm

^413 chức quan cao nhất thời phong kiến: thái sư, thái phó, thái bảo.

^42áo gấm về làng

^43mối tình cắt tay áo, có nguồn gốc từ điển cổ giữa Đồng Hiền và Hán Ai đế

^44vừa gặp đã thương

^45trùng trùng điệp điệp

^46tranh ảnh xyz =.=

^47uống rượu có kỹ nữ hầu

^48Thiên mạch (): bờ ruộng, bờ ruộng chạy theo phía đông-phía tây gọi là mạch, theo phía nam-phía bắc gọi là thiên. Ý nói bờ ruộng dạng ô lưới

^49thực ra Ân Tịch Ly viết chữ cung ([gōng]), có nghĩa là cung điện. Nhưng Man vương lại đọc ghép hai chữ xuất([chū]) và cung ([gōng]) thành [chūgōng] đồng âm với xuất-cung ([chūgōng]) có nghĩa là đại tiện.

^50dung mạo và phong thái của đế vương

^51Hạng Tịch () (232 TCN-202 TCN), tên tự là Vũ/Võ (), còn gọi là Tây Sở Bá Vương (). Ông là một nhà chính trị, một tướng quân nổi tiếng, người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ (Lưu Bang) đầu thời nhà Hán.

Hạng Vũ và Lưu Bang đã từng kề vai sát cánh trong cuộc chiến chống Tần, bảo vệ Sở. Sau khi dành được Quan Trung, tiêu diệt nhà Tần, Hạng Vũ tôn Sở Hoài Vương lên làm Nghĩa Đế và tự mình phân phong cho các chư hầu. Trong đó:

-Đất Ba cũng là đất Quan Trung, nên lập Lưu bang làm Hán Vương cai trị đất Ba.

-Hạng Vương tự lập làm Tây Sở Bá Vương, cai trị chín quận, đóng đô ở Bành Thành.

Về sau, trong cuộc chiến Hán Sở tranh hùng, Hạng Vũ bại dưới tay Lưu Bang.

^52Hán Cao Tổ Cao Hoàng Đế, thường được gọi tắt là: Hán Cao Tổ (,HànGāozǔ) (256 TCN – 1 /6 / 195 TCN) là vị Hoàng đế sáng lập nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông họ Lưu tên Bang (), sử quan đời Hán chép là Lưu Quý vì ông là con thứ ba trong gia đình. Ông trị vì 8 năm (từ 202 TCN đến 195 TCN).

Sau khi diệt Sở, Lưu Bang lên ngôi hoàng đế ở phía bắc sông Tự Thủy, tức là Hán Cao Tổ.

Năm 195 TCN, Hán Cao Tổ đi dẹp loạn Anh Bố. Ông bị trúng tên độc, sau lâm bệnh nặng và qua đời, hưởng thọ 63 tuổi.

^53không sao lý giải được

^54Cái hồ bằng ngọc, nơi ở của Tây vương mẫu trong thần thoại Trung Quốc.

^55Điền thất khí oa kê: gà hấp trong nồi đất với củ tam thất.

-Điền thất: củ Tam thất, là loại dược thảo “Vô cùng quý giá-Khí oa kê : một món ăn nổi tiếng ở Vân Nam, được lưu truyền từ 2000 năm trước.

^56gốc rễ duy trì nòi giống

- ^57bộ tộc Miao ở tây nam Trung Quốc
- ^58sâu bọ, côn trùng độc
- ^59lều vải dựng trong trại quân
- ^60giường của quân đội
- ^61không xương_ẻo lã
- ^62núi xanh còn đó lo gì thiếu củ đun = chuyện đâu còn có đó
- ^63thỏ khôn có ba hang=biết lo xa, tính trước đường lui
- ^64quân tử thì có suy nghĩ giống nhau
- ^65biến động nhỏ
- ^66quần áo mỏng manh
- ^67lấy cái chết biểu lộ chí khí
- ^68Truyện xưa chép rằng, để giữ vững mối hòa hiệp trong liên minh Ngô-Thục, Lưu Huyền Đức (Lưu Bị) phải tới Giang Đông của Nước ngô lấy Tôn phu nhân (còn gọi là Tôn Nhân, Tôn Thượng Hương) em gái của Tôn Sách và Tôn Quyền.
- ^69
- ^70không có đất dụng võ
- ^71đao dùng khi cười ngựa
- ^721 quân=30 cân
- ^73tai nghe không bằng mắt thấy
- ^74không nặng không nhẹ
- ^75ngựa xe như nước
- ^76vận tải đường thủy
- ^77kẻ gây hại liên lụy đến nhiều người
- ^78ngàn dặm đề sứt lở chỉ vì cái tổ kiến
- ^79Trắng trong nước hoa trong kính, có duyên không có phận, đau khổ suốt một đời, tái đoàn tụ kiếp sau.
- ^80người Nhật Bản, theo cách gọi của người Trung Quốc, thời xưa.
- ^81bắn tên không đích = vô dụng
- ^82không có việc chẳng đến nơi này
- ^83không chân mà chạy, lan truyền nhanh chóng
- ^84sức cao võ giỏi
- ^85không còn chỗ dựa
- ^86Phá nổi đim thuyền = quyết đánh đến cùng. Dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì đim hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.
- ^87tính toán nhỏ nhen
- ^88Hàn Tín (? – 196 TCN), còn gọi là Hoài Âm hầu, là một danh tướng.

Thuở hàn vi, mọi người đều cho ông là người thấp kém, hèn hạ. Năm 209 TCN, Trần Thắng khởi nghĩa chống nhà Tần, Hàn Tín theo Sở diệt Tần. Nhiều lần bày mưu cho Hạng Vũ, nhưng Hạng Vũ không dùng. Hàn Tín bất mãn vì không được trọng dụng, bèn bỏ Sở theo về Hán.

Nhưng ông cũng không được Hán vương coi trọng. Nhờ tiến cử của Tiêu Hà – tướng quốc của Lưu Bang, phong cho Hàn Tín làm đại tướng. Có công lớn giúp Lưu Bang diệt Sở lập Hán.

Sau bị gán tội thông đồng với Trần Hy mưu phản, bị Tiêu Hà lừa vào cung cho Lã Hậu giết. Đời sau nói rằng Hàn Tín làm nên sự nghiệp nhờ bởi Tiêu Hà mà chết cũng do tay Tiêu Hà.

Theo các nhà nghiên cứu, Hàn Tín không có tội mà đây là do Lưu Bang, Lã Hậu bày đặt vu hãm Hàn Tín do tài năng, công lao của ông quá lớn. Hàn Tín là người thực sự trung thành, đến mức ngu trung với Lưu Bang.

^89Trương Lương (chữ Hán: 張良; ?-188 TCN) tự là Tử Phòng (子房), dòng dõi sĩ tộc nước Hàn thời Chiến Quốc. Tổ tiên làm khanh sĩ nước Hàn. Là quan văn.

Năm 230 TCN, nước Hàn bị Tần Thủy Hoàng tiêu diệt. Năm 218 TCN, Trương Lương giết hụt vua Tần ở bãi cát Bác Lăng; bèn đổi tên họ, trốn tránh ở Hạ Bì.

Sau theo Lưu Bang, giúp Lưu Bang diệt Tần.

Trương Lương giúp Lưu Bang lấy được lòng tin của Hạng Vũ. Có công giúp Lưu Bang diệt Sở, lập ra nhà Hán.

^90giáp sợi vàng

^91mất kiểm soát

^92đem mình so với người thì chỉ có tức chết, đem hàng hóa so với nhau thì chỉ có nước vớt đi. Ý muốn nói phải học cách tự thỏa mãn những gì mình có.

^93ăn cây táo rào cây sung

^94Một hòn đá ném hai con chim

^95nuôi ong tay áo

^96tịch biên tài sản, giết tội nhân

^97hành sự vì tình riêng

^98dựa vào một việc nào đó mà rêu rao, thổi phồng

^99Một vật độc làm hại người. Tương truyền khi cho vật ấy vào trong đồ ăn uống, người nào ăn phải thì sinh ra rồi đại mê man.

^100chuyện vô tình làm nhưng lại được kết quả tốt

^101thiên kim tiểu thư

^102chỉ cây dâu mà mắng cây hòe = nói bóng gió

^103thắng không đổ máu

^104mùng 8 đầu tháng

^105lò sưởi nhỏ; có lẽ gần giống cái lư, người ta cho than hồng vào bên trong.

^106thời điểm nóng nhất năm

^107say sưa sống trong mộng

^108tịch biên gia sản, giết toàn tộc

^109dụng binh không ngại dụng kế

^110Lục thân: phụ, mẫu, huynh, đệ, thê, tử.

- ^111dấu hiệu điều binh khắc hình hổ
- ^112nuôi ong tay áo
- ^113nghĩ đủ mọi bề
- ^114người đứng nước lã
- ^115sóng yên gió lặng
- ^116nghê thường: điệu múa nghệ thường.
- ^117Sớm thường nghệ thường dạ thường dung, gió xuân e ấp mặt thẹn thùng, giá có quân vương thường bầu bạn, thật đúng duyên may khó kiến cầu.
- ^118Mẫu đơn thẹn thùng nở
- ^119thi nhau lên tiếng
- ^120Vua Kiệt cuối đời nhà Hạ, vua Trụ cuối đời nhà Thương, đều là hai ông vua nổi tiếng bạo ngược
- ^121đồ sống đồ cay
- ^122bằng hữu, thân nhân từ bỏ
- ^123không có chỗ dựa
- ^124ngỡ như đã qua mấy kiếp. (Xúc động trước thay đổi lớn lao)
- ^125đôi bên cùng thiệt
- ^126gương vỡ lại lành
- ^127râu ria
- ^128Giữ râu nuôi chí hướng
- ^129nghĩa cũng như tên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quoc-tuong-gia-than-toan>